

Giới thiệu Bút Ký Phản Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi

Edit: Akito

Thể loại: Khoa Huyền, hệ thống, nữ phụ, xuyên nhanh

Ninh Thư chết nhưng may mắn lại trở thành người làm nhiệm vụ của hệ thống.

Chính vì thế cô ở trong các thế giới, sắm vai ác, gặp được rất nhiều loại người vô tình có, lãnh khốc có, người có tình gây sự cũng có.

Không những thế các loại bạch liên hoa, nữ nhân trà xanh, nữ nhân tâm cơ cô đều gặp gỡ được cả.

Ninh Thư gào thét, các người những... cặn bã này, ta chỉ là tôi phản công đây, mong đừng ảnh hưởng ta hoàn thành nhiệm vụ.

Vai chính xuyên qua, vai chính trọng sinh, chỉ có nhiệm vụ giả (người làm nhiệm vụ) không nỗ lực, chứ không có không thể cạy ra quang sáng của nhân vật chính.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phản Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Cuối cùng đã chết

Edit: Akito

Ninh Thư đứng bên cạnh giường bệnh, bác sĩ mặc áo blouse trắng từng bước từng bước đi xuyên qua thân thể của cô, cố cứu lấy cô gái nằm trên giường.

Ninh Thư cũng nhìn cô gái trên giường, khuôn mặt tái nhợt, trên đầu đã không còn tóc, thậm chí cả lông mày cũng không có, an tĩnh nằm ở trên giường.

Người không có lông mày bộ dáng thật sự rất buồn cười.

Ninh Thư không ngờ lúc này lại cứ nhiên lại rồi rầm chuyện lông mày, có vẻ chết cũng phải đáng sợ cùng thống khổ như vậy ah, hiện tại Ninh Thư không cảm thấy bất luận thống khổ gì.

Đúng vậy, Ninh Thư chết rồi, cô đứng ở một bên nhìn thân thể của mình, tính toán một lần nữa trở lại trong thân thể, mặc dù bị ốm đau giày vò đến mức tàn phá thân thể thành từng mảnh, thế nhưng Ninh Thư vẫn là muốn sống.

Cảm giác lằng lằng như vậy lại khiến nội tâm Ninh Thư không nắm chắc, thực không nỡ.

Lúc này, cửa phòng bệnh mở ra, một đôi vợ chồng xông vào, liền chạy tới ôm thân thể Ninh Thư gào khóc thét lớn, hốc mắt đỏ bừng, phía sau còn có hai nam nhân, đây là anh trai Ninh Thư.

Ninh Thư vươn tay muốn ôm mẹ mình, kết quả chính mình trực tiếp xuyên qua thân thể của đối phương.

“Mẹ, mẹ không nên thương tâm như vậy, đây là em gái giải thoát rồi, em ấy là đi đến thế giới khác.” Anh cả Ninh Thư nâng bà ấy đứng dậy.

Ninh Thư đứng bên cạnh quan sát họ, cô là giải thoát rồi, từ mười lăm tuổi bắt đầu nằm viện, mỗi tuần phải trị liệu bằng hóa chất hai lần, cái loại đau nhức thâm nhập tận xương tủy đã đi theo cô hơn mười năm.

Giai đoạn đầu người trong nhà vô cùng tuyệt vọng, đối với cô vô cùng đau lòng, thế nhưng mà theo thời gian trôi qua, số lần bọn họ đến bệnh viện càng ngày càng ít, thậm chí đối với bệnh của cô đã chết lặng.

Ninh Thư không có trách bọn họ, cô thậm chí cảm thấy mình may mắn khi sinh ra ở trong một gia đình giàu có, có thể cho cô tiếp nhận trị liệu, ở trên giường bệnh sống hơn mười năm cô cũng thỏa mãn rồi, chỉ là đời người có quá nhiều tiếc nuối.

Linh hồn Ninh Thư nở nụ cười, cô cũng cảm kích người nhà của cô, cảm ơn mọi người.

Hồn phách Ninh Thư bắt đầu càng nhẹ, thậm chí không chịu khống chế mà trôi nổi lên..., không bị chính mình khống chế, cũng không biết muốn trôi đi đến nơi nào đấy.

Đột nhiên Ninh Thư nghe được một thanh âm, âm thanh lãnh khốc lạnh như băng ở trong linh hồn của cô nổ vang.

“Linh hồn đủ tư cách, trối lại không gian hệ thống.”

Lập tức Ninh Thụ cảm giác được một cỗ đồ vật lạnh buốt chảy vào trong linh hồn của cô, chính xác là linh hồn, cô cũng cảm thấy một lượng năng lượng lạnh buốt nổ tung ở trong linh hồn mình.

Khi cỗ năng lượng này đánh xuống, Ninh Thụ từ từ mà mất đi ý thức.

Trước khi mất ý thức, ý nghĩ cuối cùng của Ninh Thụ là, cô sẽ không phải không thể đi đầu thai à nha.

...

Không biết đã qua bao lâu, Ninh Thụ rốt cuộc cũng tỉnh lại, cảm thấy cực kỳ mệt mỏi, linh hồn rất nặng, linh hồn mệt mỏi lại khiến cho con người có loại cảm giác hoảng hốt, sức cùng lực kiệt không thể tiếp tục được nữa.

Ninh Thụ vượt vượt đầu của mình, đây chỉ là phản ứng bản năng của thân thể, thật không ngờ thời điểm chính mình xoa xoa đầu, lại cảm thấy xúc cảm giống như xoa ở trên bông.

Ninh Thụ vừa vui vừa sợ, không rõ bây giờ là cái tình huống như thế nào, cũng không biết là chuyện tốt hay là chuyện xấu, bất quá linh hồn trở thành như vậy liền không dễ dàng biến mất rồi.

Ninh Thụ yên tĩnh đánh giá chung quanh, xung quanh là một mảnh trắng xóa, không có cái gì, không một chút tiếng động, không có sự sống, một mảnh tĩnh mịch, cái gì cũng không có, quá an tĩnh, yên lặng kỳ lạ.

Con người đối với những thứ không biết đều là sợ hãi đấy, Ninh Thụ cũng không ngoại lệ, mặc dù là linh hồn, hiện tại đối mặt với tình huống như vậy cô cũng là cảm giác sờn hết cả gai ốc.

Bất quá tốt xấu chính mình hiện tại còn sống, tuy rằng đây là một loại phương thức khác, không nghĩ ra

Ninh Thụ cũng không muốn nghĩ nữa, tới đâu hay tới đó đi.

Nếu như nói mắc bệnh khiến cho Ninh Thụ chịu thống khổ cùng tra tấn không giới hạn, thì cũng cho Ninh Thụ tâm cảnh cứng cõi, chịu được đau khổ không có kết liễu, tình tình không đủ vững chắc thì đã sớm muốn tự sát buông bỏ sự hành hạ như vậy rồi.

Ninh Thụ dầm dẫm đồ vật dưới chân, xúc cảm hết sức kỳ quái, lại cúi người dùng tay sờ lên, chưa thấy qua loại vật này.

Ninh Thụ quan sát nơi này, cuối cùng xác định cái chỗ này lại chỉ có một mình cô, cũng liền từ bỏ hành động muốn tìm kiếm đồng bọn, trực tiếp ngồi xuống dưới đất, nhắm mắt lại.

Nói thật, Ninh Thụ so với bất luận kẻ nào đều yêu quý tính mạng, cô đã đi tới cái chỗ này, lý do để đi vào đây, Ninh Thụ chỉ có thể chờ, chờ đợi vận mệnh của mình là như thế nào.

Không biết có phải Ninh Thụ ảo giác hay không, ngồi xuống như vậy thân thể vô cùng thoải mái, không đứng, phải nói là linh hồn vô cùng thoải mái, một ít đồ vật ấm áp chảy vào thân thể của cô, làm Ninh Thụ có chút lâng lâng.

Chờ đợi không biết đến bao giờ khiến người ta sợ hãi, Ninh Thụ tìm một cái trò chơi giết thời gian, cái kia chính là tĩnh tọa, không biết rõ có phải là đồ vật gì giúp hấp thu thân thể không, Ninh Thụ không biết làm như thế nào hấp thu những vật này, chỉ có thể dựa vào bản năng ngồi xuống.

Ninh Thụ mở to mắt, trong mắt hết sức kinh hi (ngạc nhiên vui mừng), sờ lên thân thể của mình, bởi vì cô cảm giác thân thể của mình lại biến hóa một ít, trước kia mềm mại giống như bông, rất thừa thớt, nhưng là hiện tại cảm thấy thân thể hơi chặt chẽ một chút, tuy là từng chút một, nhưng là Ninh Thụ vẫn cảm nhận được.

Đây rốt cuộc là nơi nào, rõ ràng có hiệu quả làm linh hồn lớn mạnh.

Quá thần kỳ.

“Khảo nghiệm đủ tư cách, mở ra nhiệm vụ.”

Một đạo thanh âm máy móc lạnh buốt vang lên, ở không gian tĩnh mịch có vẻ đột ngột dị thường cùng quỷ dị.

Ninh Thụ nghe được âm thanh này, thân thể phản xạ có điều kiện cảm giác mát lạnh, có vẻ như từng nghe qua cái thanh âm này, chính là trước lúc hôn mê nghe được.

Đối với đồ vật không thể lý giải, Ninh Thụ ôm thái độ cẩn thận, không có ồn ào mở miệng hỏi đối phương rốt cuộc là ai, có ý đồ gì.

Cô hiện tại cái dạng này người khác có thể có ý đồ gì.

“Cô bây giờ đánh số là 2333, số hiệu 2333, cô hiện tại muốn mở ra nhiệm vụ?”

Đối mặt số hiệu 2333 này (Theo mình nghĩ 2333 còn có thể đọc lái là: yêu nhớ nhớ nhớ), Ninh Thư có loại cảm giác muốn nôn mửa, nghe nói muốn mở ra nhiệm vụ, tuy rằng không hiểu cuối cùng là có ý tứ gì, nhưng cô lập tức trả lời: “Mở ra nhiệm vụ.”

Ninh Thư vừa dứt lời trước mặt cô xuất hiện một màn hình chiếu, phía trên ghi rõ hồ sơ của cô.

Số hiệu: 2333

Tên họ: Ninh Thư

Tuổi: 27

Điểm kinh nghiệm EXP: 0 (0/10000)

Giá trị Linh hồn: 60

Điểm Sinh mệnh: 50

Giá trị Mị lực: (????)

Giá trị May mắn: 20

Tinh thần lực: 120

Kỹ năng: Không

Danh hiệu Vĩnh dự: Không

Nhìn xem những... thuộc tính này, Ninh Thư có loại cảm giác chơi Game Online, chỉ là cái kia mị lực cô tại sao là mấy cái dấu chấm hỏi (???), bất quá mị lực này lựa chọn râu ria, Ninh Thư không để ý, ngược lại hỏi những vấn đề khác.

“Số hiệu của ta là 2333, như vậy có phải hay không phía trước còn có người?”

“Người chơi không có quyền hạn được biết.” Âm thanh lạnh như băng.

“Như vậy điểm kinh nghiệm EXP đầy một vạn về sau sẽ thế nào đây?”

“Người chơi không có quyền hạn được biết.”

“Nếu là người chơi, có phải hay không còn có những người chơi khác?”

“Người chơi không có quyền hạn được biết.”

“Vì cái gì giá trị mị lực của ta là không biết?” Cái này có lẽ cô có quyền hạn biết đi.

Âm thanh máy móc dừng lại một chút, nói: “{Kí Chủ} thời điểm còn sống, không có bất kỳ nam nhân nào cùng {Kí chủ} biểu đạt qua yêu thích cùng tình cảm, cho nên, không có cách nào thăm dò giá trị mị lực của {Kí chủ}.”

Ninh Thư: ...

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Nhiệm vụ giả (Người làm nhiệm vụ)

Edit: Akito

Thế giới này có rất nhiều vị diện, mà nhiệm vụ của Ninh Thư là tiến vào bên trong mệnh mạng vô hạn nhiệm vụ, hoàn thành tâm nguyện người ủy thác, những... người ủy thác này dâng ra một thứ gì đó, cầu mong cuộc đời của mình có thể nghịch tập (thay đổi vận mệnh).

Nhiệm vụ giả vì thế mà xuất hiện.

Ninh Thư biết mình có thể tiến vào thân thể người khác, trong lòng thật cao hứng, thời điểm hoàn thành nhiệm vụ lại có thể đích thân thử một chút sinh hoạt của người khỏe mạnh, hoàn thành tiếu nuối đời trước của mình.

Bất quá đồ vật tự xưng là hệ thống đột nhiên gọi nước lạnh, “Thời gian nhiệm vụ của cô chỉ có 5 năm, giá trị sinh mệnh của cô chỉ có 50, một chút điểm sinh mệnh là một năm, vượt quá điểm sinh mệnh cô sẽ hoàn toàn biến mất, đương nhiên, cô cũng có thể lựa chọn ở lại trong thế giới nhiệm vụ, trải qua hết cuộc đời của mình, sau đó...liền không có sau đó nữa.”

Ninh Thư gật gật đầu chứng tỏ chính mình minh bạch (hiểu rõ).

“Nhiệm vụ đầu tiên, hệ thống rút ra nhiệm vụ đơn giản nhất, thế giới vườn trường, hiện tại muốn mở ra nhiệm vụ hay không?” Thanh âm hệ thống cực kỳ lãnh khốc, cứng nhắc không chút tình cảm nào.

Mỗi lần nghe hệ thống phát ra tiếng, Ninh Thư đều có loại cảm giác cả người lạnh toát, vô cùng không thích thanh âm của nó, lập tức nói: “Mở ra nhiệm vụ.”

Ninh Thư vừa dứt lời, còn chưa kịp chuẩn bị, đầu thoáng cái liền lờ mờ, toàn thân giống như là bị nhét trong một cái bình giam cầm chật chội, không thể động đậy được khó chịu cơ hồ cũng như trải qua cái chết.

“Đánh chết cái này tiểu kỹ nữ, cũng không nhìn một chút xem chính mình là cái đức hạnh gì, lại dám đến gần vương tử.”

“Da mặt thật dày, lại còn coi mình như một đại tiểu thư, tiện nhân...”

Đợi đến lúc Ninh Thư có cảm giác, chợt nghe được bên tai ong ong, rất nhiều người đều đang mắng chửi, không ngừng đá thân thể của cô, Ninh Thư cảm thấy những người này muốn đem xương cốt của mình hủy đi.

Đây là cái tình huống gì, không phải nói là nhiệm vụ đơn giản nhất sao? Như thế nào lại bị nhiều người đánh như vậy, đã nói đây là nhiệm vụ đơn giản nhất mà.

Ninh Thư mở to mắt, một vòng chung quanh đều là những đôi chân trắng thon dài, thỉnh thoảng lại đuổi chân ra đạp một cước lên người cô, Ninh Thư thậm chí còn có thể thấy quần lót lộ ra khi những người này nhắc chân.

Trên sàn một cỗ mùi tanh, còn có mùi hôi chỉ có trong toilet mới có, Ninh Thư thoáng cái liền hiểu cảnh ngộ của mình, chính mình là bị người vây đánh trong nhà cầu.

Hiện tại đầu của cô trống rỗng, căn bản không có thời gian tiếp thu nội dung của cái thế giới này, đối mặt với tình huống như vậy, Ninh Thư bỗng chốc có chút phát ngốc rồi.

Bỗng nhiên một bàn tay đuổi ra trước mặt Ninh Thư, bắt lấy cổ áo của cô đem cô lôi dậy, thân thể Ninh Thư không chịu khống chế mà đứng lên, mở to mắt, nhìn người phía trước.

Người đối diện bắt lấy cổ áo cô là một đứa con gái, trên người mặc đồng phục váy ngắn, ánh mắt nhìn Ninh Thư mang theo khinh thường cùng chán ghét, ngón tay chọc trên mặt Ninh Thư, móng tay thật dài cơ hồ muốn đâm vào bên trong da thịt của cô.

Thân thể Ninh Thư đau nhức, nhưng mà hơn mười năm dưới sự tra tấn giày vò của bệnh tật Ninh Thư đều nhịn được, chỉ là cổ thân thể này không chịu được đau đớn, khiến cho Ninh Thư đau xót rên rĩ.

Nhìn ánh mắt đối phương lộ ra khoái ý, Ninh Thư trong lòng phát lạnh, đây là cừu hận lớn cỡ nào, có thể làm cho một cái tiểu cô nương lộ ra thần sắc như vậy.

Đây cũng không phải đơn giản là bạo lực vườn trường a.

Cô bé kia thấy khuôn mặt Ninh Thư đại ra, trực tiếp nắm lấy tóc của cô, túm tóc đem đầu cô đâm vào tường, nện tới vách tường vang lên tiếng bang bang.

Ninh Thư vốn đã phát ngốc rồi, hiện tại bị đối phương đem đầu đâm vào tường, đầu óc càng thêm mơ hồ, thậm chí cảm thấy linh hồn của mình muốn thoát khỏi cổ thân thể này rồi, nội tâm Ninh Thư có chút kinh hoàng, không thể rời khỏi cổ thân thể này, bằng không thì nhiệm vụ của cô làm sao bây giờ.

Không có chuyện làm nhiệm vụ lần đầu tiên liền thất bại như vậy, cô bản năng có thể cảm giác được, nếu cứ như thất bại như vậy, có khả năng cô sẽ biến mất, không còn tồn tại Ninh Thư người này.

Dựa vào một cỗ nghị lực, Ninh Thư chịu đựng thân thể đau đớn, có thể là thấy cô không có chống cự, cảm giác không thú vị, những...con nhóc này mới buông tha cô, lúc đi qua còn giẫm trên người cô, đau đến mức thân thể Ninh Thư thoáng cái có chút phát run.

Trong giây lát, đáy lòng Ninh Thư sinh ra hận ý cùng khuat nhục khó có thể kiềm chế, khiến Ninh Thư nhập vào cổ thân thể này cũng run rẩy lên, hận hiện tại không thể tiến lên đem những người kia băm thây vạn đoạn, để cho bọn chúng nếm thử khuat nhục cùng đau đớn như vậy.

Ninh Thư bị phản ứng của cổ thân thể này dọa sợ, hơn nửa ngày mới đem được cảm xúc này ngăn lại, từ trên mặt đất bò dậy, đi đến mở một buồng cửa vệ sinh, ngồi trên bồn cầu, cả người đều giống như mất hết sức lực.

Hiện tại khắp người Ninh Thư đều đau nhức, những...nha đầu chết tiệt kia ra tay cũng quá độc ác rồi, chờ đến lúc tâm tình hồi phục một ít, Ninh Thư

mới bắt đầu tiếp thu nội dung thế giới này.

Ace là trường học quý tộc, có thể ở Ace đi học đều là những người không phú thì quý (không giàu thì là có quyền), là trường học của lớp con cháu thuộc gia đình nổi tiếng giàu có, ở nơi này tuyệt đối là chế độ đẳng cấp, trắng trợn đến mức hoàn toàn dựa vào tiền tài để quyết định địa vị của học sinh.

Nhưng rồi một ngày, cái nơi tất cả đều là thiên nga xinh đẹp này, xuất hiện một cái vịt con xấu xí, sự xuất hiện của cô ta giống như một vết nhơ trong bức họa trăm hoa, hoàn toàn chà đạp bức tranh xinh đẹp, cho nên, cái này vịt con xấu xí phải chịu đựng ác ý của mọi người, tầng tầng lớp lớp gây khó dễ cùng treu chọc.

Mỗi trường học luôn luôn tồn tại mấy cái siêu nhiên, gia thế cao quý, vương tử hai chân đạp mạnh liền có thể khiến cho kinh tế thế giới chấn động, đẹp trai lại nhiều tiền, trên thế giới sở hữu tất cả những thứ tốt nhất đều ở trên người bọn họ.

Ace cũng như thế có vương tử, có hắc ba người, ba người này cùng cái đó vịt con xấu xí quan hệ tình cảm có cát cũng không đứt, rồi loạn một nùi.

Nói nhiều như vậy, kỳ thật Ninh Thư cùng người đó không có quan hệ gì, cái vịt con xấu xí này cũng không phải cô.

Cổ thân thể này tên là Lâm Giai Giai, là học sinh năm hai cao trung, gia đình là một công ty kinh doanh, có thể đi vào Ace như này trường học quý tộc, hoàn toàn là đi cầu. Vận phân chó, đến nỗi bị nhiều người như vậy đánh cô.

Nguyên nhân là vì đắc tội cái vịt con xấu xí kia, cái vịt con xấu xí này nguyên lai là một nữ tu sĩ ở Thế Giới Tu Chân, bị người hủy thân thể, lại xuyên qua trở thành vịt con xấu xí, bởi vì dùng linh khí trị liệu khôi cho một người có địa vị hiển hách, nên được đến học ở trường Ace này.

Nữ tu sĩ chường mất thân thể này, nhưng lại không có cách nào rời khỏi, thực lực của cô ta giảm xuống quá nhiều, nếu rời khỏi cổ thân thể này linh hồn sẽ tiêu tán, vì vậy liền dùng một ít linh khí cải biến tổ chất cơ thể này, vốn dĩ là vịt con xấu xí xảm xịt thoáng cái liền biến thành Nữ Thần bốn phía bắn ra mị lực.

Đối mặt đủ loại gây khó dễ của học sinh, vịt con xấu xí, không, hiện tại còn gọi vịt con xấu xí thì không thích hợp, Lăng Tuyết cảm thấy hết sức ấu trĩ, trong đầu nghĩ một cái ý niệm liền có thể giải quyết phiền toái.

Lăng Tuyết không có nghĩ qua gây nổi bật ở trường học, vẫn như cũ ăn mặc xấu xí, lại dẫn tới sự chú ý của ba vương tử.

Nữ tu sĩ sống lâu như vậy đương nhiên là chường mất những... tiểu tử này rồi, nhưng cũng không ngại tìm cảm giác ưu việt trên những người này.

Ở đây không phải Thế Giới Tu Chân tàn khốc, thả lỏng tâm tình Lăng Tuyết cũng thích có người theo đuổi mình.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Truyền sai thế giới rồi

Edit: Akito

Tu...chân giả?! (người tu chân) Ninh Thư há to miệng, không phải nói là thế giới đơn giản nhất sao? Như thế nào lại xuất hiện Tu Chân giả, Ninh Thư tất nhiên biết rõ Tu Chân giả là cái gì, trong mắt người bình thường chính là Thần Tiên ah.

Thế giới vườn trường như này lại xuất hiện nhân vật thuộc loại trâu bò.

Đối với nhiệm vụ lần này Ninh Thư đã không có hi vọng gì rồi, cô chỉ là người thường, đối phương lại là cái tồn tại mở bug, chơi đồ thạch, thành lập bang hội, chơi đùa thì toàn là hô mưa gọi gió, ở trường học là nữ thần được người người theo đuổi, bên ngoài trường lại là Âm Dạ Nữ Vương.

Cảm giác cái thế giới này sắp bị Lăng Tuyết chơi cho hư mất.

Hai bên chênh lệch quá nhiều, Ninh Thư thậm chí hoài nghi cái hệ thống lạnh như băng kia có hay không chính mình, đây là nhiệm vụ đơn giản?

Lại nhìn tâm nguyện của nguyên chủ: đem Lăng Tuyết cao cao tại thượng đánh ném vào bãi rác, lại giúp Lãnh Ngạo người cô ấy thích không bị Lăng Tuyết thao túng đùa bỡn, còn có những người một mực giúp đỡ Lăng Tuyết bắt nạt cô, đều phải chịu trừng phạt.

Ninh Thư: ...

Ninh Thư rõ ràng cảm nhận được nhiệm vụ không đúng, cực kỳ không đúng, tuy rằng cô là nhiệm vụ giả, nhưng ưu thế gì cũng đều không có, trước sức mạnh tuyệt đối, mọi thứ đều là mây bay, sức mạnh có thể phá hủy hết thảy.

Ninh Thư trong lòng thử kêu gào, xem có thể hay không liên hệ với hệ thống, tâm nguyện nguyên chủ thật sự quá khó khăn, cô nghịch tập không được.

Trong nội tâm Ninh Thư biết rõ mình có bao nhiêu cân lượng, cô phỏng chừng còn không có vọt tới trước mặt Lăng Tuyết, đã bị đánh cho đo ván nằm đất ăn hành rồi.

Cô thực là vô cùng quý trọng cái mạng nhỏ của mình.

Ninh Thư chỉ là thử một chút, thật sự không ngờ lại liên lạc được với hệ thống.

Bên kia vang lên một chút như là tiếng dòng điện, hệ thống mới cứng nhắc nói: “Cô như thế nào ở cái thế giới này?”

Ninh Thư học máu, làm sao cô biết như thế nào mình lại ở cái thế giới này.

“Đây là thế giới trung cấp, cô đến thế giới này làm cái gì, nhiệm vụ thế giới trung cấp cô làm không nổi, A... , hình như là truyền sai thế giới rồi, ừ, chương trình của tôi có chút vấn đề, tạm thời không thể đem cô truyền về, cô đã chiếm giữ thân phận người ủy thác, nhiệm vụ vẫn là phải tiếp tục đấy.”

Trong đầu vang lên âm thanh dòng điện xoẹt xoẹt, sau đó hệ thống biến mất, cả người Ninh Thư đều ngây dại, cho nên, nhiệm vụ của cô độ khó nâng lên n cấp?

Đột nhiên Ninh Thư nghĩ đến giá trị vận may của mình, giá trị may mắn có phải hay không là quá thấp? Mới có thể xảy ra tình huống như vậy, quả thực là muốn hớ (gài bẫy) nàng ah.

Sự tình đã như vậy, Ninh Thư trái lại không sợ, không có đường lui Ninh Thư ngược lại sinh ra một cỗ lệ khí (tàn bạo), cô là người cũng đã chết qua rồi, lại sợ cái gì nữa, bây giờ có thể nhập vào một cơ thể khỏe mạnh như vậy, ngược lại Ninh Thư cảm thấy là mình được lợi.

Cái khác Ninh Thư không có, nhưng ả nhân cùng tính nhẫn nại thì cô chính là đứng đầu.

Về phần vừa rồi phát sinh sự việc bạo lực kia, là vì nguyên chủ chạy đến trước mặt Lãnh vương tử - Lãnh Ngạo nói Lăng Tuyết có quan hệ với lão đại xã hội đen.

Còn tự cho là mình làm đúng bảo Lãnh Ngạo tỉnh táo lại đừng để người ta lừa gạt, tóm lại nói xấu Lăng Tuyết rất nhiều.

Thực ra lời của nguyên chủ Lâm Giai Giai là sự thật, Lăng Tuyết có dính dáng tới xã hội đen, người có năng lực thành lập Hắc Sáp Hội chính là Lăng Tuyết, hơn nữa chân mệnh thiên tử của Lăng Tuyết là một lão đại bang hội.

Trưởng thành tàn nhẫn, vừa có thủ đoạn lại có khuôn mặt giống như Trương Thiên Thần mới là người Lăng Tuyết thích.

Trong trường học đối với được cái gì vương tử theo đuổi, ở trong mắt Lăng Tuyết chỉ là đám nhóc ấu trĩ, lúc nhàm chán thì cùng bọn hán chơi đùa.

Nhưng hết lần này tới lần khác ba cái vương tử lại còn yêu thích điều này.

Lăng Tuyết biết nguyên chủ dám chạy tới trước mặt Lãnh Ngạo nói xấu mình, liền trực tiếp cho người giáo huấn nguyên chủ một chút, những người như vậy, Lăng Tuyết đều không cần động tay, mới có sự tình trong nhà cậu ban nãy.

Người vừa mới đánh Ninh Thư cũng là đối tượng báo thù của Lâm Giai Giai.

Ai, nhiệm vụ gánh thì nặng mà đường thì xa ah.

Hiện tại Ninh Thư không có biện pháp gì, mở cửa phòng vệ sinh, ra khỏi WC, đúng lúc này là thời gian vào học, nên không có ai lảng vảng trong sân trường.

Ninh Thư theo trong trí nhớ đi đến phòng Giáo Y, những vết thương trên người này liền phải xử lý, không có chuyện gì quan trọng hơn một thân thể khỏe mạnh, hơn nữa bây giờ cũng không làm được cái gì.

Giáo Y là một nam nhân hơn hai mươi tuổi, trên sóng mũi mang theo kính mắt, làm cho gương mặt anh tuấn của hắn thêm một tầng nho nhã ý nhị, áo blouse trắng mặc ở trên người hắn, lại mang theo hương vị nam tính gợi cảm.

Tóm lại là một nam nhân vô cùng có mị lực, chỉ là cái phòng này toàn là học sinh nữ bị đau, không phải đau bụng thì chính là đau chân, thậm chí đi cả đến còn bảo Giáo Y xoa xoa bụng nữa, như vậy liền có thể biết người nam nhân này rất được học sinh nữ hoan nghênh.

Ninh Thư mím môi, xếp vào hàng, nhìn phía trước nữ sinh trong mắt đều tỏa ra hoa đào, căn bản là nhìn không ra khó chịu ở chỗ nào, trong phòng này có lẽ chỉ có một mình cô là bị thương a, có thể hay không để cô lên trước.

Ninh Thư vịn tường, thật vất vả đợi đến lượt mình, Giáo Y liếc nhìn Ninh Thư, thấy mặt cô xanh tím, khuôn mặt anh tuấn lộ ra kinh ngạc, tuy rằng gặp nhiều người già vờ bệnh, nhưng già đến bộ dạng thế này khiến cho Giáo Y cảm thấy rất kinh ngạc cùng mới lạ.

Chỉ vào trên trán của mình, Ninh Thư nói thẳng: “Giúp em xử lý qua một chút.”

Còn về vết thương trên người không thể để hắn xử lý, ban đầu tưởng rằng Giáo Y là phụ nữ, ai ngờ lại là một nam nhân soái soái (đẹp trai) như vậy, làm

Giáo Y cũng quá lãng phí rồi.

Quả nhiên nữ chủ ngục ở nơi nào, liền Giáo Y nơi đó cũng là giống đực mê người như vậy.

Cầm bông băng thấm ướt rượu còn trừ độc, Giáo Y trực tiếp chấm lên vết xanh tím trên mặt Ninh Thụ, không nhẹ nhàng một chút nào, Ninh Thụ cắn răng, liền Giáo Y không oán không thù sao lại cũng đối với cô hung ác như vậy.

Toàn bộ Ace đều bị khí chất của Lăng Tuyết bao trùm rồi sao?

Cuối cùng Giáo Y đơn giản thay Ninh Thụ băng bó một tí, sau đó nói: “Xong, như thế này được chưa?”

Rõ ràng là trầy da, thế này liền xong rồi, sưng to như vậy chỉ xử lý đơn giản một chút là xong, với tư cách một người bệnh hoạn ngay người trong bệnh viện hơn mười năm, thái độ cư xử như vậy của đối phương quả thực chính là không tôn trọng sinh mạng, không có trách nhiệm.

“Cái này là xong rồi?” Ninh Thụ vẫn là buộc miệng nói ra, chỉ vào trán của mình, đã sưng thành Độc Giác Thú, xử lý cầu thả như này khiến Ninh Thụ cảm thấy cực kỳ bức mình, thật là cái gì đều không như ý.

Giáo Y nâng kính mắt, con ngươi phản chiếu ánh sáng, cho người ta một loại cảm giác âm hiểm u ám, nhàn nhạt hỏi lại: “Vậy cô muốn làm như thế nào, toàn thân đều băng lại.”

Cái chức Giáo Y này của hần cơ bản chỉ là đồ trang trí, học sinh ở học viện này đâu cần Giáo Y, trong nhà đều có bác sĩ chuyên môn, bỗng nhiên lại gặp được một học sinh tích cực như vậy, Giáo Y liền nhũn mảy nhìn Ninh Thụ.

Ninh Thụ cạn lời, lý lẽ khí thế như vậy ngược lại tỏ ra cô giống như đang cố tình gây sự vậy.

Mới xuyên qua một đoạn thời gian như vậy, Ninh Thụ cảm thấy tam quan của mình đều bị phá vỡ rồi, trong trường học mấy cô gái nhỏ có thể hung ác như vậy, làm Giáo Y cũng có thể kiêu ngạo như thế, hần lại không sợ trường học đuổi việc sao.

Ninh Thụ không biết nên nói cái gì, chính xác là không có cái gì để nói cùng hần, đứng dậy muốn rời đi, hiện tại trong đầu cô đều là nhiệm vụ, cho dù nhiệm vụ có khó khăn thế nào cũng phải nỗ lực hoàn thành.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Lãnh vương tử

Edit: Akito

Đối mặt với thái độ có lý chẳng sợ của Giáo Y kiêu ngạo, Ninh Thụ cũng choáng váng, có loại cảm giác không phản bác được.

Ninh Thụ trên trán đỉnh băng gạc đã rời đi, nhưng Giáo Y vẫn nhìn cô, còn đưa mắt nhìn thẳng đến lúc không thấy bóng lưng Ninh Thụ đâu nữa.

Ninh Thụ dựa theo trí nhớ nguyên chủ, về tới phòng học, nói thật, thời điểm nhìn thấy lớp học, trong nội tâm Ninh Thụ bỗng kích động, từ mười lăm tuổi cô đều ngồi ở trong bệnh viện, về sau cũng chưa từng đi học lại.

Nhưng mà điểm nhiệt tình ấy lập tức bị dập tắt, Ninh Thụ đứng ở cửa phòng học muốn đi vào, lại bị lão sư mang kính mắt ngăn ở cửa.

“Lâm Giai Giai, vô cớ trốn học đến trễ, tiết này không cần học, đứng ngoài hành lang đi.” Lương lão sư nhàn nhạt nói, ánh mắt dưới gọng kính lộ ra thần sắc xem thường, “Đừng ảnh hưởng tới việc học của những người khác.”

Trong lòng Ninh Thụ rất không thoải mái, nhưng cũng biết là trướng chọi đá, liền ngoan ngoãn đứng ở cửa, Lương lão sư hừ một tiếng, một bộ hình tượng phụ nữ trung niên cay nghiệt, khác xa hoàn toàn hình tượng một kỹ sư của nhân loại.

Ace là học viện quý tộc, trong trường học địa vị của lão sư không có cao hơn học sinh, hơn nữa thân phận những học sinh này cũng không phải lão sư có thể chọc được.

Hiện tại ở Ace cô chính là nhân vật bị mọi người đều hô đánh, cái Lương lão sư này đương nhiên cũng bỏ đá xuống giếng rồi, như vậy có thể nịnh nọt ba cái vương tử như thần ở trường.

Trong trí nhớ của Lâm Giai Giai, lúc trước toàn bộ mọi người trong trường học đều trêu đùa Lăng Tuyết, Lương lão sư lúc đó cũng hạ thấp ném đá, dốc sức liều mạng khó xử Lăng Tuyết, thế nhưng Lăng Tuyết xoay người, Lương lão sư lại thay đổi thái độ, nịnh nọt Lăng Tuyết.

Giống như cỏ bên đường, gió thổi chiều nào theo chiều nấy.

Ninh Thư đứng ngoài hành lang, nghe được tiếng huýt sáo cùng cười vang trong lớp, một ít người còn đứng lên quan sát cô ánh mắt mang theo khinh thường cùng đũa cọt.

Ninh Thư: ...

Nguyên chủ rốt cuộc đã làm gì, khiến nhiều người hận cô như vậy, như có mối thù giết cha vậy, Ninh Thư cẩn thận hồi tưởng lại một lần, hình như cũng không có làm chuyện gì ah, chỉ là giống như điên tìm Lăng Tuyết phiền toái thôi.

Liều mạng nhảy nhót, phục hồi tinh thần lại dường như chọc giận rất nhiều người.

Ninh Thư cầm nín, ở cái thế giới này, Lăng Tuyết tuyệt đối là nữ chính, thế giới này đều là chuyển động quay quanh nhân vật chính, lại như Lăng Tuyết như này, chỉ cần động động ngón tay, liền có vô số người chạy theo cô ta như vẹt, không quan tâm tới ý niệm sùng bái mù quáng, cũng không phải là mị lực, mà là khủng bố.

Thế giới này sẽ như thế nào a?

Ninh Thư cảm thấy chính mình có quá nhiều chuyện rồi, mình bây giờ nhiệm vụ đều sờ không tới bến, hoàn toàn không có đầu mối, tư duy thực sự trải rộng toàn nhân loại, đây là cấp độ thế giới.

Chân Ninh Thư có chút đau, liền đứng một chân, một hồi lại đổi sang chân kia, thật vất vả chờ đến lúc tiếng chuông tan học vang lên, liền thấy một đám người hùng hổ từ trong phòng học đi ra, đem Ninh Thư vây vào giữa.

Lại là đám người đánh Ninh Thư ở WC, An Dung chính là nữ sinh ấn đầu Ninh Thư vào tường, trong miệng cô ta nhai kẹo cao su, nâng cằm, nghênh ngang kéo mí mắt nhìn Ninh Thư, âm dương quái khí nói: “Oh, còn dám đi học, xem ra là không biết động não ah.”

Thân thể Ninh Thư thoáng run rẩy một cái, cổ thân thể này sợ hãi người trước mặt, nhớ đến bên trong kịch tình nữ hài kêu An Dung này là tay chân bên cạnh Lăng Tuyết, đem nguyên chủ đánh hết sức, mỗi ngày đều bị thương.

Trong lòng nổi lên cảm xúc oán hận lại sợ hãi, nếu như nói Lăng Tuyết là người nguyên chủ hận nhất, thì nguyên chủ đối với cái này An Dung hận ý so với Lăng Tuyết không thể ít hơn, dù sao rất nhiều chuyện đều là An Dung tự mình động thủ.

“Lãnh vương tử đến rồi, Lãnh vương tử đến rồi...”

Xung quanh vang lên tiếng hét chói tai của đám con gái, hai bên hành lang đều đứng đầy nữ sinh, chính giữa để trống ra một con đường, ba cái vương tử mang theo hào quang hướng phòng học Ninh Thư đi tới, giống như trung tâm vũ trụ, chung quanh đều là tiếng thét chói tai.

Ánh mắt Ninh Thư tập trung ở người đi đầu tiên, dáng người cao ngất, khuôn mặt lãnh khốc, nhưng loại lãnh khốc này mang theo một sự non nớt, lộ vẻ kiệt ngao khó thuần (bướng bỉnh), kiêu ngạo lại đẹp trai.

Ninh Thư cảm thấy trái tim trong lồng ngực nhảy lên bang bang, mặt liền đỏ rần, Ninh Thư tỏ ý, cái này hoàn toàn là phản ứng của cơ thể, cùng cô không có quan hệ.

Vốn An Dung ngang ngược sau khi nhìn thấy ba cái vương tử, tức khắc liền trở nên điềm đạm đáng yêu, khí tức hung hăng căn quấy trên người thoáng cái liền biến mất, cảm giác như biến thành người khác vậy.

Lại nhìn nữ sinh xung quanh, trên mặt đều đỏ bừng, hoặc rụt rè, hoặc nhiệt tình, hoặc lãnh đạm, tóm lại là tất cả các loại hình bày ra trước mặt ba cái vương tử.

Trong lòng Ninh Thư một cỗ cảm xúc phần nộ u oán, đều là hồ ly tinh, những... người này là hồ ly tinh.

Ninh Thư trên mặt đầy hắc tuyến, nguyên chủ chính là rất yêu thích cái tên Lãnh Ngao này, dâng ra linh hồn của mình để nghịch tập nhân sinh, cũng không quên muốn đem Lãnh Ngao cứu thoát khỏi mị lực của Lăng Tuyết.

“Lãnh vương tử, ngài tới tìm Lăng Tuyết sao, Lăng Tuyết ở trong lớp, tôi đi gọi giúp ngài.” An Dung nhu hòa lại kích động nói, chạy nhanh vào phòng học gọi Lăng Tuyết.

Quên nói một điều, nguyên chủ và Lăng Tuyết lại là bạn học cùng lớp, nghiệp duyên ah.

Đối với tình huống bên ngoài, Lăng Tuyết đã sớm biết, nghĩ đến chính mình một Tu Chân giả lại phải đi ra ngoài gặp những người phạm tục này, trong thâm tâm Lăng Tuyết không thoải mái, nhưng lại nghĩ đến ba cái đầu củ cải này có thể thay mình giải quyết một ít phiền toái nho nhỏ.

Lại giúp cô ở trong trường học thông thả ung dung, có đôi khi quyền thế cũng rất có lợi, Lãnh vương tử nói một câu, muốn gây khó dễ một người, quả thực rất dễ dàng.

Lăng Tuyết buông xuống khó chịu trong lòng, bắt quá toàn bộ nữ sinh trường học đều thích vương tử, hẳn lại yêu thích mình, Lăng Tuyết tuy là Tu Chân giả, nhưng cũng là nữ nhân, lòng hư vinh so với nữ nhân bình thường còn mạnh hơn.

Lăng Tuyết cười cười, ra cửa phòng học, dùng tay vén tóc của mình, mỉm cười, ngay khi nhìn thấy bộ dáng tươi cười của Lăng Tuyết ai cũng cảm thấy có mùi thơm của cánh hoa từ trên trời rơi xuống, làm cho lòng người say mê.

Ninh Thụ nhìn Lăng Tuyết, trong lòng tán thưởng, quả nhiên là tuyệt sắc mỹ nhân, ngũ quan tinh xảo xinh đẹp, cao quý ngạo nghễ, lại làm cho người ta nhìn không được muốn đến gần.

Mà ngay cả Ninh Thụ thời điểm trông thấy Lăng Tuyết, trong nội tâm liền sinh ra một cỗ thân thiết, xúc động muốn tới gần cô ta, dường như đối phương chính là người mình thích nhất, yêu nhất.

Trong lòng Ninh Thụ hoảng sợ, đây là cái tình huống gì, quang sáng nhân vật chính lớn như vậy, Ninh Thụ cẩn thận suy nghĩ một chút, đoán chừng nguyên nhân là bởi vì linh khí.

Lăng Tuyết là Tu Chân giả, hấp thụ linh khí Đất Trời, loại linh khí này là đồ vật thân thiết mà thân thể cần có nhất, bản năng cơ thể khát vọng linh khí, liền đối với cơ thể Lăng Tuyết sinh ra sự gần gũi.

Ninh Thụ nghĩ đến nguyên chủ, bằng một ý niệm – yêu thương đối với Lãnh Ngạo, sinh tồn chống chọi quang sáng nhân vật chính cùng khát vọng linh khí của cơ thể.

Lăng Tuyết thấy những người này ánh mắt si mê nhìn mình, ngay cả Lãnh Ngạo khốc soái (đẹp trai) cũng là một bộ dạng ngây dại, trong lòng rất đắc ý, không uổng công cô dùng rất nhiều linh khí để cải tạo cỗ thân thể này.

Trước kia ở giới Tu Chân, nữ nhân thật sự khó sống, nữ tu sĩ có thể bằng năng lực của mình đứng lên không nhiều, phần lớn đều là phụ thuộc vào nam nhân, để tồn tại liền trở thành lô đỉnh, nhưng bây giờ những nam nhân này trước mặt cô đều không có cách nào tự kiểm chế được.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Người là cái thá gì

Edit: Akito

Lăng Tuyết nhìn một vòng xung quanh, phát hiện ánh mắt mọi người đều đặt ở trên người cô, lại thấy Ninh Thụ đứng một bên cúi đầu.

Nhiu nhieu mây, trong lòng rất không thoải mái, đưa gọi Lâm Giai Giai này lần nào cũng đều đem đến phiền phức cho cô, cô chỉ là oán trách một câu, An Dung liền lập tức dẫn người gây phiền toái nó.

Ninh Thụ cúi đầu, chống cự tâm tư của cơ thể muốn tiến lên cầm lấy tay Lãnh Ngạo ra sức lay động, kích động muốn hấn tảo lại.

Ninh Thụ nhận thấy mình quá yếu, luôn bị cảm xúc còn lại trong thân thể ảnh hưởng, phải hao tổn rất nhiều sức lực mới có thể đem những cảm xúc này đè nén xuống, Ninh Thụ biết rõ mình không thể bị cảm xúc của nguyên chủ ảnh hưởng, bằng không thì cô cùng nguyên chủ có cái gì khác nhau, phải tảo tảo.

Lúc này, cảm thấy một ánh mắt ác liệt rơi đến trên người cô, Ninh Thụ ngẩng đầu đối diện ánh mắt Lăng Tuyết, cái ánh mắt kia là như thế nào ah, sắc bén, lạnh lẽo, cao cao tại thượng giống như đang nhìn một con kiến hôi vậy.

Ninh Thụ buồn bực, mình hiện tại đã trốn một bên không có gây chuyện rồi, còn nhìn cô như vậy làm gì.

Bây giờ Ninh Thụ thật không dám cùng Lăng Tuyết đối đầu, đích thực là năng lực hai bên chênh lệch quá xa, giống như lên trời vậy, chỉ có thể yên lặng, từ từ mưu tính, không nên đi trêu chọc hồ dữ, vạn nhất lại khiến đối phương nổi điên lên, trực tiếp bầm vằm cô ném xuống biển cho cá ăn.

Đúng vậy, nữ chính là tàn nhẫn như thế.

Lãnh Ngạo thấy ánh mắt Lăng Tuyết đặt ở trên người Ninh Thụ, cũng nhìn về phía Ninh Thụ, tức khắc Ninh Thụ cảm giác cơ thể kích động đến run rẩy.

Ninh Thụ: ...

Chỉ là một cái liếc mắt, cỗ thân thể này đến cùng lại kích động cái gì nha, Ninh Thụ cũng không phải nguyên chủ, sẽ bị Lãnh Ngạo mê hoặc đập phát chết luôn, chết qua một lần, trong mắt Ninh Thụ cái này

chỉ là phần hồng xương cốt.

Lãnh Ngạo nhìn Ninh Thụ, lạnh lùng cau mày, trong mắt toát ra thật sâu chán ghét, hiển nhiên nhớ vị này chính là ai, đối với Lâm Giai Giai luôn quần quýt lấy hấn, hấn một chút cũng không có hảo cảm, quả thực là rất chán ghét, tùy tiện nói một câu, mọi người trong trường học đều đi tìm cô ta gây phiền toái.

Nghĩ mình là cái thá gì, lại bảo hấn rời xa Lăng Tuyết.

Cầm thấy ánh mắt của đối phương, ồ, như thế nào ánh mắt của cô ta lại trong suốt như vậy, trước kia đều tràn ngập buồn nôn, tự cho là thâm tình, hiện giờ trong ánh mắt của cô ta không còn cái gì nữa, nhìn mình tựa như là người xa lạ vậy.

Lãnh Ngao cười nhạo một tiếng, lật mềm buộc chặt muốn khiến cho hấn chú ý, thật đúng là ngây thơ.

Lãnh Ngao quay đầu nhìn về phía Lăng Tuyết, trong mắt mang theo nhu tình, ngoài miệng lại kiêu ngạo nói: “Này, Lăng Tuyết, cuối tuần này là sinh nhật của tôi, cô tới tham gia bữa tiệc sinh nhật của tôi đi.”

Lăng Tuyết đối với cái gì tiệc sinh nhật không có hứng thú, cô bây giờ đang bận rộn thu địa bàn, nói về chuyện địa bàn, Ninh Thư liền nghiêng răng nghiêng lợi, cư nhiên gặp một cái cận bã mạnh mẽ.

Cô là ý vào tu vi của mình, thân thể trải qua cải tạo bằng linh khí, cùng người thường hoàn toàn bất đồng, nhưng rõ ràng người nam nhân kia thời điểm cùng cô giao thủ không ở thế hạ phong, điều này làm cho Lăng Tuyết rất phiền muộn, trong lòng nổi lên một một cổ dục vọng chinh phục.

Lãnh Ngao thấy Lăng Tuyết không nói gì, ánh mắt mang theo thấp thỏm không yên, trong lòng có chút bi thương, lại nâng cao cằm, “Cô nếu không đến, tôi sẽ không bỏ qua cho cô.”

Thật là quá ấu trĩ ah, trong đầu Lăng Tuyết nhưng lại nghĩ tới cái kia nam nhân cùng cô giao thủ, lãnh khốc tàn nhẫn, quan trọng nhất là thực lực rất cường đại, hơn nữa ánh mắt cực nóng nhìn cô, mang theo một cổ ám muội, Lăng Tuyết vừa nhớ tới ánh mắt của hấn, trái tim liền không thể không chế đập mạnh.

Nữ nhân đều thích được nam nhân có năng lực cường đại chinh phục mình, nhất là Lăng Tuyết đến từ thế giới Tu Chân, người thường chỉ là con kiến hôi.

Bất quá, thời gian trôi qua Lăng Tuyết thấy trong mắt Lãnh Ngao thấp thỏm cùng hi vọng, cảm thấy có thể điều khiển cảm xúc của người khác thật sự rất tốt.

Lăng Tuyết cảm thấy mình đi vào thế giới này, tuy rằng linh khí ít ỏi, nhưng cùng tu chân giới không giống nhau, Lăng Tuyết cho rằng mình chính là người ngạo nghễ đứng trên đỉnh thế giới, loại cảm giác này quả thực quá sung sướng.

“Tôi vào lớp đây, tôi sẽ chuẩn bị quà.” Lăng Tuyết lạnh nhạt nói, không chút sợ hãi, hoàn toàn không có bộ dáng thụ sủng nhược kinh.

Lúc này trên mặt Lãnh Ngao mới lộ ra vẻ tươi cười, bất quá vẫn như cũ kiêu ngạo nâng cằm, nói: “Coi như cô biết điều.”

Ninh Thư ở bên cạnh nhìn, cảm thấy quá đủ rồi, Ninh Thư một chút cũng không cảm thấy Lãnh Ngao kiêu ngạo đáng yêu, chỉ cảm thấy rất thói, bộ dạng bố thí cao cao tại thượng thật ngứa đòn ah.

Theo ý kiến của Ninh Thư, loại người không biết tốt xấu này quản hấn làm cái khi gió gì.

Rõ ràng là thế giới vườn trường, lại xuất hiện nữ chính quá trâu bò rồi, ở trường học như thần cao cao tại thượng, cúi đầu ngẩng đầu vương tử của nhiều người trực tiếp biến thành nam phụ, bên cạnh hai cái vương tử biến thành nam n.

Ninh Thư thậm chí hoài nghi sự tồn tại của Lãnh Ngao hoàn toàn là đề tôn lên mị lực thành thực của nam chính.

Trong lòng Ninh Thư vừa sinh ra một loại tâm tư không quản Lãnh Ngao, cổ thân thể này tức khắc sinh ra một loại ý thức chống lại cô, đến nỗi cơ thể bắt đầu bài xích linh hồn của cô rồi.

Ninh Thư kinh hãi, vội vàng mặc niệm trong lòng, ta tới là cứu vớt Lãnh Ngao, cứu vớt Lãnh vương tử, cứu vớt Lãnh vương tử...

Hơn nửa ngày cảm xúc lưu lại thân thể mới chịu lắng xuống.

Ninh Thư cầm lặng nhìn lên trời, không may rơi vào cái thế giới này, nhiệm vụ cơ bản không có khả năng hoàn thành, đã vậy hết lần này tới lần khác cảm xúc tàn lưu trong thân thể này lại còn gây sự.

Ninh Thư có loại xúc động đón gió rơi lệ, như thế nào mới có thể nâng cao giá trị may mắn, như thế nào mới có thể nâng cao nhân phẩm?

Lãnh Ngao đi ngang qua trước mặt Ninh Thư, liếc mắt nhìn cô, người dừng lại trước mặt cô, từ trên cao nhìn xuống Ninh Thư mặt có chút vận vẹo.

Ninh Thư không rõ cho lắm, nháy mắt nhìn Lãnh Ngao.

Lãnh Ngao nhìn con ngươi của cô, rất thanh tịnh, trong suốt đến mức có thể thấy ảnh ngược hình dáng của mình, tựa hồ có thể làm cho người trầm tĩnh trong con ngươi của cô.

Lập tức, Lãnh Ngao ý thức được không ổn, cô chính là một đứa mê trai, như một bệnh nhân tâm thần quần quýt lấy hấn, nói cái gì hấn bị Lăng Tuyết che mắt, Lăng Tuyết sao lại có thể bị loại cận bã như cô ta phi báng.

“Đừng xuất hiện trước mặt tôi, tôi sẽ không thích cô, cô liền giết chết cái tâm tư này đi, nếu sau này còn nói xấu Lăng Tuyết, tôi sẽ khiến cô sống không yên thân.” Thanh âm Lãnh Ngao lãnh khốc, Ninh Thư không chút nào hoài nghi tính chân thật từ lời hắn nói.

Cho nên, đây là điều khiến Ninh Thư buồn bực nhất trong nhiệm vụ này, người ta đối với Lăng Tuyết rõ ràng là rẽ tình sâu đậm, một hai phải làm người ta quay đầu là bờ, thật sự, đừng làm rộn được hay không.

Ninh Thư nhìn Lãnh Ngao mặt kiêu căng, không đúng, chính xác là cái cằm, đôi phương thật sự quá cao, Ninh Thư nâng đầu, chịu đựng đau đớn sắc nhọn trong lòng.

Lãnh Ngao thấy mặt cô bỗng nhiên tái nhợt, đã mất đi màu sắc, trong lòng không có chút nào đồng tình, ngược lại sinh ra một cổ vui sướng, cảm giác như mình thay được Lăng Tuyết trút giận.

Lãnh Ngao ném xong giả lạnh liền thân nhiên rời đi, hoàn toàn không nghĩ đến câu nói của mình đối với một cô gái sẽ tạo thành tổn thương như thế nào.

Cảm giác được ánh mắt đùa cợt xung quanh, tiếng cười vang chậm chọc, khiến cho trên người Ninh Thư giống như kim đâm.

Đây là tự kỷ cỡ nào ah, hoàn toàn sống bên trong thế giới của mình, Ninh Thư thật sự nghĩ không ra người như Lãnh Ngao, như thế nào lại khiến nguyên chủ thích như vậy, sâu tận xương tủy?

Là bởi vì mặt của hắn, hay là vì gia thế của hắn, Ninh Thư nhận thấy, Lãnh Ngao chính là ý vào quảng sáng trên người mình, muốn làm gì thì làm, người như vậy có chỗ nào đáng yêu đâu?

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Đuổi ra khỏi nhà

Edit: Akito

Trong lòng Ninh Thư phát ngốc, đau đến chết lặng, cô thật sự rất chán ghét cảm giác này, luôn bị nó này ảnh hưởng, khiến cho cô thật khó chịu.

Lăng Tuyết nhàn nhạt cười một tiếng, đoán chừng là bởi vì hành động lấy lòng cô ta của Lãnh Ngao, cô ta liếc nhìn Ninh Thư, đi qua trước mặt cô, mang theo một cỗ mùi thơm dễ chịu, Ninh Thư hít hít mũi, thật dễ người.

Đúng là một nữ nhân có mị lực, Ninh Thư không phủ nhận mị lực của Lăng Tuyết, bằng không sẽ không mê hoặc được nam chính, có nhiều nam phụ như vậy, dưới tay cô ta còn có vô số em trai nhỏ.

Ninh Thư dưới con mắt muôn hình muôn vẻ của mọi người, có chút đứng ngồi không yên, thật vất vả chờ đến lúc tan học, vừa ra đến cổng trường, liền thấy tài xế chờ ở cổng, nhìn thấy Ninh Thư, lập tức mở cửa xe, nói: “Tiểu thư, lão gia đang chờ cô.”

Ninh Thư thoáng nhú lông mày, quan sát thấy cổng trường đậu đầy xe hơi, thế này mới cảm thấy được căn nguyên vì sao Ace được coi là học viện quý tộc.

Trong trí nhớ bói móc ra vị lão gia, thì ra là ba ba cổ thân thể này, kỳ thật trong lòng Lâm Giai Giai rất tự ti, nhà cô buôn bán nhỏ đi lên, ba ba cũng coi như là phú hào, nhưng trong mắt bao nhiêu hào môn thế gia chân chính, thì chỉ là một gia đình nhà giàu mới nổi, cho nên mới nói, Lâm Giai Giai có thể đi vào học viện Ace, là đi cầu. Vận phân.

Hơn nữa trong mắt thế gia, con cháu nhà giàu ở đây, thì sự tồn tại của cô chẳng khác gì cỏ dại, lại còn khắp nơi đối đầu cùng Nữ Thần, thậm chí còn có tâm tư buồn nôn với Lãnh Ngao.

Những người này hoàn toàn quên rằng xuất thân của Lăng Tuyết còn không bằng Lâm Giai Giai, chỉ cần biết hiện tại sự tồn tại của Lâm Giai Giai làm cho người ta chán ghét là được rồi.

Tình cảnh Lâm Giai Giai so với Lăng Tuyết lúc trước khổ hơn nhiều, không phải mỗi người đều có thể từ vệt con xấu xí biến thân thành thiên nga xinh đẹp.

Cha cổ thân thể này đưa cô vào học viện Ace chính là để cô cùng những danh môn quý tộc này xây dựng quan hệ tốt, Ace trường học bao gồm giới chính trị, giới kinh doanh, tùy tiện cùng một người có quan hệ tốt, liền có thể hỗ trợ việc làm ăn.

Nhưng là Lâm Giai Giai lại trở thành kẻ thù chung của toàn bộ trường học.

Ai, thật phức tạp ah, Ninh Thư thở dài.

Ninh Thư vừa mới bước vào phòng khách, liền bị một bạt tai đập xuống một bên má cô, lực đạo vô cùng lớn, hiển nhiên là không có một chút lưu tình.

Cmm, quá đủ rồi, một ngày này không biết bị đánh bao nhiêu lần ah, trong lòng Ninh Thư bị chọc giận đến bùng cháy rồi, đặc tính của người ở thế giới này là bệnh xà tính sao, có miệng lại eo biết nói chuyện.

“Ánh mắt của mày là sao?” Cha Lâm thấy con gái u ám nhìn mình, sững sốt một chút, tức thì trong lòng toát ra lửa giận càng lớn, chỉ vào Ninh Thư quát: “Lâm gia cho mày ăn, cho mày ở, hưởng thụ cuộc sống người người mơ ước, cho mày tới trường học đánh đập chút quan hệ, lại đắc tội toàn bộ người trong trường học.”

“Mày có biết hay không những người trong trường đều là thân phận gì, trong đầu mày toàn là phân, cũng không không nhìn một chút đức hạnh của mình, mày cảm thấy mày xứng với Lãnh Ngạo sao? Người ta đã nói rồi, không được đến trước mặt hấn nháy nhót, bởi vì hành động của mày liên ảnh hưởng đến công ty, Lâm Giai Giai, mày nào đủ chưa?”

“Tao cho mày đến Ace học không phải là để gây phiền toái cho tao, thứ đồ vật vô dụng, một chút việc cũng làm không được.”

Ninh Thư: ...

Một cơ hội nói chuyện Ninh Thư đều không có, nhìn cha Lâm một mình bô bô nói.

Ninh Thư lay lay đầu mình, trong đầu đều là tiếng ong ong, nhất định là đánh cho chấn động não luôn rồi.

Quả thực là một ông cha hết sức cặn bã ah.

Ninh Thư có chút không hiểu với nguyên chủ, cuộc đời bị thúc giục như vậy, vẫn không quên muốn cứu vớt cái gì Lãnh vương tử, cô có thể hay không rời khỏi cái thế giới này, cô không thể hiểu được những người này nữa rồi.

Cha Lâm bô bô nói một hồi, thấy khát nước, liền bâng chén trà lên uống, thấy Ninh Thư day day đầu, cũng không biết nó có nghe ông nói chuyện không, nghĩ đến gần đây công ty không thuận lợi, chính là bị cái đứa con gái xui xẻo này làm hại cho sắp phá sản.

Mỗi ngày công ty đều có người đến kiểm tra, lúc thì tiền thuế, lúc thì giấy tờ, dùng đủ loại lý do, khiến cho cha Lâm quả thực muốn phát điên rồi.

Ông cầm chén trà hướng Ninh Thư ném tới, vừa rồi không hiểu gì liền trúng một cái tát, vì thế thời thời khắc khắc Ninh Thư đều nhìn chăm chăm vào cử chỉ của đối phương, tức khắc liền tránh ra, chén trà rơi ‘choang’ trên mặt đất, mảnh vỡ bắn tứ tung.

Cha Lâm chỉ vào Ninh Thư, ôm ngực, một bộ bệnh tim lại phát tác rồi, cuối cùng trên mặt lộ ra một cổ thần sắc bất đắc dĩ, mang vẻ mặt đau xót, bộ dáng không biết làm thế nào thông khó đến cực điểm.

Ninh Thư: Hiện tại là cái tình huống gì đây?

“Giai Giai, rời khỏi Lâm gia đi, đây chỉ là tính toán tạm thời, đợi qua một đoạn thời gian, những chuyện này trôi qua, ba ba sẽ đón con về nhà.”

“Giai Giai, ba ba là thương con, nhưng ba ba lại không có biện pháp nào khác, Giai Giai không nên trách ba ba.”

Ninh Thư lấp bắp hỏi: “Cha...Ba ba, đây là ý gì?”

Trong nội tâm Ninh Thư nổi lên dự cảm xấu, hi vọng không phải như cô nghĩ.

Nhân phẩm của cô không phải kém như vậy a, giá trị may mắn chỉ có 20 có phải hay không quá thấp?

“Từ giờ trở đi, con không phải là con gái Lâm gia.” Cha Lâm vẻ mặt đau xót nhìn Ninh Thư, “Con yên tâm, ba ba sẽ đón con trở về.”

Nếu như không có cái tát vừa rồi, Ninh Thư thiếu chút nữa là tin lời ông già này rồi, bây giờ là muốn đem cô đuổi ra khỏi nhà, đoạn tuyệt quan hệ?

Ninh Thư cảm thấy mình đem sự tình làm cho phức tạp rồi, rõ ràng là đến thay nguyên chủ nghịch tặc, hiện tại lại bị đuổi ra khỏi nhà, phải hay không là cô quá yếu?

Ninh Thư không do dự nói: “Ba ba, con tin tưởng người.” Tin ông còn không bằng tin heo mẹ leo cây.

Cha Lâm thở dài một hơi, thấy Ninh Thư không có gào thét làm loạn, xem ra là một đứa con gái nhu thuận, chỉ tiếc đầu óc có chút ngu xuẩn, học sinh trường Ace ai thân phận cũng cao quý, chọn bất kỳ một người đều là nhân vật thâm tàng bất lộ, lại cứ đi quấy rầy Lãnh Ngạo, Lãnh Ngạo là ai ah.

Có dã tâm không sai, nhưng leo cao quá sẽ bị ngã chết.

Cha Lâm cũng có dã tâm, nhưng là phải đi từng bước một, hiện tại lại vì con gái, công ty của ông bước đi khó khăn, càng ngày càng đi xuống, thật sự phải sắp đóng cửa rồi.

Ninh Thư về phòng Lâm Giai Giai thu thập hành lý, đem tất cả quần áo trong tủ nguyên chủ đóng gói lại hết, một năm quần áo bốn mùa một bộ cũng không bỏ lại.

Lời nói của cha Lâm cái lão hồ ly này... , Ninh Thư liền một chữ cũng không tin, về phần còn muốn đón cô trở về, Ninh Thư tin cái rắm á.

ở bệnh viện nhiều năm như vậy Ninh Thư đã hiểu quá rõ, con người khi gặp được lợi ích sẽ xé xác lẫn nhau, một đời người, sinh lão bệnh tử đều là trải qua trong bệnh viện.

Mặc dù Ninh Thư không có tiền vào xã hội, nhưng ở trong bệnh viện lại thấy được thế gian muôn màu.

Lâm gia là vì lợi ích từ bỏ con gái của mình.

Ninh Thư cảm thấy khổ sở thay nguyên chủ, trên trán cô băng gạc rõ ràng như vậy, cha Lâm luôn miệng nói ba ba là thương yêu người, nhưng vết thương nổi bật trên mặt như vậy cũng không nhìn thấy, thậm chí càng gây thêm tổn thương, không hỏi rõ nguyên do đã đem cô đuổi ra khỏi nhà.

Ninh Thư đem hộp trang sức cùng đồ trang điểm thu vào, cả túi xách hàng hiệu, nói không chừng thời điểm sinh hoạt khó khăn có thể bán lấy tiền dùng.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Trở thành cô nhi

Edit: Akito

Ninh Thư thu thập đồ đạc xong, chặn hai cái va li lớn, mở cửa kéo va li ra liền gặp một người phụ nữ nắm tay một thằng nhóc khoảng bảy tám tuổi.

Ninh Thư tra lại ký ức, đây là mẹ và em trai nguyên chủ, đứa em trai này nhỏ hơn nguyên chủ gần mười tuổi, là bảo bối trong nhà, nên nguyên chủ Lâm Giai Giai đối với đứa em này là ngoan ngoãn phục tùng, yêu thương phải phép, bởi vì cha mẹ thường xuyên ở bên tai nói, hai chị em phải thương yêu nhau, về sau cho dù lập gia đình, cũng phải dựa vào nhà mẹ đẻ.

Xuất phát từ một phần tâm tư, còn có quan hệ huyết mạch, nên Lâm Giai Giai đối với đứa em này thực sự tốt.

Bất quá Ninh Thư chính là một người xa lạ, dùng ánh mắt của người đứng ngoài cuộc nhìn, thì người nhà này đối xử với cái đầu củ cải này mới xem như chân chính tốt, về phần nguyên chủ, chỉ có thể nói con gái đều là một món hàng, họ chỉ đem cô trở thành vật lợi dụng cùng nghiền ép giá trị của cô.

Lúc ấy thời điểm cô bị đuổi ra khỏi nhà, mẹ nguyên chủ chỉ trốn trong phòng không có đứng ra nói một câu, thậm chí cũng không có giả vờ giữ cô lại.

Mẹ Lâm lấy ra một cái phong bì dày nói: “Đây là tiền mẹ cho con, về sau một mình sống tự giải quyết cho tốt, số tiền này có thể đủ cho con dùng một đoạn thời gian.”

Ninh Thư im lặng, nhận lấy phong bì, nhìn hai mẹ con quay người đi về phòng, Ninh Thư cảm thấy quá đau trứng ah, ngay cả rơi một giọt nước mắt cũng không làm.

Có phải hay không nguyên chủ căn bản không phải là người Lâm gia a, không phải khuê nữ do đôi vợ chồng này sinh ra.

“Đình, khởi động kịch tình bị che dấu, tìm ra thân thế của nguyên chủ, có tiếp nhận cốt truyện tìm kiếm cha mẹ thân sinh hay không?”

Trong đầu Ninh Thư vang lên âm thanh mạnh mẽ lạnh như băng của hệ thống, nghe được còn phải giúp đỡ tìm thấy cha mẹ thân sinh của nguyên chủ, vốn nhiệm vụ đã rất khó khăn rồi, bây giờ còn xuất hiện cái quỷ gì nữa vậy?

“Có tiếp nhận nhiệm vụ tìm kiếm thân thế không?”

“Không.” Ninh Thư không chút suy nghĩ cự tuyệt, vốn đã rất loạn rồi, còn tìm kiếm cha mẹ ruột, thời gian nhiệm vụ của cô cũng chỉ có 5 năm, ở cái thế giới này ngốc càng lâu, giá trị tánh mạng của cô tiêu hao càng nhiều, đến lúc đó nhất định sẽ tan thành mây khói.

Biến người mệnh mông, làm gì mà dễ tìm được.

“Xác nhận tiếp nhận nhiệm vụ tìm kiếm thân thế?”

“Xác nhận.”

“Mở ra nhiệm vụ tìm kiếm thân thế.”

“Cái gì?!” Ninh Thư ôm đầu hét lên, cô lúc nào đồng ý mở ra nhiệm vụ, cô căn bản là không có tiếp nhận nhiệm vụ này có được không.

Hệ thống quá ác ma rồi, lại có thể dụ dỗ người, nào có ai ép mua ép bán như vậy chứ.

Khổ bức cho hải tử với thành tích giá trị may mắn chỉ có 20, liền hệ thống máy móc cũng trở nên âm hiểm rồi, đều khi dễ cô.

Ninh Thư mang khuôn mặt khóc tang, đem phong bì nhét vào trong va li, kéo theo hai cái va li lớn xuống lầu.

Dưới lầu cha Lâm thấy Ninh Thư mang khuôn mặt khóc tang, bộ dáng mờ mịt, liền ra về một bộ dạng yêu thương nói: “Đây chỉ là phương án tạm thời, ba ba nhất định sẽ đón con trở về.”

Ninh Thư nhìn ông ta giả dối nói, trong lòng cũng không có xúc động gì, nguyên chủ không phải con gái ông ta, nhưng ông ta đem nguyên chủ nuôi lớn, lại để cho nguyên chủ trải qua sinh hoạt giàu có, tồn tại ở tâm tư lợi dụng, chưa nói tới có hận hay không.

Giống như cỗ thân thể này, thời điểm biết được mình không phải là con gái ruột, trong lòng thờ phào một cái, bị lợi dụng là vì có giá trị lợi dụng, trải qua sinh hoạt giàu có tiêu tiền như nước, thứ mà người khác cả đời khó có thể hưởng thụ, luôn luôn phải hi sinh bất cứ điều gì.

Cỗ thân thể này có chút căm giận, nhưng lại không có oán hận.

Ninh Thư nhẹ nhàng thở ra, may mắn không có như hồi nãy bay ra cái nhiệm vụ gì khác như trả thù cha mẹ Lâm.

Không muốn cùng cha Lâm tranh luận, Ninh Thư xách theo hai cái va li đi ra ngoài, gọi một chiếc taxi, sau đó tạm thời tìm một cái khách sạn ở một đêm.

Ngày hôm sau ở gần trường học thuê một căn phòng, phòng rất nhỏ, đủ cho Ninh Thư một người ở, tiếp đó đem tất cả đồ đạc vào trong phòng, lại tỉ mỉ đem mọi ngõ ngách trong phòng quét dọn một lần.

Chờ khắp căn phòng đều sáng bóng, Ninh Thư hải lòng xoa eo, cả người đều đỏ mồ hôi, loại cảm giác chảy mồ hôi này thật sự rất thoải mái, đời trước, căn bệnh đem thân thể của cô tàn phá đến nỗi không thể đi đứng được, chỉ có thể mỗi ngày nằm ở trên giường, so với người tàn tật còn tệ hơn.

Ninh Thư nhảy lên nhảy xuống, cơ thể thật khỏe mạnh ah.

Ninh Thư thu xếp tốt mọi thứ, liền đón xe đến trường, bởi vì tất cả mục tiêu nhiệm vụ đều ở học viện Ace, không đi học cô làm như thế nào hoàn thành nhiệm vụ.

Chẳng qua là khi Ninh Thư vừa bước vào trường học, liền phát hiện ánh mắt người khác nhìn cô hết sức kỳ quái, chỉ trỏ vào cô, đợi đến lúc cô đến gần, đám học sinh này giống như trên người cô có virus truyền nhiễm, thoáng ồn ào một chút liền tản ra.

Có người còn khoa trương bịt lấy mũi, Ninh Thư giơ tay lên người người, hình như trên người mình không có mùi thối gì ah.

Đợi đến lúc Ninh Thư đi vào phòng học, trong phòng lập tức cười to, Ninh Thư quả thực không thể hiểu được.

An Dung đi đến trước mặt Ninh Thư, từ trên cao nhìn xuống Ninh Thư, mặt mũi tràn đầy khinh thường nói: “Lâm Giai Giai, mày còn dám đi học, da mặt của mày làm bằng sắt sao.”

An Dung nói xong, lại vươn tay ra muốn kéo mặt Ninh Thư, Ninh Thư né tránh, âm thanh lạnh lùng nói: “Làm gì mà cứ động tay động chân.”

Một chút giáo dưỡng cũng không có, làm mất mặt học viên Ace, lẽ nghi là chương trình học bắt buộc của Ace đó.

An Dung thật không ngờ con tiện nhận tùy ý cô đánh chửi, lại dám trốn, cơ mặt phát run hai cái, đem tạp chí hướng trên mặt Ninh Thư đập tới, Ninh Thư trốn đi, nhặt tờ tạp chí lên xem.

Trên tạp chí đều là tin tức tuyên bố của cha Lâm, cùng con gái của mình đoạn tuyệt quan hệ, Lâm Giai Giai không còn là con gái Lâm gia, cùng Lâm gia không có nửa điểm quan hệ, tóm lại nói muốn bao nhiêu tuyệt tình thì có bấy nhiêu tuyệt tình.

“Mấy bây giờ chính là một con bé mồ côi, còn không biết xấu hổ đến trường, Ace cũng không phải viện phúc lợi.” An Dung thần sắc trào phúng.

Học sinh trong lớp đều cười vang, Ninh Thư nghe tiếng cười chói tai, cảm thấy tam quan của mình đều bị bóp méo, cô nhìn thấy ở trong sách, nói trường cấp 2 tình cảm là ngây thơ nhất, trường cấp 3 tình cảm là thuần khiết nhất, không có pha lẫn bất kỳ lợi ích gì, cùng hiệu quả và lợi ích của đại học so với tình cảm là không giống nhau.

Thế nhưng cô bây giờ nhìn thấy chính là một đám học sinh cấp 3, lại dùng ngôn ngữ ác độc nhất, khuôn mặt hung ác nhất đối xử với kẻ yếu.

Ninh Thư quen Ace chính là một cái xã hội thu nhỏ, thậm chí so với xã hội còn tàn khốc hơn, mà học viên ở bên trong, đều là người đứng ở đỉnh kim tự tháp, người đồng lứa bình thường đều không thể với tới được.

Sai lầm lớn nhất của Ninh Thư là bởi vì cô là kẻ yếu, ngay cả gia đình cũng vứt bỏ cô, vì vậy cô không có tư cách cùng bọn họ sống chung một chỗ.

Ninh Thư đem tạp chí ném vào trong cặp, bỏ qua ánh mắt xem thường của những người khác, ngồi vào chỗ của mình.

An Dung thấy đối phương một chút phản ứng cũng không có, cảm giác như một đám nện ở trên bông, vô cùng đè nén, âm trầm nhìn Ninh Thư, ra hiệu ý

bảo cô chờ.

Nhắc tới cũng là nghiệt duyên, chỗ ngồi của nguyên chủ lại ở sau lưng Lăng Tuyết, bất quá Ninh Thư chỉ nhìn chỗ ngồi của mình, trên bàn học đều là dấu vết loang lổ, bị người dùng dao găm rách vế, cái bàn còn thiếu đi một chân.

Những...nữ đầu gấu này.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8: Nguy hiểm tồn tại

Edit: Akito

Ninh Thư một tay giữ bàn, không cho cái bàn ngã xuống, đôi mắt bốc lên nhang muỗi ngồi nhìn lão sư tóc vàng mắt xanh giảng bài trên bục.

Toàn bộ giáo trình Anh văn, Ninh Thư một chữ nghe cũng không hiểu, từ trường cấp 2 đã vào bệnh viện, chỉ biết một vài từ đơn đơn giản.

Nhìn xung quanh một vòng, hình như chỉ có mình là nghe không hiểu, Ninh Thư nhìn bóng lưng nữ chính đại nhân Lăng Tuyết ở phía trước, chỉ là một cái bóng lưng cũng hào hoa phong nhã như vậy a.

Tu Chân giả có giác quan nhạy cảm khiến cho Lăng Tuyết cảm thấy có người đang nhìn cô, Lăng Tuyết xoay người lại đối mặt với Ninh Thư.

Trong lòng Ninh Thư thoáng kinh ngạc một chút, dù sao cũng bị bắt rồi, dứt khoát thoái mái vậy.

Lăng Tuyết đối với ánh mắt nhìn thẳng của Ninh Thư cực kỳ tức giận, loại cảm giác này giống như bị một con kiến hôi khiêu khích, ở Tu Chân giới, tu sĩ khả năng thậm chí chỉ vì một ánh mắt liếc choáng nhau... , Lăng Tuyết cảm thấy Ninh Thư mạo phạm tôn nghiêm của mình.

Ánh mắt Lăng Tuyết lạnh như băng, lại nghĩ đến nữ nhân gọi Lâm Giai Giai này dám nói chuyện của cô, nói xấu cô, lại còn không biết tự lượng sức mình bảo Lãnh Ngao rời xa cô.

Lăng Tuyết cười lạnh, cho tới bây giờ đều là cô ném bỏ, chưa hề có ai vứt bỏ cô, đi tới cái thế giới này, tính tình Lăng Tuyết ngày càng trở nên đường hoàng kiêu ngạo, cô cho dù hiện tại ngoan ngoãn ngồi trong lớp học, nhưng trên người vẫn mang hơi thở kiêu ngạo.

Loại cảm giác này ở trước mặt người khác là tự tin, thần thái Phi Dương, đây chính là lý do mặc dù trước mặt Lăng Tuyết dày đặc học viên gia thế bối cảnh đầy năng lực, danh môn thực nữ, cũng không thể lay chuyển danh hiệu Nữ thần của cô ta.

Ninh Thư thấy ánh mắt đối phương nhìn mình tựa như con kiến hôi liến nhợ nụ cười, cúi đầu xuống tránh đi ánh mắt mang theo sát ý của cô ta, cô bây giờ vẫn chưa thể trực tiếp đối đầu với Lăng Tuyết.

Ninh Thư nghĩ đến nhiệm vụ, nếu muốn đem Lăng Tuyết cao cao tại thượng đánh vào bãi rác, như vậy có phải hay không đầu tiên phải đem thay đổi ấn tượng của toàn bộ học viên trường Ace với Lăng Tuyết đây?

Khiến cho mỗi người theo đuổi Nữ Thần, giống như cô hiện tại trở thành mỗi người phi nhỏ nhau, thậm chí ghê tởm nhau?

Nói thì dễ mà làm thì khó ah, lúc này căn bản Ninh Thư cũng không có cách nào, căn cứ vào phát triển của cốt truyện, hiện tại nữ chính cùng nam chính đã thông đồng ở chung một chỗ rồi, đang ở giai đoạn tương ái tương sát, qua một thời gian ngắn liền là thương thức lẫn nhau, đến lúc đó thế lực của Lăng

Tuyết càng gia tăng, khiến nhiệm vụ càng thêm khó có thể hoàn thành.

Ninh Thư vượt vượt đầu, nhiệm vụ này hoàn toàn là lấy trứng chọi đá, nghĩ thế nào đều khó có thể hoàn thành, nếu như cô cũng có thể tu luyện... , đậu má, trực tiếp cùng Lăng Tuyết đấu một trận, đem cô ta đánh hạ, dứt khoát sông phẳng.

Không gì so sánh được cảm giác ưu việt khi đánh bại cái mà đối phương giới nhất, nhất là đối phương là người có năng lực phi phạm

Trực tiếp phá đổ cái mà đối phương ý vào, Lăng Tuyết ý vào chính là người của thế giới này đều không biết tu chân, người tu chân có thể lên trời xuống đất.

Tu luyện, đúng rồi, cô có thể hay không yêu cầu hệ thống đồ vật có thể tu luyện, thế giới này linh khí mỏng manh, Ninh Thư đoán thực lực của mình kỳ thật cũng không phải quá mạnh, nói không chừng còn có một chút liều mạng.

“Hệ thống, tôi muốn bí tịch tu chân có được không?” Ninh Thư trong lòng kêu gọi hệ thống.

Qua một hồi lâu, trong đầu mới vang lên âm thanh dòng điện, làm đầu cô run lên, “Có thể dùng điểm tích lũy đổi, trước mắt {Kí chủ} không có điểm tích lũy nào, không thể đổi lấy bí tịch.”

Một chậu nước lạnh đổ trên đầu Ninh Thụ, quả nhiên thế giới này không có đồ vật nào không làm mà hưởng được.

Thế nhưng Ninh Thụ vẫn chưa từ bỏ ý định, nói: “Bởi vì sai lầm của ngươi, ta mới đi tới cái thế giới này, còn có độ khó rất cao, chẳng lẽ ngươi không bồi thường chút nào sao?”

Âm thanh máy móc của hệ thống cứ nhắc. “{Kí chủ} đi vào thế giới này nguyên nhân là vì chương trình hệ thống bị rối loạn, liên quan gì tới ta.”

Ninh Thụ học máu, hệ thống chỉ là một cái đồ vật khô khan mà thôi, cô lại còn cùng nó cò kè mặc cả, đúng là điên.

Một con đường không thể đi, phải từ bỏ rồi, thật khiến Ninh Thụ có chút phiền muộn.

Mà Lăng Tuyết ngồi ở phía trước trong tích tắc hệ thống xuất hiện, tâm đột nhiên hoảng loạn, giống như là bị cái gì đó theo dõi, cảm giác vô cùng nguy hiểm.

Trong lòng Lăng Tuyết hoang mang rối loạn, cái thế giới này sao có thể có đồ vật nguy hiểm như vậy, không có khả năng, thân thể Lăng Tuyết run rẩy, trên người tuôn ra mồ hôi.

Linh thức Tu Chân giả nhảy bén, hướng chỉ Lăng Tuyết còn có khí vận của trời, gấp dữ hóa lành, từ lúc Lăng Tuyết đi vào thế giới này, cho tới bây giờ đều là thuận gió đẩy thuyền, chưa bao giờ gặp được thứ đồ tồn tại khiến cô sợ hãi hết cả gai ốc.

Đến cùng là cái gì, cái đồ vật quý gì, Lăng Tuyết cắn răng, nhìn xung quanh, căn bản không có gì bất thường, hình như là cô quá đa nghi rồi.

Nhưng mà loại cảm giác này thật sự quá rõ ràng, Lăng Tuyết cảm thấy muốn phát điên lên rồi.

Đợi đến lúc hệ thống rời đi, Ninh Thụ cùng Lăng Tuyết đồng thời xụi lơ trên mặt bàn, Ninh Thụ là vì bị đá kích, còn Lăng Tuyết hoàn toàn là vì khản trương quá mức, sự tiếp xúc nguy hiểm này vừa biến mất, cả người đều buông lỏng, sắc mặt tái nhợt.

Trong lòng Lăng Tuyết tồn tại một cái bóng ma, tay chân tê liệt, cả người đều không động đậy nổi, nói trắng ra chính là dọa cho chân nhũn ra rồi.

Đương nhiên Ninh Thụ không biết, cô chỉ là muốn nói chuyện với hệ thống mà thôi, ai ngờ lại đem Lăng Tuyết dọa thành như vậy.

Trong lòng Ninh Thụ chỉ là phát sầu về nhiệm vụ của mình.

Chuông tan học vang lên, đợi đến khi lão sư tóc vàng mắt xanh ra khỏi phòng học, An Dung lập tức bạo phát, vài bước liền chạy đến trước mặt Ninh Thụ, một cước đạp bay cái bàn của cô, mà cái bàn thật vừa đúng lúc đập trúng Lăng Tuyết phía trước.

Rắn chắc mà nện ở trên lưng Lăng Tuyết, Ninh Thụ trừng to hai con mắt, cái này hoàn toàn cùng cô không liên quan, mà khuôn mặt An Dung cũng đã trắng bệch rồi.

Lăng Tuyết mạnh mẽ đứng lên, một chương đập trên bàn học của mình, tức thì một cái bàn học liền hỏng rồi, Lăng Tuyết lạnh lẽo quát một câu, “Muốn chết.”

Phát ra một cỗ uy áp mãnh liệt, khiến cho An Dung ngồi phệt xuống đất, cũng may Ninh Thụ lanh lợi, ở nhảy mất liền nằm rạp xuống mặt đất, uy áp ngược lại đối với cô không có gây tổn thương gì.

An Dung đối mặt Lăng Tuyết mang theo uy áp sát khí, thân thể bỗng run rẩy, mũi chảy ra máu tươi, hàm răng va vào nhau, mắt khê đảo liên ngất đi.

An Dung hôn mê khiến lớp học rối loạn, Lăng Tuyết lúc này mới kịp phản ứng, vội vàng thu lại uy áp, trong lòng vô cùng ảo não, vừa rồi trong lòng sinh ra cảm giác cực kỳ nguy hiểm, khiến cho cô tâm phiền khí loạn.

Không chú ý lại bị người đập trúng lưng, hỏa khí từ bên trong bốc lên, người Tu Chân luôn làm theo ý mình, có khí không phát không phải là phong cách của cô.

Đi vào thế giới này, căn bản không có cái gì để cho cô thực sự tức giận, Lăng Tuyết vẫn luôn dùng tư thái cao cao tại thượng, quan sát những người phạm tục này, không có gì đáng để tức giận cả.

Nhưng là cảm giác vừa rồi khiến cho cô sinh ra cảm giác khó có thể chống lại.

Thấy những ánh mắt trong phòng học nhìn cô, mang theo sự sợ hãi cùng quái dị, trong lòng Lăng Tuyết càng thêm bức bối, nhếch môi càng lộ ra vẻ cao cao tại thượng cùng lạnh lùng, cũng không có suy nghĩ giải thích một chút, hay quan tâm đến An Dung đang hôn mê.

Lăng Tuyết nhìn lướt qua Ninh Thụ nằm trên mặt đất, không hề có chút hình tượng nào, trong mắt hiện lên sát ý.

Ninh Thụ buồn bực, cũng không phải cô đá cái bàn, làm gì lại dùng ánh mắt ngập tràn ác ý nhìn cô như vậy, nữ chính thiệt quá tùy hứng, muốn làm cái gì liền làm cái đó.

Chương 9: Mời sinh nhật

Edit: Akito

Chứng kiến cái dạng này của An Dung, trong lòng Ninh Thụ dâng lên một cổ cảm giác thoải mái, đây là cảm giác của nguyên chủ, cũng là cảm giác của Ninh Thụ.

Thời điểm vừa mới xuyên qua thế giới này, đã bị người của An Dung đánh thảm như vậy, những đau đớn đó đều là cô cảm nhận đấy, bị người nếm tóc đập đầu vào tường, phương thức này vừa đau lại vừa vũ nhục người khác.

Bàn học của Lăng Tuyết bị hư, Lãnh Ngạo lập tức cho người đem cái bàn học mới đến.

Ninh Thụ cầm nín đem cái bàn ba chân của mình dựng lên... nhìn Lãnh Ngạo ân cần hỏi han Lăng Tuyết.

Lại chỉ quan tâm đến bộ dạng kiều ngạo, còn bộ dáng bị hại xú thối của Ninh Thụ thì quăng xa.

Tâm tình Lăng Tuyết đã bình phục, lại tiếp tục bộ dáng cao quý lãnh diễm thường ngày, đối mặt sự quan tâm của Lãnh Ngạo, mỉm cười nói: “Đã không có việc gì rồi.”

Trên mặt Lãnh Ngạo hiện ra vẻ tươi cười, khóe mắt nhìn thấy Ninh Thụ nâng cái bàn, bộ dạng hèn mọn bị ỏi có loại nói không nên lời, Lãnh Ngạo chán ghét nói: “Phải hay không chính cô làm Lăng Tuyết bị thương.”

Ninh Thụ trừng to mắt, đã không nói gì, tại sao lại còn xả đến trên người cô.

“Lão tử đang nói chuyện với cô đấy.” Lãnh Ngạo giờ chân lên, một cước đá bay cái bàn của Ninh Thụ, đương nhiên lần này cái bàn không có đụng trúng trên người Lăng Tuyết.

Ninh Thụ nhìn bàn học của mình, rầm... một tiếng ngã trên mặt đất.

Cái bàn là hết sức vô tội, sao lúc nào cũng trút giận lên nó thế.

Ninh Thụ cảm thấy những người này là mắc bệnh tâm thần, đều sống bên trong thế giới của mình, chính mình muốn như thế nào thì liền như thế đó.

Học sinh trong phòng thấy tất cả sự việc phát sinh, nhưng Lãnh Ngạo lại đem sự tình đổ trên người Ninh Thụ, cũng không ai thay Ninh Thụ đứng ra nói một câu.

Tự đáy lòng Ninh Thụ cảm thấy trái tim lạnh lẽo cùng cô độc, nguyên chủ rốt cuộc là như thế nào chịu đựng, bỏ qua sự chà đạp của người khác, nhớ lại kết cục của nguyên chủ bên trong cốt truyện.

Nữ chính thật sự không kiên nhẫn cái Lâm Giai Giai này như tôm tép nhảy nhót, chính nam chính cho thù hạ giải quyết nữ nhân không biết tốt xấu này, thù hạ nam chính cũng là một tên biến thái, trực tiếp dùng phương thức trò chơi, đem nguyên chủ buộc lại giống như cái bánh chưng, từ đằng xa vung tới một rìu, xem có thể chém trúng ở đâu, kết quả chém trúng bả vai, thiếu chút nữa là trúng cổ, rìu khảm thật sâu ở xương quai xanh, không nhổ ra được.

Sau đó bị một cước đạp xuống biển cho cá ăn, chết kiểu này vô cùng thê thảm.

Ninh Thụ nhìn Lãnh Ngạo, hấn đứng ở trên cao, cao cao tại thượng như Thần Chi, Ninh Thụ thật sự rất muốn nện trên mặt hấn một đấm, cái kiểu người gì.

Nguyên chủ rốt cuộc chết cũng không bỏ xuống được một món đồ chơi như vậy, Ninh Thụ quả thực không biết tên này có chỗ nào mê người, một trương túi da.

Có vẻ ở trong bệnh viện ngọc một thời gian dài, tách rời thẩm mỹ người bình thường nên Ninh Thụ nhìn không ra.

Lăng Tuyết vươn tay lôi kéo cánh tay Lãnh Ngạo nói: “Cùng vị bạn học này không có liên quan.”

Lãnh Ngạo nhìn bàn tay nhỏ nhắn xinh đẹp trên cánh tay mình, mỗi một ngón tay đều giống như dương chi bạch ngọc, mỹ lệ mang theo một chút vàng sáng, làm mê hoặc lòng người, tay mỹ nhân vừa đặt xuống cánh tay của hấn, trong lòng Lãnh Ngạo liền rung động.

Trong lòng Lãnh Ngạo sung sướng đến nổ bong bóng, nhưng ngoài mặt lại tự phụ nâng cằm, hướng Ninh Thụ nói: “Xem ở lời nói của Lăng Tuyết bỏ qua

cho cô, nhưng nhớ kỹ, về sau gặp Lăng Tuyết phải đi đường vòng, đừng có lắc lư trước mặt cô ấy, bằng không tôi sẽ không bỏ qua cho cô.”

Trong lòng Ninh Thư mắng đủ kiểu Fuck You Mom, chuyện này vốn là không liên quan đến cô, hiện tại lại dùng bộ dạng rộng lượng miễn cưỡng tha thứ thiệt đem Ninh Thư muốn buồn nôn, cô thật sự là nằm ở bên trong chiến hào cũng trúng đạn.

Những người này đầu óc có bị bệnh không... Có bệnh... A.

Có bệnh thì đến bệnh viện, không được từ bỏ điều trị.

Bất quá khiến cho Ninh Thư ngoài ý muốn chính là, rõ ràng Lăng Tuyết giúp cô nói chuyện, thế nhưng trong lòng Ninh Thư một chút cũng không tha lỏng, cô không thể quên trước đó ánh mắt Lăng Tuyết nhìn cô công khai mang theo sát khí.

“Đúng rồi, sinh nhật của anh không phải sắp đến rồi sao?” Lăng Tuyết nhìn Ninh Thư nói: “Tất cả mọi người là bạn học, Lâm Giai Giai cô cũng tới đi.”

Lãnh Ngao vốn là muốn nói, người như vậy cũng xứng đến tham gia bữa tiệc sinh nhật của hần sao, nhưng là vì Lăng Tuyết mở miệng, đương nhiên không thể không cho Lăng Tuyết mặt mũi.

“Cô cũng tới tham gia tiệc sinh nhật của tôi đi.” Lãnh Ngao nói thêm: “Về sau thu liễm cái tâm tư độc ác, không phải ai cũng lương thiện giống như Lăng Tuyết, hào phóng tha thứ sai lầm của cô.”

Ninh Thư: Tất cả mọi người trên thế giới đều có thể nói thiện lương, nhưng Lăng Tuyết thật sự không xứng với cái danh xưng này, người hoàn toàn không có nửa điểm tôn trọng pháp luật cùng đạo đức có thể được coi là thiện lương sao?

Đi một vòng cốt truyện vẫn là quay về như cũ, bên trong cốt truyện, là Lãnh Ngao mở miệng mời nguyên chủ, đương nhiên, được Lãnh vương tử tự mình mời, đem nguyên chủ Lâm Giai Giai vui đến mức phát điên, nhưng nữ sinh nhắm vào cô ngày càng nhiều.

Những điều này nguyên chủ đều im lặng chịu đựng, thức đêm tự mình đan cho Lãnh Ngao một cái khăn quàng cổ, một chiếc khăn quàng cổ do chính mình làm có ý nghĩa khác hoàn toàn.

Đương nhiên kết quả theo lẽ thường là nhận được một tràng cười nhạo, thậm chí Lãnh Ngao trước mặt nguyên chủ đem khăn quàng cổ ném đi, còn nói: “Vật như vậy cho chó tôi mang, nó cũng ghét bỏ.”

Nguyên chủ nghĩ không ra, rõ ràng là tự hần mời cô tham gia sinh nhật, tại sao lại đối xử với cô như thế.

Đến tận về sau, Lâm Giai Giai ở trường học, đi đến đâu cũng nghe được âm thanh chế nhạo.

Hiện tại nguyên nhân xem ra là vì Lăng Tuyết, nguyên chủ mới được tham gia tiệc sinh nhật, những chuyện này đều là Lăng Tuyết ở sau lưng bày mưu tính kế.

Lãnh Ngao mỗi lần nhìn thấy Ninh Thư treo lên bộ dạng phát ngốc ngẩn người, liền cảm thấy phiền chán, đoạn thời gian trước mỗi ngày đều lẻo đẻo theo mình, như cái đồ biến thái, bây giờ không theo đuôi nữa, nhưng mỗi lần nhìn mình ánh mắt đều mang theo khinh thường.

Khinh thường, nữ nhân này có tư cách gì xem thường hần, bất quá là một cái cô nhi bị vứt bỏ.

“Không cần mang theo quà, trực tiếp tới tham gia tiệc sinh nhật của tôi là được rồi.” Lãnh Ngao xem thường nói: “Đồ vật quá đắt cô mua cũng không nổi.”

Ninh Thư mới sẽ không mua quà đâu, cô hiện tại một phân tiền cũng tiết kiệm, sao phải mua quà cho hần, sinh nhật có đi hay không cô còn đang suy nghĩ.

Cho nên, tại sao phải cứu vớt cái này Quý vương tử, nhiệm vụ này thật sự quá đau tim, loại như này kệ mẹ nó chứ.

Sao có thể thể đem hần từ trong quảng sáng nữ chính lôi ra, biến thành người bình thường đây, Ninh Thư tỏ vẻ chính mình làm không được.

Xong một phen trò khôi hài, kết quả cô cũng không hiểu sao mình lại trở thành trò cười, Ninh Thư quả thực nhức hết cả bì ah, cô cái gì cũng không làm, chỉ đứng ở chỗ này, đậu má, nữ chính cùng nam phụ đều không nên đến đây giễu cợt cô.

Lãnh Ngao đối với Lăng Tuyết kiêu ngạo nói: “Có chuyện gì thì tới tìm tôi, tôi sẽ bảo vệ cô, từ giờ trở đi, cô là người phụ nữ của tôi.”

Lúc Lãnh Ngao nói lời này, lỗ tai có chút hồng, ánh mắt lại mang theo chờ mong, những lời này tương đương với lời tỏ tình.

“Có việc tôi sẽ tới tìm anh.” Thái độ của Lăng Tuyết lập lòe nước đôi, dường như là đáp ứng, lại giống như không có đáp ứng.

Nhưng trên mặt Lãnh Ngao vẫn lộ ra vẻ tươi cười, khoe miệng cong lên, hết lần này tới lần khác lại muốn làm ra bộ dáng không thèm quan tâm, khuôn mặt khóe phải nói có bao nhiêu uốn éo.

Thấy thái độ này của Lăng Tuyết, trách không được nguyên chủ lại muốn cứu vớt cái thằng nhóc vương tử ngốc nghếch ngớ ngẩn này, người ta căn bản không có đáp ứng cái gì, mà nó bày ra một bộ dạng tâm hồn giống như đã đạt được mỹ nhân vậy.

Chương 10: Rèn luyện kỹ năng chạy trốn

Edit: Akito

Tuy bị mọi người xem thường, cho rằng người như Ninh Thư không xứng ở trường học Ace, nhưng Ninh Thư chỉ đơn giản đón lấy ánh mắt xem thường của người khác, mặt dày mày dạn đến Ace, chỉ cần hiệu trưởng không có hạ thông báo bảo cô xéo đi, Ninh Thư liền cầm rổ chặt chẽ ở Ace.

Rời khỏi Ace, cô làm thế nào cứu vớt thằng ngốc vương tử ngớ ngẩn kia, còn có nữ chính bây giờ là học viên Ace, dù sao trong trường học cô ta còn cố kỵ một chút, ra khỏi cổng trường, nữ chính khôi phục thành người Tu Chân không kiêng nể bất cứ điều gì, khốc huyễn (tàn bạo) đến mức làm cho người ta hold không nổi.

Ám Dạ Nữ Vương không phải chỉ là cái danh xưng.

Ninh Thư đầu đau quá ah, hoàn toàn không biết nhiệm vụ lần này nên tiến hành như thế nào, mới lần đầu tiên đã khó khăn như vậy, tự tin trong lòng Ninh Thư đã bị đá kích đến nát bấy rồi.

Ninh Thư nhớ tới ánh mắt của Lăng Tuyết, càng nghĩ càng thấy mình nên ghi danh một lớp học TaeKwonDo, hy vọng có thể tăng cường cổ thân thể này, mặc dù không có cái gì hữu dụng, nhưng là thời điểm trốn chạy thoát chết cơ thể khỏe mạnh một chút cũng tốt.

Thật là bi ai, cảm giác như mình là con chuột bị Lăng Tuyết vây ở góc tường vậy, cố gắng vùng vẫy giãy chết.

Ninh Thư phỏng đoán, đoán chừng là Lăng Tuyết đem mình cùng nguyên chủ trở thành con chuột đùa bỡn trong lòng bàn tay, thuận tiện lại để cho cô ta có được thanh danh tốt, kết quả nguyên chủ giống như người bị dội cho một thùng lại một thùng phân lên người vậy, quả thực thối không chịu nổi.

Chương trình học TaeKwonDo cũng không phải đơn giản như Ninh Thư nghĩ, trước kia trên TV nhìn võ sư TaeKwonDo khốc soái (đẹp trai), đến mình tập luyện lại đặc biệt tả tơi.

Lúc dạng chân, huấn luyện viên thậm chí áp trên người cô một cục gạch, cái đó phải gọi là quá đau ah, may mắn nguyên chủ có luyện vũ đạo, thân thể cũng coi như mềm dẻo.

Mỗi ngày tan học, Ninh Thư lại đến võ quán TaeKwonDo, tận dụng hết thời gian để luyện tập.

Mỗi ngày kéo cơ thể mệt mỏi đi học, Ninh Thư cũng nghe không hiểu lão sư là đang giảng cái gì, Ace không giống với những trường học bình thường, chương trình học của Ace đều là cái gì kinh tế học, lễ nghi học, hoặc chính là giao tiếp giữa người với người.

Dạy nên học viên tuyệt đối là tinh anh của xã hội, đương nhiên, gia thế những học sinh này vốn dĩ đã hiển hách, trở thành người đứng trên đỉnh Kim Tự Tháp là thỏa đáng.

Đã nghe không hiểu Ninh Thư cũng liền buông tha, hơn nữa cân nhắc việc luyện TaeKwonDo, so với những chương trình học này mới có lợi, cô là muốn học tập, nhưng hiện tại cái mạng nhỏ của cô đều khó giữ được, Ninh Thư cũng liền từ bỏ cái việc nhỏ không đáng kể này.

Mà Lăng Tuyết cảm thấy rõ ràng Lâm Giai Giai ngồi đằng sau mình không giống với lúc trước, nhưng lại không thể nói ở đâu không giống với lúc trước.

Lăng Tuyết quay đầu lại, híp mắt nhìn Ninh Thư nói: “Tiệc sinh nhật của Lãnh Ngao, chúng ta cùng đi đi.”

“Cái gì?” Ninh Thư kinh ngạc nhìn Lăng Tuyết, trong lòng thực không nghĩ ra nữ chính lại muốn làm gì, thế nào lại muốn cùng cô đi tham dự party.

Chuyện này không có xảy ra trong cốt truyện, người cao cao tại thượng như Lăng Tuyết sao có thể cùng một chỗ với con kiến hôi như Lâm Giai Giai.

Trong lòng Ninh Thư có dự cảm xấu, có phải hay không nữ chính theo dõi cô a.

Đích thực Lăng Tuyết có theo dõi Ninh Thư, người Tu chân trực giác nhạy bén, trước kia Lâm Giai Giai đối với cô tràn đầy ác ý, đối với một người cận kề thực lực yếu ớt, thời điểm ở trường học nhằm chán cô có thể đùa nghịch một chút.

Nhưng mà Lăng Tuyết cảm thấy cái con kiến hôi này trở nên kín đáo rồi, ghen ghét đối với mình cũng không biểu hiện rõ ràng như trước, điều này khiến cho Lăng Tuyết cảm giác có chút khó chịu, thậm chí suy đoán phải hay không nguyên lai là không cùng một người.

Cô đã có thể đoạt mệnh trọng sinh, như vậy những Tu Chân giả khác cũng có thể xuyên đến thế giới này, đoạt mệnh.

Lăng Tuyết đã nếm được cảm giác độc nhất vô nhị, vị ngon ngọt khi đứng trên đỉnh cao thế giới, tuyệt đối không cho phép ở thế giới này lại xuất hiện một Tu Chân giả khác đến cướp đoạt địa vị của cô, uy hiếp cô.

Tuy nhiên lại không cảm ứng được linh khí tồn tại trên người đối phương, không giống như Tu Chân giả, Lăng Tuyết quyết định thử thăm dò Lâm Giai Giai một chút.

Ninh Thụ thấy Lăng Tuyết ánh mắt lóe sáng, một hồi bộc phát ra sát khí mãnh liệt, một hồi lại cao lãnh vô song, đôi tới đôi lui, cũng không biết trong đầu Lăng Tuyết đang suy nghĩ gì.

Ninh Thụ rụt rụt cổ mình, nói: “Tôi không mua nổi quà sinh nhật, không muốn tham dự party.”

Ninh Thụ nói chính là nói thật, sinh nhật của người giống như Lãnh Ngạo đều là vạn người chú ý, giá trị quà tặng có khả năng tiền công của người khác cả đời làm lụng cũng mua không nổi.

Trong ánh mắt Lăng Tuyết hiện ra một tia khinh miệt, nói: “Lãnh Ngạo không phải đã nói rồi sao, hần không cần cô tặng quà.”

Trong lòng Ninh Thụ nhanh chóng xuất hiện một suy nghĩ, vô sự hiền ân cần phi gian tức đạo*, nữ chính cao cao tại thượng lại để cho cô đi cùng mình, cảm giác thật quỷ dị.

*Vô sự hiền ân cần phi gian tức đạo: Không có chuyện gì mà tự nhiên đối xử tốt, không phải kẻ gian thì cũng là kẻ trộm.

Dưới áp lực cường đại của Lăng Tuyết, Ninh Thụ phát hiện mình căn bản cũng không có lựa chọn nào, vừa định đáp ứng, lại mạnh mẽ nói: “Tôi tại sao phải đi cùng cô, muốn đi cũng là tự tôi đi, cắt.”

Trong giọng nói tràn đầy chán ghét, đây là Ninh Thụ bắt chước thái độ nguyên chủ đối với Lăng Tuyết, cô vừa rồi liền muốn đồng ý, nhưng dựa vào sự chán ghét của nguyên chủ đối với Lăng Tuyết, không thể nào cùng Lăng Tuyết đi chung với nhau được.

Như vậy Lăng Tuyết là đang thăm dò cô, hoài nghi cô, trong lòng Ninh Thụ lạnh run, người tu chân nghịch thiên như thế, đến linh hồn thay đổi cũng có thể phát giác.

Bàn tay vàng của nữ chính quá thô quá to rồi, Ninh Thụ tỏ vẻ áp lực quá lớn.

Lăng Tuyết thấy một bộ thần sắc chán ghét của Ninh Thụ, híp mắt như ra-đa rà quét trên mặt Ninh Thụ, dưới ánh mắt của cô ta nhìn cô, cảm giác làn da giống như bị kim đâm vậy, không chịu nổi chế mà bắt đầu vận vẹo.

Ninh Thụ hung dữ nhìn Lăng Tuyết tròn trắng mắt, quát: “Nhìn cái gì.”

Lăng Tuyết không nói gì, nhưng bạn học ngồi cùng bàn cô ta lại mở miệng nói: “Lâm Giai Giai, Lăng Tuyết có lòng muốn cùng cô đến tham gia party của Lãnh vương tử, nếu như không có Lăng Tuyết, cô căn bản là không thể đến, không biết tốt xấu.”

Ninh Thụ nhìn nữ sinh xuất đầu thay Lăng Tuyết, nói thẳng: “Liên quan đến cô cái rắm, tôi cùng Lăng Tuyết nói chuyện, cô chớ miệng vào làm gì, Lăng Tuyết cho cô chỗ tốt gì, để cô quỳ liếm đầu ngón chân của cô ta như vậy, người ta cũng không nói gì, cô bô bô kêu to làm gì.”

Thật quá sáng khoái ah, dù sao những người này đều không chào đón mình, không bằng cứ xé rách mặt, bộ dáng không kiêng sợ ngược lại thoải mái hơn.

Nữ sinh kia nghe thấy lời nói của Ninh Thụ thô tục không chịu nổi, tức giận đến bộ ngực 〇〇 phập phồng, hét lên: “Cô con tiện nhân này.”

“Cô mới là tiện nhân, cô là tiện nhất, cô là tiện nhân, tiện nhân...”

Bạn học ngồi cùng bàn của Lăng Tuyết nào dám ném bỏ tri thức trực tiếp biến thân thành người đàn bà chanh chua chửi loạn, người ở tầng lớp này như bọn họ, coi như là sâu trong lòng hận đến chết, trên mặt cũng không thay đổi gì, nhưng sau lưng lại đâm một đao.

Đời trước Ninh Thụ thế nhưng thấy được không ít người cãi nhau âm ỉ, loại phương thức khóc lóc om sòm này làm cho không người nào có thể chống đỡ, tú tài gặp được bình đao, có lý cũng nói không rõ.

Quả nhiên nữ sinh kia tức giận muốn chết, hận không thể tiến lên xé cái miệng đang lái nhái của Ninh Thụ.

Lăng Tuyết giữ chặt cô bạn cùng bàn sắp bạo phát, lãnh khốc nhìn lướt qua Ninh Thụ, nói: “Không sai biệt lắm là được rồi.”

Ninh Thụ bị đôi mắt ngập tràn sát khí của đối phương quét qua, trái tim cũng trật mất một nhịp, có vẻ như không cam lòng quệt mồm, còn hung tợn trừng mắt bạn học ngồi cùng bàn của Lăng Tuyết.

“Hà tất gì chấp nhặt người không có hiểu biết, hạ thấp bản thân của mình.” Lăng Tuyết hướng bạn cùng bàn nói.

Nữ sinh cao ngạo lườm Ninh Thụ, giống như Ninh Thụ là một cái đồ vật ti tiện vậy.

Ninh Thụ giật giật khóe miệng, rõ ràng là đang thay Lăng Tuyết chửi thuê, giúp Lăng Tuyết bảo toàn hình tượng cao quý lãnh diễm, cũng không biết cô

ta đặc ý cái gì, cái chỉ số thông minh gì thế!

Thử hỏi nữ chính sẽ không nề hà hình tượng của mình cùng người khác mắng nhau sao?

Bên ngoài tựa như cô cũng là giúp nữ chính giữ hình tượng, nhưng không sao, mắng chửi người cũng rất thoải mái ah.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Cảnh tượng quỷ dị

Edit: Akito

Ninh Thư cùng người mắng chửi gây động tĩnh lớn khiến những người khác trong phòng học đều chú ý, tất cả ánh mắt của mọi người hướng về Ninh Thư, đều giống như đang nhìn kẻ điên.

Theo bọn hần nghĩ, Ninh Thư hiện tại chính là một đám bèo không rễ trôi nổi, một đứa cô nhi còn dám kiêu ngạo như vậy, đáng lẽ phải nên hèn mọn núp ở xó tường, như con chuột, sống trong góc, thấy người sẽ thất kinh chạy trốn.

Mà bây giờ lại dám giương nanh múa vuốt như thế, quả thực là không thể hiểu nổi.

Lúc này Ninh Thư cũng mặc kệ người khác suy nghĩ gì, coi như chính mình chịu yếu thế, sống nom nớp lo sợ, thì ngược lại càng khiến cho người ta càng thêm khi dễ mình.

Chân trần không sợ đi giày, Ninh Thư bây giờ gánh nặng gì cũng không có, chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ.

Ninh Thư mở vòi nước, lúc vừa định rửa tay, lại bị người phía sau lôi đầu, kéo vào WC.

“Đjxmm~, con tiểu tiện nhân này quá hung hăng cần quấy ah, hừ, lại dám hại An Dung thành như thế.”

“Đứng, thay An Dung trả thù.”

Ninh Thư quan sát những người này, lại tới nữa, lặp lại chiêu cũ, lại kéo cô vào trong WC, thấy cô hiền nên bắt nạt cô đúng không.

Những người này không chút khách khí nào đối với Ninh Thư, cầm tóc của cô trêu chọc tai, bộ dáng khỏi nói có bao nhiêu hung hãn.

Ninh Thư bắt được tay của người kia, đưa con gái kia lộ ra thần sắc giật mình, phần nộ nói: “Lại còn dám đánh trả, mấy chị em, đánh chết cái con tiện nhân này.”

Nhiều người như vậy đánh một mình cô thật nghĩa khí nhỉ, trong lòng Ninh Thư cũng bùng nổ hỏa khí, để xem trong khoảng thời gian này luyện tập TaeKwonDo hiệu quả thế nào.

Ninh Thư giờ chân lên, hung hăng đạp một cước lên chân người phía sau lưng nắm tóc mình, cô ta lập tức đau đớn kêu lên một tiếng, buông lỏng tóc Ninh Thư ra, ngồi xổm xuống ôm lấy chân của mình.

“Tiện nhân, tiện nhân...” Những người này thực tức giận không kiềm lại được, ở trong mắt các cô, tiện nhân này nên ngoan ngoãn để cho các cô đánh, lần này cư nhiên dám phản kháng.

Ninh Thư không nói hai lời, đi đến trước mặt người mắng mình hung hăng nhất, dùng cả hai bàn tay Bốp Bốp, cái này là xuất ra toàn bộ sức lực trong cơ thể, tức khắc trên mặt con nhò kia dùng mắt thường có thể thấy được tốc độ sưng phù lên.

Con nhóc kia trực tiếp cong người, cả người đều ngậy ngấn, người chung quanh không thể tin được mà nhìn Ninh Thư.

Ninh Thư thừa dịp thời điểm những người này đều bị dọa đến ngu người, động tác cực kỳ nhanh hết đạp lại đánh hướng về phía bọn họ, tức thì trong nhà vệ sinh vang lên âm thanh kinh hô tức giận cùng mắng chửi.

“Đánh chết con tiểu kỹ nữ này...”

“Đau quá ah...”

Đám con gái này đã phản ứng lại, như ong vỡ tổ xông tới Ninh Thư hết đánh lại kéo, hai đám khó địch bốn tay, mặt Ninh Thư cũng bị cào ra bông hoa, nhưng tình huống những người kia cũng không dễ dàng, Ninh Thư không dứt tóc của chúng, mà lại trực tiếp cời vấy của chúng xuống luôn.

Bị tuột váy đầm con gái kêu lên sợ hãi nắm chặt váy lại, cũng quên việc đánh Ninh Thụ.

Ninh Thụ đối với những người này hết đánh lại túm tóc, giữa ngón tay đều là tóc bị dứt xuống, tóc của cô cũng bị dứt không ít.

Đau muốn chết, Ninh Thụ dựa vào vách tường thở hồng hộc, tạm thời hình thành thế giằng co.

Đoán chừng là bị sức lực hung ác của Ninh Thụ dọa sợ, đám nhóc này sau khi cùng Ninh Thụ giằng co, có đứa xoa xoa ngực, có đứa bị Ninh Thụ dứt xuống không ít tóc, trên mặt đều là dấu bàn tay.

Ninh Thụ trừng to mắt đối mặt những người này, người tiếp xúc với ánh mắt của Ninh Thụ, đều không tự chủ được dời mắt đi, không dám cùng Ninh Thụ đối đầu nữa.

Ninh Thụ khinh miệt xì một tiếng, cảm giác trên mặt nóng rất, bị người cào đến trầy da.

Ninh Thụ liếc mắt một cái, khắp khiêng ra khỏi nhà vệ sinh, người trong nhà vệ sinh chỉ có thể tro mắt nhìn Ninh Thụ đi ra, nhất thời không dám theo sau.

Thử nhe răng, Ninh Thụ cảm thấy trên mặt đau quá ah, trên đầu cũng đau nhức chết lặng, sờ sờ, rõ ràng còn chảy máu nữa, con gái đánh nhau đều là bút tóc khóc lóc om sòm.

Thật sự quá hâm một Lăng Tuyết ah, động thủ cũng ưu nhã mê người như vậy, hơn nữa căn bản là không cần đứng gần liền có thể đem đối phương giải quyết, giống như trước đó, trực tiếp dùng linh khí uy áp đem An Dung làm cho hôn mê.

May mắn cô có tính toán trước, đi học TaeKwonDo rèn luyện thân thể, bằng không thì hôm nay sẽ bị đánh cho thể thảm, mặc dù mình bị thương, nhưng cũng khiến những người bình thường ức hiếp nguyên chủ cũng bị thương, mặt sưng phù cùng cái đầu như heo vậy.

Ninh Thụ khắp khiêng đến phòng Giáo Y, trên mặt nên xử lý một chút, nếu khuôn mặt bị hủy, nguyên chủ quay về, nhìn thấy chính mình bị hủy dung, trên mặt toàn là vết sẹo, không chừng sẽ sụp đổ mất.

Phòng Giáo Y như trước kín hết chỗ, hơn nữa sinh bệnh đều là học sinh nữ, đều mắc cùng một loại bệnh, bệnh mê trai.

Mọi người thấy Ninh Thụ bộ dạng te tua, đều lộ ra biểu tình ngưỡng mộ như núi cao, vì có thể dễ cho Giáo Y đẹp trai xem bệnh, dứt khoát hi sinh thành như vậy, đây là cái dạng tinh thần gì a.

Ninh Thụ: ...

Thời điểm đến lượt Ninh Thụ, Ninh Thụ ngồi ở trên ghế, nói: “Đem mặt của em xử lý một chút.”

Giáo Y nhũn lòng mày nhìn Ninh Thụ, cảm bông gòn thấm rượu cồn, hỏi: “Lần này lại làm sao vậy, trên đầu còn sưng, tại sao lại bị thương.”

“Tôi biết rõ tôi được hoan nghênh, nhưng mà không cần phải chà đạp chính mình như vậy, nha, khuôn mặt này cũng sắp thành bông hoa luôn rồi.” Giáo Y dùng bông gòn chấm trên mặt Ninh Thụ, “Đây là tâm có bao nhiêu tàn nhẫn mới có thể đối với khuôn mặt của mình ra tay hung ác như vậy ah.”

Miệng vết thương bị dung dịch sát trùng chà xát, đau nhức khiến mặt Ninh Thụ cũng méo mó, đã vậy mà bên cạnh còn có thằng cha Giáo Y tự kỷ lái nhái.

“Câm miệng, anh phiền chết đi được, tôi đây chính là bị người đánh, không phải tự mình cào.” Ninh Thụ quát, thật quá đủ rồi.

Giáo y vịn mắt kính, đôi mắt chiếu xạ ra một tầng ánh sáng, không nói gì, trên tay càng thêm dùng sức.

Ninh Thụ đau đớn, nói: “Tôi sai rồi, anh nhẹ chút.”

Ninh Thụ tang thương thở dài, nhìn về mặt dán băng keo cá nhân của mình trong gương, từng vết cào đều dán lên một cái băng a, Ninh Thụ cảm thấy mình sẽ bị cái Giáo Y này chơi cho hỏng mắt.

Nguyên chủ cùng Giáo Y có phải hay không có thù oán ah.

Cái mặt dán băng keo cá nhân như vậy, Ninh Thụ cũng không muốn đi học nữa, trực tiếp trở về phòng trọ của mình, lại không nghĩ vừa đi ra khỏi cổng trường, lại nhìn thấy hình như là bóng lưng Lăng Tuyết, chui vào trong ngõ nhỏ, bộ dạng thần thần bí bí.

Ninh Thụ muốn theo sau, nhưng nghĩ đến Lăng Tuyết là người Tu Chân, ý thức nhanh nhạy, nhất định có thể cảm giác được có người rình trộm cô ta.

Nhưng nhìn đến Lăng Tuyết thần bí như vậy, trong lòng Ninh Thụ lại ngứa ngáy, cuối cùng vẫn quyết định lặng lẽ đi theo sau.

Một chút tiếng động Ninh Thụ cũng không dám phát ra, nghĩ nghĩ, liền móc cái khăn trong túi đem chân bọc lại, như thế giày cùng mặt đất chạm nhau sẽ phát ra âm thanh nhỏ một chút.

Không cần hỏi Ninh Thụ làm sao biết biện pháp này, hoàn toàn là học tập lúc xem điện ảnh Ba thám tử.

Ninh Thư lặng lẽ đi vòng qua, duỗi đầu nhìn trong ngõ nhỏ, thấy Lăng Tuyết đang nói chuyện cùng một người đàn ông. Ninh Thư đứng đứng lơ tai cũng nghe không rõ hai người đang nói cái gì.

Đột nhiên, Ninh Thư thấy Lăng Tuyết đưa tay đặt trên đầu người kia, sau đó trên mặt người đàn ông lộ ra thần sắc khoái hoạt cực hạn, bộ dạng lăng lăng không biết vì sao.

Lăng Tuyết đưa lưng về phía Ninh Thư, Ninh Thư cũng không thấy rõ lắm biểu tình của Lăng Tuyết, chỉ thấy tóc cùng quần áo của cô ta đều bay lên, xung quanh giống như có gió đang thổi mạnh vào Lăng Tuyết.

Thế nhưng Ninh Thư lại cảm thấy không có gió, một màn này cực kỳ quý dị.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Bí mật khó lường

Edit: Akito

Một màn này quả thực cực kỳ quý dị, Ninh Thư bịt chặt miệng, không để cho mình phát ra hơi thở, cảm thấy không biết mình vừa phát hiện được cái bí mật lớn gì.

Hơn nữa trong trí nhớ nguyên chủ, cùng với cốt truyện của thế giới đều không có nói qua thứ này.

Chứng kiến y phục Lăng Tuyết tung bay, bên người cô ta gió thổi càng ngày càng nhỏ, Ninh Thư không chút do dự xoay người bỏ chạy, xem bộ dáng kia chắc chuyện của Lăng Tuyết đã làm xong rồi.

Ninh Thư chui vào bên trong tiệm sách, bộ dạng giả vờ đọc sách, nâng mắt nhìn Lăng Tuyết hướng tiệm sách đi ngang qua, không biết có phải cô ảo giác hay không, Ninh Thư cảm thấy khí thế trên người Lăng Tuyết càng mạnh hơn, hơn nữa càng thêm lạnh giá.

Lăng Tuyết ở bên ngoài bỗng nhiên cảm giác được có một ánh mắt tìm tòi nghiên cứu đặt trên người cô, Lăng Tuyết dừng bước, nhìn một lượt xung quanh.

Ninh Thư ở bên trong tiệm sách lập tức dời ánh mắt, xem sách trong tay, cũng không dám nhìn Lăng Tuyết nữa, người Tu Chân quá nghịch thiên rồi, chỉ là nhìn thoáng qua một cái cũng cảm nhận được.

Lăng Tuyết nhú lông mày xinh đẹp, ánh mắt này biến mất rồi, nghĩ nghĩ Lăng Tuyết liền rời đi.

Qua một hồi lâu, Ninh Thư mới thật mạnh thở ra một hơi, sau lưng đều là mồ hôi lạnh.

Quá kinh khủng, Ninh Thư bày tỏ, người bình thường làm thế nào đối phó nữ chính mờ bug đây.

Ninh Thư vội vàng trở về phòng trọ, tắm rửa một cái, sau đó đến võ quán TaeKwonDo điên cuồng tập luyện, nhưng là trong lòng vẫn có chút không ngăn được sự bàng hoàng, cô dù tập luyện thế nào thì đối với nữ chính mà nói cũng chỉ là con kiến hôi mà thôi.

Nhiệm vụ lần này Ninh Thư thật sự đã tê rần móng vuốt rồi, thế đơn lực mỏng, trợ lực gì cũng không có, Ninh Thư cẩn thận nhớ lại trong kịch tình có ai là kẻ thù của nam chính hay nữ chính hay không.

Sau đó Ninh Thư phát hiện, nhân vật boss phản diện của cái thế giới này chính là một ẩn số, căn bản không có nhân vật boss phản diện, tất cả đều là nữ chính cùng nam chính bá khí trầm lậu, đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi, nếu như không phải thế giới này có pháp tắc hạn chế, đoán chừng nam chính nữ chính đều muốn bay ra vũ trụ rồi.

Không có thế lực có thể lôi kéo, cho dù có thế lực, dưới hai cái quảng sáng kim quang long lánh của nam nữ chủ, thì tất cả đều là cận bã.

“Hệ thống, ta hận ngươi.” Ninh Thư trong lòng ngửa mặt lên trời thét to.

Mỗi ngày Ninh Thư đều tập luyện đến mười hai giờ đêm mới về, nhưng hôm nay về nhà, Ninh Thư cảm thấy thực không thích hợp, vừa mới mở cửa, trong bóng tối nghe được trong phòng có tiếng xột xột xột xột.

Lại ngủi được có mùi máu tanh.

Trong nhà có người, Ninh Thư lặng lẽ lấy một cái ống thép phía sau cửa, một đứa con gái sống một mình, không phòng chút đồ vật đảm bảo an toàn, sao có thể yên tâm.

Nghe trong phòng thanh âm ma sát xột xoạt xột xoạt, tóc gáy sau lưng Ninh Thụ dựng lên từ từ đi tới... , tay nắm gậy thép thật chặt.

Mượn đèn đường yếu ớt bên ngoài gian phòng, nhìn thấy có thứ gì đó ở trên ghế sa lon nhúc nhích, Ninh Thụ không chút do dự, nâng gậy hướng trên đầu sa lon đập xuống.

Lập tức trên ghế sa lon vang lên tiếng kêu như mổ heo, nghe thanh âm là đàn ông, Ninh Thụ càng thêm không lưu tình, đem gậy thép hướng trên người hấn nện xuống.

“Này, tôi nói đủ rồi, đánh nữa tôi sẽ nổ súng.” Một đạo âm thanh ầm ầm vang lên, “Đi mở đèn.”

Ninh Thụ nghe được trong tay đối phương có súng, dọa thiếu chút nữa đem gậy thép ném đi, lại nghĩ đến gậy thép là vũ khí duy nhất của mình, ném đi thì chính là tay không tác sát, dè dặt làm thật rồi.

“Đi bật đèn.” Cái âm thanh kia chứa sự đau đớn nói.

“Đjxmm~, bảo người đi bật đèn.”

Ninh Thụ nghe được tiếng mở chốt an toàn của súng ống, tức khắc sợ hãi cầm theo gậy thép chạy đến cửa mở đèn.

Ninh Thụ đứng ở ngoài cửa, không dám đi vào, đè nén xúc động muốn bỏ chạy, chạy nhanh cỡ nào cũng không bằng tốc độ của viên đạn được.

Thấp thỏm nhìn xem người ngồi trên ghế sa lon, Ninh Thụ kêu lên sợ hãi, “Giáo Y?!”

Đây là Giáo Y a, trên người của hắn ăn mặc áo khoác màu đen, trong tay cầm súng, nghe được giọng nói của Ninh Thụ, hắn quay lại, vươn tay muốn chạm kính mắt trên sống mũi, lại phát hiện không có đeo mắt kính.

Híp mắt nhìn Ninh Thụ, ngoéo ngoéo khoe miệng, nói: “Lại đây, đem miệng vết thương của tôi băng bó một chút.”

“Tôi... Tôi không thể.” Ninh Thụ quan sát thấy tên này cùng Giáo Y ban ngày không giống nhau, khí chất hoàn toàn khác nhau, nếu như không phải có cùng khuôn mặt, không thể tin là cùng một người, chắc không phải là song sinh a.

“Anh là Giáo Y sao.” Ninh Thụ dùng gậy thép chỉ vào Giáo Y, khuôn mặt Giáo Y tĩnh lặng, đưa họng súng nhắm vào Ninh Thụ nói: “Tới đây.”

Đối mặt với nòng súng đen ngòm, chưa từng có gặp qua chuyện đời khiến Ninh Thụ sợ hãi, vội vàng nói: “Có chuyện gì từ từ nói, từ từ nói.” Chân phát run hướng Giáo Y đi qua.

Sắc mặt Giáo Y tái nhợt, phỏng chừng là do bị Ninh Thụ bạo đánh một trận, này liền môi cũng không có màu sắc rồi, biểu tình lãnh khốc coi bỏ quần áo của mình.

“Đem miệng vết thương của tôi xử lý qua một chút.” Giáo Y chỉ vào phía sau lưng của mình, vị trí xương bả vai sau lưng hắn khảm một cái ám khí, tạm thời gọi là ám khí đi, cơ hồ sắp chui vào trong cơ thể.

Vết thương này của Giáo Y không có cách nào xử lý ở chỗ cô, Giáo Y thấy bộ dạng ngờ ngợ ngác ngác của Ninh Thụ, liền quát: “Đjxmm~, cô làm nhanh chút ah, máu của tôi sắp chảy hết rồi.”

Cái người miệng đầy thô bạo này thật là tên Giáo Y nho nhả kia sao, Ninh Thụ giật mình một cái, vội vàng tìm hộp cứu thương.

Nhìn ám khí cơ hồ sắp chui vào trong da thịt, có chút khó khăn, hỏi: “Làm như thế nào lấy cái này ra?”

“Cầm kẹp lấy ra, cô nhanh lên.” Giọng nói Giáo Y hàm chứa đau đớn, bên trên làn da đều là mồ hôi lạnh.

“Tôi lấy nha.” Ninh Thụ nói xong, cầm cái kẹp hướng miệng vết thương đưa tới.

“Nha em gái cô ah, nhanh lên.” Giáo Y rống lên một tiếng, Ninh Thụ bị hắn làm cho giật mình, cái kẹp trực tiếp đâm vào bên trên vết thương của hắn.

Giáo Y đau đớn đến mức thân thể run rẩy, ở trên ghế sa lon co lại thành một đoàn, Ninh Thụ nhìn máu tươi như suối chảy ra từ miệng vết thương, vội vàng lấy bông băng cầm máu, thấy nhiều máu như vậy, Ninh Thụ cũng sợ hãi, nhìn đến sắc mặt xám xịt của hắn.

Hạ quyết tâm, cô trực tiếp đuổi ra một chân đạp lên người hắn, phòng ngừa hắn lộn xộn, sau đó tay mất lạnh lẽ, dùng cái kẹp kẹp lấy ám khí, mạnh mẽ hướng ra ngoài kéo một cái, ồ, không có đi ra, lại thụt vào.

Lúc ám khí đã được rút ra, máu tươi phun trên mặt Ninh Thụ, Giáo Y nằm trên ghế sa lon ngất thẳng cứng, sắc mặt tro tàn.

Ninh Thụ dùng băng gạc bịt kín miệng vết thương, nhìn thấy máu vẫn chảy, trong lòng hoảng sợ không chịu được, lại nhìn vết thương thật sâu, liền tìm kiếm trong hộp cứu thương, cuối cùng cũng tìm thấy thuốc cầm máu, nghiền nát bôi vào trên miệng vết thương.

Rõ ràng là có ăn thuốc, Ninh Thụ trực tiếp rải thuốc lên miệng vết thương, ăn quá chậm, chảy máu nhiều như vậy, phải mất bao nhiêu lượng máu đây.

Đem miếng vết thương của hân băng bó xong, Ninh Thư một thân đồ đầy mồ hôi, vươn tay ở chớp mũi Giáo Y quơ quơ, cũng may, còn sống.

Ninh Thư đặt mông ngồi dưới đất, quan sát trong phòng trên mặt đất đều là bông băng nhuộm máu, liền thu vào, thấy súng trên bàn trà, lộ vẻ sáng bóng u ám, trong lòng Ninh Thư lạnh lạnh, nhìn thoáng qua Giáo Y hôn mê, lén lút đem súng cất đi.

Thiệt tình, bị thương không tới bệnh viện, chạy đến nhà cô làm cái gì, lại nói hân là vào bằng cách nào a.

Tên Giáo Y này là ai? Căn bản chắc cũng không phải là người bình thường, thế nào lại đến Ace làm Giáo Y?

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Đêm qua cảm ơn cô

Edit: Akito

Thời điểm Giáo Y soái ca tỉnh lại, lúc mở to mắt vẫn còn mờ mịt, không biết mình đang ở nơi nào, sau khi nhớ lại chuyện tối qua, từ trên ghế salon ngồi dậy, chạm đến miếng vết thương, đau nhức hất vào một hơi.

“Chú đã tỉnh ~~~~” đột nhiên vang lên một đạo âm thanh yếu ớt, Giáo Y quay đầu lại liền nhìn thấy một cô gái đứng phía sau hân, bụng lấy bát nhìn mình trong miếng còn nhét sợi mì.

“Cô là ai?” Giáo Y phản xạ có điều kiện sờ súng bên hông, sờ soạn lên xuống khắp người đều không tìm thấy, ngược lại đụng đến miếng vết thương, đau muốn chết.

Ninh Thư lăm bầm một tiếng nuốt sợi mì trong miếng xuống, nháy mắt nhìn hân, rút rút khoe miếng, hân là đang tấu hài à.

“Cô có phải hay không cảm đồ của tôi?” Mặt Giáo Y âm trầm nhìn Ninh Thư, sau đó bụng vang lên tiếng ọt ọt ọt ọt.

“Ah, tôi nhớ ra cô rồi, cô chính là nha đầu đêm qua giúp tôi rút ám khí, ha ha ha ha ha...” Giáo Y nở nụ cười cợt mỉa, “Cũng nấu cho tôi một bát mì đi a.”

Ninh Thư ah lên một tiếng, bĩu môi đi nấu cho hân một bát mì, sinh mệnh thực ngoan cường a, chảy nhiều máu như vậy, buổi sáng đã tỉnh lại rồi.

Ninh Thư đem bát đặt xuống trước mặt của hân, dùng ngữ khí thương lượng nói: “Cái kia đại thúc...”

“Tôi thoát nhìn già như vậy sao, lúc ở trường học, nữ sinh đều gọi tôi là ca ca đấy.” Giáo Y gấp mì, ném thử một chút.

“Trọng điểm không phải là xưng hô, chú bị thương nặng như vậy, chú có lẽ nên đi bệnh viện đi.” Ninh Thư thật sự không dám để cái phần tử nguy hiểm này thả ở trong nhà mình.

Giáo Y chắc lưỡi, nói: “Hương vị không được ngon lắm, ồ, cô vừa mới nói cái gì, tôi nghe không có rõ.”

Ninh Thư: Được.

“Ăn nguội đi.” Ninh Thư liếc mắt khinh thường.

“Đúng rồi, đồ của tôi có phải cô cầm hay không?” Giáo Y hỏi, “Mang thứ đó trả lại cho tôi, đồ vật nguy hiểm như vậy, không phải thứ tiểu nha đầu như cô có thể chơi.”

Nhìn bộ dạng Giáo Y nhẹ nhàng nho nhã phong độ, Ninh Thư thật muốn phun hân một ngụm, vội vàng nói: “Cái gì a, tôi không có lấy đồ của chú, ah, chú nói là ám khí hả, ám khí tôi cất lại rồi, lập tức liền trả cho chú.”

Ninh Thư lấy cái hộp phía dưới bàn trà, đem ám khí đưa cho Giáo Y, toàn thân ám khí màu đen, tạo hình vòng tròn, bên ngoài đều là những góc sắc nhọn, tỏa ra ánh sáng tối tăm.

Giáo Y liếc nhìn Ninh Thư, đem ám khí cẩn thận đánh giá một phen, thu vào, lại vươn tay, nhìn Ninh Thư.

Ninh Thư nhìn tay của hân, lòng bàn tay ố vàng, có vết chai thật dày, chỉ có thời gian dài làm việc gì đó mới có thể tạo thành vết chai như vậy, đôi tay này cùng giá trị nhan sắc của hân hoàn toàn không tương xứng ah.

Ninh Thư vươn tay nắm chặt tay hân, “Xin chào, chú khỏe chứ.”

Giáo Y trực tiếp quăng bàn tay Ninh Thư ra, nói: “Thứ tôi muốn chính là súng, cô lấy súng của tôi đem ra đây, nhanh?”

Ninh Thư cảnh giác nhìn hấn, hỏi: “Phải hay không nếu trả lại cho chú, chú sẽ giết người diệt khẩu?”

“Đại ca, xem như tôi cũng cứu chú một mạng, người trong giang hồ nói chính là có ân báo ân, có thù báo thù, chúng ta không oán không thù, vẫn là quay về nước, quên đi chuyện trên bờ đi a.”

“Cô ăn nói lung tung lộn xộn cái gì thế, cho dù không cần súng tôi cũng có thể đem cô giải quyết, dùng súng đối phó cô chính là lãng phí một viên đạn, nhanh lên mang thứ đó ra cho tôi.” Giáo Y không kiên nhẫn nói, cau mày, cả khuôn mặt thoát nhìn muốn sống chó lại gần.

Tốc độ trở mặt giống như lật sách vậy, Ninh Thư thấy vẻ mặt hấn lãnh khốc, từ trong phòng lấy ra súng ngắn, đưa cho Giáo Y, vẫn không quên cãi lại nói: “Tôi là thấy súng đặt ở bên người của chú quá nguy hiểm, lỡ đâu bóp cò, cho nên tôi mới cất đi.”

Giáo Y đem khẩu súng thu lại, mang giày của mình vào, ngoảnh mặt làm ngơ lời biện hộ của Ninh Thư, đứng lên, nói: “Đem qua cảm ơn cô, tôi đi đây.”

Ninh Thư nhìn thấy hấn đi ra cửa, xem bộ dạng không giống như là bị thương, nếu như không phải ngày hôm qua cô tự mình rút ám khí trong cơ thể hấn, cũng hoài nghi hấn căn bản có bị thương hay không.

Ninh Thư mở cửa, cười cười với Giáo Y nói: “Đại thúc đi thông thả ah.” Về sau người đừng có tới nữa.

Giáo Y từ trên cao nhìn xuống xem Ninh Thư, nói: “Có chút ý tứ, cô thật thú vị.”

Ninh Thư nghe được lời kịch kinh điển này, lập tức sợ ngây người, sững sờ nhìn Giáo Y, tên này chắc không phải nam chính đâu a, nhìn kỹ Giáo Y, hình như là đối lập với miêu tả nam chính trong cốt truyện.

Nam chính giống nữ chính cũng là người bá đạo lãnh khốc, liền bởi vì hai người tương tự nhau, mới cảm thấy đối phương xứng đôi với mình.

Ninh Thư hỏi: “Đại thúc, chú là ai a? Chú tên gì?”

Giáo Y nhìn thấy trên mặt cô hiện lên cảm giác kinh nghi (kinh ngạc + nghi ngờ), nói: “Cô muốn biết tên của tôi làm gì, cô không phải gọi tôi là đại thúc sao, liền kêu như vậy đi.”

Gọi đại thúc thuần túy là Ninh Thư có hứng thú ác ý, tuổi của hấn nhìn cũng không lớn, Ninh Thư là y vào hiện tại thân thể tuổi còn nhỏ, tự nhiên gọi đại thúc.

Tại sao muốn biết rõ tên của chú, bởi vì muốn biết chú có phải nam chính khốc huyễn hay không a.

Nhìn Giáo Y mặc áo gió lớn màu đen, cực kỳ lóa mắt rồi đi, Ninh Thư cảm giác không đúng lắm, cẩn thận ngấm lại, trong cốt truyện dường như nam chính không có đi làm Giáo Y a.

Nam chủ chỉ thích chém chém giết giết, không thích hợp làm công việc như Giáo Y, như vậy tên này là ai, hình như trong cốt truyện không có người như này.

Ninh Thư thờ dãi, cảm thấy thật tang thương, gặp người không liên quan trong truyện là như thế nào, trực giác cho thấy tên Giáo Y này không phải là một người đơn giản, có bản lĩnh cảm súng chạy khắp nơi có thể là người đơn giản sao?

Thu thập xong xuôi, Ninh Thư liền đến trường học, đi ngang qua bảng thông báo, phát giác phía trên lại xử phạt cô.

Lý do là ả đã đánh nhau, khẩu trừ rất nhiều môn học, đoán chừng nếu bị khẩu trừ nữa sẽ bị bắt thôi học, nhìn xem phía trên cũng chỉ khẩu trừ môn học của mình cô, những người khác không có việc gì, chỉ là cô một mình chịu tội.

Quả thực là một cái thế giới trắng trợn ah, cô là một cô nhi, không quyền không thế, chỉ có thể bị người khi dễ, Ninh Thư đối với cái trường này rất chán ghét, thế nhưng lại vì nhiệm vụ, không thể không lưu lại nơi này, đây là nơi của kẻ mạnh, cô như con cá nhỏ chỉ có thể bị nuốt sống.

Không có gia cảnh chống lưng người đừng mong ở trường học này tiếp tục lẫn lộn, không phải cô cố ý thêm dẹt câu chuyện, nhưng nhiều người như vậy bắt nạt một mình cô, đúng thật là say.

Đi đến phòng học, đám con gái hôm qua cùng Ninh Thư đánh nhau lộ ra thần sắc đắc ý, môn học của học viện Ace thế nhưng rất quý giá, giống như mạ vàng vậy, nếu như bị Ace khai trừ, sẽ trở thành trò cười.

Ninh Thư quả thực rất bức bối, nhiệm vụ chưa hoàn thành, đã vậy những người này còn cứ luôn nhảy ra quấy rầy cô, về sau không đánh ở trong trường nữa, đợi ra khỏi cổng trường trực tiếp chụp bao tải đem những tên này đánh đập xả giận.

Tiến đến chỗ ngồi của mình, Ninh Thư nâng cái bàn ba chân nằm trên mặt đất lên, nhìn thoáng qua Lăng Tuyết ngồi phía trước, nghĩ đến ngày hôm qua vô tình chứng kiến cảnh tượng quỷ dị kia, nên giờ nhìn thấy bóng lưng Lăng Tuyết cô cũng cảm giác trong lòng phát lạnh.

Không biết Lăng Tuyết làm cái gì với người đàn ông kia, cảm thấy không phải là chuyện tốt gì ah.

Lăng Tuyết xoay đầu lại, nghi hoặc nhìn Ninh Thụ, lạnh giọng hỏi: “Lâm Giai Giai, cô nhìn tôi làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Xem cháu có đáng thương không

Edit: Akito

Ninh Thụ thật không ngờ Lăng Tuyết nhạy cảm như vậy, cô chỉ nhìn cô ta một cái liền phát hiện, Ninh Thụ cảm thấy tâm quá ghen.

“Không có gì, chỉ là bóng lưng mê người của cô khiến tôi nhìn đến ngây người.” Ninh Thụ không hề có thành ý nói.

Lăng Tuyết nín thở, ánh mắt nhìn Ninh Thụ mang theo sát ý, cô ta đây là đang chọc ghẹo mình sao? Lăng Tuyết cảm thấy mình đối với nữ nhân này quá mức dễ dãi rồi, mới khiến cho lá gan cô ta lớn như vậy, dám trêu chọc cô, một phẩm nhân con kiến hôi.

Bị Lăng Tuyết dùng ánh mắt như muốn giết người nhìn mình, Ninh Thụ biểu thị nhìn thì nhìn, thật sự là chịu thua rồi, khen cô ta xinh đẹp cô ta cũng không chịu, Ninh Thụ lờm cô ta, nói: “Nhìn cái gì, thật ra cảm thấy cô cũng không có xinh đẹp bằng tôi.”

Sắc mặt Lăng Tuyết lập tức trở nên lạnh như băng, ánh mắt Lăng Tuyết giống như là đang nhìn vật chết vậy, Ninh Thụ tỏ vẻ, chuyện sờ mông lão hồ như vậy thật sự là hết hồn ah.

Hiện tại Ninh Thụ chính là đi tìm đường chết, dù sao cũng chết, chết sớm chết muộn đều là chết, không bằng khiến cho nữ chính sống không thoải mái.

Lăng Tuyết đậm mặt liếc cô, quay người sang chỗ khác.

Có bản tay vàng thì rất giỏi ah, cô có năng lực không có nghĩa là cô có thể tùy ý ức hiếp người khác, ý vào ông Trời ban ân, tùy tiện đùa giỡn cuộc đời người khác, như vậy cao quý lắm sao.

Lăng Tuyết khắp nơi đều xem thường phẩm nhân một con kiến hôi, lại dùng năng lực của mình đối phó với một phẩm nhân như con kiến, đậu xanh rau má, phẩm nhân địa vị thấp kém chọc ghẹo cô, cô bị làm sao.

Trong lòng Ninh Thụ ngổn ngang, cảm thấy mình phải nhờ một ít ngoại lực để đối phó Lăng Tuyết, công phu có cao, một súng cũng bắn hạ.

Nói đến súng liền nhớ đến Giáo Y khóc huỷ, Ninh Thụ cảm thấy có lẽ mình nên đi thử tí vận may.

Hết giờ học, Ninh Thụ liền hướng phòng Giáo Y chạy tới, vốn tưởng rằng Giáo Y bị thương nặng như thế sẽ không có đi làm.

Ai ngờ nhìn đến trong phòng nhiều nữ sinh như vậy, Ninh Thụ thiếu chút nữa muốn khom lưng cảm tạ hần, quả thực là hết lòng vì công việc ah.

Thời điểm Giáo Y nhìn thấy Ninh Thụ, đưa tay nâng kính mắt, đợi đến lúc đám nữ sinh trong phòng thuận lợi chấm dứt trên người hần đều rời đi, Ninh Thụ mới lên tiếng: “Cái kia, vết thương của chú có nghiêm trọng hơn không?”

Giáo Y ngồi trên ghế sa lon, hai chân bắt chéo, ưu nhã nhìn Ninh Thụ, nho nhã phong lưu phóng khoáng, nói: “Cô tìm tôi có chuyện gì?”

Chân Ninh Thụ vẽ vòng tròn trên mặt đất, bộ dạng rất là ngượng ngùng.

“Rốt cuộc là chuyện gì?” Giáo Y vươn tay đẩy đẩy mắt kiếng gọng vàng không chút khách khí nói: “Nhìn cái tướng này của cô làm tôi muốn ói.”

Ninh Thụ: @# \$ & & & & *

“Đại thúc, cháu có thể thương lượng với chú một chuyện không, chú nhất định phải giúp cháu, bằng không thì cháu sẽ chết mất.” Ninh Thụ ngồi xổm xuống lôi kéo đuôi của Giáo Y.

Giáo Y đem tay Ninh Thụ ném ra, phì phì ồng quần mình, giống như là đánh vào mấy cái thứ bẩn thỉu, liếc mắt nhìn Ninh Thụ, cao quý lãnh diễm nói: “Tôi như thế nào cảm thấy cô là đang ăn vạ tôi.”

“Tốt xấu gì chúng ta cũng có chút tình hữu nghị đồng cam cộng khổ, chú có lẽ không biết cháu đáng thương cỡ nào đâu, cháu bị người nhà từ bỏ, về sau bị ném bỏ, lại phát hiện mình căn bản không phải là con gái do cha mẹ sinh ra, hiện tại lại đắc tội Nữ Thần của trường, Nữ Thần động nhẹ ngón tay cũng có thể tiêu diệt cháu, chú nói xem cháu có đáng thương không cơ chứ, toàn bộ trường học đều cười nhạo cháu, bị người ta đánh đập đã thế lại còn bị khấu trừ học phần.”

Kể lể xong, Ninh Thụ cũng cảm thấy nguyên chủ thật sự quá bị thương ah.

“Ừ, thật quá máu chó, nhưng cũng là tự tìm đường chết, rồi sao?” Giáo Y nhìn Ninh Thư, “Cô tìm tôi làm gì?”

Cô nói nhiều như vậy, chẳng lẽ biểu đạt ý nguyên muốn tìm xin sự giúp đỡ của cô không đủ mãnh liệt sao? Ninh Thư rút ra khăn tay, lau lau nước mũi, nói: “Có thể hay không đem súng của chú cho cháu mượn?”

Giáo Y nhũm mày nhìn Ninh Thư, khoe miệng vẽ ra nụ cười lạnh, phồng phồng áo blouse trắng của mình, nói: “Tại sao tôi phải cho cô mượn, cho dù cho cô mượn, cô biết dùng sao?”

“Không biết dùng cháu có thể học.” Ninh Thư kích động nói, “Đây là việc liên quan đến tánh mạng, đại thúc, nếu như không phải đến bước đường cùng, cháu sẽ không tìm tới chú.”

Ninh Thư cũng cảm thấy mình vô cùng đấu tranh, vì có thể mượn được đồ vật bảo vệ tánh mạng, ngay cả một chút tiết tháo cũng không cần.

Giáo Y híp mắt nhìn Ninh Thư, hỏi: “Cô nói cô đặc tội với ai?”

“Ai? Ah, là Nữ Thần Lăng Tuyết.” Ninh Thư nháy mắt nhìn Giáo Y, nhìn gần làn da Giáo Y thật quá đẹp, như bạch ngọc, không chút lỗ chân lông.

“Đặc tội với một nữ sinh, lại khiến cô phải dùng súng?” Kính mắt Giáo Y hiện lên ánh sáng trắng tuyết, “Không phải chỉ là một đứa con gái thôi sao?”

“Sao có thể nói ‘Không phải chỉ là một đứa con gái thôi sao?’...” Ninh Thư nhìn chung quanh một chút, tiến đến bên cạnh Giáo Y, nói: “Lăng Tuyết cũng không phải người bình thường.”

“Nói chuyện liền nói, dựa gần như vậy làm cái gì?” Cơ thể Giáo Y lệch về một bên, ghét bỏ nói.

Con mẹ nó, cùng người này khai thông thật sự rất khó khăn ah, luôn chú ý một ít việc nhỏ không đáng kể.

Ninh Thư lui lui về sau nói: “Lăng Tuyết cũng không phải người bình thường.”

“Tôi biết, vừa rồi cô không phải mới nói qua sao?” Giáo Y cau mày, “Cô thích một câu lặp lại hai lần.”

Đại ca, van cầu anh để ý đến trọng điểm được hay không, Ninh Thư cảm thấy tên này đang đùa giỡn mình, thế nhưng bị chơi xỏ cũng không có cách nào, ai bảo cô biết được trên người tên này có thứ tốt cơ chứ.

Giáo Y nhìn Ninh Thư thần sắc sục sạo, nói: “Cô nói Lăng Tuyết không phải người bình thường là có ý gì, chẳng lẽ cô ta là siêu nhân, Spider Man, hay là Iron Man.”

Ninh Thư: @# \$% &&*

“Không, Lăng Tuyết là Thần Tiên, có thể tay không giết người, chú tin không?” Biểu cảm của Ninh Thư vô cùng nghiêm túc cùng chăm chú.

Vốn tưởng rằng đối phương nghe được lời nói của cô sẽ cười ha ha, không nghĩ tới Giáo Y lại vẻ mặt thành thật, nói: “Nói không chừng là một con yêu quái đó?”

Ninh Thư: a a a...

Có thể xác định rõ cái tên vương bát đản này quả thực là đang trêu chọc cô a, cô rõ ràng nói chính là chuyện nghiêm túc, liên quan mạng đến người đấy, Ninh Thư có loại cảm giác người trên thế giới đều say chỉ mình cô hui quanh còn tỉnh.

Ngoài miệng Ninh Thư nhanh chóng phả bóng bóng, không giúp đỡ còn đứng nói chuyện phiếm, đùa giỡn người khác rất thú vị sao.

“Buổi tối tôi tìm cô.” Giáo Y nói.

Ninh Thư vội vàng che ngực, nói: “Chú tìm cháu làm cái gì, cháu là một đứa con gái ngoan a.”

Giáo Y giật giật khoe miệng cười nhạt, “Không muốn đồ nữa.”

Muốn, đương nhiên muốn, Ninh Thư vội vàng nói: “Buổi tối cháu quét dọn giường chiếu hoan nghênh chú tới.”

Giáo Y: ...

Đã nhận được câu trả lời khẳng định của Giáo Y đại thúc, vì thế khi Ninh Thư đối mặt với ánh mắt lạnh lùng sát khí của Lăng Tuyết, trong lòng không hề chột dạ nữa, thậm chí còn dám trừng mắt ngược trở về.

Nhìn thấy Lăng Tuyết biểu tình khó chịu, Ninh Thư tỏ vẻ trong lòng rất sáng khoái.

Trong lòng Lăng Tuyết nghĩ, cô đối với Ninh Thư sự tha thứ đã đến cực điểm, nếu như trước kia cô ký Lâm Giai Giai là học viên Ace, nếu học viên Ace biến mất..., sẽ gây phiền toái không cần thiết.

Thì bây giờ cô ta đã lẻ loi một mình rồi, sau lưng cũng không có gia tộc hậu đài làm chỗ dựa, là thời điểm khiến cho cô ta biến mất, mỗi ngày dùng ánh mắt hiểu không thấu nhìn mình, Lăng Tuyết tỏ vẻ, ánh mắt con kiến hôi này quá đáng ghét.

Xuất hiện ảo giác như bị người nhìn thấu vậy.

Ninh Thư không biết nữ chủ đang có ý định khiến cô rút ra khỏi trường học, bây giờ trong lòng cô đang tràn đầy chờ mong nhanh chóng đến buổi tối để gặp Giáo Y.

Nếu như trong tay có một món đồ bảo vệ tánh mạng, đối với nhiệm vụ chết người này cũng có thể có chút niềm tin để hoàn thành.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Câu lạc bộ

Edit: Akito

Ninh Thư đợi đến hơn nửa đêm, mới thấy Giáo Y tới, hơn nửa hán vẫn là trực tiếp leo tường ngoài ban công nhảy vào, thân nhiên đi lại trong phòng.

Đối mặt với tình huống như vậy, Ninh Thư liền một chút biểu tình khó chịu cũng không để lộ ra, bụng trà rót nước cho đại gia ngồi trên ghế sa lon.

Giáo Y vẫn mặc áo gió lớn màu đen, cũng không biết có phải là cái lúc trước không, mỗi lần nhìn thấy áo khoác của hắn, Ninh Thư đều như nhìn thấy thấy đầy ắp máng ăn gia súc, nhưng lại không dám phun ra.

Liếc mắt nhìn Ninh Thư một cái, Giáo Y bụng cốc nước nóng lên, nhìn thoáng qua lại đặt xuống, móc ra đồ vật bên ngoài bọc bao da, ném cho Ninh Thư, Ninh Thư luống cuống tay chân chụp lấy, nhìn thoáng qua Giáo Y, mở ra xem xét, cư nhiên là súng.

Cái này cầm ở trong tay cảm giác nhẹ nhàng linh hoạt hơn nhiều, không giống cái trước, cầm ở trong tay rất nặng.

“Đây là súng lục cho nữ, có hai chốt an toàn, thích hợp cho cô sử dụng.” Giáo Y nhàn nhạt nói.

Ninh Thư hít hít cái mũi, nước mắt lưng tròng nhìn Giáo Y, nói: “Đại thúc, chú đúng là người tốt, cháu quả thực không có gì báo...”

“Tôi nói này cô đừng có lấy thân báo đáp tôi, cô lớn lên xấu như vậy.” Giáo Y lườm cô, lấy ra một thẻ phù hiệu đưa cho cô nói: “Đây là câu lạc bộ bắn súng, học bắn thì đi đến đó đi.”

Ninh Thư tiếp nhận thẻ phù hiệu, lúc này trong lòng bỗng nhiên có chút bất an, sao đối phương lại đột nhiên chu đáo như vậy, Ninh Thư hỏi: “Đại thúc, vậy có cần cháu làm gì không?”

Giáo Y nhếch nhếch miệng, nói: “Đương nhiên cần cô làm việc, đến lúc đó cô liền biết rõ, chúng ta bất quá là đôi bên cùng có lợi.”

Ninh Thư: nói tiếng người, nghe không hiểu.

Giáo Y nhẹ nhàng đi vào, sau đó lại nhẹ nhàng đi ra, lúc rời đi không phải từ ban công nhảy xuống, mà là sử dụng cửa ra vào, nhìn áo gió lớn màu đen tung bay, Ninh Thư lại muốn nôn.

Ninh Thư cầm lấy súng, cảm thấy trong cơ thể dâng lên một cỗ sức mạnh cùng dũng khí, dũng khí cùng sức mạnh là đến từ chính cái đồ vật nhỏ nhắn xinh xắn này.

Bày ra đủ kiểu tư thế cool ngầu, Ninh Thư đem thẻ cất vào, mặc kệ Giáo Y có mục đích gì, chỉ ít có vật này, cũng có chút lực bảo vệ mình.

Ngày hôm sau, có tiết học Ninh Thư cũng chẳng buồn đi, đi cô cũng nghe không hiểu, không phải chỉ số của Ninh Thư không đủ, mà là độ khó rất cao, Ninh Thư cảm thấy đi trường học cũng là lãng phí thời gian.

Vì vậy cô quyết định cầm thẻ đi đến câu lạc bộ bắn súng, đi học bắn súng thôi, Ninh Thư từ bên trên thẻ tìm cái gọi là câu lạc bộ.

Vốn tưởng rằng câu lạc bộ phải là một nơi nguy nga lộng lẫy, không thì ít nhất cũng là cao lớn, thế nhưng trước mặt lại chỉ là một quầy bán quà vặt, bán các loại đồ đặc, tạp chí, còn có các loại đồ vật hạn chế.

Thật là cái câu lạc bộ gì sao? Ninh Thư đi qua, một ông lão liền chạy ra nghênh tiếp, không biết có phải hay không bởi vì chung quanh quá nhiều vật cảm không tốt, nên Ninh Thư cảm thấy ông lão này cười lên thật hèn mọn bi ối a.

“Đại... Đại thúc, cháu muốn hỏi nơi này phải là câu lạc bộ bắn súng hay không.” Ninh Thụ lấp bắp hỏi thăm.

Biểu tình của ông lão thoáng nghiêm túc một chút, sau đó tức thì nở nụ cười, nói: “Cô gái nhỏ, đây là tiệm tạp hóa, không phải cái gì câu lạc bộ, cháu tìm lộn chỗ rồi.”

Rõ ràng là địa chỉ này không sai ah, Ninh Thụ đột nhiên nghĩ ra, thương thảo cũng phải cần tín vật hoặc là mật lệnh, nghĩ vậy liền đem thẻ Giáo Y cho cô lấy ra, nói to: “Đại thúc, ông nhìn vật này xem.”

Ông lão kia tiếp nhận nhìn thoáng qua, từ trên mặt đất dơ dáy bắn thủ đào ra đồ vật tương tự máy quét thẻ, đặt thẻ ở phía trên quét một cái.

Ông lão nhìn thoáng qua Ninh Thụ, không nặn không nhạt nói: “Cô đi theo tôi.”

Ninh Thụ đem thẻ cất vào, theo ông lão tiến vào bên trong tiệm tạp hóa, ông lão mở ra một cánh cửa dày, đối với Ninh Thụ nói: “Vào đi.”

Ninh Thụ a lên một tiếng, cẩn thận từng li từng tí tiến vào, quả nhiên là có Động Thiên khác, nguy nga lộng lẫy, sáng sủa sạch sẽ, lúc này mới giống một câu lạc bộ a.

Liếc nhìn xung quanh, đều là gian liền kề, trong từng gian mọi người đeo máy hộ thính, hết sức chăm chú xạ kích bia ngắm trước mặt.

Toàn bộ hội sở đều tràn ngập tiếng súng, Ninh Thụ ngấm lại cũng thấy say, rõ ràng là cốt truyện vườn trường đơn giản nhất, thế nào hiện tại lại biến thành bắn nhau.

Ninh Thụ đứng như trời chồng không biết nên làm gì bây giờ, hình như ở đây không có nhân viên phục vụ tiếp đãi.

“Đại thúc, cháu muốn bắn súng, cháu... Cháu nên đi đâu.” Ninh Thụ nhìn một nam nhân đang lau mồ hôi hỏi.

Người đàn ông liếc nhìn Ninh Thụ, chỉ là một cái nhìn thôi, Ninh Thụ lại cảm thấy mình giống như đứng ở trước mặt cả đồng người chết, cả người lạnh run, như xuyên qua núi thủy biến máu vậy.

Sát khí quá nặng đi, khẳng định người này giết rất nhiều người.

“Cô gái nhỏ từ đâu đến đây, ông già Lý này người nào cũng dẫn dụ đến, đi ra ngoài.” Người kia lạnh lùng nói, lúc như có mây, một cổ sát khí đập vào mặt Ninh Thụ.

Ninh Thụ như đối mặt với người cùng một con mãnh thú giống nhau, lại nhìn trong mắt đối phương có sự tàn nhẫn, tay của hắn vuốt nhẹ súng ống, hít mắt nhìn đầu Ninh Thụ, tựa hồ muốn bắn vỡ đầu Ninh Thụ.

Mẹ nó chứ, thế giới này quá nguy hiểm, cô muốn về nhà, Ninh Thụ vội vàng móc ra thẻ phù hiệu, nói: “Cháu là được người giới thiệu đến đây.”

Người nọ chứng kiến thẻ trong tay Ninh Thụ, sắc mặt ngưng trọng một chút, bỗng nhiên lộ ra vẻ mặt co rút giống như tươi cười, nhìn không được đẹp mắt cho lắm.

“Cô là người kẻ điên giới thiệu a, gian thứ hai phía trước là vị trí của kẻ điên, cô đi đi.” Người nọ chỉ vào ô vuông, nói: “Cô đến vị trí của hắn tập luyện đi.”

Kẻ điên? Chẳng lẽ là nói Giáo Y đại thúc? Chứng kiến đối phương là người hung hãn như vậy, nhìn thấy cái thẻ này thì thái độ lập tức liền thay đổi.

Giáo Y đại thúc có bao nhiêu hung tàn a, lại khiến cho người hung ác như vậy thấy cô đều có chút sợ như sợ cọp.

Biết rõ Giáo Y đại thúc có lực uy hiếp như thế, Ninh Thụ tức khắc thuận cơn đánh rần, nói: “Đại thúc, cháu không biết bắn súng, chú có thể dạy cháu không?”

Gã đàn ông kia cơ mặt thoáng co rút một cái, nói: “Có thể.”

Cảm tạ Giáo Y đại thúc, không cần trả tiền lại có thể nhặt được một người huấn luyện viên.

“Nạp đạn vào đi.”

“Không biết.”

“Kéo chốt an toàn của súng a.”

“Không biết.”

“Giữ cò súng bắn a.”

“Không biết.”

Ông chú vuốt súng bên hông, hít mắt nhìn đầu Ninh Thư, tựa hồ lại cố kỵ cái gì, trên mặt lộ ra dáng tươi cười co rút.

“Phiền toái đại thúc rồi.”

Chung quanh đã tụ tập không ít người, nghe được lời nói của Ninh Thư..., nhao nhao cười nhạo Ninh Thư là đồ tay mơ, liền tay mơ cũng không bằng.

Không bằng thì không bằng, cô chưa từng dùng súng, không có gì phải mất mặt, cô nếu biết sẽ không ở cái chỗ này.

“Đừng làm rộn, cô bé này là kẻ điên giới thiệu đến đây.” Ông chú nhe răng nói.

Nghe được danh xưng kẻ điên, xung quanh lập tức xuất hiện quang cảnh chim thú tán loạn, thời gian mới vài giây đồng hồ, người trước mặt đều biến mất.

Tựa như nếu nghe được hai chữ kẻ điên này liền sẽ mất mạng vậy.

Ninh Thư: ...

Giáo Y quá mức hung bạo a, thế nhưng căn bản Ninh Thư cũng không có nghĩ đến hấn thật lợi hại, bị người dùng ám khí phi trúng, quả thực quá kém rồi.

“Đại thúc, chúng ta có thể bắt đầu, chủ yên tâm, cháu nhất định sẽ học tập thật tốt.”

Vì thế, Ninh Thư bắt đầu chương trình học xạ kích, bên người có một huấn luyện viên bất cứ lúc nào cũng có thể bạo phát bắn vỡ đầu mình, cho nên tiến trình học tập của Ninh Thư rất nhanh.

Tiềm lực của con người quả thật là vô hạn.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Khổ bức pháo hôi

Edit: Akito

Ninh Thư bắt đầu sinh hoạt rèn luyện bắn súng, dưới tầm mắt chăm chú của huấn luyện viên thích bắn vỡ đầu, Ninh Thư bắn một phát, song bắn không trúng bia rồi, viên đạn không biết đã bay đi đâu.

Huấn luyện viên thích bắn vỡ đầu vuốt súng bên hông, kích động nhìn đầu của Ninh Thư, lập tức Ninh Thư toàn thân phát lạnh, vội vàng nói: “Cháu thử lại lần nữa, lần này nhất định sẽ bắn trúng bia.”

Huấn luyện viên thích bắn vỡ đầu: ha ha.

Ninh Thư dốc sức liều mạng luyện tập, lúc đầu không biết viên đạn bay đi đâu, mọi người trong câu lạc bộ đều trốn tránh Ninh Thư, vạn nhất bị cái tên tay mơ này không chú ý bắn trúng, đó mới thật sự là oan uổng.

Mỗi lần Ninh Thư cầm súng, tư thế không đúng, Huấn luyện viên thích bắn vỡ đầu lại lấy súng chìa vào đầu cô, Ninh Thư quả thực bị dọa muốn tiểu ra quần, liền nhanh chóng tiến bộ.

Lúc bắt đầu bắn không trúng bia, đến bây giờ có thể bắn trúng bia ngắm rồi.

Hiện tại Ninh Thư sống luôn ở câu lạc bộ, ăn uống ngủ nghỉ đều ở đây, một khắc cũng không ngừng luyện tập, càng tập bắn về sau đến cánh tay cũng nâng lên không nổi, Ninh Thư cảm thấy mình có khả năng muốn luyện thành trạch nam (chỉ những người ru rú trong nhà) cánh tay Kỳ Lân rồi.

Thế nhưng Ninh Thư cũng không than mệt, đây chính là kỹ năng để bảo vệ tánh mạng, chống lại nữ chính nguy hiểm, nhiều kỹ năng một chút, chính là nhiều thêm một phần cơ hội cứu lấy mạng sống của mình.

Huấn luyện viên thích bắn vỡ đầu đưa cho Ninh Thư một lọ dầu thuốc, lộ ra dáng tươi cười co rút, hỏi: “Cô cùng kẻ điên có quan hệ như thế nào?”

Quan hệ gì cũng không có, Ninh Thư đương nhiên là không dám nói như vậy rồi, nói lời nói như thế..., phỏng chừng vị đại thúc thích bắn vỡ đầu này lập tức sẽ cho cô phát nổ.

Ninh Thư cười ha ha, lộ ra biểu tình một bộ cao thâm khó đoán, tay huấn luyện viên thích bắn vỡ đầu lại sờ lên bên trên súng, đoán chừng là thật sự muốn đem Ninh Thư bắn nát đầu à nha.

Thời điểm mỗi lần Ninh Thư chứng kiến vị đại thúc hung thần ác sát này sờ sủng, cô đều bị dọa cho tâm can nhảy loạn, cảm tạ Giáo Y đại thúc, lại khiến cho người như vậy sợ hãi hân, có thể giúp cô cáo mượn oai hùm.

Ninh Thư bây giờ ăn uống tiểu tiện đều ở câu lạc bộ, mỗi ngày luyện tập bắn súng, hiện tại có thể bắn trúng vòng năm của bia ngắm rồi.

Quả thực quá cừ khôi (giỏi).

Hôm nay, Ninh Thư đột nhiên nhận được thông báo của trường học gửi tới, bảo là nếu cô không đến trường sẽ bị cho thôi học.

Được rồi, kiên quyết không thể bị thôi học.

Ngốc ở câu lạc bộ bạo lực lâu rồi, tới trường học nhìn thấy không khí an bình như vậy, đột nhiên Ninh Thư có chút không quen.

Thời điểm Lăng Tuyết nhìn Ninh Thư, rõ ràng cảm giác được con nhóc này lại thay đổi rồi, càng trở nên thâm sâu khó lường, cho người ta một loại khí tức nguy hiểm, nhưng nguy hiểm này chỉ giống như so với một con kiến cường tráng, đã có thêm cái càng khỏe mạnh mà thôi.

Đối với loại cảm giác này Lăng Tuyết cực kỳ khó chịu, đối diện với ánh mắt Ninh Thư, phát giác được ánh mắt của Lăng Tuyết, Ninh Thư không chút khách khí nào dùng thái độ nửa con mắt khinh bỉ mà nhìn Lăng Tuyết.

Ánh mắt Lăng Tuyết tức khắc trở nên nguy hiểm, cơ thể không tự chủ được vận linh khí uy áp, cho người ta áp bức thật lớn.

Ninh Thư cảm thấy mình là đang đi tìm đường chết, ở trước mặt nữ chính lại kiêu ngạo như thế, không phải đi tìm đường chết thì là làm gì.

Trước kia Lăng Tuyết bỏ qua Ninh Thư, là vì dùng tư thái xem tôm tép nhãi nhép, hiện tại Ninh Thư có loại cảm giác khiến cho cô như nghẹn ở cổ họng, trong lòng xuất hiện một loại linh cảm, nếu như không đem cái đứa tôm tép nhãi nhép này tiêu diệt, sau này cuộc sống của mình sẽ trở nên không giống trước đây.

Lăng Tuyết rất tin tưởng linh cảm của mình.

Về sau Ninh Thư mới biết được trường học làm gì tốt như vậy thông báo cô đến trường đi học, mà bởi vì ngày mai là sinh nhật của Lãnh vương tử Lãnh Ngao, báo cho Ninh Thư đến đi học, là vì Lãnh Ngao mời.

Ninh Thư tham gia yến tiệc sinh nhật, bảo Ninh Thư không được quên.

Sau khi Ninh Thư biết được nguyên nhân này, cả người đều tức điên lên, còn cho là mình quan trọng như thế cơ, không đi học trường học còn sẽ thông báo cho, ai ngờ là tự mình đa tình rồi.

Ninh Thư đến phòng Giáo Y tìm Giáo Y đại thúc, chứng kiến một phòng người bệnh, Ninh Thư thật sự không hiểu nổi Giáo Y đại thúc chạy tới trường học làm Giáo Y làm gì.

Chắc chắn có mục đích, có thể khiến cho huấn luyện viên thích bắn vỡ đầu kẻ kị như vậy, sao có thể là một Giáo Y hết sức đơn giản chứ.

Giáo Y nhìn thấy Ninh Thư, thoáng trên dưới đánh giá cô một chút, hơi có chút ngạc nhiên hỏi: “Ồ, không ngờ cô còn sống, cô không có đến câu lạc bộ sao?”

Ninh Thư: ...

Ninh Thư thiếu chút nữa nôn ra máu, tên này biết rõ câu lạc bộ đều là sát nhân cuồng ma hung thần ác sát, lại không có nói với cô một tiếng, cô chính là ngu ngốc như vậy tùy tiện xông vào.

Lòng người như thế nào hiểm ác như vậy, còn có hay không một chút chân thiện mỹ ah*.

*Chân thiện mỹ: chân thực, lương thiện, tốt đẹp.

Ninh Thư nhếch nhếch miệng, nói: “Cảm ơn chú.”

Ninh Thư vỗ vỗ súng lục nữ bên hông mình.

Giáo Y đại thúc nhàn nhạt lườm cô, nói: “Cô đối đầu cùng hoa khôi trường học Lăng Tuyết phải không?”

“Ngay cả đại thúc cũng biết Lăng Tuyết, xem ra là thanh danh tươi đẹp của Lăng Tuyết lan xa a.” Ninh Thư có chút kinh hãi nhìn Giáo Y đại thúc, hỏi: “Đại thúc, chú sẽ không...”

“Sẽ không cái gì?”

“Chú sẽ không cũng thích Lăng Tuyết a.” Ninh Thư cảm thấy quá khổ bức*.

Khổ bức: bị bức ép, cuộc đời đau khổ.

Giáo Y nhủu lòng mảy nhìn Ninh Thư, “Vì cái gì cô cảm thấy tôi sẽ thích Lăng Tuyết.”

Nữ chính trâu đến mức, giống đực cơ bản là bị đập phát chết luôn, phía dưới quảng sáng Marry Sue, toàn bộ nam nhân không một ai may mắn thoát khỏi, nhìn tư chất của Giáo Y, vóc người cao lớn đẹp trai, quan trọng nhất là khí chất trên người hần vừa chính vừa tà, thỏa đáng có thể trở thành một tên nam phụ.

“Đại thúc ah, phụ nữ trên thế giới nhiều như thế, sao phải đu ở trên một cái thân cây a.” Ninh Thư thiếu chút nữa khóc lên, nếu đại thúc đối với nữ chính có cảm giác, thì sao cô còn có thể đối phó với nữ chính đây.

Ninh Thư cảm thấy cả người đều say, thiếu chút nữa quỵ lạy Giáo Y đại thúc.

Giáo Y vuốt vuốt cái trán của mình, nhìn Ninh Thư khóc lóc lê lét, một đạp dẫm trên chân của Ninh Thư, còn dùng sức nghiền mạnh.

NGAO, cmn, đau quá, Ninh Thư ôm lấy chân của mình, nhìn Giáo Y lãnh khốc vô tình, quả nhiên là pháo hôi, cảm thấy cuộc đời thật khổ bức, nếu như là nữ chính khóc lóc, đã sớm được ôm trong lòng ngực thương tiếc rồi, không thì ít nhất cũng cho tờ khăn giấy lau nước mắt nước mũi gì đó.

“Đừng ở trước mặt tôi làm ra cái bộ dáng buồn nôn bị người bức chết này, cô xấu như vậy thì ít làm kiểu đi.” Giáo Y lạnh lùng nói.

Ninh Thư: ...

Không biết vì điều gì, bây giờ Ninh Thư cảm thấy Giáo Y hoàn toàn không còn cảm giác ôn nhuận như ngọc khi gặp lần đầu.

Hiện tại mặc dù mang mắt kiếng che chắn cũng không dấu được tà khí trong đôi mắt hần rồi.

Cmn, hần chắc không phải là ác ma đội lốt người đấy chứ, muốn hủy diệt thế giới này?

“Cô luyện tập thành tích thế nào rồi, bây giờ có thể nỗ lực chứ.” Giáo Y đại thúc hỏi.

Ninh Thư cúi ra một tay, hơi đắc ý nói: “Cháu bây giờ có thể bắn được vòng năm rồi.”

Vòng năm là cái quỷ gì? Giáo Y quý dị nhìn nhìn Ninh Thư, nói: “Thời gian luyện tập lâu như thế, cô sẽ không phải nói là, cô chỉ mới có thể bắn trúng bia ngắm đi.”

Nụ cười trên mặt Ninh Thư rạn nứt, vì cái gì nghe câu nói của Giáo Y lại có vẻ xem thường, cô nhận thấy mình là một cái phế vật tốt, từ một em gái nhỏ ngây thơ trở thành một em gái nhỏ biết nỗ lực, chẳng lẽ không nên vui buồn lẫn lộn hay sao.

Trong lòng Ninh Thư không biết xấu hổ mà đem mình biến thành em gái nhỏ.

“Đoán chừng cô ở câu lạc bộ khiến cho tôi thật xấu hổ mất mặt rồi.” Giáo Y nhìn Ninh Thư, kính mắt tản ra tia sáng trắng như tuyết nhưng lại tối tăm, nhìn xem chính là tà khí xâm chiếm.

Ninh Thư vốn còn muốn nói có một huấn luyện viên thích bắn võ đầu dạy bảo cô, nhưng khi nhìn thấy cái dạng này của Giáo Y, liền quyết đoán cho qua, có người chỉ bảo còn vô dụng như vậy, Giáo Y có thể hay không đem cô nhân đạo hủy diệt.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Kẻ thù gặp mặt

Tóm lại, Ninh Thư trải qua toàn bộ phương vị đã kích không góc chết của Giáo Y, thành công biết rõ chính mình giống chất thải công nghiệp đến cỡ nào.

Ninh Thư rời khỏi phòng Giáo Y, đi dạo trong hoa viên trường học, nhìn những đóa hoa xinh đẹp này, cô có thể một lần nữa sống lại thật tốt.

“Này, cô kia, cô là ai, cô ở nơi này làm gì?” Sau lưng một đạo âm thanh cương quyết bùng binh vang lên, khiến Ninh Thư bị dọa sợ.

Quay người liền nhìn thấy Lãnh Ngạo Lãnh vương từ đứng cách đó không xa, gương cầm tự phụ, cao cao tại thượng nhìn cô.

Tay Lãnh Ngạo nhét ở trong túi quần, nhìn Ninh Thư, bộ dáng quả thực vô cùng khốc huyễn*, nhưng là không biết vì cái gì, Ninh Thư thấy hần như vậy, cảm thấy vui trong lòng a.

Khốc huyễn: lóa mắt.

“Này, tôi đang nói chuyện với cô đấy, chẳng lẽ cô không biết nơi này không thể vào sao?” Lãnh Ngạo thấy bộ dạng ngờ ngác của Ninh Thụ, trong mắt hiện lên vẻ chán ghét.

Ninh Thụ ah lên một tiếng, liền định rời đi, cô cũng chẳng muốn cùng thằng ngốc Xoa Vương tử này nói cái gì, càng sẽ không cùng hắn tranh luận điều gì.

Nói chính xác, người sáng lập Ace so với Lãnh Ngạo ba cái vương tử này gia thế bối cảnh còn mạnh hơn, nhưng lại không có giống bọn hắn nào động như thế, người ta chính là sống theo kiểu không phô trương đấy.

Lãnh Ngạo nhìn thấy Ninh Thụ trực tiếp bỏ đi, hình như là không có nhìn đến mình, trong lòng Lãnh Ngạo thoáng không vui, bình thường ở nơi nào cũng bị người ta theo đuổi, đột nhiên bị người khác đối đãi như vậy, trong lòng Lãnh Ngạo rất không thoải mái.

Lãnh Ngạo kéo cánh tay Ninh Thụ, tức thì như bắt được chó, ném tay của cô đi, ghét bỏ mà nhìn Ninh Thụ, thanh âm lạnh lùng nói: “Cô đây là cái thái độ gì?”

Ninh Thụ giật giật khóe miệng, nhìn Lãnh Ngạo, mình cũng nhẹ nhàng lần đi, hiện tại lại đem mình túm lại, còn bày một bộ biểu tình ‘Cô khiến lão tử khó chịu’.

Ninh Thụ cũng choáng váng, người này là bệnh nhân tâm thần à, quả thực là có tình gây sự, cô rút cuộc nên làm như thế nào.

“Cô bị câm sao? Tôi là đang nói chuyện với cô đấy.” Lãnh Ngạo chán ghét nhìn Ninh Thụ, “Nhớ kỹ, chỗ này không phải là nơi cô được phép tới, một mảnh hoa viên này cùng biệt thự đối diện, cô không thể bước vào, nhớ lấy, đồ hạ đẳng”

Ai ôi!!!, tính tình cô bạo phát rồi nhé, Ninh Thụ thật muốn móc súng lục ra bắn vỡ sọ tên này.

Lúc Lãnh Ngạo đến gần, Ninh Thụ cũng cảm giác được tim cổ thân thể này đập rộn lên, hô hấp bắt đầu dồn dập, lại nghe được Lãnh Ngạo cùng mình nói chuyện, ài nha, có loại hạnh phúc muốn té xỉu.

Nguyên chủ đến cùng có bao nhiêu yêu thích cái thằng ngốc Xoa Vương tử này ah, chỉ gặp mặt liền khiến cơ thể phản ứng mạnh như vậy, Ninh Thụ nghiệm thấy mỗi góc gác trong thân thể đều cảm thấy hạnh phúc, cô chính là không muốn cảm nhận, nhưng loại cảm giác này vẫn truyền đến đầu óc của cô.

“Vâng vâng, tôi nhớ kỹ rồi, tôi sẽ không tới gần cái chỗ này.” Ninh Thụ nhin xuống sự nóng này trong bụng nói.

“Đúng rồi, cô là ai?” Lãnh Ngạo thấy mặt Ninh Thụ có chút quen mắt, hỏi.

Ninh Thụ cũng muốn lạy luôn rồi, đây là quý nhân* hay quên sự tình đến mức độ nào ah, trước đó không lâu vẫn còn dưới yêu cầu của Lăng Tuyết mời cô tham gia party sinh nhật, quay đầu lại liền quên rồi.

*Ở đây là câu châm biếm, chỉ quý nhân là người giàu sang, bận rộn thường quên những việc họ đã

làm, đã hứa trước đó.

Ninh Thụ ha hả cười lạnh, khóe miệng co rút.

Lãnh Ngạo cau mày, nhìn Ninh Thụ, lập tức nhớ ra, ánh mắt càng thêm lãnh khốc nhìn Ninh Thụ nói: “Về sau ít tìm Lăng Tuyết gây phiền toái, bằng không thì tôi sẽ không đối xử khách khí với cô đâu.”

“Coi như cô tìm Lăng Tuyết gây phiền phức, tôi cũng sẽ không thích cô, cô liền bỏ cái ý nghĩ đó đi, nữ nhân độc ác.” Lãnh Ngạo còn kèm theo hướng trước mặt Ninh Thụ nhỏ nước miếng.

Ninh Thụ: ...

Loại cảm giác tự hài lòng về mình này là như thế nào, tuy rằng nguyên chủ yêu thích hắn, thế nhưng mà cô lại không có thích hắn, cái bộ dạng tự kỷ này của hắn thật làm cô nhức hết cả bì a.

Hắn khoe khoang chảnh cún điên khùng như vậy, người trong nhà không quản sao?

“Anh có phải hay không chỗ này có vấn đề?” Ninh Thụ chỉ vào đầu hỏi.

“Tôi mời cô tham gia party sinh nhật, là bởi vì mặt mũi của Lăng Tuyết, Lăng Tuyết rộng lượng không so đo với cô, nhưng tôi sẽ không để cho cô làm hại Lăng Tuyết, nhớ kỹ thân phận của cô, đồ thấp kém” Lãnh

Ngạo vênh cằm, như thần tiên nhìn người phạm.

Cái đầu óc người này là như thế nào lớn lên, lúc nào cũng sống ở bên trong thế giới của mình, tự biên tự diễn cũng phải có một mức độ thôi chứ, từ đầu tới cuối cô chỉ nói được có một câu mà thôi.

Người khoe khoang chảnh chó thần kinh như thế, Trái Đất đã chứa không nổi người rồi.

“Cô tốt nhất đem lời nói của tôi ghi nhớ cho kỹ, không thì tôi sẽ khiến cho cô khó mà sống nổi.” Lãnh Ngao nói xong liền xoay người rời đi.

Ninh Thư hít một hơi thật sâu, thể giới tốt đẹp như thế, những đồ vật không hài hòa mau mau ném bỏ nó đi a.

“Đầu óc anh đặc biệt có bệnh thì đi uống thuốc đi a, có bệnh sao lại không trị.” Ninh Thư khinh thường hướng hắc gào lên, sau đó liền quay người bỏ chạy.

Ngày hôm sau, Ninh Thư mặc một bộ quần áo bình thường, đem súng lục nữ dắt bên hông, mới đến tham gia party sinh nhật của ngu ngốc Lãnh vương tử.

Sinh nhật được tổ chức ở một hội sở* tư nhân, Ninh Thư dùng hai chân đi đến hội sở, cửa ra vào đậu đầy xe hơi, nguyên một đám tuần nam mỹ nữ từ trên xe bước xuống, trên người mặc quần áo đắt đỏ.

Hội sở: câu lạc bộ

Ninh Thư đứng ở cửa ra vào cùng đám bọn họ hoàn toàn không ăn khớp, ánh mắt mọi người nhìn về phía Ninh Thư đều mang theo xem thường, một ít cô gái ăn mặc hoa phục, thậm chí còn che miệng lên cười.

Ninh Thư thoáng cái cũng cảm thấy được thể giới tràn đầy ác ý.

An Dung cũng từ bên trong xe bước xuống, thời điểm nhìn thấy Ninh Thư, hung hăng trừng cô một cái, vén làn váy của lễ phục đi đến chỗ Ninh Thư, cười lạnh nói: “Cô lại có thể đến, cô chắc không phải là muốn canh giữ ở cửa ra vào a.”

Ninh Thư nhìn An Dung, từ sau khi cô ta bị Lăng Tuyết làm cho hôn mê thì về sau cũng không có đi học, hiện tại sắc mặt vẫn còn rất yếu ớt, nhìn không giống như là tới tham gia sinh nhật, trái lại như đến phúng viếng vậy.

Ninh Thư cũng choáng váng, thân thể không tốt còn muốn gượng dậy tới tham gia yến hội sinh nhật.

An Dung hiển nhiên cũng biết rõ mình bây giờ sắc mặt rất khó coi, lại thấy Ninh Thư nhìn mặt mình, An Dung thoáng chốc liền bạo phát, hung ác nói: “Nhìn cái gì, tôi sẽ không quên cô vũ nhục cùng khi dễ tôi.”

Ninh Thư sao có thể công lưng vác cái oan ức này, nói: “Cô nói cho rõ ràng, tôi căn bản không có động thủ, nguyên nhân chính là ở Lăng Tuyết, cô mới bị thương, làm quái gì lại trách nặng lên đầu tôi.”

An Dung ngây ra một lúc, nói: “Lăng Tuyết vốn cũng không phải cô ý, hơn nữa cậu ấy căn bản không có động thủ với tôi.”

“Tôi cũng không có động thủ với cô, tôi hiện tại đứng ở trước mặt của cô, nếu tôi có năng lực như Lăng Tuyết, sớm đã đem cô quay trở lại nằm trên giường bệnh viện rồi.”

“Dù sao Lăng Tuyết sẽ không đối xử với tôi như vậy, cô thiếu ở chỗ này châm ngòi ly gián đi, nói cho cô biết, tôi sẽ không tin tưởng cô đâu.” An Dung kiên định nói.

Ninh Thư: ...

Vì làm nổi bật mị lực của nhân vật chính, lại có thể để cho chỉ số thông minh của pháo hôi phối hợp diễn thấp đến vô cùng, sự tình rõ ràng như vậy bày ra trước mặt An Dung, An Dung có chết cũng không trông thấy.

Nữ chính luôn luôn đúng, nếu nữ chính sai thì là do thế giới đó sai.

“Tùy cô, cô thích tin hay không thì tùy.” Ninh Thư bước qua An Dung, định đi vào.

An Dung vươn tay giữ chặt Ninh Thư, Ninh Thư xoay đầu lại nhìn cô ta, nói: “Thế nào, muốn đánh nhau?”

An Dung kiêu căng nhìn thoáng qua Ninh Thư, trả lời: “Tôi mới sẽ không ở sinh nhật Lãnh vương tử náo loạn, còn có, cô xác định tôi bị thương là bởi vì Lăng Tuyết?”

“Đương nhiên, nếu như tôi cũng sở hữu dị năng giống như Lăng Tuyết, thì tôi đã sớm đem cô phế đi, báo thù rồi.” Ninh Thư xem thường nói.

An Dung cũng yêu thích Lãnh vương tử, Ninh Thư thật không nghĩ ra, chẳng lẽ cô ta không ghen ghét việc Lãnh vương tử thích Lăng Tuyết sao, ngược lại còn làm chỗ sẵn cho Lăng Tuyết, phải biết rằng nguyên chủ Lâm Giai Giai chính là ghen tị đến phát điên.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Chó cắn chó

Kỳ thật An Dung không biết lúc đó đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết mình đá ngã cái bàn, đập vào lưng Lăng Tuyết, sau đó có cảm giác như có hòn đá nghìn cân đè ở trên người mình, thân thể tựa hồ sắp bị đập vỡ vụn, sau đó cái gì cũng đều không biết.

Lúc tỉnh lại, đã là chuyện vài ngày sau.

Nghe thấy Lâm Giai Giai nói Lăng Tuyết có dị năng, có siêu năng lực, đầu tiên An Dung liền nghĩ đến sức nặng ở trên người cô lúc đó.

“Này, Lâm Giai Giai, cô nói đều là sự thật sao?” An Dung kiêu căng hỏi thăm.

Ninh Thư trả lại một cái liếc mắt, nói: “Thích thì tin.”

Nói xong liền đi vào hội sở, ở bên trong hội sở nguy nga lộng lẫy, vô cùng phồn hoa, trong đại sảnh tràn ngập thanh âm tao nhã của tiếng đàn vi-ô-lông, Champagne xếp chồng rất cao tỏa ra hương vị ngọt ngào say lòng người.

Những người này tập năm tập ba tụ tập cùng một chỗ, bưng chén rượu nói chuyện phiếm, động tác ưu mỹ quý khí, trông không giống như học sinh cấp ba, mà là những tinh anh trong xã hội.

Ninh Thư đi vào, mọi người thấy y phục trên người cô đều lộ ra thần sắc coi thường, phỏng chừng cho rằng Ninh Thư đến đây là để lấy lòng người khác.

Ninh Thư không có để ý tới ánh mắt của những người này, ngược lại ngồi trên ghế sa lon trong góc, trông thấy hoa quả và các món ăn trên bàn trà, tươi thơm ngon miệng, Ninh Thư liền cầm lấy ăn, ai ôi, hương vị quả tuyệt.

“Này, cô xem ở đây có ai ăn cái gì không, đồ nhà quê.” An Dung đi tới cùng Ninh Thư ngồi một chỗ.

Ninh Thư liếc nhìn, không có lý lẽ nào bắt cô không được ăn cả, An Dung đẩy Ninh Thư, Ninh Thư quay đầu lại, nói: “Làm gì vậy, động tay động chân, tôi với cô rất thân sao.”

“Cô nói Lăng Tuyết thật sự có siêu năng lực sao?” An Dung nhìn Lăng Tuyết cách đó không xa, trên người cô ta khoác lễ phục màu đen, chói mắt vô cùng, một người hào quang rực rỡ có thể đem đám người rực rỡ trong phòng này đè xuống.

Ninh Thư theo ánh mắt An Dung nhìn qua, nhìn thấy một cô gái vẻ mặt hưng phấn tự tin, mọi người ở bên trong vũ hội đều nhìn cô ta, trong ánh mắt có hâm mộ, ghen ghét, yêu thích, đủ kiểu.

Phong thái như vậy không phải nữ chính thì là ai, nữ nhân như vậy, tinh thần tự tin, mỹ lệ vô song, xứng đáng có nhiều nam nhân theo đuổi, vấn đề là luôn luôn có rất nhiều pháo hôi đau khổ giãy dụa dưới chân nữ chính.

Không tiếc hiển ra linh hồn của mình để được nghịch tặc.

“Nhìn Lăng Tuyết không giống như người sẽ có siêu năng lực.” An Dung nói ra, nhưng việc cô bị thương lại khiến cho cô cảm giác đây là sự thật.

Ninh Thư tròn trắng mắt, “Trước khi siêu nhân biến hình, ai biết được cô ta là siêu nhân, loại đồ chơi dị năng này có thể nhìn ra được sao?”

An Dung bị Ninh Thư ghen hòng đến bốc hỏa, nói: “Có thể nói chuyện đàng hoàng hay không.”

Ninh Thư đáp trả một cái trừng mắt còn to hơn, cực kỳ không khách khí.

Lúc này, toàn bộ sảnh yến hội đều yên tĩnh trở lại, chỉ có thanh âm tiếng đàn vi-ô-lông nhẹ nhàng, chủ nhân của buổi thọ tinh* Lãnh vương tử ngu ngốc dưới sự chú ý của mọi người, hết sức ra vẻ bước ra.

*Thọ tinh: cũng là sinh nhật nhưng từ này dành cho những người lớn tuổi.

Dù sao Ninh Thư đối với tên Lãnh Ngao này đủ loại không vừa mắt, nguyên nhân lớn nhất là vì phản ứng của thân thể này, vừa nhìn thấy Lãnh Ngao, cơ thể liền muốn nhào vào trong ngực của hắn, quả thực là phiền muốn chết.

Bên cạnh An Dung thời điểm trông thấy Lãnh Ngao, trên mặt lộ vẻ mơ mộng của thiếu nữ, sắc mặt tái nhợt như đến phùng viếng cũng đỏ ửng lên.

Lãnh Ngao thập phần thân sĩ đi đến trước mặt Lăng Tuyết, cúi người vron tay muốn cùng nữ chính khiêu vũ, Lăng Tuyết có chút cao ngạo đem tay mình đặt trong lòng bàn tay Lãnh Ngao, bước vào sàn vũ hội nhẹ nhàng khiêu vũ.

Sau đó, ... sau đó tất cả mọi người đều nhìn hai người này khiêu vũ.

Trên mặt An Dung lộ ra vẻ âm thầm, nhìn hai người trong sàn nhảy, thất hồn lạc phách nói: “Cũng chỉ có Lăng Tuyết xinh đẹp hoàn mỹ như vậy mới có thể xứng đôi với Lãnh vương tử, ai...”

“PHỐC... Khụ khụ khụ...” Ninh Thư nện ngực, thiếu chút nữa hoa quả ghen chết cô rồi, nhìn nhìn An Dung, đây là tinh thần vĩ đại cỡ nào a.

Nữ nhân bên cạnh nữ chính, hoặc chính là cùng nữ chính đoạt nam nhân, đoạt tất cả, giống như nguyên chủ vậy, hoặc chính là loại như An Dung này, bị nữ chính thuyết phục, liền cả nam nhân mình yêu mến cũng có thể đem tặng cho nữ chính.

Bất quá kết quả đều giống nhau, đều là pháo hôi nha, người phía trước là mất mạng, người phía sau là chết tâm.

Lãnh Ngao cùng nữ nhân yêu thích nhảy một điệu, cả người đều giống như muốn bay lên trời, như vũ hóa thành tiên, một bộ dạng ngây ngô khỏi nói có bao nhiêu dân độ.

Lăng Tuyết nhảy một bản, liền hơi thở cũng không gấp gáp một chút, từ trong tay bồng bả cầm một ly rượu đỏ trong khay, uống một ngụm, nói thật, rượu của thế giới này không thể nào so sánh với rượu ở Thế Giới Tu Chân, nhất là một chút linh khí cũng không có, uống nhiều quá trái lại sẽ làm bản thân thể.

Khỏe mắt Lăng Tuyết nhìn thấy An Dung và Ninh Thụ ngồi cùng một chỗ, có chút kinh ngạc, trong lòng cũng có chút ít không thoải mái, Lăng Tuyết xem An Dung là người của cô, hiện tại lại có thể cùng Lâm Giai Giai ngồi chung một chỗ.

Lăng Tuyết có loại cảm giác bị phản bội, cô tuyệt đối không cho phép người khác phản bội mình.

Lăng Tuyết đáng người yêu điệu đi tới, nhìn An Dung nói: “Cơ thể khá hơn chút nào chưa?”

An Dung vội vàng đứng lên, nói: “Tốt hơn nhiều.” Kỳ thật trong lòng An Dung cũng có chút không vui, nếu là thật lòng quan tâm cô, thể nào một lần đều không có đến thăm cô, hơn nữa có vẻ cô bị thương nguyên do là vì Lăng Tuyết.

Lăng Tuyết đánh giá trên dưới Ninh Thụ bên cạnh một phen, trông thấy y phục trên người cô, trên mặt lộ ra thần sắc không tán thành, nói: “Tuy rằng quần áo không có đại biểu điều gì, nhưng đó là lễ nghi cơ bản nhất.”

Thiếu tí nữa Ninh Thụ cũng bị nữ chính thuyết phục rồi, nói: “Cô cũng biết, tôi là một đứa cô nhi, không có tiền mua lễ phục, y phục trên người cô thật xinh đẹp a.” Ninh Thụ nói xong hèn mọn bị ối muốn giơ tay sờ.

Thân thể Lăng Tuyết khẽ động, liền tránh qua né bàn tay của Ninh Thụ, cau mày lộ ra vẻ chán ghét, một nữ nhân như thế nào sẽ không có lòng tự trọng như vậy, nhìn qua thật quá hèn hạ.

Ninh Thụ tỏ vẻ, trước mặt chuyện Sinh Tử, tiết tháo đều là mây bay hoàn toàn có thể vứt bỏ.

Bộ đáng hèn mọn bị ối của Ninh Thụ khiến cho An Dung bên cạnh có chút nhìn không nổi, thoáng cái kéo Ninh Thụ ra nói: “Lăng Tuyết, Lãnh vương tử đang nhìn cậu, đoán chừng là tìm cậu có việc đây.”

Lăng Tuyết rõ ràng chứng kiến An Dung bảo vệ Lâm Giai Giai, sắc mặt ngưng trọng, lộ ra chỉ sắc không ngờ, lạnh giọng nói: “An Dung, cậu cùng với người như thế ở chung một chỗ sao?”

An Dung không ngờ Lăng Tuyết lại nói trắng ra như vậy, hơn nữa nghe khẩu khí giống như có ý kiến đối với mình, An Dung vội vàng nói: “Lăng Tuyết, cậu nói cái gì vậy, tớ như thế nào sẽ cùng bọn người hạ đẳng như vậy ở cùng một chỗ.”

Người hạ đẳng, lại nghe được từ này nữa rồi, trước kia là nghe từ trong miệng Lãnh Ngao, xem ra cô ở Ace chính là một cái người hạ đẳng.

Lăng Tuyết kiêu căng gật đầu, xoay người rời đi, An Dung nhìn bóng lưng Lăng Tuyết sóng mắt nặng nề.

Ninh Thụ nhún lông mày nhìn An Dung, tuyệt đối không nghĩ tới An Dung lại thay cô nói chuyện, An Dung cũng bị đoạt xác rồi hả?

Không có khả năng đoạt xác, phỏng chừng là trong lòng An Dung đã có vướng mắc, dù sao trước đó cũng là Lăng Tuyết đã thương cô ta.

Loại tính tình của nữ chính như này chính là ta phụ người trong thiên hạ, cũng muốn giết hết người trong thiên hạ phụ ta, An Dung cô nên cẩn thận một chút a.

Bất quá An Dung cũng là đối tượng trả thù của nguyên chủ, để để cô ta bị nữ chính thu thập cũng tốt, chó cắn chó một miếng đầy lông mới phải.

Chẳng qua là vừa rồi An Dung còn giúp cô nói chuyện đây này.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tôi chính là quá thiện lương

Xuất phát từ một câu ân huệ vừa rồi, Ninh Thụ vẫn là khuyên bảo An Dung một tiếng: “Cô vẫn nên đề phòng Lăng Tuyết một chút, cô ta thế nhưng lại là một sát nhân vô hình đấy.” Ninh Thụ nhìn thoáng qua xung quanh, tiến đến bên tai An Dung nhỏ giọng nói: “Nghe nói Lăng Tuyết là lão đại của một bang phái, thủ hạ tiểu lâu la thế nhưng không ít đâu.”

“Nói chuyện liền nói, dựa vào gần như vậy làm cái gì, đồ hạ đẳng.” An Dung cười nhạo một tiếng, “Lăng Tuyết là lão đại Hắc Sáp Hội, cô ấy trông giống sao?”

Ái quy định Hắc Sáp Hội phải là người cao lớn thô kệch, không thể ưu nhã xinh đẹp sao, Ninh Thụ chẳng muốn nói chuyện với cô ta nữa, cô đã khuyên bảo cô ta rồi, có nghe hay không đã không còn là việc của cô nữa.

Nghĩ đến tâm nguyện nguyên chủ, còn dám gọi cô là người hạ đẳng*, Ninh Thụ quyết định đợi đến lúc hắc nguyệt phong cao (nửa đêm), chụp bao tải An Dung, hung hăng đánh cô ta một trận.

Người hạ đẳng: chỉ những người thấp kém.

Con nhóc này nói chuyện làm cô giận hết sức.

Ninh Thụ đang ăn, lại thấy một đôi giày da màu đen phát sáng ngừng ở trước mặt cô, Ninh Thụ ngẩng đầu lên, liền trông thấy ngọc ngà Xoa Vương từ mang theo quang sáng lấp lánh.

Lãnh Ngao nhìn Ninh Thụ, thấy khóe miệng cô chảy ra nước hoa quả, trong mắt hiện lên vẻ chán ghét, hẳn không hiểu nổi Lăng Tuyết làm sao lại đề ý đến người này, những loại người như này liếc mắt nhìn một cái cũng cảm thấy bẩn mắt, chỉ muốn tẩy sạch con mắt.

“Cô đi theo tôi, tôi có chuyện muốn nói với cô.” Lãnh Ngao từ trên cao mà nhìn Ninh Thụ như vụn vặt, sau đó cũng mặc kệ Ninh Thụ có phản ứng gì, có đáp ứng hay không, giống như là chắc chắn Ninh Thụ sẽ đi theo sau vậy.

Ninh Thụ ngược lại muốn đánh cược thử không đi theo, nhưng là nghĩ đến tên kia thật chán ghét mình, còn muốn tới tìm mình, sự tình khác thường tất có gì đó, tuyệt đối là có ý đồ.

Ninh Thụ không cảm thấy đối phương đột nhiên sinh ra hảo cảm với cô, đừng đùa, người ta thế nhưng là bề tôi trung thành dưới váy nữ chính đấy.

Đem nữ chính giết chết, sau đó thăng ngọc Xoa Vương từ này sẽ không bị Lăng Tuyết lừa gạt nữa, đơn giản tuy hơi thô bạo nhưng lại hiệu quả.

Ninh Thụ nhìn chung quanh một vòng, không có trông thấy Lăng Tuyết ở sảnh yến hội, điều này khiến trong lòng Ninh Thụ có loại dự cảm không tốt, vượt qua Lãnh Ngao hỏi: “Anh muốn mang tôi đi đâu?”

Lãnh Ngao chán ghét nói: “Cô cứ đi theo là được, hỏi nhiều như vậy làm gì.”

Trong lòng Ninh Thụ càng bất an, quay người muốn bỏ chạy, lại bị Lãnh Ngao túm lấy cổ áo.

Lãnh Ngao trong lòng quả thực phiền muốn chết, vốn phải tới gặp cái đứa thấp kém này đã rất không cao hứng rồi, bây giờ nhìn cái đứa thấp hèn này còn muốn phản kháng, trong lòng Lãnh Ngao càng thêm không vui.

Túm lấy cổ áo Ninh Thụ, nói: “Đồ hạ đẳng, đừng ép tôi đánh cô.”

Lãnh Ngao càng thêm khó chịu chính là, nữ sinh này dám chống đối, con gái ở trước mặt hẳn sẽ không bao giờ từ chối hẳn, để cho hẳn thích làm cái gì thì làm cái đó, một ánh mắt cũng khiến cho cô ta mở cở trong bụng.

“Đừng khiêu khích điểm mấu chốt của tôi, cũng đừng có ý đồ mơ mộng còn giả vờ chống cự, tôi đối với cô không có hứng thú.” Lãnh Ngao nghiêng răng nghiêng lợi, xem bộ dáng là nhẫn nại đối với Ninh Thụ đã đến cực hạn.

Lãnh Ngao hướng bảo an đứng trong góc nhỏ vẫy tay, lập tức có bảo an mặc đồ đen đi tới, bắt lấy Ninh Thụ, Ninh Thụ muốn sờ sủng bên hông, nhưng lại bị bảo an cầm lấy cánh tay.

Như là bị người nâng đi theo đằng sau Lãnh Ngao.

Ninh Thụ bị người đưa tới gian phòng đằng sau sảnh yến hội, Lãnh Ngao mở cửa, lôi kéo Ninh Thụ tiến vào gian phòng, nhìn thấy Lăng Tuyết ngồi ở trên ghế sa lon, tư thái ưu mỹ, liếc nhìn qua Ninh Thụ.

Trong phòng còn có hai người, chính là hai cái vương tử khác của tổ hợp ba vương tử, ấn tượng của Ninh Thụ đối với hai vương tử này rất ít, lúc này chứng kiến bọn hắn một trái một phải ngồi bên cạnh Lăng Tuyết, nể nam vờn quanh, tôn lên dáng vẻ như là nữ vương của Lăng Tuyết.

Ninh Thụ bị người ném xuống đất, vội vàng đứng lên, vỗ vỗ bụi bặm trên người mình, kỳ thật căn bản cũng không có hạt bụi nào, chủ yếu là muốn sờ sờ sủng ông bị quần áo che khuất, sờ đến sủng lục, trong lòng Ninh Thụ cảm thấy an tâm hơn nhiều.

Lăng Tuyết hướng Lãnh Ngao cười cười, nói: “Các anh đều đi ra ngoài đi, tôi cùng cô ta trò chuyện một chút.”

Hai vương tử bên cạnh Lăng Tuyết đứng lên, nhìn thoáng qua Ninh Thụ, cô cảm thấy thần sắc trên mặt hai người kia mang theo một loại như mộng như ảo, tựa hồ vừa hưởng thụ được cái sự tình thoải mái gì.

Cái biểu tình này thật quen mắt a, Ninh Thụ nhớ tới trong hẻm nhỏ Lăng Tuyết làm chuyện gì đó cùng một người đàn ông, chẳng lẽ Lăng Tuyết cũng làm chuyện đó với bọn họ?

Ánh mắt Lãnh Ngạo cảnh cáo nhìn Ninh Thụ, nói: “Cô tốt nhất không nên thương tổn Lăng Tuyết, nếu không tôi sẽ khiến cho cô chết vô cùng thảm đày, đừng hoài nghi năng lực của tôi.”

Ninh Thụ nhiều lúc muốn phun máu vào cái vẻ mặt chày gỗ này, cô có thể làm gì Lăng Tuyết, tình huống bây giờ chính là Lăng Tuyết sẽ làm gì cô có được không.

Ba vương tử trong phòng đều rời khỏi, còn quan tâm mà đóng cửa lại, căn phòng chỉ còn lại Ninh Thụ cùng Lăng Tuyết.

Lăng Tuyết đứng lên, đi đến trước mặt Ninh Thụ, từ trên cao nhìn xuống cô, cười lạnh nói: “Đừng giả bộ, tôi biết rõ cô không phải là Lâm Giai Giai.”

Đồng tử Ninh Thụ co rút, hướng Lăng Tuyết tròn trừng mắt, nói: “Cô bị bệnh tâm thần a, tôi không phải Lâm Giai Giai, vậy cô là Lâm Giai Giai chắc, không thể hiểu được.”

Ninh Thụ chính là bị đánh chết cũng phải khẳng định mình là Lâm Giai Giai.

“Mạnh mẽ, xem tôi rút linh hồn của cô ra coi, coi cô có phải Lâm Giai Giai hay không.” Nói xong, Lăng Tuyết liền đưa tay ra, đặt trước trái tim của Ninh Thụ.

Trong lòng Ninh Thụ hoảng hốt, mẹ nó, năng lực nữ chính lại nghịch thiên như vậy, tuyệt đối không thể để cho cô ta đem linh hồn của mình rút ra.

Ninh Thụ tức khắc né tránh, tránh khỏi tay của cô ta, lăn một vòng trên mặt đất, rút súng bên hông nhắm vào Lăng Tuyết.

Lăng Tuyết đột nhiên trông thấy tiểu bọ chết cư nhiên lấy ra một khẩu súng, đầu óc có chút trì trệ, sau đó lạnh lùng nói: “Cô quả nhiên không phải Lâm Giai Giai, tôi muốn xem thử khi cô ra khỏi lớp túi da này thì là quái vật gì.”

Ninh Thụ cảm sung, cố gắng không để cho mình sợ hãi, nói: “Không biết cô đang nói điên nói khùng cái gì, chẳng lẽ cô nguyên lai cũng không phải Lăng Tuyết, cô có phải hay không bị bệnh tâm thần?”

Nói nhiều sai nhiều, nếu nhân vật phản diện nói quá nhiều, sẽ để cho nhân vật chính có cơ hội lật bàn, lúc này, Ninh Thụ lập tức bóp cò, trong lòng cầu nguyện mình có thể bắn trúng mục tiêu, khoảng cách gần như vậy hẳn là có thể trúng đi a, lấy kỹ thuật bắn trúng vòng năm của cô, chắc là có thể trúng đi a a a.

Sau đó trước mặt xuất hiện một màn khiến cho Ninh Thụ khiếp sợ, chỉ thấy phía trước Lăng Tuyết có một tấm màn ngăn cách trong suốt, mà viên đạn căn bản là không xuyên qua được tầng ngăn cách này, đậu xanh rau má cái này là tay không tiếp đạn a, nữ chủ, cô vì sao trâu như thế.

Ninh Thụ quả thực muốn lay rồi, chỉ thấy viên đạn ‘Đình’ một tiếng rơi trên mặt đất, xuyên qua tấm màn chắn thấy sắc mặt của Lăng Tuyết, cực kỳ xấu.

Cái này thật sự là giật đuôi lão cộp bà rồi, chứng kiến sắc mặt của Lăng Tuyết, Ninh Thụ không chút khách khí nào lại hướng phía Lăng Tuyết nỗ hai phát súng, vẫn chưa yên tâm, trực tiếp đem đạn ở bên trong súng bắn hết.

Nhìn thấy Lăng Tuyết dùng linh khí phóng ra màn che chắn, một đồng đạn đều bị chặn lại, trong lòng Ninh Thụ quá khỗ bức, xé mở khe hở bên trong quần áo, từ bên trong lấy ra một ít đạn, nạp vào súng lục.

Trên đầu Lăng Tuyết toát ra mồ hôi lạnh, nhìn thấy động tác của Ninh Thụ, cả người đều muốn học máu, không nghĩ tới lại lật thuyền ở trong mương, cái con kiến hôi này lại dám ra tay, cô nhất định sẽ rút linh hồn của cô ta ra đem nhốt ở Nghiệp Hỏa cùng tra tấn trong gió dữ.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Khẩu vị nặng

Edit: Akito

Ninh Thụ cùng Lăng Tuyết giằng co, nạp đạn xong Ninh Thụ giờ súng hướng về Lăng Tuyết, sắc mặt Lăng Tuyết trắng bệch, điều động linh khí trong cơ thể, ngăn chặn viên đạn.

Linh khí của thế giới này mỏng manh đến mức làm cho người ta khó có thể tưởng tượng được, hiện tại linh khí cô tích lũy trong một thời gian dài như vậy đã không còn nữa, đan điền trống rỗng, ngay cả gân mạch cũng bắt đầu đau nhức.

Quả thực là hổ rơi xuống đồng bị chó khinh, loại đồ vật quý này nếu như là cô của trước kia, chỉ cần phát tay áo liền giải quyết xong, đâu có chật vật như bây giờ, hơn nữa cô cũng không có cách nào động thủ, khẽ động lại phải một lần nữa tạo một cái màn che chắn, linh khí trong thân thể cô đã không còn.

“Cô thực là muốn chết.” Thanh âm lạnh lẽo từ trong kẽ răng Lăng Tuyết phát ra, mang theo một cỗ sát khí mãnh liệt.

Ninh Thụ mấp máy miệng, biết rõ lần này cô làm nữ chính phát điên rồi, nhưng mà cô không hối hận, Lăng Tuyết muốn rút linh hồn của cô ra, chẳng lẽ muốn cô đuổi dài cổ để cho Lăng Tuyết đem linh hồn của cô rút ra, linh hồn chính là tất cả của cô.

Ninh Thụ cảm sung, hít mắt nhìn màn chắn linh khí của Lăng Tuyết dường như càng ngày càng yếu đi, Ninh Thụ lại nhắm bắn hai phát súng.

Trong lòng Ninh Thụ rõ ràng sinh ra một cảm giác như đang bắn bia ngắm, cứ đứng bất động như vậy để cô bắn.

“Đừng khinh người quá đáng.” Lăng Tuyết bị chọc giận đến nổi khùng rồi, từ lúc đi vào thế giới này liền không có chật vật như vậy, ngoại trừ đối với người đàn ông kia.

Từng viên đạn rơi trên mặt đất, mà màn chắn linh khí của Lăng Tuyết đã nổ tung một tiếng, một viên đạn bắn vào xương quai xanh của cô ta, Ninh Thụ thừa thời cơ, lại hướng cô ta bắn một phát, Lăng Tuyết tay mất lạnh lẽo tránh ra.

Lăng Tuyết oán hận liếc nhìn Ninh Thụ, muốn giết chết Ninh Thụ, lại nghĩ đến chính mình đã không có linh khí thì chỉ là một người bình thường, dùng máu và thịt của cơ thể đối đầu với vũ khí của cái thế giới này, Lăng Tuyết còn chưa có ngu như vậy.

Ninh Thụ cũng bất chấp mặc kệ cái gì lễ nghi chiến đấu, hơn nữa hiện tại nữ chính giống như là lão hổ bị nhử răng, lúc này không hạ thủ chẳng lẽ còn phải đợi đến khi nữ chính tốt lên.

Ninh Thụ cũng không có nghĩa khí như vậy.

Ninh Thụ hướng Lăng Tuyết nổ hai phát súng, thế nhưng với trình độ vòng năm của cô, đương nhiên là bắn không trúng, xem ra là phải luyện tập nhiều hơn, lần này nữ chủ không có phòng bị, trở thành bia ngắm, lần sau nữ chính nhìn thấy cô, nhất định sẽ đem cô giết chết.

Lăng Tuyết âm trầm mà nhìn cô một cái, giữa hai hàng lông mày hiện vẻ hung ác, bịt miệng vết thương nhoáng cái liền mở cửa chạy, Ninh Thụ vội vàng đuổi theo, thừa dịp người bệnh muốn mạng của người.

Không có ai so với cô biết rõ nữ chính tàn nhẫn thế nào.

Ninh Thụ dùng quần áo bọc súng của mình lại, rượt theo Lăng Tuyết, đại sảnh yến hội vẫn vang lên tiếng đàn, Lăng Tuyết lại bị Lãnh Ngạo quán lấy, Lăng Tuyết quay đầu liền trông thấy Ninh Thụ đuổi theo, lại

nhìn Lãnh Ngạo đang lôi kéo mình, trong lòng cực kỳ không kiên nhẫn.

Ninh Thụ đương nhiên sẽ không ở trước mặt nhiều người như vậy nổ súng, nếu đưa tới rối loạn, lại để cho Lăng Tuyết trốn thoát thì sẽ rất phiền toái, lại chứng kiến Lăng Tuyết bị cái tên khoe khoang chảnh chó thần kinh Lãnh Ngạo kéo lại nói đông nói tây, vẻ mặt Lăng Tuyết trắng bệch như quỷ, trên mặt hết sức bức bối.

Trên người mặc lễ phục màu đen, nữ chủ chính là có chảy hết máu, Lãnh Ngạo cũng không có chú ý tới.

Trong lòng Ninh Thụ nổi lên một cỗ cảm xúc nhìn có chút hả hê, chưa cô nha cái tội thích hái hoa đào, Ninh Thụ không chút dấu vết hướng hai người kia đi qua.

Lăng Tuyết nhìn thấy Ninh Thụ tới gần liền lập tức đẩy Lãnh Ngạo ra, sau đó hướng phía cửa chạy đi, Lãnh Ngạo bị đẩy ra chỉ biết ngây ngốc đứng nhìn, Ninh Thụ một cước đá văng Lãnh Ngạo ngăn cản ở phía trước cô, rượt theo.

Lăng Tuyết nhìn thoáng qua nữ nhân không chịu từ bỏ đuổi theo phía sau, nội tâm bị đè nén cùng đau đớn ở ngực khiến trong lòng Lăng Tuyết tràn đầy thù hận, cảm thấy giống như mình đã trở về Thế Giới Tu Chân, cảm nhận cảm giác bị người đuổi giết.

Trần ngập sự vô lực, trong lòng Lăng Tuyết thề, sau này nhất định phải đem những tên hề nhảy nhót trước mặt cô như cô ta, giết hết không tha.

Hôm nay, cô lại bị một con kiến hôi cắn.

Ninh Thụ chỉ cảm thấy may mắn vì mình đi học TaeKwonDo một đoạn thời gian, thể chất tăng lên, bằng không muốn cùng nữ chính chạy đua Ma-ra-tông, quả thực chính là mệt mỏi muốn nằm liệt.

Đột nhiên một chiếc xe chặn ở trước mặt Lăng Tuyết, trong lòng Lăng Tuyết ngưng trọng, không biết là địch hay bạn, Ninh Thụ đuổi theo phía sau lập tức dừng lại, theo bản năng mà chạy ngược lại.

Theo lẽ thường, nữ chính gặp nạn đều có quý nhân tương trợ đấy, quý nhân của cô ta tới rồi, cô không muốn gặp xui xẻo, cô cũng tự biết với trình độ vòng năm của mình làm sao có thể cùng người khác đọ súng.

Quả nhiên Ninh Thụ quay đầu lại liền trông thấy một người đàn ông từ trên xe bước xuống, nhắm vào lưng cô bắn một phát súng, Ninh Thụ rất không có tiền đồ mà lập tức nằm rạp trên mặt đất, cái cằm cũng sắp bị dập nát, sau đó nhanh chóng đứng lên chạy trốn không thấy tăm hơi đâu.

Lăng Tuyết nhìn thấy người đàn ông này sắc mặt không phải thực tốt, một ánh mắt cực kỳ áp bách nhìn về phía Lăng Tuyết, giật giật cái mũi, hỏi: “Bị thương?”

“Thấy rồi còn hỏi.” Lăng Tuyết có chút tức giận nói, “Anh chắc không phải muốn nhân lúc cháy nhà mà đi hỏi của, giết tôi để thuận lợi thu thập bang phái của tôi đi.”

Người đàn ông kia cười một tiếng, bẻ Lăng Tuyết ném vào trong xe, sau đó khởi động xe, vẫn không quên cười nhạo Lăng Tuyết, “Ám Dạ Nữ Vương lại có thể bị một con nhóc làm cho bị thương sao.”

Lăng Tuyết bị lấy miệng vết thương, cảm thấy rất đau, nghe được tiếng cười nhạo của hắn, âm thanh hung ác nói: “Cầm miệng.”

Ninh Thụ ẩn trốn, nhìn xa xa xe rời đi, thở dài một hơi, từ nay về sau, cô thời thời khắc khắc đều phải chú ý cái mạng nhỏ của mình rồi, Lăng Tuyết ăn hết thiệt thòi lớn như vậy, đoán chừng sẽ đem cô xé xác.

“Bíp bíp...” Một hồi tiếng kèn dồn dập dọa Ninh Thụ nhảy dựng, nhìn chiếc xe bên cạnh, cửa sổ xe mở ra lại là Giáo Y đại thúc.

“Lên xe.” Giáo Y nhìn Ninh Thụ nói, Ninh Thụ liền lập tức lên xe, trông thấy Giáo Y khởi động xe, sau đó phóng nhanh như bay vậy.

“Chú có thể hay không chạy chậm một chút a.” Ninh Thụ thiếu chút nữa cũng hét chửi tai rồi, quay đầu nhìn thấy Giáo Y lại mặc áo gió lớn màu đen, quả thực không biết thế nào lại muốn nện ra rồi.

“Mới vừa rồi là chiếc xe kia?” Giáo Y nhìn chiếc xe phía trước hỏi.

Ninh Thụ có chút ngơ, hỏi: “Cái gì?”

“Lăng Tuyết ngồi trên chiếc xe kia?” Ánh mắt Giáo Y nhìn Ninh Thụ đặc biệt lãnh khốc, giống như là đang phải xử lý một thứ rác rưởi không có lợi ích gì.

“Đúng, là chiếc xe đó.” Ninh Thụ nói.

Ninh Thụ có chút nghi hoặc, tại sao Giáo Y phải đuổi theo a..., chẳng lẽ hắn muốn đi cứu nữ chính? Đại thúc, không nên làm như thế, cô liều chết liều sống mới khiến cho Lăng Tuyết chảy ra chút máu đấy.

“Đại thúc ah, chú chắc không phải là muốn đi cứu cô ta chứ.” Ninh Thụ cẩn thận từng li từng tí mà hỏi thăm.

“Tôi muốn cô ta.” Giáo Y nói.

Con mẹ nó, nằm trên cái máng gia súc lớn, tức thì mặt Ninh Thụ liền méo mó, hơi có chút nản lòng thoải chí, nói: “Đã như thế, đại thúc vì cái gì còn muốn cho cháu súng.”

Giáo Y kỳ quái liếc nhìn Ninh Thụ, nói: “Tôi cho cô súng cùng với việc tôi muốn Lăng Tuyết có đụng chạm gì sao?”

Ninh Thụ: ...

Vì cái gì Giáo Y đại thúc cho người ta cảm giác như là một con quỷ vậy, trong miệng nói muốn Lăng

Tuyết, lại còn cho cô súng bắn nữ chủ.

Chắc không phải muốn biểu diễn một hồi yêu hận dây dưa chứ, cốt truyện khẩu vị nặng cảm tù a.

Ninh Thụ lắc lắc đầu mình, con mẹ nó cái cốt truyện này rốt cuộc là muốn vận vẹo đến trình độ nào ah, trong cốt truyện người này căn bản cũng không có xuất hiện, hay hẳn chính là đại boss bị che giấu.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 21: Thế giới vườn trường : Tu chân phong vân (21)

Edit: Akito

Một đường theo dõi Lăng Tuyết dẫn đến một cái biệt thự hẻo lánh, Giáo Y quay đầu nhìn Ninh Thụ, “Cô cái con nhóc này, một đường dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn tôi làm cái gì?”

Ninh Thụ thu hồi ánh mắt của mình, trong lòng đã dán cho Giáo Y cái nhãn hiệu yêu quý, không muốn theo đuổi nữ chủ, trực tiếp muốn bắt nhốt người ta, đúng là không chịu đi con đường bình thường.

Xe phía trước ngừng lại, Lăng Tuyết được một người đàn ông ôm xuống xe, đi vào biệt thự.

Ninh Thụ tháo dây an toàn ra, lén lút đi theo ở phía sau, quay đầu lại chứng kiến Giáo Y dáng người thẳng tắp đứng ở bên cạnh cô, cũng không biết cong eo ẩn nấp một chút.

Ngược lại Giáo Y quái lạ nhìn Ninh Thụ, hỏi: “Cô đây là đang làm gì vậy?”

“Cháu đang ẩn nấp, ẩn nấp có biết hay không, này chú nhanh ngồi xổm xuống ah.” Ninh Thụ nói khẽ.

Giáo Y ha hả cười lạnh một tiếng, trực tiếp nghênh ngang mà đi vào biệt thự, nói: “Ở đây căn bản không có camera, coi như là có, cô ẩn náu cũng vô dụng.”

Ninh Thụ: ...

Ninh Thụ lặng lẽ đi theo Giáo Y tiến vào biệt thự, căn biệt thự này thoát nhìn không giống như có người ở, lúc này, có tiếng nói truyền xuống từ trên lầu, Giáo Y móc súng ra, men theo vách tường lên lầu, Ninh Thụ nhón chân theo ở phía sau.

Bên trong tiếng nói càng lúc càng lớn, còn kèm theo một cổ âm thanh khó hiểu, Giáo Y mở cửa đứng một khe hở nhỏ, trông thấy bên trong cư nhiên có hai người dây dưa cùng nhau, điên cuồng.

Ninh Thụ sấp đến gần lại thấy cảnh này, mồm há to thành hình chữ O, mẹ nó, nữ chính không phải bị thương sao? Như thế nào đột nhiên liền lăn giường rồi, không kịp phòng bị lại nhìn thấy được cuộc sống đông cung.

Lăng Tuyết cũng là bất đắc dĩ bị bắt buộc, trong thân thể một chút linh khí cũng không có, vết thương trên người đau muốn chết, điều trị nhanh nhất chính là thái dương bổ âm, ở Thế Giới Tu Chân, đây là trách nhiệm của nữ ma tu.

Hơn nữa, người nam nhân này cũng không tồi, lăn một lần cũng không tính là tổn thất, còn có thể bổ sung linh khí cho cơ thể.

Ninh Thụ đối với Lăng Tuyết đã lên đến mười hai vạn phần bội phục rồi, như thế này cũng được sao, tình huống bình thường không phải nên băng bó miệng vết thương trước sao?

Giáo Y đưa tay ấn đầu Ninh Thụ, trực tiếp đem đầu cô đè xuống phía sau lưng mình.

Đúng lúc này, ánh mắt nam nhân trên giường ngưng tụ, hướng về phía cửa, Giáo Y trốn đi, chờ đến lúc thời điểm nhìn về phía trong phòng một lần nữa, trong phòng đã không có ai rồi.

Giáo Y đá văng cửa ra, Ninh Thụ cũng đi theo tiến vào gian phòng.

Đột nhiên lại biến mất như vậy, Ninh Thụ nhìn về phía Giáo Y, “Người đâu?”

Giáo Y lục lọi trong phòng, nhìn thấy Ninh Thụ ngây ngốc ngơ ngẩn hỏi mình, quả thực là bó tay rồi, nói: “Trong phòng này nhất định có cơ quan mật, cô tìm thử xem.”

Ninh Thụ ‘a’ lên một tiếng, liền bắt đầu lục lọi trong phòng một khe một góc cũng không bỏ qua, má nó, vì cái gì nhân vật chính có thể khóa mắt như vậy, mà cô lại phải không chút hình tượng sờ mó khắp nơi.

Giáo Y chuyển động một cái bình hoa, sau đó trên vách tường liền xuất hiện một lối đi ngầm, Giáo Y dẫn đầu đi vào trước, Ninh Thụ cũng theo sát đi vào.

Trong căn phòng bí mật đơn giản chỉ có một lối đi nhỏ, thấp mấy ngọn đèn mờ mờ, nhìn có cảm giác cực kỳ âm u.

Ninh Thụ nhìn Giáo Y cong lưng lại như mèo đi ở phía trước, phía trước không xa có một đạo âm thanh ‘Tic tắc’ vang lên.

Đây là cái thanh âm gì?

Giáo Y đi ở phía trước tốc độ nhanh hơn, Ninh Thụ đi nhanh đến xem xét, lại là một quả BOM, trên mặt con số không ngừng đếm ngược.

Ở đây tại sao có thể có Bom, chẳng lẽ Lăng Tuyết trước khi đi bỏ lại sao?

“Đại thúc, chú biết gỡ Bom chứ?”

“Biết một chút a.” Giáo Y đại thúc đánh giá một chút, cầm lấy quả Bom nhìn thoáng qua, sau đó thật sự bắt đầu gỡ quả bom.

Ninh Thư xem hần bộ dạng tùy ý, nhìn không được hỏi: “Chú thật là có thể sao?”

“Không thể vậy cô đến gỡ đi.” Giáo Y đại thúc đem quả Bom ném tới trong ngực Ninh Thư.

Ninh Thư thiếu chút nữa bị dọa tiểu ra quần, luống cuống tay chân đem quả Bom nhét trở lại trong lòng ngực của hần, “Cháu không nói nữa, chú nhanh chóng hủy quả Bom đi a.”

Giáo Y lườm cô một cái, sau đó từ trong bọc lấy ra một cái kéo sáng như tuyết, không chút do dự đem dây bom cắt bỏ, tiếp đó con số trên mặt ngừng lại rồi, con số cũng mờ đi.

Ninh Thư thở phào nhẹ nhõm một hơi, một lần nữa tâm lại quay về tới trái tim, ai nha má ơi, thật sự quá kinh khủng.

Ninh Thư đi theo sau lưng Giáo Y, bỗng nhiên nhớ tới một vấn đề, hỏi: “Cái kia đại thúc a, vì cái gì chúng ta nhất định phải gỡ quả bom, chúng ta không thể chạy đi sao?”

Giáo Y đại thúc đi ở phía trước thân hình dừng lại, xoay đầu lại nói: “Tôi bị chỉ số thông minh của cô ảnh hưởng đấy, cô chính là một cái đồng đội heo.”

Cắt, chú không phải cũng không nghĩ tới sao? Ninh Thư xem thường, lại nói người bình thường khi nhìn thấy bom trước tiên không phải là bỏ chạy sao?

Ở lối nhỏ đi một hồi, rốt cuộc cũng thấy ánh sáng ở phía trước, kết quả vừa ra tới liền nhìn thấy hai cái nòng súng chĩa vào cô và Giáo Y.

Lăng Tuyết cùng Mặc Lãnh Hiên đứng sòng vai nhau, Mặc Lãnh Hiên chĩa súng nhắm vào Giáo Y, trầm giọng nói: “Hai đứa chúng mày là ai?”

Lăng Tuyết trông thấy Ninh Thư, ánh mắt vô cùng lãnh khốc, nói: “Lâm Giai Giai, là gan của cô càng lúc càng lớn nhì.”

Lăng Tuyết vì Ninh Thư chịu đựng bao nhiêu nhục nhã, bị cái con kiến hôi này làm bị thương, trong lòng Lăng Tuyết muốn đem hòn phách Ninh Thư rút ra, dùng đủ loại tra tấn, khiến cô ta hồn phi phách tán, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Ninh Thư nhìn xem Lăng Tuyết, rõ ràng vừa rồi đã bị thương, nhưng hiện tại nhìn sắc mặt lại không giống như có bị thương qua.

Đôi mắt ánh mắt của Lăng Tuyết, Ninh Thư có loại dự cảm không tốt, nhìn qua Giáo Y đại thúc.

Còn tưởng rằng Giáo Y là người trâu bò cỡ nào, má nó, mới vậy mà đã bị người ta bắt được rồi, căn bản là không nhìn thấy hần có gì trù sò khiến cho mọi người ở câu lạc bộ bắn súng sợ hần như sợ cạp vậy.

Lăng Tuyết lại nhìn về phía Giáo Y, khuôn mặt nhìn hần không chút đếm xỉa tới, chán ghét muốn giết chết, “Anh đi theo tôi đến cùng là có ý đồ gì, chẳng lẽ còn không có bị ám khí của tôi đánh hạ sao?”

Nguyên lai ám khí đêm hôm đó là do Lăng Tuyết phóng, Giáo Y đại thúc có bao nhiêu cổ chấp a.

Giáo Y vốn muốn nâng nắm kiếng trên sống mũi của mình, lại phát hiện không có mang, nói: “Tôi nói rồi, tôi muốn cô.”

Ninh Thư: con mẹ nó...

Đại thúc, đến lúc này rồi, trước mặt nam chính lại dám nói như thế, chúng ta sẽ chết rất khó coi đó, Ninh Thư lôi kéo tay áo Giáo Y, “Đại thúc, chú có thể nói chuyện đàng hoàng hay không?”

Lăng Tuyết hiển nhiên là tức giận không nhẹ, “Anh bệnh tâm thần a, hừ, anh tốt nhất đừng đi theo tôi, coi chừng tôi giết chết anh.”

Ánh mắt Mặc Lãnh Hiên nhìn Giáo Y mang theo địch ý thật sâu, híp mắt nhắm ngay đầu Giáo Y đại thúc, đối với Lăng Tuyết không vui nói: “Tên này rốt cuộc là ai? Hai người có quan hệ gì?”

Lăng Tuyết nhìn người đàn ông đầu tiên của mình ở thế giới này, trong lòng cũng có chút cảm xúc, đáy lòng nhộn nhạo một loại cảm tình, nói: “Không biết là từ nơi nào đến, nhất quyết đi theo tôi.”

Sắc mặt Mặc Lãnh Hiên lúc này mới tốt một chút, khuôn mặt lãnh khốc thoát nhìn nhu hòa một ít, lạnh giọng nói: “Người như vậy nên lập tức giết, giữ lại làm gì.” Nói xong liền muốn bóp cò.

Ai ôi!!!, Ninh Thư quả thực cũng muốn quỳ rồi, cô không phải thật sự phải chết ở cái chỗ này sao? Ninh Thư thở dài một hơi, tới gần Giáo Y lặng lẽ hỏi: “Đại thúc bây giờ chúng ta chạy a.”

“Xin đừng dùng chỉ số thông minh của cô đến ảnh hưởng tôi.” Giáo Y thấy Ninh Thư kéo tay áo của mình, vội vàng đem cô đẩy ra.

Chương 22: Thế giới Vườn trường : Tu chân phong vân (22)

Edit: Akito

Giáo Y đại thúc vốn rất khinh bỉ chỉ số thông minh của Ninh Thụ, sau đó không biết từ nơi nào chậm rì rì lấy ra quả bom.

Cái quả bom này nhìn rất quen mắt nha, cái này... Đây không phải quả bom trong lối đi lúc nãy sao? Từ khi nào Giáo Y đại thúc nhét ở trên người, trước kia không phải đã gỡ đi rồi sao, sao bây giờ lại hoạt động tốt rồi.

Thời gian trên mặt quả bom đếm ngược, điều khiến cho Ninh Thụ sụp đổ chính là, thời gian chỉ còn có một phút đồng hồ.

Ninh Thụ trợn mắt há hốc mồm nhìn Giáo Y đại thúc, cái này thật đúng là tên điên a, khó trách người ta đều gọi hắn là kẻ điên.

Mặc Lãnh Hiên nhìn Giáo Y đại thúc ném qua ném lại quả bom ở trên tay, đây không phải quả bom vừa rồi hắn cố tình ném ở trong lối nhỏ à.

Khóe miệng Giáo Y câu lên ý cười, bộ dáng cầm quả bom trong tay giống như là đang cầm quả táo vậy, đi đến trước mặt Mặc Lãnh Hiên cùng Lăng Tuyết, vươn tay sờ lên mặt Lăng Tuyết.

Đến giờ khắc này lại còn đại gái, choáng nha, Ninh Thụ lui về sau hai bước, hướng Giáo Y đại thúc hô to: “Đại thúc, chúng ta chạy trước đi a.”

Giáo Y đại thúc căn bản là không thèm nhìn Ninh Thụ, vuốt mặt Lăng Tuyết, ánh mắt chuyên chú, trên mặt mang theo một loại chuyên tâm tuyệt đối, một loại chuyên chú sùng bái.

Lăng Tuyết có loại cảm giác bàn tay kia khi sờ ở trên mặt cô, có loại cảm giác như rắn độc bò ở trên làn da vậy, khiến cho toàn thân Lăng Tuyết nổi hết cả da gà.

Mặc Lãnh Hiên chưa có từng gặp qua người không sợ chết như vậy, dám ở trước mặt hắn động tay động chân với người phụ nữ của hắn, lại còn là nữ nhân mà hắn yêu thích nhất.

Mặc Lãnh Hiên dùng đầu súng chĩa vào đầu Giáo Y đại thúc, kết quả cái tên bị bệnh tâm thần này lại ôm chặt lấy Lăng Tuyết, như không có chuyện gì nói: “Cùng cô ấy chung một chỗ bị nổ chết, tôi can tâm tình nguyện.”

Ninh Thụ: ...

Mẹ của con ơi, Ninh Thụ quả thực muốn quỳ lạy cái đại thúc háo sắc này rồi, cái này nha chính là phát điên rồi, nghe thanh âm ‘Tic tắc’ từ trên quả bom, trái tim Ninh Thụ cũng bị dọa đến bệnh rồi, “Đại thúc a, chớ có sờ, chúng ta làm sao bây giờ ah.”

Tâm tình Lăng Tuyết so với Ninh Thụ còn tan nát hơn, lại bị một thằng đàn ông như con kiến hôi này ôm lấy, tên nam nhân chết tiệt này không biết từ chỗ nào xuất hiện, một mực cứ quấy rầy cô, nếu không có một thân vốn liếng, sớm đã bị người nam nhân này bắt được.

Mẹ nó, bây giờ là cái tình huống gì, Lăng Tuyết cảm thấy một cái dao găm lạnh buốt đang dán trên lưng cô, cảm giác lạnh buốt làm cho lòng người hết sức không thoải mái, cái con kiến hôi này cư nhiên dám dùng dao găm đe dọa cô.

Không thể tha thứ.

Thanh âm ‘Tic tắc’ của quả bom vang lên, Lăng Tuyết lạnh giọng hỏi: “Anh đến cùng muốn làm cái gì?”

Giáo Y đại thúc nói: “Kỳ thật tôi cũng không có ý gì, tôi đã nói rồi tôi muốn cô, cô có muốn đi theo tôi hay không.”

Ninh Thụ thiếu chút nữa khóc lên, đại thúc là không thấy rõ được tình huống bây giờ là như thế nào sao, cầm súng lục cũng không biết nên chĩa vào ai, nếu như có thể mà nói, Ninh Thụ thật sự rất muốn đem đại thúc không biết điều bắn cho vỡ sọ.

Sắc mặt Mặc Lãnh Hiên lãnh khốc chĩa súng vào Giáo Y, Giáo Y ôm Lăng Tuyết, Ninh Thụ la to: “Các người đều không có chú ý tới quả bom sao, quả bom, quả bom sắp nổ tung rồi.”

Loại tranh chấp tình cảm này có thể khiến cho người ta quên đi chuyện sinh tử sao.

Giáo Y đại thúc điềm nhiên nhìn thoáng qua quả bom trên tay, phảng phất như rất ngạo nhiên: “Ai nha, thật sự sắp nổ tung a.”

Mặc Lãnh Hiên: ...

Lăng Tuyết: ...

Ninh Thụ: ...

Lăng Tuyết quả thực cũng muốn điên rồi, lại gặp phải một tên tâm thần không biết nói lí lẽ như vậy, chỉ có thể mở miệng nói: “Như vậy đi, tất cả mọi người đem súng bỏ xuống, anh... Anh cũng đem quả bom ném đi.”

“Vậy các người đều cầm súng ném đi.” Giáo Y đại thúc chậm rãi nói ra, một chút cũng không nóng nảy.

Thế này chính là ngang ngược không muốn sống, Mặc Lãnh Hiên ở đời tung hoành lâu như vậy, cho tới bây giờ còn chưa gặp qua loại người này, đầu óc tuyệt đối có bệnh.

Mặc Lãnh Hiên lạnh lùng nhìn thoáng qua Ninh Thụ, nói: “Tôi và cô cùng nhau ném.”

Tình huống hiện tại thật là kỳ quái, thời điểm Ninh Thụ đem súng ném đi, liền cực kỳ nhanh bỏ nhào té trên mặt đất, một viên đạn sượt qua bên người cô.

Mẹ nó, lại dám xuống tay, ở trong lòng Ninh Thụ thầm mắng một tiếng, Mặc Lãnh Hiên chính là hướng Ninh Thụ bắn một phát súng mới ném súng ngắn đi, nếu không phải Ninh Thụ lẩn trốn nhanh, đoán chừng đã bị ăn đạn rồi.

“Mày không thành thật chút nào.” Giáo Y nhìn Mặc Lãnh Hiên, dao giải phẫu đặt bên hông Lăng Tuyết, lập tức đâm rách làn da của cô ta.

Lăng Tuyết đau đớn buồn bực hừ một tiếng, đồ vật lạnh buốt đi sâu vào cơ thể cô, tên đàn ông này quả thực chính là tên điên.

“Bây giờ mày cũng phải ném quả bom đi.” Trong lòng Mặc Lãnh Hiên cực kỳ khó chịu, thời điểm cùng Lăng Tuyết lẩn lộn lại cảm giác có người xâm nhập, liền trốn vào mặt đạo, ném một quả bom ở lại để mặt đạo nổ tung thành từng mảnh, loại cảm giác này khiến cho hắn vô cùng hưởng thụ, nhưng mà ở trong tình huống hiện tại liền khiến cả người hắn bực dọc rồi.

Giáo Y nhún vai, đem quả bom ném về phía Mặc Lãnh Hiên, Mặc Lãnh Hiên tiếp được quả bom, vừa lúc nhìn thấy con số nhảy trên mặt, cho dù là Thái Sơn có sụp đổ trước mắt cũng không thay đổi sắc mặt Mặc Lãnh Hiên lúc này khuôn mặt cũng có chút trắng bệch.

Mặc Lãnh Hiên tích hết khí lực đem quả bom ném xa, sau đó một tiếng ‘Ầm’ vang lên mặt đất nổ tung mang theo một luồng sóng nhiệt nóng rực kéo đến.

Ninh Thụ trước đó đã nằm rạp xuống trên mặt đất rồi, nên không có bị tổn thương, trái lại Giáo Y vô lương tâm lại trực tiếp trốn ở sau lưng Lăng Tuyết, Lăng Tuyết bị ai đến mức ngay cả tóc tai cũng bị sóng nhiệt của quả bom xoắn lại như uốn tóc, đã vậy sắc mặt cũng đỏ bừng.

Bộ dáng cao quý lãnh diễm trước đó một chút cũng không còn, Ninh Thụ che miệng nở nụ cười, quả thực bó tay đối với Giáo Y rồi, hắn thật sự ái mộ Lăng Tuyết sao?

Tình huống này nam nhân bình thường không phải đều đem thân mình che chở cho nữ chính sao, hắn sao có thể núp ở đằng sau lưng của nữ chính.

Giáo Y đại thúc, chú như thế nào lại đáng sợ như vậy, nữ chính tuyệt đối sẽ không vừa ý cái tên đáng sợ uy hiếp mình.

Mặc Lãnh Hiên từ trên mặt đất đứng lên, trông thấy Lăng Tuyết mặt đỏ như đồng nung nóng cùng tóc rối tung do trận nổ mạnh, nhìn Giáo Y lạnh lùng quát lớn: “Nhanh buông cô ấy ra.”

“Tôi tại sao phải thả cô ta ra.” Giáo Y kéo Lăng Tuyết đi về phía Ninh Thụ, nếu như có thể, Ninh Thụ thật sự rất muốn nói, đừng đem nữ chính mang tới đây, nữ chủ chính là một thứ vô cùng phiền toái, cùng nữ chính ở chung một chỗ sẽ gặp đủ loại phiền phức.

Giáo Y đá đá Ninh Thụ, “Đồng đội heo, cô còn đứng đó làm gì, còn không đi.”

Ninh Thụ nhìn thoáng qua Lăng Tuyết, cô chắc chắn Lăng Tuyết sẽ không thành thật để bọn cô mang đi, với lại Lăng Tuyết thế nhưng là người Tu Chân, có thủ đoạn thần bí khó lường.

Lăng Tuyết muốn dùng thủ đoạn, nhưng cơ thể cô một chút linh khí cũng không có, lúc này trên người Mặc Lãnh Hiên hấp thụ một chút tinh khí, đều dùng để trị liệu vết thương rồi, miệng vết thương vừa mới hồi phục, bây giờ lại bị người phía sau lưng này đâm vào.

Trong lòng Lăng Tuyết bị chọc giận đến phát điên, hai tên này cấu kết nhau làm việc xấu, một đứa dùng súng bắn cô bị thương, một đứa lại cầm dao đâm cô, thực đáng giận, cô phải làm cho hai tên này trả giá đắt.

Mặc Lãnh Hiên lạnh lùng nhìn Giáo Y tự tìm đường chết, lãnh khốc nói: “Mày thành công khiến tao phát bực rồi, tao sẽ khiến cho mày muốn sống sống không được mà muốn chết cũng không xong.”

“Tao mới là người khiến cho mày muốn sống sống không được mà muốn chết cũng không xong a.” Giáo Y cảm thấy rất kinh ngạc.

Mặc Lãnh Hiên cũng tức điên rồi, gân xanh trên trán nổi lên, tên này có bị bệnh không.

Ninh Thư cảm giác như nhân sinh của mình thật sự bị phá nát rồi, mẹ nó, nói chuyện như vậy có ý nghĩa gì, chẳng lẽ hiện tại chúng ta không nên chạy trốn trước để thoát chết hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Thế giới vườn trường : Tu chân phong vân (23)

Edit: Akito

Mặc Lãnh Hiên lấy điện thoại ra, phỏng chừng là muốn gọi thuộc hạ của mình đến, sau đó một đôi mắt lạnh như băng nhìn chăm chăm vào Giáo Y cùng Ninh Thư, tựa như đang nói, chúng mày nha... chết chắc rồi.

Ánh mắt lão đại Hắc sát hội cũng không phải dùng để trưng cho đẹp, ít nhất Ninh Thư trước ánh mắt đó chân cũng có chút nhũn ra rồi, lại nhìn thấy Giáo Y ôm cổ Lăng Tuyết không muốn buông tay.

“Đại thúc, nên làm gì bây giờ?” Ninh Thư hỏi, “Chúng ta nên tranh thủ thời gian chạy đi a, đợi nhiều người đến chúng ta sẽ chạy không thoát.”

Giáo Y gật gật đầu, kéo Lăng Tuyết định chạy, Mặc Lãnh Hiên đuổi theo kéo Lăng Tuyết lại, sau đó hai nam nhân liền giống như chơi kéo co lôi kéo Lăng Tuyết, thế này càng khiến cho dao phẫu thuật của Giáo Y đặt sau lưng Lăng Tuyết đâm vào càng sâu.

Ninh Thư ở bên cạnh trừng to hai mắt, nhìn máu rơi trên mặt đất, lại nhìn sắc mặt Lăng Tuyết trắng bệch, quả thực là dở khóc dở cười.

Nghe được rõ ràng có tiếng kèn cách đó không xa, đoán chừng là người của Mặc Lãnh Hiên đến rồi, Ninh Thư lôi Giáo Y đại thúc, nói: “Đại thúc, chúng ta vẫn là chạy trước đi a, người của bọn họ tới rồi.”

Giáo Y không cam lòng mà thả Lăng Tuyết, sau đó nhanh chóng móc ra súng lục của mình, hướng trên người Lăng Tuyết bắn một phát, lúc này mới chịu kéo theo Ninh Thư nhanh chóng rời đi.

Ninh Thư quay đầu lại nhìn thoáng qua Lăng Tuyết, vẻ mặt cô ta dần dần, đầu tiên là bị người đâm, bây giờ lại bị người bắn cho một phát.

Ninh Thư xoay đầu lại nhìn Giáo Y, không hiểu cái gì, thờ hồn hồn hỏi: “Đại thúc, chú không phải nói chú muốn cô ta sao, chú như thế nào lại nổ súng.”

Nổ súng không chút do dự như vậy, tên này thật sự thích nữ chủ sao?

Tặng cho Lăng Tuyết một cây nến.

“Đứng lại, chúng mày đều đứng lại cho tao...”

“Lão tử bảo đứng lại...”

Mặc Lãnh Hiên đằng sau gào to, thỉnh thoảng bắn vài phát súng.

Ninh Thư cùng Giáo Y chạy đến đường cái giữa sườn núi, căn bản không có chiếc xe nào chạy ngang qua, thanh âm đằng sau càng ngày càng tiến gần.

Giáo Y đại thúc trực tiếp cầm súng bắn vỡ cửa sổ xe ở trên đường, tiếp đó trước ánh mắt không hiểu ra sao của Ninh Thư, bắt đầu mở khóa.

Loại tình cảnh này không phải hay có trên phim sao, đại thúc, chú thật sự có thể chứ?

“Đại thúc, chú nhanh lên, người phía sau sắp tới rồi, nhanh lên, nhanh lên.”

“Cô tới làm đi...” Giáo Y nhẹ nhàng nói.

Cô sẽ thành quả bóng a.

Tiếng súng đằng sau ngày càng lớn, Ninh Thư vội vàng ngồi vào trong xe, nhìn Giáo Y đại thúc hóp lưng như mèo chậm rì rì bẻ khóa, Ninh Thư quả thực sắp muốn chết rồi.

Rốt cuộc ở thời điểm cuối cùng, Giáo Y đại thúc thật sự lái xe rời đi, Ninh Thư quay đầu nhìn người rượt đuổi phía sau, những người này chỉ có thể trở mặt nhìn xe chạy đi.

Trong lòng Ninh Thư thoáng vui sướng không chịu nổi, mẹ ơi, thật quá kích thích, trái tim trong lồng ngực cô đang ‘Bang bang’ nhảy loạn.

Giáo Y đại thúc ngồi bên cạnh, khuôn mặt khó chịu, thấy cái tên đồng đội heo này còn dám hướng ánh mắt xem mình, Giáo Y đại thúc cười lạnh, “Nếu như không phải tại cô, tôi đã sớm đem Lăng Tuyết bắt đi rồi, cô chính là một cái đồng đội heo.”

Ninh Thư: ...

Còn có hay không một chút tình hữu nghị cách mạng, tốt xấu gì bọn họ cũng coi như là cùng nhau đồng cam cộng khổ có được không.

“Đại thúc, chú biết gỡ bom, biết trộm xe, chú còn biết cái gì nữa không?” Ninh Thư hỏi, chứng kiến Giáo Y đại thúc quả thực là nhân tài toàn năng, cô nếu có sự hỗ trợ này, về sau hoàn thành nhiệm vụ chắc sẽ dễ dàng một chút.

Giáo Y đại thúc hướng Ninh Thư liếc mắt một cái, “Những thứ này đều là kỹ năng cơ bản nhất có biết không, được rồi, cô như vậy một tên đồng đội heo vĩnh viễn sẽ không bao giờ hiểu rõ được.”

Một hai phải đem cái từ đồng đội heo đặt trong miệng nói không ngừng sao?

Ninh Thư nhìn một bên mặt Giáo Y đại thúc, hỏi: “Chú tại sao lại cảm sủng bắn Lăng Tuyết, chú không phải nói chú muốn cô ta sao?”

“Cô có thể hay không đừng hỏi những vấn đề ngu xuẩn như thế, đem cô ta đá thương, có thể nhiều loạn phán đoán của tên đàn ông kia, chẳng lẽ cô không trông thấy tên đó không đuôi theo sao, những tiểu lâu la dưới trướng của hắn chỉ là phế vật.” Giáo Y lý lẽ nói.

Ninh Thư: PHỐC...

Ninh Thư che ngực, nói: “Chú không phải nói chú muốn cô ta sao? Tại sao lại đá thương cô ta.”

Ngươi nha không phải yêu thích cô ta sao.

“Cho nên vị trí tôi bắn chính là bả vai, cô ta sẽ không chết đâu.” Giáo Y đại thúc lại lý sự nói.

Ninh Thư: Tên này xác định hẳn không phải là một tên biến thái chứ...

Quả thực quá loạn a, hoàn toàn không hiểu nổi trong đầu tên này rốt cuộc đang nghĩ gì, Ninh Thư cảm thấy gặp được tên đại thúc này, tam quan của cô cũng không giống trước kia nữa rồi.

Như thế là tương ái tương sát sao.

Tuy lần này thành công trốn thoát, nhưng tổn thất cũng quá lớn, súng ngắn không còn, đã vậy còn đắc tội với nam nữ chủ, còn có rất nhiều thuộc hạ của Hắc sát hội, Ninh Thư cảm thấy mình về sau hẳn là nửa bước cũng khó đi rồi.

“Đại thúc, chú phải bảo vệ cháu a, hiện tại tính mạng của cháu bị uy hiếp, những người kia nhất định sẽ tìm cháu báo thù.” Ninh Thư đáng thương nói.

“Tôi tại sao phải giúp cô, cô vô dụng như thế, sống chung một chỗ với cô sẽ ảnh hưởng đến chỉ số thông minh của tôi.” Giáo Y đại thúc lãnh khốc nói.

Ninh Thư trung khuôn mặt đau khổ, nói: “Đại thúc, chú không nên như vậy a, chúng ta tốt xấu gì cũng coi như là đồng bọn không phải sao.”

“Tôi không quen cô.”

Ninh Thư: ...

Vô tình, lạnh lùng hà khắc, cố tình gây sự.

Mặc kệ sự tình là như thế nào, Ninh Thư thật không dám một mình về cái nhà trong ngõ nhỏ rồi, mỗi ngày đều ngốc ở trường học, lúc tan học liền chạy đến chỗ Giáo Y đại thúc.

Khiến cho Ninh Thư kinh ngạc chính là, Lăng Tuyết bị thương như thế mà sáng sớm vài ngày sau đã đi học rồi, mặc dù sắc mặt có chút không tốt, nhưng nhìn bộ dạng lại không giống như bị thương, Ninh Thư đều sợ đến ngây người.

Lăng Tuyết không phải là ăn hết một đồng tiền đan đầy chứ, ngày hôm qua bị thương hôm nay liền đi học, như thế nào ngòi vậy.

Nhìn thấy Ninh Thư, Lăng Tuyết lộ ra hàm răng trắng, ánh mắt nhìn Ninh Thư bình tĩnh vô cùng, nhưng thế này lại khiến cho Ninh Thư hải hùng khiếp vía.

Lăng Tuyết ngồi xuống phía trước Ninh Thư, Ninh Thư dùng tay vịn lấy cái bàn học ba chân của mình, híp mắt ngó bóng lưng Lăng Tuyết.

Cô cùng Lăng Tuyết xem như trên tay đều cầm một con dao găm, các cô ai cũng sẽ không bỏ qua cho ai, nhưng dù sao trong lòng Ninh Thư cũng không sợ hãi.

Sờ sờ súng lục bên hông, đây cũng không phải là súng lục bình thường, mà là đồ vật cứu mạng Giáo Y đại thúc cho cô a.

Hết giờ học, Lăng Tuyết nằm rạp ở trên mặt bàn, tựa hồ đang ngủ, An Dung đi tới, ân cần hỏi thăm “Lăng Tuyết, cậu làm sao vậy, cậu không sao chứ?”

Lăng Tuyết ngẩng mặt lắc đầu, nói: “Minh không sao.”

An Dung lập tức hướng Ninh Thụ quát: “Có phải cô bắt nạt Lăng Tuyết hay không?”

Ninh Thụ: cái quỷ gì...

An Dung vĩnh cảm nói: “Cô có phải hay không muốn ăn đòn, lại còn dám ức hiếp Lăng Tuyết.”

Lăng Tuyết đứng lên, kéo tay An Dung nói: “Minh không sao, cô ấy không có ức hiếp mình.”

“Cậu chính là cái tính tình này, bị người khác bắt nạt, còn không lên tiếng, mới khiến cho người khác khi dễ như vậy.” An Dung chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, trông thấy Lăng Tuyết cái bộ dạng yếu đuối nhu nhược này, thật không giống như người sở hữu dị năng.

Gần đây ở trong trường học đều đồn đại việc Lăng Tuyết có dị năng, trong lòng An Dung vốn cũng nghi ngờ, nhưng bây giờ nhìn thấy bộ dạng yếu đuối của Lăng Tuyết, cũng không thêm đề mấy lời đồn đãi đó ở trong lòng nữa rồi.

“Tôi nói cho cô biết, khi dễ Lăng Tuyết chính là khi dễ An Dung tôi, tôi sẽ cho cô ăn đủ.” An Dung hướng Ninh Thụ hất cằm nói.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Thế giới vườn trường : Tu chân phong vân (24)

Edit: Akito

Cái quỷ gì, đến cùng là cái quỷ gì.

Ninh Thụ nhìn Lăng Tuyết, cô ta đã không còn bộ dáng cao quý lãnh diễm thường ngày rồi, trái lại nhìn giống như là một đóa tiểu bạch hoa pháp phối e thẹn trong gió.

Lại nhìn đến An Dung che chở cô ta như vậy, Ninh Thụ chỉ biết cảm thán, vài ngày không gặp, Lăng Tuyết lại thêm xấu xa rồi.

Ninh Thụ rõ ràng cảm giác được ánh mắt bạn học trong lớp nhìn cô mang theo xem thường cùng bài xích, tất nhiên đều cho rằng cô bắt nạt Lăng Tuyết.

Ninh Thụ quả thực tâm muốn thổ huyết cũng có, cô không có làm cái gì, cô làm sao dám bắt nạt nữ chính chứ.

Hiện tại sức chiến đấu của nữ chủ lại tăng vọt rồi, có vũ lực, có kỹ ức, cô ta thật sự muốn lên trời luôn rồi, trước kia Lăng Tuyết cao quý lãnh diễm, cơ bản không thêm quan tâm cô, đối với năng lực của mình tuyệt đối tin tưởng có thể nghiền áp đối phương.

Nhưng là bây giờ rõ ràng Lăng Tuyết là đang nhắm vào Ninh Thụ, đã vậy còn lại dùng thủ đoạn như thế đối phó cô.

“Cô còn nói cô không ức hiếp cậu ấy, ở yến tiệc của Lãnh vương tử, cô đuổi đánh Lăng Tuyết, cô còn dám nói cô không ức hiếp cậu ấy, mà cậu ấy phải ở trên giường bệnh nằm mấy ngày.” An Dung khinh thường nói, ánh mắt nhìn Ninh Thụ giống như là đang nhìn một tên cặn bã vậy.

Ninh Thụ mặt mày kinh hoàng, đã quen nhìn Lăng Tuyết bộ dạng ngông cuồng lóa mắt, giờ lại thấy cái bộ dạng yếu đuối này, thật sự là có chút không quen a.

An Dung định tóm tóc Ninh Thụ, Ninh Thụ liền né tránh, trực tiếp cho cô ta một cái ném qua vai, An Dung đau đến gào to.

Cô ta đã muốn giã tiểu bạch hoa, không làm chút gì đó đối với cô ta, thì quả thực quá có lỗi với tội danh mà mình đã gánh, Ninh Thụ hướng khuôn mặt tỏ vẻ tiểu bạch hoa của Lăng Tuyết trừu hai bặt tai.

Lăng Tuyết ngăn cả người, bụm mặt sững sờ nhìn Ninh Thụ, hiển nhiên là không ngờ đối phương lại thật sự dám ra tay, đồng thời ánh mắt nhìn về phía Ninh Thụ cũng trở nên cực kỳ lạnh buốt, cái này là loại lạnh sâu tận xương tủy a.

Rõ ràng học sinh trong phòng cũng bị hai cái tát của Ninh Thụ làm cho đơ rồi, ở trong mắt bọn họ, đứa con gái mồ côi này, thứ người hạ đẳng này quả thực chính là phát điên rồi, cư nhiên dám đánh Nữ Thần, Nữ Thần cũng không phải chỉ là cái danh xưng, mà đó là đại biểu cho sự hâm mộ của toàn bộ học viên Ace dành cho Lăng Tuyết đấy.

Ninh Thư đối với những ánh mắt này căn bản là không có để ở trong lòng, chân trần không sợ xuyên giày, cô đã bị Lâm gia đuổi đi, cùng Lâm gia không có bất cứ quan hệ nào, cha mẹ ruột thịt cũng chưa có tìm được, hoàn toàn chính là một mình một đầu.

Thế nhưng Lăng Tuyết không giống cô, muốn khuôn mặt có khuôn mặt, muốn fan hâm mộ liền có fan hâm mộ, đã vậy còn có ba vương tử trong trường ái mộ.

Ngay cả An Dung đang chống eo đứng lên cũng trợn mắt há hốc mồm, ánh mắt nhìn Ninh Thư như biểu thị cô tự tìm đường chết, nữ nhân này tuyệt đối là điên rồi.

An Dung bị té lăn trên mặt đất, trong lòng nổi giận không thôi, nhưng bây giờ chứng kiến giữa hai đầu lông mày của Ninh Thư mang theo một tia điên cuồng, liền yên lặng đứng cách xa cô một chút.

Động tác của An Dung khiến lòng Lăng Tuyết trầm xuống, lại nhìn đến học sinh trong lớp không có ý tứ thay cô nói chuyện.

Sở dĩ Lăng Tuyết sớm như vậy đến trường học, là vì Lâm Giai Giai cứ trốn trong trường suốt, hơn nữa lúc tan học cũng nán lại trong trường, người của cô căn bản không có khả năng tiến vào Ace bắt người.

Cái trường học này thoạt nhìn cũng không đơn giản như bề ngoài, Lăng Tuyết ở thời điểm cánh chim không có gió, trong trường cũng phải tỏ ra ngoan ngoãn đấy.

Cô liên tục hấp thụ tinh khí của nhiều người, còn cùng Mặc Lãnh Hiên lăn giường nhiều lần, mới khiến cho vết thương trên người dần dần tốt lên.

Khả năng là vì hấp thụ tinh khí của nhiều người, dường như linh khí của cô càng thêm bị pha tạp, hơn nữa đôi khi còn có thể bị cắn ngược lại, thế nhưng Lăng Tuyết không có cách nào khác, tu chân chính là đồ vật bảo hộ tính mạng của cô.

Bị vũ khí hiện đại năm lần bảy lượt đả thương, Lăng Tuyết cũng không dám xem thường khoa học kỹ thuật hiện đại nữa rồi, trước kia cô không thèm để tâm những thứ đồ linh tinh này, bây giờ lại bị cái đám cặn bã này cầm súng đả thương.

Tất cả đều là do gặp phải cái đứa tên Lâm Giai Giai này, hết thảy mọi chuyện cũng không trở nên không thuận lợi rồi, cô muốn nữ nhân này không thể ở lại trường học này nữa.

Nhìn Lăng Tuyết trung cái bộ dạng như vợ bé chịu ủy khuất thế này, đột nhiên Ninh Thư muốn rút sống ống ra bắn vỡ đầu cô ta, nhưng nghĩ nghĩ vẫn là từ bỏ, cô cũng không thể để cho nguyên chủ gánh vác tội danh giết người được.

“Đi chết đi.” Ninh Thư đẩy Lăng Tuyết ngã ở trước mặt mình, khiến Lăng Tuyết lao đảo một cái, xém tí nữa liền té ngã, nhìn hết sức yếu đuối, khiến cho hành động của Ninh Thư càng thêm ngang ngược cần rở.

Tốt, thật đúng là diễn đến nghiện rồi, chứng kiến khả năng diễn xuất của Lăng Tuyết, Ninh Thư thật sự cảm thấy quá không quen.

Nữ chủ à, bộ dạng tòa sáng của cô đi đâu rồi, bất chợt thay đổi phong cách như thế, cô muốn người khác phải làm sao bây giờ.

Ninh Thư rời khỏi phòng học, giờ chân chạy tới phòng Giáo Y, nhìn thấy Giáo Y đang chăm chú, nghiêm túc cùng một nữ sinh giảng giải về kỳ sinh lý, nữ sinh kia vẻ mặt thẹn thùng, Ninh Thư thậm chí nhìn thấy ánh mắt Giáo Y tỏa ra ánh sáng trắng như tuyết.

Ninh Thư thật lòng thay nữ sinh kia vượt mồ hôi, nếu cô ta biết Giáo Y ngồi trước mặt mình căn bản chính là một tên biến thái, tùy lúc có thể móc súng ra bắn người, đoán chừng những nữ sinh này sẽ không dám xuất hiện trước mặt Giáo Y đại thúc nữa.

Giáo Y đại thúc nhân nhạ liếc nhìn Ninh Thư, nói: “Có chuyện gì, hiện tại trời còn chưa có tối, cô lại muốn đến phòng Giáo Y của tôi ngủ?”

“Không phải, là Lăng Tuyết đi học lại rồi.” Ninh Thư nói.

Giáo Y đại thúc nhân nhạ ‘a’ lên một tiếng, nhìn khuôn mặt đần độn của Ninh Thư, nói: “Nơi này là trường học, cô nghĩ tôi nên làm thế nào đem Lăng Tuyết đi à?”

Hiện tại Ninh Thư một chút cũng không muốn cùng vị này nói chuyện, quả là không có cách nào hiểu nhau.

Ý của cô là, Lăng Tuyết đi học rồi, cuộc sống của cô sẽ rất khổ sở được không.

Từ phòng Giáo Y đi ra, Ninh Thư trở lại phòng học, chứng kiến xung quanh Lăng Tuyết đầy người, nam nữ đều có, ngạc nhiên nhất là ba vương tử vườn trường cũng có mặt, vây quanh ở bên cạnh Lăng Tuyết.

Thời điểm Ninh Thư bước vào phòng học, lập tức ánh mắt mọi người đều nhìn về phía cô.

Ninh Thư đi đến chỗ ngồi của mình, nhìn thấy Lăng Tuyết nằm trên bàn, đối với lời an ủi của những người chung quanh làm như không nghe thấy, khiến cho Lãnh Ngạo lộ ra vẻ bức bối cùng đau lòng.

Lãnh Ngạo nhìn thấy bộ dạng Ninh Thư như chưa có chuyện gì xảy ra, đuổi chân hướng cái bàn học ba chân Ninh Thư vừa mới nhấc lên đá đi.

Má, vì cái gì luôn nổi cáu với cái bàn của cô, bàn học của cô chỉ còn có ba chân, đã rất đáng thương rồi.

Ninh Thư ngẩng đầu về mặt đậm mạc nhìn Lãnh Ngao, Lãnh Ngao bị ánh mắt của cô làm trong lòng có chút sợ sệt, sau đó trong lòng liền tuôn ra một cổ tức giận, hần lại bị ánh mắt của một đứa hạ đẳng hù sợ, đã vậy còn là ánh mắt của một nữ nhân.

“Tôi đã nói với cô rất nhiều lần rồi, không được bắt nạt Lăng Tuyết, bắt nạt Lăng Tuyết tôi sẽ khiến cho cô sống không bằng chết.” Sắc mặt Lãnh Ngao có chút vặn vẹo, thẹn quá hóa giận, hiển nhiên là nhục nhã mới vừa rồi bị ánh mắt của Ninh Thư dọa sợ.

Gặp được hần một cái tên ngốc nghếch ngớ ngẩn đã khiến cho cuộc sống của người ta sống không bằng chết rồi, nếu như không phải vì nhiệm vụ, Ninh Thư thật sự không muốn quan tâm đến hần.

“Này, lão tử đang nói chuyện với cô, cô cái đứa bại hoại này có cái thái độ gì?” Lãnh Ngao cảm giác được ánh mắt Ninh Thư nhìn mình mang theo quái dị cùng khinh bỉ.

Cái thứ hạ đẳng này lại dám khinh bỉ hần, cô ta có tư cách gì khinh bỉ hần, cô ta rốt cuộc có biết tình cảnh của mình hay không, chỉ là một đứa con gái mồ côi mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Thế giới vườn trường : Tu chân phong vân (25)

Edit: Akito

Ninh Thư bị bộ dạng của Lãnh Ngao khiến cho tâm ghen không thôi, chứng kiến bàn học của mình bị đá lật ngược trên mặt đất, cái bàn ba chân này thật đúng là đáng thương a.

Lãnh Ngao lạnh lùng nhìn Ninh Thư, “Xin lỗi Lăng Tuyết, bằng không thì tôi sẽ làm cho cô chết rất khó coi đấy, tận sâu trong lòng cô có nghĩ là muốn lăn lộn tiếp ở ngôi trường này không, một câu nói của tôi có thể khiến cô lăn lộn không nổi ở cái trường này đấy.”

Ninh Thư yên lặng thoáng nâng mí mắt, nhìn Lãnh Ngao nhàn nhạt nói: “Đem cái bàn dựng lên cho tôi.”

“Cô nói cái gì?” Trên mặt Lãnh Ngao lộ ra thần sắc không thể tin được, “Cô... cô muốn tôi dựng cái bàn cho cô, cô điên rồi phải không, cô cái thứ hạ đẳng này quả thực là điên rồi.”

“Đem cái bàn dựng lên cho tôi.” Ninh Thư nhàn nhạt nói.

“Cô là kẻ điên không có não sao?” Lãnh Ngao khó có thể tin mà nhìn Ninh Thư, giống như đang nhìn một đứa bệnh tâm thần vậy, “Cô có biết tôi là ai không?”

Những lời này Ninh Thư đã nghe được đến mức lỗ tai mọc kén rồi, làm như mình là thần vậy, không cho phép người khác sỉ nhục dù chỉ một chút.

“Đem cái bàn dựng lên cho tôi.”

Những người xem náo nhiệt xung quanh đều cảm thấy đầu óc Ninh Thư không được bình thường rồi, lá gan lớn thế nào mới dám đối đãi với Lãnh vương tử như vậy, tất cả nữ sinh chung quanh đều bắn ánh mắt về phía Ninh Thư.

Chính là khiển trách Ninh Thư vô lễ với Lãnh vương tử.

Lãnh Ngao hít một hơi thật sâu, vươn tay đem nắm đấm đập ‘Đùng đùng’ lên bàn, lay lay cổ, cao cao tại thượng nói: “Tôi nói rồi tôi không đánh con gái, nhưng bây giờ cô sẽ được ngoại trừ, cô có lẽ nên cảm thấy vinh hạnh, cô là người phá vỡ nguyên tắc không đánh con gái của tôi.”

Ninh Thư: cái loại tự cảm thấy hài lòng về mình này rốt cuộc là như thế nào? Hần muốn tự biên tự diễn tới khi nào a.

Ninh Thư đi vài bước đến trước mặt Lãnh Ngao, dưới con mắt không hiểu ra sao của hần, không chút khách khí nào, dứt khoát gọn gàng tặng cho Lãnh Ngao một cái ném qua vai.

“Nga...”

“Oách đờ...”

“Ah...”

Người chung quanh kinh hô, sững sờ nhìn xem Lãnh Ngạo nằm trên mặt đất, Lãnh Ngạo nằm trên mặt đất dùng tay vịn lấy eo, cũng không thể tin mà nhìn Ninh Thụ.

Đến bây giờ hắn vẫn chưa kịp phản ứng, từ nhỏ đến lớn hắn đều được mọi người sùng nịnh, đãi ngộ như này là lần đầu tiên nhận được.

Lăng Tuyết cũng có chút khó tin nhìn Ninh Thụ, lại nhìn Lãnh Ngạo nằm trên mặt đất, liền vội vàng đỡ Lãnh Ngạo đứng lên.

Bị quật ngã trước mặt người khác, trong lòng Lãnh Ngạo thực hận Ninh Thụ đến thấu xương rồi, hắn lại bị một đứa con gái ném qua vai, ở trước mặt bao nhiêu người, quả thực là đem tôn nghiêm của hắn ném trên mặt đất dẫm đạp

Ánh mắt kinh dị của những người chung quanh như dao găm cắm vào tim Lãnh Ngạo, xấu hổ, oán hận, khiến cho Lãnh Ngạo chỉ muốn tiến lên xé xác Ninh Thụ.

Ninh Thụ trưng ra khuôn mặt lãnh đạm, nhưng tâm lại phát ghen, đầu má, thiếu chút nữa thất lung của cô cũng muốn đứt luôn rồi, quả nhiên quảng một thằng con trai qua vai, so với một đứa con gái khó khăn hơn nhiều.

“Cô muốn chết ư.” Lãnh Ngạo giờ nắm đầm lên, hướng mặt Ninh Thụ đầm tới, cái nắm đầm này chính là dùng toàn lực đấy.

Ninh Thụ mới sẽ không ngoan ngoãn đứng yên cho người khác đánh, nhanh chóng né đi, sau đó đuổi chân đạp một cước vào đầu gối của Lãnh Ngạo, kết quả là, Lãnh Ngạo ở trước mặt bao người, trực tiếp quỵ trên mặt đất rồi.

Ninh Thụ đối với Lãnh Ngạo thật quá phiền chán, thừa dịp hắn đang quỵ gối không có năng lực phản kháng, liền hướng móng của hắn đá một cái, khiến Lãnh Ngạo ngã gục trên mặt đất.

Lãnh Ngạo: ...

Ai đến nói cho hắn biết đến cùng là có chuyện gì xảy ra, bây giờ trong đầu Lãnh Ngạo đều là một mớ hỗn loạn, hận không thể biến chính mình thành người tàng hình, không để người khác chứng kiến giây phút quẫn bách này của hắn.

Hắn nhất định phải khiến cho nữ nhân điên kia trả giá đắt, nhất định phải trả giá thật đắt.

Lăng Tuyết cảm thấy nữ nhân này thực sự phát điên rồi, quả thực là tự tìm đường chết, tốt nhất sớm chút bị đuổi ra khỏi Ace mới tốt, Lăng Tuyết cảm thấy cái con nhóc gọi Lâm Giai Giai này có thể đi chết rồi, đợi đến lúc bị đuổi ra khỏi trường học, nữ nhân này liền chờ chết đi.

Lãnh Ngạo được người nâng lên, sắc mặt của hắn cực kỳ khó coi, ánh mắt nhìn Ninh Thụ cực kỳ lãnh khốc, mỗi câu mỗi chữ, đều từ trong kẽ răng phát ra, “Tiện nhân, cô thành công khiến tôi phát bực rồi.”

Ninh Thụ mặc kệ hắn, vịn cái bàn học ba chân của mình lên, cũng không thèm liếc nhìn hắn một cái, đối với hắn mà nói căn bản cũng không có để ý tới.

Chuyện của cô rất nhiều, không có rảnh tranh luận với cái tên Quý vương tử chỉ biết sống trong cái thế giới của mình này.

Lãnh Ngạo bị thái độ ‘Chị đây méo quan tâm’ của Ninh Thụ làm cho phát điên xém nữa xông tới, nhưng cũng biết hôm nay mình rơi ở thế hạ phong, nên chỉ có thể vênh cái cằm cao ngạo đi ngang qua trước mặt

Ninh Thụ, mang theo một hồi gió lạnh, khiến cho lòng người phát lạnh.

Ninh Thụ biết rõ chính mình đã đắc tội với Lãnh Ngạo, nhưng mà làm cũng đã làm rồi, cô hoàn toàn cũng không quan tâm đến nữa, hiện tại lực chú ý của cô đều đặt ở trên người Lăng Tuyết.

Cô hoàn toàn không hiểu nổi Lăng Tuyết là đang làm cái gì, Nữ Vương đột nhiên biến thành Bạch Liên Hoa, cô ta rốt cuộc đang giở trò quỷ gì.

Ninh Thụ sờ sờ súng ống bên hông mình, quan sát Lăng Tuyết ngồi phía trước.

Những ngày tiếp theo, Lăng Tuyết càng cố tình nhắm vào Ninh Thụ, khiến cho thời gian ở trường học của Ninh Thụ càng thêm khổ sở, Lăng Tuyết cho rằng Ninh Thụ sẽ không dám nán lại ở trường học, thế nhưng ai ngờ đối phương rõ ràng giống như cấm rể ở trường học, ăn uống ngủ nghỉ đều ở trong trường.

Trong lòng Lăng Tuyết thầm nghĩ Ninh Thụ da mặt thật dày, may mắn linh khí trong cơ thể cô đã sung túc hơn, tuy dồi dào, nhưng lại quá pha tạp, quá nhiều tạp chất, có đôi khi thời điểm Lăng Tuyết sử dụng linh khí, cảm thấy hao tổn tâm trí vô cùng, có loại cảm giác lực bất tòng tâm khi dùng đến nó.

Lăng Tuyết không biết làm sao để đem những linh khí này chiết xuất, đem tạp chất bên trong loại bỏ, nhưng hiện tại cô gần không được muốn hấp thu tinh khí, thế giới này linh khí thật sự quá mỏng manh, mỏng manh đến mức làm cho người ta nhức hết cả bì.

Hiện tại Lãnh Ngạo chính là phi thường nhức hết cả bì, đánh mất tôn nghiêm, thế từ trên người Ninh Thụ lấy lại công đạo, sau đó Lãnh Ngạo một đại nam nhân, cư nhiên mỗi ngày đều tìm Ninh Thụ gây phiền toái, mỗi ngày cùng Ninh Thụ choảng nhau.

Đối với cái bao cát đưa tới tận cửa này, Ninh Thụ cũng không chút khách sáo nào, coi như nâng cao vũ lực của mình, mới bắt đầu Ninh Thụ còn có chút không chịu đựng nổi, dù sao cô cũng là một đứa con gái, đối chiến với Lãnh Ngạo cao gần một mét chín, có vẻ cực kỳ khó khăn.

Nhiều lần ở trước mặt Ninh Thụ mất đi thể diện, trong lòng Lãnh Ngạo nghẹn một ngụm, một hai phải tìm lại tôn nghiêm của mình, hẳn rõ ràng một thằng con trai lại bị một đứa con gái đánh, đã vậy con nhóc này càng ngày càng mãnh liệt.

Toàn bộ học viên Ace cũng đã dần quen rồi, thói quen hằng ngày Lãnh Ngạo đi tìm cái thứ hạ đẳng kia gây phiền toái, sau đó Lãnh vương tử lại bị cái đứa hạ đẳng kia đánh thảm, Lãnh vương tử cũng không chịu thua liền ngày hôm sau lại tới phiền toái tiếp.

Ninh Thụ đối với Lãnh Ngạo cũng không có ái mộ cùng sùng bái như nguyên chủ Lâm Giai Giai, nếu hẳn tìm tới cửa, Ninh Thụ một chút cũng không khách khí.

Lăng Tuyết vô cùng không thích Lãnh Ngạo ngày ngày đi tìm Ninh Thụ như thế, giữ chặt Lãnh Ngạo đang nổi giận dùng dùng đi tìm Ninh Thụ, nói: “Trực tiếp cho người đuổi học cô ta là được rồi, anh vì gì mỗi ngày cứ đi tìm cô ta, trong trường học hiện tại cũng có lời đồn đãi rồi, nói hai người các người bây giờ chính là càng đánh càng yêu.”

“Càng đánh càng yêu, cái quý gì chứ?” Lãnh Ngạo dờ khóc dờ cười, nhìn Lăng Tuyết kiên định nói: “Tôi đây là vì cô ra mặt, báo thù cho cô, đem cô ta khai trừ thật sự quá tiện nghi cho cô ta rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Thế giới vườn trường : Tu chân phong vân (26)

Edit: Akito

Lăng Tuyết nhìn người nổi giận dùng dùng đi tìm Lâm Giai Giai phiền toái, trong lòng Lăng Tuyết hết sức khó chịu, trước kia trong lòng Lãnh Ngạo chỉ có cô, nhưng Lãnh Ngạo của bây giờ, rõ ràng lại đưa mắt phóng trên con kiến hôi Lâm Giai Giai kia.

Mặc kệ lý do là gì, cái này không phải là hiện tượng tốt.

Lăng Tuyết tìm hai vương tử còn lại, cô hiện tại bức thiết cần tinh khí, dù sao hai cái tên vương tử này đều thích đi bên cạnh cô, tinh khí cần bản đưa tới tận cửa ngu sao mà không nhận.

Bên này, Lãnh Ngạo đã tìm được Ninh Thụ, Ninh Thụ đang cố gắng học tập, mặc dù rất gian nan, nhưng Ninh Thụ vẫn ra sức học.

Lãnh Ngạo yên lặng đi qua, muốn đá ngã lăn cái bàn học của Ninh Thụ, Ninh Thụ thừa dịp thời điểm hắn đuổi chân, trực tiếp giơ chân đá vào đầu gối Lãnh Ngạo.

Trong lòng Lãnh Ngạo cười lạnh một tiếng, hẳn đã sớm đề phòng rồi, lập tức liền tránh đi, né tránh công kích của Ninh Thụ, ăn bao nhiêu thiệt thòi như vậy, chẳng lẽ còn có thể chịu thiệt, con nhóc này thật sự quá coi thường hắn rồi.

Thời gian gần đây, hẳn rất rất là cố gắng tập luyện võ thuật, không có đạo lý nào lại bại trận trong tay một nữ sinh.

Ninh Thụ thuận thế kéo cánh tay Lãnh Ngạo lại, tặng cho hắn một cái ném qua vai, Lãnh Ngạo nằm trên mặt đất, tức giận muốn chết, con nhóc này là Hulk ư, khí lực lớn như vậy.

Ninh Thụ phui tay, vòng tay trước ngực nhìn Lãnh Ngạo nằm trên mặt đất nói, “Nói anh nghe, ít đến tìm tôi gây sự đi.”

Lãnh Ngạo nhìn mặt Ninh Thụ biểu tình bình thản, tựa hồ mình giống như một thứ đồ vật không đáng kể vậy, một người nữ sinh vì cái gì thời điểm đối mặt với mình lại bình thản như vậy, hoàn toàn không như ánh mắt ái mộ của các nữ sinh khác.

Lãnh Ngạo nhớ lại trước kia, khi đó Lâm Giai Giai đều ở bên cạnh hắn, trong mắt mang theo một tia yêu thích triền miên, nhưng bây giờ lại không còn cái gì nữa rồi.

Trong lòng Lãnh Ngạo có loại cảm giác nói không nên lời, hẳn có thể cảm nhận được thái độ của đối phương đối với hắn rất lãnh đạm, cực kỳ lãnh đạm, cái loại đạm mạc lạnh đến thấu xương.

Ninh Thụ mới lười đi để ý tâm tư của Lãnh Ngạo, cho dù có biết, cũng chỉ sẽ dựng thẳng ngón giữa, có ít người chính là tiện, vô cùng tiện.

Lãnh Ngạo vỗ vỗ phui bụi trên người, vênh cằm cao ngạo, lạnh giọng nói: “Tôi đã nói rồi, không được phép đi trêu chọc Lăng Tuyết, bằng không thì tôi sẽ cho cô đẹp mặt.”

Ninh Thụ: ...

Bệnh tâm thần, đã thế bệnh còn không nhẹ, cô căn bản cũng không có thời thời khắc khắc đi quấy rầy Lăng Tuyết, trái lại là cái tên Lãnh Ngạo này, vẫn muốn lấy lại danh dự, một mực đến quấy rầy cô.

“Một hai cứ như con muỗi bay vo ve ở bên cạnh tôi, chính là anh, anh chắc không phải là thích tôi đi? Mới có thể như này khắp nơi tìm tôi gây phiền phức, phải hay không yêu tôi lại không dám mở miệng, mới dùng phương thức như vậy tiếp cận tôi?”

Ninh Thụ hoàn toàn là nói hươu nói vượn, bởi vì cô thực quá phiền Lãnh Ngạo lúc nào cũng đến tìm cô gây phiền phức, cô quả thực rất muốn chăm chỉ học tập có được hay không.

Chương trình học của Ace thật sự vô cùng nhiều, quá nhiều kiến thức, Ninh Thụ tiếp thu kiến thức như là hút nước biển vậy, học nhiều một chút luôn tốt, coi như là bây giờ không hiểu, về sau cũng sẽ hiểu thôi.

Nhưng Lãnh Ngạo nghe nói như thế, bộ dáng như bị bò cạp cắn vậy, thần sắc hết sức kích động, hình như đã nghe được điều gì vũ nhục cực độ đến hân vậy, gần đến mức cười lên ha ha, chỉ vào Ninh Thụ, ngón tay cũng run rẩy.

“Tôi thích cô, tôi như thế nào sẽ thích cô, cô tự soi gương xem, trên người cô có chỗ nào đáng giá để tôi thích đây, sức lực so với con trai còn lớn hơn, đã thế lớn lên còn xấu như vậy, Lâm Giai Giai, cô thật sự là đang nằm mơ giữa ban ngày, tôi như thế nào sẽ thích cô, tôi tự mình cảm nhận được tôi sẽ

không bao giờ coi trọng cô, tôi chính là thích một con chó cũng sẽ không thích cô đấy.”

Ninh Thụ: kích động như vậy làm cái gì, ngu ngốc.

Về mặt Lãnh Ngạo kích động, nhưng nhìn đến Ninh Thụ sắc mặt lãnh đạm, như một chút cũng không nghe được lời hân nói, Lãnh Ngạo cảm giác tâm rất ghen.

Ninh Thụ mặc kệ cái tên bệnh tâm thần này, ôm sách chuẩn bị đi tìm Giáo Y, Ninh Thụ mới phát hiện một cái đại bí mật, chính là Giáo Y quả thực là một nhà bác học, hỏi cái gì cũng biết.

Ninh Thụ có rất nhiều thứ muốn nhờ hân chỉ giáo, tuy rằng Giáo Y có chút không kiên nhẫn, nhưng vẫn sẽ giảng giải cho Ninh Thụ.

“Này, tôi đang nói chuyện cùng cô đấy, cô muốn đi đâu, Lâm Giai Giai...” Lãnh Ngạo kéo cánh tay Ninh Thụ lại, nhưng biểu tình giống như bắt được một cái đồ vật buồn nôn liền lập tức quăng tay Ninh Thụ đi.

Ninh Thụ: ...

Có bệnh, có bệnh phải đi tìm bác sĩ.

Ninh Thụ ôm sách đi đến chỗ Giáo Y, Lãnh Ngạo đi theo bên cạnh cô, vẫn luôn làm bà làm bầm, như sợ Ninh Thụ không cảm thấy đủ phiền vậy.

Ninh Thụ dừng bước, ngẩng đầu nhìn Lãnh Ngạo, “Anh rốt cuộc muốn làm gì, anh đi theo tôi làm cái gì?”

Lãnh Ngạo bị ánh mắt dò xét của Ninh Thụ nhìn có chút không được tự nhiên, la lớn: “Tôi nào có đi theo cô, con đường này là của nhà cô à, chỉ cho cô đi, tôi vừa đúng lúc phải đi đường này thì sao, Lâm Giai Giai, tôi nói cho cô biết, cô đừng nghĩ lung tung.”

Ninh Thụ: tôi cái gì cũng không có nghĩ!?

Lãnh Ngạo nhìn cô một cái, phát hiện sắc mặt của cô lạnh nhạt, giống như cái gì cũng không thể lọt vào mắt cô vậy.

Đột nhiên, Ninh Thụ dừng bước, Lãnh Ngạo đi ở phía sau đụng vào người Ninh Thụ, Lãnh Ngạo lạnh lùng

“Xùy~~” một tiếng, “Cô vì sao dừng lại.”

“Câm miệng.” Ninh Thụ trầm thấp nói, kéo Lãnh Ngạo ngồi chồm hổ xuống, ngồi xổm dưới cửa sổ, Lãnh Ngạo vốn muốn ném tay Ninh Thụ ra, nhưng nhìn đến Ninh Thụ vẻ mặt nghiêm túc, nhỏ giọng hỏi: “Làm sao vậy?”

“Xuyt, đừng nói chuyện.” Ninh Thụ ngẩng đầu một chút, xuyên qua cửa sổ nhìn vào gian phòng, đây là một gian phòng để đồ, bên trong là các loại thiết bị thể dục, chỉ thấy trong phòng có ba người.

Lại là cái cảnh này, Ninh Thụ dò xét tình huống trong phòng, là Lăng Tuyết cùng hai tên vương tử còn lại, trang phục Lăng Tuyết tung bay, hai nam nhân ngồi ở trên nệm êm trên mặt lộ thần sắc hoảng hốt, sắc mặt tái nhợt.

“Diệp Phi cùng Phi Dương làm sao vậy, bọn hân đang làm gì?” Sắc mặt Lãnh Ngạo cực kỳ không tốt, một chút cũng không tốt, hơn nữa Lăng Tuyết cùng hai bằng hữu của hân lại ở cùng một chỗ, khiến cho lòng Lãnh Ngạo vô cùng không thoải mái.

Hân cũng biết hai bằng hữu của hân có hảo cảm đối với Lăng Tuyết, nhưng bây giờ lại nhìn thấy anh em chí cốt của mình ở chung với Lăng Tuyết, từ lâu trong lòng của Lãnh Ngạo, Lăng Tuyết đã là nữ nhân của hân rồi.

Lãnh Ngạo đứng lên hướng trong phòng muốn xông vào, Ninh Thụ vội vàng kéo Lãnh Ngạo lại, Lãnh Ngạo âm trầm nói: “Cô buông ra, tôi muốn đi

vào.”

Ninh Thư thật muốn cho tên này một đám, lại có kỵ trong phòng có người, Ninh Thư liền tiến đến bên tai

Lãnh Ngao nói: “Bình tĩnh một chút chờ nóng này.”

Thân thể Lãnh Ngao cứng đờ, cảm giác có một cỗ nhiệt khí phủ lên lỗ tai của hắn, rất tê dại, da gà toàn thân đều nổi lên, để mặc cho đối phương túm mình lại.

Ninh Thư xem xét tình huống bên trong, nhìn tình huống này của Lăng Tuyết, Ninh Thư cảm thấy Lăng Tuyết nhất định là đang sử dụng tà thuật gì đó, cứ nhìn sắc mặt tái nhợt của hai tên vương tử kia là biết.

Trong phòng Lăng Tuyết đã thu công, nhìn hai vương tử, đưa tay sờ soạn ở trên người hai bọn họ, sau đó cởi bỏ y phục của mình, trên mặt hai vương tử đều lộ ra sự ngạc nhiên cùng vẻ mặt kích động, háo hức đem quần áo của mình cởi sạch.

Ninh Thư: ...

Ninh Thư quay đầu lại nhìn thoáng qua Lãnh Ngao, một bộ biểu tình của hắn giống như bị sét đánh trúng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Thế giới vườn trường : Tu chân phong vân (27)

Edit: Akito

Da thịt Lăng Tuyết khi dễ hạt sương ức hiếp bông tuyết, có lời có lỗm, đôi chân thon dài thẳng tắp, thần sắc vũ mị, Diệc Phi cùng Phi Dương lập tức kích động, biểu tượng nam tính cũng đã dựng đứng.

Ninh Thư: cho nên hiện tại giữa ban ngày nữ chính cùng người lẫn sao?

3p, 3. p a, Lăng Tuyết như thế nào lại dữ dội như vậy.

Ninh Thư nhìn xem cuộc sống Đông cung, đây đã là lần thứ hai cô chứng kiến Lăng Tuyết cùng người lẫn giường rồi, bên trong ba thân thể quấn lấy nhau, truyền đến thanh âm kiều diễm mất hồn.

Ninh Thư nhìn thẳng vào tình huống bên trong, cảnh tượng khẩu vị nặng như này quả thực rất ít gặp đấy.

Ánh mắt Lăng Tuyết vũ mị mê ly, hai nam nhân như cứng bái sờ lộng thân thể của cô ta, Lăng Tuyết cao cao tại thượng, Phi Dương cùng Lăng Tuyết sao có thể thành cái dạng này.

Ninh Thư nhớ rõ bên trong cốt truyện Lăng Tuyết chỉ có một người nam nhân là Mặc Lãnh Hiên, bây giờ sao có thể chơi kiểu khẩu vị nặng như thế.

Ninh Thư nháy nháy con ngươi, cảm giác hô hấp của người phía sau lưng càng lúc càng dồn dập, quay đầu lại nhìn Lãnh Ngao, thân thể của hắn nổi lên phản ứng, nhưng mà ánh mắt lại tràn đầy phẫn nộ, trên mặt hồng hồng xanh xanh, bầy sắc cầu vòng hiện lên.

Nhưng với hình ảnh kích tình như vậy, thân thể Lãnh Ngao không thể khống chế nổi lên hưng phấn, khó mà chịu nổi, hưng phấn, thất vọng, các loại cảm xúc đan xen khiến cho trái tim Lãnh Ngao như muốn nổ tung.

Ninh Thư đột nhiên thấy được hi vọng có thể hoàn thành nhiệm vụ rồi, muốn cứu vớt cái tên Lãnh vương tử này, không cho hắn bị Lăng Tuyết đùa bỡn lừa gạt.

Hiện tại Lãnh Ngao chứng kiến cái dạng này của Lăng Tuyết, còn không phải cùng một người nam nhân, chắc có thể để cho hắn hết hi vọng a.

Thấy Lãnh Ngao giống như nui lửa sắp phun trào, không được, này nha không thể chịu nổi kích thích nữa rồi.

Ninh Thư lôi kéo cổ Lãnh Ngao muốn tránh đi, nhưng Lãnh Ngao lại giống như cái đinh bị đóng chặt xuống sàn nhà, chết cũng không rời nửa bước, nhìn quang cảnh bên trong phòng dễ dâm, bên tai đều là thanh âm triền miên.

Nếu như tình huống bây giờ cho phép, Ninh Thư rất muốn cho hắn hai cái đại tát tại làm hắn thanh tỉnh một chút, Ninh Thư phải dùng hết đại khí lực mới có thể đem Lãnh Ngao kéo đi.

Đến bãi cỏ trong hoa viên, Ninh Thư mới thả Lãnh Ngao ra, mặt Lãnh Ngao như tảng băng trôi, trắng bệch.

Lãnh Ngao quay người lại muốn đi đến phòng để đồ, Ninh Thụ ngăn cản ở trước mặt hắn, “Anh trở về thì làm được gì.”

“Tôi muốn biết, tại sao cô ấy lại phản bội tôi, vì cái gì, vì cái gì...” Lãnh Ngao thấp giọng quát, một bộ dạng vừa điên cuồng vừa thống khổ, dường như toàn bộ thế giới đều ruồng bỏ hắn khiến hắn cô đơn cùng oán hận.

Ninh Thụ co rút khóe miệng, người nha ảo tưởng xong chưa, Lăng Tuyết người ta cùng hắn quan hệ gì cũng không có, hết thấy đều là hắn tự tưởng tượng đấy.

Cũng vì Lăng Tuyết nói chuyện như thật như giả, mới làm cho Lãnh Ngao sinh ra ảo giác như thế.

Lãnh Ngao cảm thấy cả thế giới như sụp đổ vậy, quá sức nhục nhã cùng phẫn nộ, oán hận lại điên cuồng, ngay cả ánh mắt nhìn Ninh Thụ cũng mang theo căm giận.

Thế nhưng mà sự thật bày ra trước mắt, cho dù hắn biện bạch cho Lăng Tuyết như thế nào, cũng không thay đổi được chuyện vừa mới xảy ra.

“Anh trước bình tĩnh một chút.” Ninh Thụ cảm thấy nhiệm vụ của mình có triển vọng, nên thái độ đối đãi với Lãnh Ngao cũng khá hơn một chút chút, đương nhiên chỉ là một chút chút, vẫn không thể thay đổi được sự chán ghét của Ninh Thụ đối với Lãnh Ngao.

Nhìn bộ dạng này của Lãnh Ngao, trong lòng Ninh Thụ vô cùng mà... hà hề khi thấy người gặp họa, người nha đáng đời, cho 32 cái khen.

Ninh Thụ nhin xuống tâm tình muốn cười ồm lên, an ủi Lãnh Ngao: “Hiện tại biết rõ là tốt rồi, anh là Lãnh vương tử, gia thế cao quý, lớn lên còn đẹp trai như vậy, đừng vì một nữ nhân mà trở nên ngu... Thống khổ như thế.”

Trong lòng Ninh Thụ chính là sáng khoái, nhìn Lãnh Ngao như nổi điên quỷ trên mặt đất, dùng nắm đấm đấm vào bãi cỏ.

Ninh Thụ bĩu môi, nện bãi cỏ thì tính cái gì, có bản lĩnh thì đấm nền xi-măng đi.

Lãnh Ngao phát tiết một hồi, liền nằm trên bãi cỏ, Ninh Thụ ngồi ở bên cạnh hắn, không nói gì.

Ninh Thụ trông thấy đôi mắt Lãnh Ngao mang theo giọt nước, đoán chừng là thật sự thương tâm rồi, Lăng Tuyết đúng là có phúc không biết hưởng, có một thằng nhóc thối ưu tú tâm tâm niệm niệm yêu mình như vậy, lại một chút cũng không để vào trong lòng, tùy ý chà đạp tâm lòng hắn.

“Nữ nhân chết tiệt, cô nhìn cái gì.” Lãnh Ngao từ trên mặt đất bò dậy, trên cao nhìn xuống, dùng cầm xem Ninh Thụ, nhìn rằm thối vô cùng.

Ninh Thụ quả thực bó tay rồi, liền mặc kệ hắn, ôm sách đi tìm Giáo Y.

Phòng chừng do bộ mặt thảm hại nhất của mình bị nữ nhân này thấy được, nên thần sắc của Lãnh Ngao cực kỳ mất tự nhiên, ánh mắt nhìn Ninh Thụ mang theo một tia hung ác, có vẻ là muốn giết người diệt khẩu.

“Này, cô kia, cô muốn đi đâu?” Lãnh Ngao đi theo đằng sau Ninh Thụ, thấy cô căn bản không có phản ứng gì với mình, trong lòng vô cùng khó chịu, một mặt là bởi vì bộ dáng thảm bại của mình, một mặt là chính mình xảy ra chuyện như vậy, nữ nhân này cũng không có nghĩ tới an ủi hắn một chút.

Tâm nữ nhân này quá lãnh khốc rồi.

“Này, nữ nhân, tôi đang nói chuyện với cô đây này.” Lãnh Ngao âm trầm nói.

Ninh Thụ: nữ nhân... loại xưng hô khốc huyễn này là thế nào?

“Anh có thể hay không đừng đi theo tôi?” Ninh Thụ bực bội xoay đầu lại nhìn hắn, “Anh đi tìm Lăng Tuyết của anh đi a.”

“Cô... Cô đây là đang châm chọc tôi sao?” Lãnh Ngao vươn nắm đấm, trong mắt đều là tơ máu.

“Được rồi, tôi không đánh con gái.” Lãnh Ngao buông xuống nắm đấm.

Không đánh con gái? Ninh Thụ cười lạnh, là ai mỗi ngày đến tìm cô đánh nhau vậy.

Ninh Thụ tiến vào phòng Giáo Y, chứng kiến Giáo Y đang ở một tư thế xinh đẹp giữa giữa móng tay của mình, Ninh Thụ giật giật khóe miệng.

Lãnh Ngao theo sau nhìn thấy Giáo Y, trong lòng sinh ra địch ý mãnh liệt, chất vấn Ninh Thụ: “Tên này là ai vậy?”

“Anh thần kinh à, không thấy hắn mặc áo blouse trắng sao, là Giáo Y trường học.” Ninh Thụ không chút khách khí châm chọc.

“Tôi là đang hỏi cô, cô cùng hắn có quan hệ gì, chắc chắn chắc, Lâm Giai Giai không có nhìn ra cô lại yêu thích loại đàn ông lớn tuổi đấy.” Lãnh Ngao cười nhạo, từ trên cao nhìn xuống Giáo Y, càng nhìn trong lòng càng không vui, “Bất quá chỉ là một thằng đàn ông già mà thôi.”

Cắt, đàn ông già mới là xu hướng thị trường đấy, không phải Lăng Tuyết cũng chuộng mất hắn, coi trọng cái tên đàn ông già Mặc Lãnh Hiền kia sao, chuộng mất thằng oắt con như hắn.

Giáo Y buông cái giữa móng tay xuống, nâng kính mắt, nhìn Lãnh Ngạo, rồi nhìn về phía Ninh Thụ hỏi: “Bạn trai cô?”

Ninh Thụ còn chưa kịp phản bác, Lãnh Ngạo đã giống như đâm phải cái đinh nhảy cẫng lên bác bỏ, “Tôi sao có thể là bạn trai của cô ta, cô ta xấu như thế, tôi chính là mắt bị mù cũng sẽ không để ý nữ nhân này.”

Giáo Y hết sức bình tĩnh nhìn Lãnh Ngạo đang dậm chân, xem đi, đây chính là sự khác biệt giữa đàn ông trưởng thành và thằng nhóc ngây thơ.

Chắc chắn, Giáo Y nhìn thoáng qua Lãnh Ngạo, lại nhìn về phía Ninh Thụ nói: “Tôi tìm tôi lại có chuyện gì, nói cho cô biết, gần đây tâm tình tôi không tốt, đừng tới làm phiền tôi.”

“Cháu nói cho chú biết một việc quan trọng ah, chú nhất định phải chịu đựng ah.” Ninh Thụ cực kỳ muốn nhìn thấy biểu tình của Giáo Y khi biết Lăng Tuyết chơi 3. p là gì đây.

“Cậu còn ở chỗ này làm gì?” Giáo Y liếc xéo Lãnh Ngạo, Lãnh Ngạo hừ lạnh một tiếng, “Anh cho rằng tôi muốn ở chỗ này chắc.”

Lãnh Ngạo nhìn thoáng qua Ninh Thụ liền xoay người rời đi, Ninh Thụ lúc này mới cười tủm tỉm nhìn Giáo Y, tiến đến bên tai của hắn, muốn nói chuyện.

Ngón tay Giáo Y đâm vào cái trán của Ninh Thụ, khiến cho cô cách xa mình, “Nói chuyện liền nói, dựa vào gần như vậy làm cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phản Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 28: Thế giới vườn trường : Tu chân phong vân (28)

Edit: Akito

“Chẳng lẽ chú không hiểu kì cháu muốn nói với chú cái gì sao?” Ninh Thụ có chút kích động nhìn Giáo Y, muốn nhìn một chút khi Giáo Y biết chuyện, sẽ là cái biểu tình gì đây.

Giáo Y nhướng mày nhìn Ninh Thụ.

Chán ngắt, vẻ mặt nhật nhoe như vậy, khiến cho người có tâm tư muốn nói chuyện bất quá cũng không có.

“Cái đó, Lăng Tuyết cùng hai tên vương tử chơi 3. p, ngay ở bên trong phòng để thiết bị thể dục, chúng ta bây giờ hiện tại muốn hay không...”

Giáo Y đại thúc đứng dậy, kinh thường liếc nhìn Ninh Thụ, “Khẩu vị của cô như thế nào nặng như vậy, thích xem thể loại này, cô chỉ là một con nhóc mà ngay cả một chút liêm sỉ chi tâm cũng không có.”

Ninh Thụ: ...

Xin nhò, trọng điểm ở đây là chuyện về Lăng Tuyết có được không, vì cái gì lại không phê bình sinh hoạt hỗn loạn của Lăng Tuyết, muốn nói trong lòng không biết cảm thấy thẹn, cũng phải là nói Lăng Tuyết a.

“Bây giờ chú muốn đi đâu?” Ninh Thụ thấy Giáo Y đại thúc ra khỏi phòng Giáo Y, vội vàng đuổi theo sau, xem phương hướng chắc là muốn đến phòng để đồ a, “Đại thúc, chú cũng muốn đi xem?”

“Đại thúc, cháu biết ngay là trong lòng chú rất để ý mà.” Ninh Thụ đi theo bên cạnh Giáo Y, lải nhải nói.

“Câm miệng.” Giáo Y một thân áo blouse trắng, trực tiếp từ bên hông lấy ra một khẩu súng ống có tạo hình kỳ lạ, Ninh Thụ hoảng sợ, “Đại thúc, bình tĩnh, bình tĩnh, chú không phải là muốn giết người trong trường học chứ.”

“Cháu biết rõ hành vi của Lăng Tuyết khiến chú khó chịu, nhưng chú nhất định phải tỉnh táo a, tỉnh táo.” Ninh Thụ xem xét cái dạng này của Giáo Y đại thúc, đoán chừng là muốn đi giết gian phu rồi.

“Câm miệng.” Giáo Y đại thúc quả thực chịu không nổi Ninh Thụ cứ lải nhải, “Lại nhao nhao tôi liền cho cô một phát súng.”

Ninh Thụ giờ hai tay lên: “Được, được, cháu không nói.”

Đi tới bên ngoài phòng để đồ, vẫn nghe được bên trong có âm thanh, Ninh Thụ chỉ muốn nói là, cái sức chiến đấu này thiệt quá cường hãn, bây giờ vẫn còn đang lẫn.

Giáo Y đại thúc ngồi xổm dưới cửa sổ, nhìn vào bên trong, tay cầm lấy súng, lộ ra vẻ tươi cười nhàn nhạt, lại khiến trong lòng Ninh Thụ phát lạnh, ở

trong mắt Ninh Thư, Giáo Y đại thúc đã bị đá kích đến điên rồi.

“Chẳng lẽ bây giờ chúng ta không nên trực tiếp xông vào bắt kẻ thông dâm sao?” Ninh Thư nhỏ giọng hỏi, cảnh cung đấu ở trên phim truyền hình đều là diễn như vậy đó a.

“Tôi đã nói rồi, nói chuyện liền nói, đừng dựa sát như vậy.” kính mắt Giáo Y đại thúc phản xạ ra ánh sáng trắng như tuyết, làm lòng người phát run.

Ninh Thư yên lặng lui ra phía sau hai bước.

Giáo Y đại thúc trước khuôn mặt tròn mắt há hốc mồm của Ninh Thư, bắt đầu phá khóa, sau đó nhẹ chân nhẹ tay mà mở cửa ra.

Đại thúc, cầu nhận lấy tiết tháo cùng đầu gối của cháu, đại thúc sao lại trâu như thế, nữ chính tạo ra sao? Bộc lộ tài năng này ở trước mặt Lăng Tuyết, Lăng Tuyết tuyệt đối liền sẽ đối với chú kháng kháng một mực.

Ninh Thư nhìn Giáo Y đại thúc tiến vào, thay hẳn trông chừng ở cửa, loại cảm giác này thật quá kỳ quái.

Đợi một hồi lâu, bên trong cũng không có động tĩnh gì, Ninh Thư lại không trong sáng mà nghĩ đến, đại thúc chắc không phải gia nhập bầy đội ngũ p chứ.

Đại thúc, chú cần phải có chút tiết tháo a.

Một hồi lâu, đại thúc khiêng Lăng Tuyết đang hôn mê đi ra, trên người Lăng Tuyết đã mặc quần áo.

Cái này... Đây là chuyện gì xảy ra ah, Ninh Thư tròn mắt há hốc mồm, đi vào, nhìn thấy hai tên đàn ông toàn thân đỏ đỏ, cơ thể trần truồng nằm ở trên đệm, một chút mảnh vải che thân cũng không có.

Ninh Thư lập tức đi ra phòng để đồ, hướng Giáo Y đại thúc hỏi: “Đại thúc ah, thế này là thế nào?”

Giáo Y nhàn nhạt liếc nhìn Ninh Thư, đoán chừng là cảm thấy khiêng mục tiêu quá lớn, liền bế Lăng Tuyết theo kiểu công chúa.

Một màn này thật đẹp a.

Ninh Thư chạy chậm sau lưng Giáo Y, tiến vào phòng Giáo Y, Giáo Y đại thúc vội vàng ấn một cái đồ vật trên tường, lập tức liền xuất hiện một lối đi ngầm.

Ninh Thư: tại sao lại xuất hiện một cái lối đi ngầm, lối đi ngầm so với đi xe còn nhanh hơn, một chút cũng không khoa học.

Ninh Thư nghĩ nghĩ vẫn là đi theo vào, phòng Giáo Y khôi phục sự tĩnh lặng, giống như việc xuất hiện lối đi ngầm chỉ là ảo giác vậy.

Giáo Y đại thúc bế Lăng Tuyết đi rất nhanh, tựa hồ ôm một cái lông vũ không có sức nặng, Ninh Thư ở phía sau chạy không kịp thở.

Cũng không biết đi bao lâu, Ninh Thư cảm thấy chân mình đều muốn gãy, rốt cuộc cũng đến nơi.

Chỉ thấy Giáo Y đại thúc đi ở phía trước, đẩy ra một cánh cửa, lập tức một đạo ánh sáng bắn vào bên trong lối đi ngầm, Ninh Thư nâng tay che mắt, bước qua cửa.

Ninh Thư sững sờ nhìn cảnh tượng trong căn phòng, là một phòng thí nghiệm vô cùng sạch sẽ, các loại dụng cụ tản ra ánh sáng u lãnh.

Phòng thí nghiệm lớn như thế, liền một người cũng không có, khi giẫm lên sàn nhà, còn có tiếng bước chân vang lại.

Ninh Thư đột nhiên ý thức được chính mình khả năng đã đi tới một cái địa phương khủng bố rồi, nhìn trái ngó phải, trông thấy đủ loại mẫu vật, ngâm trong lọ thí nghiệm, màu sắc của thận hóa vàng, cái màu này, đoán chừng là túi mật rồi.

Ninh Thư cảm thấy cả người đều không khỏe, không dám đi gần mẫu vật cơ thể người trên kệ, đuổi nhanh theo bước chân Giáo Y.

Chỉ thấy Giáo Y đại thúc đem Lăng Tuyết hôn mê đặt ở trên bàn giải phẫu, tứ chi đều bị khóa sắt trên bàn giải phẫu khóa lại.

“Đại... Đại thúc, chú đây là muốn làm cái gì?” Hàm răng Ninh Thư run cầm cập.

Giáo Y đại thúc nhìn Ninh Thư cười cười, lộ ra hàm răng trắng sáng, kính mắt tản ra ánh sáng trắng như tuyết, hiển nhiên là nhìn như một tên biến thái ah.

“Không có gì, chỉ là cho cô ta một phát súng gây mê mà thôi, cho nên mới ngủ đấy.” Giáo Y đại thúc nói, “Cô có thể tùy ý đi dạo trong phòng thí nghiệm này, đúng rồi, tôi cho cô biết, kỹ thuật chuyên môn của tôi là nhà nghiên cứu gen, ừ, tôi thích giải phẫu người.”

Má, cư nhiên là một cao nhân giải phẫu, Ninh Thư chỉ vào Lăng Tuyết nằm trên bàn giải phẫu, “Chú muốn giải phẫu cô ta?”

“Tôi nói rồi, tôi muốn cô ta, cần gen của cô ta, tôi muốn biết vì sao cô ta có thể tu luyện, chẳng lẽ đã kích hoạt gen cao cấp trong thân thể?” Giáo Y quan sát Lăng Tuyết nằm trên bàn giải phẫu, vươn tay sờ lên mặt Lăng Tuyết.

“Con người có quá nhiều gen không thể kích hoạt, rất nhiều gen cao cấp dưới ảnh hưởng của hoàn cảnh, đem gen không cần thiết che dấu, cũng không có kích hoạt, nữ nhân này bản lĩnh lớn như vậy, đoán chừng là bởi vì có cái gen cao cấp nào đó.”

“Đại thúc, chú không đọc tiểu thuyết sao? Có linh căn mới có thể tu luyện đấy.” Ninh Thụ nhin không được muốn phun tào.

“Linh căn, trong mắt của tôi, bất kỳ vật gì trong thân thể cũng có thể dùng gen để giải thích.” Ánh mắt Giáo Y đại thúc tỏa sáng nhìn Lăng Tuyết.

“Loại vật gọi là linh căn này phải hay không cũng có thể cấy ghép, hoặc có lẽ linh căn chỉ là một cái gen cao cấp ngắn đoạn mà thôi, tu luyện là kích hoạt những gen cao cấp khác trong thân thể, gia tăng tổ chất thân thể...”

Ninh Thụ nghe Giáo Y đại thúc blah blah nói một tràng những lời cô nghe không hiểu, khó trách mấy tên hung ác trong câu lạc bộ kia đều sợ hấn, tặng cho hấn một cái danh xưng kẻ điên, quả nhiên là tên điên.

“Chú, cháu muốn trở về, cháu làm thế nào để đi về?” Ninh Thụ hỏi, “Đi theo đường cũ?”

Ninh Thụ cũng có chút hối hận khi chọc tới người như này rồi, đoán chừng đại thúc đã sớm theo dõi Lăng Tuyết, muốn đem Lăng Tuyết giải phẫu, A A A, quá kinh khủng.

“Đại thúc, chắc không phải chú cũng muốn giải phẫu cháu chứ?” Ninh Thụ cảnh giác mà nhìn Giáo Y đại thúc.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 29: Thế giới vườn trường : Tu chân phong vân (29)

Edit: Akito

“Đại thúc, chú không thể cũng muốn giải phẫu cháu a.” Ninh Thụ nước mắt lưng tròng nhìn Giáo Y đại thúc.

Trên tay Giáo Y đại thúc cầm kéo bệnh viện, lưu loát đem y phục trên người Lăng Tuyết cắt sạch, một cổ thân thể trắng đẹp đầy mị lực nằm ở trên bàn giải phẫu.

Xinh đẹp vô cùng, dù Ninh Thụ là nữ nhân liền nhìn cảnh này tâm cũng động, ngực ưỡn lên kiêu ngạo, đỉnh đỏ tươi, phía dưới nhân nhân cỏ thơm.

Nghe được lời nói của Ninh Thụ..., cái kéo trong tay Giáo Y đại thúc khẽ động, đối với cơ thể trên bàn một chút cảm giác cũng không có.

Ngược lại xem thường nhìn thoáng qua Ninh Thụ, “Như cô, căn bản là không đáng để tôi động kéo, gen của cô là gen gây trở ngại sự phát triển của nhân loại, biểu hiện trực quan nhất cho gen chính là ở trên mặt, cô lớn lên xấu như thế, gen của cô có chỗ nào tốt.”

Ninh Thụ: nói chuyện quanh co lòng vòng như vậy cuối cùng là châm chọc cô xấu có phải hay không.

Trên bàn giải phẫu đôi lông mi thon dài của Lăng Tuyết run rẩy, mắt thấy sẽ sớm tỉnh lại, Giáo Y đại thúc ngồi bên cạnh bàn giải phẫu, đợi Lăng Tuyết tỉnh lại.

Thời điểm Lăng Tuyết tỉnh lại, đôi mắt liền bị ngọn đèn trắng lạnh chói mắt đâm vào không mở ra nổi, một hồi lâu mới cảm thấy đôi mắt thoải mái hơn một chút.

Đây là nơi nào? Lăng Tuyết giật giật tay, lại phát hiện căn bản không nhúc nhích được, chính mình đang bị giam cầm, hơn nữa toàn là dây xích, khóa thân bị trói chặt, Lăng Tuyết dùng sức giãy giụa, cảm thấy cơ thể mềm yếu vô lực, vội vàng điều động linh khí trong đan điền, muốn vùng khỏi một đồng khóa sắt nặng dày này.

“Tĩnh.” Giáo Y đại thúc nhìn Lăng Tuyết nói.

Giọng nói bất chợt càng làm Lăng Tuyết hoảng sợ, nhìn Giáo Y đáng người cao ngất, trên người hấn mặc áo blouse trắng, thon dài cao ráo.

“Anh mau thả tôi ra, bằng không thì tôi sẽ khiến cho anh chết rất khó coi đấy.” Lăng Tuyết hướng Giáo Y đại thúc hét, bắt quá tuy cô hét lên nhưng một chút khí thế cũng không có, giọng nói ngược lại mềm mại vô lực, lộ ra một lượng vũ mị.

Ninh Thụ đứng ở bên cạnh nhìn, chứng kiến Lăng Tuyết thân thể trần truồng, lại nghe được thanh âm này, nếu cô là đàn ông đoán chừng cũng muốn xách súng liền lên.

Ninh Thư nhìn thoáng qua Giáo Y nâng mắt kiếng, lén lút hỏi: “Đại thúc, có muốn cháu tránh đi một lát hay không?”

Trông thấy Ninh Thư, Lăng Tuyết càng thêm kích động, dùng ánh mắt hết sức cừu hân nhìn Ninh Thư, Ninh Thư nhìn thấy ánh mắt của Lăng Tuyết, trực tiếp cười ha hả, rõ ràng là Giáo Y đại thúc bắt cô ta, ánh mắt hung ác nhìn cô như vậy làm gì.

Đối với nam nhân thì bao dung như thế, đối với nữ nhân lại cay nghiệt như này, cô ta là nữ nhân sao.

Giáo Y đại thúc thông thả buông cái kéo trong tay xuống, sau đó lấy ra dao giải phẫu, dao giải phẫu dưới ánh đèn trong gian phòng lộ ra ánh sáng trắng dị thường.

Trong lòng Lăng Tuyết rất không ổn, cố gắng trốn tránh muốn thoát khỏi khóa sắt, nhưng gậy giữa thể nào cũng không mở được, coi như điều động cùng xuất linh khí trong cơ thể cũng không thể mở nó, chỉ có thể tập trung từng chút từng chút linh khí cắt đứt khóa sắt.

Ninh Thư cảm thấy mình không nên ngốc ở chỗ này, phòng chừng tình huống kế tiếp không thích hợp để cô nán lại đây.

Nhìn thấy Giáo Y cầm dao găm càng ngày càng đến gần, Lăng Tuyết nhìn không được ưỡn ngực, trước ngực càng thêm sóng cả mãnh liệt, đặc biệt mỉa mai.

Ánh mắt Lăng Tuyết lộ ra thần sắc kinh sợ, đôi mắt mông lung lại mê ly, xem bộ dáng này là muốn dùng sắc dụ dỗ Giáo Y đại thúc rồi.

Ninh Thư ‘ùng ực’ nuốt từng ngụm nước bọt, thiệt quá đẹp ah, Ninh Thư cũng muốn thò tay sờ một cái, Ninh Thư lắc đầu, cô đang nghĩ bậy cái gì a, mỉa mai của Lăng Tuyết thật sự quá cường đại.

Giáo Y đại thúc hí mắt, sau đó cực kỳ nhanh đem gân tay cùng gân chân Lăng Tuyết cắt đứt.

Lăng Tuyết đau đến toàn thân đều co rút, con mắt ứ máu nhìn Giáo Y đại thúc, đôi môi cũng bị cắn nát.

Hắn như thể nào dám cắt kinh mạch của cô như vậy, sao lại có thể, kinh mạch đứt đi, cô nên như thể nào vận hành linh khí.

Đến bây giờ, trong lòng Lăng Tuyết mới thật sự xông lên lo lắng cùng sợ hãi, ánh mắt nhìn Giáo Y đại thúc rõ ràng mang theo khiếp sợ cùng ai oán.

Ninh Thư đứng ở bên cạnh, sững sờ mà nhìn Giáo Y đại thúc, lại nhìn đến tay chân của Lăng Tuyết, nơi cắt đứt kinh mạch lại không có chảy ra máu tươi, tìm đúng vị trí một cách chuẩn xác.

Trên mặt Giáo Y đại thúc biểu hiện vẻ đăm đăm, đôi mắt hân hoan như không phải là một mỹ nhân, trái

lại giống như là một mẫu vật đang chờ hắn giải phẫu vậy.

Trên người Lăng Tuyết cùng Ninh Thư đồng thời phát lạnh, Lăng Tuyết càng thêm cảm giác được một cỗ sợ hãi khó có thể kháng cự, cô có dự cảm, tánh mạng của mình sẽ kết thúc ở nơi này, hơn nữa còn là mỗi ngày chờ chết, nhưng lại không biết ngày chết là ngày nào.

Sao có thể như vậy, cô là người Tu Chân độc nhất vô nhị ở cái thế giới này, là người đứng trên đỉnh cao của thế giới này, là người ở đỉnh thế giới hô mưa gọi gió, bây giờ lại bị giam giữ trong phòng thí nghiệm không thấy ánh mặt trời này.

Không thể, không thể, trong lòng Lăng Tuyết tràn đầy không cam lòng, thể nhưng động đậy một cái tay liền mềm mại vô lực, đau đến muốn chết, linh khí cơ thể vừa vận cũng đã ngừng lại, cô thật hận a.

Trong lòng Ninh Thư thờ dài một hơi, không nghĩ tới nhiệm vụ của cô lại dùng loại phương thức này để hoàn thành, Lăng Tuyết cao cao tại thượng lại có thể trở thành vật thí nghiệm, vật thí nghiệm cung cấp gen cho Giáo Y đại thúc.

Ninh Thư nhìn thoáng qua Lăng Tuyết, đôi mắt Giáo Y đại thúc nói: “Đại thúc, cháu trở về đây.”

“Tôi đưa cô về.” Giáo Y đại thúc đặt dao ở bên trong khay, cời bao tay hướng Ninh Thư nói.

Ninh Thư có chút thụ sủng nhược kinh*, vội vàng nói: “Đại thúc, chú chắc không phải muốn giết người diệt khẩu chứ?”

*Thụ sủng nhược kinh: được người yêu thương vừa mừng lại vừa sợ.

Thân hình Giáo Y đại thúc dừng lại, sờ sờ cằm, suy tư nói: “Cũng là một cái ý kiến hay.”

“Đại thúc a, cháu chỉ là nói giỡn thôi, chú đừng coi là thật, đại thúc, cháu cái gì cũng không thấy.” Ninh Thư hận không thể ôm lấy chân Giáo Y đại thúc, cầu tha mạng.

“Được rồi, đi thôi, đem sự tình hôm nay đều quên sạch đi.” Giáo Y đại thúc nhàn nhạt nói.

Sau đó Ninh Thư lại cảm giác như chân mình đi đến muốn gãy, cuối cùng tới phòng Giáo Y, tiến vào phòng, Ninh Thư hít sâu một hơi, mới cảm thấy nội tâm thoải mái một chút.

Phòng thí nghiệm lạnh như băng thật sự làm cho người ta hít thở không thông.

“Đại thúc, chú muốn xử lý Lăng Tuyết như thế nào a?” Ninh Thụ cẩn thận từng li từng tí mà hỏi thăm.

Sắc mặt Giáo Y đại thúc lạnh lẽo, “Chuyện này cô cũng đừng có quan, sự khác thường của nữ nhân này đã sớm bị phía trên chú ý tới, đây là việc của cấp cao, không liên quan đến cô.”

Oa, cư nhiên còn cùng cơ quan quốc gia nhắc lên quan hệ, như vậy Giáo Y đại thúc là người của chính phủ rồi, xác thực cô không nên biết nhiều.

Ninh Thụ len lén đến trước mặt Giáo Y đại thúc, Giáo Y đại thúc lập tức duỗi ngón tay chọc vào cái trán

Ninh Thụ, nói: “Nói chuyện liền nói, đừng có dựa gần như vậy.”

“Đại thúc, chú thật sự quá lợi hại, cháu thật sùng bái chú rồi, giống như nước sông cuộn cuộn...” Ninh Thụ ra sức hướng Giáo Y đại thúc vuốt mông ngựa.

“Nói chuyện liền nói, làm gì lại buồn nôn như thế.” Giáo Y đại thúc vỗ vỗ áo blouse trắng của mình, trên áo không có hạt bụi nào Giáo Y đại thúc cũng muốn phui, đoán chừng là có chứng ám ảnh cưỡng chế.

“Nói đi, rốt cuộc là muốn nhờ tôi chuyện gì?” Giáo Y đại thúc nhàn nhạt nói.

Ninh Thụ quả thực rất kính trọng Giáo Y đại thúc rồi “Đại thúc, chú thực sự quá lợi hại, cháu cực kỳ sùng bái chú...”

Giáo Y đại thúc giơ ngón tay, làm ra tư thế thu lại, Ninh Thụ lập tức ngậm miệng.

“Đại thúc, chú có thể giúp cháu điều tra cha mẹ ruột của cháu là ai không?” Ninh Thụ phát hiện nhiệm vụ ở thế giới này, quen đại thúc đều khiến mọi chuyện trở nên dễ dàng, bắp đùi của đại thúc to như vậy, cô thực muốn ôm nhiều một chút.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Thế giới vườn trường : Tu chân phong vân (30)

Edit: Akito

Mí mắt Giáo Y đại thúc thoáng nhảy một cái, sóng mắt thâm trầm nhìn Ninh Thụ, Ninh Thụ bị ánh mắt của hắn làm trong lòng kinh hoảng, khoát khoát tay nói: “Không cần, không cần giúp cháu tìm ba mẹ, gen của cháu rất kém, chú đừng giải phẫu cháu.”

Giáo Y đại thúc trông thấy bộ dạng của Ninh Thụ, ‘Xùy’ một tiếng, “Nhìn xem cái bộ dạng không có tiền đồ này của cô đi, cô làm gì kinh sợ như thế, tốt xấu gì cũng phải có chút rụt rè của thiếu nữ cùng tiết tháo chứ.”

Ninh Thụ bĩu môi, không có thực lực, tiết tháo cùng rụt rè chỉ là cái rắm a, “Vâng...”

“Chuyện này tôi nhớ kỹ, ừ, cô có thể lẩn* rồi.” Giáo Y đại thúc lại vỗ vỗ áo blouse trắng của mình, rõ ràng trên áo không có cái gì, đại thúc lại cứ không ngừng vỗ, cái chứng ám ảnh cưỡng chế này cũng quá nặng rồi.

*Lẩn: cũng có nghĩa là cút

Ninh Thụ ‘a’ lên một tiếng, sau đó liền mướt mà mà lẩn, lẩn, lẩn cực kỳ nhanh, vừa mới tiến vào phòng học, còn chưa kịp phản ứng, cánh tay đã bị người tóm lại, kéo ra khỏi phòng học.

Ninh Thụ ném tay Lãnh Ngao ra, lạnh giọng nói: “Anh làm gì?”

Lãnh Ngao nhìn cô, tức giận đến cái mũi rung động, hỏi: “Cô đi đâu vậy, tôi tìm khắp nơi đều không thấy cô, cô có biết Lăng Tuyết đi chỗ nào hay không?”

“Tôi nào biết, tôi cũng không phải người hầu của Lăng Tuyết, tôi làm sao biết cô ta ở đâu chứ.” Sắc mặt Ninh Thụ nhàn nhạt nói, thấy vẻ mặt vụn vụn của Lãnh Ngao, ánh mắt buồn bã, tự oán, giống như nộ, giống như ghen... Tóm lại, rất nhiều cảm xúc, quả thực rất khó hình dung, cực kỳ khó hình dung.

Ninh Thụ cảm thấy tên này nha chắc là bị Lăng Tuyết kích thích đến điên rồi, nhìn thẳng nhóc thập phần đáng thương như vậy, Ninh Thụ cũng không ngại vui vẻ mà châm chọc hắn, “Xin nhờ, Lăng Tuyết căn bản là không thèm để ý đến anh, anh bày ra cái bộ dạng này làm gì, bộ dạng u oán như thế, giống như đàn bà vậy.”

“Cô...” Lãnh Ngạo tức giận đến nỗi ngón tay chỉ vào Ninh Thư cũng run rẩy, “Cô cái đứa con gái chết

tiệt này.”

Sau đó liền xoay người bỏ đi.

Lăng Tuyết mất tích ở Ace đã tạo thành ảnh hưởng rất lớn, thật sự là vì Lăng Tuyết quá nổi tiếng, mọi người đem Lăng Tuyết tôn thành Nữ Thần, liền cô ta đến muộn một chút cũng có người chú ý, huống chi là vài ngày đều không có đến trường học.

Qua một đoạn thời gian, Lăng Tuyết không tới trường, đã dẫn phát rất nhiều lời đồn, có người nói Lăng Tuyết được bao nuôi, còn có người nói Lăng Tuyết bị giết, càng có người nói Lăng Tuyết được lão đại hắc đạo bao nuôi, càng có người nói nhìn thấy Lăng Tuyết ở quán bar, trở thành một cái sô pha, tiểu thư.

Dù sao là dù mọi tin đồn, đối với lời đồn về mỹ nữ, đều mang theo gay cấn cùng hoan nghênh, Ninh Thư đối với mấy lời đồn đãi này chỉ là mắt diếc tại ngơ, nhiệm vụ của cô chính là khiến cho Lăng Tuyết cao cao tại thượng rớt đài.

Nữ chủ hương diễm Lăng Tuyết mất tích bây giờ chỉ còn xuất hiện trong miệng của bạn học, đủ loại đồn đãi, càng ngày càng dơ bẩn.

Mặt khác có một lời đồn, Ninh Thư nghe xong, quả thực chính là muốn cười to, hai tên vương tử không mặc quần áo đã bị người ta phát hiện rồi, hai thằng đàn ông trần truồng, trần truồng nằm cùng nhau.

Trên người không mảnh vải che thân, còn bị phát lên internet, chim nhỏ của hai tên vương tử này không biết bị bao nhiêu người nhìn qua, nam có nữ có, đều nhìn thấy hết rồi, một ít thiếu nữ có lá gan lớn, dám so sánh với bạn học nam khác chỉ là kích cỡ tương đối thôi.

Rõ ràng là chơi 3. p, hiện tại lại bị truyền thành chơi gay, dẫn đến ánh mắt bạn học nhìn Lãnh Ngạo cũng không bình thường, phỏng chừng bởi vì Lãnh Ngạo là một thành viên trong tổ hợp ba vương tử này.

Bây giờ có thể nói tâm tư Lãnh Ngạo thực phức tạp, đã bị bạn tốt của mình, thậm chí như anh em đội nón xanh(cắm sừng) cho mình, còn bị truyền là đồng tính luyến ái, đầu má, hẳn mới là người oan uổng đau khổ nhất.

Đã thế hai tên này còn chạy tới hỏi hấn Lăng Tuyết đi đâu, Lãnh Ngạo cười lạnh một tiếng, đối với hai tên này chính là cho một trận đòn, còn không biết xấu hổ tới hỏi hấn Lăng Tuyết đi nơi nào sao.

Lãnh Ngạo thế không bao giờ cùng hai cái tên vương bát đản này lui tới nữa, đào góc tường của hấn, bây giờ còn có mặt tới hỏi hấn.

Lãnh Ngạo cho hai tên nằm trên mặt đất mỗi tên một đập, phát hiện ra lực chiến đấu của mình cũng không tệ, nhưng không biết sao khi đối phó với đứa con gái bạo lực Lâm Giai Giai kia lại luôn thua, quả thật là.

Lãnh Ngạo bắt tri bắt giác đi tới bên ngoài lớp học của Ninh Thư, trên cơ bản cái phòng học này mỗi ngày hấn đều đến, trước kia là đến tìm Lăng Tuyết, về sau mỗi ngày đều chạy tới muốn cùng Lâm Giai Giai làm một trận, chân của hấn cũng theo thói quen mà hướng đến cái phòng học này.

Lãnh Ngạo đứng ở bên ngoài, xuyên qua khung cửa sổ nhìn Lâm Giai Giai, cô chính là đang nghiêm túc đọc sách, khuôn mặt chăm chú, ánh sáng mặt trời chiếu rọi trên người của cô, lộ vẻ yên tĩnh vô cùng, như một đóa u lan.

Ninh Thư cảm giác được có người đang nhìn mình, quay đầu liền nhìn thấy Lãnh Ngạo đứng ngoài cửa sổ, nhéo đầu lông mày, đoán chừng tên này nha lại tới hỏi Lăng Tuyết đi nơi nào.

Ninh Thư nghĩ không ra, vì cái gì mỗi ngày Lãnh Ngạo đều tới hỏi cô chuyện của Lăng Tuyết, cô căn bản cũng không biết, xem thái độ của Lãnh Ngạo, chắc đã cảm thấy chuyện Lăng Tuyết mất tích cùng cô có quan hệ, tuy rằng xác thực là có quan hệ thật.

Lãnh Ngạo thấy mình bị phát hiện rồi, trong lòng nhảy dựng, có chút không được tự nhiên, nhìn lên lại bị người ta bắt được, cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng nhìn đến đối phương vẻ mặt không kiên nhẫn, Lãnh Ngạo thở một hơi, ngênh ngang mà đi tới trước mặt Ninh Thư, hất cằm lên, cao cao tại thượng nhìn Ninh Thư, “Tôi hỏi cô, Lăng Tuyết đi đâu rồi.”

“Tôi đã nói rồi tôi không biết, sao anh cứ đến hỏi tôi, có lẽ anh nên đi hỏi hai cái anh em tốt của mình, so với tôi đáng tin cậy hơn nhiều.”

“Tôi... Tôi.” Lãnh Ngạo có chút thờ không thông, như trước nói ra: “Thực giác của tôi nói cho tôi biết, cô cùng việc Lăng Tuyết mất tích có quan hệ.”

Lăn con bê, anh là phụ nữ sao, còn có giác quan thứ sáu a.

Tuy nhiên những người bàn tán chuyện Lăng Tuyết mất tích cũng dần im lặng, nhưng đối với người có tâm tư, tỷ như Mặc Lãnh Hiên, lão đại hắc đạo này vẫn không có buông tha, thậm chí còn muốn bắt Ninh Thư tra hỏi tung tích của Lăng Tuyết.

Biết rõ bên ngoài trường học đều là người của Hắc Sáp Hội, Ninh Thư càng thêm không dám bước ra khỏi trường học.

Lãnh Ngạo biết có người tìm Ninh Thư phiền toái, đi đến trước mặt Ninh Thư, cao cao tại thượng nói chỉ cần cô làm bạn gái của hấn, sẽ giúp cô giải quyết chuyện bên ngoài.

Ninh Thư: ...

Ninh Thư nhưng không có nghĩ tới cùng người của thế giới này có quan hệ gì, về phần tên Lãnh Ngạo này, giao cho nguyên chủ xử lý đi thôi.

Cô phải cách xa người của thế giới này.

Lại để cho Ninh Thư cao hứng chính là Giáo Y đại thúc đã đưa đến tin tức cha mẹ thân sinh của nguyên chủ, nhắc tới cũng là một cái bi kịch, nguyên chủ chẳng qua là đứa con gái bị cha mẹ bán đi, trong nhà quá nghèo, nghe kẻ có tiền muốn mua con gái của mình, liền không chút do dự đem con gái bán đi.

Những điều này đều là sự tình của nguyên chủ, Ninh Thư đã thay nguyên chủ tìm được cha mẹ ruột, cô không phải nguyên chủ, sẽ không thay nguyên chủ đưa ra quyết định.

Ninh Thư cảm thấy nhiệm vụ đã hoàn thành đến không sai biệt lắm còn đang suy nghĩ khi nào có thể rời khỏi thế giới này, trong đầu liền vang lên thanh âm lãnh khốc máy móc của hệ thống, “Nhiệm vụ hoàn thành, rời đi thế giới hay không.”

“Được.” Ninh Thư không chút do dự đáp lại.

Thiệt tình gốc ở thế giới này rất mệt mỏi, nhiệm vụ thật sự quá khó khăn, nếu như không phải có Giáo Y đại thúc, liền một chút cơ hội hoàn thành nhiệm vụ Ninh Thư cũng không có.

Hoàn toàn là mình có lợi rồi, Ninh Thư chỉ có thể chúc cho thí nghiệm của Giáo Y đại thúc tiến hành thuận lợi mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Phiên ngoại: Lâm Giai Giai Chương trước

Edit: Akito

Lâm Giai Giai từ trên bàn học ngẩng đầu dậy, vẻ mặt mờ mờ, nhìn lão sư đang giảng bài trên bục, đầu óc cô mơ mơ màng màng.

Lâm Giai Giai phản xạ có điều kiện mà nhìn về chỗ ngồi phía trước, cái nữ nhân cô ghét kia đã thực sự biến mất, chẳng lẽ cô đang nằm mơ, nhưng sự tình trong giấc mộng lại rất chân thực.

Lăng Tuyết thực biến mất khỏi cuộc sống của cô.

Người trong mộng là cô lại cũng không phải là cô, cô nhìn thấy hết thảy mọi chuyện phát sinh.

Chuông tan học vang lên, Lâm Giai Giai từ trên chỗ ngồi đứng dậy, nhất thời không để ý, cái bàn ba chân liền ngã trên mặt đất, cái sự tình này vốn rất xấu hổ, thế nhưng Lâm Giai Giai không biết chuyện gì xảy ra, trong lòng rất bình tĩnh, chậm rãi mang cái bàn dựng lên.

Lại nhìn người xung quanh, bọn họ nhìn cô một cái liền dời ánh mắt đi, cũng không có chú ý gì đối với cô, không hề giống như trước đây lộ ra vẻ trào phúng, phía trước thái độ chán ghét châm chọc bấy giờ lại là làm lơ.

An Dung trước kia bắt nạt cô nhìn thấy ánh mắt của cô, chỉ ‘hừ’ một tiếng liền dời đi ánh mắt, trong lòng Lâm Giai Giai càng tỏ ra nghi ngờ, chẳng lẽ sự tình nhìn thấy trong mơ đều là thật.

Đang đứng ngây ngốc, trong phòng học liền xuất hiện hai người đàn ông, trong tay khiêng bàn học, cái bàn học này là mới tinh đấy, mang đến vị trí của Lâm Giai Giai, đem bàn học mới đặt trước mặt cô.

“Các anh làm gì vậy?” Lâm Giai Giai hỏi, bàn học của cô thật lâu trước kia đã hỏng rồi, là bị người trèo cột, dùng dao găm rách nát, một cái chân bàn cũng bị đập gãy.

“Đây là trường học an bài, bàn học của cô bị hư, đương nhiên là phải thay cái mới rồi.” Một nhân viên công tác trường học nói.

Lâm Giai Giai bĩu môi, trước kia sao không có nghĩ đến, hiện tại lại muốn đổi cho cô, bất quá Lâm Giai Giai hiểu rõ tình huống bây giờ của mình, chỉ có thể nói: “Cảm ơn.”

“Là tôi bảo bọn họ đổi cái bàn cho cô.” Lãnh Ngạo tay nhét ở trong túi quần, đi đến trước mặt Lâm Giai Giai, từ trên cao nhìn cô.

Thời điểm Lâm Giai Giai nhìn thấy Lãnh Ngạo phản xạ có điều kiện liền bắt đầu cau mày, Lâm Giai Giai cũng có chút nghi hoặc phản ứng của mình, theo lẽ thường thời điểm nhìn thấy Lãnh Ngạo, có lẽ cô phải rất vui vẻ cùng hào hứng, vì cái gì trong lòng của cô lại phản cảm như vậy, không có khả năng a.

“Anh đây là ý gì?” Lâm Giai Giai không biết vì gì, tay rất ngứa, rất muốn cùng Lãnh Ngạo đánh một trận, tặng cho hắn một cái ném qua vai.

Lãnh Ngạo nhún mày, “Cô không cao hứng sao? Tôi thay cô chuẩn bị một cái bàn học mới đây.”

“Cảm ơn.” Lâm Giai Giai nhàn nhạt nói, ngẩng đầu nhìn Lãnh Ngạo, vóc dáng hắn cực cao, gương mặt đẹp trai, con mắt sáng ngời, giống như ngôi sao trên bầu trời.

Trong trí nhớ đây là lần đầu tiên cô đứng gần Lãnh Ngạo như vậy, thế nhưng trái tim Lâm Giai Giai lại không cảm thấy bất luận kích động nào.

“Cái bàn học này cô vừa lòng không?” Lãnh Ngạo thấy Lâm Giai Giai ngẩng đầu nhìn mình, ánh mắt thận trọng, không biết vì điều gì, Lãnh Ngạo rõ ràng cảm thấy mình có chút khẩn trương, chầm chậm sống mũi.

“Ah, cảm ơn.” Lâm Giai Giai hướng Lãnh Ngạo nói.

Lãnh Ngạo vênh cái cằm lên, hỏi: “Lần trước tôi bảo cô làm bạn gái của tôi, cô suy nghĩ xong chưa?”

Bạn gái, chuyện này xảy ra khi nào? Lâm Giai Giai ‘Xùy ~’ một tiếng, cô căn bản là không nhớ rõ, quá nhiều sự tình đều chệch đường ray rồi, không thấy Lăng Tuyết, hiện tại Lãnh Ngạo lại bảo cô trở thành bạn gái của hắn.

Cái chuyện này trước kia nghĩ cũng không dám nghĩ đấy, làm bạn gái Lãnh Ngạo? Lâm Giai Giai do dự, không nói gì.

Ánh mắt Lãnh Ngạo dần phai nhạt, nói: “Nếu cô đã không trả lời, tôi liền xem như cô đồng ý rồi đi, từ hôm nay trở đi, cô chính là người của tôi.”

“Tôi cũng không có đáp ứng, Lãnh Ngạo, mong anh đừng tự tiện làm chủ.” Lâm Giai Giai lạnh giọng nói, ồ, cô từ khi nào nói chuyện có thể lạnh lùng cùng khí thế như vậy.

Về mặt Lãnh Ngạo biến đổi, thần sắc có chút tức giận lại có chút thương tâm.

Lâm Giai Giai đi ngang qua Lãnh Ngạo đang đứng đấy bất động, ra khỏi phòng học, hiện tại đầu óc cô có chút loạn, như thế nào chỉ mới ngủ một giấc sau đó thế giới đều trở nên không giống với lúc trước.

Vừa ra khỏi phòng học, liền trông thấy một nam nhân mặc áo blouse trắng, tựa người vào ban công, dáng người cao ngất, nhìn có vẻ thoát tục, hắn đeo mắt kiếng gọng vàng, khí chất nho nhã mang theo một chút lạnh lùng.

Lâm Giai Giai nhìn thấy người này, trong lòng khẽ động, cảm giác người đàn ông này rất nguy hiểm, Lâm Giai Giai vượt qua hắn chuẩn bị đi WC.

Một cánh tay duỗi ra kéo Lâm Giai Giai lại, Lâm Giai Giai quay lại nhìn hắn nói: “Giáo Y.”

Đây là Giáo Y của trường.

Giáo Y híp mắt quan sát Lâm Giai Giai, ánh mắt gọn sóng, mang theo một tia thật sâu nghiên cứu tìm tòi, dò xét một tắc một tắc ở trên mặt cô, tựa hồ đang tìm kiếm cái gì đó.

“Có chuyện gì sao?” Lâm Giai Giai hỏi.

Giáo Y đại thúc quan sát Lâm Giai Giai, sắc mặt của cô lãnh đạm, không còn đáng vẻ tươi cười tùy tâm, cũng như nụ cười chân chó của trước kia.

Giáo Y đại thúc thả cánh tay Lâm Giai Giai ra, nhàn nhạt hỏi thăm: “Cô không phải cô ta?”

“Cái gì?” Lâm Giai Giai cảm thấy có chút không thể hiểu được.

Con người Giáo Y đại thúc cực lạnh, sau đó khóe miệng cong lên nở nụ cười, “Tôi nhận lầm người.”

Nói xong liền rời đi, Lâm Giai Giai nhìn bóng lưng của Giáo Y, góc áo blouse trắng bay bay.

Lâm Giai Giai lắc đầu, cô cần phải tỉnh táo lại, chuyện kể tiếp lại khiến cho Lâm Giai Giai càng thêm hết chỗ nói rồi.

Ba cô nghe nói Lãnh Ngạo muốn cô làm bạn gái hắn, bây giờ lại muốn đón cô trở về Lâm gia, thế này gọi là chuyện gì a, đem cô đuổi đi, hiện tại lại muốn đón cô về.

Lâm Giai Giai không có nghĩ tới sẽ trở về Lâm gia, tuy bây giờ cô lẻ loi một mình, nhưng lại cảm thấy rất tự tại, chính mình nuôi sống mình.

Lúc này lại cùng cô chơi bài tình thân, nói với cô lúc ấy có bao nhiêu bất đắc dĩ, Lâm Giai Giai chỉ biết cười cười, thời điểm không cần mình liền kéo ra ngoài đỡ đạn, tạp chí thông báo đoạn tuyệt quan hệ bây giờ cô còn lưu giữ đấy.

Lâm Giai Giai không biết rốt cuộc là ai đã sống trong thân thể của cô, nhưng vẫn thật tâm cảm tạ người đó, cô chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày cuộc sống của mình có thể tự do như thế, không cần mỗi ngày nghe ba ba nói cái gì phải vì gia tộc, phải vì cái gia đình này trả giá hết thảy.

Bọn họ vốn căn bản không phải là cha mẹ thân sinh của cô, chỉ là vợ chồng Lâm gia kết hôn thật lâu vẫn không có con, trong lòng mê tín dị đoan, liền trước nhận nuôi một đứa bé, tự nhiên sẽ có phúc sinh con.

Lâm Giai Giai chính là đứa bé được nhận nuôi này, đã bị đuổi ra khỏi nhà, đương nhiên sẽ không lại mò

về.

Nếu học viện Ace không có khai trừ, cô vẫn liền ngày ngày đến trường, Lâm Giai Giai cười cười, từ lúc nào da mặt cô lại dày như vậy, rõ ràng chỉ là một đứa con gái mồ côi, lại dám đến đi học ở trường quý tộc.

Từ khi cự tuyệt Lãnh Ngạo lúc trước, Lãnh Ngạo lại bắt đầu theo đuổi Lâm Giai Giai, có đôi khi cảm thấy tên này quá phiền, cô liền trực tiếp ném hấn qua vai.

Mà Lãnh Ngạo dường như hết sức quen thuộc với hình thức ở chung như vậy, trên mặt cũng không có lộ ra bất mãn, Lâm Giai Giai thoáng cái liền đỡ rồi, chẳng lẽ Lãnh Ngạo ưa thích kiểu tính cách như này, người ta đối với hấn kính cẩn lễ phép, hấn lại cao ngạo xem thường, bây giờ đối với hấn lãnh đạm kiêu căng, động một chút liền đánh hấn, rõ ràng hấn lại ưa thích.

Này không phải hấn đang bị xem thường sao, biểu tình của Lâm Giai Giai rất quái dị, chắc không phải có quá nhiều người lấy lòng hấn, cho nên có người đánh hấn ngược lại hấn rất vui vẻ, thật là bệnh không nhẹ a.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Tướng quân yêu thôn cô (1)

Edit: Akito

Thôn cô: cô gái nông thôn

Ninh Thư mới vừa nói ‘Được’, lập tức liền cảm thấy trời đất quay cuồng, sau đó ‘phù phù’ một tiếng ngã xuống mặt đất, đầu choáng váng não phình to, thiếu chút nữa muốn nôn ra.

Từ trên mặt đất đứng lên, nhìn thoáng qua, chung quanh trắng xóa, lại nhớ tới không gian hệ thống, Ninh Thư thật dài thở phào một hơi.

Ninh Thư cúi đầu xuống liền thấy được linh hồn của mình cứ nhiên âm thầm đi một ít, vội vàng ngồi xuống hấp thu vật chất của không gian, tuy cũng không biết nó là thứ gì, nhưng mà có thể khiến cho linh hồn càng thêm cường đại, Ninh Thư cũng không có cự tuyệt.

“Chúc mừng người chơi trở lại không gian.” Trong không gian hệ thống vang lên giọng nói lạnh lùng máy móc của hệ thống, Ninh Thư lập tức bật dậy, hỏi: “Vi cái gì linh hồn của tôi trở nên mờ nhạt như vậy, chẳng lẽ làm nhiệm vụ sẽ tiêu hao linh hồn lực sao?”

“Linh hồn người chơi vô cùng yếu ớt, nên sẽ chịu ảnh hưởng bởi cảm xúc của nguyên chủ.” Hệ thống giải thích, thanh âm cứng nhắc.

“Vậy có biện pháp nào có thể tăng cường linh hồn không?” Ninh Thư hỏi lại, Ninh Thư có dự cảm, dạng xuyên qua thế giới như này, đối với linh hồn tồn thương rất lớn, nếu như không tăng cường linh hồn, sớm muộn linh hồn sẽ bị hao tổn hết.

“Cửa hàng có được tăng cường linh hồn, cũng có bí tịch tu luyện linh hồn, hiện tại cô không đủ tư cách mở ra cửa hàng cùng hệ thống trao đổi.” Hệ thống giải thích khiến Ninh Thư có hi vọng, nhưng nghe đến không đủ tư cách, liền cảm thấy như có một thùng nước lạnh giội ở trên đầu.

“Đợi đến khi người chơi trở thành người chơi chính thức, mới có thể mở ra hệ thống trao đổi.”

Được rồi, cô hiện tại liền cái thực tập sinh cũng không phải, hấn là cái pháo hôi nhỏ nhất nhỏ nhất, nếu như chết đi ở trong nhiệm vụ, cũng sẽ hoàn toàn biến mất.

“Muốn xem thuộc tính không?” Hệ thống hỏi.

“Được.”

Trước mặt Ninh Thư lập tức xuất hiện giao diện thuộc tính.

Số hiệu: 2333

Tên họ: Ninh Thư

Tuổi: 27

Điểm kinh nghiệm EXP: 4000 (4000/10000)

Giá trị Linh hồn: 60

Điểm Sinh mệnh: 50

Giá trị trí tuệ: 80

Giá trị Mị lực: (?????)

Giá trị May mắn: 20

Tinh thần lực: 120

Giá trị vũ lực: 10

Tư chất: 20

Kỹ năng: Kỹ năng bắn súng vòng năm, Kỹ năng solo cận bã.

Danh hiệu Vinh dự: Không

Ninh Thư nghiêm túc xem xét mỗi điểm thuộc tính, làm cho Ninh Thư tương đối kinh hi là lần này cư nhiên có 4000 điểm tích phân, phỏng chừng là vì xuyên đến thể giới trung cấp, sau đó lại có thể may mắn hoàn thành nhiệm vụ.

Quả nhiên là nguy hiểm cao thì lợi nhuận nhiều.

“Khen thưởng người chơi 10 điểm giá trị thuộc tính.” Thanh âm hệ thống lại vang lên, “Bởi vì nhiệm vụ đầu tiên của người chơi là thể giới trung cấp, căn cứ vào độ vừa lòng hoàn thành nhiệm vụ, tặng thêm người chơi 10 điểm giá trị thuộc tính.”

Ninh Thư nghĩ nghĩ, đem một điểm thuộc tính thêm vào giá trị mị lực, quả thực để cho giá trị mị lực có mấy cái dấu chấm hỏi lớn (???) khiến cho Ninh Thư nhức hết cả bì, nghĩ đến giá trị may mắn càng làm cho cô nhức hết cả bì hơn, Ninh Thư không chút do dự bỏ vào 5 điểm giá trị may mắn, cuối cùng bỏ 4 điểm còn lại vào tư chất.

Sau đó giao diện thuộc tính của Ninh Thư đã có biến hóa.

Số hiệu: 2333

Tên họ: Ninh Thư

Tuổi: 27

Điểm kinh nghiệm EXP: 4000 (4000/10000)

Giá trị Linh hồn: 60

Điểm Sinh mệnh: 50

Giá trị trí tuệ: 80

Giá trị Mị lực: 1

Giá trị May mắn: 20 (+5)

Tinh thần lực: 120

Giá trị vũ lực: 10

Tư chất: 20 (+4)

Kỹ năng: Kỹ năng bắn súng vòng năm, Kỹ năng solo cận bã.

Danh hiệu Vinh dự: Không

Ninh Thư nhìn thấy cuối cùng giá trị mị lực của mình cũng đã có số, tuy rằng chỉ là một điểm giá trị mị lực lẻ loi trợ trợ, nhưng ít nhất không phải mấy cái

dấu chấm hỏi (???) là được rồi.

“Hiện tại có muốn tiến vào thế nhiệm vụ không?” Hệ thống hỏi.

Ninh Thư nghĩ nghĩ, nói “Có thể tiến vào thế giới trẻ một chút sao?”

“Có thể.” Sau đó hệ thống liền không lên tiếng nữa.

Ninh Thư nhìn linh hồn của mình, linh hồn của cô ảm đạm như vậy, tiến vào thế giới mà nói nếu như cảm xúc của nguyên chủ kích động quá lớn sẽ ảnh hưởng đến cô, dục tốc bất đạt*, Ninh Thư cảm thấy trước vẫn nên tu luyện một chút.

* Dục tốc bất đạt: nóng vội thì không thành công.

Ninh Thư ngồi xuống, cố gắng hấp thu vật chất của hệ thống không gian, bổ sung cho linh hồn của mình, không thể nghỉ ngơi tốc độ như này là rất chậm, nhưng Ninh Thư cũng chỉ có cách này.

Thời điểm hiện tại Ninh Thư muốn nhất là có thể lấy được bí tịch tu luyện linh hồn, đến khi nào mới trở thành người chơi chính thức a.

Hệ thống không gian không có khái niệm thời gian, Ninh Thư ngồi dưới đất, vẫn không chịu nhúc nhích, cũng không biết qua bao lâu, Ninh Thư mở to mắt, cúi đầu nhìn thân thể mình, cảm giác lại ngưng thật không ít, dùng tay chạm chạm, có loại cảm giác như sờ ở trên sữa bò, xúc cảm trắng mịn.

“Hệ thống có ở đây không? Tôi muốn bắt đầu nhiệm vụ.” Ninh Thư ngẩng đầu nhìn bức tường kín trước mặt hỏi, cô căn bản cũng không biết hệ thống ở nơi nào.

Ninh Thư vừa dứt lời, lập tức liền cảm thấy một trận đè nén, sát, có thể hay không để cô chuẩn bị tốt chút a, ít nhất cũng nên nói với cô một tiếng chứ.

Ninh Thư lâm vào hôn mê.

Trong bóng tối nặng nề, Ninh Thư cảm thấy bên cạnh có người đang nói chuyện, cổ sức mở to mắt, đầu đau nhức, nhìn bức màn lụa ở đầu giường cả buổi, trong đầu đều trống rỗng.

Cung nữ đứng bên cạnh nhìn thấy người ở trên giường đã mở mắt, vẻ mặt rất kích động, quỳ gối bên giường không ngớt lời hô to: “Công chúa, ngài đã tỉnh.” Sau đó vội vàng sai người đi thỉnh thái y.

Ninh Thư xoay đầu lại, nhìn cung nữ về mặt kích động quỳ gối ở mép giường, trên đầu nàng búi tóc đơn giản, dùng một cây hoa trâm đính lại, trên người mặc loại vải mộc lan thanh phong bình thường, bên ngoài khoác voan mỏng, khe rãnh phía trước như ẩn như hiện.

Ninh Thư cảm giác cơ thể thực nặng, trong bụng trống không, liền gơ tay cũng không có sức.

“Công chúa, ngài không nên chà đạp chính mình như vậy a.” Cung nữ kia vừa khóc vừa cười, Ninh Thư cố sức nói: “Làm chút gì đó cho ta ăn.”

Cung nữ kia đang lau nước mắt trên mặt, nghe thấy Ninh Thư nói muốn ăn, cơ hồ vui đến phát khóc, cầm theo làn váy chạy ra khỏi cung.

Ninh Thư nằm ở trên giường, quả thực đói đến mức hoa mắt chóng mặt, đây là nhịn đói bao lâu a, đây là cái tiết tấu muốn chết đói a.

Trong đầu hỗn loạn lại trống rỗng, Ninh Thư nghĩ đợi đến lúc ăn uống no đủ mới tiếp thu cốt truyện, vừa rồi nghe nha đầu kia gọi mình là công chúa, xem ra địa vị của cô thân thể này rất cao quý a, không nghĩ tới một ngày lại có thể trở thành một cô công chúa.

Không bao lâu, nha đầu kia liền bưng tới một chén cháo thập cẩm, bên trong có thịt cùng rau cải đã được sắc kĩ càng, Ninh Thư ngửi thấy mùi thơm này, bụng liền kêu lên.

Cung nữ đỡ Ninh Thư ngồi dậy, đối với Ninh Thư nói: “Công chúa, nô tỳ dứt cho ngài ăn.”

Ninh Thư nhẹ gật đầu, trên mặt cung nữ lộ ra thần sắc vui mừng, lập tức múc một thìa thổi thổi dứt cho Ninh Thư.

Cũng không biết cổ thân thể này đói bụng bao lâu, cháo nhạt nhẹ nhàng như vậy cũng khiến cho dạ dày co rút đau đớn, cũng may chậm rãi thích ứng, Ninh Thư liền cố gắng ăn hết một chén.

Cung nữ đỡ Ninh Thư nằm xuống, Ninh Thư quan sát nha đầu này, ước chừng mười lăm mười sáu tuổi, lớn lên nhưng thật ra rất thanh tú, bất quá ánh mắt Ninh Thư phóng ở trước ngực nha đầu này, triều đại mà y phục kêu gọi coi mở như này, chắc chắn là cái kiểu y phục của Đường triều, một cái cúi đầu, có thể trông thấy khe rãnh bên trong.

Ninh Thư thấy nha đầu này đối với nguyên chủ coi như cũng tốt, cung kính ân cần, chẳng qua cô vẫn chưa tiếp thu cốt truyện. Cũng không biết được phẩm hạnh và tính cách của nha đầu này, nhưng mà xem biểu hiện vừa rồi của nàng, hẳn là cũng không tệ lắm đi.

Ninh Thư vừa nằm xuống, một cung nữ khác liền chạy vào trong điện, đoán chừng là bởi vì chạy quá vội, sắc mặt đỏ tươi, cái mũi xinh xắn cũng bao phủ một lớp mồ hôi mỏng.

Chương 33: Tướng quân yêu thôn cô (2)

Edit: Akito

Cung nữ hướng Ninh Thư nằm trên giường hành lễ, “Công chúa, thái y đến rồi.”

Cơ thể này kỳ thật cũng không có bệnh tật gì, chỉ là đói bụng, ban nãy ăn qua một chút, bây giờ cảm thấy tốt hơn nhiều rồi, Ninh Thư còn chưa có tiếp thu cốt truyện, không biết tính cách của nguyên chủ ra sao, nhân nhát nói: “Các người đều lui ra đi.”

Hai cung nữ liếc nhìn nhau một cái, khom người lui ra, trông mắt Ninh Thư chuyển động, dò xét khung cảnh xung quanh.

Cung điện rất rộng lớn, trên kệ sách bày biện các loại đồ chơi hiếm thấy, đóa hoa mai tươi đẹp trong chậu sứ Thanh Hoa tinh xảo vô cùng.

Lư hương đặt trên chiếc bàn làm bằng gỗ từ đàn chậm rãi tản ra một mùi hương đan quện như cây an túc, khiến cho lòng người bình an.

Bên cạnh chiếc giường gỗ lim khảm xoắn ốc bày biện đồ trang trí được chạm khắc hình ngà voi màu tím đặt trên nền đá cẩm thạch, mọi đồ vật nhìn thấy đều được chế tác tỉ mỉ, đều là vật tôn quý bất phàm.

Chỉ nhìn đồ vật trong gian phòng này, Ninh Thư liền biết rõ cuộc đời cô công chúa này trôi qua không tệ, thế nào còn có thâm cừ đại hận gì muốn nghịch tập, có cái gì không bỏ xuống được hay sao?

Ninh Thư hít một hơi thật sâu, mới bắt đầu tiếp nhận cốt truyện, dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng đầu óc vẫn đau muốn nứt ra.

Nguyên chủ tên gọi Lý Tuyết San, là công chúa duy nhất của Đại Ung, là muội muội ruột duy nhất của đương kim thánh thượng, được thánh thượng ban cho tước hiệu Ân Huệ công chúa, lại có một mảnh đất phong Tấn Dương, là một nữ nhi Thiên Kiêu chi sủng.

Người bên ngoài không rõ vì gì Ân Huệ công chúa lại có vinh sủng lớn như vậy, chỉ cho là đương kim thánh thượng niệm tình thân, hơn nữa là muội muội ruột thịt cùng một mẹ sinh ra, sủng ái một cái công chúa liền sủng ái.

Lại không biết trong lúc đương kim thánh thượng tranh giành đoạt ngôi Ân Huệ công chúa phải trả giá rất nhiều, thậm chí mạo hiểm thân mình thay thánh thượng làm bất cứ chuyện gì, trận chiến đoạt ngôi khốc liệt vô cùng, huynh đệ chém giết làm cho hoàng cung toàn là máu đen, thánh thượng cũng rất tàn nhẫn, đem hoàng tử hoàng tôn giết hết không còn một mống.

Phòng chường bởi vì thánh thượng chơi liêu liên đem đại thần văn võ dọa sợ, ngoài dự tính thời điểm thánh thượng đăng cơ tiếp nhận triều đình hết sức thuận lợi.

Đương kim thánh thượng là ca ca ruột thịt của mình, còn là người thân duy nhất của hoàng đế, Ân Huệ công chúa coi như cũng khổ tận cam lai* rồi, một thân vinh sủng, ngay cả hoàng hậu chị dâu nàng đối với nàng cũng hết sức hòa nhã, phi tần chốn hậu cung càng đảo hết tâm tư nịnh nọt nàng, theo lẽ thường cuộc sống như vậy chính là Thần Tiên.

Khổ tận cam lai: thời kỳ cực khổ đã qua

Dù gì Ân Huệ công chúa cũng là nữ nhân, tình yêu chính là thứ nữ nhân khao khát nhất, chẳng sợ Ân Huệ là công chúa, lúc này một nam nhân trẻ tuổi tuấn lãng vẫn lọt vào trong mắt công chúa.

Ân Huệ công chúa không thích tài tử phong lưu học đòi văn vẻ, đã trải qua trận tranh đấu đoạt ngôi tàn khốc, Ân Huệ sẽ không nhìn trúng loại nam nhân tay trái gà không chặt này, lại còn là tài tử phong lưu như nữ nhân bôi phấn thoa son.

Chỉ có nam tử như Đoạn Tinh Huy vậy mới có thể cho Ân Huệ cảm giác an toàn, cái kiểu niên thiếu tướng quân tuấn lãng này, mặc vào khôi giáp ngồi trên lưng ngựa rong ruổi khiến cho người nhìn vào có một loại cảm giác rung động lòng người.

Cùng Đoạn Tinh Huy tiếp xúc mấy lần, Ân Huệ càng thêm hài lòng nam tử này, tuy rằng ít nói ít cười, nhưng lại để cho người ta có cảm giác ổn trọng an tâm.

Đoạn Tinh Huy đối với Ân Huệ tôn kính, tuy chưa từng nói qua lời ước hẹn, nhưng là ấn tượng của Ân Huệ đối với hắn ngày càng tốt, bên cạnh Ân Huệ không thiếu người nịnh nọt, vì thế nàng coi trọng hành động chứ không phải là lời nói gió bay trên miệng.

Thánh thượng biết được chuyện này, cũng không lập tức hạ chỉ tứ hôn, muốn khảo nghiệm tên Đoạn Tinh Huy này xem hắn có đáng giá hay không để đem muội muội phó thác cho hắn.

Quan hệ giữa Ân Huệ cùng Đoạn Tinh Huy chỉ là bí mật mọi người không dám nói ra khỏi miệng mà thôi, chứ kỳ thật đã xem như xác định rồi.

Lúc này biên quan xảy ra chuyện, thời tiết lạnh, thổ phi Hung Nô lại bắt đầu tiến vào Bắc Trung Nguyên cướp đoạt, thánh thượng liền phái Đoạn Tinh Huy đi biên quan, tao nhã khí phách nói đánh thắng trận này trở về sẽ ban chỉ tứ hôn cho hai người.

Chiến sự giằng co, biên quan lại truyền đến tin tức Đoạn Tinh Huy chết trận, nhận được tin tức cả người Ân Huệ liền phát ngốc, sau đó không ăn không uống, cuối cùng thánh thượng nhìn không nổi, buộc phải ban thưởng ít đồ cho nhà Đoạn Tinh Huy, kết quả trải qua thống khổ tận tâm gan, thân thể Ân Huệ càng ngày càng không tốt.

Ngày ngày tưởng niệm Đoạn Tinh Huy đã chết, thậm chí muốn cắt tóc làm ni cô, để người chết vĩnh viễn lưu ở trong lòng, hơn nữa vết sẹo trong tim càng ngày càng sâu, cuối cùng không thể chữa lành được nữa.

Thế nhưng không lâu về sau, tên Đoạn Tinh Huy chết đi đã sống lại, về tới kinh thành, bên người còn mang theo một nữ nhân trở về.

Tiếp thu đến đây Ninh Thụ đã minh bạch quá trình phát triển của câu chuyện này rồi, cô công chúa Thiên Kiêu chỉ sủng này trở thành pháo hôi giữa tình yêu của tướng quân cùng chân ái của hân.

Ninh Thụ ‘ai’ một tiếng thật dài, đối với nguyên chủ tỏ vẻ đồng tình sâu sắc, biểu thị một chữ ‘tình’ có thể hại người.

Cốt truyện đằng sau rất đơn giản chính là Ân Huệ không cam lòng, quý phá tình cảm giữa hai người, lợi dụng địa vị công chúa của mình, đối với thôn cô không biết xuất hiện từ cái xó xỉnh nào trả đũa trên mọi phương diện.

Khiến cho Ân Huệ khiếp sợ chính là, nam nhân trước kia ôn trọng ở trước mặt mình, đối mặt với thôn cô kia lại lộ ra vẻ kích động, cả người hân đều sống động, sức sống mãnh liệt, giống như mao đầu tiểu tử, vì thôn cô kia kháng lại thánh chỉ, còn ở trước mặt mọi người nói đòi này chỉ yêu người nữ nhân kia.

Ân Huệ giống như bị người cho một cái tát, đánh nàng đến mặt nóng rát, nàng cơ hồ trở thành trò cười của toàn bộ Đại Ung, công chúa cao quý cư nhiên lại thua một thôn cô, nàng không cam lòng, nàng là người nào, nàng là công chúa, sự kiêu ngạo của công chúa không cho phép nàng thất bại như vậy.

Ân Huệ cố tình công kích thôn cô, sau đó tất cả mọi người bắt đầu nghi ngờ nàng, thậm chí nói nàng ngoan độc, nói nàng ném bỏ bộ mặt triều đình, mà ngay cả thánh thượng đối với muội muội ruột này cũng tràn đầy thất vọng.

Ân Huệ càng náo càng hung, trên phố đều truyền tai nhau công chúa cướp nam nhân của người khác, thanh danh Ân Huệ càng ngày càng bẩn.

Người Hung Nô mới đánh thắng một trận, dương dương đắc ý yêu cầu hòa thân, thánh thượng đối với muội muội ruột này thật sự thất vọng, liền đóng gói đưa đi.

Rõ ràng nguyên nhân là bởi vì Đoạn Tinh Huy, chiến sự phát sinh nghịch chuyển, nếu như không phải hân quá háo thắng, cũng sẽ không trúng phải quỷ kế của bọn Hung Nô, nhưng hiện tại lại bắt nàng đi hòa thân, người ta lại hạnh phúc ở bên nhau.

Ân Huệ là nũng nịu công chúa, hơn nữa trong khoảng thời gian tất cả mọi người cho rằng Đoạn Tinh Huy đã chết, Ân Huệ thương tâm thương phổi, khiến thân thể để lại bệnh căn, đến địa phương hoàn cảnh ác liệt, hơn nữa còn bị bắt đến nơi không xem nữ nhân là người.

Thân phận Ân Huệ công chúa cũng không mang đến chỗ tốt cho nàng, ngược lại càng khiến đám người đã man này càng thêm lăng nhục nàng, nàng chính là một chiến lợi phẩm, người Hung Nô tàn bạo, đụng một chút lại đánh chửi nữ nhân.

Sống nhưng không bằng chết, tâm Ân Huệ đã chết lạng, dung nhan như hoa bị bão cát ăn mòn, nàng cảm lạnh suy giảm, nàng không biết chính mình đã làm sai cái gì rồi.

Tâm nguyện nguyên chủ: Một, nàng không được lại yêu cái tên lang tâm cầu phế Đoạn Tinh Huy kia; Hai, muốn tiện nhân kia chết không từ tế; Ba, nàng muốn làm một công chúa cao cao tại thượng, không để trên người mình dính bùn, nàng không muốn hoàng huynh thất vọng, không bị bắt đi hòa thân, không bị người lăng nhục.

Ninh Thụ: ...

Trong lòng nha đầu này vẫn là không bỏ xuống được chuyện này, Đoạn Tinh Huy là nguyên nhân khiến cho mọi bi kịch của Ân Huệ bắt đầu, Đoạn Tinh Huy giống như là chiếc chìa khóa mở ra cái hộp ma quái Pandora vậy.

Làm cho Ninh Thụ có chút vô ngữ chính là, thời gian nàng tiến vào cốt truyện có chút trễ, bây giờ là thời điểm biết Đoạn Tinh Huy đã chết, Ân Huệ thương tâm không chịu ăn uống, có cảm giác rất muốn đi theo Đoạn Tinh Huy.

Đã cùng Đoạn Tinh Huy nhắc lên quan hệ.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: Tướng quân yêu thôn cô (3)

Edit: Akito

Tiếp thu xong cốt truyện Ninh Thư cảm giác đầu mình dần lâm vào hôn mê, trái tim ần ần đau đớn, xem ra tâm cơ thân thể này mạch đã bị thương rồi.

Ninh Thư thở dài một hơi, với tư cách là người đã từng đem bệnh viện trở thành nhà mà nói, không có gì so với cơ thể khỏe mạnh quan trọng hơn, tội gì gây tổn thương đến chính mình như thế chứ.

Về phần tâm nguyện của nguyên chủ, không yêu cái tên lang tâm cầu phế kia*, điểm này Ninh Thư hoàn toàn có thể làm được, còn về trả thù tiện nhân kia, Ninh Thư cảm thấy là do tính tình kiêu ngạo của nguyên chủ không bỏ xuống được chuyện này, cuối cùng là chuyện không bị hòa thân, chỉ có thể đi một bước tính một bước mà thôi.

*Lang tâm cầu: lòng lang dạ sói

Ninh Thư cảm thấy nhiệm vụ này so với cái nhiệm vụ thế giới trước dễ hơn một chút, không đến mức nhảy ra một cái Lăng Tuyết tồn tại siêu nhiên như thế, vượt qua cả giới hạn thế giới.

Hơn nữa còn là công chúa của một nước, địa vị rất cao, so với tướng quân cùng thôn cô, chính là có ưu thế rất lớn.

Ninh Thư nghĩ tới nghĩ lui liền ngủ quên mất, thật ra là vì cơ thể thân thể này quá suy yếu rồi.

Ninh Thư quá là vô ngữ, thời điểm tiến vào nhiệm vụ đều khổ bức như vậy.

Cũng không biết ngủ bao lâu, thời điểm Ninh Thư tỉnh lại, cảm thấy trên người đều dính mồ hôi.

Cổ sức mở to mắt, con ngươi đảo một vòng liền thấy có người ngồi ở bên giường, im hơi không tiếng động, quả thực đem Ninh Thư dọa sợ, nhin không được ‘A’ lên một tiếng, trái tim cũng muốn nhảy ra ngoài rồi.

Người nam nhân kia trông thấy Ninh Thư bị dọa sợ, nhàn nhạt lên tiếng nói: “Tĩnh.”

“Hoàng huynh.” Ninh Thư gắng gượng mở miệng, từ trong trí nhớ nguyên chủ biết được, người nam nhân này chắc là đương kim thánh thượng Lý Ôn, tên gọi nghe ảm áp, thể nhưng cùng khí chất của hần một chút cũng

không hợp, sắc mặt hần rất lạnh, rất uy nghiêm.

Trên người Lý Ôn mặc long bào ngũ bào Kim Long, Lý Ôn lớn lên thật anh tuấn, mặt mày như họa, kiên định như băng, sáng long lanh như pha lê, vị thế cao quý khiến cho mặt mũi của hần tăng thêm một tầng lạnh lùng, lãnh khốc ngạo nghễ, tôn quý phi phàm, là một tên nam nhân tràn ngập mị lực khiến cho bất luận nữ tử nào cũng đều không thể trốn thoát.

Nói tóm gọn chính là một cái núi băng.

Coi như lúc đối mặt nguyên chủ muội muội ruột của mình, cũng hiếm khi bày ra dáng vẻ tươi cười, thay vào đó là ban cho nguyên chủ địa vị siêu phàm cùng vật chất.

Lý Ôn chính là trời sinh làm đế vương, thủ đoạn lợi hại, ít nói ít cười, không người nào có thể nhìn trộm ý nghĩ trong lòng hần.

Đối mặt với người như vậy, trong lòng Ninh Thư có chút lo sợ bất an, cơ thể không tự giác căng cứng, nhảy bèn mà cảm giác được người trước mặt rất nguy hiểm, hần tựa như Vua Sư Tử ưu nhã liếm láp móng vuốt sắc bén của mình.

“Cứ nằm xuống đi.” Lý Ôn nhàn nhạt nói, ánh mắt đảo qua khuôn mặt Ninh Thư, thoáng dừng một chút, nói:

“Chuyện này vẫn chưa xác định chắc chắn, ngươi không nên chà đạp thân thể của mình như vậy.”

Nói xong, Lý Ôn nhú lại lông mi anh tuấn, nhìn trên trán muội muội mình đều là mồ hôi lạnh, liền thái dương cũng ướt đẫm, giọng nói cũng nhu hòa hơn, “Ân Huệ, đừng tùy hứng.”

Mồ hôi lạnh trên đầu Ninh Thư ngày càng nhiều, trong lòng quả thực có chút hết chỗ nói rồi, trọng phụ tương lai chết, thương tâm một chút lại là tùy hứng.

Ninh Thư há miệng thở dốc, cuối cùng nói: “Ân Huệ đã biết.”

Ân Huệ là tước hiệu của nguyên chủ.

“Người đầu.” Lý Ôn hướng phía cửa hô, thanh âm của hắn trầm thấp mà lộ vẻ gọi cảm, lại rất lạnh lùng cùng uy nghiêm, khiến cho lòng người không dám sinh ra tâm tư phản kháng.

Lập tức liền có hai cung nữ từ bên ngoài tiến vào, Ninh Thư hí mắt, một người là Diệu Tình, một người là Nguyên Đông, hai người này là người thân cận nguyên chủ nhất, hai người kia cũng là chuyện thần kì, tóm lại, tình huống kể ra có chút khôi hài.

Lý Ôn hướng hai cung nữ ngũ khí nhặt nhều nói: “Hảo hảo chiếu cố công chúa.”

“Nô tỳ tuân mệnh.” Diệu Tình và Nguyên Đông cùng nhau lên tiếng đáp lời.

Tựa hồ chính vụ rất bận rộn, Lý Ôn theo thường lệ quan tâm Ninh Thư một chút liền rời đi, cơ bản Ninh Thư không có nói chuyện, cũng không biết Lý Ôn có nhìn ra nàng có điểm dị thường hay không.

Nguyên Đông tiến lên trước nhìn thấy trên trán Ninh Thư đều là mồ hôi, tức khắc lấy nước thay Ninh Thư xoa xoa thân thể, Ninh Thư quan sát nàng, nha đầu này lớn lên không tệ, chỉ tiếc là người có tư tâm,

nhưng lại một mực đi theo bên người nguyên chủ.

Ninh Thư hướng Diệu Tình đang thay nàng sửa sang lại chăn mền nói: “Ta... Bồn cung muốn ăn cơm.”

Diệu Tình ‘Ân’ một tiếng giong già, liền đi ra ngoài chuẩn bị thức ăn cho Ninh Thư, Ninh Thư nhìn nàng giống như Hoa Hồ Điệp lui khỏi cung điện, trong ánh mắt hiện lên một đạo quang mang, Diệu Tình này cuối cùng lại trở thành phi tử của Lý Ôn đấy.

Ninh Thư lại đưa mắt đặt trên người Nguyên Đông, nha đầu này chính là cùng nguyên chủ đi hòa thân, trở thành đồ chơi của thổ phi Hung Nô, đương nhiên điều này cũng không đại biểu cái nha đầu này trung thành đối với nguyên chủ, mà là nha đầu này thích Đoạn Tinh Huy.

Đoạn Tinh Huy yêu một thôn cô, đã đánh gãy nguyện vọng trở thành nha đầu thông phòng cho Đoạn Tinh Huy của Nguyên Đông, tuy rằng còn có chủ mẫu, nhưng nữ nhân đều sẽ vì nam nhân chuẩn bị nha đầu thông phòng, chẳng may có nguyệt sự hay trong lúc mang thai phải để cho những nữ nhân khác hầu hạ nam nhân của mình, thì nha đầu thông phòng liền phát huy tác dụng.

Ân Huệ cùng Nguyên Đông vì có cùng một mục tiêu, kết thành một sợi dây thừng đối phó với thôn cô, lại nói cái thôn cô này gọi là Nhị Nha.

Tên gọi vô cùng quê mùa, về sau sửa thành một cái danh tự hết sức dễ nghe cao quý.

Chỉ trong chốc lát, Diệu Tình liền bùng thức ăn lên, vẫn là đồ ăn tương đối thanh đạm, Ninh Thư cũng sẽ không giống nguyên chủ vậy, chà đạp thân thể của mình, có một cơ thể khỏe mạnh so với cái gì đều quan trọng hơn.

Diệu Tình dứt cho Ninh Thư ăn đủ thứ, Ninh Thư một chút cũng không khách khí, như vậy mới có thể khỏe lên a.

Ăn hết một chén cháo, Diệu Tình lấy ra khăn tay lau khô miệng cho Ninh Thư, Ninh Thư thấy mấy cái nha đầu này đối với nguyên chủ chiếu cố rất chu đáo, nhưng cuối cùng đều bởi vì tình yêu ruộng mà bỏ chủ tử.

Ăn uống xong, Ninh Thư lại nhắm mắt ngủ, con người khi ngủ, có thể tự động chữa trị thân thể, hiện tại Ninh Thư cần cơ thể khỏe mạnh để hoàn thành nhiệm vụ, ghét nhất loại người tự chà đạp cơ thể như này, có thân thể tốt lại không biết quý trọng.

Vào buổi tối, Lý Ôn lại đến đây một chuyến, đứng ở bên giường không nói không rằng, đem Ninh Thư dọa sợ hết mức.

“Hoàng huynh.”

“Thân thể khá hơn chưa?” Lý Ôn thoáng đánh giá Ninh Thư một chút, thấy sắc mặt nàng tốt hơn trước, gật đầu nói: “So với buổi sáng khí sắc tốt hơn nhiều.”

“Đa tạ hoàng huynh quan tâm.” Gương mặt Ninh Thư lộ vẻ cảm kích.

Lý Ôn không nói gì, bầu không khí thoáng cái liền chìm xuống, mà Ninh Thư cũng không biết nên nói cái gì, nói nhiều sai nhiều, lời đuôi cũng không biết, người nam nhân này rất nguy hiểm a, bị cái cặp mắt thâm thúy dò xét kia nhìn mình, liền có loại cảm giác muốn đem người xé rách.

Trong lòng Ninh Thư đủ kiểu không quen, đi nhanh lên a, người như một cây gậy gỗ đứng ở đó làm cái gì, đương nhiên, những điều này Ninh Thư chỉ dám nói trong lòng, khiêu chiến cảm xúc của một đế vương phong kiến, Ninh Thư tự hỏi vẫn là biết mình không có cái lá gan này đấy.

Hai người đều không nói gì, Ninh Thư ngẩng đầu nhìn thoáng qua Lý Ôn, đôi mắt của hắn hơi híp lại, bởi vậy cả người có vẻ thực sự sắc bén.

Trong lòng Ninh Thư khổ ba ba, rốt cuộc là muốn làm gì a, không chịu nói lời nào, cứ đứng ở đó như vậy lại khiến cho Ninh Thư cảm thấy cả người đều không khỏe rồi.

Sau cùng vẫn là Ninh Thư mất kiên nhẫn trước, mở miệng nói trước: “Hoàng huynh, chính vụ bề bộn ngài đi đi a, Ân Huệ không có chuyện gì rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phản Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 35: Tướng quân yêu thôn cô (4)

Edit: Akito

Nghe thấy Ninh Thụ uyển chuyển đuổi khách, Lý Ôn híp híp con ngươi thâm thúy, nhàn nhạt nói: “Trẫm sẽ đi, hảo hảo dưỡng thân thể, không có Đoạn Tinh Huy, còn có những nam nhân khác.”

Ở bên trong cốt truyện Lý Ôn cũng nói như vậy, nhưng Ân Huệ công chúa lại nói thế giới này chỉ có một Đoạn Tinh Huy, đem Lý Ôn ghen hòng.

Đương nhiên Ninh Thụ sẽ không nói như thế, chọc Lý Ôn phiền chán, liền trực tiếp cho nàng đi hòa thân, muốn khóc cũng không biết tìm nơi nào để khóc.

Trên mặt Ninh Thụ nén không được lộ ra vẻ bi thương, hướng Lý Ôn cung kính nói: “Hoàng huynh, hiện tại đầu óc Ân Huệ rất loạn, bây giờ cái gì Ân Huệ cũng không suy nghĩ nổi.”

Nghe vậy, đôi mắt Lý Ôn híp lại, không biết vì gì, mỗi lần chứng kiến động tác híp con ngươi lại của Lý Ôn, Ninh Thụ đều có loại cảm giác hải hùng khiếp vía, nàng đã cô hết sức bắt chước biểu tình thói quen của nguyên chủ, chẳng lẽ kỹ thuật diễn của nàng cạn bã như vậy sao.

Lý Ôn gật gật đầu, từ trên cao mà nhìn xuống quan sát Ninh Thụ, nói: “Có cần cái gì, ta bảo Hoàng tẩu ngươi đem tới.”, sau đó lại dặn dò hai cung nữ bên cạnh, “Hảo hảo hầu hạ công chúa.”

“Ân.” Hai nha đầu cùng kêu lên đáp lời, chỉ là đôi mắt của Diệu Tinh đã dính trên người Lý Ôn, thẳng đến khi Lý Ôn ra khỏi Lan Uyển điện mới chịu thu hồi ánh mắt, Ninh Thụ ở bên cạnh trông thấy, lắc lắc đầu.

Cũng là nguyên chủ đối với hai cung nữ thiếp thân bên cạnh mình không để ý, cũng không biết một người ưa thích đại ca mình, một người ưa thích trượng phu tương lai của mình.

Cảm thấy quá khổ bức.

Những ngày tiếp theo, Ninh Thụ an an ổn ổn trải qua sinh hoạt điều dưỡng thân thể, bất quá lúc này Ninh Thụ mới rõ ràng thấy được đến cùng nguyên chủ có bao nhiêu được sủng ái.

Mỗi ngày đều có phi tử đến thăm bệnh, lễ vật mỗi ngày được biếu tặng đều là dùng cái sọt để đựng, có một ít châu báu quý hiếm, còn có phi tử tự mình khâu khăn, hoặc chính là giấy, dù sao là đủ loại đồ vật.

Đương nhiên Ninh Thụ sẽ không gặp những người này, thân thể không tốt, nàng cũng sẽ không chống gượng đi gặp những người này, dù sao nữ nhân trong hậu cung thật sự quá nhiều, dân hậu cung oanh oanh yến yến của hoàng đế bệ hạ nàng căn bản là không biết con mẹ nó a.

Ninh Thụ nhìn thấy Diệu Tinh cùng Nguyên đông đều là một vẻ mặt tập nãi thành thói quen, ả ả còn mang theo sự khinh bỉ đối với mấy phi tử này, chỉ là hai cung nữ, cư nhiên dám khinh thường phi tử có phẩm cấp, Ninh Thụ đã biết rõ nguyên chủ đối đãi với những phi tử này là cái thái độ gì rồi, phóng chừng cũng nhìn không vừa mắt a.

“Công chúa, nô tỳ đều mang những vật này vào kho a.” Diệu Tinh hướng Ninh Thụ nói, nhìn thoáng qua biểu tình của Ninh Thụ, do dự một chút, “Công chúa, những người này chỉ muốn lợi dụng công của để gặp được Hoàng Thượng, lợi dụng sự sủng ái của Hoàng Thượng dành cho công chúa để lấy được sự sủng ái của Hoàng Thượng.”

Nguyên chủ cùng Ninh Thụ đều minh bạch chuyện này, không cần mỗi ngày cung nữ cứ nhắc mãi như vậy, nguyên chủ Ân Huệ công chúa lại cho rằng Diệu Tinh là có ý tốt, bởi vì trong lòng nguyên chủ chính là nghĩ như thế.

Diệu Tinh yêu thích Lý Ôn, bởi vì là người bên cạnh nguyên chủ, cơ hội Diệu Tinh nhìn thấy hoàng đế so với đại đa số phi tử hậu cung muốn gặp hoàng đế khả năng cao hơn gấp nhiều lần.

Diệu Tinh nói như vậy, chẳng qua là trong lòng không ngờ, hơn nữa ghen ghét những phi tử này mà thôi,

Ninh Thụ nhàn nhạt nhìn nàng một cái, cũng không có giống như thường ngày hòa theo nàng ta, mỗi lần nguyên chủ nghe Diệu Tinh nói như thế, đều rất tức giận, tức giận những nữ nhân này lợi dụng mình.

Diệu Tinh thấy công chúa không có phản ứng với mình, trong lòng cứng lại, đem đồ đạc cất vào nhà kho.

Ninh Thụ xem Diệu Tinh thức thời như vậy, dù sao cũng là nữ nhân trong nội cung, đều không tầm thường a, đôi lại là những người khác chắc còn sẽ tiếp tục châm ngòi ly gián, nhưng Diệu Tinh lại biết khó mà lui.

Ninh Thư cảm thấy nói nguyên chủ đơn thuần cũng không hẳn đơn thuần, từ con đường đoạt ngôi đi lên, vì Lý Ôn xung phong dẫn đầu giải quyết sự tình, gặp phải chuyện hắc ám cũng không ít, nhưng mà nói ngu xuẩn cũng coi như ngu xuẩn, đối với nữ nhân hậu cung, cơ bản nàng đều đắc tội hết rồi.

Nói cho cùng vẫn là do tính tình kiêu ngạo, xem thường những nữ nhân hậu cung này dựa vào nam nhân mà thôi, thế cho nên thời điểm hòa thân, không ai đứng ra thay nàng nói giúp một lời, toàn bộ đều đồng ý để cho nàng đi hòa thân, nhân duyên kém thành như thế cũng là quá tệ đi.

Ninh Thư nghĩ nghĩ, nói: “Đem những thứ này đều ký sổ đi, sau đó dựa theo quy cách bình thường mà đáp lễ.”

Diệu Tinh cùng Nguyên Đông đang thu dọn đồ đạc đồng thời sững sờ, bởi vì công chúa nhận lễ vật chưa bao giờ đáp lễ, hiện tại đột nhiên muốn trả lễ, khiến cho Diệu Tinh cùng Nguyên Đông có chút không kịp phản ứng, nhưng hai người dù gì cũng là Đại cung nữ, thoáng ngu ngơ một chút liền kịp phản ứng trở lại.

Quan hệ giữa người với người chính là có qua có lại, nguyên chủ chỉ lấy đồ đạc như thế, không chịu đáp lễ, chính là biểu thị chính mình không muốn cùng đám nữ nhân này lui tới, liên đắc tội với rất nhiều người a.

Cũng là quá tùy hứng, nữ nhân trong hậu cung cần rằng nguyên rửa, nhưng lại không có cách nào bắt được nguyên chủ, tường đồ mọi người đẩy, nguyên chủ rơi xuống kết cục như vậy, làm sao không hả hê cho được.

“Công chúa, thật sự muốn đáp lễ?” Diệu Tinh hỏi, “Đây là cho các nàng thể diện sao.”

Ninh Thư nhìn nàng một cái không nói gì, nhưng lại khiến cho lòng Diệu Tinh có chút bất an, trước đây nàng cùng Nguyên Đông nhìn thấy nội tâm công chúa hoàn toàn bị thương, nhưng là hiện tại công chúa tinh táo lại khiến cho người sợ hãi, chắc không phải là bị kích thích điên rồi a.

Đương nhiên ý niệm như vậy chỉ có thể nghĩ ở trong lòng, tuy hai cung nữ không muốn, nhưng động tác vô cùng nhanh nhẹn, rất nhanh liền gửi đáp lễ cho tất cả các cung.

Đám phi tần đối với đáp lễ của Ân Huệ công chúa, cảm thấy kinh ngạc cùng chấn động, tạm thời không đề cập đến các loại tâm tư phức tạp đi.

Ninh Thư suy nghĩ chính mình nên hay không đi tìm Đoạn Tinh Huy, ý nghĩ này chỉ mới ngoi lên đã bị Ninh Thư phủ nhận, chối bỏ rồi, vào lúc này có lẽ Đoạn Tinh Huy đã được Nhị Nha cứu giúp rồi, nàng đi thì làm được cái gì, hơn nữa, một công chúa muốn đi xa, phải có nghi thức uy nghiêm, sau đó đây đưa lễ mễ lễ mà với một đám người, coi như đến được biên quan, gái trẻ cũng trở thành gái già rồi.

Đôi vợ chồng người ta là chân ái, vận mệnh sẽ đem hai người bọn họ trói chặt chẽ chung một chỗ đấy.

Đoạn Tinh Huy cùng Nhị Nha là không bà mối tăng tị với nhau đấy, Nhị Nha chiếu cố Đoạn Tinh Huy bị thương, giữa hai người sẽ có tiếp xúc thân thể, lâu ngày sinh tình, củi khô bốc lửa, lửa tình thiếu đốt, tóm lại một câu là, hai người yêu nhau rồi, là chân ái.

Nhiệm vụ chính xác là phải đợi Đoạn Tinh Huy mang theo Nhị Nha trở lại kinh thành, như vậy trong khoảng thời gian này tốt nhất nên hảo hảo nuôi dưỡng thân thể, xoa xoa hảo cảm của hoàng đế Lý Ôn, nếu không muốn bị hòa thân thì chính mình phải có giá trị.

Nàng có thể giúp làm chuyện gì đây, việc bưng trà rót nước có quá nhiều người làm, xoa hảo cảm, khiến tình cảm huynh muội trở nên sâu sắc có tác dụng cực kỳ nhỏ, nhưng thỉnh thoảng làm coi như cũng được.

Ninh Thư nghiêm túc dưỡng bệnh, nhưng trên mặt một chút tươi cười cũng không có, để cho Diệu Tinh cùng Nguyên Đông hầu hạ Ninh Thư kinh ngạc lại nom nớp lo sợ.

Mỗi lần lúc nói chuyện đều phải cẩn thận từng li từng tí, lúc này Diệu Tinh không dám ở trước mặt Ninh Thư châm ngòi, Ninh Thư phát hiện con mắt Nguyên Đông có chút hồng, mỗi lần Ninh Thư hỏi tới, Nguyên Đông đều nói là bị bệnh về mắt, nói là bị đau mắt.

Ninh Thư ý vị thâm trường quan sát Diệu Tinh cùng Nguyên Đông, thấy cái ánh mắt tinh mịch kia càng khiến hai cung nữ thấp thỏm không yên, chỉ cảm thấy ánh mắt công chúa có thể nhìn rõ hết thảy, biết được tâm tư che giấu sâu nhất trong lòng các nàng.

Diệu Tinh cùng Nguyên Đông hầu hạ Ninh Thư ngày càng ân cần săn sóc, chu đáo để cho thời gian của Ninh Thư trôi qua hết sức thoải mái, như thế này làm cho Ninh Thư không ngờ đấy.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Tướng quân yêu thôn cô (5)

Edit: Akito

Ninh Thư điều dưỡng nửa tháng, thân thể dưỡng thật sự tốt, dưỡng đến trong trắng lộ hồng, khí sắc cực kỳ tốt, một chút cũng nhìn không ra bộ dạng thương tâm.

Nghe nói thân thể Ân Huệ công chúa tốt lên, phi tần hậu cung như ong vỡ tổ sang đây nhìn xem công chúa,

Ninh Thư nhìn thấy những phi tử này...

Ninh Thư xoa đầu, quan sát một phòng oanh oanh yến yến, một phòng toàn mỹ nhân, đủ loại mùi thơm trên người hòa quyện vào nhau, hương thơm gai mũi, xông vào khiến não người thỉnh thoảng đau.

Những phi tử này, phong cách khí chất đều không giống nhau, xinh đẹp vũ mị, thanh thuần cao quý, ôn nhu hiền thực... đủ loại nữ nhân, Lý Ôn thật đúng là quá có phúc khí, nhiều nữ nhân như vậy, vẫn luôn chờ hắn rũ lòng thương đây này.

Ninh Thư minh bạch mục đích những phi tử này đến Lan Uyển điện chẳng qua là muốn gặp được Lý Ôn mà thôi, tuy rằng những phi tử này một bên cực lực tìm chủ đề, quan tâm thân thể năng, nhưng ánh mắt lại không ngừng mà hướng ra ngoài điện.

Ninh Thư cũng không nói ra, mới đến thế giới này, trước hết phải hiểu rõ tình hình trong cung, từ chút ít lời nói của những phi tử này, có thể biết được những phi tử nào được sủng ái, những phi tử nào bị thất sủng, còn có những phi tử trong lòng đối chọi nhau gay gắt, nhìn ra những người nào cùng những người nào có thù oán, cũng có thể nhìn thấy phe phái hai bên.

“Hoàng Thượng giá lâm.” Ngoài điện truyền đến một đạo thanh âm lạnh lạnh, cực kỳ không dễ nghe, nhưng đối với nữ nhân trong phòng mà nói, lại như là nắng hạn gặp mưa, tính thần cả đám đều vô cùng phấn chấn, mặt mày tỏa sáng.

Lý Ôn đi vào trong điện, Ninh Thư cũng cảm giác được một cỗ khí lạnh, này nha cũng thật quá lạnh.

“Hoàng thượng vạn an.” Một phòng đầy nữ nhân ngay ngắn hướng Lý Ôn hành lễ, động tác quả nhiên thiên kiều bá mị, giọng nói đều có thể vắt ra nước, dùng tư thái tốt nhất của mình đối mặt Lý Ôn, một ít người can đảm, còn giả bộ như vô ý lộ ra một mảng đầy đà trắng tuyết.

Ganh đua khoe sắc, Ninh Thư nhìn thấy một phòng nữ nhân xinh đẹp này, âm thầm liu lười, tùy tiện phóng một nữ nhân đến hiện tại, đều sẽ được nam nhân theo đuổi, hiện tại lại phải oa ở một gian phòng vuông vức như này tranh giành một người nam nhân.

Quả thực là lãng phí tài nguyên.

Đối với một phòng đầy nữ nhân sắc mặt Lý Ôn đạm mạc, trưng ra khuôn mặt lãnh khốc, trầm thấp nói một tiếng ‘Đứng lên đi’, có phi tử đứng gần Lý Ôn, thời điểm đứng dậy cổ tình thoáng lão đảo một cái, muốn tiến đến ngã vào lòng ngực Lý Ôn, kết quả Lý Ôn chợt lóe thân, phi tử kia thiếu chút nữa ngã nhào trên mặt đất, như cá mắc cạn.

Khóe miệng Ninh Thư co rút, tính cách của vị hoàng đế này thật sự quá kém a, thoáng vịn nữ nhân của mình một cái thì có làm sao, hơn nữa, nữ nhân là nịnh nọt người, lại còn là một nữ nhân xinh đẹp như thế xum xoe với người, không biết trong lòng đắc ý thành bộ dáng gì rồi.

Đối với mấy phi tử này liền một ánh mắt Lý Ôn cũng tiếc cho, nhìn đến Ninh Thư, nhàn nhạt nói: “Bộ dáng khôi phục không tồi.”

Ninh Thư khom lưng hành lễ, “Đa tạ hoàng huynh quan tâm, Ân Huệ khá hơn nhiều.”

Lý Ôn gật gật đầu, sắc mặt lãnh đạm, “Đã không có Đoạn Tĩnh Huy, Đại Ung vẫn còn những nam nhân tốt khác, người là muội muội của trẫm.”

Ninh Thư tự động lý giải thành, người là muội muội của lão tử, có thể tùy ý chọn lấy nam nhân trong thiên hạ.

Hai đầu lông mày Ninh Thư lộ ra thần sắc thương cảm, tỏ vẻ cảm kích hướng Lý Ôn nói: “Đa tạ hoàng huynh quan tâm, chỉ là hiện tại hoàng muội không để tâm những chuyện này.”

Ánh mắt Lý Ôn sắc bén nhìn chằm chằm vào Ninh Thư, ánh mắt đặt ở trên mặt Ninh Thư như ra-đa quét ảnh, sau đó gật gật đầu ‘ừ’ một tiếng liền không nói gì nữa, ngồi trên ghế một lúc liền rời đi.

“Hoàng thượng khởi giá...” Đại thái giám Giang công công bên người Lý Ôn dùng thanh âm bén nhọn xướng to lại có chút âm điệu du dương uyển chuyển.

Đợi đến lúc Lý Ôn đi rồi, mọi người đều đưa mắt tập trung trên người Ninh Thư, Ninh Thư nhạy bén cảm giác được ánh mắt mọi người đều đang nhìn nàng, mang theo hâm mộ, ghen ghét, còn có một đạo ánh mắt mang theo cừu hận cực độ.

Ninh Thư nhìn lại, liền trông thấy một nữ tử ăn mặc cung trang Yên Hà màu tím lĩnh như mây bay, sắc mặt của nàng cao ngạo mà ác liệt, mắt của nàng không chút nào che dấu mang theo ghen tị cùng chán ghét.

Ninh Thư nghĩ nghĩ, tức thì hướng nữ tử kia cong cong khóe miệng, người này chính là Đỗ Quý phi, tính ra ân oán giữa Đỗ Quý phi cùng nguyên chủ nhắc lên là vì hoàng hậu, ở trong lòng nguyên chủ, tâu từ của nàng chỉ có một, chính là hoàng hậu, đối với những nữ nhân khác đều chẳng thèm ngó tới.

Lực lượng của hoàng hậu và Đỗ Quý phi ngang nhau, nhưng nguyên do là vì nguyên chủ, hoàng hậu liền chiếm thế thượng phong đấy, cho nên cho tới bây giờ Đỗ Quý phi đối với Ân Huệ công chúa chưa từng có hảo cảm, đến Lan Uyển điện bất quá là vì phi tử hậu cung đều đến, nàng nếu như không

đến mà nói như thế nào cũng xem không được.

Là làm cho Lý Ôn xem, hiện tại Lý Ôn yêu thương cô muội muội này, coi như là muốn giờ trò, ở trước mặt hoàng đế vẫn phải giả vờ hòa hòa thuận thuận đây.

Ninh Thư nhìn không được vuốt vuốt cái trán, cảm thấy rất đau đầu, lại nói nguyên chủ là nữ nhân chưa gả, trốn lẫn bên trong hậu viện của ca ca như thế thật sự tốt sao? Vừa cung đấu vừa trạch đấu, không đếm xỉa mới là sự lựa chọn tốt nhất a.

Sự tình hòa thân, một phần trong đó cũng là do Đỗ Quý phi đi đi lại lại, mới có thể tạo thành một kết quả bi thảm cho nguyên chủ như vậy.

Nói trắng ra là, nguyên chủ chính là một cái người qua đường rất ngu ngốc, còn có một phần chính là nàng khinh thường, khinh thường làm như vậy.

Nguyên chủ nói xấu cũng không xấu, tâm tư vẫn là rất đơn thuần, chỉ là tính tình quá kiêu ngạo, kiêu ngạo qua khỏi đầu.

“Đỗ Quý phi nhìn Bỗ cung như vậy, là vì hoàng huynh cùng Bỗ cung nói chuyện, lại không có cùng người nói, cho nên người mới lộ vẻ tức giận như thế?” Ninh Thư không chút do dự nói, có cái gì liền nói cái đó.

Đỗ Quý phi: ...

Biểu tình trên mặt Đỗ Quý phi cơ hồ động lại, cái chày gỗ này, quả thực là có cái gì liền nói cái đó, sinh hoạt ở trong cung chính là một câu nói cũng phải chuyển mấy vòng, mà lời nói trắng ra như vậy, không riêng gì Đỗ Quý phi không quen, ngay cả một đám nữ nhân trong ố này cũng không thích ứng kịp

Biểu tình trên mặt mọi người đều hết sức ngưng ngững, nhao nhao cáo lui, xem chừng lời nói vừa rồi quá ngay thẳng, thẳng đến mức để cho tất cả mọi người lâm vào thế bí rồi.

Ninh Thư chứng kiến bóng lưng nổi giận đùng đùng của Đỗ Quý phi, cười cười, quan hệ giữa nàng và Đỗ Quý phi là không có cách nào hòa giải được, đã như vậy, còn không bằng đưa tay kéo xuống mặt nạ hiền dịu, ít nhất khiến người này thời điểm ra tay cố kỵ một chút.

Ninh Thư nghĩ nghĩ, quyết định đi bãi phóng vị hoàng tẩu của mình một chút, bình thường nguyên chủ có chuyện gì đều nói cùng người tẩu tử này, quan hệ hai người con xem như không có trở ngại.

Nhưng mà cái hậu cung này ở đâu có tình nghĩa chân chính a.

Huống chi là quan hệ giữa chị dâu cùng em gái chồng.

Tối rồi Phượng Lan điện, Ninh Thư đi vào trong điện, liền nhìn đến người ngồi ở trên giường đá xà vân, đằng sau là bốn tám bình phong bằng gỗ lim anh thảo khắc sắc lụa hoa lưu ly.

Trông thấy Ninh Thư tới, hoàng hậu vội vàng đứng lên, hướng Ninh Thư đi tới, Ninh Thư hướng hoàng hậu hành lễ, “Thỉnh an Hoàng tẩu.”

Hoàng hậu liền vội vàng kéo Ninh Thư, nắm tay Ninh Thư, trên mặt lộ ra dịu dàng cùng tươi cười, “Nhìn có vẻ tốt hơn rồi, Ân Huệ, người đưa bé này, thật sự là đem chị dâu dọa sợ, hoàng huynh người đến nói với ta chiều cố tốt cho người.”

“Đa tạ Hoàng tẩu, Ân Huệ không sai biệt lắm khỏe hơn rồi.” Ninh Thư nói.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37: Tướng quân yêu thôn cô (6)

Edit: Akito

Hoàng hậu đối với Ninh Thư nói rất nhiều lời thăm hỏi, đơn giản mà nói chính là muốn biểu đạt mình đối với em gái chồng rất quan tâm, Ninh Thư cũng cùng hoàng hậu hàn huyên một hồi, hai người liền nói những chuyện không đầu.

Sau đó hoàng hậu liền không để lại dấu vết mà nói mình quản lý hậu cung cực khổ cỡ nào, lại không để lại dấu vết nói phi tử như thế này như thế kia.

Nói trắng ra là, hoàng hậu chính là ở cùng Ninh Thư cáo trạng, hậu cung này không một ai không sợ Lý Ôn, hoàng hậu là khuyến khích Ninh Thư đi đến trước mặt Lý Ôn cáo trạng.

Hoàng hậu nói chuyện quanh co mười tám vòng, bắt quả là muốn khơi mào để Ninh Thư chán ghét mấy cái phi tử này, nguyên chủ chính là bia đỡ đạn biết chạy ở phía trước ngăn cản mũi tên thay hoàng hậu.

Còn nói nguyên chủ có bao nhiêu thích hợp làm phả hồi, hoàng đế Lý Ôn cũng là lợi dụng nguyên chủ, nhưng mà sau khi thành công lại cho nguyên chủ thân phận cao quý, thế nhưng hoàng hậu lợi dụng nguyên chủ, lại không nhận được thứ tốt gì.

Cảm giác trong cung này khắp nơi đều nguy hiểm a, nhiệm vụ của Ninh Thụ là đối phó với Đoạn Tinh Huy cùng Nhị Nha, những người khác, Ninh Thụ căn bản không muốn quản.

Hơn nữa Ninh Thụ cũng đã nhìn ra, người trong cung này căn bản không thể giúp được nàng, đến lúc xảy ra sự tình hòa thân, bọn họ không bỏ đá xuống giếng cũng đã không tệ rồi.

Ninh Thụ suy nghĩ chính mình muốn hay không rời khỏi hoàng cung.

“Ân Huệ, người đang suy nghĩ gì?” Hoàng hậu thấy mình nói nhiều như thế, đối phương lại bày một bộ dạng không yên lòng, không giống như trước kia lòng đầy cảm phấn, đi tìm hoàng thượng.

Với tư cách là nữ nhân, không có người nào nguyện ý cùng người khác chia sẻ trọng phụ, thế nhưng địa vị của nàng khiến cho nàng không có cách nào tùy hứng, nàng là nhất quốc chi mẫu, phải hiền thực, phải rộng lượng, còn phải thay Hoàng Thượng quản lý tốt những nữ nhân này, để cho Hoàng Thượng không có nỗi lo về sau.

Hoàng hậu thấy những nữ nhân này oanh oanh yến yến, trong lòng khỏi nói có bao nhiêu thống khổ, thế mà để cho Hoàng Thượng vừa lòng, thật sự nàng đã trả giá rất nhiều, thế nhưng Hoàng Thượng đối với nàng vẫn là lãnh lãnh đạm đạm.

Hoàng hậu không riêng chán ghét nữ nhân trong hậu cung, còn ghen ghét cô công chúa này, bởi vì thái độ của Lý Ôn đối với nàng ta quá tốt, ngay cả hoàng hậu như nàng cũng chưa từng được hưởng thụ đãi ngộ như vậy.

“Người kia đã qua đời, Ân Huệ người phải bảo trọng thân thể của mình, người là muội muội hoàng thượng, là công chúa duy nhất của Đại Ung, bao nhiêu nam nhân tốt tùy ý người lựa chọn.” Hoàng hậu an ủi Ninh Thụ.

Không biết có phải Ninh Thụ ảo giác hay không, rõ ràng nàng nghe được trong giọng nói của hoàng hậu có hương vị chua lèm.

Ninh Thụ cảm thấy có chút chán ngấy, nhìn thoáng qua hoàng hậu, nói thật hình dáng hoàng hậu không kém, nhưng lại phải thời thời khắc khắc bảo hộ uy nghi của chính mình, nhìn xem có chút nguội lạnh.

Tận lực bày cái giá đỡ hoàng hậu, thuyết minh trong lòng hoàng hậu cũng rất giả dối, mới có thể biểu hiện được cường thế cùng hiển lộ rõ ràng thân phận và địa vị của mình như vậy, nguyên chủ còn cảm thấy hoàng hậu như thế hợp với tính tình của mình.

Đối với mấy phi tử trong hậu cung này ôm lấy địch ý, cảm thấy hoàng tẩu chịu nhiều ủy khuất, bây giờ xem ra, chẳng qua là hoàng hậu lợi dụng sự đồng tình của nguyên chủ mà thôi, đoán chừng ở trước mặt nguyên chủ đã chiếm được đồng tình cùng tín nhiệm.

Ninh Thụ giả vờ như nguyên chủ, đối với hoàng hậu kẻ khổ, “Hoàng tẩu, trong lòng ta khó chịu a, hẳn như thế nào một đi liền không trở lại a?” Ninh Thụ dùng khăn tay lau khôe mắt, một bên quan sát vẻ mặt của hoàng hậu.

Trong mắt hoàng hậu cực nhanh hiện vẻ khoái ý cùng vui sướng, biểu tình trên mặt lại giống như cảm động cùng khó chịu, liên tục an ủi Ninh Thụ.

Ở trong lòng Ninh Thụ kiên định một ý tưởng, chính là xuất cung, má ơi, hậu cung này đều là phi tử của Lý Ôn, nàng phải ở chỗ này, cùng những chị dâu này quần cùng một chỗ thật sự quá hao tâm tổn lực rồi.

Những phi tử đối với cô công chúa này, hoặc chán ghét, hoặc kiêng kỵ, hoặc nịnh nọt, hoặc lôi kéo, sủng ái của Lý Ôn dành cho nguyên chủ chính là đẩy nàng vào trong thị phi giữa nữ nhân trong hậu cung.

Nàng cũng không có tâm lực đến ứng phó những nữ nhân này, hòa thân hay không quyết định là nằm ở trong tay Lý Ôn, đến nịnh nọt hoàng hậu, còn không bằng đem tâm lực đặt ở trên người Lý Ôn, hơn nữa, hoàng hậu cũng không phải tốt như bề ngoài, chẳng qua là một người mặt ngọt lòng đắng mà thôi.

Ninh Thụ cùng hoàng hậu kẻ lẻ một hồi, dùng khăn xoa xoa nước mắt hư vô, liền mang theo Diệu Tinh cùng Nguyên Đông trở về cung của mình.

“Hai người các người đem đồ vật trong kho phòng thu thập đi.” Ninh Thụ hướng hai người nói, “Những thứ đó một kiện cũng không bỏ đóng gói lại.”

Nguyên Đông cùng Diệu Tinh quay mặt nhìn nhau, Diệu Tinh liếc nhìn Ninh Thụ, gấp người hỏi: “Công chúa, đóng gói đồ đạc làm gì, đồ vật trong kho phòng của công chúa rất nhiều, đều muốn đóng gói từng cái sao?”

Ninh Thụ nhìn nàng một cái, nhàn nhạt nói: “Một cây trăm cũng không được bỏ sót.”

Bị công chúa dùng ánh mắt lãnh đạm quét qua, trong lòng Diệu Tinh giật mình, từ khi công chúa tỉnh về sau, công chúa liền trở nên khiến cho người nhìn không thấu, trên mặt cũng không có cái gì thần sắc thương tâm, tinh táo đến mức làm người sợ hãi, bộ dạng thống khổ trước đây của công chúa nàng vẫn còn như rõ mồn một trước mắt.

“Ân.” Diệu Tinh không dám hỏi nữa.

Diệu Tinh mang theo tiểu cung nữ đi thu dọn đồ đạc, mà Ninh Thụ cũng muốn đi tìm Lý Ôn, thời điểm nhìn thấy Lý Ôn, Lý Ôn đang phê duyệt tấu chương, thời điểm nhìn thấy Ninh Thụ, hần buông xuống bút chu sa trong tay, khép lại tấu chương, động tác quả thực là tiêu sái vô cùng.

Chỉ là một hành động đơn giản như vậy của Lý Ôn, nữ nhân cũng chạy không thoát khỏi mị lực của hần.

Thế nhưng mà, thời điểm Ninh Thụ đối mặt Lý Ôn, hoàn toàn không chú ý đến hần có bao nhiêu anh tuấn, chính mình tồn tại nồng đậm kiêng kị cùng chột dạ, quyết định rời khỏi hoàng cung, một phần lớn nhất chính là rời xa nam nhân Lý Ôn này.

Người này quá nguy hiểm, tâm tư quá sâu, hoàn toàn nhìn không thấu, Ninh Thụ thậm chí cũng hoài nghi mình đã bị người này nhìn thấu rồi,

“Tìm trăm có chuyện gì?” Lý Ôn đậm mặc hỏi.

Ninh Thụ thoáng sắp xếp từ ngữ một chút, trên mặt lộ ra một tí sắc bi thương, “Hoàng huynh, Hoàng muội, Hoàng muội nghĩ muốn xuất cung.”

Lý Ôn chỉ là sững sốt một lát, trên mặt lộ vẻ cười mà như không cười, Ninh Thụ trông thấy hần trên mặt thì cười nhưng trong lòng không cười, liền giật mình, cười như vậy là có ý gì?

Da mặt Ninh Thụ khẽ nhăn một cái, bờ môi run rẩy, “Hoàng huynh, hiện tại Hoàng muội muốn đi ra ngoài giải sầu.”

Lý Ôn nâng chén trà lên, uống một ngụm, sau đó lại để xuống, liền không nói lời nào, trong lòng Ninh Thụ nóng như lửa đốt, trên mặt lại phải làm ra vẻ ‘Ta rất bi thương, tâm ta quá mệt mỏi a.’

Ninh Thụ cũng sắp kéo căng không nổi nữa, cuối cùng Lý Ôn cũng chịu nói chuyện, “Định đi nơi nào ở đây?”

“Hoàng muội muốn đến trang viên.” Ninh Thụ quan sát sắc mặt Lý Ôn, cẩn thận nói ra, tên này nha thật giống một khối băng a, quả thực là một chút biểu tình cũng không có, hoàn toàn không biết được hần đồng ý hay không đồng ý.

Lý Ôn không có gật đầu cũng không có lắc đầu, chỉ là nói: “Trang viên quá xa, không an toàn, phủ công chúa trước kia của người đã kiến tạo xong rồi, đến phủ công chúa ở đi.”

Trên mặt Ninh Thụ thoáng co rút một cái, cái phủ công chúa này cách phủ của Đoàn Tĩnh Huy, Đoàn gia rất gần a, nàng thật sự không muốn sống ở phủ công chúa.

Bất quá nàng hoàn toàn không có lựa chọn nào, cái thân phận công chúa này nói cao quý, liền cao quý, nhưng tất cả vinh quang cùng tôn quý đang sở hữu, chỉ cần một câu nói của Lý Ôn đều có thể bị tước đoạt, cuộc đời không thể bớt khổ bức một chút sao.

Làm thế nào mới có thể xoát hảo cảm từ trên người khối băng này a, làm thế nào mới có thể làm sâu sắc tình cảm hai huynh muội như trước kia, trong đầu Ninh Thụ một mảng rối loạn, liền không dám chống lại ánh mắt của Lý Ôn.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Tướng quân yêu thôn cô (7)

Edit: Akito

Ninh Thụ không có cách nào, chỉ có thể đến phủ công chúa ở, nếu như cùng Lý Ôn cò kè mặc cả, đem hần làm phát bực, khóc cũng không biết tìm nơi nào để khóc, ít nhất xuất cung rồi, cũng không cần can thiệp đến những thị phi trong hậu cung này nữa.

“Thần muội đa tạ hoàng huynh ân điển.” Ninh Thụ hướng Lý Ôn hành lễ xong, liền chuẩn bị trốn đi, không nên tiếp xúc nhiều với Lý Ôn.

“Chờ một chút.” Lý Ôn gọi Ninh Thụ lại, Ninh Thụ quay đầu lại nhìn Lý Ôn, Lý Ôn nhàn nhạt nói: “Tới mài mực.”

Ninh Thụ ‘A’ lên một tiếng, đi qua vén ống tay áo lên, đổ một tí nước vào nghiền mực, cầm lấy thỏi chu sa mài lên, trong lòng Ninh Thụ là đang làm theo phản xạ đẩy, nàng căn bản chưa bao giờ mài mực qua, đây là kỹ năng trong trí nhớ nguyên chủ.

Cũng may tuy rằng động tác không thạo, nhưng chậm rãi thuần thục hơn, Lý Ôn nhìn nàng một cái, thấy Lý Ôn nhìn sang, Ninh Thụ lập tức hướng Lý Ôn nhe ra hàm răng trắng nhỏ tươi cười nhìn hần.

Lý Ôn dời đi ánh mắt, ánh mắt đặt ở trên mặt tấu chương, cầm lấy bút chu sa ở bên trên tấu chương vẽ vòng, ánh mắt Ninh Thụ không dám nhìn đồng nhìn tây, cúi đầu nhìn xem nghiền mực.

Trong thư phòng yên tĩnh, chỉ phát ra rất nhỏ tiếng ma sát mài mực, trong lòng Ninh Thụ khổ muốn chết, nàng muốn đi, đứng ở bên cạnh Lý Ôn, tóc gáy

trên người đều dựng thẳng đứng rồi, toàn thân cũng nổi da gà luôn.

Ở thế giới trước đối mặt với Lăng Tuyết cũng không có cảm giác như vậy, đối mặt Lý Ôn quả thực một cái cửa cũng tìm không được, sờ không đến tâm Lý Ôn, ngay cả cảm xúc bây giờ của hắn, cao hứng hay là mất hứng, phẫn nộ hay là vui sướng cũng nhìn không ra.

Chính là nguyên chủ cũng không hiểu rõ được ca ca ruột của nàng.

Ở Ninh Thụ xem ra, Lý Ôn chính là một người đánh mất *hỉ nộ ái ố mà nhân loại nên có, quá thâm trầm.

*Hỉ nộ ái ố: niềm vui

“Vì cái gì đột nhiên nghĩ đến muốn xuất cung?” Lý Ôn đột nhiên lên tiếng.

Trong lòng Ninh Thụ đang suy nghĩ sự tình, Lý Ôn đột nhiên lên tiếng làm nàng bị dọa hoảng sợ, bàn tay mài mực mạnh mẽ dừng lại, làm nghiêng mực chu sa vẩy ra một ít, một ít ở trên người Lý Ôn, còn một ít ở bên trên tàu chường trước mặt Lý Ôn.

Sắc mặt Ninh Thụ đại biến, tiểu nhân trong lòng ôm đầu thét chói tai, tổn thọ a, muốn giết người đi được.

Ninh Thụ vội vàng lấy ra khăn tay, vẽ mặt nhỉnh nốt xoa xoa điểm màu đỏ trên mặt tàu chường, sau đó lại muốn lau lau chu sa dính trên y phục của Lý Ôn.

Lý Ôn dùng tay chặn lại động tác của Ninh Thụ, buông bút chu sa xuống, biểu tình đậm nhạt, tìm Ninh Thụ đập cực kỳ nhanh, vòng qua án thư, hướng Lý Ôn hành lễ: “Thần muội không phải cố ý đâu, mong hoàng huynh lượng thứ.”

Lông mày Lý Ôn giật giật, lãnh đạm nói: “Đang suy nghĩ gì, lại thất thần như vậy.”

“Nghĩ về Đoạn Tinh Huy.” Ninh Thụ không hề nghĩ ngợi liền đem Đoạn Tinh Huy lôi ra gánh trách nhiệm rồi, trên mặt Lý Ôn như cũ không có biểu tình gì.

Ninh Thụ nghiêm trọng hoài nghi tên này nha căn bản chính là cái mặt bị liệt rồi, toàn bộ dây thần kinh trên mặt đều bị hoại tử.

“Trẫm hỏi người, như thế nào đột nhiên nghĩ đến chuyện muốn xuất cung, có ai trong cung tìm người gây chuyện sao?” Lý Ôn không có tiếp đề tài của Ninh Thụ, ngược lại hỏi lại vấn đề phía trước.

“Thần muội nghĩ muốn thay đổi cái hoàn cảnh.” Ninh Thụ thành thành thật thật nói.

Lý Ôn không nói gì thêm, hướng Ninh Thụ phát phát tay, để cho nàng lui ra, Ninh Thụ rời đi giống như được đại xá, rời ngự thư phòng, thời điểm bước qua khỏi cánh cửa mới dám thật mạnh hít thở, dù như thế nào, thì mục đích cũng đạt được rồi.

Lý Ôn nhìn thấy bóng lưng hốt hoảng của Ninh Thụ, híp mắt, trong đôi đồng tử mang theo cổ thâm trầm gọn sóng.

Trên người Ninh Thụ đều là mồ hôi lạnh, trở lại Lan Uyển điện đầu tiên là tắm rửa một phát, sau đó hướng Diệu Tinh hỏi: “Đồ đặc thu thập như thế nào rồi?”

Diệu Tinh liền khom lưng hành lễ nói: “Công chúa, đã thu thập xong.”

Diệu Tinh cả gan hỏi: “Công chúa muốn đi nơi nào sao?”

Ninh Thụ nhìn thoáng qua Diệu Tinh, nói: “Bổn cung muốn xuất cung đến phủ công chúa ở.”

Tức thì Ninh Thụ thành công chứng kiến sắc mặt Diệu Tinh thay đổi, đầu tiên về mặt Diệu Tinh tái đi, sau đó mang theo lo lắng, hướng Ninh Thụ hỏi: “Công chúa như thế nào đột nhiên nghĩ đến muốn xuất cung, ngài là công chúa tôn quý của Đại Ung, chỉ có ở nơi phú quý nhất thiên hạ này, mới xứng với thân phận của công chúa.”

Cất, tôn quý hay không tôn quý cái gì, còn không phải một câu là vì Lý Ôn sao, Ninh Thụ quan sát về mặt

Diệu Tinh đều gấp đến độ mồ hôi, sắc mặt đỏ tươi, cả người xinh đẹp vô cùng.

Diệu Tinh có thể không gấp sao, ở hoàng cung mới có thể nhìn thấy Hoàng Thượng, xuất cung rồi, còn có thể nhìn thấy Hoàng Thượng sao, trong lòng Diệu Tinh cực kỳ sốt ruột, nhưng lại không biết làm như thế nào khuyên giải công chúa, chỉ có thể trưng đôi mắt trống rỗng nhìn công chúa.

Ninh Thụ bỏ qua ánh mắt của Diệu Tinh, chuẩn bị đi xem tình hình đóng gói, nhìn xem một rương lại một rương đồ vật trong kho phòng, mười mấy cái rương, bên trong đều là một ít đồ chơi quý hiếm.

Cô công chúa này thật sự quá giàu có a.

Diệu Tinh đi theo bên người Ninh Thụ, trong lòng quả thực không thể nhẫn nhịn chuyện xuất cung, hỏi:

“Công chúa, ngài muốn xuất cung bao lâu?”

Ninh Thư quan sát Diệu Tình nói: “Không có gì bất ngờ xảy ra thì chính là cả đời.”

Diệu Tình nghe xong, cơ thể lung lay, trên mặt đau khổ, “Công chúa, sống trong hoàng cung thoải mái hơn nhiều a.”

Ninh Thư không có để ý đến nàng, chuyên tâm nhìn đồ vật trong rương, ở bên trong mấy cái rương còn chứa đủ loại sách vở.

Thời điểm bữa tối, hoàng hậu mang theo một đại bang tử người, đội ngũ không lồ, chính là Lý Ôn cũng không có bày trận lớn như vậy, đi tới Lan Uyển điện.

Trông thấy Ninh Thư, vẻ mặt hoàng hậu không buông không bỏ, lôi kéo tay Ninh Thư, quan tâm lại không vui nói: “Ân Huệ, ngươi làm sao lại muốn xuất cung, phải hay không vì chị dâu chiều cô không chu toàn, ngươi là muội muội của hoàng thượng, là Ân Huệ công chúa của Đại Ung, sao có thể không sống trong cung được, đừng chuyển ra ngoài, chị dâu không nỡ để ngươi rời đi.”

Ninh Thư nhìn vẻ mặt không buông tha của hoàng hậu, biết rõ hoàng hậu thật sự không nỡ để cái người trong đội ngũ tiên phong này đi mất.

Ninh Thư đáp lời qua loa với hoàng hậu, “Hoàng tâu, trong lòng muội thật sự rất khó chịu, muốn đổi hoàn cảnh sống, Ân Huệ sẽ thường xuyên tiến cung đến thăm Hoàng tâu mà.”

Hoàng hậu thấy Ân Huệ quyết tâm rời đi, nụ cười trên mặt cũng dần phai nhạt, hai đầu lông mày mang theo u sầu, hiển nhiên là suy nghĩ nếu đưa em gái chồng này rời đi, chắc chắn hoàng cung sẽ xảy ra biến hóa.

“Ngươi cái đứa nhỏ này, tâm tình khá hơn phải hồi cung a, ngươi một nữ hài tử, nào có ý tứ không chịu về nhà đây?” Hoàng hậu qua loa hai câu liền rời đi.

Đợi đến lúc hoàng hậu đi rồi, phi tần hậu cung như ong vỡ tổ đến tìm Ninh Thư, đều là muốn hỏi thăm Ninh Thư có phải thật hay không muốn xuất cung.

Đối với chuyện công chúa muốn ra khỏi hoàng cung, tâm tình của đại đa số phi tần đều vui vẻ, dù sao ít đi một người phân tán lực chú ý của hoàng thượng, nói không chừng Hoàng Thượng sẽ đưa mắt phóng tới trên người các nàng đấy.

Phi tần đều biểu đạt sự chúc phúc đối với Ninh Thư, tặng một ít gì đó, Ninh Thư không chút khách khí đem những thứ đó thu lại, đối với mấy phi tử này giả mù sa mưa quan tâm muốn giữ mình lại, Ninh Thư nói thẳng thân thể mệt mỏi, tiễn khách.

Phản ứng của Nguyên Đông cùng Diệu Tình hoàn toàn trái ngược, Diệu Tình là một chút cũng không muốn rời khỏi hoàng cung, nhưng với thân phận là cung nữ bên người công chúa, phải luôn đi theo bên cạnh công chúa, mệnh Diệu Tình cũng nhanh chóng nổi lên vết bóng rợp.

Thái độ của Nguyên Đông thì lại không sao cả, Ninh Thư nhìn ở trong mắt, không nói gì, nàng sẽ để cho Diệu Tình như ý nguyện lưu lại hoàng cung.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Tướng quân yêu thôn cô (8)

Edit: Akito

Hôm sau, sáng sớm Ninh Thư liền thức dậy, Diệu Tình đang giúp nàng rửa mặt, xuyên qua tấm gương, Ninh Thư trông thấy thần sắc của Diệu Tình có chút hoảng hốt, đôi mắt đỏ bừng, ánh mắt càng không che dấu được sự lo lắng, trước mặt như có một đàn quạ đen bay bay.

Xem ra đêm qua nàng ta ngủ không được ngon giấc, Ninh Thư xoa xoa thái dương của mình, nói: “Đem trầm phượng mang lên cho Bồn cung.”

Diệu Tình vốn sùng sốt một chút, sau đó mới hỏi: “Công chúa, chính là cây trầm cầm thạch ngọc mai chín dịch bàn long từ kim phượng sao?”

Ninh Thư ‘Ân’ một tiếng, nghe cái tên dài như thế, nàng nào nhớ rõ, Diệu Tình tức khắc lấy ra trầm phượng trong hộp trang sức cài lên búi tóc cho Ninh Thư.

Thu thập xong hết thảy, Ninh Thư đi ra Lan Uyển điện, trông thấy mười mấy cái thị vệ khiêng rương hòm đứng ở bên trong vườn ngự uyển, trong đó đều là đồ vật của nguyên chủ, thu dọn hết thảy trong cung điện, đồ đạc khỏi phải nói là quá nhiều.

Khuôn mặt xinh đẹp của Diệu Tình cũng sắp co rút rồi, đã rời khỏi hoàng cung, nàng làm như thế nào gặp được Hoàng Thượng a.

Ninh Thư quay đầu lại nhìn nàng một cái, nhàn nhạt nói: “Diệu Tình, ngươi liền ở lại Lan Uyển điện, trông coi Lan Uyển điện đi.”

Ban đầu trên mặt Diệu Tình rất vui sướng, sau đó lại buồn khổ, tuy được lưu ở trong cung, nhưng cũng không nhất định có thể nhìn thấy hoàng đế, công chúa không ở Lan Uyển điện, Hoàng Thượng còn sẽ đến sao?

Ninh Thụ không để ý tâm tư phức tạp của Diệu Tình, mang theo Nguyên Đông ra Lan Uyển điện, Nguyên Đông quay đầu chứng kiến Diệu Tình tựa ở cạnh cửa, cảm thấy có chút thê lương.

Ninh Thụ vốn định đi cáo biệt Lý Ôn một tiếng, lại nhìn thấy Lý Ôn đã đứng chờ ở cửa cung rồi, hoàng hậu ăn mặc triều phục hoàng kim tơ bạc loan điều thêu phượng đứng bên cạnh Lý Ôn, đằng sau là một đoàn oanh oanh yến yến, đều là đến đưa tiễn công chúa đây.

Ninh Thụ nhanh chóng đi qua, dậm dề cho hoàng đế chờ nàng, hơn nữa còn là Lý Ôn chờ đợi mình, Ninh Thụ có chút hải hùng khiếp vía, đến trước mặt Lý Ôn hành lễ, “Thần muội thỉnh an hoàng huynh.”

Lý Ôn ‘Ân’ một tiếng, trên dưới thoáng đánh giá Ninh Thụ một chút, lại nhìn về đội ngũ phía sau Ninh Thụ, “Đều thu thập xong?”

“Xem cái dạng này của ngươi, là đáy lòng đã buông xuống chuyện đó rồi sao?” Giọng nói Lý Ôn đậm nhạt, “Ngươi là muội muội trẫm, có thể thương tâm, nhưng không thể đi quá giới hạn.”

Ninh Thụ ‘Ân’ một tiếng, bỗng nhiên trong lòng đã minh bạch, Lý Ôn là hoàng đế, làm sao có thể cho phép muội muội của mình đổi với một thần tử (bề tôi) thương tâm lo lắng như thế, tổn hại uy nghiêm hoàng gia, chỉ sợ ở thời điểm nguyên chủ vì Đoạn Tinh Huy thương tâm thương phôi, đã làm mất đi niềm tin cùng kiên nhẫn của Lý Ôn rồi, nhất là còn tổn thương đến thân thể của mình.

Sau đó Đoạn Tinh Huy trở về, hành động của nguyên chủ, triệt để khiến cho Lý Ôn chán ghét mà vứt bỏ nàng.

Tình cảm trai gái như thế, để cho Lý Ôn thất vọng, trong lòng Ninh Thụ sợ hãi cả kinh, chống lại đôi mắt thâm trầm của Lý Ôn, sau đó cúi đầu xuống, nói: “Thần muội là công chúa của Đại Ung, Đoạn Tinh Huy chẳng qua chỉ là một thần tử, thần muội suy nghĩ thông suốt, người kia đã qua đời, Ân Huệ sẽ không để cho hoàng huynh thất vọng.”

Lý Ôn gật đầu, lại quan sát bên cạnh nàng chỉ có một cung nữ hầu hạ, hỏi: “Làm sao bên ngươi chỉ có một người hầu hạ?”

Nói thật, vị hoàng đế Lý Ôn này đối với nguyên chủ cũng không tệ lắm, chỉ cần không vượt qua điểm mấu chốt của Lý Ôn, Lý Ôn nguyện ý cho nàng mặt mũi, cũng giống như hiện tại, mang theo cả đông lớn nữ nhân hậu cung của mình, đến đưa tiễn nàng xuất cung, xem như cho đủ mặt mũi.

Nghĩ tới đây, trong lòng Ninh Thụ đối với Lý Ôn sinh ra một tia hảo cảm, cuộc đời không chỉ có tình yêu, thế nhưng có ít người luôn sống vì tình yêu, từ bỏ hết thảy, thiêu thân lao đầu vào lửa.

Ninh Thụ hướng Lý Ôn lộ ra dáng vẻ tươi cười, nói: “Một nha đầu không muốn xuất cung, thần muội liền để cho nàng lưu lại ở trong cung.”

Lý Ôn chứng kiến nụ cười trên mặt của Ninh Thụ, liền sững sờ, sống mắt thâm trầm, sau đó mới đậm nhạt nói: “Nô tài bất trung như thế, không có cũng được.”

Không biết Diệu Tình bị dán lên nhãn hiệu bất trung, còn có thể trở thành phi tử Lý Ôn hay không, trong lòng Ninh Thụ cực kỳ vui sướng khi người gặp họa, Diệu Tình là nha đầu chân ngoài dài hơn chân trong, đã trở thành phi tử Lý Ôn, còn không ít gây phiền phức cho nguyên chủ.

“Ân Huệ a, hồi cung nhất định phải đến tìm tẩu tử.” Hoàng hậu vươn tay, lôi kéo tay Ninh Thụ, nói ra, thuận tiện trên dưới thoáng đánh giá nàng một phát.

Ân Huệ hôm nay mặc y phục vân gấm Tứ Xuyên thêu hoa mẫu đơn, chải búi tóc khoan thai phiền phức, trên búi tóc cài một cây trâm, chân mang giày thêu khảm Minh Châu, nổi bật lên khí thế sẵn có của nàng, sắc mặt đỏ hồng, như phi tử giáng trần, đem khí thế của một hoàng hậu như nàng đều đè xuống.

Ninh Thụ ăn mặc như vậy là có nguyên do đấy, nàng muốn cho người biết rõ mình không phải chán nản rút khỏi hoàng cung, miễn cho đến lúc Đoạn Tinh Huy trở về, nói nàng quá thương tâm, đến phủ công chúa tu dưỡng tình cảm bị tổn thương.

Hoàng hậu kéo tay Ninh Thụ nắm thật chặt, trong mắt vụt qua một tia ghen ghét, nguyên lai cứ tưởng cái chết của Đoạn Tinh Huy có thể làm cho Ân Huệ chết đi sống lại, không nghĩ tới nhanh như vậy đã bình phục.

Hoàng hậu lợi dụng Ân Huệ, nhưng đồng thời cũng giống nữ nhân trong hậu cung, trong lòng ghen ghét Ân Huệ có thể nhận được sự đãi ngộ đặc biệt của Lý Ôn, tựa như hiện tại, nhiều người như thế đưa tiễn Ân Huệ xuất cung, cô công chúa nào có thể có vinh quang như vậy, chính là khuê nữ (con gái) của Lý Ôn cũng không nhất định có vinh quang như này.

Ninh Thụ rút bàn tay mình ra, cùng hoàng hậu hàn huyên hai câu, liền hướng Lý Ôn hành lễ, “Thần muội xuất cung rồi, hi vọng hoàng huynh hảo hảo bảo trọng thân thể.”

Lý Ôn ‘Ân’ một tiếng, “Đi đi.”

Ninh Thụ trước sự điều khiển của Nguyên Đông, lên chiếc xe ngựa bát bảo châu anh xanh biếc, xe ngựa từ phía treo lục lạc lưu kim, gió thổi qua liền tạo thành thanh âm va chạm ‘đing đing đang đang’ thanh thúy, hai con ngựa cường tráng mập mạp đứng thẳng hàng song song trong mũi phát ra tiếng ‘phì phì’, tại chỗ giẫm giẫm chân.

Ninh Thư ngồi trên chiếc giường mềm mại trong xe ngựa, trong lòng nhẹ nhàng thở ra, cuối cùng đã ra khỏi hoàng cung, có thể nhắm mắt nghỉ ngơi rồi.

Nguyên Đông thấy chủ tử như vậy, không dám nói lời nào, nhu thuận mà co thân thể đứng ở một bên, nàng có thể cảm giác được, từ lúc chủ tử tỉnh lại, liên đối với nàng và Diệu Tình lạnh nhạt không ít, một ánh mắt tựa hồ có thể nhìn thấu hết thảy, Nguyên Đông cảm thấy tâm tư bí ẩn nhất đáy lòng của mình cũng bị chủ tử phát hiện, không có chỗ nào che giấu được.

Trong xe liền trở nên tĩnh lặng như nước, bên tai quanh quẩn thanh âm thanh thúy của lục lạc lưu kim, cùng tiết tấu vó ngựa hòa lẫn cùng một chỗ, xe ngựa nhẹ nhàng mà đung đưa, an nhàn đến mức khiến cho người buồn ngủ.

Lắc lư như vậy, quả thực Ninh Thư cũng ngủ luôn rồi, không biết qua bao lâu, Nguyên Đông khẽ đẩy nhẹ

Ninh Thư, Ninh Thư mở to mắt, Nguyên Đông giải thích nói: “Công chúa, đã đến phủ công chúa rồi.”

Ninh Thư ‘Ân’ một tiếng, xuống xe ngựa, nhìn xem cửa lớn màu đỏ thẫm, tám biển trên cửa viết ba chữ như rồng bay phượng múa ‘Phủ công chúa’.

Những chữ này là thời điểm phủ công chúa xây dựng xong được đích thân Lý Ôn viết, tư thế hào hùng, khí thế rộng rãi nuốt khí thiên hạ, chỉ nhìn mấy cái chữ này liền cảm thấy thấy một loại khí thế lăng lê ác liệt, hoàn toàn không giống với Lý Ôn nội liễm lạnh như băng.

Chỉ là xem mấy chữ này, đã biết rõ trong lòng ngực Lý Ôn có khe rãnh, đoán chừng có thể trở thành một đời Đại Đế hùng tài vĩ lược, đột nhiên Ninh Thư hiện lên một quang sáng, nếu Lý Ôn là một hoàng đế trong lòng có thiên hạ, như vậy muốn nịnh nọt Lý Ôn, không phải nên nịnh nọt tên Lý Ôn này, mà phải xuống tay từ bá tánh trong thiên hạ.

Nàng thật sự quá khổ bức a, ban đầu tưởng rằng nhiệm vụ này đơn giản, bây giờ xem ra, đậu xanh rau má, liền một chút cũng không đơn giản a, Lý Ôn mới là boss lớn nhất phải tiến công chiếm đóng đây này.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Tướng quân yêu thôn cô (9)

Edit: Akito

Kết cấu phủ công chúa rất lớn, đình đài lầu vũ, ngói xanh lưu ly, núi giả nước chảy, đường mòn tĩnh mịch, quả thực rất không tồi, Ninh Thư tỏ vẻ cực kỳ hài lòng, cảm giác chính là đến đây nghỉ mát đây, cảm thấy thật tốt.

Từng rương từng rương đồ vật được khiêng tới phủ công chúa, mặc dù phủ công chúa không có chủ tử ở, nhưng lại được quét dọn sạch sẽ, một lớp hạ nhân chỉnh tề đứng đây, ngênh đón chủ nhân.

Ninh Thư đến gian phòng của mình, quan sát bố trí trong phòng, cảm thấy rất vừa lòng.

Ân, về sau nơi này chính là nhà của nàng, so với ở trong cung thoải mái hơn nhiều, nhất là không cần phải đối mặt với hoàng đế Lý Ôn lòng sâu như biển kia.

Nguyên Đông nhìn thấy trang trí cùng bố cục trong phòng, có chút bênh vực kẻ yếu thay Ninh Thư nói: “Công chúa, gian phòng này thật nhỏ a, không thể nào so sánh được với trong cung.”

Ninh Thư nhàn nhạt mà nhìn nàng một cái, nói: “Đây là hoàng huynh ban cho Bồn cung đấy, chỉ cần là hoàng huynh ban tặng, Bồn cung đều rất yêu thích.”

Sắc mặt Nguyên Đông trắng nhợt, lời nói vừa rồi của nàng chính là đại nghịch bất đạo, Nguyên Đông vội vàng nói: “Đúng vậy, đúng vậy, hoàng ân mệnh mông cuồn cuộn.”

Ninh Thư định đi xem khối tài sản của nguyên chủ, một rương lại một rương.

Đi vào nhà kho, chứng kiến thị vệ đang hướng trong kho phòng chuyển rương hòm, Nguyên Đông lập tức mở rương để Ninh Thư xem xét, trong cái rương này đều là sách vở.

Ninh Thư cầm lấy một quyển, tùy tiện xem qua, không có cảm giác gì, đều là chữ phồn thể, đã vậy còn là kiểu viết đi xuống từ trái sang phải, thiệt quá mệt mỏi.

Không biết cổ đại có cô nhi viện hay không, để đem những quyển sách này đi quyên góp, ở nhà kho thực chiếm diện tích, từ trong trí nhớ nguyên chủ biết được, hình như nguyên chủ cũng không phải thích đọc sách, nếu có cũng là đọc một ít tiểu thuyết tình yêu tài tử giai nhân, hoặc chính là thần quỹ đã

truyền, tóm lại một quyển chính thư cũng chưa có xem qua.

Ninh Thư đối với sách không có hứng thú, tùy tiện mở ra, lật đến đáy hòm, cư nhiên trông thấy một cuốn thư tịch ó vàng, còn có một cổ mùi nấm mốc.

Ninh Thư giật mình, đây là đồ tốt a, che giấu thứ tốt, có lẽ nguyên chủ rất coi trọng quyển sách này,

Ninh Thư mang tâm tình kích động lấy ra, đập đập, bay lên một cổ tro bụi.

Nguyên Đông ở bên cạnh ho khan hai tiếng, nhìn thấy hai con mắt tỏa sáng của Ninh Thư, nói: “Công chúa, làm sao vậy?”

Ninh Thư nhìn tên sách, viết bốn chữ to, ‘Tuyệt thế vô công’.

Ninh Thư: nằm cái đại tào.

Không thể ít treu chọc người một chút sao? Khó trách nguyên chủ bỏ mặc đem cuốn sách này đặt ở đáy hòm, sách đều bị mối ăn rồi, vô cùng ẩm ướt.

Mở ra xem, bên trong quả đúng là có một ít động tác người ngồi thiền tu luyện võ công, thoát nhìn thực giống như đây là thật vậy.

“Cuốn sách này từ nơi nào đến?” Ninh Thư lật sách, một bên hướng Nguyên Đông đứng cạnh hỏi.

Nguyên Đông thò đầu qua xem một cái, nghĩ một hồi lâu, tựa hồ mới nhớ ra, nói: “Đây đã là chuyện nhiều năm trước, quan viên ở đất phong Tấn Dương của công chúa đưa đến đây, nghe nói công chúa thích đọc sách, liền dâng lên.”

Ninh Thư: ...

Ninh Thư đem sách đập đập, tăn ra một trận tro bụi, tuy rằng tên sách có hơi chút buồn cười, nhưng Ninh Thư đối với đồ vật có thể nâng cao thực lực cảm thấy khá hứng thú.

Từ trong kho phòng đi ra, Ninh Thư quan sát chung quanh phòng bị nghiêm ngặt, mười bước lại có một thị vệ, những thị vệ này đều là đi theo từ trong cung, là Lý Ôn ban cho nàng đây, nói thật, Lý Ôn kỳ thực đối với nguyên chủ thật sự rất tốt, chỉ là nguyên chủ đắm chìm trong bi thương của mình, cái gì cũng không nhìn thấy.

Quốc gia thiên hạ, trong thiên hạ có rất nhiều chuyện ý nghĩa, hà tất cứ phải chìm đắm trong tình cảm trai gái như vậy.

Ninh Thư còi gầy ra, leo lên trên giường, đem sách đặt ở trước mặt, học bộ dạng như trong sách ngồi xuống, Ninh Thư cảm thấy mình thật là đàn, tùy tiện tìm thấy một quyển sách liền dựa theo động tác trên đó làm, vạn nhất tẩu hỏa nhập ma thì sao.

Không biết vì điều gì, Ninh Thư cảm thấy cuốn sách này là hàng thật, Ninh Thư hít sâu một hơi, đang định ngồi xuống, đột nhiên liền nghe được thanh âm hệ thống.

Từ khi tiến vào thế giới này, cho tới bây giờ hệ thống không có phát ra âm thanh, mặc dù chỉ là thanh âm máy móc lạnh lẽo, nhưng trong lòng Ninh Thư cư nhiên sinh ra một cổ cảm giác thân thiết, đối với một

cái hệ thống không có tư tưởng tình cảm gì sinh ra cảm giác thân thiết, Ninh Thư cũng là say.

“Đình, phát hiện bí tịch võ công, có muốn tiến hành trao đổi hay không?” Giọng nói hệ thống đột nhiên xuất hiện, đem Ninh Thư đang ngồi xuống giật mình.

“Trao đổi rồi, tôi còn có thể tu luyện bí tịch sao?” Ninh Thư hỏi.

“Có thể.”

“Thế thì trao đổi a.” Ninh Thư trao đổi bí tịch, kết quả chỉ nhận được 100 điểm tích phân, như thế nào ít điểm tích phân như vậy.

Ninh Thư: PHỐC...

Bất quá có hệ thống chứng thực, Ninh Thư biết được bí tịch này là hàng thật, trong thâm tâm thờ phào một hơi, cũng không sợ tẩu hỏa nhập ma nữa.

Ninh Thư ngồi ở trên giường, thả lỏng tâm tư, dựa vào nội dung trong sách làm theo.

Sau đó ... Sau đó ngồi thiền một đêm, Ninh Thư cảm thấy cũng chả làm được cái mẹ gì, một chút cảm giác đều không có, chỉ là một đêm không ngủ, thật không có mệt mỏi quá mức, nhưng cũng không có dễ chịu bao nhiêu a.

Nguyên Đông tiến vào hầu hạ Ninh Thư, Ninh Thư đặt tay ngâm ở trong nước ấm, sau đó Nguyên Đông lấy khăn đem tay Ninh Thư lau khô.

Trong lòng Ninh Thư suy tư, không bao lâu nữa, Đoạn Tinh Huy sẽ trở về rồi, còn có Nhị Nha, chiến dịch thật sự liền sắp bắt đầu.

Trước đó, Ninh Thư muốn đem sự tình hòa thân giải quyết, muốn để cho Lý Ôn nhìn thấy giá trị của nàng, nhưng giải quyết làm sao thì một chút ý tưởng

Ninh Thư cũng không có.

Thời điểm ăn điểm tâm, Ninh Thư ăn hết ba chén cháo, năm cái hạt mè cuốn, nhưng lại chỉ mới cảm thấy lưng dạ mà thôi, đây là cái tình huống gì a.

Từ lúc nào sức ăn uống của nàng lại trở nên lớn như vậy, Nguyên Đông bên cạnh cũng bày vẽ mặt kinh ngạc, khuyên giải nói: “Công chúa, nô tỳ biết rõ tâm tình của ngài phiền muộn, nhưng đồ ăn thật sự không thể ăn quá nhiều.”

Nàng thực không có muốn ăn vì đau khổ a, nàng thật là chưa có ăn no, Ninh Thư cũng không biết vì cái gì.

Biểu tình Ninh Thư nhàn nhạt, lại nhanh chóng ăn hết ba cái mìn thầu, dưới vẻ mặt co giật của Nguyên Đông, lại ăn thêm hai cái hạt mè cuốn.

Lúc này Ninh Thư mới cảm thấy bụng mình được cho ăn no rồi.

Chẳng lẽ bởi vì tác dụng phụ của việc luyện Tuyệt Thế Võ Công liền biến thành cái vương đại dạ dày.

Hình ảnh quá đẹp, Ninh Thư cũng không dám tưởng tượng nữa.

Ăn xong điểm tâm, Ninh Thư liền trở về gian phòng, lại bắt đầu ngồi thiền ở trên giường, tính khí Ninh Thư mang theo một cỗ tinh thần vận vẹo, một hai phải đem cái Tuyệt Thế Võ Công này học cho xong.

Sau đó... Sau đó thời điểm ăn trưa, Ninh Thư ăn hết năm chén cơm, trên bàn hề là đồ ăn đều quét sạch.

Lúc này Ninh Thư mới chân chính xác định thân thể của nàng thay đổi, thân thể đòi hỏi năng lượng cực lớn, cổ đại có lời đồn một bữa cơm của người luyện võ có thể ăn luôn một con trâu, bởi vì thân thể yêu cầu năng lượng quá lớn.

Nguyên Đông thập phần lo lắng mà nhìn công chúa, dù ai chứng kiến một mỹ nhân ăn như thế, ăn nhiều như vậy, đều cảm giác không khí bị phá hỏng, hơn nữa đồ vật đã ăn đều chạy đi đâu rồi.

Công chúa thật sự quá khác thường, công chúa thật sự tự sa ngã sao?

Nguyên Đông thờ dài một hơi, Đoàn tướng quân a Đoàn tướng quân, người bây giờ ở phương nào, Nguyên Đông cảm thấy Đoàn Tinh Huy chưa có chết, một ngày nào đó sẽ trở về thôi.

Ninh Thư đặt chén xuống, "ợ" một cái, sau đó có thể rõ ràng cảm giác được dạ dày mình nhúc nhích, khi đồ ăn tiêu hóa, liền có một cỗ lực lượng âm áp lưu chuyển trong thân thể nàng.

Tuy rằng điểm tích phân trao đổi với hệ thống tương đối ít, nhưng mà Ninh Thư lại thật cao hứng, quyền bí tịch thật sự hữu dụng.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Tướng quân yêu thôn cô (10)

Edit: Akito

Tìm được bí tịch Tuyệt Thế Võ Công Ninh Thư bắt đầu quên ăn quên ngủ luyện võ, à ăn là không thể nào quên được, mỗi ngày ăn nhiều lắm, muốn quên cũng quên không được.

Mỗi lần lúc Ninh Thư ăn cơm, Nguyên Đông đều dùng ánh mắt rồi rầm nhìn nàng, mỗi một lần công chúa đều ăn đến bụng như cái trống, sau đó hai canh giờ, bụng liền tiêu hết, người xem nhìn thấy mà giật cả mình.

Nguyên Đông rất muốn khuyên giải công chúa, nhưng mỗi khi đối mặt với ánh mắt của công chúa, Nguyên Đông liền không hiểu tự cảm thấy chột dạ, tựa như tâm tư bí ẩn nhất dưới đáy lòng của mình bị mổ ra, phơi dưới ánh nắng mặt trời.

Nguyên Đông cũng lười đến quân, dù sao công chúa chính là chà đạp thân thể của mình.

Sau đó phủ công chúa liền có tin đồn kỳ quái, nói công chúa thương tâm đến điên rồi, cả ngày cửa lớn không ra cửa nhỏ không bước, còn ăn nhiều, ai cũng nói Ân Huệ công chúa đã trở thành một người đại mập mập rồi.

Mà ngay cả Lý Ôn trong hoàng cung cũng nghe được tin tức này, triệu Ninh Thư tiến cung, trông thấy Ninh Thư không có biến thành đại mập mập, cur nhiên liền thở phào nhẹ nhõm.

Ninh Thư đối với mấy lời đồn đãi này không có để ý, nhìn thấy Lý Ôn nhìn mình không nói lời nào, ở trong lòng Ninh Thư kinh hoàng, hỏi: “Hoàng huynh, thần muội có chuyện gì phân phó sao?”

Lý Ôn nhàn nhạt nói: “Đến phủ công chúa ở thế nào?”

“Thực không tồi, quang cảnh phủ công chúa ưu mỹ, thích hợp tu thân dưỡng lão.” Ninh Thư có chút lấy lòng nói.

“Nghe nói người bây giờ ăn rất nhiều?” Ngữ khí của Lý Ôn đậm nhạt, lại trên dưới thoáng đánh giá Ninh Thư một chút, “Ăn uống rượu chè quá độ đối với thân thể không tốt, hay là vẫn không quên được Đoạn Tinh Huy?”

Ninh Thư vội vàng khoát tay, sợ mình trễ nãi một chút không biểu đạt ý tứ của mình, lại khiến cho Lý Ôn hiểu lầm chính mình còn có hứng thú đối với Đoạn Tinh Huy, “Hoàng huynh, là vì gần đây thần muội tìm thấy một bí tịch võ công, đang luyện võ, người luyện võ ăn rất nhiều.”

Trên mặt Lý Ôn lộ vẻ kinh ngạc, đây là lần đầu tiên Ninh Thư chứng kiến trên mặt Lý Ôn lộ ra biểu tình.

“Người thoải mái liền tốt.” Lý Ôn nhàn nhạt nói, hiển nhiên không tin đối với chuyện Ninh Thư luyện cái gì Tuyệt Thế Võ Công.

“Thật đó, hoàng huynh, thần muội thật sự nhận được Tuyệt Thế Võ Công.” Ninh Thư nhanh chóng móc ra bí tịch võ công đưa tới trước mặt Lý Ôn.

Lý Ôn cúi đầu xem xét, nhìn thấy bốn chữ ‘Tuyệt Thế Võ Công’, đôi mắt có chút đăm chiêu, hướng Ninh Thư nói: “Đồ vật này người thu liền tốt.”

“Hoàng huynh, nếu không huynh cũng tu luyện a, thứ này thật có hiệu quả, cường thân kiện thể, kéo dài tuổi thọ.” Ninh Thư mãnh liệt hướng Lý Ôn tiến cử.

“Đinh, người chơi đã trao đổi bí tịch, không có tư cách chuyển tặng cho người khác.” Giọng nói máy móc lãnh khốc của hệ thống đột nhiên xuất hiện.

Ninh Thư hoảng sợ, bí tịch này đã không còn là của nàng nữa rồi, ta đi, Ninh Thư chỉ có thể hướng Lý Ôn nhẹ nhàng nhếch miệng vừa cười vừa nói: “Hoàng huynh, phỏng chừng bí tịch này vẫn còn có nguy hiểm gì đó, cứ để thần muội tu luyện trước, có nguy hiểm gì thần muội trước nhận lấy.”

Lý Ôn cười mà như không cười liếc nhìn Ninh Thư, hướng nàng phát phát tay, Ninh Thư liền tung ta tung tăng xuất cung.

Ninh Thư lâm vào trạng thái điên cuồng tu luyện, hết thấy những thứ khác đều mặc kệ, hiện tại Ninh Thư đã không phải là Vương đại dạ dày rồi, mà thân thể nàng lại tiến vào trong một cái tiến trình kỳ quái.

Hiện tại trong cơ thể Ninh Thư lưu chuyển một cỗ hơi thở mỏng manh, cỗ hơi thở này mang theo cảm giác ấm áp, bồi lợi ở trong thân thể của nàng, cường kiện thân thể nàng, Ninh Thư cũng cảm thấy trên người mình mang theo lực lượng mạnh mẽ.

Liền cảm giác đầu óc cũng sáng tỏ mà xưa nay chưa từng có, thần chí thanh tỉnh, cảm thấy toàn bộ thế giới trước kia chưa từng có tươi đẹp như vậy.

Cảm giác này thật thần kỳ, Ninh Thư sờ sờ lên cánh tay của mình, tuy rằng vẫn như trước là da thịt vừa trắng nõn vừa mịn màng, nhưng lại tràn đầy lực lượng, may mắn không phải là cơ bắp từng khối từng khối.

Tinh thần phấn chấn Ninh Thư liền khí phách cũng tao nhã, sau đó mang theo một đội quân đi trang viên hoàng gia, cũng là trang viên của nguyên chủ.

Trang viên hoàng gia rất lớn, bên trong có rất nhiều thứ như vườn trái cây, ruộng nương, đủ loại thực vật.

Ninh Thư đã nghĩ kỹ, ăn mặc ngủ nghỉ, chữ ăn là quan trọng nhất, cũng không biết thế giới này có khoai lang hay không, khoai lang sản lượng cao lại là lương thực chịu được nắng hạn, là thực phẩm có thể chống đói, lỡ như có xảy ra thiên tai, thế nhưng lại là đồ vật cứu mạng đấy.

Ninh Thư đi một vòng thăm quan toàn bộ trang viên, hết sức thất vọng vì không trông thấy loại củ này, tìm quản sự trang viên, hỏi quản sự, quản sự cũng nói không có loại lương thực này.

Ai, cái này không khoa học, nhân loại trong lịch sử sống hơn 2000 năm liền có tung tích về khoai lang, cái thế giới này cư nhiên lại không có khoai lang.

Chẳng lẽ người của thế giới này vẫn chưa có phát hiện loại củ này có thể cứu đói, Ninh Thư biểu thị, rõ ràng là tiểu công chúa, giờ lại phải trồng trọt, cảm giác cũng quá man trá.

Ninh Thư một thân một mình tiến vào rừng cây, vào bên trong đi tìm xem có hay không khoai lang dại hay các loại khoai tây.

Rừng cây trong trang viên có vẻ thực âm lãnh, trải qua tích lũy quanh năm suốt tháng, trên mặt đất rơi xuống một tầng lá cây thật dày, còn có kiến có côn trùng bò động ở phía trên.

Ninh Thư cầm nhánh cây đẩy ra bụi gai cùng bụi cỏ, một bên cẩn thận xem xét có dây leo khoai lang hay không.

Càng đi sâu vào trong núi, cây cối bên trong càng ngày càng dày đặc, đã vậy còn vừa thô vừa to, ngẩng đầu cũng không thể trông thấy bầu trời, đem bầu trời lấp kín không kẽ hở, hơn nữa trong rừng còn tràn ngập sương mù.

Ninh Thư có chút không dám tiến về phía trước rồi, đoán chừng đám sương mù này đều là độc khí tản ra do cánh khô lá héo lên men.

Thời gian một ngày, Ninh Thư đều đi dạo ở trong rừng cây, đói bụng liền bắt thỏ nướng ăn, lại để cho Ninh Thư tương đối cao hứng chính là, thân thủ của nàng thật sự ngày càng nhanh nhẹn hơn rồi, thời điểm bắt thỏ quả thực không tốn chút sức lực nào.

Đơn giản ăn một ít gì đó, Ninh Thư lại tiếp tục đi dạo, một ngày không có thu hoạch gì, bắt quá tìm được vài quả ớt tiêu nhỏ đỏ rực, cẩn thận từng li từng tí đào một cây, trên rễ còn mang theo bùn đất.

Ninh Thư mang theo cây ớt đi trở về, tự mình trồng trong sân, Nguyên Đông ở một bên quan sát, có chút lo lắng nói: “Công chúa, người nghi ngại, để nó tỳ làm đi.”

Kỳ thật Ninh Thư cũng không hiểu lắm về việc trồng trọt, nhưng tốt xấu gì trước kia đã từng sinh hoạt ở thời đại mạng lưới internet bùng nổ, hơn nữa trang viên còn có nhiều quân sự cùng tá điền biết trồng trọt như vậy.

Ngày hôm sau, Ninh Thư tiếp tục du dã trong rừng cây núi sâu, kỳ thật trong lòng cũng không có hi vọng gì, thế nhưng lại không cam lòng, vì cái gì ngay cả khoai lang mọc dại cũng tìm không thấy, cái này không khoa học.

Lắc lư cả buổi, Ninh Thư cũng không có tìm được, lấy ra lương khô ngồi ở trên nhánh cây ăn, ngồi ở trên chạng cây, đôi mắt trông về phía xa, chung quanh đều là biển cây, bao phủ trong sương khói màu trắng.

Cảm giác vô cùng thần bí.

Ninh Thư nhìn đến thất thần, đột nhiên cảm thấy trên tay đau đớn, cúi đầu xem xét, trên ngón tay hiện lên hai cái điểm nhỏ màu đỏ, hơn nữa lương khô trên tay cũng méo còn, méo còn a con mẹ nó.

Trong lòng Ninh Thư cả kinh, nàng đây là bị thứ gì cắn? Hơn nữa nàng căn bản cũng không có trông thấy là thứ gì, Ninh Thư vội vàng bóp chặt ngón tay, không biết có độc hay không.

Bóp chặt tốt một hồi, máu đều là đỏ tươi, không có dấu hiệu trúng độc, má ơi, nơi này quá nguy hiểm, nên tranh thủ thời gian rút lui thôi, phỏng chừng khoai lang của thế giới này bị hài hòa rồi, căn bản là không có?

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Tướng quân yêu thôn cô (11)

Edit: Akito

Ninh Thư không biết bị thứ gì cắn, trong lúc nhất thời đối với phiên núi rừng này sinh ra lòng kiêng kỵ, bay nhanh xuyên qua rừng, muốn trở lại trang viên.

Tâm Ninh Thư có chút không yên, rõ ràng cảm giác có thứ gì đó đang nhìn mình, hơn nữa ánh mắt như hình với bóng, tóc gáy trên người Ninh Thư đều dựng lên rồi.

Fuck Your Mom, chắc không phải là có quý a, giữa ban ngày còn gặp quý, vẫn là con mãnh thú gì đấy đi?

Ninh Thư quay đầu lại nơi nơi nhìn chung quanh một vòng, nhưng lại không thấy thứ gì, chỉ nghe tiếng

kêu của chim chóc trong rừng, rất thê lương, làm cho cả rừng cây đều lộ ra vẻ âm trầm.

Má ơi, quá dọa người rồi, Ninh Thư một đường chạy như điên, nhưng mà lại ném không được cái cảm giác kỳ lạ kia.

Không biết chạy bao lâu, đôi chân của Ninh Thư rã rời đến mức không nâng dậy nổi, nhưng tóc gáy trên người vẫn như trước dựng đứng.

Trong lòng Ninh Thư vô cùng tức giận, đến cùng là muốn làm gì, có bản lĩnh thì hiện thân a, đầu đầu lộ đuôi như vậy làm gì, chết cũng phải để cho người chết biết lý do có được hay không.

Ninh Thư dứt khoát ngồi ở trên nhánh cây, nhìn quanh khắp nơi đều không có nhìn ra cái nguyên do gì, rốt cuộc là cái thứ quý gì a.

Được lắm, nàng chắc không phải thật sự gặp được quý đi à nha?

Ninh Thư nghĩ đến trước đó không biết bị cái thứ gì cắn, trên ngón tay vẫn còn dấu ấn hai cái răng nhỏ, lương khô bị trộm đi rồi, chẳng lẽ là cái thứ trộm lương khô của nàng.

Ninh Thư yên lặng lấy trong túi ra một khối bánh ngọt hạt dẻ, hết sức chăm chú dò xét tình huống chung quanh như thế nào.

Thần kinh vô cùng căng thẳng, bên tai Ninh Thư chỉ nghe được thanh âm bụi cỏ ‘rì rào’, sau đó một cái bóng xám cực nhanh hướng nàng xông tới, tốc độ thật nhanh, Ninh Thư thậm chí cũng không có nhìn rõ đó là thứ gì, và rồi bánh ngọt trong tay nàng cũng không còn.

Ninh Thư dụi dụi con mắt, nhìn bàn tay rỗng tuếch của mình, còn lật qua lật lại nhìn một lần, thật không còn rồi.

Rốt cuộc là cái gì a, tốc độ quá ư là nhanh, Ninh Thư liền chỉ có thể thấy được tàn ảnh, bất quá đã muốn ăn đồ ăn, có lẽ cũng không phải là quý đi.

Nhưng trong lòng Ninh Thư vẫn tràn đầy cảnh giác, hơn nữa vật nhỏ này tốc độ nhanh như thế, muốn gây tổn thương cho nàng hết sức dễ dàng.

Ninh Thư cảm thấy mình luyện được Tuyệt Thế Võ Công, tốc độ rất nhanh đấy, nhưng mà hiện tại xem xét, ở trước mặt đồ vật không biết tên này, nàng chính là cận bã của cận bã, Ninh Thư cảm giác lòng tự ái của mình bị tổn thương nghiêm trọng.

Tranh thủ thời gian rút lui, nếu đại kế dân sinh đi không được, liền đi một con đường khác vậy, dù sao hiện tại giá trị vũ lực của nàng rất cao, dứt khoát đi đánh giặc được rồi.

Ninh Thư vừa nghĩ, vừa nhanh chân chạy trốn.

Nhưng là... Nhưng là em gái người a, choáng nhà người rất cuộc muốn cùng ta chạy đến khi nào a, trong đầu Ninh Thư đều là Fuck Your Mom, đã vậy ánh mắt nhìn nàng lúc này nóng bỏng hơn rất nhiều, lại còn có vẻ luôn đi theo chính mình.

Ninh Thư không chút do dự, trực tiếp cõng xuống cái túi lương khô bên hông mình, hướng phía sau ném đi.

Sau đó Ninh Thư liền nghe được thanh âm ‘Chi chi’, có điểm giống con chuột, lại có điểm giống hồ ly, dù sao cũng không hiểu nổi là thứ gì.

Ninh Thư giẫm lên thân cây, ghé vào bên trên cây nhìn cái túi lương khô.

Chỉ thấy một cái lông xù xám xịt, con vật này chỉ to cỡ nắm tay của nam nhân hướng túi đựng điểm tâm bỏ qua, như một quả cầu tròn mọc lông, cũng nhìn không được con mắt cái mũi.

Vật nhỏ này vậy bọc lương khô trong túi, đoán chừng là không biết nên như thế nào lấy ra, ‘xẹt’ vài tiếng đem cái túi xé thành mảnh vải rồi.

Ninh Thư quan sát mà tóc gáy đều dựng thẳng lên, cái móng vuốt này cũng thật lợi hại, lá gan nàng vừa rồi thật lớn, đem điểm tâm trong tay phóng đi dụ dỗ nó, quả thực là vạn phần cảm tạ nó đối với tay của mình trào hạ lưu tình a.

Điểm tâm lương khô nhanh chóng bị vật nhỏ kia xử lý, rõ ràng nhỏ bé như vậy, lại có thể ăn nhiều như thế.

Xem ra là cái vật kỳ lạ gì, Ninh Thư không chút suy nghĩ tranh thủ thời gian liền muốn chuồn, tên tiểu tử này rõ ràng không phải dễ trêu chọc đâu.

Ninh Thư vừa định chạy, liền chứng kiến tên tiểu tử kia cứ nhiên nhìn về phía nàng, hơn nữa còn đứng thẳng dậy, như trước nhìn thấy một vật tròn lông xù.

Ninh Thư tỏ vẻ, nàng đối với con vật lông xù này thật sự rất ưa thích, nhưng tên tiểu tử này cũng không phải một món đồ chơi lông nhung a.

“Người đừng đi theo ta, đồ trên người ta đều đưa người hết rồi.” Ninh Thư từ trên cây nhảy xuống, toàn thân đều sờ soạn một lượt, biểu thị chính mình không có nói dối.

Tiểu Hôi Cầu ‘chi chi’ kêu hai tiếng, sau đó trong khoảng thời gian nháy mắt, liền đứng trước mặt Ninh Thư, đứng thẳng người lên, lộ ra móng vuốt bén nhọn, bản thân nó cũng chỉ to cỡ nắm tay một nam nhân, kỳ thật móng vuốt cũng rất nhỏ, nhưng móng vuốt lại đen thui, tản ra một loại màu đen sáng bóng.

Ninh Thư thoáng một phát bị dọa đến mồ hôi đều chảy ra, về mặt cơ rút hướng tên tiểu tử này cười cười,

“Ta thật không có đồ vật gì.”

Tiểu Hôi Cầu kia giống như tiểu hắc đầu con mắt quay tròn mà nhìn Ninh Thư, con mắt đen tóa sáng, Ninh Thư quá vô ngữ, tình huống bây giờ là như thế nào, nàng bị một con vật không biết là cái đồ chơi gì khiến cho tiến thoái không được.

Cứu mạng a, Ninh Thư cùng vật nhỏ này mắt to trừng mắt nhỏ, Tiểu Hôi Cầu hướng Ninh Thư kêu hai tiếng

‘chi chi’.

Ninh Thư: ...

Thật sự nghe không hiểu người muốn biểu đạt cái gì a ba.

Ninh Thư nghĩ nghĩ, thấy tên tiểu tử này thích ăn bánh ngọt điểm tâm gì gì đó, bèn nói: “Nếu không, người thả ta đi, ta về lấy bánh ngọt cho người.”

Ninh Thư cảm thấy mình cũng điên rồi, nói điều kiện với một con vật, quả thực là...

Tiểu Hôi Cầu kia quay tròn quan sát Ninh Thư, sau đó từ từ chậm rãi, bắt lấy làn váy Ninh Thư, chậm chạp bò lên trên, khi bò tới bờ vai Ninh Thư, như là rất mệt mỏi vậy, đặt mông ngồi trên vai Ninh Thư.

Ninh Thư híp mắt, quay đầu nhìn xem vật nhỏ này, chẳng lẽ nó muốn cùng đi với mình?

Ai, coi như nuôi một sùng vật đi, Ninh Thư bay nhanh hướng trang viên chạy, má ơi, đến bây giờ trái tim vẫn chưa thể bình tĩnh được.

Trở lại trang viên, Ninh Thư lập tức báo Nguyên Đông bụng tới đủ loại điểm tâm, để cho Tiểu Hôi Cầu ăn no.

Nguyên Đông trông thấy Tiểu Hôi Cầu, thoáng kinh ngạc một chút, lại chứng kiến Tiểu Hôi Cầu này tốc độ ăn điểm tâm nhanh như bay, chỉ trong chốc lát, mấy mâm bánh ngọt liền không còn.

Cái cảm Nguyên Đông cũng rơi trên mặt đất rồi, nhin không được hỏi: “Công chúa, đây là vật gì?”

Nàng cũng không biết đây là cái thứ quý gì, Ninh Thư thở dài một hơi, khoai lang dại không có tìm được, lại tìm thấy một con vật tham ăn chạy mẫn không tha này, cũng không biết Tiểu Hôi Cầu này là cái giống gì.

Trời xanh a, thổ địa a, nàng chỉ muốn tiến công chiếm đóng vị hoàng đế Lý Ôn này thôi làm sao lại khó khăn như vậy chứ?

Ninh Thư về mặt khổ bức mà nhìn Tiểu Hôi Cầu nằm trên mặt bàn không động đậy nổi, đoán chừng là ăn no đến căng da bụng rồi.

Trong lòng Ninh Thư vẫn có chút không cam lòng, ngày mai lại đi dạo một vòng, nếu thật sự tìm không thấy thì coi như xong rồi, nói không chừng là bởi vì thổ nhưỡng nơi này không thích hợp để khoai lang sinh trưởng.

Bất quá cái vật nhỏ này phải giải quyết như thế nào đây, nếu không thừa dịp hiện tại ăn nhiều không động đậy được bắt nó quăng đi là được rồi.

“Chi chi... Chi chi...” Tiểu Hôi Cầu nằm cứng đờ ở trên mặt bàn kêu lên.

Ninh Thư có chút kinh ngạc, tên tiểu tử này đối với cảm xúc của người cũng rất nhạy bén đấy, Ninh Thư nở nụ cười, liền mang thứ này đưa cho Lý Ôn vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Tướng quân yêu thôn cô (12)

Edit: Akito

Sinh vật này không biết là cái thứ gì từ đó về sau liền trở thành khách quen của trang viên, ăn xong liền chạy, muốn ăn lại nhảy dựng lên trên mặt bàn, ‘chi chi’ mà kêu.

Ninh Thư đoán chừng cái đồ chơi này chính là một con chuột bị biến dị, cảm thấy món đồ chơi này cũng quá đủ rồi, khiến cho người trướng toái muốn nứt, con vật nhỏ như vậy, cư nhiên ăn nhiều như thế.

Thật nuôi không nổi cái vật nhỏ này, Ninh Thư tiếp tục vào rừng cây du đãng, nếu như vẫn tìm không thấy, liền phải dẹp đường hồi phủ rồi, tính toán thời gian, Đoạn Tinh Huy cùng Nhị Nha có lẽ cũng sắp trở về.

Trong nhiệm vụ còn phải đối phó cặp đôi này, Ninh Thư ‘ai’ một tiếng.

Ninh Thư dùng nhánh cây gạt bụi gai bụi cỏ, tỉ mỉ tìm kiếm, theo lý thuyết khoai lang là loại củ ưa đất ẩm, như vậy rừng nhiệt đới hẳn là môi trường khoai lang ưa thích a.

“Chi chi, chi chi...” Quả cầu lông xám vẫn luôn đi theo bên người Ninh Thư lúu rúu mà kêu.

Ninh Thư khom người cẩn thận quan sát, một bên hướng cùng quả cầu lông xám trò chuyện: “Người tốt xấu gì cũng coi như là dân địa phương, có biết hay không một loại đồ vật, gọi là khoai lang?”

“Chi chi...”

“Không phải gọi chi chi, kêu là khoai lang...”

Ngay ở thời điểm Ninh Thụ muốn từ bỏ, rốt cục cũng thấy được cây thực vật cùng loại với khoai lang rồi, Ninh Thụ cẩn thận từng li từng tí nhỏ cả gốc đi, bên trên rễ cây mang theo khoai lang lớn như quả cà rốt nhỏ, lớp vỏ đỏ hồng.

Tuy rằng không phải thật lớn, nhưng Ninh Thụ lại rất hưng phấn, tựa hồ đã thấy được nhiệm vụ hoàn thành, có thể rời đi thế giới này rồi.

Kỳ thật Ninh Thụ vẫn rất hưởng thụ nhân sinh bất đồng như vậy, nhưng mà ở thế giới đạo chơi thời gian càng dài, linh hồn lực sẽ bị tiêu hao rất nhiều, cuối cùng linh hồn liền tiêu tán không còn.

Ninh Thụ đem cả gốc khoai lang đặt vào trong túi áo, lại dùng nhánh cây gầy gầy, hướng xung quanh tìm tòi, đã tìm được một cây, chung quanh có lẽ còn có những cây khác.

Quả nhiên ở chung quanh tìm được không ít khoai lang vụn vặt lẻ tẻ, Ninh Thụ cũng không có nghĩ tới muốn đào những củ này đến tuyệt chủng luôn, chỉ cầm mấy củ trở về làm thí nghiệm.

“Chi chi...” Tiểu Hôi Cầu đi theo Ninh Thụ ra khỏi rừng cây.

Trở lại trang viên, Ninh Thụ lập tức đi tìm quản sự cùng tá điền của trang viên, sáng lập một đội chuyên môn chuẩn bị thí nghiệm, loại thực vật như khoai lang, là sinh sản vô tính, cho dù dùng cái kéo cắt bỏ đoạn dây leo, sau đó đem dây leo cắm ở trong bùn đất cũng có thể sống sót đấy.

Điều kiện tiên quyết là đất đai phải mềm xốp, Ninh Thụ đem một chút kiến thức không quan trọng của mình nói cho tá điền, còn mình đứng bên cạnh quan sát.

Đội đến lúc thu thập xong chuyện khoai lang, ở lại mấy ngày trong trang viên, Ninh Thụ thấy khoai lang cũng không có bị khô héo, nhiều lần dặn dò quản sự ngăn ngừa phải trồng nom tốt mảnh đất này.

Trong lòng Ninh Thụ vẫn có chút lo lắng, trực tiếp mượn tên tuổi Lý Ôn đem ra, nói: “Vật này là Hoàng Thượng muốn đấy, các người phải hảo hảo chăm sóc, chăm sóc tốt sẽ có ban thưởng.”

Nghe được là Hoàng Thượng dùng, trên mặt quản sự nghiêm túc hơn hẳn.

Sau đó Ninh Thụ mới mang theo một đội thị vệ, làm Ninh Thụ tương đối vô ngữ chính là, Tiểu Hôi Cầu cứ nhiên đi theo nàng.

Ninh Thụ hoàn toàn không biết tiểu chút chút này là ưa thích mình mới đi theo mình, hay hoàn toàn là bởi vì bánh ngọt, đi theo liền đi theo đi, coi như nuôi một sủng vật cực kỳ tham ăn.

Ninh Thụ mang theo một đám người thông thả ung dung hướng phủ công chúa đi, đoàn quân của Ninh Thụ vừa mới tới cửa thành, liền gặp một nhánh quân đội, nhân mã hai phe chen chúc ở cổng thành.

Quân đội mang theo khí thế lạnh lạnh, ép tới khí thế bên Ninh Thụ đều yếu đi.

“Công chúa, công chúa, là Đoàn tướng quân, là Đoàn tướng quân a...” Nguyên Đông trông thấy người dẫn đầu đứng phía trước đội ngũ, vội vàng hướng Ninh Thụ ngồi ở trên xe ngựa hoa lệ hô, bộ dáng thấp phàn kinh hãi, ngay cả vành mắt cũng phấp phồng.

Biểu tình Ninh Thụ nhàn nhạt, quả nhiên là oan gia ngõ hẹp, Ninh Thụ hướng ra phía ngoài nhìn nhìn, cùng đối mặt với ánh mắt của Đoàn Tinh Huy đứng phía trước.

Ninh Thụ hí mắt, quan sát Đoàn Tinh Huy đang mặc khôi giáp, ánh mắt của hắn sáng ngời, so trong trí nhớ nguyên chủ muốn đen.

Buồn cười nhất chính là, trong ngực hắn cứ nhiên ôm chặt một nữ nhân, hành quân chiến tranh lại dám cùng nữ nhân cười chung một ngựa.

Đều nói Đoàn Tinh Huy làm việc trầm ổn, nhưng Ninh Thụ lại không thấy được, Ninh Thụ đánh giá Nhị Nha ngồi cùng một con ngựa với Đoàn Tinh Huy, Nhị Nha sở hữu màu da lúa mì khỏe mạnh, cùng quý nữ Đại Ung lấy làn da trắng làm thẩm mỹ, thì quả thực Nhị Nha không tính là mỹ nữ gì, nguyên nhân vì màu da lại khiến cho ngũ quan của nàng phai nhạt vài phần.

Tùy tiện lôi ra một tiểu thư nhà khuê các trong kinh thành cũng so với Nhị Nha đẹp mắt hơn, khó trách nguyên chủ lại không cam lòng, chỉ là một nữ tử ở nông thôn, còn nàng là một công chúa tôn quý, lại bại dưới nữ tử như vậy, quả thực quá thất bại rồi.

Đoàn Tinh Huy cùng ánh mắt Ninh Thụ đối thượng, ánh mắt của nàng trong tròng nhưng vô cùng lạnh lùng.

Đoàn Tinh Huy dời đi ánh mắt trước, đá đá bụng ngựa, kéo dây cương hướng về phía cổ kiệu bên này.

Đoàn Tinh Huy chấp tay hướng Ninh Thụ hành lễ, “Mặt tướng khẩu kiến công chúa, cung chúc Công chúa vạn phúc kim an.”

Ninh Thụ thoáng đánh giá từ trên xuống dưới Đoàn Tinh Huy một phát, ừ, không có thiếu cánh tay cánh chân nào, khuôn mặt thon gầy đi một tí, Ninh Thụ gật gật đầu, “Đoàn tướng quân đã trở về rồi à, Đoàn tướng quân các người đi trước đi, tiến cung diện kiến thánh thượng đi.”

Thái độ Ninh Thụ đối với Đoàn Tinh Huy thực lãnh đạm, thực khách khí, mang theo một cỗ kiêu ngạo của hoàng tộc.

Sắc mặt Đoạn Tinh Huy biến đổi, bị thái độ của Ninh Thụ khiến cho phiền muộn không thôi, hẳn thậm chí đã nghĩ kỹ cách giải quyết khi đối mặt chất vấn thậm chí là tranh cãi với công chúa, nhưng đối phương lại có thái độ như vậy, khiến cho các loại biện pháp hẳn nghĩ trên đường đi cũng không có cách nào phát huy.

Bây giờ người ta căn bản là không thêm quan tâm đến mình, Đoạn Tinh Huy cảm thấy lòng tự ái của mình bị thương tổn, Đoạn Tinh Huy là người có lòng tự trọng rất cao, từ trên người Nhị Nha đã nhận được toàn tâm sùng bái cùng kính ngưỡng.

Nhưng thời điểm đối mặt với Ân Huệ công chúa, quân thần chỉ phân vĩnh viễn đặt ở giữa hai người bọn họ.

Ninh Thụ chỉ là nhân nhạ nhìn lướt qua Nhị Nha, xa xa thấy Nhị Nha không xinh đẹp, có chút đen, nhìn gần... thật sự quá đen a, nhưng mà ngược lại lại làm nổi bật lên đôi mắt ngấn hạnh xinh đẹp của nàng.

Ừ, đoán chừng là Đoạn Tinh Huy thấy được vẻ đẹp bên trong tâm hồn của Nhị Nha.

“Đoạn tướng quân, người không vào thành sao?” Ninh Thụ thanh lãnh hướng Đoạn Tinh Huy hỏi.

Đoạn Tinh Huy đối mặt Ân Huệ công chúa lãnh lãnh đậm đậm, trong lòng nảy sinh cảm giác bất an, nếu như tranh cãi với công chúa, thậm chí công chúa trách cứ hẳn, trong lòng Đoạn Tinh Huy trái lại cũng hiểu, nhưng Ân Huệ công chúa như vậy thật đúng là khiến lòng người bất an.

Đối với hắn tựa như là người xa lạ, không có bởi vì hắn còn sống mà cảm thấy cao hứng, lại khoe mẽ tư thế công chúa như vậy, thật làm cho lòng Đoạn Tinh Huy một hơi phun không ra, cảm giác cả người đều không khỏe.

Nhị Nha ở trong ngực Đoạn Tinh Huy tò mò nhìn Ninh Thụ, trông thấy công chúa ung dung thanh quý, khí thế trên người nàng làm trong lòng Nhị Nha có chút tự ti, không ngờ có người xinh đẹp như thế.

Nhị Nha không tìm được từ ngữ để hình dung vẻ đẹp của nàng, chỉ cảm thấy nàng ngồi ở trên xe ngựa Lưu Kim hoa lệ, cùng xe ngựa quý giá lộng lẫy hòa vào nhau càng tăng thêm sức mạnh, tựa như tiên nữ hạ phàm, để cho người không dám nhìn thẳng.

Ninh Thụ thấy Nhị Nha không hề cổ kị mà quan sát mình, trong ánh mắt mang theo sợ hãi thán phục, còn mang theo một cổ tự ti, Nhị Nha hơi khần trương, bàn tay có chút thô ráp chặt chẽ nắm lấy yên ngựa.

“Lớn mật, người là người phương nào, dám nhìn thẳng người trong hoàng tộc.” Ninh Thụ còn chưa có nói cái gì, Nguyên Đông liền trước tự mình kêu la, ngữ khí ác liệt, Nguyên Đông xinh đẹp khuôn mặt tràn đầy uy nghiêm cùng khí thế, đầu gì cũng là cung nữ bên cạnh công chúa, cũng có vài phần khí thế đấy.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Tướng quân yêu thôn cô (13)

Edit: Akito

Nguyên Đông chỉ vào Nhị Nha, vẻ mặt nghiêm túc cùng uy nghiêm, “Nhìn thấy công chúa sao không chịu hành lễ.”

Trên gương mặt hóa hồng của Nhị Nha lộ ra thần sắc quẫn bách, ngồi ở trên lưng ngựa nhất thời cả người có chút ngay ngắn, “Ta, ta...”

Người trong lòng bị người khác làm khó, trên mặt Đoạn Tinh Huy hiện lên vẻ không ngờ, gất gao nhấp môi, ôm quyền hướng Ninh Thụ hành lễ nói: “Công chúa, Nhị Nha là từ nông thôn đến đây, không biết nhiều lễ nghi, công chúa đại nhân đại lượng, mong công chúa tha thứ.”

Được lắm, nếu như nàng không tha thứ liền không đại nhân không đại lượng? Cái này hoàn toàn chính là luân lý trói buộc nha, trên mặt Ninh Thụ lãnh lạnh, có vẻ khí thế trên người nàng quá nặng rồi.

Ninh Thụ nhân nhạ nói: “Tướng quân vẫn nên nhanh chóng tiến cung diện kiến thánh thượng đi.”

“Đa tạ công chúa quan tâm.” Đoạn Tinh Huy ôm quyền, thời điểm ôm quyền, đem Nhị Nha nhét ở trong ngực.

Đoạn Tinh Huy lớn lên mây kiêu mát sáng, hơn nữa với khuôn mặt lạnh lùng, lộ vẻ ồm trọng đoạn tú, cho người cảm giác tin cậy, nếu như trong ngực là một mỹ nhân, kia sẽ là một bức họa giai nhân anh hùng, nê hà chính là Nhị Nha cùng mỹ nhân có chút khoảng cách, cùng Đoạn Tinh Huy đứng chung một chỗ, có loại cảm giác không hài hòa lắm.

“Công chúa, sao có thể dễ dàng tha thứ cho cái dân đen vô lễ này như vậy.” Nguyên Đông vô cùng tức giận hướng Ninh Thụ nói.

Ninh Thư một bên vuốt ve bộ lông xù của Tiểu Hôi Cầu, nhìn đến Nguyên Đông hết sức kích động, trên mặt nàng ta mang theo ghen ghét.

“Nguyên Đông, chú ý thân phận của ngươi.” Ninh Thư nhàn nhạt nói.

Trong lòng Nguyên Đông tức khắc khựng lại, ngượng ngập nói không ra lời, khóe mắt thoáng liếc nhìn Nhị Nha một cái.

“Công chúa, trong ngực người là cái gì a.” Nhị Nha trông thấy Tiểu Hôi Cầu trên tay Ninh Thư, có chút kinh ngạc hỏi.

Ninh Thư đột nhiên nở nụ cười, coi như đã nhìn ra được Nhị Nha có tính cách gì, có đơn thuần chất phác của nông dân, còn mang theo một chút tiểu nhân vật hèn mọn.

Hóa ra Đoạn Tinh Huy ưa thích nữ hài tử có tính cách như vậy, tính cách của nguyên chủ cùng Nhị Nha hoàn toàn ở hai thái cực, Ân Huệ công chúa kiêu ngạo như phượng hoàng bay lượn trên trời, trong tính cách làm sao có loại hèn mọn này.

Chỉ có thể nói Ân Huệ công chúa căn bản vốn không phải là món ăn yêu thích của Đoạn Tinh Huy, chỉ hi vọng về sau thấy được kinh thành phồn hoa, Nhị Nha vẫn có thể giữ lại tính tình đơn thuần này, thì vẫn sẽ là nốt ruồi chu sa tỏa sáng trong lòng Đoạn Tinh Huy.

Nhị Nha trên mặt phiem hồng lộ ra vẻ mặt quần bách, công chúa không nói gì, chỉ cười cười, Nhị Nha nhìn thấy đáng vẻ tươi cười của Ninh Thư, có chút tự ti tâm tư nhạy cảm cho rằng công chúa là đang cười nhạo mình.

Cứu được Đoạn Tinh Huy sắp không sống nổi, liền bắt tri bắt giác yêu mến người nam nhân anh tuấn lạnh lùng này, trên người hắn mang theo quý khí, người như vậy có vẻ cũng không phải người đơn giản.

Kể từ khi biết thân phận của Đoạn Tinh Huy, lại ngoài dự liệu trong dự kiến của Nhị Nha, hắn chính là tướng quân Đại Ung.

Nhìn thấy nhiều đội quân chinh tề đến đón Đoạn Tinh Huy, cờ hiệu bay phất phới, ở trong tiểu viện nhà nông, cảm xúc Nhị Nha dâng trào, ngơ ngác nhìn Đoạn Tinh Huy, chỉ cảm thấy Đoạn Tinh Huy càng thêm cao lớn, thì có vẻ mình càng thêm hèn mọn.

Chỉ là không có nghĩ đến Đoạn Tinh Huy nguyện ý mang mình đi theo, Nhị Nha yêu Đoạn Tinh Huy, vì Đoạn Tinh Huy, đã rời bỏ người thân của mình, rời khỏi quê nhà, bước vào kinh thành không quen thuộc.

Nhưng còn chưa vào kinh thành đã gặp công chúa, nếu như công chúa là hoa mẫu đơn, Nhị Nha liền cảm thấy mình chính là cái đuôi chó cỏ dại, khác xa một trời một vực.

Nhị Nha quan sát xe ngựa lưu ly bảy màu hoa lệ mùi xe lát màu sắc sỡ, bốn phía xe ngựa treo màn tơ, bốn góc treo lục lạc lưu kim, khi có gió nhẹ liền phát ra tiếng vang thanh thúy, trong xe ngựa đốt mùi hương phức nhã, khiến người ngồi thấy mùi hương này toàn thân đều lượn lờ ở tiền cảnh.

Nhìn thấy xe ngựa quý giá, trong lòng Nhị Nha sinh ra một cỗ khát vọng cùng một tia ghen ghét.

Hai đội người đều không nói gì, không khí có vẻ thực nặng nề, chỉ có thanh âm chiến kỳ bay phất phới cùng tiếng chuông thanh thúy của lục lạc.

“Công chúa, mặt tướng cáo lui.” Đoạn Tinh Huy kéo dây cương, hướng Ninh Thư nói, Ninh Thư chỉ ‘Ừ’ một tiếng, ngay cả đầu cũng không có ngẩng lên, vuốt ve Tiểu Hôi Cầu trên tay.

Đoạn Tinh Huy cảm thấy mất mặt, liền nhanh chóng rời đi.

Từ đầu đến cuối Ninh Thư đều không có liếc nhìn Đoạn Tinh Huy, Nguyên Đông ở bên cạnh sắc mặt khó coi vô cùng, nhìn Ninh Thư, muốn nói chuyện lại không dám nói, thẳng đến khi đội quân của Đoạn Tinh Huy vào thành, Nguyên Đông thật sự không nhịn nổi nữa, nói: “Công chúa, nữ nhân trong ngực Đoạn tướng quân là ai?”

“Sao Đoạn tướng quân có thể đối với ngài như vậy?”

Nguyên Đông thay Ninh Thư bắt bình, “Sao Đoạn tướng quân có thể để cho một nữ nhân ở trong đội ngũ hành quân.”

Ninh Thư không nói gì, trong lòng đang suy tư, chính chủ cũng đã trở về rồi, như vậy kế tiếp nên làm gì đây, làm sao trả thù Đoạn Tinh Huy cùng Nhị Nha, chia rẽ hai cái người sống sờ sờ, thôi bỏ đi, mỗi người đều có tâm lý phản nghịch, càng ngăn cản, thì càng muốn làm.

Ninh Thư nhú nhú mày, biểu tình có chút không kiên nhẫn, thời điểm trông thấy Đoạn Tinh Huy, tức thì trong lòng nàng tuôn ra đủ các loại cảm xúc phức tạp, oán hận, thù hờn, yêu hận đan xen, còn lúc trông thấy Nhị Nha, trong lòng tuôn ra ghen ghét, cừu hận, hận không thể xé mặt Nhị Nha ra làm hai.

Cảm thấy đúng là say, cảm xúc của nguyên chủ quá mãnh liệt rồi, nàng cũng có chút ép xuống không được.

Được rồi, nịnh nọt đại boss Lý Ôn là trọng yếu nhất, cảm thấy điều quan trọng nhất của nhiệm vụ lần này là không thể bị hòa thân.

Ninh Thư vừa trở lại phủ công chúa không bao lâu, liền nhận được Lý Ôn truyền ý chỉ đến, bảo nàng lập tức tiến cung.

Ninh Thư thu thập một phen, liền đi vào hoàng cung, thời điểm mỗi lần nhìn thấy Lý Ôn, Ninh Thư đều phải khẽ đảo tiền hành cùng cố nội tâm, quả thực

mỗi khi chứng kiến vẻ mặt không cảm xúc của Lý Ôn, trong lòng liền lo sợ bất an.

Tiến vào ngự thư phòng, Ninh Thư hướng Lý Ôn hành lễ, “Thần muội thỉnh an hoàng huynh.”

Lý Ôn buông bút chu sa, nhìn thoáng qua Ninh Thư, sau nửa ngày mới lên tiếng: “Đoạn Tinh Huy trở về rồi.”

“Ân, thần muội đã gặp được ở cổng thành.” Ninh Thư nhàn nhạt nói.

Ánh mắt Lý Ôn sắc bén ở trên mặt Ninh Thư dò xét, sau đó mới lên tiếng: “Vài ngày trước biết tin Đoạn Tinh Huy còn sống, trẫm liền phái người đi đón hẳn về, vốn muốn nói cho ngươi, nhưng ngươi không ở phủ công chúa.”

Ninh Thư nhú mày, đi qua vỗ vỗ bả vai của Lý Ôn, nói: “Ca ca thân yêu, muội không phải đã nói với huynh rồi sao, tên Đoạn Tinh Huy này chẳng qua cũng chỉ là một tướng quân bại trận, làm gì còn phải đặc biệt phái người đón về, để cho hắn nở mặt nở mày mà trở về như thế.”

Lý Ôn nhàn nhạt nhìn sang bàn tay trên vai mình, Ninh Thư lập tức thu tay về, cúi đầu nói: “Thần muội quá phận.”

“Nếu như ngươi vẫn muốn cùng Đoạn Tinh Huy nói đoạn tình duyên.” Lý Ôn đạm mạc nhìn Ninh Thư, “Trẫm có thể hạ chi.”

“Không cần, hoàn toàn không cần.” Ninh Thư khoát tay nói: “Hoàng huynh, huynh ngàn vạn đừng đem thần muội cùng Đoạn Tinh Huy nhắc lên quan hệ, huống chi bên người Đoạn Tinh Huy đã có nữ nhân.”

Trong đôi mắt tinh của Lý Ôn hiện lên một đạo ánh sáng, khóe miệng rõ ràng lộ ra vẻ tươi cười, nói:

“Ngươi là hoàng muội của trẫm, là công chúa tôn quý của Đại Ung, hà tất một hai phái nữu lấy Đoạn Tinh Huy, hơn nữa còn là một tên tướng quân lần đầu xuất chinh liền bại trận.”

Ninh Thư: PHỐC...

Thì ra trong suy nghĩ của Lý Ôn Đoạn Tinh Huy chính là người như vậy, trong cốt truyện Ân Huệ công chúa lại cùng một thôn cô tranh giành Đoạn Tinh Huy như thế, tranh đoạt một Đoạn Tinh Huy mà trong cảm nhận của Lý Ôn là một bại tướng quân, quả thực đã đem da mặt Lý Ôn ném trên mặt đất giẫm đạp.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 45: Tướng quân yêu thôn cô (14)

Edit: Akito

Xem ra kiên định đi theo Lý Ôn, kiên quyết không cần cùng Đoạn Tinh Huy nhắc lên quan hệ, chính là con đường đúng đắn, quả thực mình quá thông minh.

Ninh Thư hướng Lý Ôn hành lễ, quả quyết nói: “Thần muội đối với Đoạn Tinh Huy đã không còn hi vọng gì, sẽ không cùng Đoạn Tinh Huy có bất kỳ quan hệ nào, nhất định sẽ không bôi nhọ tôn nghiêm của hoàng gia.”

Lý Ôn nhìn kỹ Ninh Thư, lúc này mới gật gật đầu, “Ngươi minh bạch liền tốt, như vậy xem ra, Đoạn Tinh Huy cũng không phải người tốt gì, trên đường hành quân mang theo nữ nhân, không có đem quân quy để ở trong lòng.”

Ninh Thư tỏ vẻ đồng ý, “Hoàng huynh, huynh nói thực đúng, thực chí phải.”

Môi Lý Ôn vênh lên, lên tiếng nói: “Ngươi trở về đi.”

Thời điểm Ninh Thư khom lưng hành lễ cáo lui, Tiểu Hôi Cầu từ bên trong cổ áo nàng nhảy ra, dùng tốc độ nhanh như bay phóng tới Lý Ôn.

Ninh Thư thiếu chút nữa bị dọa té đất, móng vuốt tên này rất lợi hại đấy, nếu làm cho Lý Ôn bị thương, chính là mười cái mạng của nàng cũng không đủ đền, không cần đi hòa thân, mà tức khắc phải dùng cái chết tạ tội.

“Hoàng huynh, tránh ra... mau.” Ninh Thư hướng Lý Ôn la to, kết quả một màn trước mắt lại khiến cổ họng Ninh Thư như bị một khối bông chắn lại, tâm nghẹn không thôi.

Chỉ thấy Tiểu Hôi Cầu cực kỳ thân mật cọ vào mặt Lý Ôn, móng vuốt sờ sờ lỗ tai Lý Ôn.

Ninh Thư cảm giác tâm càng nghẹn, cũng thức ăn ngon cho tên này, kết quả trông thấy Lý Ôn, cái gì cũng quên, Ninh Thư còn cho là mình toàn thân

mãnh liệt thay đổi, triển khai toàn bộ vận khí con rùa, thu được một sừng vật lợi hại đây.

Đậu xanh rau má nàng vẫn chỉ là một nữ phụ pháo hôi a, tên này cùng nàng có cái rắm quan hệ.

Ánh mắt Ninh Thư tràn đầy u buồn, nhìn nhìn Tiểu Hôi Cầu.

Trên mặt Lý Ôn tràn đầy kinh ngạc, đem tiểu chút chút ở trên mặt bắt xuống, để ở lòng bàn tay xem xét, một đôi mắt tiểu hắc đậu long lanh như nước nhìn vào mặt Lý Ôn, con ngươi đen nhánh tản ra ánh sáng.

“Đây là vật gì?” Lý Ôn đem Tiểu Hôi Cầu đặt ở trên mặt bàn, nhàn nhạt hỏi.

Ninh Thư bĩu môi nói: “Đây là vật nhỏ thần muội tìm được khi đi trang viên, thần muội cũng không biết nó là cái đồ chơi gì, chính là nó ăn rất nhiều, thích ăn bánh ngọt.”

“Nga...” Lý Ôn nhú mày, cầm một khối bánh ngọt đưa cho Tiểu Hôi Cầu, Tiểu Hôi Cầu cầm lấy bánh ngọt gặm nhấm, bộ dáng ngây thơ chân thành, nhìn rất là đáng yêu.

“Được rồi, trở về đi.” Lý Ôn xem Tiểu Hôi Cầu đem bánh ngọt ăn hết, hướng Ninh Thư nói.

Ninh Thư ‘Ân’ một tiếng, đi đến trước định bắt lấy Tiểu Hôi Cầu đem về.

“Chi chi...” Tiểu Hôi Cầu thoáng một cái nhảy lên bờ vai của Lý Ôn, hướng Ninh Thư kêu ‘chi chi’, sít sao ôm lấy cổ áo Lý Ôn.

Ninh Thư: ...

Con mẹ nó, nàng cho nó nhiều bánh ngọt như vậy, cư nhiên so ra kém một khối bánh ngọt của Lý Ôn, được lắm, giữa người và người như thế nào lại có khác biệt lớn như vậy chứ.

“Hoàng huynh, nếu Tiểu Hôi Cầu thích huynh như thế, làm phiền huynh chiều nó.” Ninh Thư ngại ngùng cười, “Hoàng huynh phê duyệt tấu chương một mối, có thể chơi đùa với nó một chút, coi như là lễ vật thần muội tặng cho hoàng huynh.”

“Như thế, liền đa tạ Ân Huệ ngươi.” Khóe miệng Lý Ôn ngoéo một cái.

“Không dám, không dám.” Ninh Thư hướng Lý Ôn nghe răng nhếch miệng cười, cảm thấy cả người đều không khỏe, trừng mắt liếc nhìn Tiểu Hôi Cầu một cái, sau đó mới ra khỏi ngự thư phòng.

Vừa ra khỏi ngự thư phòng, một tiểu cung nữ tức thì bước tới, hướng Ninh Thư hành lễ, “Nô tỳ thỉnh an công chúa, Hoàng hậu nương nương cho mời công chúa đến nội cung một chuyện.”

Ninh Thư nghĩ nghĩ vẫn là đi theo, nếu như không đi, phỏng chừng lấy tiểu tâm tư của hoàng hậu, tuyệt đối sẽ ghi hận nàng, nhưng mà đoán chừng từ lúc xuất cung đến phủ công chúa ở cũng đã đắc tội với hoàng hậu rồi nhỉ.

Đến trong điện của hoàng hậu, Ninh Thư nhìn đến vẻ mặt tươi cười hòa ái của hoàng hậu, nàng cảm thấy hoàng hậu này cũng rất khó bức, thay Hoàng Thượng quản lý dân hậu cung oanh oanh yến yến, khoan dung độ lượng, có đôi khi còn phải thân kiêm nhiều chức, đảm đương một tay phá thai thiện nghệ, chủ nhiệm xử lý kế hoạch sinh đẻ.

Một thời gian ngắn không gặp, sắc mặt hoàng hậu dù có son phấn cũng ép không được vẻ tươi tắn, xem ra tình huống trong cung có chút khiến cho tâm hoàng hậu lao lực quá độ rồi.

Ninh Thư cảm thấy hoàng hậu đây là ăn no muốn làm việc, nếu nàng là hoàng hậu, hoàn toàn có thể cao cao tại thượng, làm gì phải tham dự vào chuyện tranh đấu giữa phi tử, nói trắng ra chính là dục vọng khống chế quá mạnh mẽ, một hai phải đem tất cả sự tình tùm ở trong lòng bàn tay, thiệt tình mệt đến sợ.

Nghe thấy hoàng hậu bảo nàng hồi cung, thần sắc cùng ngữ khí vô cùng thành khẩn, Ninh Thư chỉ thuận miệng có lẽ vài câu, thủy chung đều không có nhà ra sẽ hồi cung, khiến cho sắc mặt hoàng hậu biến đổi.

Từ trong cung hoàng hậu đi ra, tình cờ gặp rất nhiều phi tử, Ninh Thư cũng cảm thấy say quá say, nàng có thể hưởng thụ đãi ngộ của Lý Ôn, vì thế những phi tử này chỉ đơn giản muốn biết nàng có hồi cung hay không, khi nào hồi cung.

Ninh Thư phải ứng phó với nhiều người như vậy, quả thực rất mệt a, liền trưng một bộ biểu tình kiêu ngạo vô cùng ‘Các ngươi những cận bà cận bà này không nên cùng Bôn cung nói chuyện’, một đường trở về phủ công chúa.

Cũng không lâu lắm, Ninh Thư liền biết Lý Ôn cư nhiên hạ chỉ, phế chính tam phẩm tướng quân vị của Đoạn Tinh Huy, cho nên hiện tại Đoạn Tinh Huy chỉ là một thường dân, chức quan gì cũng không có.

Tin tức này là Nguyên Đông mang đến, Nguyên Đông đối với phủ tướng quân rất chú ý, biết tin Đoạn Tinh Huy bị tước vị, vội vàng chạy đến báo cho Ninh Thư, tiểu tâm tư đơn giản là muốn để cho Ninh Thư đến chỗ hoàng đế cầu tình.

Trong lòng Ninh Thụ cảm thấy cực kỳ vui sướng, lại nhìn đến bộ dạng cùng vẻ mặt nôn nóng của Nguyên Đông, trong lòng cười nhạo một tiếng, nói: “Ngươi vì có gì chú ý Đoạn phủ như vậy?”

Ánh mắt Nguyên Đông trốn tránh, nói: “Công chúa, nô tỳ làm điều này cũng là vì người a, Đoạn tướng quân là trọng phu tương lai của người mà.”

Ánh mắt Ninh Thụ sắc bén, lạnh giọng nói: “Nguyên Đông, chú ý thân phận của ngươi, Đoạn Tinh Huy khi nào lại trở thành trọng phu tương lai của Bồn cung rồi, ngươi bại hoại danh dự của Bồn cung như vậy, ta không giữ ngươi lại được.”

Nguyên Đông ‘phù phù’ một tiếng quỳ gối trước mặt Ninh Thụ, sắc mặt trắng bệch, “Là nô tỳ đi quá giới hạn, cầu công chúa khoan dung.” Sau đó rút cuộc cũng không dám nói Đoạn Tinh Huy là trọng phu tương lai của công chúa nữa rồi.

Nói đến bên này, Nhị Nha đi theo Đoạn Tinh Huy về tới Đoạn phủ, Đoạn phủ rất lớn, chạm khắc hình rồng, phú quý vô cùng, Nhị Nha cảm thấy hai mắt của mình đều không đủ dùng.

Đoạn phu nhân, cũng chính là lão nương của Đoạn Tinh Huy thấy được nhi tử còn sống vẫn chưa có chết liền vui sướng phục hồi tinh thần, nhưng nghe được Đoạn Tinh Huy nói về sau Nhị Nha là thê tử của mình, Đoạn phu nhân thiếu chút nữa ngất xỉu đi.

Nhìn Nhị Nha trên người ăn mặc vài bông, sắc mặt đen nhánh, một chút quý củ cũng không có, Đoạn phu nhân quả thực muốn tan vỡ rồi, sau khi chịu tang chồng bà thật vất vả đem nhi tử nuôi lớn, nhưng nó lại có khả năng trở thành em rể của hoàng thượng, tiền đồ là một mảnh bằng phẳng.

Cái tiểu nha đầu này là từ nơi nào đến, Đoạn phu nhân là nữ nhân có tâm cơ, tuy rằng trong lòng hận không thể đem Nhị Nha chôn sống, nhưng trên mặt vẫn treo lên dáng vẻ tươi cười dịu dàng.

Trông thấy nụ cười trên mặt lão nương của mình, gương mặt nghiêm túc của Đoạn Tinh Huy cũng lộ vẻ tươi cười, hướng Đoạn phu nhân nói: “Nương, Nhị Nha là một cô nương rất tốt, đơn thuần đáng yêu, nàng nhất định sẽ hảo hảo hiếu kính người.”

Da mặt Đoạn phu nhân run rẩy, vẻ tươi cười dịu dàng trên mặt thiếu chút nữa cũng kéo căng không nổi, đơn thuần đáng yêu cái gì, Đoạn phu nhân quan sát sắc mặt đen nhánh của Nhị Nha, nàng thoát nhìn so với

Đoạn Tinh Huy còn lớn tuổi hơn.

Đoạn phu nhân tâm can tỳ phổi thậm đều chịu tổn thương không thể xóa nhòa.

Con trai của nàng là người mù sao?

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Tướng quân yêu thôn cô (15)

Edit: Akito

Đặc biệt là khi biết được Đoạn Tinh Huy cùng Nhị Nha đã có quan hệ xác thịt, Đoạn phu nhân ôm lấy đầu hận không thể ngất đi, xem Nhị Nha càng thêm không vừa mắt, đúng là một nữ nhân không có lòng tự ái tự trọng, chưa kết hôn đã tăng tị với nhau, so với kỹ nữ thanh lâu cũng không bằng.

Đoạn phu nhân là nữ nhân có tâm cơ, mặc dù trong thâm tâm chán ghét Nhị Nha, nhưng như trước vẫn đem Nhị Nha an bài thỏa đáng, còn phái hai nha đầu đi theo bên người hầu hạ nàng.

Tướng mạo hai nha đầu đều so với Nhị Nha lớn lên đẹp mắt hơn, trong lòng Nhị Nha vô cùng quần bách, rất không quen, ánh mắt nhìn về phía Đoạn Tinh Huy mang theo cầu cứu.

Đoạn Tinh Huy đối với sự an bài của mẫu thân thực hài lòng, ở trong mắt hắn xem ra mẫu thân đây là đã chấp nhận Nhị Nha rồi, trong lòng quả thực rất vui mừng, trên vẻ mặt nghiêm túc cũng không khỏi hiện lên vẻ tươi cười.

Đoạn phu nhân trông thấy niềm vui mừng lộ rõ trên nét mặt Đoạn Tinh Huy, gần xanh trên trán nhảy lên, nhưng là vẫn nhịn xuống, nửa đời sau của nàng phải dựa vào Đoạn Tinh Huy, xuất giá tông phụ, phu tử tông tử, Đoạn phu nhân muốn bảo trì bộ dạng hiền lành ôn nhu ở trước mặt nhi tử của nàng, tuyệt đối không thể bởi vì một nha đầu ở nông thôn khiến cho hai mẹ con bà quan hệ lạnh nhạt.

Tâm tư của Đoạn phu nhân chính là, không cần vì một nữ nhân như vậy cùng quan hệ mẹ con bà bế tắc, tổn thương tình cảm mẫu tử.

Nhưng chỉ trong chốc lát, trong cung liền truyền tới thánh chỉ, Đoạn Tinh Huy bị tước chức vị tướng quân, nghe được tin này, Đoạn phu nhân vừa tức vừa vội, phần nộ, sợ hãi, các loại cảm xúc đan xen cùng một chỗ, làm Đoạn phu nhân thực sự ngất đi rồi.

Tiền nhân kia chính là một cái tai tinh, trước khi hôn mê Đoạn phu nhân hoàn toàn quên Nhị Nha là người cứu nhi tử của nàng.

Nhị tử dạy bảo nhiều năm như vậy, một chuyến đi liền hủy sạch.

Đoạn Tinh Huy tiếp nhận thánh chỉ, sắc mặt có chút khó coi, môi hé mở, thái giám tuyên chỉ đang chờ chút tiền trà nước, không biết hai cái chủ tử Đoàn phủ làm sao, một người ngất luôn, một người sắc mặt khó coi, hoàn toàn không có ý tứ cho tiền.

Thái giám tuyên chỉ ‘Hừ’ lạnh một tiếng, thứ gì, còn tưởng mình là phò mã tương lai sao, chẳng qua hiện tại chỉ là một tên dân đen thôi, đặc ý cái gì, nhất là Hoàng Thượng còn không thích người, bất quá là cái tô son trát phấn tướng quân, lần đầu xuất chinh liền thất bại, cái loại không có tiền đồ.

Nhị Nha ở bên cạnh nom nớp lo sợ, hết thấy sự việc phát sinh nàng đều không biết làm thế nào, nàng cảm giác mình giống như xâm nhập vào thế giới của người khổng lồ.

Nàng thậm chí còn không có nghe hiểu thánh chỉ nói cái gì, liền chứng kiến Đoạn phu nhân hôn mê mà sắc mặt Đoạn Tinh Huy cũng rất khó coi.

“Xảy ra chuyện gì sao?” Nhị Nha hỏi, nàng thật sự cảm thấy mình là người ngoài, cái gì đều không biết.

Hiện tại tâm Đoạn Tinh Huy có chút lao lực quá độ, trước đó Hoàng Thượng phái người tới đón hấn, hấn còn tưởng rằng hoàng thượng coi trọng hấn, nhìn trúng năng lực của hấn, bây giờ lại tước chức vị của hấn.

Chẳng lẽ cùng Ân Huệ công chúa có quan hệ, ở cổng thành gặp được Ân Huệ công chúa, nàng lúc ấy không có nói cái gì, biểu tình rất lãnh đạm, đối với sự trở về của hấn không có dấu hiệu gì, nhưng sau lưng lại trả thù.

Điều này càng thêm khiến cho Đoạn Tinh Huy không cách nào tiếp nhận được, hấn cảm thấy mình là người thật sự có bản lĩnh, nhưng thường thức đối với hấn đều là thành lập lên từ Ân Huệ công chúa, không có Ân Huệ công chúa, hấn trực tiếp bị nhốt đánh vào địa ngục.

Đoạn Tinh Huy bờ môi mím thật chặt, sắc mặt lúc đen lúc trắng, căn bản cũng không có nghe được Nhị Nha đang nói cái gì.

Nhị Nha đến hoàn cảnh sống mới, người duy nhất có thể dựa vào chính là Đoạn Tinh Huy, thế nhưng hiện tại Đoạn Tinh Huy cũng không để ý tới mình, áp lực trong lòng Nhị Nha rất lớn, trong lòng lo được lo mất, cũng dần luống cuống.

“Đoạn lăng...” Giọng nói Nhị Nha có chút run rẩy.

Lúc này Đoạn Tinh Huy mới phản ứng lại, thấy trên mặt Nhị Nha mang theo hoảng sợ cùng bất an, trong lòng mềm nhũn, nói: “Không có chuyện gì nữa rồi.”

Thế nhưng Nhị Nha tâm ngược lại không có buông lỏng, trong lòng tràn đầy bất an, đây là một nơi hoàn toàn không giống với hoàn cảnh sinh hoạt trước kia của nàng, ở chỗ này, nàng chỉ có Đoạn Tinh Huy, chỉ có thể nắm chặt Đoạn Tinh Huy.

Nhị Nha cứ như vậy ở lại Đoàn phủ, chủ không phải chủ, người hầu không phải người hầu, quan hệ thực khó hiểu.

Đoạn phu nhân hôn mê tỉnh lại, uống liền hai chén chè hạt sen để lạnh mới đem lửa giận trong lòng đè lại một chút, vội vàng nói: “Đến phủ công chúa, phủ công chúa.”

Ninh Thư cũng không biết sự tình phát sinh ở Đoàn phủ, hiện tại nàng đang luyện tập tiên pháp, đã luyện thành Tuyệt Thế Vô Công, Ninh Thư vẫn luôn đi tìm vũ khí thích hợp với mình, uống phí có một thân khí lực, không có vũ khí phù hợp là không được.

Sau cùng Ninh Thư chọn roi, roi coi trọng chính là độ linh hoạt, hơn nữa lực sát thương cũng không tệ lắm.

Trên tay Ninh Thư cầm dây roi đen nhánh tăn ra vẻ sáng bóng u lãnh, thời điểm vung roi, dây roi lập lòe, phát ra âm thanh ‘rít rít’, Ninh Thư chuyển động thân thể, sau đó roi mạnh mẽ quét vào trên núi già, để lại một khe rãnh thật sâu.

Ninh Thư thu roi, cảm thấy thực hài lòng, cái roi này là Lý Ôn đưa đến, nghe nói từ hàn thiết trong truyền thuyết chế thành đây, móc câu được che kín, quét vào trên người, có thể lấy ra một mảnh máu thịt, rất hung tàn, quả nhiên là xuất phẩm hoàng gia, đồ vật là chuẩn cmnr.

“Công chúa, Đoàn phu nhân tới bái phỏng công chúa.” Nguyên Đông khuất thân hướng Ninh Thư hành lễ.

Ninh Thư nhú mày, bỗng nhiên nở nụ cười, đem roi dặt ở bên hông, nhàn nhạt nói: “Đến bao lâu rồi.”

Nguyên Đông cung kính nói: “Hồi công chúa, đã đợi gần một canh giờ rồi.”

Đợi lâu như vậy, xem ra là thật sự có chuyện, Ninh Thư lau mồ hôi một phen, thập phần hứng thú đi gặp Đoạn phu nhân.

Ninh Thư đi vào đại sảnh, quan sát Đoạn phu nhân ngồi ở trên ghế, trên người Đoạn phu nhân mặc cẩm y bích hà vân liêu thêu khổng tước, châu ngọc mang đầy đầu, bảo dưỡng rất tốt, có kiểu phu nhân ung dung hoa quý.

Hai đầu lông mày của Đoạn phu nhân mang theo nôn nóng cùng oán giận, trông thấy Ninh Thư vội vàng đứng lên, hướng Ninh Thư hành lễ, “Thần phụ bái kiến công chúa.”

Ninh Thư không có ngay lập tức bảo Đoạn phu nhân đứng lên, trái lại vượt qua bà, ngồi trên ghế, uống một ngụm trà mới nhân nhạ nói: “Đứng lên đi, tìm Bồn cung có việc gì?”

Đoạn phu nhân bị thái độ của Ninh Thư khiến trong lòng như có bức tường chắn lại, các loại tâm tư trong lòng cũng không có cách nào nói ra, Đoạn phu nhân thoáng đánh giá Ninh Thư một chút, nàng ăn mặc quần áo ở nhà, bên hông dắt roi hiện lên hàn quang, tóc cột dựng thẳng, bím tóc đuôi ngựa thật dài dấp ở trên lưng, phối hợp với gương mặt lãnh đạm của nàng, đôi mắt sáng thanh lãnh như sao trời, nếu như trước kia nói Ân Huệ công chúa là phượng hoàng đẹp để quý giá bay lượn trên chín tầng mây, thì hiện tại Ninh Thư như là huyền nữ ở trên trời, trong trẻo nhưng lạnh lùng vô cùng.

Trong lòng Đoạn phu nhân pháp phùng, nữ nhân ưu tú lại có thân phận địa vị như vậy thì không thích, tại sao cứ phải ưa thích cái thôn cô kia, Đoạn phu nhân thật sự không thể hiểu nổi nhĩ tử của mình.

“Thần phụ đặc biệt tới bái phỏng công chúa, đây là bánh hạt đào óc chó thần phụ tự mình làm.” Đoàn phu nhân hướng nha hoàn đứng phía sau vẫy vẫy tay, nha hoàn tức thì đem hộp đồ ăn đưa lên.

Nguyên Đồng nhìn về phía Ninh Thư, thấy Ninh Thư mặt không biểu tình, tiếp nhận hộp đồ ăn.

Ninh Thư cảm thấy không biết nên khóc hay nên cười đây, ở bên trong cốt truyện, Đoàn phu nhân cũng không có làm cái gì bánh ngọt, mà Ân Huệ công chúa còn đem Đoạn phu nhân trở thành bà bà thật lòng kính trọng, tại thời điểm đối phó với Nhị Nha, đều là để cho Ân Huệ công chúa đỡ đòn ở phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Tướng quân yêu thôn cô (16)

Edit: Akito

Bi kịch của nguyên chủ Ân Huệ công chúa là từ nhiều phương diện thúc đẩy, lão nương Đoạn Tinh Huy tuyệt đối chiếm đại bộ phận, chính bà ta không vừa mắt Nhị Nha, cho rằng Nhị Nha không xứng với nhĩ tử của mình, nhưng lại sợ hãi thương tổn tình cảm mẫu tử giữa bà và Đoạn Tinh Huy, liền lợi dụng lòng ái mộ

của Ân Huệ công chúa dành cho nhĩ tử của bà để đối phó Nhị Nha.

Khiến cho Đoạn Tinh Huy càng ngày càng chán ghét công chúa, áp lực dư luận trên mọi phương diện đều chuyển đến trên người Ân Huệ công chúa, Đoạn phu nhân ngược lại không có việc gì, như cũ là phu nhân cao quý.

Ninh Thư mím môi, trong lòng đều là Fuck Your Mom, vì cái gì những người này đều đem Ân Huệ công chúa trở thành người đi đầu.

Ân Huệ công chúa trong lòng cũng hiểu rõ, nhưng bị một nữ nhân ở xó xỉnh nào bay ra đoạt nam nhân, nàng vô luận như thế nào cũng không bỏ xuống được con tức này, vì vậy cùng Nhị Nha giằng co.

Thanh danh Ân Huệ công chúa càng ngày càng bản, trái lại ở một lần ngoài ý muốn, Nhị Nha cứu được phu nhân Hầu gia, trở thành nghĩa nữ của phu nhân Hầu gia, thân phận thoáng cái cất cao vô hạn, trở thành nữ nhân xứng đôi với Đoạn phủ dòng dõi.

Đúng lúc này Đoạn phu nhân cười tủm tỉm mà đem Nhị Nha nghênh tiến vào Đoạn phủ, viên mãn tốt đẹp, toàn gia mẫu tử tử hiếu, hạnh phúc vui vẻ mà sinh hoạt bên nhau.

Ninh Thư chỉ muốn nói, lán con bê.

Đoán chừng Đoạn phu nhân hôm nay tới mục đích đúng là như thế, cho nên sắc mặt Ninh Thư càng thêm lạnh lùng.

Đoạn phu nhân phát giác được sắc mặt công chúa, trong lòng lo sợ bất an, càng đem Nhị Nha mắng thành máu chó phun đầy đầu, lớn lên như vậy, dùng cái thủ đoạn gì lại khiến cho nhĩ tử của nàng mê muội vậy chứ.

“Công chúa...” Đoạn phu nhân chưa kịp nói đã rơi lệ, lấy ra khăn tay đề lên ở khóe mắt, nói: “Công chúa, thỉnh ngài tin tưởng tiểu nhĩ, nữ nhân kia không biết là ai vì cứu được tiểu nhĩ một mạng, liền dùng ân tình áp chế Tinh Huy, bởi vì dính líu tới nàng, cũng liên lụy đến Tinh Huy khiến hấn bị bãi quan rồi.”

“Hiện tại, Tinh Huy cũng không chịu nghe thần phụ nữa rồi, thần phụ chỉ là lo lắng cho tương lai của Tinh Huy a.” Đoạn phu nhân một bên kể khổ, một bên ăn khản, “Công chúa, Tinh Huy rất kính trọng người, người có thể hay không khuyên bảo hấn vài câu, hấn không nên lấy tiền đồ của mình ra đùa giỡn.”

Nghe Đoạn phu nhân khóc lóc kể lễ, khoe miệng Ninh Thư giật giật, vốn là nàng không muốn tham dự đến sự tình giữa Đoạn Tinh Huy cùng Nhị Nha, không biết làm sao Đoạn phu nhân lại đánh chủ ý vào việc lợi dụng tâm tư của nàng.

Đoạn phu nhân đơn giản chính là nói cho Ninh Thư, thậm chí đang trách cứ Ninh Thư, tại sao lại lấy tiền đồ của Đoạn Tinh Huy ra đùa giỡn, trong lòng Đoạn phu nhân cảm thấy chức quan của Đoạn Tinh Huy bị trừ bỏ là vì nàng cầu Lý Ôn.

Ninh Thư cũng không có ý định giải thích, chính là nhìn không quen điệu bộ diễn kịch này của Đoạn phu nhân, cười lạnh một tiếng, “Lớn mật, người một phu nhân nội trạch lại dám can thiệp triều chính, chức quan sự tình đương nhiên là do Hoàng Thượng định đoạt, lần đầu xuất chinh liền bại trận, chẳng lẽ còn muốn hoàng huynh cao cao cung kính, không bắt hẳn phụ trách cho những tướng sĩ bỏ mình hi sinh, đã là nhân từ lắm rồi.”

“Tự ý rồi quân doanh, hơn nữa đường đường một chủ soái, lại tự ý rồi công tác trông coi, chính là tội ác tày trời, theo luật phải chém, nếu người đối với ý chỉ của hoàng huynh bất mãn như vậy, liền cùng

Bổn cung tiến cung, thỉnh hoàng huynh cho người một câu trả lời thỏa đáng.”

Gương mặt Ninh Thư lạnh lùng, trên người tản ra hơi thở bức người, lông mày dựng thẳng lên, trong nháy mắt khiến cho Đoạn phu nhân ngây ngẩn cả người, trước kia Ân Huệ công chúa đối với bà rất kính trọng, không có bày ra bộ dạng công chúa, hiện tại Ninh Thư đối với bà không chút khách khí nào, trong lòng Đoạn phu nhân thoáng cái liền sợ.

Bà chẳng qua là ý vào công chúa đối với nhi tử của mình rẽ tình sâu đậm, nhưng hiện tại công chúa có vẻ thực lạ lắm, đối mặt với bà lại không có chút ôn nhu, chỉ có sự uy nghiêm giữa quần thần, trong lòng Đoạn phu nhân thoáng cái liền khiếp đảm.

Xem bộ dạng này của công chúa, là muốn cho Đoạn Tinh Huy phụ trách thất bại ở biên cảnh, chẳng lẽ còn muốn mệnh Đoạn Tinh Huy nhưng không thành, Đoạn phu nhân cũng sợ mà nhìn Ninh Thư, đồng tử thật nhanh co rút, này thật sự sắp khóc lên, “Công chúa a, thần phụ, thần phụ...”

Dưới ánh mắt sắc bén của Ninh Thư, Đoạn phu nhân chỉ cảm thấy tâm tư trong lòng mình giống như đều bị nàng nhìn thấu rồi.

Đoạn phu nhân không nhịn được nói: “Công chúa, chẳng lẽ người thật sự muốn nhìn thấy tiền đồ của Tinh Huy bị hủy đi như vậy sao?”

“Đoạn Tinh Huy thì liên quan gì đến Bổn cung, một tướng quân bại trận cũng xứng cùng Bổn cung nhắc lên quan hệ, Đoạn phu nhân, hi vọng người đừng kéo loạn quan hệ, làm hư thanh danh của Bổn cung.”

Ninh Thư không chút khách khí nào nói, nàng là công chúa, không cần xem sắc mặt người khác, thực tế nàng đối với Đoạn Tinh Huy một chút cảm giác cũng không có, đối với lão nương Đoạn Tinh Huy càng khỏi phải cần nịnh nọt cùng tôn trọng, hiện tại chính là muốn xuất ra uy áp hoàng gia, để cho những cận vệ này nhìn xem, nàng không phải người dễ trêu chọc đâu.

Đoạn phu nhân chỉ cảm giác da mặt của mình bị đánh ‘BA~ BA~’ rung động, nhi tử bà kiêu ngạo nhất lại bị người ta nói đến không chịu được như thế, nhưng nàng cũng không có cách nào phản bác lại, bởi vì đối phương là công chúa, là công chúa của Đại Ung.

Nhìn thấy vẻ mặt Đoạn phu nhân biểu tình hộc máu, khoe miệng Ninh Thư cong cong, ‘hừ’ một tiếng, tỏ vẻ hết sức khinh thường, nói tiếp: “Nghe nói Đoạn tướng quân, à không, nhìn xem cái trí nhớ của ta này, Đoạn Tinh Huy đã không phải là tướng quân rồi nhỉ, là một tên thường dân, nghe nói Đoạn Tinh Huy trong khi hành quân còn mang theo nữ nhân, xem ra hẳn là cực kỳ yêu thích nữ nhân này rồi, chúc mừng phu nhân được một nàng tức phụ tốt.”

Lúc Ninh Thư nói chuyện, không chút che dấu vẻ khinh bỉ trong lời nói của mình.

Da mặt Đoạn phu nhân thoáng co rút một cái, nhìn vẻ mặt thanh lãnh của Ninh Thư, trong lòng lại lần nữa hộc máu, nhi tử của bà ưu tú như vậy, há lại xứng đôi với một thôn nữ.

Thời điểm nhắc đến Đoạn Tinh Huy, Đoạn phu nhân phát hiện lời nói của công chúa cùng trên nét mặt không có lấy một điểm tình ý.

Lúc này Đoạn phu nhân mới luống cuống, đã không có công chúa, nhi tử của nàng làm thế nào đứng lên, chẳng lẽ thật sự trở thành một kẻ dân đen thấp cổ bé họng hay sao.

Trong lòng Đoạn phu nhân cũng muốn ói máu rồi, buông tư thái cầu tình, “Công chúa có thể hay không niệm tình xưa nghĩa cũ trước kia, để cho Tinh Huy lập công chuộc tội.”

“Lập công chuộc tội? Tướng sĩ biên cương thực không thể ngồi đây nổi để chịu người như vậy chà đạp rồi.” Ninh Thư không chút khách khí nào nói, “Bổn cung thấy mệt, Nguyên Đông, tiễn khách.”

Ninh Thư nói xong liền vung áo rời đi, mặt Đoạn phu nhân xám như tro tàn, sắc mặt trắng bệch, bắt đắc dĩ ra khỏi phủ công chúa, hồi phủ liền ngắt đi.

Đoạn Tinh Huy ôm lão nương hôn mê, sắc mặt nghiêm trọng, hướng nha hoàn bên người Đoạn phu nhân hỏi: “Nương ta làm sao vậy?”

Nha hoàn trông thấy ánh mắt muốn giết người của Đoạn Tinh Huy, thân thể run rẩy nói: “Phu nhân là đi gặp công chúa, thay tướng quân cầu tình.”

Tướng quân? Hẳn bây giờ còn là tướng quân cái gì? Đoạn Tinh Huy có thể đoán được Đoạn phu nhân đến chỗ Ân Huệ công chúa cầu tình, cái này căn bản là tự rước lấy nhục, hơn nữa Đoạn Tinh Huy không tin mình rời xa Ân Huệ công chúa liền biến thành một kẻ vô tích sự.

Sắc mặt Đoạn Tinh Huy khó coi, trong lòng oán hận Ân Huệ công chúa, ấn chuỗi đao bên hông, trên mặt có loại sát khí bất chấp tất cả, vì sao Ân Huệ công chúa lại đối với nương của hắn như vậy.

Đoạn Tinh Huy quay người muốn đi ra ngoài, lại bị một thanh âm suy yếu gọi lại, “Đứng lại.”

“Nương, hài nhi muốn đi lấy lại công đạo cho người.” Đoạn Tinh Huy cảm thấy Ân Huệ công chúa dù hận thế nào cũng không thể bất kính đối với nương hắn như vậy.

“Người đứng lại, người điên rồi sao? Như vậy đi tìm công chúa đòi công đạo?” Đoạn phu nhân gấp đến độ không biết làm thế nào mới tốt, hiện tại Ân Huệ công chúa căn bản vốn không phải là Ân Huệ công chúa trước kia, không phải có thể sử dụng tình cảm làm thế lực đến bắt ép Ân Huệ công chúa nữa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Tướng quân yêu thôn cô (17)

Edit: Akito

“Nương, người yên tâm, nhi tử sẽ không có chuyện gì.” Nói xong liền nhanh như chớp chạy đi, Đoạn phu nhân nằm ở trên giường gần muốn hôn mê, cắn răng nói với nha hoàn: “Đỡ ta dậy.”

Thân thể Đoạn phu nhân như nhũn ra, để cho người nâng đến phủ công chúa.

“Công chúa, Đoạn tướng quân ở bên ngoài cầu kiến.” Trên mặt Nguyên Đông lộ ra vẻ hưng phấn, hướng Ninh Thụ nói cực kỳ nhanh.

Ninh Thụ sờ sờ roi bên hông, hí mắt nhìn về mặt hưng phấn, thần sắc hạnh phúc của Nguyên Đông.

Nhận thấy được ánh mắt của công chúa, trong lòng Nguyên Đông ngưng tụ, cẩn thận từng li từng tí nói:

“Đoạn tướng quân đến gặp công chúa, công chúa không cao hứng sao?”

“Cao hứng cái gì, Đoạn tướng quân là ai, bất quá là một tướng quân bị tước chức, người còn dám gọi hắn là tướng quân?” Ninh Thụ lạnh lùng nói, “Người thoát nhìn thật cao hứng a, Đoạn Tinh Huy đến đây, người lại cao hứng như vậy.”

Sắc mặt Nguyên Đông trắng nhợt, vội vàng nói: “Nô tỳ là cao hứng thay công chúa.”

“Nhớ kỹ thân phận của người, Bồn cung cùng Đoạn Tinh Huy không có bất cứ quan hệ gì, dám đem Bồn cung cùng Đoạn Tinh Huy nhắc lên quan hệ, Bồn cung tuyệt không thể tha thứ cho người.” Ninh Thụ lạnh giọng nói, hiện tại sắm vai thân phận công chúa này cảm thấy ngày càng sung sướng rồi.

Thân thể Nguyên Đông run rẩy, có chút nịnh nọt mà ngồi xổm xuống ở bên cạnh lán váy Ninh Thụ, nói: “Nô tỳ biết rõ hiện tại công chúa tức giận, tức giận Đoạn tướng quân, không phải, là Đoạn Tinh Huy đem theo một nữ nhân trở về, công chúa đi gặp Đoạn Tinh Huy một chút, tin tưởng hắn sẽ hảo hảo cùng công chúa giải thích.”

Tốt lắm, cái người này vì sao nói lại nghe không hiểu đây, đều là trước kia Ân Huệ công chúa lưu luyến si mê Đoạn Tinh Huy khiến cho người có ấn tượng quá sâu sắc rồi.

“Công chúa, Đoạn Tinh Huy đang chờ ở bên ngoài.” Nguyên Đông còn nói thêm.

A tịch a, thực muốn đem phủ công chúa của nàng làm chợ bán thức ăn sao, một người đến, rồi đi, lại một người khác đến, những người này thấy nàng dễ bị ăn hiếp lắm phải không, chẳng lẽ nàng còn cần phải đi gặp.

Lúc này, cửa lớn phủ công chúa bắt đầu âm ỉ lên, Nguyên Đông nhìn về phía Ninh Thụ, nhin không được nói: “Công chúa, có mấy lời nô tỳ chính là liệu mạng cũng phải nói, rõ ràng Đoạn tướng quân là trọng phu tương lai của công chúa, nhưng lại bị một nữ nhân không biết xuất hiện từ nơi nào đoạt lấy, chẳng lẽ công chúa thật sự cam lòng sao?”

Ninh Thụ lạnh mặt nhìn Nguyên Đông, ở trong cốt truyện Nguyên Đông cũng là dùng cách này châm ngòi Ân Huệ công chúa, khiến cho Ân Huệ công chúa rất không cam lòng.

“Cam lòng hay không cam lòng thì liên quan cái lông gì đến người a!” Ninh Thụ Xùy~~ cười một tiếng.

“Bồn cung biết rõ người ái mộ Đoạn Tinh Huy, ta nhất định thành toàn cho hai người.”

“Công chúa...” Thanh âm Nguyên Đông phá thành mảnh nhỏ, xui lơ trên mặt đất, kinh hãi mà nhìn Ninh Thụ, kéo lại làn váy Ninh Thụ, phản bác nói: “Công chúa, nô tỳ như thế nào sẽ đối với Đoạn tướng quân có lòng ái mộ đây, nô tỳ chỉ là suy nghĩ thay công chúa.”

Nói xong có cái rầm dừm a, Ninh Thụ chính là một cái đầu chấm câu cũng không tin.

Lúc này, âm thanh âm ỉ bên ngoài cửa ra vào của phủ công chúa càng ngày càng lớn, trong đó còn kèm theo thanh âm gào thét phần nô của Đoạn Tinh Huy.

Ninh Thụ trực tiếp rút dây roi bên hông đi về phía cửa lớn, roi vung ‘Bùm Bùm’ rung động.

Ninh Thụ vừa ra tới, liền chứng kiến Đoạn Tinh Huy một thân hắc y trong tay cầm đao, đang giằng co với thị vệ ở cửa ra vào, xem bộ dạng hiêu thẳng này là muốn xông vào phủ công chúa.

Có người cầm đao muốn xông vào nhà mình, đó là cái cảm giác gì, Ninh Thụ chỉ có một cảm giác, đánh chết tên này nha.

“Lớn mật.” Ninh Thụ lạnh lùng quát một tiếng, roi trong tay vung lên, trực tiếp quán lấy đao trong tay

Đoạn Tinh Huy, tay dùng sức trực tiếp quăng thanh đao ra xa, cắm ở vách tường, thân đao run rẩy hai cái.

Một hồi công phu, đao liền không còn ở trong tay của mình rồi, Đoạn Tinh Huy sững sờ một chút, nhìn đến vẻ mặt thanh lãnh của Ninh Thụ, nàng ăn mặc y phục đơn giản nhất, một thân y phục cuội ngựa của nữ nhân, thoát nhìn tư thể hiên ngang vô cùng.

Cởi bỏ y phục hoa lệ cùng cài tóc, toàn thân không có một điểm đồ vật dư thừa nào, Ân Huệ như vậy là hán chưa từng có thấy qua, trong triều nhưng lạnh lùng vô cùng, ánh mắt nhìn mình hết sức lạnh nhạt.

Không biết vì gì, trong lòng Đoạn Tinh Huy dâng lên một cỗ mất mát, thói quen Ân Huệ mang theo ánh mắt ái mộ, thế nhưng đồ vật quen thuộc đột nhiên biến mất, vẫn sẽ khiến lòng người buồn bã mất mát.

Đối với Đoạn Tinh Huy mà nói, có công chúa một nữ tử thân phận cao quý như vậy ái mộ, hán cũng là một người nam nhân yêu thích hư vinh, theo lý thường đồ vật nên có lại mất đi, sẽ khiến cho hán phần nô và thất vọng.

“Mặt tướng bái kiến công chúa.” Mặc dù không muốn, Đoạn Tinh Huy vẫn nhất định phải hành lễ, chuyện này là điều Đoạn Tinh Huy không thể nào chấp nhận, hán một người nam nhân cư nhiên hướng nữ tử, hơn nữa là thê tử tương lai của mình hành lễ, khiến cho tự tôn và cao ngạo của hán không có cách nào tiếp nhận.

Ninh Thụ cười nhạt một tiếng, “Mặt tướng? Đoạn Tinh Huy, chính là hoàng huynh khôi phục chức vị tướng quân của ngươi sao, mới để ngươi dám can đảm tự xưng mặt tướng?”

Ở bên trong cốt truyện, Đoạn Tinh Huy cũng không có bị Lý Ôn tước đi chức quan, nhưng hiện tại bị bãi quan, cùng thân phận Nhị Nha cũng thực xứng đôi, Ninh Thụ không phúc hậu nở nụ cười, Ân Huệ công chúa người đó, còn phải khắp nơi chiêu cố tâm lý chủ nghĩa đại nam tử của Đoạn Tinh Huy.

Hiện tại Đoạn Tinh Huy đã không có thân phận khiến cho Nhị Nha ngưỡng mộ, này đối với đôi uyên ương chân ái sẽ ảnh hưởng như thế nào?

Trong lòng Đoạn Tinh Huy cứng lại, trầm thấp nói: “Thảo dân hiểu rõ công chúa oán hận thảo dân, nhưng mẫu thân của thảo dân là người vô tội.”

A tịch a, cho nên, hiện tại Đoạn Tinh Huy là muốn thay Đoạn phu nhân đòi lại công đạo sao, Ninh Thụ cười lạnh một tiếng, nói: “Bồn cung không có làm gì Đoạn phu nhân, coi như là làm cái gì, thì ngươi có thể làm gì nào.”

Lấy thế đề người thật sự là quá mẹ nó sung sướng, nhất là chứng kiến Đoạn Tinh Huy nắm nắm đầm chịu đựng phần nô, càng muốn ở nơi người đau nhất giẫm lên một chân.

Đoạn Tinh Huy ở cái vị diện này, làm nam chủ của thế giới, cảm thấy toàn bộ thế giới đều nên vây chuyển xung quanh hán, coi mình là trung tâm.

Hiện tại bị Ninh Thụ vũ nhục như vậy, trong lòng Đoạn Tinh Huy chỉ có một ý nghĩ, may mắn lúc trước không có cưới nữ nhân cùng con bò cạp có độc giống nhau này.

“Điều dân lớn mật, xông vào phủ công chúa là có ý gì, hay là ngươi muốn làm hại Bồn cung.” Lúc Ninh Thụ nói lời này, rõ ràng, thanh âm to lớn vang dội, khiến cho hai lỗ tai Đoạn Tinh Huy đều đỏ lên.

Đoạn Tinh Huy đột nhiên ngẩng đầu nhìn Ninh Thụ, ánh mắt không chút che dấu nào mang theo thất vọng cùng chán ghét, “Ân Huệ công chúa, ta thật không ngờ ngươi là loại người như vậy, là người ngang ngược can rở như thế, không biết phân biệt đúng sai, không hề có phẩm đức mà nữ tử nên có.”

“Ngươi có biết vì cái gì ta lại không thích ngươi không? Ngươi chính là như thế này, mọi cử động đều tuân theo quy củ, chính là dùng quy củ trói buộc chặt chẽ, cứng nhắc không có cảm xúc, dùng địa vị cao cao tại thượng đi khoe khoang mình khắp nơi, ngươi sinh ra không có tư cách khinh thường người khác.”

“Nhị Nha không giống như ngươi, nàng tươi sáng hoạt bát, không bày ra dáng vẻ kệt cớm, nàng đơn thuần tốt đẹp, như một cơn gió xanh mát.”

Ninh Thư: PHỐC...

Ninh Thư bị nước miếng của mình sặc đến phổi cũng đau, đây là cái logic gì, chẳng lẽ Ân Huệ công chúa sinh ra tốt vẫn là lỗi của nàng sao, bởi vì nhận được thân phận cao quý là do người sai, à ịch a, cái logic này thật làm say lòng người a.

Ninh Thư phiên dịch thoáng một phát ý tứ Đoạn Tinh Huy oa oa oa mà nói một hồi, chính là nói, người nha thân phận quá cao, ép tới mức ta không thờ nổi, cho nên ta không thích người.

Hay lắm, Ninh Thư dựng thẳng một ngón giữa.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Tướng quân yêu thôn cô (18)

Edit: Akito

Ninh Thư cảm giác trái tim của mình hơi co rút đau đớn, những cảm xúc này đều là cảm xúc của nguyên chủ, nguyên chủ chưa từng có ở trước mặt Đoạn Tinh Huy bày ra dáng vẻ công chúa, mà chỉ như một tiểu nữ nhân chìm vào trong tình yêu, thời điểm đối mặt Đoạn Tinh Huy đều mang theo ý lại cùng ái mộ.

Ân Huệ công chúa cho rằng mình ở trước mặt Đoạn Tinh Huy đã quá mức hèn mọn, nhưng Đoạn Tinh Huy cư nhiên còn ghét bỏ thân phận của nàng.

Ninh Thư thoát khỏi cảm giác tự ngại tự oán, cười nhạo một tiếng, biết đầu thai cũng là một loại kỹ thuật, có bản lĩnh người đầu thai thành Lý Ôn a, trực tiếp trở thành hoàng đế.

Cái quái gì a, trong lòng Ninh Thư sâu sắc thay Đoạn Tinh Huy đánh một cái xiên.

“Ta kêu người một tiếng đàn độn, người dám đáp lại sao?” Ninh Thư hướng Đoạn Tinh Huy nói.

Đoạn Tinh Huy hiển nhiên không rõ Ninh Thư đang nói cái gì, nhưng lại lóáng thoáng nhận thức được đây cũng không phải lời nói tốt đẹp gì.

Ninh Thư chuyển động roi, cười nhạo nói: “Người là ai, cũng xứng ái mộ Bồn cung, chẳng qua là một tướng bại trận, nếu là Bồn cung, gây hại đến nhiều người ở biên cương như vậy, Bồn cung cũng không còn mặt mũi nào còn sống mà quay về đâu.”

Da mặt Đoạn Tinh Huy run rẩy, lộ vẻ hết sức dữ tợn, con mắt đỏ bừng mà nhìn Ninh Thư, cái bộ dáng kia giống như Ninh Thư vũ nhục tột cùng nhân cách của hắn vậy.

“Luôn có điều dân muốn hại Bồn cung.” Ninh Thư tùy tiện tìm một lý do, vung dây roi, hướng mặt Đoạn Tinh Huy quất qua, móc câu trong roi nếu như quất trúng mặt Đoạn Tinh Huy, cái khuôn mặt này của hắn cũng đừng nghĩ đến nữa, cái khuôn mặt tuần tú này liền trở thành quá khứ rồi.

Sắc mặt Đoạn Tinh Huy biến đổi, dầu gì cũng là một tướng quân, phản ứng thực nhanh, tức khắc dùng cánh tay chắn trước mặt.

‘BA~’ một tiếng, roi quất vào trên cánh tay Đoạn Tinh Huy, sắc mặt Đoạn Tinh Huy lập tức trắng bệch, roi lực mạnh, hơn nữa bên trên roi còn gắn dao ngắn cùng móc câu, hăm vào bên trong làn da của Đoạn Tinh Huy.

Đoạn Tinh Huy có chút không thể tin mà nhìn Ninh Thư, Ninh Thư cười lạnh một tiếng, thu hồi roi, cầm roi xem xét, trên mặt còn có tí vết máu cùng da thịt nhỏ vụn.

Roi của nàng xem như khai phong rồi, chỉ là không nghĩ tới lại quất ở trên người Đoạn Tinh Huy.

“Công chúa.” Bờ môi Đoạn Tinh Huy run rẩy, toàn thân cũng đang run rẩy, sắc mặt tái nhợt, thần sắc cực kỳ khiếp sợ, tất nhiên không ngờ Ninh Thư thống khoái như thế động thủ với hắn.

Đã thế còn không chút lưu tình nào.

Ninh Thư cười lạnh một tiếng, thần sắc lạnh lùng “Người đâu, đem kẻ hành thích Bồn cung này bắt lại.”

Đoạn Tinh Huy buồn bực ‘hừ’ một tiếng, bụm lấy cánh tay, máu tươi từ khe hở chảy ra, ‘tí tách’ rơi xuống ở trên phiến đá xanh.

“Không ngờ công chúa lại tuyệt tình như thế.” Đoạn Tinh Huy đôi mắt đỏ hồng nhìn Ninh Thư.

A ịch a, cái bộ dạng này của Đoạn Tinh Huy giống như nàng phụ bạc hắn vậy, quả thực là vô liêm sỉ, rõ ràng cùng người tự định chung thân, cư nhiên lại

đến chất vấn nàng tuyệt tình.

“Đoạn Tinh Huy, phải hay không đầu óc người không dùng được, hành thích Bồn cung, lại dám vu tội Bồn cung tuyệt tình, bảo người một tiếng đàn độn, thật đúng không phải là giả nhĩ.”

Tốt lắm, những người này đều là sống ở bên trong thế giới của mình, trong mắt chỉ có thể nhìn thấy người khác thực có lỗi với hắn, lại không thấy hành vi của mình cũng sẽ gây tổn thương cho người khác, quả thực là say.

Đoạn phu nhân vội vàng vàng chạy đến, chứng kiến nhi tử của mình bị thương, lại nhìn đến bên trên roi Ninh Thụ mang theo vết máu, cảm thấy trái tim cũng bạo phát rồi, nhi tử bà yêu thương, bà chưa từng có động đến một ngón tay, lại bị một nữ nhân đánh.

Trong lòng Đoạn phu nhân tức giận không thể tả, đang muốn chất vấn Ninh Thụ, nhưng khi đối thượng với ánh mắt thanh lãnh của Ninh Thụ, Đoạn phu nhân giật mình một cái, tức thì tỉnh táo trở lại, nàng lại dám đi chất vấn một công chúa.

Trong lòng Đoạn phu nhân rất ngột ngạt, loại hòa ghen ở trong lòng không có cách nào phát tiết ra, khiến cho người ta muốn điên, trong thâm tâm Đoạn phu nhân oán hận Ân Huệ công chúa vì sao không giống trước kia, cũng oán hận Nhị Nha hiện tại ở Đoạn phủ.

Nếu không vì Nhị Nha, Đoạn Tinh Huy cũng sẽ không bị bãi quan, cũng sẽ không chọc giận Ân Huệ công chúa.

Nếu như nói trước kia Đoạn phu nhân đối với Ninh Thụ còn một chút niệm tưởng, để cho Ninh Thụ vào cửa làm lớn, về phần cái thôn nữ kia không biết đến từ nơi nào, thì từ từ thu thập.

Nhưng hiện tại Ân Huệ công chúa cư nhiên động thủ đánh Tinh Huy, hơn nữa còn không chút lưu tình, trong mắt không có chút đau lòng cùng thương cảm, Đoạn phu nhân đã biết rõ Ân Huệ công chúa đối với nhi tử của mình thật không có tình cảm gì rồi.

Tại sao có thể như vậy, tâm Đoạn phu nhân lao lực quá độ, vội vàng vàng từ trên kiệu liễn bước xuống, đi đến trước mặt Đoạn Tinh Huy, xem xét vết thương của Đoạn Tinh Huy.

“Công chúa, người sao có thể tuyệt tình như thế.” Đoạn phu nhân cũng thật sắp khóc, giọng nói bắt đầu đi lại khủng hoảng, sự tình lại phát triển đi xuống dưới như vậy, quả thực Đoạn Tinh Huy muốn phục khởi một chút hi vọng cũng không có, duy nhất có thể chính là làm cho Ân Huệ công chúa cùng Hoàng Thượng cầu tình.

Thật sự là nghiệp chướng a.

Đậu xanh rau má, lại một người nữa nói nàng tuyệt tình, quả nhiên không hổ là mẫu tử, phương thức tư duy giống nhau như đúc, quả thực là hiếm thấy, Ninh Thụ cười nhạo: “Tuyệt tình cái gì, Đoạn Tinh Huy tên điều dân này cư nhiên dám xông vào phủ công chúa hành thích Bồn cung, tất cả mọi người ở phủ công chúa có thể làm chứng.”

Đoạn phu nhân trái tim cứng lại, trông thấy nhi tử sắc mặt trắng bệch, trong lòng Đoạn phu nhân không biết làm sao lại sợ hãi, đến cùng là nữ nhân nội trách, gặp được chuyện lớn cũng không được việc, “Công chúa, thỉnh cầu cho phép thần phụ mang tiểu nhi trở về điều trị.”

Nói xong liền cho người đỡ Đoạn Tinh Huy chuẩn bị chuẩn đi.

“Chậm đã.” Ninh Thụ lên tiếng nói, “Đoạn phu nhân, người làm cái gì vậy, lại dám đem thích khách hành thích Bồn cung mang đi.”

Ninh Thụ xem máu chảy trên mặt đất, lại nhìn đến Đoạn Tinh Huy bởi vì mất máu mà sắc mặt tái nhợt, Ninh Thụ cảm giác quá tuyệt vời.

Trong lòng Đoạn phu nhân cũng toát ra hỏa khí, “Công chúa, người thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt sao, đừng quên Tinh Huy thế nhưng là trượng phu tương lai của người.”

Sắc mặt Ninh Thụ lãnh lạnh, cười nhạo: “Đoạn phu nhân, nói chuyện phải chú ý, đừng bại hoại thanh danh của Bồn cung, coi chừng Bồn cung tiến cung thỉnh Hoàng Thượng làm chủ, Đoạn Tinh Huy chỉ là một thường dân, người muốn gánh vác tội danh bôi nhọ thanh danh hoàng tộc sao.”

Ninh Thụ đến gần Đoạn Tinh Huy cùng Đoạn phu nhân, thân thể Đoạn phu nhân thoáng run rẩy một cái, đặc biệt là khi nhìn đến cái roi dính máu, sắc mặt liền trắng bệch.

Đoạn Tinh Huy ôm lấy miệng vết thương của mình, chắn ở trước mặt Đoạn phu nhân, đôi con ngươi cùng Ninh Thụ đối thượng.

“Thiếu đến trêu chọc Bồn cung, nếu như đem Bồn cung làm phát bực, Bồn cung sẽ khiến Đoạn gia các người ở kinh thành gốc đi xuống, chuyện người lừa gạt Bồn cung, Bồn cung vẫn còn chưa cùng người thanh toán, Đoạn Tinh Huy, chú ý thân phận của mình.”

Đoạn Tinh Huy sắc mặt trắng bệch sắp không chịu nổi, Ân Huệ công chúa trước sau đối lập thật lớn khiến cho Đoạn Tinh Huy phản ứng không kịp.

Đoạn Tinh Huy được Đoạn phu nhân vịn thất tha thất thểu rời đi, Ninh Thụ lại lên tiếng nói: “Chờ một chút.”

Đoạn Tinh Huy cùng Đoạn phu nhân tâm đồng thời run lên một cái, sóng lưng cứng đờ, Đoạn Tinh Huy nhấp môi, xoay người lại, nhìn Ninh Thụ.

Ninh Thụ mỉm cười, trên gương mặt thanh lãnh liền lộ vẻ ôn hòa, khiến cho Đoạn Tinh Huy hơi sững sờ, người thanh lãnh đột nhiên thoáng một cái nở nụ

cười, liền lộ ra vẻ đặc biệt xinh đẹp cùng động lòng người.

“Đoạn Tinh Huy, bên người Bồn cung có một nha đầu đối với ngươi có thể nói là ái mộ sâu vô cùng.” Ninh Thư hướng Đoạn Tinh Huy nói.

Đoạn Tinh Huy ngậy ngấn cả người, thật sự không hiểu nổi Ninh Thư muốn làm cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 50: Tướng quân yêu thôn cô (19)

Edit: Akito

“Cung nữ của Bồn cung đối với Đoạn Tinh Huy ngươi rẽ tình sâu đậm, Bồn cung làm chủ tử của nàng, thật sự là không nỡ phụ lòng một phen tâm ý của nàng, dầu gì cũng là cung nữ đi theo bên người hầu hạ Bồn cung lâu như vậy, hi vọng ngươi có thể thật lòng đối đãi với cung nữ của Bồn cung.”

Ninh Thư hướng Đoạn Tinh Huy nói, rõ ràng chứng kiến bộ mặt nghiêm túc của Đoạn Tinh Huy nứt ra rồi, sững sờ lại tựa hồ có chút khó tin, ngay cả Đoạn phu nhân cũng kỳ quái mà nhìn Ninh Thư.

“Công chúa?” Nguyên Đông thật sự là vừa vui vừa sợ, kinh hi chính là có thể đi theo Đoạn tướng quân, sợ hãi là vì thái độ của công chúa, còn có tâm tư trong lòng mình đã bị công chúa biết, tóm lại tâm tư Nguyên Đông đủ loại phức tạp.

“Nô tỳ không rời đi công chúa, thỉnh công chúa đừng đuổi nô tỳ.” Nguyên Đông quỳ gối trước mặt Ninh Thư, một bộ dạng chủ tớ tình thâm.

Cũng phải xem Ninh Thư có nguyện ý hay không cùng nàng diễn trò, Ninh Thư nhàn nhạt nói: “Ngươi bây giờ là người của Đoạn phủ rồi, về sau phải hảo hảo hầu hạ người của Đoạn gia.”

Cuối cùng Nguyên Đông bất đắc dĩ hướng Ninh Thư dập đầu một cái, đi qua đứng ở bên cạnh Đoạn Tinh Huy.

“Công chúa, thứ cho thảo dân không thể tiếp nhận, trong lòng thảo dân đã có người trong lòng, tuyệt không có khả năng tiếp nhận những người khác.” Đoạn Tinh Huy liền cánh tay bị thương cũng quên, khua tay ôm quyền hướng Ninh Thư nói.

Biểu tình Ninh Thư nhàn nhạt, “Ngươi có người trong lòng thì liên quan gì đến Bồn cung?”

Đoạn Tinh Huy: ...

Không biết vì điều gì, Đoạn Tinh Huy phát hiện Ân Huệ công chúa bây giờ thật sự rất khó câu thông.

Ninh Thư quay người đi vào trong phủ, cũng không thèm nói lý lẽ với những người này.

Sau cùng Đoạn Tinh Huy vô cùng bất đắc dĩ mà nhận lấy Nguyên Đông, cùng Đoạn phu nhân xám xịt trở lại Đoạn phủ.

Thời điểm một đoàn người hồi phủ, Nhị Nha đứng chờ ở cửa, nàng mặc tơ lụa mỏng màu sắc tươi đẹp, càng làm nổi bật lên sắc mặt màu đen của nàng, con báo mặc vào thái tử phục cũng không giống thái tử, ngược lại có cảm giác buồn cười.

Trong ánh mắt Nguyên Đông mang theo thật sâu xem thường cùng khinh thị, cùng Nhị Nha ánh mắt đối thượng, đối mặt với ánh mắt của Nguyên Đông, biểu tình của Nhị Nha có chút lúng túng, quay người liền chạy vào trong phủ, một bên chạy một bên lau nước mắt, liền vết thương trên cánh tay Đoạn Tinh Huy cũng không có chú ý tới.

Nữ nhân nhạy bén cảm giác được Nguyên Đông đối với nàng có địch ý, giống như trong lòng nàng đối Nguyên Đông có cảm giác cùng ghét hận.

Đoạn Tinh Huy nhìn thấy người mình yêu thương tâm, vội vàng đuổi theo, hoàn toàn không để ý đến những thứ khác, hết sức lỗ mãng, cả người liền cùng mao đầu tiểu tử giống nhau.

“Tinh Huy a, miệng vết thương.” Đoạn phu nhân mở miệng hướng Đoạn Tinh Huy hô, hai người ở Đoạn phủ người chạy ta đuổi, Đoạn phu nhân cảm thấy thực nhức hết cả bì a.

“Tướng quân...” Nguyên Đông chứng kiến Đoạn Tinh Huy không chút do dự liền hướng thôn nữ kia chạy đi,

Nguyên Đông ngoại trừ khiếp sợ, còn chán ghét vô cùng, cái người quái dị kia nàng dựa vào cái gì a, dựa vào cái gì a.

Đã không có Nguyên Đông ở bên cạnh, Ninh Thư tùy tiện để bật một nha hoàn trong phủ công chúa, bảo nàng đi theo bên người, kỳ thật Ninh Thư cũng không cần người đi theo hầu hạ, một ngày ba bữa đều là có người phòng ăn đưa tới.

Ninh Thư không phải luyện võ chính là luyện võ, mỗi ngày vung roi, nghỉ ngơi muốn đem tiên pháp luyện đến xuất thần nhập hóa, trong lòng Ninh Thư có loại dự cảm, năng thật sự có lẽ phải ra chiến trường.

Nhất định phải hướng Lý Ôn bày ra giá trị của mình, so hòa thân càng có giá trị hơn.

Ninh Thư thu hồi roi, từ trong tay nha hoàn lấy khăn, xoa xoa mồ hôi trên mặt cùng trên tay, hướng tiểu nha hoàn hỏi: “Đoạn phủ có tin tức gì không?”

Tiểu nha hoàn gọi là Tiểu Hồng, lớn lên thành tú, chưa nói tới nhiều xinh đẹp, nhưng toàn thân đều toát ra vẻ thông minh lanh lợi, nghe thấy câu hỏi của Ninh Thư, vội vàng nói: “Chính là Nguyên Đông cùng Nhị Nha hiện tại đang nháo đến tui bụi.”

“Đoạn Tinh Huy kẹp ở giữa hai nữ nhân thật không dễ sống.” Tiểu Hồng nói.

Ninh Thư cười cười, muốn chính là hiệu quả như vậy, dựa vào cái gì muốn nàng ở phía trước chấn thương, không có nàng ở phía trước đối phó Nhị Nha, để xem Nguyên Đông cùng Đoạn phủ nhân làm sao bây giờ.

Nói đến cũng buồn cười, không có nàng cái này nữ phụ thân phận cao quý tác quái, xem ai đến thành toàn bọn họ đoạn tình duyên có một không hai này, tình yêu giữa Đoạn Tinh Huy cùng Nhị Nha đều là thành lập ở trên danh dự của Ân Huệ công chúa đấy.

Hiện tại Ninh Thư trực tiếp đem Nguyên Đông đưa qua, các người một ở tự mình chơi đi.

Trong khoảng thời gian này Đoạn Tinh Huy trôi qua thật sự thật sự không tốt, hơn nữa là cực kỳ không tốt, cảm giác rất mệt, hiện tại Nhị Nha trở nên rất nấn nham, ngày càng dính hần rồi, nhìn đến vẻ mặt đơn thuần của nàng đây bất an cùng sầu lo.

Đoạn Tinh Huy đã nói qua rất nhiều lần, hần sẽ không phụ bạc nàng, thế nhưng Nhị Nha như trước vẫn bất an, lại thêm nữa có một Nguyên Đông ở bên cạnh châm ngòi thổi gió, Đoạn Tinh Huy chưa từng một mối qua như vậy, có loại cảm giác tâm lực lao lực quá độ.

Nhưng Nguyên Đông là người phủ công chúa, hần hiện tại không có chức quan, thật sự nghe lời Nhị Nha mà nói đem Nguyên Đông đuổi ra ngoài, đến lúc đó Ân Huệ công chúa so đo, hần cũng ăn không hết trái cây ngon như vậy.

Nhị Nha thấy thái độ Đoạn Tinh Huy như thế, lại náo loạn lên, Nhị Nha là từ nông thôn đến đây, khí thế ngang ngược càn quấy, đều kinh động đến toàn bộ Đoạn phủ, Đoạn Tinh Huy cảm thấy mất mặt lại không biết làm sao.

Đã không có Ân Huệ công chúa lực cản cường đại, mâu thuẫn giữa Nhị Nha cùng Đoạn Tinh Huy, hơn nữa còn là mâu thuẫn giai cấp liên xảy ra, Đoạn Tinh Huy nói cho cùng vẫn là quý công tử lớn lên ở kinh thành, thật sự không có quen cảnh khốc liệt om sòm như vậy.

Trong lòng Nhị Nha sợ hãi, nàng vứt bỏ hết thảy, cùng Đoạn Tinh Huy đi tới kinh thành, bây giờ Đoạn Tinh Huy đã là ngọn cỏ duy nhất cứu lấy sinh mệnh của nàng, phải nắm chặt, Đoạn Tinh Huy càng đối với nàng không kiên nhẫn, trong lòng Nhị Nha càng sợ hãi, lại càng náo loạn, để chứng minh sự hiện hữu của mình.

Có đôi khi Đoạn Tinh Huy cũng hoài nghi, Nhị Nha như vậy là Nhị Nha đơn thuần trước kia sao? Đoạn Tinh Huy lòng đau như cắt, nhưng vẫn nhịn hạ tính tình trấn an Nhị Nha, chỉ là trong lòng có chút mệt mỏi.

Đoạn phủ nhân vốn muốn nhìn thấy Nguyên Đông cùng Nhị Nha tranh đấu, nhưng nhìn đến Nhị Nha bộ dạng không hề có quy củ, bắt buộc dĩ phải tìm người dạy bảo quy củ cho Nhị Nha, lại như thế đi xuống, chỉ sợ Đoạn phủ sẽ trở thành trò cười của toàn bộ kinh thành.

Nhi từ bỏ qua công chúa không cần, một hai phái lấy một thôn cô như vậy, người ngoài đều nói Đoạn Tinh Huy trong đầu đều là mỡ heo, nếu cứ tiếp tục náo loạn như vậy, Đoạn phủ nhân cũng không dám đi gặp liệt tông Đoạn gia nữa rồi, thực tạo nghiệp a.

Nhị Nha bị ép học quy củ lại nháo lên, vô cùng không muốn học tập, ăn cơm, ngủ, mà ngay cả đi đường cũng phải chú ý, này đó khiến cho Nhị Nha không biết làm thế nào, lại cảm thấy rất thống khổ.

Nhị Nha lớn lên ở nông thôn, có nhiều thứ thâm nhập cốt tủy, học quy củ dị thường khó khăn, tựa như muốn bẻ gãy đôi cánh của nàng vậy, quá trình đau đớn khó có thể tưởng tượng được.

Đoạn Tinh Huy cũng rất bi thương, Nhị Nha trong lòng của hần là người tự do, là người tiêu sái, nhưng bây giờ cùng tất cả nữ tử kinh thành giống nhau, trở thành thành phẩm dưới sự dạy bảo của quy củ, thế nhưng một bên là nữ nhân hần yêu mến, một bên lại là mẫu thân nuôi dạy hần từ nhỏ đến lớn.

Đoạn Tinh Huy cũng lười trở lại Đoạn phủ, không có việc gì liền đi ra bên ngoài uống rượu, thế nhưng thời gian sau, thời điểm mỗi lần hần đi ra ngoài, đều phải đối mặt với ánh mắt khác thường của người khác, cái loại ánh mắt này giống như là đang nhìn một tên đần vậy.

Đối mặt với ánh mắt như vậy, trong lòng Đoạn Tinh Huy cũng không khỏi sinh ra dao động, từ bỏ Ân Huệ công chúa là lỗi của hần, nhất là trước kia người gặp hần đều khom lưng uốn gối, hiện tại lại ở trước mặt hần vênh vào tự đắc, vào lúc này cảm giác đặc biệt mãnh liệt, hần thật sự sai rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Tướng quân yêu thôn cô (20)

Edit: Akito

Đoạn Tinh Huy kiên định ý nghĩ trong lòng mình, hẳn không có sai, hẳn yêu chính là Nhị Nha, thế nhưng vì gì Nhị Nha không thể thông cảm cho hẳn một chút.

Một người nam nhân không thể không có sự nghiệp, đã không có sự nghiệp lấy làm tự hào, sẽ kém cỏi rất nhiều, Đoạn Tinh Huy bây giờ, mỗi ngày cảm giác sống có hơi mơ mơ màng màng, cảm thấy con đường phía trước của mình chính là một mảnh mệnh mỏng mờ mịt.

Đoạn Tinh Huy ôm bình rượu về tới Đoạn phủ, liền gặp Đoạn phu nhân đang lo lắng sốt ruột.

“Nương, đây là làm sao vậy?” Đoạn Tinh Huy hướng Đoạn phu nhân hỏi.

Đoạn phu nhân nhìn thấy Đoạn Tinh Huy chán chường không thôi, trong lòng muốn nát, nhưng càng có một chuyện khẩn cấp hơn, nói: “Nhị Nha đến phủ công chúa nào loạn.”

Đoạn Tinh Huy giật mình một cái, say rượu cũng tỉnh, ném bình rượu, quay người liền chạy đến phủ công chúa, thần sắc lo lắng, ngay cả Đoạn Tinh Huy cũng không rõ điều gì làm hẳn nóng lòng như thế, không thể phủ nhận chính là, trong lòng hẳn đột nhiên có chút muốn được gặp Ân Huệ công chúa.

Trong lòng có chút che giấu tâm tư như vậy, hi vọng Ân Huệ công chúa có thể xem ở tình xưa nghĩa cũ, đến chỗ Hoàng Thượng cầu tình cho hẳn.

Đoạn Tinh Huy đến phủ công chúa, liền chứng kiến Nhị Nha một thân lam y quý gối trước phủ công chúa, thị vệ canh giữ cửa ra vào của phủ công chúa cảnh giác mà nhìn Nhị Nha, chung quanh vây xem rất nhiều dân chúng.

Giờ khắc này, không biết vì cái gì, dường như để Đoạn Tinh Huy nhắc chân đi về phía Nhị Nha cũng không có, chỉ cảm thấy tâm loạn như ma.

Ninh Thụ nghe thấy Tiểu Hồng báo Nhị Nha náo ở cửa ra vào, cảm thấy cả người đều không tốt, nàng luôn ngoan ngoãn ở trong nhà, người Đoạn phủ lại luôn đến gây phiền toái, cảm giác cũng là say.

Ninh Thụ sờ lên roi bên hông, Tiểu Hồng nhìn thấy hành động này của công chúa, liền biết rõ công chúa tức giận rồi, toàn bộ thị vệ trong phủ chúa đều bị công chúa thao luyện một lần, cũng trở thành bia ngắm luyện tiên pháp của công chúa giống nhau.

Ninh Thụ đi tới cửa, nàng ngược lại muốn nhìn những người này rốt cuộc muốn náo cái chuyện xấu gì, đến lúc đó đừng trách nàng không khách khí.

Thời điểm Ninh Thụ đi ra, Đoạn Tinh Huy cảm giác như thời gian trở nên quay chậm, nhìn đến Ân Huệ công chúa một thân thanh lãnh, nàng như trước ăn mặc y phục cưới ngựa, bên hông dắt roi, tóc đuôi ngựa thật dài, một thân thanh quý, khiến cho lòng người sinh ra tán thưởng.

Ninh Thụ đi ra, đứng ở trên bậc thang, cẩn thận thoáng đánh giá Nhị Nha quỳ trên mặt đất một lát, trên mặt bôi son trát phấn, lông mi miêu biến thành lông mi hình lá liễu tinh tế, trên người mặc tơ lụa mỏng đẹp, Ninh Thụ chỉ có thể nói, này một thân ăn mặc thật sự quá khó coi.

Nhị Nha vốn dĩ chính là mây rậm mắt to, một hai phải đem sửa thành mây lá liễu, lông mày cùng đôi mắt không hợp, hiện tại Nhị Nha cho Ninh Thụ cảm giác còn không bằng cảm giác lần đầu nhìn thấy ở công thành.

Nhìn đến Ân Huệ công chúa cao cao tại thượng, toàn thân nàng tựa hồ mang theo hào quang, nhất là một khuôn mặt xinh đẹp không tỳ vết, trên người không có châu ngọc, lại thanh quý vô cùng, khiến cho người không dám nhìn thẳng.

Trong lòng Nhị Nha càng thêm tự ti, nghĩ đến lời nói của Nguyên Đông, vốn Ân Huệ công chúa chính là thể tử Đoạn lăng, Đoạn lăng chính là phò mã, Nguyên Đông nói đều tại vì nàng, khiến cho Ân Huệ công chúa tức giận, chức vị tướng quân của Đoạn lăng liền không còn.

Nhị Nha nghĩ muốn cầu xin Ân Huệ công chúa, để nàng đừng oán trách Đoạn lăng nữa.

“Công chúa, người còn nhớ ta không?” Nhị Nha hướng Ninh Thụ hỏi.

Ninh Thụ ngoảnh đầu: ...

Dùng loại khẩu khí này cùng một công chúa nói lời như vậy thật không có vấn đề gì sao?

“Công chúa, ngàn sai vạn sai đều là lỗi của ta, cầu xin người đừng trách phạt Đoạn lăng.” Nhị Nha đau khổ hướng Ninh Thụ hô, “Cầu người đừng tức giận, chỉ cần người không trách Đoạn lăng, người bảo ta làm chuyện gì cũng được.”

Đoạn Tinh Huy đứng trong đám người sắc mặt phức tạp, trong lòng ngọt bùi cay đắng nện, vừa cảm động lại cảm giác có chút mất mặt.

Ninh Thụ cảm thấy nhức hết cả bì muốn nứt luôn rồi, đậu xanh rau mà cái này là có ý gì a, cảm giác mình chính là ác nhân cầm gậy đánh uyên ương,

nàng chính là không có nghĩ đến trộn lẫn vào tình yêu giữa hai người này, những người này còn một hai phải tới tìm nàng.

Lời này giống như nàng quan báo tư thù vậy, có giới thì đi tìm Lý Ôn a, hạ thánh chỉ chính là Lý Ôn, đến chỗ nàng nào cái gì, thực đem nàng làm quả hồng mềm, được lắm.

Ninh Thư gỡ roi bên hông xuống, đã quát qua nam chủ, không biết quát nữ chủ sẽ có cảm giác gì, nàng như thế nào lại trở nên bạo lực như vậy, không tốt, không tốt.

Đoạn Tinh Huy trông thấy công chúa gỡ roi xuống, nghĩ đến cái roi kia quát vào trên người, đau nhức tựa như kinh mạch đứt rồi, liền tính hiện tại chỉ nhìn thấy cái roi này, Đoạn Tinh Huy cũng cảm giác cánh tay mình rất đau.

Đoạn Tinh Huy vội vàng chạy tới, ôm Nhị Nha quý trên mặt đất, tránh qua một bên, né được roi của Ninh Thư.

Ninh Thư nhàn nhạt mà thu hồi roi của mình, nàng đã sớm phát hiện Đoạn Tinh Huy ở trong đám người rồi, chắc chắn, để cho nữ nhân của mình quý ở chỗ này cầu tình, chính mình trốn ở một bên, này nhân phẩm Đoạn Tinh Huy a chắc chắn.

Ninh Thư thật sự không biết đến cùng Đoạn Tinh Huy này ở đâu đáng giá để nguyên chủ chấp nhất như vậy, đoán chừng là vì không cam lòng, trong lòng chứa hòa khí, một hai đem người nam nhân này đoạt lấy lại không thành, đồ vật cùng có người đoạt mới là đồ tốt.

Quan sát kỹ lưỡng, Đoạn Tinh Huy căn bản vốn cũng không phải người tốt gì.

Nhị Nha kinh ngạc mà nhìn Đoạn Tinh Huy, nước mắt ‘lách tách lách tách’ liền rơi xuống, trước mặt mọi người khó kim lòng mà ôm lấy Đoạn Tinh Huy.

“Thảo dân bái kiến Ân Huệ công chúa.” Đoạn Tinh Huy chấn ở trước mặt Nhị Nha, hướng Ninh Thư ôm quyền hành lễ.

Ninh Thư ‘ừ’ một tiếng, cũng không có nói gì thêm, đứng ở trên bậc thang, từ trên cao trông xuống Đoạn Tinh Huy.

Tư thế như vậy khiến cho trong lòng Đoạn Tinh Huy không được tự nhiên, mặc dù biết Ân Huệ công chúa đối với mình không còn cảm tình gì rồi, nhưng hành động của đối phương thật sự làm cho Đoạn Tinh Huy cảm thấy trong lòng rất không thoải mái, quả thực lúc trước Ân Huệ công chúa sẽ không đối với hắn làm ra loại động tác mang theo khinh bỉ này.

“Công chúa, chuyện này không liên quan đến Nhị Nha, công chúa vì sao phải ra tay ác động như vậy, Nhị Nha là nữ tử, làm sao có thể chống lại đòn roi của công chúa.” Nói một hồi, ngữ khí Đoạn Tinh Huy liền mang theo trách cứ.

Ninh Thư mím môi, đột nhiên nở nụ cười, “Lớn mật, ngươi đây là đang trách tội Bồn cung sao, lần sau lại dám đến phủ Bồn cung náo loạn, liền cắt ra khỏi kinh thành, khiến ngươi nha ở kinh thành gốc đi xuống, nếu có lần sau nữa...” Ninh Thư dùng roi chỉ vào Đoạn Tinh Huy cùng Nhị Nha, “Quất khuôn mặt các ngươi thành hoa.”

“Thực đem lão nương... Khụ, phủ công chúa của Bồn cung làm chợ bán thức ăn, mỗi ngày chạy đến cửa của Bồn cung náo loạn.” Ninh Thư nói xong, liền nhanh chóng quất một roi trên vai Đoạn Tinh Huy.

Đoạn Tinh Huy kêu rên một tiếng, sắc mặt trắng bệch, mà Nhị Nha trực tiếp sợ ngây người, chứng kiến Đoạn Tinh Huy lao đảo hai cái quý trên mặt đất, kêu rên một tiếng, la lên: “Đoạn lăng, Đoạn lăng...”

Ánh mắt Nhị Nha nhìn Ninh Thư mang theo sợ hãi, gương mặt màu đen rõ ràng thoáng cái liền biến thành màu trắng, đẹp mắt lên không ít.

Đoạn Tinh Huy bụm lấy miệng vết thương, thương thế của hắn mới dường tốt, hiện tại lại chịu thêm một roi, Đoạn Tinh Huy ngẩng đầu nhìn thấy vẻ mặt Ninh Thư lãnh khốc cùng không kiên nhẫn, trong lòng có chút run rẩy, đến lúc này, Đoạn Tinh Huy mới thực sự minh bạch, Ân Huệ công chúa quả thực không còn là người trước kia đối với hắn ôn nhu sẵn sốc nữa rồi, bây giờ toàn thân nàng đều mang theo kiểu ngạo cùng tôn quý của người hoàng tộc.

Ánh mắt nhìn hắn xa lạ mà lạnh lùng, Đoạn Tinh Huy cảm thấy trong lòng có chút đau đớn, đồ vật trước kia không biết quý trọng, bây giờ mất đi, khiến người cảm thấy khó chịu lại phần nộ, vì cái gì công chúa lại biến thành như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Tướng quân yêu thôn cô (21)

Edit: Akito

Đoạn phu nhân trông thấy nhi tử của mình lại bị thương, vừa đau lòng vừa phần nộ, con phần nộ này là đối với Ninh Thư cùng Nhị Nha.

Thân phận của Ân Huệ công chúa làm Đoạn phu nhân không dám đem oán hận biểu lộ ra, nhưng mà đối với Nhị Nha, Đoạn phu nhân cũng không chút

khách khí nào mà liếc mắt đưa đào, ánh mắt nhìn Nhị Nha thực hung ác cùng âm tàn.

Ninh Thư trông thấy ánh mắt của Đoạn phu nhân, không chút do dự tin tưởng, Đoạn phu nhân muốn giết chết Nhị Nha, không còn phải quan hệ mẹ chồng nàng dâu hài hòa ở trong cốt truyện nữa, Ninh Thư tỏ vẻ thực hài lòng.

Đoạn Tinh Huy cùng Nhị Nha, còn có Đoạn phu nhân cuộc sống hạnh phúc của họ chính là thành lập ở trên người nguyên chủ đấy.

Ngắm lại một cô công chúa cuối cùng rơi xuống kết cục như vậy, Ninh Thư cảm thấy quá say lòng người a.

“Công chúa, tại sao người lại làm như vậy?” Đoạn Tinh Huy sắc mặt trắng bệch, ngữ khí run rẩy hướng Ninh Thư hỏi.

Tại sao lại làm như vậy? Ninh Thư cười nhạo một tiếng, ta vui vẻ, nhìn thấy Đoạn Tinh Huy giận mà không dám nói gì, bộ dạng bụm lấy miệng vết thương, Ninh Thư nhân dịp nói: “Bổn cung chỉ thoáng vung roi của mình một phát, chính người cư nhiên hướng roi của Bổn cung xông tới.”

Nghe thấy lời nói càn quấy như thế, Đoạn Tinh Huy gần như học máu, có chút dữ tợn mà nhìn Ninh Thư.

Nhìn mà xem đã không có quang sáng của tướng quân Đoạn Tinh Huy quá nghèo túng a, râu ria trên mặt không cạo, người thoát nhìn thực sa sút, cũng không còn như trong trí nhớ nguyên chủ ở trên lưng ngựa rong ruổi anh dũng cùng trầm ổn rồi, chắc chắn...

Thấy công chúa đánh giá chính mình, Đoạn Tinh Huy không biết vì sao, trong lòng nổi lên một cỗ quần bách, không muốn để cho công chúa chứng kiến bộ dáng chật vật của mình, hẳn muốn đem bộ dạng tốt nhất bày ra ở trước mặt nàng, Đoạn Tinh Huy không tự giác ưỡn lòng ngực.

Ninh Thư bỏ ánh mắt đó qua một bên, hướng về mặt không ngờ của Đoạn phu nhân nói: “Đoạn phu nhân, Bổn cung kính ngời là trường bối, quân tốt người trong nhà, nếu như lại có lần sau, Bổn cung không thể cam đoan điều gì đâu.”

Đoạn phu nhân nhìn đến Ân Huệ công chúa dường như đã thay đổi thành một người khác vậy, cúi đầu cắn răng, khuất thân hành lễ, “Đa tạ công chúa khoan dung, thần phụ cam đoan không có lần sau.”

Trong lòng Đoạn phu nhân giống như bị người hung hăng chà đạp, bà trước kia để tang chồng, cắn răng sống qua ngày, giúp cho nhi tử của mình ưu tú như thế, Đoạn phu nhân tính tình cương nghị, nhưng cũng là một nữ nhân cực kỳ thông minh.

Vốn Ân Huệ công chúa đang ở trong lòng bàn tay của mình, đột nhiên không chịu khống chế bởi mình, nhất là đối với mình không khách khí như thế, trong lòng Đoạn phu nhân cảm thấy mình bị mạo phạm.

Nói trắng ra là, Đoạn phu nhân chính là bị Ân Huệ công chúa làm cho hư rồi, hiện tại Ninh Thư hơi chút bày ra tư thế công chúa, liền khiến cho Đoạn phu nhân không chịu được.

Đoạn phu nhân giấu kín ý nghĩ trong lòng, mang theo Đoạn Tinh Huy bị thương rời đi, hơn nữa Ninh Thư còn tinh mắt trông thấy Đoạn phu nhân cố ý hung hăng néo hai cái ở bên hông Nhị Nha, Nhị Nha đau nhức muốn nhảy dựng lên, nhưng Đoạn Tinh Huy căn bản đều không có nhìn thấy.

Ninh Thư cười cười, đoán chừng cuộc sống của Nhị Nha sau này cũng không khá khẩm lắm, Đoạn phu nhân còn rất nhiều thủ đoạn thu thập người.

Chính mình lão nương đối phó với người mình yêu mến, không biết Đoạn Tinh Huy có thể hay không như trong cốt truyện đối đãi với nguyên chủ cái dạng kia, lãnh khốc vô tình, chắc chắn, lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt a, gây gỗ đánh vào nơi nào cũng đau.

Ha ha... Ninh Thư phi cực kỳ không có tâm lòng đồng cảm bật cười.

Ninh Thư tính toán thời gian, từ trong chuồng ngựa dẫn ra một con ngựa, định đến trang viên hoàng gia

xem tình huống sinh trưởng của khoai lang.

Hiện tại mùa này hẳn là mùa thu hoạch khoai lang rồi, chỉ là không biết phát triển thành hình dáng gì.

Ninh Thư không có mang theo bất kỳ người nào, tự mình một người cưỡi ngựa liền hướng trang viên đi, nói đến chuyện cưỡi ngựa, Ninh Thư cảm giác cũng quá khổ bức, quá trình học cưỡi ngựa tràn ngập nước mắt chua xót, tốt xấu cũng học được hai ba tháng, rốt cục có thể không nắm dây cương, ở trên lưng ngựa bắn tên rồi, không đến mức lật ngựa té nhào trên mặt đất.

Đến rồi trang viên, Ninh Thư đem dây cương đưa cho quản sự, liền trực tiếp hướng nơi trồng khoai lang đi.

Đến đất trồng khoai lang, khoai lang lớn lên xanh um tươi tốt, xem ra người của trang viên rất nghiêm túc chăm sóc.

Ninh Thư tự mình cầm cái cuốc, bới vài củ khoai lang, kết quả khiến cho Ninh Thư rất vui mừng, khoai lang vỏ đỏ to cỡ nắm tay.

Ninh Thư từ đáy lòng bật cười thành tiếng, bất kể nguyên nhân là bởi vì nhiệm vụ, hay là vì nhiều hơn một loại lương thực giúp dân chúng có thể đỡ đói, trong lòng Ninh Thư đều tràn đầy kích động.

“Đem những củ khoai lang này đều đào ra cho Bổn cung, lại đem đất đai tính toán một chút, Bổn cung muốn tính sản lượng.” Ninh Thư lớn tiếng nói.

Tả điền trong trang viên rất nhiều, chỉ trong chốc lát liền đào xong hết khoai lang rồi, quân sự cầm cái cân bắt đầu cân khối lượng của khoai lang.

“Công chúa, thứ này cư nhiên có sản lượng đến một ngàn cân.” Quân sự hướng Ninh Thư nói.

Ninh Thư thật cao hứng, thời đại này chịu đủ loại điều kiện ảnh hưởng, khô hạn hoặc lũ lụt, đối với sản lượng lương thực đều gây ảnh hưởng, lúa nước có thể lên tới bảy trăm cân sản lượng đã thực không tệ, ở thời điểm đặc thù, có khoai lang, ít nhất có thể cứu đói, đã vậy còn là lương thực chịu được khô hạn.

“Chuyển một chút đến phủ công chúa của Bôn cung, phần còn lại đào hầm bỏ vào thật cẩn thận, qua một đoạn thời gian, khả năng Hoàng Thượng sẽ tới thị sát, lần này các người coi như lập được công lớn, chờ phong thưởng đi.”

Trên mặt quân sự cùng tả điền đều lộ ra vẻ vui mừng, cùng đáp lời: “Đa tạ công chúa.”

Tả điền chuyển một cái sọt đưa đến phủ công chúa, Ninh Thư vừa về tới phủ công chúa, liền nướng khoai lang, thừa dịp khoai lang vẫn còn ấm ha ha, trực tiếp cưỡi ngựa hướng hoàng cung đi, đến cửa cung xuống ngựa liền hướng ngự thư phòng của Lý Ôn đi.

Lý Ôn đang cùng đại thần thương lượng triều chính, Ninh Thư ở cửa ra vào đợi một lúc, mới nhìn thấy đại thần lục tục ngo ngoe đi ra, thời điểm nhìn thấy Ninh Thư, ánh mắt đều rất kỳ quái.

Trong lòng Ninh Thư khẽ động, đột nhiên nghĩ đến, dựa theo thời gian, hẳn là lúc này người Hung Nô yêu cầu hòa thân, như vậy ánh mắt những người này là có ý gì, chẳng lẽ còn muốn nàng đi hòa thân.

Tốt lắm.

Ninh Thư thu liễm tư tưởng lộn xộn trong lòng, cầm theo hộp đồ ăn đi vào, Ninh Thư trông thấy Tiểu Hôi Cầu đang ghé vào trên bàn sách nằm ngủ, không biết phải hay không Ninh Thư ảo giác, Tiểu Hôi Cầu mập hơn rồi, thân thể so phía trước còn tròn hơn trước kia.

Lý Ôn hí hóp mắt quan sát Ninh Thư, hỏi: “Như thế nào đột nhiên đến tìm trẫm.”

“Hoàng huynh, thần muội đem thứ tốt đến cho huynh.” Ninh Thư vừa nói vừa chìa hộp đồ ăn trong tay ra.

Lý Ôn nhìn thoáng qua hộp đồ ăn, biểu tình nhàn nhạt, quá nhiều người hướng thư phòng của hắn tặng đồ, Lý Ôn thật không có tâm tư gì.

Nghe thấy giọng nói của Ninh Thư, Tiểu Hôi Cầu mở to mắt, đôi mắt cùng nhau đen giống nhau quan sát, cái mũi ướt sũng khẽ động, duỗi thân thể dùng móng vuốt bảo hộp đồ ăn.

Tên tiểu tử này, cái mũi thính như vậy.

“Hoàng huynh, huynh trông thấy vật này nhất định sẽ thật cao hứng đấy.” Ninh Thư thấy Lý Ôn biểu tình nhàn nhạt, cảm giác trong lòng lại càng không tốt, tên này nha sẽ không thật sự muốn đem nàng đi hòa thân chứ.

Tiểu Hôi Cầu ‘chì chì’ mà kêu, Ninh Thư mở ra hộp đồ ăn, lấy ra khoai nướng, nhất thời trong không khí liền ngửi được một cỗ mùi thơm ngọt ngào, lại rất thơm ngon.

Trong hộp chứa khoai lang nướng, nhìn bề ngoài thật sự không đẹp lắm, Lý Ôn hí hóp mắt nhìn đồ vật trong hộp, tựa hồ nghĩ tới điều gì, dùng ánh mắt dò hỏi nhìn về phía Ninh Thư.

[GÓC HÀI HUỐC]: Khi bà Thư bà tặng sách cho người khác:

Ninh Thư: “Tôi đi rồi, anh dưỡng bệnh cho tốt, không có việc gì thì đọc sách nhiều một chút, tôi có mang cho anh mấy quyển sách.” Ninh Thư từ trong túi lấy ra ba quyển sách.

Trình Phi: “>, >, >, đây là cho anh sao?”

Ninh Thư gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Tướng quân yêu thôn cô (22)

Edit: Akito

Tiểu Hôi Cầu trực tiếp hướng vào trong hộp, Ninh Thụ vội vàng đem nó ném ra, cầm một củ tách ra thành hai, một nửa cầm ăn, sau đó một nửa kia đưa cho Lý Ôn.

Hành động như vậy của Ninh Thụ là nói cho Lý Ôn rằng, thứ này có thể ăn, hơn nữa không có độc, Lý Ôn nhận lấy khoai lang, da khoai lang còn dính màu đen xám, Lý Ôn học bộ dạng của Ninh Thụ, đem vỏ lột, ăn một miếng.

Hương vị ngon ngọt, Lý Ôn nhẹ gật đầu, “Đây là món ăn gì?”

Ninh Thụ xem biểu tình Lý Ôn còn có vẻ hứng thú, vì vậy nói: “Hoàng huynh, thần muội đem loại củ này gọi là khoai lang, là đồ vật thần muội phát hiện khi lần trước đi trang viên.”

“Thần muội đã cho người trồng, sản lượng đạt tới 1000 cân.” Ninh Thụ nói, “Thứ này có thể cứu đói.”

“Thật sự như thế?” Trên mặt Lý Ôn lộ vẻ nôn nóng cùng kinh ngạc, hiển nhiên là đã minh bạch tác dụng của vật này, “Hiện tại trang viên nhưng còn có thứ này.”

“Thần muội đã để cho người hảo hảo thu vào, bây giờ đang ở trong hầm ngầm trang viên.” Ninh Thụ nói.

Lý Ôn gật gật đầu, nói: “Trẫm cùng người xuất cung đến trang viên đi xem.”

“Ân.” Sự tình phát sinh quan hệ đến chuyện dân sinh như vậy, Lý Ôn nhất định sẽ vội vàng đến xem.

Lý Ôn cùng Ninh Thụ trực tiếp cưỡi ngựa hướng trang viên xuất phát, một đội kỵ binh đi theo đằng sau,

hoàng đế xuất hành, nhất định phải có người đi theo.

Đến trang viên, đầu tiên Lý Ôn liền đi xem khoai lang, sau đó lại đi xem đất đai gieo trồng khoai lang, sau cùng cho người một lần nữa đo đạc thổ địa, kết quả đo được là như nhau.

Gần đây mặt lạnh Lý Ôn trên mặt mới lộ ra một chút tươi cười, ánh mắt của hắn rất sáng, ánh mắt nhìn

Ninh Thụ cũng nhu hòa một ít, đối với Ninh Thụ nói: “Ân Huệ, người thực giỏi, thực giỏi.”

Ninh Thụ chỉ là vừa cười vừa nói: “Có thể vì hoàng huynh ra sức, trong lòng Ân Huệ thật cao hứng, Ân Huệ biết rõ trong lòng hoàng huynh chứa bá tánh thiên hạ, thần muội là người trong hoàng tộc, dựa vào bá tánh trong thiên hạ cung cấp nuôi dưỡng, vì bá tánh trong thiên hạ ra sức là việc phải làm.”

Có thể nói, tất cả giai tầng quý tộc đều là bá tánh cung cấp nuôi dưỡng, nhưng mà những quý tộc này còn xem thường bá tánh.

Lý Ôn hiển nhiên thật không ngờ Ninh Thụ có thể nói ra như vậy, vui mừng nói: “Ân Huệ trưởng thành, cũng hiểu chuyện, không hề chấp mê những sự tình không thể hiểu được trước kia.”

Ninh Thụ đỏ mặt cười.

“Về sau chuyện gieo trồng còn phải làm phiền người.” Trên mặt Lý Ôn mang theo vẻ tươi cười rất nhẹ, thái độ đối với Ninh Thụ thực nhu hòa.

“Quản sự cùng tá điền ở trang viên đều biết nên làm như thế nào, kỳ thật thần muội cũng là trong lúc vô tình phát hiện được, không coi là cái gì, nếu như có thể giúp được Hoàng huynh thì thật tốt quá.”

“Đúng rồi, người như thế nào phát hiện vật này có thể ăn?” Lý Ôn hí hửng hỏi, làm trong lòng Ninh Thụ thật mạnh nhảy dựng, cũng không thể nói, nàng chính là biết rõ a.

“Nói đến chuyện này là nhờ Tiểu Hôi Cầu, thần muội ở trong rừng cây chứng kiến vật nhỏ ôm vật này, sau đó chính mình ném thử một chút, sinh tồn chính là tìm món ăn ngon.” Ninh Thụ liền trực tiếp đem sự tình đó lên trên đầu Tiểu Hôi Cầu, Tiểu Hôi Cầu tham ăn là chuyện Lý Ôn biết rõ.

Lý Ôn nhẹ gật đầu, cả người bay bổng hồi cung.

Lúc này Ninh Thụ mới thật mạnh thở ra một hơi, cuối cùng đã ở trước mặt Lý Ôn chứng minh được một chút giá trị của mình, để thời điểm muốn nàng đi hòa thân cũng sẽ do dự một chút đi.

Nhưng trong lòng Ninh Thụ như trước trầm trọng, như vậy kế tiếp chuyện hòa thân, nhiệm vụ có thể thành công hay không liền xem sự tình hòa thân lần này.

Kỳ thật nhiệm vụ lần này cũng hoàn thành được không sai biệt lắm, không yêu Đoạn Tinh Huy, ừ, làm được, lại để cho Đoạn Tinh Huy cùng Nhị Nha cái đôi tiện nhân này sống không yên lành, xong rồi, này cũng không sai biệt lắm, lại như vậy phát triển đi xuống, đoán chừng Nhị Nha cùng Đoạn Tinh Huy liền phải thành cặp phu thê bất hòa rồi, chương ngại giữa tình yêu của bọn họ đã nhiều hơn.

Trong cốt truyện ban đầu, là vì Nhị Nha cứu được một phu nhân Hầu gia thân phận mới cao quý hơn, mới khiến cho Đoàn phu nhân tiếp nhận, nhưng vì Đoàn phủ nhiều hơn một cái Nguyên Đông hồ phong hoán vũ, khiến cho Nhị Nha ngay cả cửa cũng không thể ra, mỗi ngày phải học tập quy củ.

Thật không biết Nhị Nha đã thành người bị quy củ trói buộc, nhất cử nhất động đều dựa theo quy củ, Đoàn Tĩnh Huy có còn thích hay không, ha ha ha...

Quả nhiên không ngoài dự liệu của Ninh Thư, không lâu sau, người Hung Nô phái sứ giả đến kinh thành, lần này tới là nhi tử thứ hai của vua thảo nguyên Mông Cổ Nhị vương tử.

Nguyên chủ chính là cùng Nhị vương tử này hòa thân, ở kinh thành nguyên chủ vì tranh đoạt một người nam nhân, thanh danh dơ bẩn, đối với nguyên chủ hảo cảm rất kém, hòa thân lúc sau, đối đãi với nàng không như con người.

Hung Nô bên kia chính là một cái địa phương không có lễ nghi lễ sãi, nữ nhân ở nơi đó liền cùng hàng hóa giống nhau, tuy rằng nguyên chủ cùng Nhị vương tử hòa thân, nhưng làm cho nguyên chủ hồng mắt chính là, các huynh đệ của Nhị vương tử cùng dùng chung nàng, lăng nhục nàng.

Đây quả thực là địa phương ma quỷ, nguyên chủ đối với Nhị vương tử thực sợ hãi, hiện tại chỉ mới nghe thấy chữ Nhị vương tử, thân thể Ninh Thư đều đã không chế không nổi run rẩy lên, đây là cảm xúc của nguyên chủ.

Trong sự sợ hãi còn xen lẫn hận ý, nhưng tóm lại là sợ hãi chiếm đa phần, chịu nhiều tra tấn như vậy, nguyên chủ trông thấy Nhị vương tử tựa như chuột trông thấy mèo, có loại sợ hãi bị giết chết.

Ninh Thư nắm chặt tay thành nắm đấm, kiên quyết không thể bị hòa thân, bằng không thì nàng như thế nào thay nguyên chủ nghịch tập, muốn thay đổi vận mệnh của nguyên chủ, muốn thay đổi vận mệnh bị hòa thân.

Quả nhiên, đoàn sứ giả của Hung Nô ở trên triều đình đưa ra ý muốn hòa thân, hơn nữa còn là yêu cầu lấy công chúa duy nhất của Đại Ung Ân Huệ công chúa.

Đám đại thần đều tán đồng để Ninh Thư đi hòa thân, mà Lý Ôn lại không nói gì, tựa hồ đồng ý, tựa hồ lại không đồng ý, im lặng, khiến cho đoàn sứ giả của Hung Nô có chút bất mãn, nhưng cũng không dám làm càn.

Quả nhiên như thế, đây là sức mạnh cường đại của cốt truyện, cho dù hiện tại thanh danh Ninh Thư không có bị bôi bẩn, cũng không có cuốn vào bên trong chuyện xấu đường đường một công chúa tự nhiên lại cùng người tranh đoạt nam nhân, nhưng vẫn tránh không được kết cục hòa thân.

Nữ phụ phả hồi thật sự quá khổ bức, bây giờ nên làm gì, chỉ có thể chờ khóc, đứng lên chống lại, khiến cho Ninh Thư cảm thấy tương đối may mắn chính là, Lý Ôn không có lập tức đáp ứng đề cho nàng đi hòa thân, hiển nhiên sự tình khoai lang, ở trong lòng Lý Ôn đã chiếm được hơi chút địa vị.

Quả nhiên nịnh nọt Lý Ôn là chính xác nhất, nếu đã đi theo bên người hoàng đế nắm giữ quyền sinh sát thiên hạ, liền phải suy đoán được tâm tư hoàng đế, đương nhiên Ninh Thư thành công rồi.

Đoàn sứ giả trụ lại ở kinh thành, khiến cho Ninh Thư vô ngữ chính là, Nhị vương tử tự nhiên đến phủ công chúa bái phỏng nàng, Ninh Thư đối với tên này chỉ có hai chữ, ‘cút xéo’.

Thực đúng là không có quy củ, Nhị vương tử tới bái phỏng nàng như vậy, sẽ khiến cho người khác nghĩ thế nào, phỏng chừng cho rằng mình cùng Nhị vương tử đã có đầu đuôi rồi, được lắm, tên Nhị vương tử này quả thật âm hiểm, ác độc vô cùng.

Ninh Thư không ngại dùng đại ác ý đánh giá tên Nhị vương tử này, ở trong trí nhớ nguyên chủ, tên Nhị vương tử này như sói hoang trên thảo nguyên tàn nhẫn cùng giao hoạt, trời sinh tính tình độc ác, đối với nguyên chủ tra tấn quả thực vượt ra khỏi phạm vi thừa nhận của nhân loại.

Làm cho Ân Huệ công chúa mới gả đi hai năm đã bị hành hạ đến sinh bệnh mà chết.

Ninh Thư ở trong phủ công chúa, không có đi ra ngoài, Nhị vương tử không nhìn thấy Ân Huệ công chúa, chỉ có thể thất vọng bỏ về, nghe nói Ân Huệ công chúa lớn lên thực rất xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hồi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 54: Tướng quân yêu thôn cô (23)

Edit: Akito

Đợi đến lúc Nhị vương tử đi rồi, Ninh Thư thoáng thu thập một phát, định dọn đến ở trong cung, đầu má, Ninh Thư vẫn chưa thể tin, Nhị vương tử tự nhiên ở hoàng cung đồ nàng, có Lý Ôn tọa trấn ở trong cung, cho Nhị vương tử mười cái lá gan, cũng không dám nhảy nhót ở trước mặt Lý Ôn.

Làm cả buổi, nàng vẫn nên hồi cung đi.

Ninh Thư ngồi trên xe ngựa, xe ngựa hướng hoàng cung xuất phát, không biết vì điều gì tâm Ninh Thư vẫn có chút không yên, không thể phủ nhận, sự sợ hãi sâu tận xương tủy của nguyên chủ có chút ảnh hưởng đến nàng, khiến cho nàng không thể không nhanh chóng đến chỗ Lý Ôn chứng thực sự tình hòa thân.

Vốn tưởng rằng nhiệm vụ lần này đơn giản, so với việc Đoạn Tinh Huy cùng Nhị Nha phá rối hai người này, ở trước mặt quốc gia đại sự, quả thực liên cộng lòng cũng không bằng, nhiệm vụ lần này quan trọng nhất là không bị hòa thân.

Ninh Thư trong lòng suy nghĩ sự tình, xe ngựa đột nhiên dừng lại, ngựa ‘hì’ một tiếng, Ninh Thư ngồi trong xe ngựa bắt lấy khung gỗ, ổn định thân thể, lên tiếng nói: “Rốt cuộc làm sao vậy?”

“Công... Công chúa, có người chế trụ ngựa.” Mã phu có chút nơm nớp lo sợ nói.

Trong đầu Ninh Thư có dự cảm không tốt, cắn cắn môi, vén rèm xe, liền trông thấy một người nam nhân cầm lấy dây cương ngựa, làm cho ngựa đang chạy nhanh cứ nhiên dừng lại.

Ninh Thư nhìn thấy người nam nhân này, trong lòng cũng không có cảm giác gì, nhưng thân thể lại run rẩy lên, sợ hãi mà phát run.

Là Nhị vương tử.

Tốt lắm, Ninh Thư chịu đựng các loại cảm xúc quay cuồng trong lòng, cắn răng gỡ xuống roi bên hông hướng người nam nhân kia đánh qua, nhưng là Nhị vương tử cứ nhiên né tránh roi của Ninh Thư, nghiêng người ngồi ở trên lưng ngựa kéo xe, kinh ngạc mà nhìn Ninh Thư.

Ninh Thư ở trong lòng trầm xuống, Nhị vương tử cứ nhiên có thể né tránh roi của nàng, phải biết nàng luyện tập roi lâu như vậy tốc độ roi cực kỳ nhanh, nàng quát Đoạn Tinh Huy hai lần, Đoạn Tinh Huy đều không có tránh được, người nam nhân này so với Đoạn Tinh Huy mạnh hơn không phải một điểm hai điểm.

“Người là Ân Huệ công chúa, người vì cái gì trông thấy ta liền đối với ta động thủ.” Nhị vương tử dùng ánh mắt sắc bén mà lộ liễu đánh giá Ninh Thư, trong ánh mắt mang theo thỏa mãn.

Dưới ánh mắt của Nhị vương tử, thân thể Ninh Thư không chịu nổi mà run rẩy lên, đây là phản xạ có điều kiện của thân thể khi sợ hãi, sợ hãi người nam nhân này.

“Người có biết ta là ai không?” Nhị vương tử hướng Ninh Thư hỏi, giọng nói của hắn rất trầm, mang theo một cỗ từ tính, khiến cho Ninh Thư có một loại cảm giác sờn hết cả gai ốc, cái loại cảm giác này giống như thanh âm da rắn ma sát trên cát mịn vậy.

Ninh Thư ‘hừ’ lạnh, không nói gì, nàng sợ hãi chính mình mở miệng liền bại lộ giọng nói run rẩy, vung roi trong tay mình lên.

Nhị vương tử một lần nữa né tránh, một đôi mắt mãnh liệt nhìn chằm chằm vào Ninh Thư, quát lớn: “Bốn vương tử đang nói chuyện với ngươi, ngươi tại sao không đáp lời, ngươi có phải Ân Huệ công chúa hay không?”

Tốt, người nam nhân này làm sao lại lợi hại như vậy, Ninh Thư cắn cắn môi của mình, nàng nhất định phải chiến thắng sự sợ hãi của của nguyên chủ khi đối diện trước người này, để cho mình không bị cỗ thân thể này khống chế, Ninh Thư suy nghĩ, chính mình khi nào mới có thể ngăn chặn được cảm xúc của nguyên chủ trong nhiệm vụ đây.

Ninh Thư thật sâu hít một hơi, khẽ kêu một tiếng, nhảy xuống xe ngựa cùng Nhị vương tử động thủ, Ninh Thư cắn răng, dùng sức vung vẩy roi, roi cùng không khí ma sát kịch liệt, phát ra âm thanh bạo phá.

Nhị vương tử thấy Ninh Thư một bộ kẻ thù giết cha giống nhau, ra tay không chút lưu tình, cũng không khỏi không nghiêm túc mà tiếp chiêu, một bên né tránh roi, một bên muốn tới gần Ninh Thư, chế trụ Ninh Thư, Ninh Thư chính là không cho hắn tiếp cận.

Nếu như không phải thân thể có một đạo khí lưu mỏng manh, hiện tại Ninh Thư chỉ sợ không kiên trì nổi đến cùng rồi, đậu xanh rau má, cái đồ biến thái nam này như thể nào lại lợi hại như vậy.

Nhị vương tử tựa hồ không kiên nhẫn được nữa, mạnh mẽ mà bắt lấy roi của Ninh Thư, gai nhọn trên roi đâm rách lòng bàn tay của hắn.

Nhị vương tử có chút kinh ngạc mà buông roi Ninh Thư ra, nhìn máu tươi đầm đìa ở bàn tay mình, cau mày, “Ngươi làm gì, ta chỉ muốn nói với ngươi mấy câu mà thôi, ngươi có phải kẻ điên hay không?”

Ninh Thư toàn thân mồ hôi lạnh nhỏ giọt, sợ hãi đối với Nhị vương tử cũng ít đi một chút, đây là địa bàn của Đại Ung, Ninh Thư đoán hắn cũng không dám làm ra chuyện gì.

“Ngươi có phải Ân Huệ hay không?” Nhị vương tử bỏ qua một bàn tay đầy máu của mình hướng Ninh Thư hỏi.

Ninh Thư tự phụ mà giương lên cằm của mình, lạnh lùng nói: “Bốn cung chính là Ân Huệ công chúa, to gan xằng bậy, cứ nhiên dám ngăn cản xe ngựa của Bốn cung.”

Nghe được Ninh Thư thừa nhận chính mình là Ân Huệ công chúa, ánh mắt Nhị vương tử phát sáng, khoe miệng cười lên, nói: “Người hẳn biết ta là ai a.”

“Là người muốn cùng người hòa thân, Hách Liên Anh, nhớ kỹ?” Hách Liên Anh nói từng câu từng chữ.

Ninh Thư trực tiếp nở nụ cười, hẳn dựa vào cái gì liền cho mình sẽ cùng hắn hòa thân, Ninh Thư chẳng muốn cùng hắn nói chuyện, trực tiếp lên xe ngựa, hướng mã phu nói: “Tiến cung.”

Lần này Hách Liên Anh cũng không có chặn đầu Ninh Thư, trái lại vẫn nhìn theo xe ngựa cho đến khi không thấy bóng nữa, sau đó cúi đầu nhìn tay mình, máu tươi nhỏ ở trên phiến đá xanh, bắn ra nhiều đóa huyết hoa nhỏ.

“Ân Huệ công chúa, Lý Tuyết San.”

Ninh Thư đầu tiên trở về Lan Uyển điện của mình, đón nhận lòng nhiệt liệt hoan nghênh của Diệu Tĩnh, trong khoảng thời gian này không gặp, Ninh Thư cảm thấy Diệu Tĩnh đóa hoa này héo rũ không ít, trông coi một tòa cung điện như vậy, cùng lãnh cung có gì khác nhau, Ninh Thư đối với Diệu Tĩnh cũng không có sắc mặt tốt.

Ninh Thư bên này mới vừa vặn ngồi ở Lan Uyển điện một hồi, hoàng hậu liền theo sau chạy đến, nhìn đến Ninh Thư câu đầu tiên chính là, có phải hay không muốn hồi cung?

Ninh Thư gật đầu một cái, trên mặt hoàng hậu liền nở nụ cười, sau đó blah blah nói vài câu khách sáo, trên mặt liền trở nên phiền muộn, hướng Ninh Thư nói: “Chỉ tiếc người phải đi hòa thân, tâu từ sẽ khuyên nhủ hoàng huynh người, không cho người đi đến cái nơi khi họ còn gầy kia, chỉ là phụ thân Đỗ Quý phi ở trên triều đình kiên quyết ủng hộ người đi hòa thân, người nói Đỗ Quý phi làm sao lại nhẫn tâm như vậy chứ, để người một nữ hài tử phải rời xa quê hương.”

Gần đây giữa hoàng hậu cùng Đỗ Quý phi tranh đấu kịch liệt, đến lúc này, hoàng hậu vẫn còn muốn nài trước khi đi hòa thân đối phó Đỗ Quý phi, hiển nhiên hoàng hậu cho rằng nàng lần này chạy trốn không khỏi năng rồi.

Về phần khuyên nhủ Lý Ôn, kiểu lời này nghe một chút thì được rồi, còn cho là thật sẽ rất buồn nuôn.

Ninh Thư thật sự chán ngán, nói thẳng: “Hoàng tâu, có phải đi hòa thân hay không, là hoàng huynh định đoạt, không phải người định đoạt, cũng không phải Đỗ Quý phi định đoạt.”

Những lời nói này của Ninh Thư có chút không khách khí, gần như nói thẳng, chuyện của Bồn cung các người thiếu quản.

Hoàng hậu nhìn Ninh Thư sắc mặt khó coi, trong lòng thực không ngờ, nguyên rủa nàng xứng đáng bị đi hòa thân, nhưng trên mặt lại làm ra biểu tình hiền lành lương thiện, khuyên giải Ninh Thư: “Người cũng đừng quá lo lắng, hoàng huynh người thương người như vậy, sẽ không để cho người lẻ loi mà xa rời quê hương đi hòa thân.”

Tuy rằng là khuyên bảo, nhưng trong giọng nói lại có vị chua, Ninh Thư nói thẳng: “Hoàng tâu ta mệt mỏi.”

Mặt hoàng hậu cứng đờ, cuối cùng chỉ có thể đi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phản Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Tướng quân yêu thôn cô (24)

Edit: Akito

Trước khi tiến cung gặp được Nhị vương tử, Ninh Thư càng thêm kiên định ý niệm không thể đi hòa thân, cái này không chỉ vì nhiệm vụ, mà vì thời điểm nhìn thấy Nhị vương tử, phản ứng của cổ thân thể này, trong lòng sợ hãi cùng tuyệt vọng làm cho lòng Ninh Thư chưa xốt.

Thậm chí ngay cả ý niệm phản kháng cũng không có, chỉ có sợ hãi, như cừ non bị tể vậy.

Ninh Thư thu thập một lát, đi đến ngự thư phòng tìm Lý Ôn.

Tựa như trước đó biết rằng Ninh Thư sẽ trở về vậy, thái giám bên người Lý Ôn liền trực tiếp để cho Ninh Thư tiến vào.

Ninh Thư hít một hơi thật sâu, đi vào, Lý Ôn đang phê duyệt tấu chương, lúc Ninh Thư tiến vào, cũng không có ngẩng đầu, thẳng đến Ninh Thư hành lễ lúc sau, Lý Ôn mới buông bút chu sa trong tay xuống.

nhìn Ninh Thư nói: “Dùng cơm rồi.”

“Không có.” Ninh Thư thành thành thật thật nói, “Thần muội tâm phiền, ăn không vô.”

Lý Ôn ‘ngô’ một tiếng, nói thẳng: “Bắc mặc Nhị vương tử Hách Liên Anh muốn cùng ngươi hòa thân, cũng cố quan hệ ngoại giao vĩnh viễn giữa hai quốc, ngươi thấy thế nào.”

Ninh Thư cười nhạo một tiếng, người Hung Nô chính là người Hung Nô, cho rằng kêu Bắc mặc liền có vẻ cao lớn sao?

“Hoàng huynh muốn nghe lời nói dối hay lời nói thật?” Ninh Thư thẳng tắp mà nhìn Lý Ôn.

Lý Ôn nhú mày, “Nói là được.”

Ninh Thư quỳ trên mặt đất, cắn cắn môi nói: “Thần muội không muốn đi hòa thân.”

“A, lý do?” Biểu tình Lý Ôn nhân nhật, tựa hồ không kỳ quái chuyện Ninh Thư cự tuyệt.

“Thần muội đã cùng Hách Liên Anh giao thủ qua, hẳn rất lợi hại, phía trên hẳn còn có một cái Đại vương tử lợi hại hơn đề nặng.” Ninh Thư nghiêng răng nghiêng lợi nói, từ lúc tiến vào thế giới này, Ninh Thư liền đem đối tượng hòa thân của nguyên chủ phân tích rõ ràng, căn cứ ký ức của nguyên chủ, nguyên chủ gà đi, hai người này chính là đầu thật sự lợi hại.

“Động thủ, có bị đá thương không?” Sóng mắt Lý Ôn mênh mông, ánh mắt nhìn Ninh Thư thực nhu hòa.

“Hoàng huynh, cường đạo mãi là cường đạo, người Hung Nô ở biên cảnh Đại Ung cướp đoạt, sát hại con dân của Đại Ung, hành vi cường đạo như vậy chính là không thể khoan thứ, thần muội hưởng thụ vinh quang hoàng tộc, có thể đi hòa thân, hồi báo hoàng tộc, nhưng hành động này chỉ càng thêm cổ vũ đáng về kiêu ngạo của đối phương.”

“Đường đường triều đình Đại Ung cư nhiên lại thỏa hiệp như vậy, như thế nào không làm thất vọng những con dân ở biên cảnh đây,” Ninh Thư cắn răng nói.

“Hơn nữa lần này tới đây, người Hung Nô không chỉ muốn hòa thân với công chúa Đại Ung, còn muốn quét đi mồ hôi nước mắt của bá tánh, loại chuyện này có lần thứ nhất sẽ có lần thứ hai.” Ngờ khi Ninh Thư có chút bi phẫn, đây cũng không phải là lời khuyên như Lý Ôn, mà là cảm xúc trong lòng nguyên chủ.

Nguyên chủ tận mắt chứng kiến con dân ở biên cảnh bị bắt đi làm nô lệ, chỉ là lúc đó bản thân nguyên chủ cũng ở trong địa ngục, thống khổ giãy dụa, so với những nô lệ kia cuộc sống càng thêm bi thảm.

Sắc mặt Lý Ôn có chút lạnh, không biết là vì lời nói của Ninh Thư, hay là vì gì khác, hiện tại khí thế trên người Lý Ôn thực lạnh lẽo, uy quyền cùng trang nghiêm của hoàng đế khiến cho Ninh Thư có chút không thờ nổi.

Ninh Thư cắn răng, quỳ trên mặt đất, âm vang hữu lực nói: “Hoàng huynh, thần muội nguyện ý trở thành bày tôi của hoàng huynh, để cho vương triều của hoàng huynh không cần hòa thân, không cần bồi thường, không cần chia đất, không cần tiến cống, thiên tử thủ biên cương, quân vương chết xả tấc, bốn bề đều thờ phụng vương triều.”

Lý Ôn sững sờ, ánh mắt có chút phức tạp mà nhìn Ninh Thư, nói: “Ngươi muốn làm như thế nào?”

“Đem người Bắc Mặc chặt đứt ném vào trong tay Đại Ung, đánh cho nó sợ hãi, thần muội nguyện ý nắm giữ ấn soái ra chiến trường, đến chết mới thôi.” Ninh Thư âm vang hữu lực nói, ngay cả thân thể cũng có chút run rẩy.

Khóe miệng Lý Ôn lộ ra vẻ tươi cười, vòng qua án thư, đi đến trước mặt Ninh Thư, vươn tay nâng Ninh Thư dậy, hơi bật cười nói: “Từ xưa đến nay, nào có nữ tử nắm giữ ấn soái chứ?”

Nhiều lắm, Hoa Mộc Lan, Mộc Quế Anh, tựa hồ thế giới này không có tiền lệ.

“Trẫm sẽ không để ngươi phải đi hòa thân, về phần sự tình nắm giữ ấn soái, trẫm sẽ suy nghĩ một chút, đi dùng bữa đi.” Lý Ôn ôn hòa nói, đã có chút bộ dạng của ca ca, “Ân Huệ, ngươi hiểu chuyện rồi.”

Mỗi lần nghe được Lý Ôn nói hiểu chuyện rồi, Ninh Thư đều đồ mồ hôi a.

Ra ngự thư phòng, cả người Ninh Thư đều mềm nhũn, sau lưng đều là mồ hôi lạnh, tảng đá lớn trong lòng rốt cục cũng buông xuống.

Trở lại Lan Uyển điện, Ninh Thư ăn một chút đồ vật, liền nằm ở trên giường nằng ngậy o..o..., cũng không biết ngủ bao lâu, lại bị Diệu Tinh đánh thức, nói là có yến hội chiêu đãi đoàn sứ giả Bắc Mặc.

Ninh Thư cởi ra kỳ phục tiện lợi, mặc vào cung trang đẹp để quý giá của công chúa đã lâu không thấy, trên đầu cài đầy trang sức, ống tay áo rộng, phiền phức vô cùng, Ninh Thư đều cảm giác có chút không quen, cảm thấy cái cổ cũng bị đồ vật trên đầu đè cho lệch rồi.

Diệu Tinh muốn đi theo Ninh Thư, nhưng Ninh Thư như thế nào sẽ để cho nàng như nguyện, muốn để cho nàng nhìn không tới Lý Ôn, hạn chết ngươi.

Dưới ánh mắt u oán oán hận lại che dấu được rất sâu của Diệu Tinh, Ninh Thư hướng đại điện yến hội xuất phát.

Trong đại điện đèn đuốc sáng trưng, âm thanh đàn sáo trút xuống mỗi góc đại điện, hỗn hợp làm cho lòng người tựa như say, hợp thành khiến người trầm mê phù hoa cùng hưởng lạc.

Ninh Thư đi vào trong đại sảnh, khiến cho không khí trong cung điện thoáng trầm ngưng một chút, tất cả mọi người đều nhìn Ninh Thư, trong lòng Ninh Thư chửi thầm, những nam nhân này chính mình hưởng lạc, dùng một nữ nhân đi hòa thân đổi lấy hòa bình, còn có phải là nam nhân hay không a.

“Ân Huệ, đến chỗ trầm” Lý Ôn hướng Ninh Thư ngoắc tay.

Ninh Thư bỏ qua ánh mắt cường thế bên kia của Nhị vương tử trong đoàn sứ giả Bắc mạc, đi đến trước mặt Lý Ôn, hướng Lý Ôn hành lễ, sau đó ngồi xuống vị trí của mình.

Ánh mắt của Hách Liên Anh như hình với bóng, Ninh Thư cảm giác giống như có cái đinh đóng ở trên người mình vậy, cực kỳ không thoải mái.

Nhìn em gái người a, Ninh Thư hướng Hách Liên Anh trừng mắt một cái, sau đó sững sờ một chút, trước kia cùng người này đánh nhau không có chú ý, hiện tại quan sát, người này lớn lên thật đúng là cuồng dã, tóc rối bù, cổ áo hơi mở rộng, trên cổ đeo đoan chừng là vòng cổ nanh sói, eo cong mỏng hẹp, làn da màu đồng cổ, hình dáng thâm thúy, toàn thân đều tràn đầy hương vị dã tính.

Cùng nam tử của Đại Ung không giống nhau, nam tử Đại Ung chủ yếu là ưu nhã thanh quý.

Chắc chắn, lớn lên tốt cũng không thể che dấu tính cách cận bã của hắn, tính tình cuồng dã tàn nhẫn, nam nhân như này đối với nữ nhân mà nói chính là ác mộng.

Thấy Ninh Thư dò xét chính mình, Nhị vương tử Hách Liên Anh hướng Ninh Thư lộ ra hàm răng trắng sáng, ánh mắt mang theo tư thái quyết tâm, đặc biệt là thời điểm đối phương dùng ánh mắt thanh lãnh dò xét hắn, Hách Liên Anh cảm thấy máu ở trong trái tim mình cũng bắt đầu sôi trào rồi.

Giống như sói hoang phát hiện mục tiêu, ánh mắt nhìn chằm chằm mang theo chăm chú cùng chờ mong.

Cùng trước kia ăn mặc quần áo nhẹ nhàng không giống nhau, tư thế hiên ngang, toàn thân đều mang theo một cỗ sắc bén, thần sắc thanh lãnh, dưới sự trợ họa của hoa phục, có vẻ đặc biệt mà kiêu ngạo cùng tôn quý.

Hách Liên Anh đột nhiên cười rộ lên, hàm răng trắng sáng dưới ngọn đèn chiếu xuống, tản ra ánh sáng tuyết trắng, làm cho người nhìn thấy được đều cảm thấy trong lòng phát lạnh.

Hách Liên Anh nâng chén rượu, hướng Ninh Thư ở xa xa cạn một chén, ánh mắt sáng quắc, Ninh Thư cười nhạt một tiếng, quay đầu đi không có nhìn hắn, cũng xem như không nhìn thấy hành động kính rượu của Hách Liên Anh.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Tướng quân yêu thôn cô (25)

Edit: Akito

Ninh Thư nhìn Hách Liên Anh hả hê đắc ý, cười nhạt một tiếng, hắn liền xác định mình sẽ cùng hắn hòa thân?

Hách Liên Anh cũng quá tự tin đi, tốt xấu gì Đại Ung cũng là một đại quốc, hiện tại Ân Huệ công chúa cũng không phải cái dạng như trong kịch tình bị người ghét cay ghét đắng.

Thời điểm yến hội tiến hành một nửa, đợi đến lúc vũ cơ đều lui xuống, Hách Liên Anh từ trên chỗ ngồi đứng lên, đi đến chính giữa đại điện.

Động tác của hắn tràn đầy tính lực lượng dễ nổi, cùng báo săn đột nhiên xông tới giống nhau, chỉ là cái da mặt tràn đầy khí khái nam nhân này, cũng có thể mê hoặc không ít nữ nhân, chính là nội tâm quá hiểm độc.

Mọi người thấy hành động của Hách Liên Anh, trong lòng đều thầm nghĩ vở kịch chính đến rồi, kỳ thật yến hội hôm nay chính là yến hội quyết định vận mệnh về sau của Ân Huệ công chúa.

Hách Liên Anh đầu tiên nhìn thoáng qua Ninh Thư, nàng ngồi ở nơi đó biểu tình nhàn nhạt, thần sắc mang theo vẻ mỉa mai, Hách Liên Anh bật cười lớn, ôm quyền hướng Lý Ôn cất cao giọng nói: “Đại Ung bệ hạ, bốn quốc nguyện ý cùng Đại Ung hòa thân, kết giao hảo hai quốc...” Hách Liên Anh nhìn về phía Ninh Thư, “Bốn vương tử đối với Ân Huệ công chúa vừa gặp đã thương, lòng ta thực vừa ý nàng.”

Ninh Thư trực tiếp trợn trắng mắt, đầu xanh rau má hay cho nhất kiến chung tình, trong lòng Ninh Thư trực tiếp dựng thẳng ngón giữa, còn tâm vừa ý, đơn giản là coi trong đồ cưới cùng đất phong của Ân Huệ công chúa đi.

Cái đức hạnh!

Ninh Thư nhìn đều lười nhìn đến Hách Liên Anh, cúi đầu uống rượu trái cây, lão thần khắp nơi.

Lý Ôn thấy ánh mắt Hách Liên Anh nhìn về Ninh Thư qua lại lưu luyến, sắc mặt Lý Ôn khó coi, sóng mắt thâm trầm.

Lý Ôn nhàn nhạt lên tiếng nói: “Ân Huệ, người thấy thế nào?”

“Người vừa ý Nhị vương tử Bắc mạc sao.” Lý Ôn ngay cả danh xưng Hách Liên Anh cũng không có nói, trực tiếp xưng hô Nhị vương tử Bắc mạc.

Ninh Thư đứng lên, âm vang hữu lực nói: “Thần muội nhưng không thích Nhị vương tử Bắc mạc.”

Lý Ôn thấy vậy vừa lòng gật gật đầu, hướng Hách Liên Anh nói: “Ân Huệ là muội muội duy nhất của trẫm, đương nhiên không muốn để cho hoàng muội gả chồng xa quốc.”

Biểu tình trên mặt Hách Liên Anh cứng lại rồi, sau đó cười mà như không cười nhìn Ninh Thư, cũng không nói thêm cái gì, nhưng cũng biết mục đích lần này không có đạt được.

Đến lúc này, Ninh Thư mới dám thở dài một hơi nhẹ nhõm, cuối cùng thoát khỏi vận mệnh hòa thân, nhưng phải trả một cái giá lớn đắt đỏ đấy, Ninh Thư nhìn thoáng qua Hách Liên Anh, cùng ánh mắt của hắn đối thượng, ánh mắt của hắn lộ vẻ âm đức mà thâm trầm.

Mà Ninh Thư cảm giác chính là bị sói xám nhìn thẳng, Ninh Thư tỏ vẻ, sợ người soi lên a.

Đã không thể hòa thân, như vậy để cho Đại Ung chia đất bồi thường, còn có mục đích lấy được đồ cưới của công chúa cũng không đạt được rồi, đoàn sứ giả Bắc Mạc trước khi đi, đối với phương hướng kinh thành, chỉ tay thề muốn cho Đại Ung trả giá thật đắt.

Hách Liên Anh ngồi trên lưng ngựa, ngẩng đầu nhìn đến Ninh Thư đứng ở trên cổng thành, nàng mặc y phục cưới ngựa nhẹ nhàng, tóc buộc thành đuôi ngựa cao cao, từ trên cao nhìn xuống, cùng chính mình mặt đối mặt.

Ninh Thư nheo nheo mắt, quan sát Hách Liên Anh, trực giác cho biết về sau còn có khả năng nhìn thấy người này, lấy gút mắc giữa hắn cùng nguyên chủ, vốn chính là vợ chồng, hắn sẽ không chỉ như vậy đã không còn ràng buộc.

Hách Liên Anh hướng Ninh Thư vẫy tay, tựa hồ có thể cách không khí bắt lấy nàng giống nhau, sau đó đem ngón tay đặt ở đôi môi nhẹ nhàng hôn, như là hôn trên môi Ninh Thư vậy.

Sau đó hướng Ninh Thư cười cười, vung roi ngựa, quay đầu ngựa vội vã mà đi.

Ninh Thư trông thấy động tác của Hách Liên Anh, cả người ác hàn, quay người trở về phủ công chúa.

Đội đoàn sứ giả Bắc Mạc đi rồi lúc sau, Lý Ôn liền lập tức bổ nhiệm Thẩm Phong làm Đại Nguyên Soái, trực tiếp đem quân hướng biên cảnh xuất phát.

Tất cả mọi người đều biết rõ Bắc Mạc chắc chắn sẽ không bỏ qua như vậy.

Thẩm Phong là vị tướng quân khoảng chừng bốn mươi tuổi, là một vị tướng quân có kinh nghiệm chinh chiến, mọi người đều không ngoài ý muốn bổ nhiệm như này, nhưng điều làm cho mọi người không thể tưởng tượng được chính là, Lý Ôn vậy mà bổ nhiệm Ân Huệ công chúa, Lý Tuyết San làm tướng quân tả tiền phong (cánh trái).

Để một nữ nhân thiện chiến trường, đây chính là chuyện từ xưa đến nay chưa hề có, ở trên triều đình nổi lên sóng to gió lớn, thủy triều phản đối từng từng đợt, Lý Ôn chỉ nói một câu liền khiến này đó quan văn nghèo mà tạo sự trực tiếp ngậm miệng lại.

“Không để Ân Huệ công chúa đi, vậy các người đi đi, cho dù triều đình không có các người những người này cũng không có vấn đề gì.”

Xem tư thế của Lý Ôn, là thật sự muốn đem bọn họ những quan văn trời gà không chặt đưa tới biên cương, hơn nữa còn là lập tức cho người chuẩn bị đồ đạc rồi đi.

Sau đó những người này liền cứng họng, rụt rụt cổ, về sau cũng không dám nói nhảm nữa.

Ninh Thư nhận được thánh chỉ nhậm mệnh lúc sau, nhanh chóng bắt đầu chuẩn bị đồ đạc của mình, đồ vật cần thiết đều chuẩn bị tốt.

Tiểu Hồng thay Ninh Thư sửa sang lại rất nhiều đồ vật, hỏi: “Công chúa, người thật sự muốn ra chiến trường sao?”

Thánh chỉ cũng đã hạ, còn có làm bộ cùng Lý Ôn khoác lác kiêu hãnh qua đầu rồi, hiện tại còn có thể không đi sao.

Ninh Thư đi đến chỗ Thẩm Phong, Thẩm Phong đối với chuyện Ninh Thư đi theo đánh giặc, không có ý kiến đặc biệt gì, chỉ là nói trên chiến trường không phân biệt nam nữ, Ninh Thư tỏ vẻ chính mình sẽ nghe theo chỉ huy.

Chỉ có điều Ninh Thụ không ngờ tới lại gặp được Đoạn Tinh Huy, hơn nữa còn là nhìn thấy Đoạn Tinh Huy đứng ở bên cạnh Thẩm Phong.

Ninh Thụ kinh ngạc mà nhìn Đoạn Tinh Huy, Thẩm Phong hướng Ninh Thụ giải thích nói: “Hiện tại Đoạn Tinh Huy là hộ vệ bên người mặt tướng, mặt tướng thực xem trọng tài cán của Đoạn Tinh Huy, lần đầu tiên thất bại duyên cớ là vì không có chỉ đạo.”

Được rồi, nam chủ quân chính là không giống người, đi tới nơi nào đều có quý nhân hỗ trợ, hơn nữa còn trở thành hộ vệ của Đại Nguyên Soái chinh chiến, thượng chiến trường công lao là to lớn.

Đã thế có cường đại khí vận gia tăng, này nha chắc không phải lại muốn phục khôi đi.

Bất quá Ninh Thụ không có nói gì thêm, trước quốc gia phải trái rõ ràng, vấn đề cá nhân đều có thể trước bỏ qua một bên.

“Nguyên soái làm chủ là được.” Ninh Thụ hướng Thẩm nguyên soái nói.

“Tinh Huy, thay ta đưa tiền công chúa.” Thẩm Phong hướng Đoạn Tinh Huy nói.

Đoạn Tinh Huy hướng Thẩm Phong ôm quyền, lại đối với Ninh Thụ nói: “Ân Huệ công chúa, mời.”

Ninh Thụ dậm dậm mà nhìn hần một cái, xoay người rồi đi, Đoạn Tinh Huy đi theo đằng sau Ninh Thụ, nhìn xem đuôi ngựa thật dài của nàng theo động tác đi đường, hất lên hạ xuống, tư thái ưu mỹ, thanh quý ung dung.

Thấy Ân Huệ công chúa căn bản không có cùng hần nói một câu, triệt để bỏ qua hần người này, trong lòng Đoạn Tinh Huy đột nhiên buồn bã mất mát, không thể phủ nhận, Ân Huệ công chúa thật sự rất ưu tú, nghĩ đến chuyện được cùng Ân Huệ công chúa lên chiến trường.

Không biết vì sao, trong lòng Đoạn Tinh Huy tự nhiên sinh ra một cỗ chờ mong nho nhỏ.

“Công. . . công chúa.” Đoạn Tinh Huy vốn muốn cùng Ninh Thụ nói chuyện, nhưng Ninh Thụ ra phủ tướng quân, trực tiếp xoay người leo lên lưng ngựa, liếc cũng không thèm liếc hần một cái.

Khiến cho thanh âm của Đoạn Tinh Huy tán vụn trong gió.

Đoạn Tinh Huy bất đắc dĩ, chỉ có thể cười ngựa quay về Đoạn phủ, biết được Đoạn Tinh Huy muốn ra chiến trường, cả người Nhị Nha đều kích động lên, nói đứng ra là kịch liệt phản đối.

“Đoạn lã, chẳng lẽ ngươi đã quên sự tình ngươi bị thương lần trước sao?” Nhị Nha kích động nói: “Ngươi lần trước bị thương thực nghiêm trọng, Đoạn lã, đừng đi có được không?”

Đoạn Tinh Huy bất đắc dĩ, chỉ có thể nói: “Ta là võ tướng, ta phải trở nên nổi bật, quân sĩ, da ngựa bọc thây mới là đích đến cuối cùng.”

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Tướng quân yêu thôn cô (26)

Edit: Akito

Tóm lại, Nhị Nha quán quýt si mê ôm lấy Đoạn Tinh Huy, không muốn để cho Đoạn Tinh Huy ra chiến trường, một là vì thời điểm lần trước nàng cứu Đoạn Tinh Huy, toàn thân đầy máu, một bộ dạng không sống nổi, làm cho Nhị Nha khắc sâu ấn tượng.

Hai là vì ở kinh thành, người thân nhất của nàng, muốn dựa vào cũng chỉ có Đoạn Tinh Huy một người, nếu như Đoạn Tinh Huy rời khỏi kinh thành, đem nàng một người ném ở chỗ này, Nhị Nha chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy sợ hãi rồi.

Ở Đoạn phủ nơi này, ngoại trừ Đoạn Tinh Huy, những người khác không ai thân cận với nàng, đều xem thường nàng, bên cạnh còn có một Nguyên Đông đối với nàng tràn ngập ác ý, cùng với một người đối với nàng chán ghét vô cùng Đoạn phu nhân.

Trong lòng Nhị Nha càng thêm sợ hãi, cả người thoát nhìn lo sợ bất an, đã không còn sự đơn thuần tốt đẹp trước kia rồi, dưới sự giày vò mài giũa của Đoạn phu nhân, vô luận làm chuyện gì, đều phải nghĩ đến có hợp quy củ hay không, có đôi khi làm sai, này đó bà tử dạy dỗ quy củ thủ đoạn chính người thế nhưng thực cao minh.

“Ngươi có phải hay không không quên được Ân Huệ công chúa, nghe nói Ân Huệ công chúa cũng muốn thượng chiến trường, ngươi liền đi theo, ngươi còn dám nói không phải bởi vì Ân Huệ công chúa?” Nhị Nha lệ rơi đầy mặt, nước mắt tẩy rửa son phấn trên mặt nàng, làn da bị son phấn che khuất lộ ra màu đen, tạo thành từng khe rãnh tươi sáng rõ nét.

Đoạn Tinh Huy nhắm hai mắt lại, thời điểm lại mở to đôi mắt, ánh mắt nhìn Nhị Nha mang theo thất vọng, nói: “Chuyện này cùng Ân Huệ công chúa không có quan hệ, ta đã không còn tướng quân vị, hiện tại ta đi là để kiến công lập nghiệp.”

“Đoạn lăng, sống như này thực tốt, không cần bất chấp nguy hiểm.” Nhị Nha thút tha thút thít khẩn cầu.

Đoạn Tinh Huy thật sâu thở dài một hơi, trong lòng quả thực phiền muộn, Nhị Nha nàng căn bản không biết chí lớn trong lòng hắn, chẳng lẽ hắn cả đời này đều giống như vậy một kẻ chẳng làm được trò trống gì trải qua sao?

“Lần này ta nhưng nhất định phải đi, ta đã cùng nguyên soái lập quân lệnh trạng rồi, chẳng lẽ ngươi muốn nhìn thấy ta bị chặt đầu sao?” Đoạn Tinh Huy lúc nói ra lời này đã thực không kiên nhẫn nữa, trước kia Nhị Nha đơn thuần, nhưng hiện tại xem ra chính là không hợp, không biết lấy đại cục làm trọng.

Nhị Nha nàng căn bản cũng không biết suy nghĩ trong lòng hắn, hắn muốn một lần nữa vực dậy, dựa vào thực lực của mình đứng lên, ra chiến trường chính là lựa chọn tốt nhất nhanh nhất, cầu phú quý trong nguy hiểm.

Nhìn Nhị Nha nước mắt giàn dụa, trong lòng Đoạn Tinh Huy chỉ có tràn đầy bất đắc dĩ, đầu óc tự nhiên hiện ra khuôn mặt thanh lãnh của Ân Huệ công chúa, hắn tựa hồ chưa hề chứng kiến Ân Huệ công chúa khóc ở trước mặt hắn, khinh thường ở trước mặt hắn khóc.

Đồng dạng là nữ nhân, Ân Huệ công chúa có thể kiên cường, thậm chí ra chiến trường, mà Nhị Nha lại biến thành sợi tơ hồng bám víu ở trên người hắn.

Đoạn Tinh Huy nhớ rõ thời điểm mới gặp được Nhị Nha, nàng tươi đẹp đơn thuần, trên tay cầm hoa dại, lúc nàng hướng hắn cười, Đoạn Tinh Huy chỉ cảm thấy đó là thời khắc tốt đẹp nhất thế gian, nhưng bây giờ trên người Nhị Nha đã không còn hương vị tự do khi đó nữa.

Ở Đoạn Tinh Huy nhìn thấy, vẫn luôn bị quy củ trói buộc lấy Ân Huệ công chúa, cứ chỉ lại mang theo một cỗ tiêu sái.

Đoạn Tinh Huy cảm thấy tâm quá mệt, đặc biệt nhìn đến Nhị Nha khóc lóc sụt sùi, trong lòng không hiểu vì gì toát ra một từ ngữ, quá mệt, không muốn yêu nữa.

Đoạn phu nhân nghe nói nhĩ từ của mình muốn ra chiến trường, đối với chuyện này thực tán đồng, muốn lại để cho Đoạn gia khôi phục vinh quang trước đây, nhất định phải kiến công lập nghiệp, lại nhìn đến Nhị Nha bộ dạng đau khổ níu chặt, dường như nhĩ từ của bà phải đi chết không bằng.

Đoạn phu nhân hận đến nghiến răng, nghĩ đến đợi đến lúc Đoạn Tinh Huy đi rồi về sau sẽ thu thập Nhị Nha.

Nhận thấy ánh mắt của Đoạn phu nhân, thân thể Nhị Nha thoáng run rẩy một phát, trong lòng càng thêm đau khổ, ánh mắt nhìn Đoạn Tinh Huy mang theo đau thương, nề hà chính là Đoạn Tinh Huy không nhìn thấy, Đoạn Tinh Huy đang vội vàng sự tình xuất chinh.

Nhị Nha cảm thấy toàn thân của mình cùng ngấm ở trong nước đá giống nhau, nói không nên lời tuyệt vọng cùng cô đơn.

Tới rồi thời điểm đại quân xuất chinh, trong lòng Ninh Thụ có chút kích động, trên người mặc áo giáp, áo mặc trên người có chút nặng, tóc cũng bị xén đi, cột búi tóc, đội lên mũ giáp, sau lưng áo choàng đồ phiêu lãng trong gió.

Ninh Thụ đứng trước gương đồng soi soi, cảm thấy quá ngầu đi.

“Nhìn công chúa thật giống Đại tướng quân uy vũ.” Tiểu Hồng tán dương nói, “Chính là tướng quân anh tuấn nhất.”

“Tiểu nha đầu rất biết nói chuyện đấy.” Ninh Thụ chạm nhẹ vào chóp mũi của Tiểu Hồng, nói: “Bỏ cung đi rồi, chăm sóc phủ công chúa cho tốt.”

“Nô tỳ, nô tỳ nhất định sẽ ngoan ngoãn chờ công chúa trở về.” Tiểu Hồng có chút nghẹn ngào mà nói,

“Công chúa nhất định phải bình an trở về.”

Ninh Thụ nhìn thấy Tiểu Hồng ánh mắt tha thiết, trong lòng dâng lên một cỗ ý niệm quái dị, Tiểu Hồng như vậy thật giống nữ nhân tiễn đưa phu quân của mình ra chiến trường vậy, Ninh Thụ liền lập tức xoay người chuẩn bị, má ơi, ở dưới ánh mắt như vậy, Ninh Thụ cơ hồ chạy trốn chết.

“Công chúa, người nhất định phải bình an trở về a, nô tỳ chờ công chúa a ~~~” Tiểu Hồng múa may khăn tay hướng Ninh Thụ hô.

Ninh Thụ thiếu chút nữa ở trên lưng ngựa ngã nhào xuống đất, hấp tấp nắm chặt dây cương, hướng võ đài hội quân vội vã rời đi.

Toàn bộ võ đài đều tràn ngập một cỗ không khí tĩnh mịch trang nghiêm, cờ hiệu bay phất phới, trên người từng binh sĩ đều mặc vào áo giáp, trên tay cầm trường thương hồng anh, nhìn về nơi xa, chính tề mà rung động lòng người.

Phóng lên khí thế hùng tráng ngút trời, Ninh Thụ chứng kiến quang cảnh này, lần đầu tiên được mở mang kiến thức về chiến tranh vũ khí lạnh, cảm thấy lạnh thấu xương cùng tàn khốc mỹ cảm, trong lòng kích phát ra vô hạn khí phách.

Vì nhà, vì quốc, vì dân tộc.

Ninh Thụ ở dưới hoàn cảnh như vậy ảnh hưởng, toàn thân đều nổi da gà, trong lòng dâng lên vô hạn hào hùng, đây là tâm tình của nàng, cũng là cảm xúc

của nguyên chủ bởi vì kích động.

Ninh Thụ cười ngửa đi tới bên cạnh Thẩm Phong, Thẩm Phong một thân áo giáp, chòm râu có hơi trắng bệch lại làm cho hắn thêm vào một phần cơ trí, cũng có một phần cảm giác anh hùng tuổi về già.

Ninh Thụ chú ý tới ở bên cạnh Thẩm Phong là Đoạn Tinh Huy, xem ra Thẩm Phong thật sự rất cất nhắc Đoạn Tinh Huy, một thân áo giáp ở trên người hắn lộ ra vẻ anh minh thần võ vô cùng, mày kiếm mắt sáng, vẻ đẹp tràn đầy lực lượng, khó trách nguyên chủ sẽ đối với hắn ái mộ như thế, Đoạn Tinh Huy ngồi ở trên

lưng ngựa đặc biệt tràn đầy mỹ cảm

Sùng nhi của thế giới quả nhiên không giống với người thường.

Thẩm Phong chỉ hướng Ninh Thụ gật gật đầu, loại thời điểm này không thích hợp nói chuyện, Ninh Thụ cũng chỉ liếc mắt quét nhìn Đoạn Tinh Huy một cái, liền xẹt qua người hắn.

Đoạn Tinh Huy vốn muốn cùng nàng chào hỏi đầy, nhưng đối phương lại xem hắn như người xa lạ vậy, căn bản không quen hắn, khiến trong lòng Đoạn Tinh Huy cứng lại, trong phần nộ lại xen lẫn bất đắc dĩ.

“Đồng, đồng, đồng...”

Bốn phía võ đài vang lên tiếng trống trầm thấp nhưng có tính xuyên thấu, tiếng trống kia thật giống như cùng tiết tấu của trái tim nhảy lên chung một chỗ vậy, làm cho lòng người kích động.

Theo sau tiếng ‘Hoàng thượng giá lâm’, Lý Ôn liền đi lên đài cao của võ đài.

Lý Ôn mặc long bào lụa đen kim tuyến thêu long ngọc, đầu đội miện quan mười hai thiên tử, long châu mượt mà no đủ nổi thành rèm theo bước chân đi lại của hắn có chút lay động, cái rèm này che khuất gương mặt Lý Ôn, lại càng làm cho hắn lộ vẻ cao quý vô cùng, một cỗ khí thế ngạo nghễ thiên hạ bao phủ lấy Lý Ôn.

Lý Ôn vừa xuất hiện không khí liền ngưng tụ một cỗ trang trọng lại uy nghiêm, khiến cho người nhìn không được ngừng lại hô hấp.

Nhìn thấy Lý Ôn, toàn bộ võ đài chỉ nghe tiếng ‘rầm ào ào’, thanh âm áo giáp ma sát, binh sĩ chỉnh tề một chân quỳ trên mặt đất, hô to "Hoàng thượng vạn tuế."

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Tướng quân yêu thôn cô (27)

Edit: Akito

Quyền lực trao cho nam nhân cường đại thì mị lực vô cùng, tại thời khắc vạn chúng chú mục này, Lý Ôn chính là trung tâm thế giới, mà ngay cả nam chủ Đoạn Tinh Huy ở trước mặt Lý Ôn so ra cũng kém hơn.

Khóe mắt Ninh Thụ thấy được ánh mắt Đoạn Tinh Huy nhìn đến hoàng đế Lý Ôn mang theo hâm mộ cùng mơ màng.

Lý Ôn cao giọng lại nói tiếp một ít lời kích động lòng người, đồng dạng hùng hồn, kích thích khiến binh sĩ đứng phía dưới đều gào to, hận không thể lập tức liền ra chiến trường giết địch.

Ninh Thụ khóe mắt giật giật, bình thường nhìn không ra Lý Ôn lãnh khốc ít nói, khi nói lời làm cho người đi chịu chết, cũng có thể nhiệt huyết sôi trào như vậy.

Nhìn ra được Lý Ôn là thật sự phát hung ác muốn trừng trị Bắc Mạc, chỉ với chừng này đại quân hai mươi vạn quân sĩ đã là một con số kinh thiên, thực muốn đem những cường đạo Bắc Mạc kia đánh cho sợ.

Từ Lý Ôn một tiếng chắc nịch mà âm vang ‘xuất chinh’, tiết tấu hát nói cũng trở nên dồn dập hơn, xen lẫn vào tiếng gào hét của binh sĩ, chấn trệch toàn bộ kinh thành.

“Ân Huệ.” Lý Ôn hướng Ninh Thụ vẫy vẫy tay, Ninh Thụ lập tức xoay người xuống lưng ngựa, đi đến trước mặt Lý Ôn, nửa quỳ ở trước mặt Lý Ôn, ôm quyền hô: “Thần muội bái kiến hoàng huynh.”

Lý Ôn đem Tiểu Hôi Cầu đặt ở trên bờ vai Ninh Thụ, Ninh Thụ có chút kinh ngạc, Lý Ôn chấp tay sau lưng nói: “Tên tiểu tử này thực nhạy cảm với

nguy hiểm, trăm thứ dùng bánh ngọt trộn lẫn độc dược cho nó ăn, nó chết cũng không chịu ăn, vốn muốn đem nó ném vào động rắn, nhanh như chớp liền bỏ chạy.”

Ninh Thư: PHỐC...

“Đề nó đi theo bên cạnh ngươi, tóm lại vẫn có chút tác dụng.” Lý Ôn vươn tay nặng nề mà vỗ vỗ bả vai Ninh Thư, thật sự rất nặng, đem bả vai Ninh Thư cũng đập cho nghiêng ngả, “Sống sót trở về.”

Cái mũi Ninh Thư đau xót, thiếu chút nữa khóc lên, đoán chừng là cảm xúc của nguyên chủ, mà Ninh Thư cũng cảm thấy, Lý Ôn tuy rằng lãnh khốc, nhưng đối với nguyên chủ chung quy vẫn có chút tình huynh muội.

Ninh Thư ‘ân’ một tiếng, trong giọng nói mang theo tiếng mũi, “Hoàng huynh cũng phải nhiều chú ý thân thể, thân thể là hết thảy, chỉ có thân thể khỏe mạnh, mới có thể làm thực nhiều chuyện, mới có thể hoàn thành nguyện vọng khai sáng thịnh thế trong lòng Hoàng huynh.”

Thần sắc Lý Ôn có chút phức tạp, nói: “Đi thôi.”

Tiểu Hôi Cầu ‘chi chi’ mà kêu, nhảy đến trên người Lý Ôn, hiển nhiên là không nỡ rời xa Lý Ôn, móng vuốt nhỏ mà bén nhọn vồ lấy y phục Lý Ôn, càng không ngừng kêu.

Ninh Thư cảm giác cũng là say, Lý Ôn giầy vò nó như vậy, nó cư nhiên vẫn không nỡ rời đi.

Tâm Ninh Thư vô cùng khó chịu, đi qua bắt lấy Tiểu Hôi Cầu, Tiểu Hôi Cầu ở trong tay Ninh Thư ‘chi chi’ kêu lên, thanh âm kia thật sự quá thê lương a, nghe thực thương tâm, người nghe thấy cũng phải rơi lệ.

Đội ngũ đại quân đi ra cổng thành, Ninh Thư ngồi ở trên lưng ngựa, nhìn xem dân chúng đi đưa tiễn đứng hai bên, còn có một ít gia quyến nhìn thấy thân nhân trong đội ngũ, nước mắt lưng tròng, mang theo chờ đợi cùng lo lắng.

Lộ ra vẻ uy nghiêm trang trọng, Ninh Thư nhìn thấy tình cảnh này, càng thêm minh bạch vì sao Lý Ôn muốn khai sáng trăm họ an khang thịnh thế.

Chỉ là muốn có được sự thịnh thế này phải không ngừng phấn đấu, thậm chí thành lập ở trên máu tươi cùng白骨 cốt.

Bất quá đều là nguyện vọng khỏi lửa nhân gian, an được thái bình mỹ mãn.

Ninh Thư tinh mắt mà thấy được Nhị Nha cùng Đoạn phu nhân trong đám người, còn có Nguyên Đông, Nguyên Đông châu ngọc đầy đầu, hoàn toàn là một bộ dạng phu nhân nhà giàu, thế nhưng thần sắc lại có vẻ thực u buồn, phỏng chừng Đoạn Tinh Huy chỉ lo cùng chân ái triền miên, đem Nguyên Đông hạn cho chết rồi.

Đoạn Tinh Huy thấy được người thân trong đám người, nương cùng người hân yêu, không biết vì gì, Đoạn Tinh Huy đầu tiên hướng Ninh Thư nhìn thoáng qua, thấy sắc mặt nàng đậm nhạt, bộ dạng cái gì cũng không có để ý.

Trong lòng Đoạn Tinh Huy thờ dài một hơi, lại xen lẫn một cổ khó có thể nói ra u oán cùng mất mát.

Chỉ có thể nói đồ vật không chiếm được chính là đồ tốt, bên trong cốt truyện Ân Huệ công chúa dốc sức liều mạng muốn cùng Đoạn Tinh Huy ở chung một chỗ, Đoạn Tinh Huy chán ghét nàng giống như là thuốc cao bôi trên da chó dán hán không bỏ.

Hiện tại không thêm nhìn đến hán, trong lòng Đoạn Tinh Huy lại buồn bã mất mát, đủ loại hành động quái đản.

Ninh Thư chỉ biết đối với Đoạn Tinh Huy dựng thẳng ngón giữa, người như thế nào một chữ ‘tiện’ thực lợi hại.

Đi gần hai canh giờ, đội ngũ hành quân mới hoàn toàn rời khỏi kinh thành, mặt trời đã lên rất cao, nắng phơi ở trên người có chút ảm áp, nhất là mặc vào áo giáp, mặc vậy có thể che chắn gió lạnh thấu xương.

Quay đầu lại nhìn thoáng qua, binh lính theo ở phía sau, trên mặt đều là mồ hôi, gương mặt màu đen cũng có chút sáng lên, từ trên người bọn họ toát ra khói trắng nóng hôi hổi.

“Công chúa, muốn hay không tạm thời dựng trại đóng quân?” Thẩm Phong hướng Ninh Thư hỏi.

Ninh Thư từ biểu tình của Thẩm Phong nhìn ra được, ông cũng chưa muốn dựng trại đóng quân, binh quý thần tốc, nhưng là xuất phát từ thân phận Ân Huệ công chúa của Ninh Thư phải hỏi một tiếng.

Ninh Thư lắc đầu nói: “Thẩm Nguyên soái là người chỉ huy cao nhất, Ân Huệ hán sẽ tuân thủ quân quy, hết thảy đều do nguyên soái định đoạt.”

Lúc này mới vừa ra kinh thành đã muốn hạ trại, thì lúc nào mới có thể đi đến biên cảnh phía Bắc.

“Toàn quân tăng tốc tiến lên.” Thẩm Phong hô một tiếng, mệnh lệnh mới truyền ra, binh sĩ khiêng lá cờ màu vàng liền lay động là cờ, truyền lại tin tức.

Thẩm phong không còn cố kỵ thân phận nữ tử của Ninh Thư, trực tiếp dựa theo quân lệnh nghiêm khắc nhất ra lệnh, hành quân mãi cho đến buổi tối mới dựng trại đóng quân.

Cuối cùng Ninh Thụ cũng thở dài một hơi nhẹ nhõm, ngồi một mình ở trong lều vải đơn sơ.

Dù sao thân phận là một nữ tử, hơn nữa còn là công chúa một nước, không có đạo lý cùng những nam nhân kia ngủ chung ở một cái lều vải.

Nhưng đồ ăn hoàn toàn cùng binh sĩ binh thường giống nhau, Ninh Thụ cũng không chê, ăn bánh ngô chay cùng canh có chút thịt, ăn no rồi mới có sức để chiến đấu.

Ninh Thụ cảm giác chính mình cũng thực may mắn, vì hoàn thành nhiệm vụ còn muốn mặc giáp ra chiến trường, nói thật, đến bây giờ tâm Ninh Thụ cũng có hơi lo sợ.

Từ trong kinh thành đi ra, Tiểu Hôi Cầu vẫn luôn đều thực uể oải, dùng một đôi mắt u buồn nhìn Ninh Thụ, coi như thời điểm Ninh Thụ đem một nửa thức ăn của mình cho Tiểu Hôi Cầu, Tiểu Hôi Cầu vẫn luôn dùng bờ mông chia vào Ninh Thụ, một góc bốn mươi lăm độ ưu thương mà tươi đẹp nhìn lên trời không.

Ninh Thụ: ...

Cảm giác thực say lòng người a, gia hỏa này thật muốn làm gì a, liên luyện tiếu Lý Ôn như vậy, năng lực của Tiểu Hôi Cầu so với trước kia không ít hơn đâu.

Ninh Thụ ăn xong bữa tối, tự mình lấy nước rửa mặt, đến cùng vẫn là nữ nhân, chính mình ở giữa một đám nam nhân lộ ra có vẻ không tiện.

Khiến cho Ninh Thụ thật không ngờ chính là, nửa đêm cư nhiên có người mò tới lều vải của nàng, xem bộ dạng là có ý đồ bất chính, nhưng lại không phải một người.

Ninh Thụ trực tiếp nở nụ cười, quả nhiên nữ nhân liền ở vào địa vị yếu thế, đến lúc đó thật sự xảy ra chuyện gì, liền phải bỏ mình rồi, Ninh Thụ cảm thấy mình cần thiết phải giết gà dọa khỉ, bằng không về sau sẽ có ít người gan dạ sắc胆 ngập trời.

Đoán chừng bởi vì kiêng kỵ thân phận công chúa của Ninh Thụ, những người này không có quá phận, hơn nữa không ít những người này đều là tướng lĩnh bậc trung, Ninh Thụ tỏ vẻ, luôn có cơ hội để cho nguyên một đám các người rằng hòa với máu nuốt vào bụng.

Ngày hôm sau thời điểm hành quân, Đoạn Tinh Huy vỗ ngựa đi đến bên cạnh Ninh Thụ, hướng Ninh Thụ hỏi:

“Công chúa, người không sao chứ.”

Tâm tình Ninh Thụ vốn đã không tốt, nghe được lời nói này của Đoạn Tinh Huy, trực giác tên này nha nhìn có chút vui sướng khi người gặp họa, lạnh giọng nói: “Đoạn thị vệ cảm thấy Bồn cung sẽ có chuyện gì?”

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Tướng quân yêu thôn cô (28)

Edit: Akito

Đoạn Tinh Huy cũng biết trong quân đoàn có người mưu đồ gây rối, quả thực Ân Huệ công chúa một nữ nhân ở trong đội ngũ, làm này đó một đám nam nhân đều ngo ngoe rục rịch.

Đoạn Tinh Huy vốn quan tâm nàng, đi lên để hỏi một chút, nhưng đối phương lại không khách khí trực tiếp nói ‘Người cảm thấy Bồn cung sẽ xảy ra chuyện gì?’

Khiến cho lòng Đoạn Tinh Huy cứng lại, rất là tức giận, hắn chỉ muốn quan tâm nàng, làm gì lại dùng ánh mắt cảnh giác như vậy nhìn hắn.

Tình cảm của Ân Huệ công chúa dành cho hắn biến đổi quá nhanh, làm cho Đoạn Tinh Huy cảm thấy Ân Huệ công chúa trước kia chung tình với hắn chính là một giấc mộng.

Đoạn Tinh Huy nhận lấy một cái mắt mặt, quay đầu ngựa liền rời đi, đi bảo hộ an toàn cho Thẩm Phong Đại Nguyên Soái.

Đội ngũ hành quân vẫn tiếp tục tiến về phía trước, thời gian dài như vậy đi xuống, Ninh Thụ cũng có chút ăn không tiêu, hành quân gần hơn mười ngày, ở giữa nơi này, đùi Ninh Thụ ma sát đến trầy da, bị bức đến không có cách nào, Ninh Thụ cư nhiên vô sự tự thông (không thầy cũng tự thông tở), lấy một cái đệm mềm nhũn như bông, cột vào trên đùi, kết quả cũng không có đau đớn như lúc đầu.

Hơn nữa một ít người trong đội ngũ lá gan tựa hồ càng lúc càng lớn, có lẽ là đang chậm rãi thăm dò điểm mấu chốt của Ninh Thụ, một ít lòng người càng

thêm có cách nghĩ điên cuồng, đó chính là đem Ân Huệ công chúa trở thành quân kỹ.

Ninh Thụ đã biết, chỉ cười lạnh một tiếng, đối với những người tới gần lều trại của nàng, bất kể là ai, trực tiếp chụp đầu che mặt liền quát một trận.

Tựa hồ thấy được sự hung tàn của Ninh Thụ, những người này cũng thực không dám ở trước lều trại của Ninh Thụ đi dạo, liền chỉ là đi ngang qua, cũng có thể bị quát cho một trận.

Vì vậy lều trại của Ninh Thụ cơ hồ trở thành khu vực chân không, Ninh Thụ đối với trạng thái này tỏ vẻ thực hài lòng, những tên này chính là tiện, chỉ có đối với bọn hán hung ác mới biết sợ là thế nào.

Đội ngũ hành quân càng tiến về phía trước, con đường ngày càng hoang vu, mắng lớn mắng lớn đất đai không có người trông trọt, coi như một ít loại lương thực trồng ở bên trên thổ địa, cũng bị người giẫm đạp không ra hình thù gì.

Tác-ta Hung Nô chính là đem dân chúng biên cảnh Đại Ung trở thành cừu béo, đợi đến lúc lông cừu thật dài, sẽ tới thu hết một lượt, mùa đông không có lương thực, cũng tới thu hết.

Trong lòng Ninh Thụ thực oán giận, Tác-ta Hung Nô cao to khỏe mạnh, chính mình có tay có chân không tự làm việc, chỉ biết đi cướp đoạt.

Về mặt Thẩm Phong cũng bị thống, vuốt ve chòm râu hơi trắng, quan sát chung quanh, thở dài một hơi, nói: “Dân chúng sống ở biên cảnh thật sự quá khổ cực.”

Thẩm Phong còn chưa có gặp qua bá tánh bị Tác-ta bắt đi, chịu bao nhiêu khổ cực, quần áo tả tơi, xanh xao vàng vọt, thay Tác-ta làm việc, mà Tác-ta uống rượu, lại vung roi quát những đầy tớ này.

Trong lòng Ninh Thụ chấn động kịch liệt, hận không thể lập tức cùng những tên Hung Nô đáng giận kia đánh một trận.

Càng đến gần biên cảnh, tâm tướng sẽ lại càng trầm trọng, ở đây thôn trang hoang vu, cơ bản cũng không nhìn thấy người nào, hơn nữa càng đến gần biên cảnh hơn, đất đai bị sa mạc hóa lại càng nghiêm trọng.

Thẩm phong tìm một cái thôn trang hoang vu dựng trại đóng quân, trong thôn trang này đều là một ít người già yếu, hài tử áo rách quần mỏng mỗi cũng phát tím, trên người đều là một vài mảnh vải rách nát, căn bản không đủ để che thân.

Nhìn thấy quân đội, trên mặt người trong thôn đều lộ ra thần sắc kinh hãi cùng tuyệt vọng, mặc dù quân đội này không có mặc phục thị của người Hung Nô, nhưng đồng dạng cũng khiến bọn họ sợ hãi.

Nhạn qua nhô lông, bình qua như sớ, cho nên những bá tánh này mới hốt hoảng cùng thất thố như thế.

Sóng mũi Ninh Thụ cay cay, hướng Thẩm Phong nói: “Nguyên soái, chúng ta vẫn là không nên vào thôn, quấy rầy bá tánh không thích hợp.”

Thẩm Phong nhìn đến những người này bị dọa đến thân thể cũng đang run rẩy, trực tiếp hạ lệnh ở cách thôn đó không xa dựng trại đóng quân, hơn nữa hạ lệnh không cho phép đi quấy rầy bá tánh.

Ninh Thụ ngồi ở trong lều trại của mình, đem đệm mềm ở trên đùi tháo xuống, trải qua một thời gian ngắn hành quân như vậy, yên ngựa đã đem đùi mài phá, may mắn còn có đệm êm, mới không có tăng lên.

Ninh Thụ rắc một ít thuốc bột ở chỗ có hơi đỏ, đột nhiên lỗ tai giật giật, nàng tựa hồ nghe thấy tiếng kêu cứu của nữ tử.

Ninh Thụ vội vàng chạy ra lều trại, này sắc trời có chút tối rồi, Ninh Thụ tựa hồ nghe được tiếng vó ngựa.

Ninh Thụ giẫm vào thân cây, trực tiếp bò lên trên một cái cây, đưa mắt trông về phía xa, trông thấy cách đó không xa một tầng bụi đất tung bay trên đường, không đến hai mươi tên Tác-ta Hung Nô cưỡi ngựa, đùa giỡn với một nữ tử đang cực lực chạy trốn ở phía trước.

Nguyên một đám nam nhân trên khuôn mặt lộ vẻ cực độ tàn nhẫn cùng tươi cười đùa cợt, trên mặt mang theo hứng thú chơi trò mèo vờn chuột.

Ninh Thụ vận khí, nhảy xuống cây, bay thẳng đi đến lều trại lớn nhất, tiến vào lều trại hướng Thẩm Phong nói: “Nguyên soái, phát hiện tung tích của Tác-ta ở phía trước, hi vọng nguyên soái có thể phái một đội binh hỗ trợ mạt tướng.”

Thẩm Phong nghe thấy lời nói này, hướng tướng lĩnh trong lều trại hỏi: “Ai nguyện ý cùng đi với tiên phong cánh trái?”

Địa vị của Ân Huệ công chúa ngoại trừ Thẩm Phong thì nàng chính là lớn nhất, mà những nam nhân này đều không muốn chịu sự chỉ huy của một nữ nhân.

Ninh Thụ nhìn đến thái độ của những người này, vung roi lên nói: “Cùng Bồn cung đi, không đi Bồn cung quát chết các ngươi nha.”

Đầu tiên là Đoạn Tình Huy đứng dậy, Thẩm Phong cấp cho Ninh Thụ một chi đội ngũ gần trăm người, hướng bên kia tiến đi.

Thời điểm đi đến đích đến, Ninh Thụ liền thấy được những tên Hung Nô này cư nhiên đã bắt được nữ tử, đem y phục trên người nàng đều xé rách hết, lộ ra thân thể trắng mịn.

Người Hung Nô vây vòng quanh nữ tử này, trong miệng phát ra tiếng cười càn rỡ dâm tục, cùng âm thanh tức giận mắng chửi của nữ tử đang sợ sệt hỗn cùng một chỗ.

Thấy một màn như vậy, trên đầu Ninh Thụ đều phải bốc khói rồi, cười ngửa đi qua, trực tiếp cho tên nam nhân đang nằm đè ở trên nữ tử một roi.

Thời điểm nam tử kia đang định xách súng, lại đột nhiên bị người quát roi, hơn nữa còn là quát vào trên lưng, tức khắc cảm giác thân thể đau nhức đến muốn hét lên, kế tiếp liền cảm giác thân thể mình cũng chết lặng.

Cái quát này của Ninh Thụ, trực tiếp khiến xương sống của nam nhân kia bị thương, trong lúc nhất thời đã không còn năng lực hành động rồi.

Mọi người đều bị tình huống bất thành linh làm cho kinh sợ,瑟瑟 sờ mà nhìn xem người động thủ, trong ánh mắt vừa lộ ra sự thần phục vừa lộ ra vẻ sợ hãi.

Ninh Thụ đối với những ánh mắt đó không quan tâm, trực tiếp nghiêng người ở trên lưng ngựa, cúi người xuống, túm lấy cánh tay nữ nhân nằm trên mặt đất, dùng sức đem nàng kéo lên lưng ngựa.

Nữ tử瑟瑟 sờ mà nhìn Ninh Thụ, tựa hồ đã lâm vào đôi mắt thanh lãnh của Ninh Thụ mất rồi.

Tác-ta thấy chiến lợi phẩm của mình bị đoạt đi, đều tức giận oa oa kêu, ở biên cảnh, người Hung Nô mọi việc đều thực thuận lợi, cho tới bây giờ còn chưa có gặp qua chuyện như này.

Ninh Thụ cởi áo choàng đỏ phía sau lưng của mình, khoác vào trên người nữ nhân kia, cho tới bây giờ, nữ tử kia tựa hồ cũng không có phản ứng gì, thẳng đến khi áo choàng khoác ở trên người của nàng, thân thể nữ tử mới thoáng run rẩy một phát, cúi đầu không nói gì.

Chỉ trong chốc lát, đội ngũ đằng sau cũng theo kịp đến, Đoạn Tinh Huy trông thấy Tác-ta Hung Nô ở phía trước, rất có ý tứ kẻ thù gặp mặt hết sức đỏ mặt, lần trước hẳn chính là trúng kế những tên Tác-ta này, mới khiến cho chức tướng quân của hắn bị tước đi.

Tác-ta đầu tiên là phần nộ nói những lời mà Ninh Thụ nghe không hiểu, bây giờ nhìn thấy nhiều người đến như thế, một trong những tên Tác-ta lấp bắp nói ngôn ngữ của Đại Ung, “Các người... không phải binh lính biên cảnh.”

Binh lính biên cảnh của Đại Ung đều bị bọn hắn đánh sợ, trông thấy bọn hắn đều phải đi đường vòng, bọn hắn mới có thể ở trên lãnh thổ của Đại Ung tùy ý làm bậy.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Tướng quân yêu thôn cô (29)

Edit: Akito

Ninh Thụ hí mắt nhìn xem này đó Tác-ta trước mặt, ở trên lãnh địa Đại Ung, thương tổn con dân Đại Ung, cường hiếp nữ tử Đại Ung.

Này đó cường đạo hung hăng càn quấy như thế, Ninh Thụ tức giận đến bật cười, đặc biệt khi nghe thấy một trong những tên Tác-ta này nói cái gì lập tức buông nữ tử ra.

“Đem nữ nhân kia cho ta, người... người một tên nam nhân Đại Ung lớn lên so với nữ nhân vóc dáng còn đẹp hơn.” Trên mặt đám Tác-ta lộ ra thần sắc thèm thuồng.

Ninh Thụ vẫn luôn không có mở miệng nói chuyện, hơn nữa ở trên đầu còn đội mũ giáp, nhất thời thật đúng nhìn không ra Ninh Thụ là nữ nhân, nhìn đến chính là một tên nam nhân cực kỳ xinh đẹp.

Ninh Thụ còn chưa kịp nói cái gì, Đoạn Tinh Huy đứng bên cạnh liền lớn tiếng quát lên, “Làm càn.”

“Đem những tên này bắt sống lại cho ta.” Giọng nói của Ninh Thụ thanh thúy cùng lạnh lẽo, làm cho đám Tác-ta đối diện toàn thân đều thoáng run rẩy một phát, trên mặt lộ ra thần sắc cực độ hướng thụ, tựa hồ thực sáng khoái giống như ngày nóng bức được xối một thùng nước đá vậy.

Nhìn đến Ninh Thụ ánh mắt tỏa sáng, liền nước miếng đều muốn chảy ra như Trư Bát Giới, “Nữ tử, hóa ra là một cực phẩm nữ nhân a.”

Nữ nhân trong ngực Ninh Thụ nghe được giọng nói của Ninh Thụ, cũng瑟瑟 sờ mà quay đầu lại nhìn Ninh Thụ, trong mắt lóe sáng.

Ninh Thụ quan sát này đó Tác-ta, bọn họ noi này nhiều người như vậy, cũng không có sợ hãi gì, trực tiếp nở nụ cười, “Đem những tên vương bát đản này đều bắt lại cho Bồn cung.”

Bồn cung không quát những tiện nhân này phải kêu cha gọi mẹ, nàng liền thực xin lỗi cái danh xưng Bồn cung này.

Đoạn Tinh Huy đầu tàu gương mẫu, đội ngũ đằng sau cũng tiến lên chiến đấu, Ninh Thụ nhìn thấy khung cảnh hỗn loạn này, những tên Tác-ta thực sự đứng mảnh, bên này hơn một trăm người, chống lại Tác-ta không đến hai mươi người, cư nhiên vẫn có người bị thương.

Chắc chắn, Ninh Thụ thấy thế sốt ruột vô cùng.

Coi như Tác-ta ý vào ưu thế thân thể, nhưng vẫn không chịu nổi đông người, chỉ trong chớp lát đã bị bắt lại, trên mặt những tên Tác-ta này không có bất kỳ sợ hãi nào, trong miệng vẫn cứ hùng hùng hổ hổ.

Ninh Thụ cảm thấy cũng là say, hất tay lên, đối với tên Tác-ta chửi mắng hung nhất cho một roi, hơn nữa còn hướng mặt quát qua.

“A...” Trong nháy mắt trên mặt tên Tác-ta kia liền máu tươi phun tung tóe, ngay cả con mắt cũng bị quát cho mù.

Tác-ta bụm lấy mặt của mình, đau đớn lăn qua lộn lại trên mặt đất, người Hung Nô vẫn luôn hùng hùng hổ hổ thoáng một phát liền ngậm miệng rồi, ánh mắt nhìn đến Ninh Thụ như kiệt ngao khó thuần, nhưng ngoài miệng cũng không có dám chửi mắng nguyên rủa nữa.

“Đem những tên này ấn xuống cho ta.” Ninh Thụ lạnh lùng nói.

Những tên Tác-ta này cho rằng Ninh Thụ không dám giết bọn hắn, lập tức nhảy nhót lên, hướng Ninh Thụ kêu la, “Đại Ung yếu ớt, nhanh chóng thả bọn ta ra, bằng không đến lúc đó sẽ cho các ngươi đẹp mắt.”

Binh sĩ biên cảnh căn bản không dám giết bọn hắn, càng thêm sợ hãi kỵ binh Bắc Mạc trả thù, đây là lý do vì sao bọn hắn bị bắt, này đó Tác-ta căn bản cũng không có bộ dạng sợ hãi.

Đoạn Tinh Huy cau mày nhìn Ninh Thụ, hướng Ninh Thụ nhỏ giọng nói: “Công chúa, cứ như vậy nháo đi xuống, đối với sĩ khí là một loại đả kích.”

Ninh Thụ ghét bỏ mà nhìn Đoạn Tinh Huy, đặc biệt trông thấy hắn cư nhiên tiến đến gần bên tai mình nói chuyện, Ninh Thụ lạnh giọng nói: “Nói chuyện liền nói, dựa gần như vậy làm gì?”

Ồ, những lời này thực quen tai, đây không phải lời Giáo Y đại thúc ở thế giới trước thường nói sao, nàng như thế nào học được?

Sắc mặt Đoạn Tinh Huy lúc đỏ lúc trắng, nhất thời im miệng.

Ninh Thụ nhìn binh sĩ Đại Ung chung quanh, mới vừa rồi cùng hai mươi tên Tác-ta đánh một hồi, đã lộ vẻ uể oải rồi, một ít người còn mang theo thương tích.

Ninh Thụ thấy cũng thật sốt ruột muốn chết, trực tiếp vung roi của mình lên, roi phát ra một hồi âm thanh lạnh lẽo, đặc biệt bây giờ là mùa đông, quát vào trên người, có bao nhiêu thống khổ a.

Tác-ta nhìn thấy roi trên tay Ninh Thụ đều không tự chủ được lui về phía sau một bước, mà ngay cả binh sĩ Đại Ung đang áp lấy Hung Nô cũng phải lui về sau một bước, sợ hãi bị ngộ thương.

Ninh Thụ nghiêng đầu, tựa hồ có hơi nghi hoặc nhìn những tên Tác-ta này, nghi ngờ nói: “Trong các ngươi ai tới làm con khi đây?”

Ninh Thụ nhìn đến nữ tử ngồi trước mặt mình, đến bây giờ thân thể của nàng còn đang run lên.

Ở trên người nữ nhân ra vẻ ta đây, Ninh Thụ hướng vào tên Hung Nô ở gần nhất, liền trước hết quát một roi, hơn nữa còn đánh vào địa phương đường thứ ba.

Ninh Thụ dám cam đoan, bên này roi quát xuống thì đồ vật của tên Tác-ta này cũng không còn.

Bị quát trúng Tác-ta phát ra một tiếng không phải tiếng người kêu, nằm trên mặt đất kêu rên, roi của Ninh Thụ cũng không có ngừng lại.

Ninh Thụ cắn răng, thân thể đều đang run nhè nhẹ, đây là lần đầu tiên nàng giết người, hơn nữa nàng nhất định phải giết người, này không chỉ muốn dọa sợ những tên Tác-ta, càng là muốn dọa sợ binh sĩ tướng lĩnh Đại Ung.

Nếu nàng thật sự cứ tiếp tục mềm yếu, không dám nói đến Tác-ta, liền là những nam nhân Đại Ung này cũng sẽ đối với nàng hạ độc thủ, kết quả cuối cùng khả năng càng thêm thảm.

Tồn tại giống như bị trở thành đồ vật tiết dục của binh sĩ, trời cao hoàng đế xa, vào lúc này thân phận công chúa căn bản cũng không có lực uy hiếp gì.

Ninh Thụ dùng hết toàn lực, Tác-ta bị quát đã không còn hơi thở nữa, bị Ninh Thụ quát một cái, thân thể hắn liền thoáng động một phát, phía dưới của hắn đã bị Ninh Thụ quát đến máu thịt lẫn lộn.

Ninh Thụ nhìn thấy cảnh này, dạ dày bốc lên suy nghĩ muốn phun, thế nhưng Ninh Thụ vẫn thực cố nhịn xuống.

Ninh Thư nhìn những tên Tác-ta chung quanh, hễ ai tiếp xúc với ánh mắt của Ninh Thư, nãy đó Tác-ta đều hoảng sợ mà cúi đầu xuống. Ninh Thư lại nhìn về phía trận địa người của mình, bị ánh mắt của Ninh Thư đảo qua, những binh lính này đều phản xạ có điều kiện che kín hạ bộ của mình.

“Dọn dẹp một chút, nhìn đến quá ảnh hưởng tâm tình, tâm tình Bồn cung không tốt.” Thanh âm Ninh Thư phi thường lạnh lùng.

Lập tức liền có binh sĩ chạy tới thu thập Tác-ta bị đánh không còn hình người trên mặt đất, mọi người thấy Ninh Thư ánh mắt đều mang theo sợ hãi.

Ninh Thư biết rõ mình đã không giống với lúc trước, trên tay của nàng đã dính máu tươi, có lẽ về sau làm nhiệm vụ cũng không thiếu được giết chóc cùng máu tươi, Ninh Thư chỉ có thể kiên định tâm của mình.

Nàng làm hết thấy, nhất định không được phụ lòng của mình.

Đoạn Tinh Huy dùng ánh mắt phức tạp mà nhìn Ninh Thư, đặc biệt trông thấy cặp mắt thanh lãnh hồ hững của Ninh Thư, trên tay cầm lấy roi nhỏ máu, tàn khốc mà tà mị, Đoạn Tinh Huy chỉ cảm thấy trái tim ở trong lồng ngực kịch liệt nhảy lên, phân không rõ ràng lắm là cái cảm giác gì.

Nhưng có một người ánh mắt nhìn Ninh Thư bất đồng, ánh mắt của nàng đang tỏa sáng, mang theo sùng bái, còn có thật sâu hàm mộ.

Ninh Thư đối thượng ánh mắt của nàng, câu lấy khoe miệng cười một tiếng, lên tiếng hỏi: “Dám giết Tác-ta sao?”

“Đem cái tên Tác-ta vừa rồi lãng nhục người giết chết, người có dám hay không?” Ninh Thư nhàn nhạt nói, nhưng lại khiến cho lòng người khản trương.

Nữ tử làn da màu đồng trên mặt mang theo kiên nghị, cùng cừu hận thấu xương nói: “Ta cùng Tác-ta thù sâu như biển, Tác-ta giết người nhà của ta, ta muốn giết Tác-ta vì người nhà báo thù.”

Nữ tử tiếp lấy roi trong tay Ninh Thư, Ninh Thư cười ngửa hướng về tên Tác-ta lúc này đè trên người nữ tử đã bị quất một roi.

Sắc mặt tên Tác-ta run rẩy, hướng nữ tử nhe răng trợn mắt, nữ tử một bên dùng áo choàng đỏ của Ninh Thư che khuất thân thể, sau đó múa may roi hướng tên Tác-ta hung hăng quất qua.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Tướng quân yêu thôn cô (30)

Edit: Akito

Cuối cùng Tác-ta bị nữ tử quất đến chết, không biết có phải hay không do Ninh Thư làm tấm gương xấu, hay là vì nữ tử đối với tên Tác-ta xâm phạm nàng hận thấu xương, roi thứ nhất liền đánh vào phía dưới của tên Tác-ta.

Nơi này là địa phương yếu ớt nhất của nam nhân, bị quất trúng cơ bản chính là mất đi nửa cái mạng. ở đây, ngoại trừ Ninh Thư, tất cả nam nhân đều cảm thấy trong đống quần lạnh lẽo, nhìn xem phía dưới của tên Tác-ta máu thịt lẫn lộn, liền ngay cả binh sĩ Đại Ung cũng cảm thấy sợ.

Đợi đến lúc tên Tác-ta chết rồi, nữ tử đột nhiên ‘oa’ một tiếng khóc lên, khóc đến tê tâm liệt phế, một bên lại kêu cha mẹ.

Sau đó nhanh chóng lau khô nước mắt, đi đến trước mặt Ninh Thư, ‘phù phù’ một tiếng quỳ xuống, hai tay giơ lên đem roi đặt trước mặt Ninh Thư, nhưng bởi vì cử động này, áo choàng trên người nàng có chút che

không được thân thể của nàng, lộ ra cảnh xuân.

Nãy đó nam nhân đều đồng loạt cúi đầu, không dám nhìn tới, chuyện vừa rồi xảy ra khiến về mặt những nam nhân này đều phá.

Ninh Thư nhận lấy roi, nhìn đến nữ tử trước mặt, làn da của nàng mang theo đặc trưng của biên cương, có hơi ngăm đen, nhưng đầu tóc thực nồng đậm, chưa nói tới có bao nhiêu xinh đẹp, nhưng lông mày thô đậm làm cho vẻ mặt nàng thêm kiên nghị.

“Tướng quân, cầu người cho ta đi theo bên cạnh tướng quân, ra trận giết Tác-ta.” Nữ tử hướng Ninh Thư thỉnh cầu nói: “Ta đã không còn nơi nào để đi, Tác-ta giết người nhà của ta, phá hủy đi nhà của ta.”

Ninh Thư vươn tay đem nàng kéo lên lưng ngựa, hỏi: “Người gọi là gì, người liền đi theo bên cạnh của ta.”

“Ta... nô gia, thảo dân, tiểu nhân...” Nữ tử không biết nên tự xưng thể nào, sắc mặt vừa đen vừa đỏ.

“Trực tiếp xưng hô thị nữ là được rồi, người về sau liền cùng ta ở bên cạnh ta, người gọi Bồn cung là công chúa.”

Ninh Thư kỳ thật rất muốn có nữ tử ở bên người, như vậy rất thuận tiện.

“Công chúa?” Nữ tử kinh hãi mà nhìn Ninh Thư, hiển nhiên thật không ngờ công chúa một nước cư nhiên đến biên cảnh đánh trận.

“Cầu công chúa ban tên, mệnh này của thị nữ là do công chúa ban cho.” Nữ tử hướng Ninh Thư âm vang hữu lực nói ra, giọng nói cực kỳ trịnh trọng, vô cùng kiên định.

Trên mặt Ninh Thư lộ ra vẻ tươi cười, ai nói nữ tử không bằng nam tử, có lẽ ở thể lực so ra kém nam nhân, nhưng cũng không nên xem thường tính bền dẻo của nữ nhân.

“Từ hôm nay trở đi, ngươi đi theo Bôn cung, ban tên Thái Tang.” Trong lòng Ninh Thư thực cao hứng, cuối cùng đã có đội ngũ của mình rồi, tuy rằng chỉ có một người.

Nhưng chính là hoàn toàn thuộc về nàng, vừa rồi nàng muốn dẫn người hướng tới nơi này, kết quả là không ai để ý đến nàng.

Này đó nam nhân vẫn là xem thường nữ nhân, dù cho nàng là một công chúa, nhưng nữ nhân chính là nữ nhân, nên ở nhà chăm sóc hài tử, chiến trường là để nam nhân chơi đùa.

Thái Tang đối với Ninh Thư rất tôn kính, qua một bên đi mặc quần áo, liền không có cùng Ninh Thư ngồi chung một chỗ, ngược lại dẫn ngựa cho Ninh Thư.

“Đem những tên Tác-ta này áp tải về hảo hảo tra hỏi, hẳn là quân trinh thám.” Ninh Thư nhàn nhạt nói, vẻ mặt lãnh khốc.

Liền phải đem phân lãnh khốc này diễn đến cùng, kỳ thật trang b một chút cũng không dễ dàng a.

Ninh Thư đang quay đầu ngựa, chuẩn bị quay về nơi đóng trại, liền cách đó không xa truyền đến tiếng vó ngựa, hơn nữa nhân số có vẻ còn không ít.

Trong lòng Ninh Thư đông lại, bay thẳng đến Đoạn Tinh Huy nói: “Mau thả đạn tín hiệu.”

Đoạn Tinh Huy lập tức kéo kíp nổ của đạn tín hiệu, đạn tín hiệu bay lên không trung nổ vang.

Bất quá chỉ trong chớp lát, liền có một đội kỵ binh Tác-ta hướng bên này xông đến, khí thế thật lớn, ngựa béo tốt, thổi tung thật lớn tro bụi.

Chỉ với cỗ khí thế này, liền làm cho người Đại Ung bên này có chút hoảng loạn, đại đội ngũ đều sợ đến loạn cả lên, trên mặt lộ ra bộ dạng thấp thòm lo âu.

Ninh Thư hét lớn một tiếng, “Vội cái gì, đứng ngay ngắn cho Bôn cung.”

Mặc kệ chiến tranh thế nào, nhưng là đội ngũ nhất định phải chỉnh tề, nhất định phải có khí thế.

Ninh Thư híp mắt nhìn đến thủ lĩnh của Tác-ta, chỉ có thể nói oan gia ngõ hẹp, đi phía trước Tác-ta chính là Nhị vương tử Hách Liên Anh.

“Nhị vương tử, Nhị vương tử...” Trông thấy Hách Liên Anh, Tác-ta bị bắt lập tức hưng phấn kêu lên, ánh mắt nhìn đến Ninh Thư mang theo đắc ý cùng oán độc.

Ninh Thư vung roi lên, phát ra một âm thanh chói tai bạo phá, hình thành một đạo tàn ảnh, tức khắc khiến Tác-ta im tiếng, hơi chút có cảm giác song phương chiến đấu.

Chứng kiến Ân Huệ công chúa một roi liền đem Tác-ta dọa sợ, binh sĩ Đại Ung cũng héch lòng ngực, nhìn xem cũng có chút khí thế.

Hách Liên Anh trên người mặc da của động vật, lộ ra một tí lồng ngực, nhìn xem so với thời điểm ở kinh thành càng thêm cuồng dã, toàn thân đều tràn đầy dã tính mê người.

Hách Liên Anh đầu tiên là trông thấy tên trinh thám bị đánh không còn có hình người trên mặt đất, trong mắt hiện lên một đạo đen tối không rõ màu sắc, sau đó nhìn về phía Ninh Thư một thân khôi giáp.

“Ngươi không nên làm như vậy.” Âm điệu Hách Liên Anh thực lười biếng, lại có vẻ rất nguy hiểm, “Ngươi không cùng ta hòa thân, hiện tại còn muốn dẫn binh xuất chinh, Ân Huệ công chúa, ngươi thật sự đã vượt khỏi dự liệu của ta rồi.”

“Chỉ có nữ nhân như ngươi vậy mới xứng đôi với Bôn vương tử.”

Hách Liên Anh vươn tay, hướng về phía Ninh Thư nắm lại, cười tà mị, “Ngoan ngoãn nghe lời hòa thân là được rồi, hà tất phải lăn lộn như vậy, ngươi giết dừng sĩ Bắc Mạc của ta, liền phải khiến binh sĩ Đại Ung của các ngươi đền mạng.”

“Giết một dừng sĩ, bôn vương tử liền giết 100 binh sĩ, 100 bá tánh, nếu như giết hai người, bôn vương tử liền đồ sát 500 binh sĩ.” Hách Liên Anh nhe răng, lộ ra ánh sáng lạnh lẽo.

Giọng nói của Hách Liên Anh hòa với gió lạnh quét đến vào lỗ tai mỗi người, làm cho người nhin không được đánh một cái rùng mình.

“Ân Huệ công chúa, cùng Bồn vương tử đi đi.” Hách Liên Anh nhìn Ninh Thụ, “Nếu như ngươi cùng ta đi, ta liền thả nhóm người của ngươi.”

“Công chúa, để cho mặt tướng chiến một trận.” Đoạn Tinh Huy sắc mặt khó coi hướng Ninh Thụ chờ lệnh nói.

“Lui ra.” Ninh Thụ quát lớn một tiếng, mặt mũi Đoạn Tinh Huy tràn đầy không cam lòng mà quan sát lười nhác lại cực độ nguy hiểm Hách Liên Anh.

“Nói như vậy là ngươi muốn đi theo ta rồi sao?” Trên mặt Hách Liên Anh lộ ra vẻ tươi cười, thần sắc còn có vài phần vui mừng, hướng Ninh Thụ vươn tay, “Ngươi là nữ nhân đầu tiên Bồn vương tử yêu thích, cũng là nữ nhất xứng đôi nhất với Bồn vương tử.”

Ninh Thụ muốn ói vào về mặt người nam nhân này, khốc huyền như vậy, thật đúng cho mình là rất giỏi sao,

Ninh Thụ cười lạnh một tiếng, vung roi lên, trực tiếp quất một roi vào một tù binh Tác-ta dưới đất.

Trực tiếp đem cái tên Tác-ta này đánh chết rồi.

Động tác của Ninh Thụ quá nhanh, ngay cả Hách Liên Anh cũng sửng sốt một chút, tức thì nắm chặt dây cương, mặt mũi tràn đầy âm đức mà nhìn Ninh Thụ, “Ân Huệ công chúa, không cần có ý đồ chọc giận Bồn vương tử.”

Mà binh sĩ Đại Ung đều kinh ngạc mà nhìn Ninh Thụ, hơi có chút cảm giác ngưỡng mộ như núi cao.

Ninh Thụ bỏ qua sắc mặt khó coi của Hách Liên Anh, nói: “Cái này là kết cục của việc lãng nhục nữ tử Đại Ung, tới một người Bồn cung liền đánh chết một người, đặc biệt là các ngươi này đó cường đạo, đoạt lương thực của Đại Ung ta, đánh đập con dân của Đại Ung ta, Bồn cung nếu không quất chết những khuôn mặt súc sinh này, Bồn cung liền không phải công chúa Đại Ung.”

“Không có lễ nghĩa liêm sỉ, nói chính là các ngươi này đó súc sinh Bắc Mạc, Bồn cung chính là chết cũng sẽ không chịu hòa thân, Hách Liên Anh, ngươi là cái thứ gì, cũng xứng đáng để cho Bồn cung đi theo ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Tướng quân yêu thôn cô (31)

Edit: Akito

“Các ngươi Bắc Mạc phải hay không ngay cả một cái gương đồng đều không có, cũng không soi một chút xem chính mình sinh ra là cái đức hạnh gì, không có gương đồng, thì trực tiếp soi mặt vào trong nước tiểu của mình mà xem, thật đúng cho rằng chính mình chỉ trên trời mới có vậy.”

Ninh Thụ mắng phi thường sáng khoái, mỗi lần chứng kiến Hách Liên Anh một bộ lão tử vừa ý ngươi là vinh hạnh của ngươi, làm cho Ninh Thụ cảm thấy vô cùng nhục hết cả bì.

Nhìn chính là một tên ngu ngốc.

Này đó nam nhân Tác-ta trắng kiện đều bị Ninh Thụ mắng đến khí huyết dâng lên, từng chút từng chút trừng to hai con mắt mà nhìn Ninh Thụ, hận không thể đem Ninh Thụ ăn sạch.

Ninh Thụ cười nhạo một tiếng, trong lòng nhưng lại đang tràn ngập Fuck Your Mom, rốt cuộc Thẩm Phong đang làm gì vậy, thời gian lâu như thế còn chưa chịu tới, lộ trình liền chỉ có vài bước.

Trong lòng Ninh Thụ âm trầm, lần này còn sống trở về, không đem những tên này thu phục, về sau chuyện như vậy còn thực nhiều đấy.

Uổng phí năng ngay cả hình tượng cũng từ bỏ, cùng người đàn bà chanh chua chửi rửa giống nhau, hình tượng công chúa cao quý lãnh điểm nàng tí mĩ xây dựng a.

Nghe thấy Ninh Thụ mắng chửi như thế, trên mặt Hách Liên Anh lộ ra phần nộ cùng tàn khốc, lạnh giọng nói: “Ân Huệ công chúa, ngươi đây là đang chọc giận ta sao, ngươi bây giờ đều bỏ mặc binh sĩ sau lưng sao?”

Ninh Thụ cười lạnh một tiếng, “Bồn cung đương nhiên quân không được, bởi vì cho dù phải chết, cũng là Bồn cung chết trước mặt của bọn họ, Hách Liên Anh, ở trên lãnh thổ của Đại Ung tùy ý làm bậy, ngươi có phải hay không quá tự đại.”

Hiện tại Ninh Thụ chỉ biết cãi nhau, bây giờ đánh nhau căn bản là không có ưu thế, hơn nữa còn là kỵ binh đấu với bộ binh, đây chính là tiết tấu muốn bị đập phát chết luôn a.

“Ân Huệ công chúa, không phải Bồn vương tử tự đại, không phải dũng sĩ Bắc Mạc của chúng ta tự đại, mà chính binh sĩ của Đại Ung các người, chính bọn hán hèn nhất, trông thấy dũng sĩ Bắc Mạc cũng không dám đến gần trước mặt.”

“Không có một chút tâm huyết, vương triều như vậy, Bồn vương tử chỉ có thể ha ha...”

Ha ha em gái người a, trong lòng Ninh Thụ thầm mắng.

Lời nói của Hách Liên Anh làm cho binh sĩ Đại Ung đều cảm thấy nhục nhã cực độ, đôi mắt đỏ bừng mà nhìn Hách Liên Anh.

“Công chúa, mặt tướng chờ lệnh một trận chiến.” Đoạn Tinh Huy hướng Ninh Thụ trầm giọng nói ra, ngữ khí âm vang.

Ninh Thụ hết chỗ nói rồi, tình hình hiện tại đánh thắng được sao? Chẳng lẽ đánh giặc là đánh đơn sao?

“Người đi lên một đấu một?” Ninh Thụ hướng Đoạn Tinh Huy nhỏ giọng hỏi.

Đoạn Tinh Huy thấy Ninh Thụ nghiêng lấy thân thể như vậy, dựa sát vào cùng chính mình nói chuyện, trong lòng Đoạn Tinh Huy không biết vì gì, kịch liệt nhảy dựng lên, hếch lồng ngực, nói: “Liên đề cho mặt tướng trước cùng tướng lãnh của đối phương đấu một trận.”

Hay lắm, thật đúng là solo trước, sau đó mới một bày đánh nhau?

Hách Liên Anh thấy Ninh Thụ cùng một tên nam nhân lái nhái nói không ngừng, cũng không thèm nhìn một chút tình huống bây giờ là như thế nào, Hách Liên Anh lạnh giọng quát to một tiếng, “Ân Huệ công chúa.”

“Quát cái gì, không thấy được người ta đang bàn bạc thương lượng sao?” Ninh Thụ tức giận nói.

Hách Liên Anh: ...

Hách Liên Anh ngẩng đầu, kỵ binh Tác-ta phía sau hán liền đem đám người Ninh Thụ bao vây lại.

Binh sĩ Đại Ung dựa lưng vào nhau, giương trường thương hồng anh nghiêm trang chống lại.

Sắc mặt Ninh Thụ lạnh lạnh, nhìn đến Hách Liên Anh, Hách Liên Anh thanh thản mà ngồi ở trên lưng ngựa, đang nhìn Ninh Thụ, trên mặt mang theo vẻ tươi cười cùng đắc ý, “Ân Huệ công chúa, nghĩ kỹ rồi sao?”

“Sính giả làm vợ, bôn giả làm thiếp, Hách Liên Anh, người bảo ta đi theo người, địa vị của Bồn cung là gì?” Ninh Thụ không thể không cùng Hách Liên Anh nói chuyện tào lao.

“Công chúa...” Đoạn Tinh Huy nhìn không được kêu lên.

Ninh Thụ không có để ý đến Đoạn Tinh Huy, Thẩm Phong đến bây giờ còn chưa tới, ha ha, thật đúng là không có đem nàng cô công chúa này để vào trong mắt.

“Người đương nhiên là Vương phi của Bồn vương tử, lãnh địa của Bồn vương tử, dê bò, nô lệ đều là của người.” Thanh âm Hách Liên Anh tràn đầy hấp dẫn.

Ninh Thụ thật muốn nhả vào mặt Hách Liên Anh, nàng ở Đại Ung cái gì không có, còn cần đồ vật của Hách Liên Anh sao, đất phong của nàng liền so với lãnh địa của Hách Liên Anh cũng to hơn nhiều.

“Hách Liên Anh, Bồn cung vẫn muốn cùng người đấu một trận, muốn làm Bồn cung đi theo người cũng phải nhìn xem người có đủ bản lĩnh hay không?” Ninh Thụ cười lạnh một tiếng, “Bảo người của người không được động thủ, hai người chúng ta đánh một trận đi.”

Ninh Thụ biết rõ một trận này nhất định phải đánh, không riêng gì vì sĩ khí, càng là vì để cho cỗ thân thể này không tiếp tục sợ hãi Hách Liên Anh, trông thấy Hách Liên Anh, thân thể này liền phản xạ có điều kiện mà run rẩy.

Ninh Thụ cắn răng, chỉ có từ trong nội tâm cảm thấy không thể không chiến đấu với Hách Liên Anh, về sau thời điểm phải cùng Hách Liên Anh giao thủ rất nhiều, chẳng lẽ mỗi lần đều run sợ.

Sờ roi bên hông, Ninh Thụ nhìn đến Hách Liên Anh, “Chúng ta đấu đơn đi.”

Ánh mắt Hách Liên Anh nhìn Ninh Thụ mang theo thực khoan dung, giống như đang nhìn xem sùng vật nghịch ngợm, vuron móng vuốt muốn cào người.

“Như người mong muốn, nếu như người thua, phải hay không muốn đi cùng Bồn vương tử.” Khóe miệng Hách

Liên Anh mang theo vẻ tươi cười, “Bồn vương đối với người cảm thấy thực hứng thú.”

Ninh Thụ vung roi lên, chân kẹp bụng ngựa, ‘hi a’ một tiếng, hướng Hách Liên Anh xông qua, Ninh Thụ chính là tích hết toàn lực vung roi, Hách Liên Anh khẽ cong eo liền trốn đi rồi.

Ninh Thư một bên phải không chế thân thể run rẩy của mình, một bên còn phải cùng với Hách Liên Anh chiến đấu.

Hách Liên Anh vốn là muốn trêu chọc Ninh Thư, nhưng lại nhìn đến đối phương sắc mặt trầm ngưng, ra tay không lưu tình một chút nào.

Trong lòng Hách Liên Anh cũng thận trọng hơn, rút ra đại đao bên hông mình, ngăn cản chiếc roi sắc bén của Ninh Thư.

Đoạn Tinh Huy ở bên cạnh nhìn xem thực lo lắng, gắt gao hít môi, ánh mắt đuổi theo thân ảnh của nàng.

Đặc biệt khi chứng kiến Hách Liên Anh nhìn đến Ân Huệ công chúa ánh mắt lóe sáng, trong lòng Đoạn Tinh Huy thực không thoải mái, vô cùng không thoải mái.

Hách Liên Anh hướng Ninh Thư cười sang sảng, thanh âm trầm thấp gọi cảm, mang theo một cỗ hơi thở nhanh nhẹn dừng mãnh, mang theo hơi thở dày đặc mùi vị hormone, đem roi Ninh Thư quấn vào đao, một phát liền bắt được roi của Ninh Thư, đem Ninh Thư hướng trước mặt mình kéo một phát.

Ninh Thư: ...

Cảm thấy được bàn tay ôm ở bên hông mình, cảm giác cực kỳ ghê tởm, giống như một con sâu róm roi vào bên trên làn da vậy.

Ninh Thư cố gắng giãy dụa, lại trước sau tránh đi cũng không thoát khỏi, hơn nữa chớp muối tràn ngập một cỗ hương vị dã tính mà cuồng dã.

“Buông Bồn cung ra.” Ninh Thư lạnh giọng quát lớn.

Hách Liên Anh chống lại ánh mắt thanh lãnh của nàng, thanh triệt mà cao quý, giống như tuyết son theo gió dao động.

“Tiểu dã miêu không chịu thành thật.” Hách Liên Anh trầm thấp nói, ôm chặt vòng eo của Ninh Thư.

Hay lắm, cần phải đem người ghê tởm chết sao? Hách Liên Anh tên tiện nhân này tuyệt đối là chướng ngại lớn nhất cản nàng hoàn thành nhiệm vụ.

“Người cái tên Tác-ta đáng chết này, buông Ân Huệ công chúa ra.” Đoạn Tinh Huy hét lớn, thần sắc lo lắng, sắc mặt khó coi.

Hách Liên Anh căn bản cũng không có để ý tới Đoạn Tinh Huy, ngược lại vẫn nhìn Ninh Thư, Ninh Thư cười lạnh một tiếng, vừa nhấc chân liền hướng phía dưới Hách Liên Anh đá vào.

Hai chân của Hách Liên Anh kẹp lấy chân Ninh Thư, làm cho Ninh Thư không thể động đậy, sau đó cúi đầu nhìn thấy sắc mặt nàng đủ mọi màu sắc, Hách Liên Anh ý vị thâm trường mà nhìn Ninh Thư.

Giỏi lắm, trong lòng Ninh Thư thẹn quá hóa giận, ông trời ban cho nam nhân thân thể cường tráng, nhưng lại đem phần khí lực này dùng ở trên người nữ nhân, cái đức hạnh gì.

Hách Liên Anh đây là đang dùng sức lực nghiền áp nàng, Ninh Thư hít sâu một hơi, nàng thể nhưng là người luyện Tuyệt Thế Vô Công đấy, Ninh Thư dùng hết sức nâng đầu gối, hướng phía dưới của Hách Liên Anh đá vào.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phản Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Tướng quân yêu thôn cô (32)

Edit: Akito

Ninh Thư vốn muốn đá một cước cho Hách Liên Anh đoạn tử tuyệt tôn luôn, nhưng Hách Liên Anh nhanh chóng liền tránh đi, mà Ninh Thư cũng giãy giụa thoát khỏi khống chế của Hách Liên Anh, thuận thế vung roi lên hướng trên người Hách Liên Anh quát qua.

Hách Liên Anh nhất thời không quan sát kỹ bị đầu roi quét đến, tức khắc cảm thấy cánh tay như phát hỏa vừa cay vừa đau, Hách Liên Anh biến sắc, mặt trở nên có chút tái nhợt, ngay cả trên trán cũng toát ra mồ hôi lạnh.

Ninh Thư nghiêng người leo lên lưng ngựa, nhìn thấy bộ dạng của Hách Liên Anh, nhìn không được đắc ý nói: “Cảm giác thế nào, phải hay không cảm giác thực mất hồn a, cái roi này của Bồn cung đã ngâm qua ở trong nước trộn ớt cay đấy, bỏ thêm mảnh liêu, cảm giác thế nào, hơn nữa người bây giờ đã trúng độc rồi.”

Đôi lông mi anh tuấn của Hách Liên Anh nhú lại, da mặt thoáng run rẩy một phát, sau đó hướng Ninh Thư cười lên, lộ ra hàm răng trắng lạnh lẽo, “Bồn vương tử chính là ưa thích cái giọng điệu này.”

Mí mắt Ninh Thư run rẩy, cái tên Hách Liên Anh này thật đúng là biến thái, chuyện thành như vậy còn có thể cùng nàng chuyện trò vui vẻ.

“Nhị vương tử...” Nghe thấy Ninh Thụ nói bên trên roi có độc, người đứng phía sau Hách Liên Anh đều vô cùng lo lắng, dùng ánh mắt âm tàn mà nhìn Ninh Thụ, “Nữ nhân Đại Ung hèn hạ.”

Ha hả, này đó Tác-ta còn không biết xấu hổ nói năng vô sỉ, lại vô sỉ cũng không vô sỉ qua nỗi này đó Tác-ta đốt giết đánh cướp, cường đạo tựa như con chuột, cũng xứng nói người khác vô sỉ.

Hách Liên Anh mừng đến sự lo lắng của đám thù hạp, ngược lại hướng phía Ninh Thụ, vươn đầu lưỡi liếm môi dưới, tà mị lại cuồng quyền, “Ngoại trừ Ân Huệ, tất cả đều giết sạch.”

“Ân...”

Sắc mặt Ninh Thụ nặng nề, trầm giọng nói: “Các tướng sĩ, Tác-ta giẫm đạp lãnh thổ của chúng ta, khi dễ thê nữ của chúng ta, phải đem những tên cường đạo này đuổi ra khỏi lãnh thổ của chúng ta, bảo vệ đất nước, bảo hộ thê nữ của chúng ta.”

“Bảo vệ đất nước.” Một hồi âm thanh trầm thấp vừa thương vừa cuồng tráng vang vọng trong rừng, trên mặt binh sĩ đều mang theo bi tráng cùng dù chết vẫn phải quyết tâm, nhìn đến Ân Huệ công chúa giờ roi đứng đầu, mọi người đều có một cỗ nhiệt huyết xông lên trong lòng.

Hách Liên Anh âm thầm mà nhìn Ninh Thụ, “Người cho rằng những tên này thật sự có thể đánh bại kỵ binh của Bôn vương tử?”

“Ân Huệ, cùng Bôn vương tử đi đi, Bôn vương tử sẽ cho người vinh quang không gì sánh bằng, người chính là nữ nhân đời này của Bôn vương tử, nữ nhân duy nhất.” Trên tay Hách Liên Anh dính máu tươi, hướng Ninh Thụ vươn tay, máu tươi trên tay hắn nhỏ ở trên bụi đất, trông tàn khốc mà quyền rũ.

Ninh Thụ cười lạnh một tiếng, đối với kỵ binh Tác-ta hướng nàng xông tới, liền vùng roi quán lên cổ Tác-ta, cổ Tác-ta tức thì máu tươi chảy đầm đìa, vùng vẫy hai cái liền không còn hơi thở.

“Hách Liên Anh, Bôn cung là công chúa Đại Ung, vinh quang của Bôn cung đều có Đại Ung cho, Bôn cung cho dù chết cũng chết ở trên lãnh thổ Đại Ung, muốn Bôn cung đi theo người, làm người xuân thu đại mộng đi thôi.” Ninh Thụ quát lớn.

Hách Liên Anh lắc đầu, ánh mắt nhìn Ninh Thụ mang theo quỷ quyết triền miên, nói: “Bôn vương tử liền thích người như vậy, người tựa hồ so với nữ tử Bắc Mạc còn dã tính hơn.”

Ninh Thụ: tiện nhân này tự mình cảm thấy cũng thật tốt quá đi.

Thanh âm đao thương va chạm, máu tươi phun trào, thanh âm đao kiếm đâm rách thân thể, tiếng kêu rên thống khổ, Ninh Thụ gặt gao cắn chặt răng, khóe mắt thậm chí nhìn thấy được ngựa của Tác-ta ở trên thi thể của binh sĩ Đại Ung giẫm đạp đi qua, nghiền nát xương cốt.

Trong lòng Ninh Thụ dâng lên một cỗ dục vọng khó có thể nói bi thương cùng cừ hận, đối với kỵ binh Tác-ta xông tới, roi quất thẳng vào mặt, gai nhọn câu lên da mặt Tác-ta, thậm chí trúng vào con mắt, lúc rút ra liền trông mắt cũng bị kéo ra theo.

“Tra~, tra~...” Rốt cuộc xa xa cũng truyền đến tiếng vó ngựa, cứu viện vẫn luôn chờ đợi đã đến, chỉ là đến bây giờ mới chịu đến.

Một tướng lĩnh Đại Ung mang binh lại đây, chứng kiến thi thể đầy đất, liền thanh nói: “Giao đấu với Tác-ta.”

Hách Liên Anh mang theo kỵ binh cũng không phải rất nhiều, đối mặt với nhiều người như vậy, Hách Liên Anh nhìn đến Ninh Thụ khuôn mặt tràn đầy máu tươi, chỉ lộ ra đôi mắt trong trẻo, sau đó hướng bộ hạ của mình nói: “Trở về.”

Kỵ binh Tác-ta liền lập tức bay nhanh co đầu rút cổ sau lưng Hách Liên Anh, cùng Đại Ung nghiêm trang đối đầu.

Ninh Thụ sờ soạng một phen máu tươi trên mặt, chớp mũi đều ngửi được một cỗ máu tươi nồng đậm, làm cho người cảm thấy muốn nôn mửa.

Ninh Thụ không dám khinh thường, cùng Hách Liên Anh đối mặt, tay nắm roi lại run nhè nhẹ, Hách Liên Anh hướng Ninh Thụ cười thành thói, rõ ràng đã bị thương, nhưng hắn ngoại trừ sắc mặt trắng bệch, hình như cũng không cảm thấy đau vậy.

Thật tàn nhẫn a, đối với chính mình cũng tàn nhẫn như thế.

Hách Liên Anh chỉ vào Tác-ta bị bắt làm tù binh, nhân nhạo nói: “Đem dũng sĩ Bắc Mạc thả.”

Ninh Thụ trực tiếp nở nụ cười, bây giờ là tình huống như thế nào, nhìn không được nói ra: “Bôn cung không thả đó thì sao, coi như kỵ binh Bắc Mạc lợi hại thế nào, Đại Ung ta liền dùng mười cái mạng để đổi một cái Tác-ta Bắc Mạc của người, mười người không được liền dùng 100 người để đổi.”

Đồng tử Hách Liên Anh co rút, đột nhiên mỉm cười, ánh mắt nhìn Ninh Thụ càng ngày càng sáng, cuối cùng nở nụ cười, trong nụ cười này cư nhiên mang theo một cỗ thương thức, Hách Liên Anh duỗi ngón tay ra, đặt ở trên môi mình cạo sát một chút.

“Khó có thể nghĩ đến ở địa phương phồn hoa sống mơ mơ màng màng còn có cốt khí như vậy, ngay cả tướng trông coi biên cảnh Đại Ung cũng không dám cùng Bôn vương tử nói như thế, Ân Huệ, người hẳn là không nên sinh ra ở Đại Ung, mà hẳn phải là nữ nhân rong ruổi ở trên thảo nguyên.”

Ninh Thụ cười nhạo một tiếng, vì không phải hòa thân với người, cái giá lớn gì đều có thể trả.

Hiện tại Ninh Thụ cũng không biết nhiệm vụ này có thể hoàn thành hay không, va chạm giữa hai quốc gia, cá nhân thật sự quá nhỏ bé, nàng nhất định phải vì nguyên chủ thoát khỏi người nam nhân này.

Hiện tại xem ra, sức mạnh cốt truyện quá cường đại, nàng thoát khỏi chuyện hòa thân, nhưng Hách Liên Anh người nam nhân này cứ nhiên cứ quẩn lấy nàng.

Nam nhân đều là tiện, không chiếm được chính là đồ tốt, nguyên chủ cùng hắn hòa thân, hắn đối với nguyên chủ tàn nhẫn vô cùng, hiện tại cứ nhiên bảo nàng đi cùng hắn, quả thực là đem Đại Ung, đem da mặt của Lý Ôn ném trên mặt đất giẫm đạp.

Hách Liên Anh làm như vậy càng thêm kích thích sĩ khí của Đại Ung, tưởng tượng một tí công chúa quốc gia mình không màng lễ nghĩa liêm sỉ, chạy theo vương tử quân địch, hơn nữa trước kia còn là đối tượng hòa thân, quả thực chính là một cái chê cười.

Nhất định để lại tiếng xấu muôn đời.

Ninh Thụ cười nhạt một tiếng, “Quân không quân thần không hợp quy tắc, phụ không phụ tử không từ địa phương, không có tam cương ngũ thường, Bắc Mạc dâm loạn vô độ há có thể để Bôn cung một người bộ dáng băng thanh ngọc khiết ngốc ở nơi đó, Hách Liên Anh, từ nơi nào đến liền lăn về nơi đó đi, biến đi.”

Sắc mặt Hách Liên Anh càng ngày càng trắng, nghe lời nói của Ninh Thụ sinh sôi phun ra một búng máu, đương nhiên, người da mặt dày như Hách Liên Anh làm sao sẽ bị Ninh Thụ chọc tức đến hộc máu, mà là độc phát tác.

“Ngươi thật sự hạ độc.” Hách Liên Anh lau một phen máu đen trên khóe miệng.

Ninh Thụ vô tội nâng hai tay, “Bôn cung là người thành thật, chưa nói dối bao giờ.”

Ánh mắt Hách Liên Anh ở trên mặt Ninh Thụ như ra-đa quét hình, một tắc một tắc mà trôi qua, sau đó đường hoàng cười, “Ân Huệ công chúa, ngươi liền chuẩn bị tốt cả đời này đều bị Bôn vương tử dây dưa đi.”

“Bôn cung sợ quá a.” Ninh Thụ vỗ vỗ ngực, “Bôn cung liền thích xem bộ dạng ngươi cào tâm cào phổi lại không chiếm được Bôn cung.”

“Đi...” Hách Liên Anh lại nhổ một ngụm máu, hướng kỵ binh Bắc Mạc hạ lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Tướng quân yêu thôn cô (33)

Edit: Akito

Hách Liên Anh quay đầu ngựa ý định rời đi, cũng mặc kệ đám Tác-ta bị bắt làm tù binh, Ninh Thụ cười lạnh một tiếng, lãnh thổ Đại Ung há lại là nơi người muốn đến thì đến, muốn đi thì đi sao.

Ninh Thụ cảm lấy cung tiễn, vận khí kéo mũi tên đem dây cung kéo thành hình trăng rằm, mũi tên lóe ra u lãnh sáng bóng hướng về phía bóng lưng Hách Liên Anh.

Nhẹ buông tay, mũi tên liền hướng Hách Liên Anh rít gào mà bay đi, nhưng Hách Liên Anh đem thân thể ghé vào trên lưng ngựa liền né tránh được cung tiễn của Ninh Thụ, cung tiễn “Đình” một tiếng cắm ở trên thân cây, thậm chí xuyên thủng rồi.

Hách Liên Anh nhìn mũi tên trên thân cây, nhìn không được quay đầu lại nhìn thoáng qua Ninh Thụ, nàng thanh lãnh ngồi ở trên lưng ngựa, ánh mắt thâm lãnh mà tràn đầy sát khí.

Ninh Thụ có chút thất vọng, cứ nhiên không thể đem Hách Liên Anh giải quyết, quả nhiên là tai họa ngàn năm.

Nếu Hách Liên Anh thật sự liền chết dễ dàng như vậy, ngược lại cũng không thực tế cho lắm, tóm lại nguyên chủ cùng Hách Liên Anh còn có dây dưa, đời trước có duyên phận vợ chồng, duyên phận nào có dễ dàng liền chặt đứt đi như vậy.

Thu thập xong ý nghĩ trong lòng, Ninh Thụ quay đầu lạnh giọng nói: “Thu dọn chiến trường, đem tướng sĩ chết trận đều ghi danh sách cho tốt, luận công khen thưởng, cho người nhà của bọn họ gấp ba bồi thường.”

Ninh Thụ nhìn đến thi thể trên đất, có ít người bị ngựa giẫm đạp không còn hình dạng, một ít người thậm chí thân thể biến thành hai mảnh, đến nỗi nội tạng cũng còn đang bốc hơi nóng.

Ngay cả bụi đất cũng bị máu tươi nhuộm đến nhìn không ra màu sắc, máu tươi đã khô biến thành màu đen, mùi máu tươi dày đặc xông thẳng vào não làm người choáng váng.

Chiến tranh là tàn khốc, Ninh Thụ có chút không bình tĩnh nổi nữa, cười lạnh nhìn đến tướng quân khoan thai tới muộn, tiếp xúc với ánh mắt của Ninh Thụ, người tướng lĩnh kia cứng lại, lập tức dời đi ánh mắt, hướng Ninh Thụ ôm quyền nói: “Công chúa, này đó Tác-ta làm sao?”

“Đầu Tác-ta có thể đổi lấy quân công.” Thời điểm tên tướng lĩnh kia nhìn đến Ninh Thụ, ánh mắt có chút tỏa sáng.

Đã đến muộn, còn muốn cướp công, hiện tại Ninh Thụ đối với tướng sĩ Đại Ung cảm thấy vô cùng khó chịu, khó trách Tác-ta ở trên lãnh thổ tùy ý làm bậy, có tính lực tính toán vì sao không đi đánh Tác-ta.

Ninh Thụ nhìn hần lãnh khốc nói: “Ai dám động đến những tên Tác-ta này, Bồn cung phệ đi người đó, như thế nào muốn công lao?”

“Mặt tướng không dám.” Tướng lĩnh kia vội vàng cúi đầu xuống, Ninh Thụ không riêng gì là một công chúa, hơn nữa còn là chủ soái cánh trái, địa vị so với hần cao hơn, trong lòng hần tuôn ra một cỗ không vui cùng ghen ghét.

Ninh Thụ cũng mặc kệ những người này nghĩ gì, la to: “Hồi doanh trại.”

Thải Tang được Ninh Thụ cứu đất lấy ngựa, đôi mắt nhìn Ninh Thụ tỏa sáng.

Trở lại doanh trại, Ninh Thụ lập tức cho người đem gần hai mươi tên Tác-ta áp lên đài cao ở trên giáo trường của quân doanh.

Đoán chừng là đã quen hung hăng can quấy ở biên cảnh Đại Ung, đôi mắt binh lính đen sì ở phía dưới, trong lòng tuy rằng sợ hãi, nhưng lại tin chắc rằng người Đại Ung không dám giết bọn hần, thân sắc cư nhiên còn mang theo khiêu khích.

Ninh Thụ đầu tiên là quỳ gối hướng Thẩm Phong trong lều hành lễ, sau đó báo cáo tình hình, hơn nữa đem chuyện tướng lĩnh khoan thai đến muộn, kỳ thật không màng đến sự tình sinh tử của chiến hữu đều nói ra hết.

Mặt tướng lĩnh kia tức thì biến đen, ánh mắt nhìn Ninh Thụ mang theo oán độc khắc cốt, Ninh Thụ cười lạnh một tiếng, sờ sờ roi bên hông.

Lòng người chia năm xẻ bảy như thế làm sao đánh giặc a, sức lực muốn đi đến một cái đích, luôn có một ít cứt chuột, Ninh Thụ nhất định phải tạo nên uy nghiêm của mình, không thể bởi vì thân phận nữ tử lại khiến này đó nam nhân tự cho là đúng coi thường mình.

Giết gà dọa khỉ, mà gà chính là những tên Tác-ta này.

Ninh Thụ bỏ qua ánh mắt oán độc của tướng lĩnh kia, bước lên đài cao, giọng nói lạnh như băng cất cao: “Tác-ta thương tổn đồng bào ta, giết, Tác-ta giẫm đạp lãnh thổ ta, giết...”

“Giết, giết...”

Binh sĩ phía dưới đều giờ trường thương bắt đầu hét lớn, chấn động đến mức mười mấy tên Tác-ta ở trên đài cao sắc mặt đều trắng bệch rồi, đặc biệt khi trông thấy Ninh Thụ đi tới, trên tay cầm dây roi, tức khắc dọa đến trái tim chạy loạn, huyền thuyền cũng không biết đang nói cái gì.

Ninh Thụ cười lạnh một tiếng, hướng phía dưới một tên Tác-ta liền quát xuống, Tác-ta bị trời chặt đau đớn đến trợn mắt, trong miệng kêu to không phải âm thanh của người.

Binh sĩ vốn đang hùng tâm tráng chí hô hào khẩu hiệu cũng khiếp sợ đến mất tiếng, trong lúc nhất thời hai mươi vạn binh sĩ ở dưới vô đài đều im ắng, đồng thời che kín đống quân của mình.

Ninh Thụ cười lạnh, “Cái này là cái giá đất phải trả cho tội lăng nhục nữ tử Đại Ung của ta.”

Ninh Thụ vung lấy roi, vẫn luôn quát vào phía dưới đến máu tươi chảy đầm đìa, máu thịt mơ hồ, Ninh Thụ nhìn chung quanh toàn bộ vô đài, phàm là nam nhân bị Ninh Thụ dùng ánh mắt ra-đa quét đến, đều cảm thấy da đầu tê rần, nhìn Ninh Thụ giống như là đang nhìn một ma nữ vậy.

Thải Tang đứng ở dưới đài, nhìn đến Ninh Thụ, trong ánh mắt lộ ra vẻ mê say.

Cuối cùng mười mấy tên Tác-ta đều bị Ninh Thụ bạo trúng, muốn chết lại không thể chết, Thẩm Phong chính là đánh giặc nửa đời người cũng chưa gặp qua người giống Ninh Thụ vũ nhục địch nhân như vậy đây.

“Công chúa, thật sự thì, quân đội phải quan tâm đến nhân nghĩa chi tâm, làm vậy Đại Ung chúng ta cùng Bắc Mạc khát máu có gì khác nhau.” Thẩm Phong hướng Ninh Thụ nói.

Ninh Thụ nhìn Thẩm Phong chòm râu đã có hơi trắng, nói: “Nguyên soái, những lời này của người Ân Huệ không tán thành, nhân nghĩa của chúng ta ở trước mặt địch nhân xem ra là mềm yếu để chúng bắt nạt, chỉ thấy càng thêm khinh thường chúng ta, chỉ có dùng bạo chế bạo, lấy sát ngăn sát, mới có thể làm cho địch nhân kinh sợ.”

Đã cảm hóa người không được, ta mẹ nó liền hỏa táng người.

Thẩm Phong thuyết phục Ninh Thụ không được, mà Ninh Thụ căn bản cũng không tán đồng Thẩm Phong nói cái gì nhân nghĩa.

Ninh Thụ hướng Thái Tang vẫy vẫy tay, Thái Tang lập tức chạy tới trước mặt Ninh Thụ, hỏi: “Công chúa, có chuyện gì cần phân phó?”

“Đi tìm mấy người thợ giết heo lại đây.”

“Ân.” Thái Tang đi tìm mấy người thợ giết heo tới, Ninh Thụ trực tiếp cùng thợ mổ heo nói, đem những tên này bụng đều đào không.

Mấy thợ mổ heo liền lập tức bị dọa té đái, bọn họ mổ heo, không phải mổ người đâu.

Không riêng gì mấy người thợ mổ heo bị dọa té đái, ngay cả binh sĩ phía dưới cũng cảm thấy từng đợt tóc gáy dựng lên, nhìn đến Ninh Thụ sắc mặt đậm mạc, vừa kính ngưỡng lại vừa sợ hãi.

Cuối cùng mấy thợ mổ heo cũng chịu đem Tác-ta mổ ra, Ninh Thụ lại cho người xoa muối ăn trên người này đó Tác-ta, sau đó treo ở công thành.

Mùa đông khắc nghiệt, vừa vụn làm thịt khô.

Chiêu thức này của Ninh Thụ thật sự đem mọi người dọa sợ, Thẩm Phong nhìn Ninh Thụ lắc đầu, Ninh Thụ lớn tiếng nói: “Cái này là giá đất phải trả cho việc xâm phạm Đại Ung ta.”

Này đó từng dãy thi thể treo ở công thành, để cho này đó Tác-ta gan lớn không chỗ nào cố kỵ đều nhìn xem, này đó người bị bọn hắn tùy ý chà đạp cũng có thể phản kháng.

Mãi cho đến thật lâu, những thi thể này đều treo ở trên tường thành, này đó thi thể Tác-ta trải qua dải nắng dầm mưa, ngược lại càng thêm cứng đờ, để người Tác-ta đi đến công thành đều bị dọa sợ, tàn bạo như thế.

Ninh Thụ không màng đến ánh mắt những người này hoặc là sợ hãi, hoặc là kiêng kỵ.

Sau đó Ân Huệ công chúa danh xưng nữ ma đầu liền lặng lẽ truyền ra, nếu như nói trước kia trong lòng không có ý kiến gì, thì hiện tại nhìn thấy Ân Huệ công chúa đều hận không thể trang bị ở đứng quần, trông thấy Ân Huệ công chúa đứng quần liền lạnh lẽo.

Ninh Thụ trở lại lều trại của mình, toàn thân mềm nhũn, thiếu chút nữa muốn phun ra, nhưng trong thân thể lại tuôn ra một trận sáng khoái không gì sánh nổi, phỏng chừng là cảm xúc của nguyên chủ.

Ân Huệ công chúa hận Tác-ta, thời điểm hòa thân bị Tác-ta khi nhục, bây giờ nhìn thấy những tên này rơi xuống kết cục như vậy, vô cùng sáng khoái.

Ninh Thụ cũng cười, có thể vì nguyên chủ làm nhiều một chút sự tình, cũng là vô cùng tốt đấy.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Tướng quân yêu thôn cô (34)

Edit: Akito

Trải qua chuyện lần này, địa vị Ninh Thụ ở trong quân đội nổi lên uy tín tuyệt đối, đương nhiên phần

lớn là sợ hãi, Ninh Thụ tỏ vẻ không sao cả.

Lại làm cho Ninh Thụ tương đối ngoài ý muốn chính là, Thái Tang cứ nhiên theo nàng học võ, mỗi ngày ngoại trừ thay Ninh Thụ giặt quần áo nấu cơm, hầu hạ Ninh Thụ, còn rút thời gian đến luyện võ, nói là muốn ra chiến trường giết địch, Ninh Thụ cũng tùy nàng.

Cũng không biết phải hay không thanh danh Ninh Thụ quá mức tàn bạo, chung quanh thiệt nhiều người bơ vợ không nơi nương tựa, hoặc là nữ nhân bị Tác-ta chà đạp đều chạy tới đầu quân cho Ninh Thụ.

Thời gian không bao lâu, cứ nhiên tụ tập hơn trăm người, nghiêm nhiên trở thành đội quân nữ tử, ngược lại làm cho toàn bộ quân doanh thêm vào một vòng màu sắc phát sáng.

Những nữ nhân này đều là bị dồn đến bước đường cùng, bắt đắc dĩ mới tới đầu quân cho Ninh Thụ, nhìn đến Ninh Thụ đều nói muốn ra chiến trường báo thù, nghiền răng nghiền lợi, khổ đại cừu thâm.

Ninh Thụ nghĩ nghĩ, thành lập một đội ngũ nhỏ thuộc về mình coi như cánh tay trái cũng rất tốt, vì vậy liền thu hạ những nữ tử này, lại cho người dạy bảo các nàng công phu cơ bản.

Có lẽ tìm thấy được mục tiêu mới cho nhân sinh, những nữ tử này tàn nhẫn cũng không thể so kém binh sĩ, lễ xét về mặt thể lực nữ tử có thể so ra kém nam nhân, nhưng bàn về tính bền dẻo thì nam tử so ra kém nữ tử đấy.

Nhưng quân doanh không thể nuôi không những nữ tử này, mà ngay cả Thẩm Phong cũng ngầm nói nữ tử không thể nán lại ở trong quân doanh.

Ninh Thụ không nói gì thêm, chỉ là nói, những nữ tử này ở quân doanh có thể hỗ trợ, tỷ như nấu cơm, may vá quần áo đều là việc những nữ tử có thể làm.

Thẩm Phong cuối cùng chỉ có thể thuận theo Ninh Thụ, có Ninh Thụ một cái tiền lệ như vậy, lại dùng lý do nữ tử không thể ở lại trong quân doanh liền không dùng được rồi.

Ninh Thụ không biết rằng, kinh thành đã nhắc lên thủy triều pháo đạn về năng, đơn giản chính là nói thủ đoạn của nàng quá mức tàn bạo, còn có chính là thu giữ nhiều nữ nhân ở trong quân như vậy, chạm đến thần kinh của này đó quan văn nghèo mà xảo, nữ tử cũng có thể ra chiến trường, về sau như thế nào dùng tam tông tứ đức để ước thúc nữ tử.

Liền không tốt đối với tư tưởng tông giáo của nữ tử.

Quần thần nhần mạnh.

Lý Ôn ngồi ở trên long ý, mặt hán không biểu tình, trong mắt lại hiện lên một tia ý cười, đem tấu chương từ biên cương đọc đi đọc lại nhiều lần, biết được chuyện mà Ninh Thụ làm, trong mắt hiện lên một tia hải lòng.

Sau đó nhìn đại thần phía dưới, đạm mạc mà lên tiếng nói: “Ừ, thủ đoạn tàn nhẫn, như vậy đi, đưa một người trong các người phái đến biên cương đi, nếu như các người có thể còn sống trở về, trẫm liền bãi miễn Ân Huệ công chúa như thế nào.”

Quần thần: ...

Hoàng Thượng đây là muốn bọn hán đi chết a, thời điểm đối diện với mấy thần tử này, Lý Ôn vĩnh viễn đều dùng thái độ có cũng được mà không có cũng chẳng sao, nếu như chết một người tức khắc liền có người thay thế đi lên, Lý Ôn hận không thể này đó mục nát thần tử đều chết hết cho xong.

Đám đại thần đều rụt rụt cổ, giảm xuống cảm giác tồn tại của mình.

Không lâu về sau Ninh Thụ nhận được thư từ Lý Ôn gửi cho nàng, mặt trên chỉ viết hai chữ, ‘Rất tốt.’

Ninh Thụ thoáng cái liền minh bạch ý tứ của Lý Ôn, xem ra Lý Ôn là đồng ý cách làm của nàng, đã nhận được sự ủng hộ của Lý Ôn, tâm Ninh Thụ càng thêm yên ổn.

Hiện tại một mảnh lều trại của Ninh Thụ đã thành cấm địa của nam nhân, căn cứ địa của nữ tử, nữ tử mặc vào áo giáp, múa may trường thương hồng anh, cư nhiên vẫn ra hình ra dáng, khỏe miệng Ninh Thụ lộ ra ý cười.

Này đó xem như lưu lại thể lực cho nguyên chủ a, hi vọng khi nàng đã rời khỏi thế giới này, cuộc sống của nguyên chủ có thể trôi qua nhẹ nhàng một chút.

Hiện tại Ninh Thụ đang đứng ở trên tường thành nguy nga hùng tráng, xem thi thể Tác-ta treo trên tường thành, đưa mắt nhìn lại, thảo nguyên mênh mông, xa xa là núi tuyết, cảnh sắc biên cương lại tráng lệ như thế.

Thái Tang một thân áo giáp đi theo phía sau Ninh Thụ, hướng Ninh Thụ nói: “Công chúa, người Bắc Mạc có đất đai bao la như vậy, vì cái gì còn muốn cướp đoạt đồ vật của chúng ta.”

“Trộm sẽ nghiện, không làm mà dễ dàng hưởng được, vất vả trồng trọt đây không phải là việc Tác-ta có thể làm.” Ninh Thụ đạm mạc nói.

Đoán chừng là bởi vì Hách Liên Anh bị thương, gần đây đều không có Tác-ta đến biên quan quấy rối, Ninh Thụ mỗi ngày ngoại trừ luyện công vẫn là luyện công, còn đang suy nghĩ biện pháp đối phó với kỵ binh của Tác-ta.

Tác-ta lợi hại nhất chính là kỵ binh, ngửa cùng người lớn lên đều béo mập cường tráng, dù sao cũng phải nghĩ cách đối phó với kỵ binh, nếu quả thực một trăm người đối một tên Tác-ta Bắc Mạc, chỉ sợ phải đem Ninh Thụ đau lòng đến run rẩy, quả thực chính là xếp mạng người chồng chết.

Rồi sẽ nghĩ ra biện pháp thôi.

Ninh Thụ du dương ở trên tường thành, đối diện lại đứng vào Đoạn Tinh Huy, Đoạn Tinh Huy tiến lên hướng Ninh Thụ ôm quyền, “Mặt tướng bá khí kiến công chúa.”

Ninh Thụ lãnh đạm mà ‘ừ’ một tiếng, cùng Đoạn Tinh Huy gấp thoáng qua, Đoạn Tinh Huy thấy Ân Huệ công chúa ngay cả một ánh mắt cũng không cho mình, nhin không được nói: “Ân Huệ công chúa, người sẽ đi cùng Nhị vương tử Bắc Mạc sao?”

Ninh Thụ dừng bước, xoay người lại cau mày nhìn Đoạn Tinh Huy, “Đoạn thị vệ, loại chuyện này hình như cùng người không có quan hệ đi, còn có sự tình giữa Bôn cung cùng Nhị vương tử Bắc Mạc không tới phiên người nghi ngờ, nếu như người ở trong quân doanh phân tán lời đồn như vậy, coi chừng

Bỏ cung muốn lấy mạng chó của người.”

Đoạn Tinh Huy hơi khom người, hướng Ninh Thụ nói: “Mặt tướng nhớ kỹ.”

Ninh Thụ ‘hừ’ lạnh một tiếng, mang theo Thái Tang trở về nơi đóng quân.

Tác-ta chỉ là lấy đoạt làm chủ, bộ binh căn bản so ra cũng không kém ưu thế kỵ binh.

Bầu trời rơi xuống tuyết lớn cùng lông ngỗng giống nhau, thời gian không đến một ngày, toàn bộ liền bị bông tuyết bao trùm.

Thần sắc Thẩm Phong có vẻ thực ngưng trọng, thông thường thời tiết như vậy, ngay cả dê bò đều phải chết cứng, mà bây giờ chính là thời điểm Tác-ta đi cướp đoạt, Thẩm Phong liền phái binh nơi nơi thăm dò, đồng thời phái nhiều binh sĩ canh giữ.

Ninh Thụ còn chưa có nghĩ được biện pháp đối phó với kỵ binh, hữu hiệu nhất bất quá chính là dùng cung nỏ, trực tiếp bắn chết Tác-ta trên lưng ngựa.

Tuổi tác Thẩm Phong không nhỏ, đánh nhau thắng trận không có niềm tin gì, chỉ muốn có công vô quá, giữ vững lãnh địa biên cương.

Nhưng mà Ninh Thụ muốn chính là phải cho Tác-ta trọng thương, kiến nghị với Thẩm Phong đặt cung nỏ mũi tên cỡ lớn ở bên trên tường thành.

Đối với đề nghị của Ninh Thụ, Thẩm Phong nhẹ gật đầu liền đi an bài, Đoạn Tinh Huy vẫn luôn theo bên người Thẩm Phong, chạy đông chạy tây, đại chiến đã sắp đến, Đoạn Tinh Huy nhìn không được an ủi Ninh Thụ, “Công chúa, kỳ thật chúng ta chỉ cần giữ vững tường thành phòng thủ liền xem như thắng.”

Ninh Thụ tương đối vô ngữ, Đoạn Tinh Huy cùng nàng nói lời này là có ý gì?

Ninh Thụ cũng là vì đại chiến mà chuẩn bị.

“Công chúa, lần này để cho chúng thần đi theo đi.” Thái Tang hướng Ninh Thụ khẩn cầu, “Các nàng đều muốn đi theo.”

Ninh Thụ đi ra lều trại liền chứng kiến đội quân nữ tử chỉnh tề mà đứng ở trước mặt nàng, các nàng không phải thực xinh đẹp, thậm chí không có dáng người quyến rũ, thể nhưng khí thế trên người bọn họ kể cả nam nhân so ra còn kém.

Thần sắc của các nàng trang nghiêm, trông thấy Ninh Thụ, đều quỳ một chân xuống đất, “Tham kiến tá tiền phong tướng quân.”

Ninh Thụ nhất thời chìm vào hào hùng vạn trượng, quát to: “Đứng lên đi, lại qua không lâu, liền có đại chiến, các người có sợ không?”

“Không sợ.” Thanh âm nữ nhân không trầm thấp giống nam nhân, hòa cùng một chỗ có vẻ thanh thúy động lòng người.

“Từ giờ trở đi sẽ huấn luyện bắn tên, bắn tên chú ý chính là lực cánh tay, đối phó với Tác-ta, cung nỏ là vũ khí tốt nhất, bây giờ bắt đầu huấn luyện.”

Ninh Thụ chỉ vào bia ngắm, “Hướng bia ngắm bắn.”

Đầu tiên Ninh Thụ kéo cung tiễn, vận khí mũi tên bay thẳng vọt tới hồng tâm, lực đạo rất lớn, trực tiếp bắn thủng hồng tâm.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phản Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 66: Tướng quân yêu thôn cô (35)

Edit: Akito

Ninh Thụ hi vọng này đó nữ tử đáng thương đến nhờ cậy nàng đều có thể sống sót, lúc này nhất định phải nỗ lực huấn luyện, ra chiến trường mới nhiều hơn một phần hi vọng sống sót.

Quả nhiên, ở tuyết rơi ngừng lúc sau, Hách Liên Anh liền mang quân Tác-ta đến công thành.

Ninh Thụ đứng ở trên tường thành, cùng ánh mắt Hách Liên Anh đối thượng, trong lòng Ninh Thụ thực không cam lòng, tên này nha vì cái gì không có chết, chẳng lẽ bởi vì trúng độc không nặng, đầu xanh râu má không phải lúc đó còn học máu sao, hiện tại lại tung tăng nhảy nhót rồi.

Hách Liên Anh trên người mặc da thảo, lông xù trên cổ hiển nhiên đại diện cho sự dã tính lại tôn quý của hắn, hắn ngẩng đầu nhìn Ninh Thụ, hướng Ninh Thụ cười lạnh lẽo, vung tay lên trực tiếp bảo binh sĩ mang thang công thành.

Tiếng trống trận vang lên, Ninh Thụ quát lạnh: “Bắn tên.”

Lập tức mưa tên hướng Tác-ta bay qua, Tác-ta công thành đều thân trúng mũi tên, thậm chí có người trực tiếp biến thành con nhím.

“Lại bắn.”

Binh sĩ bắn tên đằng sau tức khắc thay đổi binh sĩ phía trước, khỏe mắt Ninh Thụ thậm chí thấy được không ít nữ tử bị mũi tên phía dưới bắn trúng, tâm Ninh Thụ run rẩy, liền tức khắc ổn định tinh thần.

“Đội máy ném đá.”

Cái máy ném đá này có lẽ cũng coi như vũ khí cổ đại có lực sát thương khá lớn rồi, đặc biệt là từ trên cao bắn xuống.

Có Tác-ta thật vất vả muốn bò lên tường thành, lại bị khối đá đập trúng, từ bên trên cái thang té xuống, không thể động dậy.

Hách Liên Anh nhìn vật thể trên tường thành bị bông tuyết bao phủ, trong lòng có điều suy đoán, đột nhiên nhìn về phía Ninh Thụ, Ninh Thụ hướng hắn cười cười, đúng thế, chính là như người nghĩ, này đó là thi thể Tác-ta, treo ở trên tường thành lộ ra hốc mắt đen nhánh, con mắt bên trong đã không còn, là bị chìm mò đi nha.

Hoặc là không làm, hoặc là làm đến cùng, đập nổi chìm thuyền.

Sắc mặt Hách Liên Anh đột nhiên trở nên thực khó coi, ánh mắt nhìn Ninh Thụ mang theo sát khí lạnh lạnh cùng quyết tâm kiên trì, thần sắc nguy hiểm vô cùng.

Ninh Thụ vươn tay, một cái cung nhỏ đặt vào trong tay của nàng, mũi tên của Ninh Thụ nhắm về phía Hách Liên Anh, Hách Liên Anh ở xa xa hướng Ninh Thụ cười lạnh một tiếng, cũng cầm cung tiễn nhắm vào Ninh Thụ.

“Vèo, vèo...”

Hai cái mũi tên gào thét bay đi, thậm chí trên không trung ma sát ra tia lửa rất nhỏ.

Đồng tử Ninh Thụ phóng đại, nhìn mũi tên hướng chính mình bay tới, Ninh Thụ nghiêng mặt về một bên, nhưng mũi tên vẫn xẹt thoáng qua mặt nàng một chút, miệng vết thương rất nhỏ.

“Công chúa, người không sao chứ.” Đoạn Tinh Huy thấy một màn như vậy, trái tim đều bị dọa đến ngừng đập, một Tác-ta cầm đao đã bò lên trên tường, hướng Ninh Thụ bên này xông tới.

Ninh Thụ cười tà mị lau máu tươi trên mặt mình, thậm chí vươn đầu lưỡi ra thoáng liếm máu tươi trên đầu ngón tay một chút, không có để ý tới Đoạn Tinh Huy, mà là gắt gao nhìn chăm chăm Hách Liên Anh.

Đoạn Tinh Huy nhìn thấy trên mặt Ân Huệ công chúa mang theo vẻ tươi cười tà mị, chỉ cảm thấy trái tim trong lồng ngực kịch liệt nhảy lên, hiện tại Ân Huệ công chúa là người vô cùng mỹ mạo, vết máu trên mặt thậm chí càng tăng thêm vẻ xinh đẹp tàn khốc trí mạng.

Nhìn đến Hách Liên Anh khỏe mạnh ngồi ở trên lưng ngựa, Ninh Thụ tuy rằng thất vọng, nhưng vẫn nằm trong dự liệu, nếu như Hách Liên Anh liền dễ dàng chết như vậy, Ninh Thụ quả thực phải thấp nhang thơm cảm tạ rồi.

Trận này công thành chiến Tác-ta cuối cùng cũng không có thành công, thời điểm Tác-ta chạy thực mạng đội hình tán loạn, hoảng sợ như cá lọt lưới.

Hách Liên Anh hướng Ninh Thụ cách một khoảng không bắt lấy, sau đó đặt ở bên môi hôn hôn, liền quay đầu ngựa bỏ chạy.

Ninh Thụ nhấp nhấp môi, ghét nhất Tác-ta chính là điểm này, đánh không lại liền bỏ chạy, cùng bọn họ đối chiến nhất định phải tổn hao tinh lực rất lớn.

Ninh Thụ vô cùng bức bối, đem cung tiễn kéo trở thành hình dạng trắng rằm, mũi tên nhắm vào bóng lưng vội vã rời đi của Hách Liên Anh.

“Công chúa, Hách Liên Anh tên này quý kẻ đa đoan, hẳn đây là đang cố ý chạy trốn, nếu như công chúa đuổi theo, sẽ trúng kế hắn, kỳ binh thích hợp bình nguyên tác chiến.” Đoạn Tinh Huy nhìn thấy bộ dạng

Ninh Thụ không cam lòng, nhịn không được khuyên nhủ.

“Người cái tiền lệ thất bại ở chỗ này, Bôn cung sẽ không dẫn động đuổi theo.” Ninh Thụ vọt lên trước Đoạn Tinh Huy một câu, sau đó la lớn, “Thu dọn binh sĩ chết trận, ghi danh sách một chút.”

Đoạn Tinh Huy: ...

Đoạn Tinh Huy cảm thấy chính là lòng tốt bị coi như lòng lang dạ thú, hơn nữa Ân Huệ công chúa nàng xé mở vết thương của hắn như thế, làm cho hắn cảm giác khó chịu nổi, lại có một chút bị thương.

Hiện tại Ân Huệ công chúa hoàn toàn đem hắn trở thành kẻ thù.

Nói kẻ thù thực không thích hợp, hẳn không quyền không thể, nói chuyện chưa từng có cân nhắc tâm tình của hẳn.

Làm cho Ninh Thư tương đối bi thương hơn 100 nữ tử giờ chỉ còn lại một nửa, người ngày hôm qua vẫn còn sống sờ sờ, hôm nay chỉ thấy thi thể, có người ngay cả xác cũng không có.

Ninh Thư bảo Thái Tang đem những thi thể này đi chôn cất, đem tên ghi hết vào danh sách, các nàng là nữ

tử, nhưng các nàng cũng là anh hùng, không có chuyện bởi vì thân phận là nữ tử mà có thể cướp đoạt ban thưởng xứng đáng có, các nàng sẽ được lưu tên trên sử sách.

Nữ tử sống sót thân sắc càng thêm kiên nghị, dù cho hiện tại sắc mặt các nàng có vẻ thực yếu ớt, nhưng ánh mắt lại thực kiên định.

Thời gian kế tiếp, Tác-ta tựa hồ không biết mệt mỏi mà công thành, Ninh Thư thậm chí có thể nhìn thấy trên mặt Hách Liên Anh mang theo sốt ruột, đoán chừng bởi vì tuyết rơi bao trùm, đại quân không có lương thảo, còn có chính là cấp dưỡng mùa đông cho toàn bộ Bắc Mạc đều dựa vào cướp đoạt mà có.

Hiện tại ngay cả cái tường thành cũng công không được, Hách Liên Anh sống mất nặng nề mà nhìn Ninh Thư đứng ở trên tường thành, năm nay bởi vì có cô công chúa này ở đây, chết cũng không chịu tha bọn họ đi vào.

Trước kia binh sĩ trông coi sẽ thoáng đánh tượng trưng một phát, sau đó tan tác để cho bọn hắn đi vào vừa đoạt vừa lật, sau cùng trở về Bắc Mạc.

Ân Huệ công chúa, Lý Tuyết San, nữ nhân này...

Trong lòng Ninh Thư cũng không mấy dễ chịu, cơ hồ chết lặng mà nhìn tướng sĩ bị nâng đi, chính là đã chết nhiều người như vậy, thành lại thực không thể từ bỏ, một lần thỏa hiệp, như vậy liền sẽ có lần sau, lần sau nữa, những người này không phải là chết vô ích rồi sao?

Còn có một nguyên nhân càng quan trọng hơn, đó chính là nếu như thua, để này đó Tác-ta đáng giận tiến vào trong thành, cướp đoạt hết thảy, đến lúc đó Bắc Mạc lại tiếp tục đưa ra hòa thân, cũng sẽ lại khiến cho Lý Ôn thất vọng.

Cho nên, nhất định phải chịu đựng.

Trong khoảng thời gian này, bởi vì Đoạn Tinh Huy lập công rất nhiều, được Thẩm Phong trực tiếp đề bạt trở thành hữu tiên phong, còn kém ngồi cùng hàng với Ninh Thư.

Quả nhiên là thể giới sùng nhị, khí vận thêm thân, tại đây ở trong thời chiến như cá gặp nước, vận khí tốt tới trình độ nào đây, Ninh Thư rõ ràng nhìn thấy mũi tên gào thét hướng Đoạn Tinh Huy mà bắn tới, thể mẻo nào lại trúng vào binh lính bên người Đoạn Tinh Huy.

Lúc ấy Ninh Thư liền không nói nên lời, cả người đều hết chỗ nói rồi, cũng không biết Thẩm Phong đến cùng ưa thích điểm gì ở Đoạn Tinh Huy, lại cất nhắc hẳn như vậy, để cho vẫn là một cái binh đầu to Đoạn Tinh Huy trở thành nhân vật đứng thứ ba trong quân doanh.

Hiện tại Đoạn Tinh Huy đã có tư cách chỉ huy chiến trường, hẳn đứng ở bên cạnh Ninh Thư, nhìn đến Hách Liên Anh hơi có chút cảm giác nghiêng răng nghiêng lợi.

Thần kinh Ninh Thư vẫn luôn kéo căng đến gãy gao, đặc biệt khi thấy đội ngũ nữ binh của nàng có thương vong, Ninh Thư liền đau lòng không thôi, nhưng theo thời gian trôi qua, thương vong càng ngày càng giảm dần rồi.

Những nữ tử này trên người đều tràn ngập một cỗ hơi thở buh hãn, so ra không hề kém nam nhân, này đó còn sống sót đều là hạt giống tốt.

Hách Liên Anh lại một lần nữa rút lui, trước khi lui quân ánh mắt nhìn Ninh Thư mang theo tàn nhẫn cùng hưng phấn, làm cho Đoạn Tinh Huy đứng ở bên cạnh Ninh Thư trong lòng cực kỳ không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Tướng quân yêu thôn cô (36)

Edit: Akito

Hách Liên Anh tựa hồ cùng Ninh Thư giằng co, trừ bỏ tuyết rơi trời mưa, đều đến công thành, liền cùng tới đứng giờ tập thể dục buổi sáng vào tám giờ theo đài giống nhau, nhưng lại là máu chảy thành sông.

Ninh Thư quả thực muốn mắng người, đứng ở trên tường thành, nhìn tên vương bát đần Hách Liên Anh ở phía dưới, trận đánh này đều là tiền, đánh đến đều là lương thực, chỉ là một ngày quân lương, cũng là con số làm cho người ta khủng bố.

Cũng không biết có thể kiên trì bao lâu, hơn nữa Ninh Thụ thấy thái độ của Thẩm Nguyên Soái Thẩm Phong, tựa hồ không nghĩ quá kiên trì, nhưng nếu không kiên trì, phía trước liền vào nhiều mạng người như vậy, nhiều mạng người hi sinh như vậy liền uống phí, chỉ có thể kéo dài.

Ninh Thụ lại nhận được thư của Lý Ôn, là thư cho một mình nàng, trong thư từ ý tứ của Lý Ôn rất rõ ràng, tuy rằng thực mong đợi Ninh Thụ có thể đánh thắng trận, nhưng vẫn hi vọng Ninh Thụ có thể kiên trì, cứng rắn thái độ hiếu thắng.

Cuối thư còn có một chút lời nói quan tâm, đã có chút ít bộ dạng ca ca rồi, về phần có bao nhiêu thật lòng, Ninh Thụ cũng không nghĩ nhiều, với tư cách là một hoàng đế, nhất cử nhất động, mỗi chữ mỗi câu đều là có thâm ý cả.

Hôm nay, sắc trời thực tốt, trải qua một ngày gió tuyết về sau, mặt đất đều chồng chất thật dày bông tuyết, Ninh Thụ vốn tưởng rằng hôm nay sắc trời tồi tệ như vậy, hành tẩu cũng có chút khó khăn, Hách Liên Anh sẽ không tới công thành.

Thật không ngờ hán vẫn đến công thành, hơn nữa trên mặt Tác-ta đều mang theo một cỗ nôn nóng cùng đập nổi niềm hy vọng tuyệt vọng.

Bây giờ là mùa đông, năm nay như thế nào lại không có thu hoạch, chính là bình tĩnh Hách Liên Anh cũng gắt gao nhú lại lông mày, thần sắc thực đông lạnh, ngẩng đầu hít một hơi nhìn Ninh Thụ đứng ở bên cạnh cờ hiệu.

Ánh mặt trời tươi đẹp chiếu vào trên người nàng, áo giáp phát ra tia sáng lạnh lẽo, chói mắt thậm chí cũng không thấy rõ được mặt Ân Huệ công chúa.

Đoạn Tinh Huy đứng ở bên cạnh Hách Liên Anh, bắt gặp ánh mắt của Hách Liên Anh vẫn đang nhìn Ân Huệ công chúa, trong lòng phi thường không thoải mái, nhìn không được hướng Ninh Thụ ở bên cạnh nói: “Công chúa, Tác-ta Bắc Mạc lòng muông dạ thú, công chúa ngàn vạn không thể thỏa hiệp.”

Ninh Thụ nhìn không được muốn đào đào lỗ tai, lời này trên cơ bản mỗi ngày nàng đều nghe được, dường như Đoạn Tinh Huy là một người trăm mặt ít nói, ở trước mặt Ân Huệ công chúa vĩnh viễn đều là một bộ dạng ca ca lãnh khốc, hiện tại cứ lái nhai, thật sự là phiền chết người.

Hách Liên Anh mím môi mà nhìn một đôi bạch nhân trên tường thành, nhìn không được cảm cung tiễn hướng Đoạn Tinh Huy xạ kích mà đi.

Không biết có phải hay không hôm nay gió có chút lớn, rõ ràng mũi tên bắn như bay hướng Đoạn Tinh Huy mà đi cứ nhiên lại vọt về phía Ninh Thụ.

Ninh Thụ: \$%@#*

Quả nhiên cùng nam trúc quân gốc chung một chỗ, vĩnh viễn xui xẻo đều là pháo hôi.

Ninh Thụ vừa định muốn né tránh, nhưng thân thể đột nhiên thoáng một cái không chịu sự khống chế rồi, hơn nữa linh hồn của nàng thoáng chút tựa hồ sắp phải bị bắn ra khỏi thân thể.

Trong lòng Ninh Thụ hoảng hốt, đây là xảy ra chuyện gì? Thân thể như thế nào đột nhiên liền không chịu sự khống chế rồi.

Đoạn Tinh Huy nhìn thấy mũi tên hướng Ân Huệ công chúa nhanh như gió bay đi, đã vậy Ân Huệ công chúa còn là một bộ sững sờ bộ dạng, căn bản cũng không biết tránh đi.

Trong lòng dâng lên khủng hoảng cực lớn, Đoạn Tinh Huy gấp gấp cầm đao ra bổ vào mũi tên, nhưng mũi tên như cũ hướng Ninh Thụ vọt tới, mũi tên mất đi phương hướng lúc đầu, đâm vào trên bờ vai Ninh Thụ.

Ninh Thụ kêu rên một tiếng, bên tai vang lên thanh âm mũi tên đâm rách da thịt, ngay sau đó, một cỗ đau đớn che lấp trời đất thổi quét toàn bộ đại não.

Mẹ nó quá thốn, đau quá a.

“Đinh, nhiệm vụ nghịch tập hoàn thành, hay không rời đi thế giới.” Một đạo âm thanh máy móc lạnh lùng vang lên ở trong ý thức Ninh Thụ.

“Rời, rời, rời...” Ninh Thụ chỉ nghĩ nhanh lên rời đi, mẹ nó quá đau a, coi như là phải rời khỏi thế giới, cũng không nhất định phải để cho nàng bị một mũi tên đâm vào đi.

Hệ thống hồ ta!

Tức thì linh hồn Ninh Thụ rời khỏi thân thể Ân Huệ công chúa.

Sự tình phát sinh quá nhanh, đợi đến thời điểm mọi người kịp phản ứng, mới ý thức được tướng lĩnh Đại Ung bị bắn chết rồi.

Tác-ta Bắc Mạc đều đầm ngực hoan hô, sĩ khí phóng đại, dùng ánh mắt sùng bái kính ngưỡng mà nhìn Nhị vương tử Hách Liên Anh của bọn hán.

Mà bị nhìn chăm chăm trở thành anh hùng Hách Liên Anh gắt gao mà nắm cung tên, có hơi phát run, sắc mặt hơi tái, đồng tử run rẩy, nàng rõ ràng có thể tránh đi, thực lực của nàng không đến nỗi ngay cả một mũi

tên này cũng tránh không được.

Hơn nữa người hán muốn bắn chết không phải là nàng a.

Hách Liên Anh giờ tay lên, cao giọng hô: “Hiện tại lui binh.”

Cái này ...

Rõ ràng hiện tại là thời cơ công thành tốt nhất, làm sao lại muốn lui binh.

“Nhị vương tử, bây giờ chính là thời điểm sĩ khí Đại Ung lao xuống, hiện tại công thành là làm chơi ăn thật, vì cái gì phải lui binh?” Một tướng lĩnh Tác-ta hướng Hách Liên Anh hỏi.

‘BA~’

Hách Liên Anh một tát phiến ở trên mặt tướng lĩnh kia, hơi có chút nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Bổn vương tử nói lui binh liền lui binh.”

Hách Liên Anh tức khắc thay đổi đầu ngựa, quay đầu lại nhìn thoáng qua chiến vị trí của Ân Huệ công chúa, hiện tại đã không có người. Trong thoáng chốc lại như nhìn thấy một ánh mắt thanh lãnh, cao cao tại thượng mang theo sự xem thường cùng giảo hoạt.

Nàng chắc có lẽ không dễ dàng chết như vậy đi.

Đoạn Tinh Huy ôm Ân Huệ công chúa, đi đến lều trại quân ý, la lớn: “Cứu lấy nàng, mau cứu lấy nàng...”

Đoạn Tinh Huy chờ ở ngoài lều, lo lắng đi qua đi lại, tâm tình Đoạn Tinh Huy bây giờ thực nôn nóng, sợ hãi cùng hoảng hốt, còn có một cổ tình cảm mãnh liệt không nghĩ để nàng chết, chỉ cần nghĩ đến nữ nhân xem thường hắn này sẽ chết, nội tâm Đoạn Tinh Huy liền cùng ở bên trong chảo dầu giống nhau, đau đớn muốn chết.

Thời điểm đem mũi tên rút ra, Ân Huệ công chúa kêu rên một tiếng, hơi mở to mắt, nhìn thấy lều vải đơn sơ, nàng như thế nào còn sống.

Nàng vẫn còn ở trong lều trại của Tác-ta Bắc Mạc sao.

Cảm giác đau đớn tập kích, Ân Huệ công chúa hôn mê bất tỉnh.

Ân Huệ công chúa không có việc gì, làm cho mọi người trong quân doanh đều thờ phào một hơi, đặc biệt là Thẩm Phong, tuy rằng trên chiến trường đao kiếm không có mất, nhưng công chúa của một nước chết đi, còn là công chúa ruột thịt của hoàng đế cùng một nương sinh ra chết đi, hẳn chính là có nhiều công lao hơn nữa, hoàng đế cũng sẽ không để ý.

Ân Huệ công chúa lại cảm thấy như là ngủ mơ một hồi, nàng đều không hiểu có phải hay không phía trước trúng một mũi tên liền thấy đời trước của mình hay tình huống hiện tại chỉ là một giấc mộng.

Nhìn này đó nữ tử quý gói trước mặt mình, bộ mặt các nàng nghiêm túc cùng trang trọng, thời điểm nhìn đến đôi mắt của các nàng đều mang theo huyết sắc hồng hồng.

Sờ sờ lên roi bên hông, Ân Huệ công chúa nở nụ cười, mặc kệ là như thế nào, nàng không còn bi thảm như ở trong mộng, không có bị người vũ nhục, không còn sống ở trong A Tỳ địa ngục thống khổ nữa rồi.

Nàng không để cho hoàng huynh thất vọng, nàng là công chúa tôn quý duy nhất của Đại Ung.

Thời điểm trông thấy Đoạn Tinh Huy, Ân Huệ công chúa nở nụ cười, người này trong mộng chính là nam nhân nàng cực kỳ yêu, giờ phút này đang dùng một loại ánh mắt lo lắng nhìn nàng.

Nữ tử thì sao, nữ tử chưa chắc không bằng nam tử, nàng nguyện ý cả đời không gả chồng, vì hoàng huynh chính chiến cả đời, cho dù thống khổ, gian nan so ra còn tốt hơn việc bị rất nhiều nam nhân dùng chung, hẳn chính là cơm heo, sống người không giống người, quý không giống quý, không có tôn nghiêm, không biết sống vì điều gì.

Dù chỉ như một giấc mộng, nhưng cái giấc mộng này vì sao lại chân thật như thế.

“Công chúa, người không sao chứ?” Sau cùng Đoạn Tinh Huy tiến lên hỏi, ý vị thâm trường mà nhìn công chúa, ánh mắt lại mang theo vẻ quý dī, hướng Ân Huệ công chúa hỏi.

Ân Huệ công chúa sững sốt một lát, tựa hồ đã rất lâu thời gian không có nghe được giọng nói của Đoạn Tinh Huy.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Tướng quân yêu thôn cô (37)

Edit: Akito

Tựa hồ vì muốn xác định Ân Huệ công chúa có phải thật hay không không có việc gì, không bao lâu Hách Liên Anh liền đến công thành, nhìn thấy Ân Huệ công chúa đứng ở trên tường thành.

Hách Liên Anh nở nụ cười, cười cực kỳ vui sướng.

Ân Huệ công chúa nhìn Hách Liên Anh, người nam nhân này, tên nam nhân cùng ác ma giống nhau cũng biết cười như thế, nam nhân tàn nhẫn cùng quý quyết sẽ không cười như vậy.

Hắn đang cười cái gì, chẳng lẽ trông thấy nàng không có chết, quá thất vọng cho nên phát điên luôn sao?

Ân Huệ công chúa vuốt roi bên hông, ‘hừ’ lạnh một tiếng, “Bẩn tên.”

Đoạn Tinh Huy quan sát nàng, Ân Huệ công chúa hiện tại càng cao quý kiêu ngạo hơn rồi, còn thoáng mang theo cảm giác như sống lại, hiện tại Ân Huệ công chúa đã không còn thanh lãnh như lúc trước, càng có vẻ đẹp dễ quý giá, thời điểm nhấp môi.

Khi chất lại trở nên không giống trước kia, Đoạn Tinh Huy quả thực cũng bị Ân Huệ công chúa hay thay đổi khiến cho phát điên rồi, trước đó Ân Huệ công chúa nhìn hắn mang theo cực độ lạnh như băng, bị ánh mắt của nàng dò xét, tựa như tâm tư gì đó che dấu dưới đáy lòng đều bị nhìn thấu, ánh mắt mang theo một loại trào phúng cùng ghét bỏ.

Ân Huệ công chúa của hiện tại, nhìn hắn ánh mắt quý quyết, còn có một chút may mắn, đó là thực nhẹ nhàng hơn nhiều, nhưng ngay sau đó ánh mắt nhìn hắn liền cùng người xa lạ giống nhau.

Đoạn Tinh Huy: ...

Trong lòng Đoạn Tinh Huy thoáng chút liên cùng bị xé rách giống nhau, nhìn bóng lưng của Ân Huệ công chúa, có cảm giác đồ vật quan trọng đã triệt để mất đi, trong lòng đột nhiên thấy trống trải, rối tung làm cho lòng người khó chịu.

Trận chiến này vẫn luôn đánh tới đầu xuân, thời điểm tuyết hóa đầu xuân, Hách Liên Anh mang theo tàn binh lui về thảo nguyên, trước khi đi, ánh mắt triển miên quý quyết nhìn đến Ân Huệ công chúa.

Ân Huệ công chúa cười nhạo một tiếng, nàng không còn là nữ nhân thực đáng thương trong mộng kia nữa rồi, nàng vĩnh viễn là công chúa tôn quý duy nhất của Đại Ung Ân Huệ công chúa.

Khải hoàn hồi triều, thời điểm lại nhìn thấy Lý Ôn, nước mắt Ân Huệ công chúa đều tuôn ra, thế giới này, chỉ có hoàng huynh là người thân của nàng.

Lý Ôn rất vui mừng mà nhìn Ân Huệ công chúa, một hồi lâu mới lên tiếng: “Người lại thay đổi?”

“A?” Ân Huệ công chúa không hiểu rõ cho lắm.

Lý Ôn hạ chi, trăm năm sau Ân Huệ công chúa có thể chôn cất ở Hoàng lăng, hưởng khói lửa nhân gian, đây là vinh quang cực đại, còn chưa có một công chúa nào có được vinh quang như vậy.

Công chúa tuy là muội muội hoàng đế, nhưng nói cho cùng vẫn là nữ tử, gả cho người về sau chính là con nhà người ta rồi, vinh quang như vậy lại khiến cho đám đại thần đều làm bà làm bà.

Lý Ôn cái gì cũng không có nói, trực tiếp cho người đem những đại thần cực lực phản đối đưa đến biên cảnh, đi thủ biên cương rồi.

Hưởng thụ sinh hoạt phồn hoa ở kinh thành, đứng nói chuyện thất lưng không đau, cũng thử đến biên cảnh thủ đi thôi.

Kế tiếp là thời điểm luận công ban thưởng, thời điểm ban công lao cho Đoạn Tinh Huy, Lý Ôn nhìn Ân Huệ công chúa, Ân Huệ công chúa nhàn nhạt nói: “Luận công ban thưởng là được rồi, hoàng huynh không cần cố kỵ thân muội.”

Đợi đến thời điểm Đoạn Tinh Huy biết chính mình trở thành chính nhị phẩm Phiêu Kỵ Đại tướng quân, tâm tình thực rất phức tạp, lại nhìn đến Ân Huệ công chúa ngồi ở phía trước đại điện, tâm tình Đoạn Tinh Huy càng phức tạp hơn.

Đoạn Tinh Huy cơ hồ dùng tốc độ chậm như rùa quay về Đoạn phủ, trong lòng hắn một chút cũng không có tâm tình xúc động, tâm tình lại trầm trọng đi thường, không thể phủ nhận, trong lòng của hắn thực hối hận.

Cửa ra vào của Đoạn phủ phi thường náo nhiệt, Đoạn Tinh Huy một thân áo giáp. Vinh quang mà trở về, Đoạn phủ nhân nhìn thấy nhi tử của mình, vui đến phát khóc, đau lòng mà nói đen, gầy.

Ánh mắt Đoạn Tinh Huy đảo qua Nguyên Đông, sau cùng đặt ở trên người Nhị Nha, trên người nàng mặc vào y phục hồ lam tơ lụa, trên đầu cài cây trâm, thần sắc cao hứng, lộ ra hàm răng, nhưng tức thì ý thức được không ổn, vội vàng nhấp nhấp môi.

Nhị Nha thực mau lại hướng Đoạn Tinh Huy lộ ra một nụ cười không lộ răng, nhưng không biết rằng, vẻ tươi cười như vậy lại làm cho sắc mặt của nàng co rúm lại, thậm chí rất tự ti, liền một cái mùa đông thời gian, trên người Nhị Nha đã không có sự tự do, đơn thuần cùng tốt đẹp mà Đoạn Tinh Huy thấy trước kia rồi.

Nhị Nha hiện tại nhất cử nhất động như được đúc nặn, cùng con rối giống nhau.

Đoạn Tinh Huy nhìn thấy nụ cười trên mặt nàng, trong đầu lại hiện ra vẻ mặt của Ân Huệ công chúa, nàng thậm chí còn dám vươn đầu lưỡi liếm vết máu ở khóe miệng, thần sắc tà mị, rung động lòng người.

Đoạn Tinh Huy cưới Nhị Nha, làm cho Nhị Nha vô cùng hưng phấn, trong tiệc rượu, Đoạn Tinh Huy uống rất nhiều, ngay cả nước mắt cũng chảy ra, có lẽ là đang vui mừng, có lẽ là đang hối hận.

Đoạn Tinh Huy cùng Nhị Nha sinh hoạt cũng không phải tốt đẹp như trước, Đoạn Tinh Huy cho Nhị Nha vị trí chính thê, nhưng lại không có thực hiện lời hứa hẹn một đôi một kiếp một đôi người, bên cạnh hắn có những nữ nhân khác, đã không có Ân Huệ công chúa, những người khác, dù cho có bao nhiêu nữ nhân, Đoạn Tinh Huy cũng không để ý.

Cuộc đời của hắn đã không có hạnh phúc hắn muốn, Nhị Nha không cam lòng, lại cũng không thể chịu đựng, chịu đựng nam nhân của mình cùng nữ nhân khác lẫn ở bên nhau, tâm xuyên trăm lỗ.

Hiện tại Ân Huệ công chúa trở thành minh nguyệt quang trong lòng Đoạn Tinh Huy, nốt ruồi chu sa, đồ vật không chiếm được chính là tốt nhất, Đoạn Tinh Huy đời này không bao giờ có thể được tới Ân Huệ công chúa, Ân Huệ công chúa liền biến thành nhân vật cùng thần tiên phi từ giống nhau.

Sau khi chiến sự chấm dứt, Bắc Mạc phái đến một đoàn sứ giả, nói nguyện ý kí kết điều khoản, hiệp ước hai nước trăm năm không xâm phạm lẫn nhau, nhưng là có một điều kiện, chính là lại để Ân Huệ công chúa cùng Nhị vương tử Bắc Mạc Hách Liên Anh hòa thân.

Lòng muông dạ thú còn chưa chết, Ân Huệ công chúa nở nụ cười, nàng chính là chết cũng sẽ không đi đến Bắc Mạc, lần này Ân Huệ công chúa còn chưa có nói gì, Lý Ôn liền phản đối.

Đoàn sứ giả Bắc Mạc vừa đi, Ân Huệ công chúa liền cùng Lý Ôn nói mình nguyện ý đi thủ biên cương, thậm chí nguyện ý cả đời không gả chồng, ngăn chặn Tác-ta Bắc Mạc.

Ân Huệ công chúa gần như nói trắng ra, thế giới này không còn nam tử có thể xứng đôi với nàng, Lý Ôn vui đùa: “Nếu như gặp được nam nhân ưu tú như hoàng huynh vậy cũng không gả?”

Ân Huệ công chúa nở nụ cười, “Người như hoàng huynh vậy thế gian chỉ có một người, không còn người nào khác.”

Đoạn Tinh Huy ở trên đại điện, nghe được Ân Huệ công chúa nói như vậy, hắn nhớ rõ Ân Huệ công chúa ở thật lâu thật lâu trước kia, nói hắn là nam nhân tốt nhất thế gian, Ân Huệ công chúa hiện tại, thân ảnh của hắn cũng khó có thể lọt vào đáy mắt của nàng.

Ân Huệ công chúa đi suốt đêm gấp gấp quay về biên cảnh, mang theo nữ binh của mình đứng ở trên tường thành xem xét, nhìn đến thi thể Tác-ta treo một loạt ở trên tường thành, không có băng tuyết bao phủ, hiện tại thi thể Tác-ta đều lộ ra bộ dạng vốn có.

Lộ ra khuôn mặt dữ tợn mà thống khổ, thành từng khối thây khô, Thái Tang hướng Ân Huệ công chúa nói: “Hiện tại Tác-ta cũng không dám nhìn những thi thể này nữa, Tác-ta vào trong thành trao đổi hàng hóa cũng không dám kiêu ngạo, dân chúng ở nơi này đều gọi công chúa là Chiến Thần nương nương, còn nói muốn vì nương nương dựng Trường Sinh bài cùng đức tượng đấy.”

Ân Huệ công chúa cười cười, không nói gì, nhưng là cũng không lâu lắm, trong thành liền dựng lên một cái thạch điêu cực lớn, nghiêm nhiên chính là Ân Huệ công chúa một thân áo giáp, tóc cao cao dựng thẳng, sợi tóc theo gió đung đưa, ánh mắt ngạo nghễ cùng tôn quý, bên hông dắt roi.

Nhìn thấy cái pho tượng cực lớn này, nước mắt Ân Huệ công chúa chảy xuống, nàng là công chúa tôn quý của Đại Ung, được người người kính ngưỡng Ân Huệ công chúa, không phải một cô công chúa bị đánh nước mắt nữa rồi.

HẾT QUYỂN 2

Sơ lược về Quyển 3: Thê tử của tổng tài

- Quyển này hơi cầu huyết né, nhưng số chương ít hơn nhưng cũng không ức chế lắm đâu.

- Minh trích một đoạn trong quyển này nhé:

Ninh Thư cười lạnh, hướng phía dưới Tiêu Diễn cho một cái đầu gối...

“Cô...” Tiêu Diễn đôi mắt đỏ bừng nhìn Ninh Thư.

Tiêu Diễn nắm chặt tay Ninh Thư như muốn vặn đứt tay cô...

Ninh Thư chịu đựng đau đớn trên tay, “BA~” phẫn trên mặt Tiêu Diễn.

Ninh Thư: “Buông tay.”

“BA~...” Một cái đại tát tai.

“Buông tay.”

“BA~...” Lại một cái đại tát tai.

“Tôi nói, buông tay.”

“BA~, BA~...” Đại tát tai không ngừng...

(Haizz, thật là.. bà Thư bà nói buông tay thì buông tay đi, cứ túm tay bà làm chi cho bà táng sml thế kia. Tội nghiệp anh nam chính... đẹp mà thiếu năng -_-)

Mong các bạn đón đọc ^^

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phản Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 69: Thê tử của tổng tài (1)

Edit: Akito

Thời điểm Ninh Thư trở lại hệ thống không gian, nhận không được sờ lên bả vai của mình, đến bây giờ mà nói cảm giác còn rất đau.

Làm người bình thường lâu rồi, Ninh Thư thực lâu không có trải qua đau đớn như vậy, cũng chỉ có trị bệnh bằng hóa chất mới đau đớn như thế, Ninh Thư đều sắp quên chính mình đã từng là người bệnh rồi.

Cúi đầu nhìn xuống cơ thể của mình, Ninh Thư thở dài một hơi, linh hồn lại âm đạm đi một ít, liền nhanh chóng ngồi xuống hấp thu năng lượng của không gian này.

Ninh Thư nghĩ đến Tuyệt Thế Võ Công, dứt khoát dựa theo con đường Tuyệt Thế Võ Công vận hành, tốc độ như này thật sự quá chậm.

Trong đầu Ninh Thư nghĩ đến tâm pháp Tuyệt Thế Võ Công, cũng không biết có thành công hay không, cô bây giờ chỉ là linh hồn, không có cơ thể không có kinh mạch như thế nào vận hành tâm pháp, cảm giác cũng là say.

Ninh Thư ngồi dưới đất, nhắm mắt lại đem vật chất không biết là cái gì dẫn vào thân thể, làm cho Ninh Thư kinh hi chính là, tốc độ nhanh hơn một tí, hơn nữa này đó vật chất dẫn vào trong linh hồn cảm thấy thật dễ chịu, một cỗ cảm giác mát lạnh.

Thời điểm Ninh Thư đang hăng say, trong không gian truyền tới một đạo thanh âm máy móc lạnh lẽo.

“Chúc mừng người chơi trở về, hiện tại muốn xem bản tư liệu sao?”

“Được.”

Ninh Thư vừa đáp xong, trước mặt liền xuất hiện màn hình, trên đó hiện ra tư liệu của cô.

Số hiệu: 2333

Tên họ: Ninh Thư

Tuổi: 27

Điểm kinh nghiệm EXP: 7100 (7100/10000)

Giá trị Linh hồn: 60

Điểm Sinh mệnh: 50

Giá trị trí tuệ: 80

Giá trị Mị lực: 1

Giá trị May mắn: 25

Tinh thần lực: 120

Giá trị vũ lực: 10

Tư chất: 24

Công đức: 2

Kỹ năng: Kỹ năng bắn súng vòng năm, Kỹ năng solo cận bã, Tuyệt Thế Võ Công nhập môn

Danh hiệu Vinh dự: Chiến thần nương nương.

Ninh Thư trông thấy danh hiệu Chiến Thần nương nương này quả thực có chút sùng sốt, cô lúc nào có một cái danh hiệu như vậy rồi, còn là một nương nương?

Được rồi, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là tích phân lần này chỉ có 3000, cộng thêm trước kia cô trao đổi Tuyệt Thế Võ Công, tổng cộng cũng chỉ có 7100 phân, còn có 2 điểm công đức cũng chả biết làm được cái mẹ gì.

Chiến đấu hằng hái đầm máu, máu trên người không rõ lắm là máu đại di mục hay là máu của kẻ địch, cuối cùng mới được một chút điểm tích phân như vậy.

Được rồi, có điểm tích phân liền không tệ đi, có thể còn sống trở về đã không tồi.

“Cô nhận được 5 điểm giá trị thuộc tính kèm theo, muốn thêm ở thuộc tính nào?” Hệ thống không gian lên tiếng hỏi.

Ninh Thư điểm màn hình, đầu tiên điểm ở mặt trên giá trị may mắn, hơn nữa còn mang theo tâm tình bị phẫn cực kỳ, cô phát hiện nhân phẩm của mình thật sự không tốt lắm, đều sắp rồi đi thể giới, kết quả còn bị trúng một mũi tên, đau đến không muốn sống luôn.

Ninh Thư đem giá trị thuộc tính phân phối xong, màn hình đã có thay đổi.

Số hiệu: 2333

Tên họ: Ninh Thư

Tuổi: 27

Điểm kinh nghiệm EXP: 7100 (7100/10000)

Giá trị Linh hồn: 60

Điểm Sinh mệnh: 50

Giá trị trí tuệ: 80

Giá trị Mị lực: 1

Giá trị May mắn: 25 (+3)

Tinh thần lực: 120

Giá trị vũ lực: 10

Tư chất: 24 (+2)

Công đức: 2

Kỹ năng: Kỹ năng bắn súng vòng năm, Kỹ năng solo cận bã, Tuyệt Thế Võ Công nhập môn

Danh hiệu Vinh dự: Chiến thần nương nương.

“Tiến vào thể giới nhiệm vụ hay không?” Thanh âm máy móc của hệ thống vang lên.

Ninh Thư lắc đầu, “Tôi tiến vào thế giới muộn một chút.”

Trải qua thế giới trước linh hồn của cô đã tiêu hao nhiều, trở nên âm đạm hơn, hơn nữa thế giới trước cô đã trải qua giết chóc, từ một công dân tốt biến thành một tướng quân trên tay nhuộm máu tươi, cô cần thiết phải thoáng lắng xuống tâm tình của mình một chút, không để ý mà tiếp tục, cô sẽ phát điên.

Ninh Thư buông lòng tư tưởng của mình, cô chỉ là cô, cô là Ninh Thư, cho dù trải qua chuyện gì, cô đều là chính mình, cho dù cô thay người khác sinh hoạt, nhưng cô trước sau chỉ là Ninh Thư.

Thời điểm Ninh Thư chưa có phát giác, linh hồn của mình đã trở nên dày nặng lên, thần sắc của cô nhẹ nhàng, nhắm mắt lại, bộ dáng tựa hồ thực hưởng thụ.

Cũng không biết đã qua bao lâu, Ninh Thư mở to mắt, cúi đầu nhìn xem cơ thể của mình, cảm thấy so với lúc trước ngưng thật không ít, nhất định phải dò đủ điểm tích lũy, đổi lấy bí tịch tu luyện, như vậy tu luyện mới có thể càng hữu hiệu.

“Tôi chuẩn bị tốt, có thể tiến vào thế giới.” Ninh Thư nói.

Vừa dứt lời, Ninh Thư liền tức khắc cảm thấy đau đầu chóng mặt.

Mẹ nó quá thốn, mỗi lần đều là như thế này, thoáng nhắc nhở người ta một tí sẽ chết sao, cho hệ thống đánh giá kém, cút xéo.

Có lẽ bởi vì linh hồn lớn mạnh hơn một chút, thời điểm Ninh Thư có ý thức, không có khó chịu giống như phía trước vậy, nhưng lại nghe thanh âm âm ỉ bên tai.

“Cô là người lớn, cùng một đứa trẻ con so đo cái gì.” Một đạo thanh âm mát lạnh lãnh khốc truyền đến.

“Hơn nữa Đại Bảo cũng không phải cố ý, cô muốn chết muốn sống như vậy là có ý gì, Tô Nhiễm, nhìn xem đức hạnh của cô đi.”

“Con rể, con nói như vậy cũng không đúng, Nhiễm nhi nó mới mất đi hài tử, đều là hài tử của tiểu tiện nhân Tô Manh kia làm cho Nhiễm nhi mất đi hài tử, đứa bé kia đẩy người còn có lý sao?” Một giọng nói bi thương của phụ nữ vang lên.

Lúc này, giọng nam có vẻ hơi chút tức giận, “Tôi không muốn từ trong miệng người khác nghe được bất luận lời nói không tốt nào về Tô Manh.”

“Con...”

Ninh Thư nghe những lời này, cổ sức mở to mắt.

“Nhiễm, con tỉnh rồi?” Một người phụ nữ ân cần nhìn xem Ninh Thư, trong ánh mắt mang theo bọt nước.

Ninh Thư ‘Vâng’ một tiếng, nhúc nhích cơ thể, sau đó phía dưới liền sóng gió mãnh liệt, bụng rất đau, như là có dao găm cắm vào vậy.

Ninh Thư tức thì ngốc bức, lúc này là chuyện gì xảy ra?

“Con đừng động đây, thân thể không tốt con đừng động đây.” Người phụ nữ đè thân thể Ninh Thư xuống.

Ninh Thư đảo con mắt thoáng đánh giá chung quanh một phát, chớp mũi bao quanh một cỗ hương vị nước sát trùng, xem ra là ở trong bệnh viện.

Ánh mắt dừng lại ở giường bệnh cách đó không xa, Ninh Thư thấy được một người đàn ông mặc âu phục màu đen, dáng người hần cao lớn thẳng tắp, một thân âu phục mặc ở trên người hần lộ ra vẻ cực kỳ gọi cảm.

Biểu tình lạnh lùng lại soái khí, một thân âu phục phẳng phiu, phong cách hắc bạch giản lược.

Đường nét khuôn mặt đẹp trai rõ ràng, sắc mặt cùng ánh mắt đều mang theo lãnh khốc, toàn thân đều tràn ngập một loại bá đạo khốc soái, khí thế duy ngã độc tôn.

Lại một người nam nhân phi thường có mị lực, chính là hiện tại người nam nhân này nhìn chăm chăm mình ánh mắt phi thường không tốt, đã vậy còn kèm theo cực độ chán ghét, bộ dạng như vậy thật cùng nhìn kẻ thù giống nhau.

Ninh Thư nháy mắt, hiện tại cô còn chưa có tiếp thu cốt truyện, cũng hoàn toàn không biết tình huống trước mắt là như thế nào, cho nên liền cảm miệng không nói lời nào.

Người nam nhân kia thấy thái độ Ninh Thư làm bộ làm tịch như vậy, cười lạnh một tiếng, cầm lấy áo khoác trên ghế sa lon liền đi rồi.

Thái độ nam nhân như vậy làm cho người phụ nữ vừa nãy trấn an Ninh Thư thực hết sức giận dữ, nhìn bóng lưng người nam nhân kia tức giận đến cơ thể phát run, sau đó xoay đầu lại, nhìn Ninh Thư, âm thanh đau xót nói: “Nhiễm, con gái của mẹ a.”

Hiện tại thân thể Ninh Thư cực kỳ không thoải mái, bụng rất đau, chắc không phải như cô nghĩ đi.

“Con mệt rồi.” Ninh Thư nói, cô hiện tại cần thiết phải tiếp nhận cốt truyện trước.

“Vậy con nghỉ ngơi cho tốt, con bây giờ đang là Tiểu Nguyệt tử, không thể nghỉ nhiều, dưỡng thân thể cho tốt, những chuyện khác về sau lại nói.” Tô phu nhân hướng Ninh Thư nói.

A tịch a, Tiểu Nguyệt tử, cả người Ninh Thư đều bùng cháy, khó trách bụng đau như vậy, đây là sảy thai a, cô một đứa con gái chưa gả, trực tiếp vượt qua nhiều giai đoạn như vậy, hiện tại sinh non làm Tiểu Nguyệt tử rồi.

Tô phu nhân trông thấy biểu tình của con gái mình thực quái dị, cho rằng con vì sự tình hải tử mà thương tâm, luôn miệng nói: “Mẹ không nói nữa, con nghỉ ngơi cho tốt.”

Nói xong Tô phu nhân lau đi nước mắt, “Mẹ trở về nấu canh gà cho con.”

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Thê tử của tổng tài (2)

Edit: Akito

Đợi đến sau khi Tô phu nhân rời đi, Ninh Thư chịu đựng bụng không thoải mái, trở mình một cái, sau đó phía dưới liền đau đớn cùng đê vỡ giống nhau.

Ninh Thư cảm thấy cuộc đời thật sự tràn ngập ác ý, vì cái gì thời điểm mỗi lần cô tiến vào thế giới lại vi diệu như vậy, hoặc là bị người đánh hội đồng, hoặc là chính mình muốn tuyệt thực chết đói, hiện tại trực tiếp sau khi sinh non.

Quyết định, về sau giá trị thuộc tính đều thêm ở trên giá trị may mắn, nhân phẩm của cô thật sự kém như vậy sao?

Quả thực là hổ cha a.

Ninh Thư nhắm mắt lại, bắt đầu tiếp nhận cốt truyện, chỉ là cái cốt truyện này làm cho Ninh Thư có loại cảm giác đau bụng kinh cùng thêm nhức hết cả bì.

Cái cốt truyện này vô cùng đơn giản, chính là chuyện xưa ngủ sai giường, mang bóng chạy, sau cùng người một nhà hạnh phúc ở bên nhau.

Nguyên chủ của Ninh Thư tên là Tô Nhiễm, cùng nữ chủ quân Tô Manh là chị em họ, nhưng lại là tình địch.

Cốt truyện vừa bắt đầu thì cha mẹ của Tô Manh xảy ra tai nạn xe cộ qua đời, hơn nữa tai nạn xe cộ này có chút như là cha mẹ của cổ thân thể này bày ra âm mưu.

Phải biết rằng hào môn tranh đấu đều là thảm liệt như vậy.

Ở trong tang lễ, Tô Manh chỉ trích bác cả chính là hung thủ hại chết cha mẹ mình, nhưng lại không có chứng cứ, vừa đau buồn vừa thống khổ Tô Manh chạy đến quán bar uống rượu, nghĩ đến ba mẹ người yêu thương mình từ nay về say đã rời khỏi mình, cô liền là cô nhi.

Cô lại không có cách nào báo thù, Tô Manh càng uống càng say, cuối cùng bị săn điểm công tử ca nhìn trúng.

Tô Manh đầu gì cũng lớn lên ở trong hào môn, biết rõ người đàn ông này có ý đồ, nhưng thân thể lại mềm nhũn, bị công tử ca đưa tới khách sạn, Tô Manh lợi dụng cơ hội, chạy trốn sang một cái phòng khác.

Mà căn phòng này chính là phòng của nam trúc quân.

Thình không nên hỏi vì cái gì nam chính lại ở trong phòng này, cũng đừng hỏi nam trúc quân không có nổi một cái biệt thự cho mình sao, một hai phải tới ở khách sạn.

Ninh Thư mẹ nó cũng không biết, sự tình chính là trùng hợp như vậy.

Hai người xé a xé a một trận, cuối cùng ngủ chung với nhau, thiên lôi câu địa hỏa, đất rung núi chuyển đấy.

Thời điểm sáng sớm hôm sau tỉnh lại, nam trúc quân Tiêu Diễn thấy bên cạnh mình đã không có người rồi, mà bên giường lại có tờ giấy, còn có một ngàn khối, nói là phí cho hắn đêm qua.

Tiêu Diễn tức giận không kim được, vốn dĩ buổi sáng liền có phản ứng sinh lý, lại nhìn đến này đó tiền, cùng lời trên tờ giấy mà nói, nam trúc quân thiếu chút nữa khi bần rồi.

Sau đó thế phải tìm được người phụ nữ đáng giận kia blah blah...

Đừng hỏi vì cái gì một người say rượu có thể tỉnh lại trước so với một người bình thường, Ninh Thư chỉ có thể nói, có lẽ Tiêu Diễn quá mệt mỏi, thế lực tiêu hao quá nhiều.

Lại nói đến bên này Tô Manh liền cùng chứng vọng tưởng bị hại giống nhau, cảm thấy bác cả muốn nhỏ cò tận gốc, sau đó hóa tốc mà mua vé máy bay xuất ngoại.

Và rồi ở quốc nội Tiêu Diễn đều đem đất phải xóc lên hết, cũng không có tìm được nữ nhân kia.

Đến ngoại quốc Tô Manh phát hiện mình mang thai, nghĩ đến chính mình đã không còn người thân, đứa bé này chính là món quà mà ông trời ban cho cô, Tô Manh quyết định sinh nó ra.

Sau đó vô cùng may mắn liền sinh ra một đôi long phượng thai, hai đứa bé này lớn lên đáng yêu vô cùng, chỉ số thông minh lại cao, còn có thể kiếm tiền, hiểu chuyện ngoan ngoãn không giống như tính cách của những đứa trẻ nên có, với tư cách anh trai, không riêng muốn chăm sóc em gái của mình, có đôi khi còn phải chăm sóc một chút ma ma ngốc ngốc mơ hồ.

Tiêu Diễn không tìm được Tô Manh, liền thuận theo ý của ba mẹ, cưới Tô Nhiễm môn đăng hộ đối, mà Tô Nhiễm chính là chị họ của Tô Manh.

Bảy năm sau, Tô Manh về nước, mang theo hai đứa nhỏ về lại cố hương, dưới tác dụng của nhỏ mà lạnh Tô Đại Bảo, Tiêu Diễn cùng Tô Manh liền nổi lại tình xưa rồi.

Tiêu Diễn liếc một cái liền nhận ra người phụ nữ này, lại nhìn đến bên người cô có hai đứa nhỏ, trong lòng càng nhảy lên lợi hại.

Mà Tô Manh biết được người đàn ông này trở thành anh rể của mình, càng đối với Tiêu Diễn chẳng thêm ngó tới, hơn nữa cho dù cô mò côi ba mẹ, người theo đuổi cô cũng không ít đấy, còn có nam nhân lạnh lẽ chờ đợi ở bên cạnh cô.

Mà nguyên chủ biết được chồng của mình cư nhiên cùng em họ mình đã có con riêng lớn như vậy rồi, cả người đều cảm thấy không tốt, cô cùng Tiêu Diễn kết hôn gần năm năm, vẫn còn chưa có đứa con nào.

Đời trước quan hệ không tốt, quan hệ giữa Tô Manh cùng Tô Nhiễm càng thêm ác liệt hơn, đã vậy hiện tại Tô Manh rõ ràng cho thấy muốn tới đoạt chồng của mình, đặc biệt là về mặt của Tô Manh biểu tình ‘Tôi không nhìn trúng chồng của cô, quản chồng cô cho tốt’, càng làm cho Tô Nhiễm thâm hận, nếu xem thường, vì sao lại dính cùng một chỗ mà liếc mắt đưa tình.

Tiêu Diễn đối với Tô Manh rề rề sâu đậm, lại còn có một cặp trai gái đáng yêu, này một đôi trai gái chính là đem trên dưới Tiêu gia đều thu phục, nhất là hai ông bà Tiêu gia, dưới tình huống nguyên chủ

Tô Nhiễm kết hôn nhiều năm như vậy cũng không có con, đối với hai đứa nhỏ này quả thực muốn ánh trăng không hái ngôi sao.

Trước đó không lâu, Tô Nhiễm xét nghiệm ra có thai hai tháng, cơ hồ khiến Tô Nhiễm vui đến phát khóc.

Nhưng cũng không lâu sau, đã bị Đại Bảo sáu tuổi đẩy từ trên cầu thang xuống.

Tô Nhiễm nằm trong vũng máu, nghe được Đại Bảo nghịch ngợm nói mình không phải cố ý, là di này muốn đẩy hấn, hấn chỉ động một chút, sau đó di liền tự mình ngã xuống lầu.

Mà Tiêu Diễn lại còn nói, nên làm như vậy, con của ba thực thông minh.

Thân thể đau đớn cũng so ra kém thống khổ trong nội tâm.

Nơi nào là manh bào a, này căn bản là hùng hài tử, tiểu hài tử ngây thơ mang theo tàn nhẫn, Đại Bảo thông minh như thế không rõ rồi sẽ có hậu quả gì đây.

Có thể kiếm tiền, IQ cao, còn là một hacker đỉnh cấp, nam chính hần phải là Đại Bảo a, tồn tại quả thực chính là bất hack.

Ninh Thư tiếp nhận hết cốt truyện, cảm giác cả người đều không khỏe lắm, đây là cái thế giới gì a, tam quan bất chính như thế, chưa lập gia đình đã sinh con, tiểu tam thượng vị, sau cùng còn hạnh phúc mà ở chung một chỗ.

Tam quan đều bị bóp nát.

Tâm nguyện của nguyên chủ: 1, bảo trụ Tô gia, không để Tiêu gia chiếm đoạt Tô gia. 2, chết cũng không ly hôn, làm cho Tô Manh đời này đều là tình nhân danh bất chính, ngôn bất thuận, để cho hai cái đứa nhỏ độc ác vĩnh viễn đều là con riêng ti tiện, nếu tất cả mọi người đã nói cô ác độc, cô liền ác độc đến cùng.

Tính tình này cũng rất cương liệt đấy, một con đường đi đến biến đen, hoàn toàn là tiết tấu hắc hóa a.

Này đúng là thời gian bị Đại Bảo đẩy xuống lầu không lâu, đưa đến bệnh viện, thời điểm Ninh Thư vừa tỉnh lại, nói chuyện cùng mẹ nguyên chủ Tô phu nhân chính là Tiêu Diễn.

Người ngược lại lớn lên thực dễ nhìn, nhưng là thái độ đối xử với vợ của mình liền không tốt đẹp như vậy.

Ninh Thư tương đối may mắn chính là, cô hiện tại có thể không cùng Tiêu Diễn lăn giường, nếu không phỏng chừng Ninh Thư sẽ phun vào vẻ mặt Tiêu Diễn.

Kỳ thật chính là muốn lăn, Tiêu Diễn cũng phải vì Tô Manh thủ thân như ngọc, muốn bang cũng phải cũng nữ chủ quân bang.

Lần này Tô Nhiễm mang thai liền để cho Tô Manh rất không vui, mang thai hai tháng, cho thấy rõ ở sau khi cô trở về, Tiêu Diễn vẫn cùng Tô Nhiễm ác độc lẫn cùng một chỗ, điều này làm cho Tô Manh thực ghê tởm.

Chính vì vậy, vừa mới ở trong phòng bệnh, Tiêu Diễn đối với Tô Nhiễm chán ghét đến cực điểm, chỉ kém nói thẳng cô nha đáng đời, tựa hồ cũng không nghĩ tới đứa con trong bụng Tô Nhiễm cũng là con của hắn.

Bạc bẽ nguội lạnh đến vậy.

Tình yêu vốn là tốt đẹp đấy, nhưng nó lại thành lập ở trên tiền đề hủy diệt người khác, tình yêu như vậy thật đúng là ghê tởm a.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Thê tử của tổng tài (3)

Edit: Akito

Ninh Thư bắt đầu sinh hoạt ở cử khổ bức, không thể tắm rửa, cũng không thể gội đầu, Tô phu nhân thậm chí còn không muốn cho Ninh Thư đánh răng, nhưng Ninh Thư thật sự chịu không được.

Trong lúc nằm viện, người Tiêu gia cũng không có ai đến thăm cô, hiện tại cô đầu gì cũng là thiếu phu nhân của Tiêu gia không phải sao? Nhưng lại cảm thấy nguyên chủ Tô Nhiễm cùng người trong suốt giống nhau, không có cảm giác tồn tại gì đây này?

Đến như vậy cũng không ly hôn, ly hôn ai lo phận nấy không tốt sao? Như này có ý nghĩa gì?

Nếu nhất định tiếp diễn như vậy, Tiêu Diễn tuyệt đối muốn đem cô biến thành vong thê, sau đó cưới Tô Manh vào cửa a.

Nghĩ đến kết cục của nguyên chủ, chỉ có thể nói, không làm thì không chết, cùng nam nữ chính đối đầu, chết thật thê thảm a.

Tiêu gia lãnh đạm với con gái của mình như vậy, làm cho lòng Tô phu nhân thực bất mãn, chính mình ngày đêm cực nhọc, không dám yên ổn nghỉ ngơi mà ở trong bệnh viện chăm sóc con gái của mình, làm Ninh Thư cũng có chút cảm động, thật nên để nguyên chủ nhìn xem, có người quan tâm cô như vậy, làm gì phải đem tinh lực đặt ở trên người một thằng đàn ông không cần mình.

Tô phu nhân nhìn con gái của mình, thần sắc thực ưu sầu, làm chuyện gì cũng có chút cẩn thận từng li từng tí, chính là sợ chạm đến nỗi đau mất con của con gái.

Ninh Thư một chút cũng không thích bệnh viện, thời điểm còn sống, một năm 365 ngày đều trải qua ở trong bệnh viện, để cho hiện tại nằm ở trong bệnh viện liền khiến người ta ghét bỏ.

Đợi đến lúc Ninh Thư đều sắp ở cử xong, Tiêu Diễn cũng không có đến liếc nhìn cô một lần, bạc bẽ như thế, tốt xấu gì cũng là vợ của hắn không phải sao.

Tựa như không đối với một nữ nhân khác tàn nhẫn liền không thể biểu đạt được tình yêu dành cho nữ chủ vậy, thật sự là hai b.

Ninh Thư vốn tưởng rằng mình sẽ vượt qua một cái ở cử tương đối thanh nhàn, thời điểm cũng sắp ra viện, lại thấy nữ chính Tô Manh đến thăm bệnh.

Tô Manh tới thăm cô?!

Ninh Thư nằm ở trên giường, quan sát Tô Manh, dáng người Tô Manh nhỏ nhắn xinh xắn, một mái tóc mềm mại, hơi xoăn, xứng với đáng nhỏ nhỏ của cô, mặt tròn tròn, nhìn hoàn toàn không giống như một người mẹ đã có hai đứa con sáu tuổi, rất xinh đẹp.

Ninh Thư míc míc ghèn trong khóe mắt, cạ ở trên người Tô Manh đứng bên cạnh giường, Tô Manh tức thì có loại cảm giác bị sét đánh trúng, khóe miệng co gập, vội vàng đem bó hoa đặt ở đầu giường, rời xa Ninh Thư.

Tô Manh không nói lời nào, Ninh Thư cũng không nói lời nào.

Mà ánh mắt Tô phu nhân nhìn Tô Manh vô cùng sắc bén, trong ánh mắt đều không chút nào che dấu sự chán ghét, hiển nhiên đối với cô cháu gái này, quả thực là hận thấu xương.

Tô Manh không có để tới ánh mắt của Tô phu nhân, Tô Manh biết rõ, bọn họ tuy là người thân, nhưng lại là kẻ thù, ba ba ma ma của cô đều do một nhà bác cả, đã mất đi tính mạng, ba ba ma ma của cô cho tới bây giờ cũng không có nghĩ qua cùng bác cả tranh đoạt thứ gì, vì cái gì bọn hắn liền không thể buông tha cho bọn họ đây.

Ninh Thư nằm ở trên giường, nhìn thấy biểu tình Tô Manh biến đổi thất thường, một hồi u oán, một hồi phiền muộn, một hồi căm hận, tóm lại, biểu tình quá phức tạp đi, quả thực khó có thể hình dung.

Ninh Thư mở miệng nói: “Cô tìm tôi có chuyện gì?”

Ánh mắt Tô Manh phức tạp mà nhìn đến nữ nhân nằm ở trên giường, mở miệng nói: “Chuyện cô từ trên lầu ngã xuống, Đại Bảo nói với tôi, nó là không cần thận.”

Ninh Thư: ...

Đây là tôi đâm dao vào trái tim của cô?

Ninh Thư nhấp nhấp môi nhìn Tô Manh, Tô Manh nói tiếp: “Đối với sự tình phát sinh thành như vậy, tôi thật xin lỗi, đây đều là báo ứng.”

Báo ứng?! Ninh Thư trực tiếp phun ra, câu lấy khóe miệng cười lạnh một tiếng, “Cô nhưng thực ra nói thử xem, là báo ứng gì, bóp chết một đứa trẻ còn chưa được nhìn thấy thế giới, chỉ sợ báo ứng sẽ càng lớn đi.”

“Chuyện này rốt cuộc là như thế nào, trong lòng mọi người đều rõ ràng đi, hiện tại cô chạy tới nói báo ứng với tôi, Bồn cung... Hừ, báo ứng cái gì?”

Tô Manh bị thần sắc của Ninh Thư dọa sợ, chỉ cảm thấy người trước mặt sắc bén vô cùng, trong lòng Tô Manh cũng dâng lên một cỗ tức giận, lạnh lùng nói: “Nếu muốn người khác không biết, trừ phi mình đừng làm, một nhà các người làm chuyện thương thiên hại lý gì, cho nên con của cô cũng không muốn cô trở thành mẹ của nó, mới rời bỏ cô như vậy.”

“Mấy tiện nhân này, cướp chồng người khác, sinh ra thằng nhãi con cũng là lòng dạ hiểm độc, Tô Manh, mày cũng không phải thứ gì tốt, mày dựa vào cái gì nói con gái của tao như vậy, tiện nhân không biết xấu hổ, bò lên trên giường đàn ông, còn sinh ra hài tử, tao nếu là mày, đã sớm nhảy lầu, da mặt dày như vậy mày không biết xấu hổ sao?” Tô phu nhân đối với Tô Manh một trận công kích điên cuồng.

Tô Manh bị Tô phu nhân nắn lui về phía sau vài bước, giương cái cằm lên, “Các người những người này rồi sẽ gặp phải báo ứng.”

Ninh Thư nở nụ cười, đối với ngoài mặt trong yếu Tô Manh nói: “Tôi sẽ có báo ứng gì, cô đoạt chồng của người khác như vậy, phá hư gia đình của người khác, mỗi người hô đánh đều chính là tiểu tam, sinh ra con chính là con riêng, không thể viết vào họ khẩu, cô mới hẳn là gặp được báo ứng đi.”

Ninh Thư phát hiện lời nói và hành động của Tô Manh còn rất ngây thơ, đương nhiên nữ chính có tính cách ngây thơ lơ mơ, được rất nhiều nam nhân yêu.

Tô Manh lơ mơ tới trình độ nào đây, đơn cử một cái ví dụ đi.

Tổng tài Tiêu Diễn: Nữ nhân, cô đâm lên chân của tôi rồi.

Tô Manh (kinh hoàng): Thực xin lỗi, thực xin lỗi, thực xin lỗi...

Tổng tài Tiêu Diễn: Nữ nhân, cô đã đâm vào chân trái của tôi rồi.

Cái gì cũng không biết, liền chỉ bằng cảm thụ chủ quan của mình để quyết định chân tướng sự tình, tùy hứng như thế, ngoại trừ đặc quyền của nữ chủ quân ai cũng không có.

Về phần cái chết của ba mẹ Tô Manh, Ninh Thư từ trong cốt truyện biết rõ, ba của cô thân thể này là muốn giết chết bọn họ, nhưng bọn họ lại sớm tèo rồi, ngay cả ba ba cô thân thể này thời điểm nhận được tin tức đó, đều là về mặt ngạc nhiên.

Vừa muốn giết chết, kết quả lại tèo rồi, bên trên vội vàng tiễn đưa.

Sau đó nữ chủ liền nhận định một nhà bác cả hại chết ba mẹ của mình, hơn nữa đối phương còn có động cơ gây án, cũng có cái ý đồ này.

Ninh Thư thở dài một hơi, cảm thấy cái chết của cha mẹ nữ chủ hoàn toàn chính là vì thành toàn một hồi tươi đẹp của Tô Manh. Gặp gì, gặp được chân mệnh thiên tử của mình?

Pháo hôi khổ bức như thế ah.

Tô Manh nghe thấy Ninh Thư chỉ trích mình là tiểu tam, tức giận đến nước mắt ở trong hạnh nhân đào quanh, tức giận nói: “Tôi mới không phải tiểu tam, tôi mới chương mất chồng của cô, chính chồng cô cứ dính chặt lấy tôi, Tô Manh tôi mới không có thềm đàn ông người khác đã dùng qua.”

Ninh Thư nhún vai, nhìn người đứng ở cửa phòng bệnh, sắc mặt khó coi Tiêu Diễn, Ninh Thư nhìn có chút há hê mà hướng Tiêu Diễn nói: “Chân ái của anh nói anh là đàn ông đã bị tôi dùng qua, cô ta không có thêm.”

Tô Manh quay đầu liền thấy được cao lớn anh tuấn Tiêu Diễn, trông thấy sắc mặt lãnh khốc của hắn, trong lòng Tô Manh run lên, quay đầu chỉ vào Ninh Thư tức giận nói: “Cô cố ý gài bẫy tôi.”

Ninh Thư tỏ vẻ, cô căn bản là không cần gài bẫy cái gì.

Về mặt Tiêu Diễn biểu lộ đau triệt nội tâm, đi tới trước mặt Tô Manh, Tô Manh ‘hừ’ một tiếng, quay người muốn ra khỏi phòng bệnh, bị Tiêu Diễn bắt lấy cánh tay.

Tô Manh dùng sức giãy dụa, một bên la: “Anh đi bắt lấy tay vợ của anh, anh bắt tay tôi làm cái gì, tôi cho anh biết, tôi vĩnh viễn đều không thể yêu thích anh đâu.”

“Nói cho em biết, Tô Manh, em đời này chính là người của anh.” Tiêu Diễn kéo tay Tô Manh, để cho cơ thể cô dính sát vào mình, một tay Tiêu Diễn ôm lấy eo Tô Manh, trên khuôn mặt tuấn tú phiêu dật hiện vẻ nghiêm túc, “Anh nói rồi, em là thể tử duy nhất của anh.”

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Thê tử của tổng tài (4)

Edit: Akito

Khóe miệng Ninh Thư run rẩy, nhìn thấy Tiêu Diễn cùng Tô Manh lồi lõm kéo kéo như vậy, liền kém muốn ôm nhau chung một chỗ, tuy rằng Tô Manh đang giãy dụa, nhưng cơ thể hai người không hiểu sao lại càng dựa càng gần, nơi nào là đang cãi nhau ah.

Đậu xanh rau má này căn bản chính hòa giải tình yêu đi.

“Anh thả tôi ra, thả tôi ra.” Tô Manh đánh vào lồng ngực Tiêu Diễn, một bên yêu kiều mà la: “Anh đừng quán lấy tôi nữa, anh đã có vợ rồi, tôi mới không cần làm tiểu tam.”

Tiêu Diễn ôm chặt vòng eo Tô Manh, vẻ mặt cười đến tà mị gọi cảm, tà khí nói: “Anh cứ quán lấy em đây, em là người phụ nữ của anh, em đời này đừng hòng rời khỏi anh, em đã sinh cho anh hai đứa con, em là mẹ của con anh.”

“Mới không phải, mới không phải như vậy.” Tô Manh bĩu môi, một quyền nhẹ nhàng đâm vào lồng ngực Tiêu Diễn.

Tiêu Diễn câu lấy khóe miệng, cười tà mị, “Anh nói là em thì chính là em.”

Hai người đều xem người khác như vô hình mà tú ân ái, hoàn toàn không quan tâm người khác có chịu được hay không.

“Oe...” Ninh Thư thật sự nhịn không được lên tiếng nôn mửa, hai người đang ôm nhau tức thì hướng Ninh Thư trợn mắt nhìn, Ninh Thư vội vàng khoát tay, “Thật có lỗi a, tôi thật sự nhịn không nổi, tôi quả thực chưa từng có gặp qua sự tình buồn nôn như vậy, trong lúc nhất thời không nhịn được, thật xin lỗi, hai người tiếp tục a, một lần nữa tìm một chỗ tiếp tục.”

Chính là mẹ nó đứng ở trước mặt cô, Ninh Thư cảm thấy chính mình hẳn là muốn tẩy rửa đôi mắt.

Một màn trước mắt như vậy thật sự là mắt người tiết tháo, hũy người tam quan, trước mặt vợ mình quang minh chính đại tú ân ái cùng tiểu tam như vậy, quả thực chính là cầm dao đâm vào trái tim người.

Tô Manh đẩy Tiêu Diễn ra, chỉ vào Tiêu Diễn, ngón tay trắng nõn chỉ vào Tiêu Diễn, tức giận lại như đang làm nũng, “Tôi cảnh cáo anh, anh đừng đến gần tôi, cũng không được chạm vào tôi, tôi đối với chồng của người phụ nữ khác không có hứng thú, hừ.”

Ninh Thư: cứu mạng a, PHỐC...

Ninh Thư che ngực, thiếu chút nữa đều muốn học máu, cô cũng không biết làm sao để hình dung nữ chính Tô Manh này rồi, ngốc bạch ngọt? Ngay thơ xinh đẹp? Không chút tâm cơ nào? Hình như đều không phải, nói đúng ra, là tùy hứng làm ra vẻ, ngoài miệng nói không cần, nhưng thân thể lại rất thành thật.

Nếu quả thật đối với Tiêu Diễn không có hứng thú, hoàn toàn có thể giống như bảy năm trước đó vậy, trực tiếp trốn đi để cho Tiêu Diễn không tìm thấy, hoặc liên tìm một cái hiệp sĩ tiếp nầm, đem làm ba ba hải tử, dù sao bên người Tô Manh có rất nhiều nam phụ muốn làm hiệp sĩ tiếp nầm.

Tô Manh nói một hồi tuyên ngôn chính cô thoát nghe thực hùng hồn, liền xoay người rời đi, về mặt Tiêu Diễn bắt đắc dĩ lại phần nợ đuổi theo.

Ninh Thư cảm giác mình nhận được ác ý đến từ vũ trụ, cô tình nguyện giết người giống như thế giới trước vậy, cũng không muốn đối mặt với nam nữ chủ như này.

Ninh Thư phản xạ có điều kiện sờ lên hông của mình, kết quả không có sờ thấy roi, cô có thể hay không trực tiếp quát chết hai người này, dù sao tâm nguyện của nguyên chủ là không ly hôn, làm một quả phụ cũng không tồi đi.

Có thằng chồng như Tiêu Diễn vậy, còn không bằng làm cái quả phụ nhỉ.

Trong lòng Ninh Thư tràn ngập sát ý, cô thật sự đã yêu thích loại phương thức bạo lực thô bạo lại đơn giản này để giải quyết sự tình rồi.

“Tô Nhiễm, tôi cho cô biết, tôi vĩnh viễn sẽ không yêu thích cô, tôi yêu chính là Tô Manh.” Tiêu Diễn đuổi theo Tô Manh chạy trở lại phòng bệnh, hướng Ninh Thư rống lên một trận.

Ninh Thư mộng bức, nhìn cái tên ghê gớm không thể hiểu được này hướng cô gào thét, Ninh Thư chớp chớp mắt, nghiêng đầu nhìn Tiêu Diễn, ghê quá, bệnh tâm thần sao.

Tôi mẹ nó cái gì cũng không có làm, anh yêu Tô Manh liền yêu Tô Manh, anh mẹ nó đến trước mặt của tôi rống cái gì a, trong lòng Ninh Thư đều là Fuck Your Mom.

“Tô Nhiễm, cô tốt nhất thức thời một chút, không cần đi trêu chọc Tô Manh, nếu không tôi sẽ để cho cô sống không bằng chết.” Trên mặt Tiêu Diễn đều là cay nghiệt, trong ánh mắt mang theo cực độ chán ghét, có loại hận không thể trừ bỏ cho sáng khoái âm ngoan, nhưng tựa hồ lại đang cố kỵ điều gì.

Ninh Thư vén chăn lên, đi đến trước mặt Tiêu Diễn, vẻ mặt Tiêu Diễn lãnh khốc mà nhìn Ninh Thư, lạnh giọng cười nhạt nói: “Tô Nhiễm, cô liền bỏ cái ý nghĩ đó đi, tôi vĩnh viễn sẽ không yêu thích cô, một nữ nhân đối trả độc ác như cô.”

Đi đến trước mặt Tiêu Diễn, Ninh Thư mới phát hiện, Tiêu Diễn lớn lên quả thực cao lớn, vai rộng eo thon, dáng người tam giác hoàn mỹ, một thân âu phục mặc ở trên người, xứng với sự tuyệt mỹ vô song của hắn, khuôn mặt hoàn hảo như được tỉ mỉ điêu khắc.

Vừa đẹp trai vừa có tiền, lại còn có năng lực cường đại một đêm bảy lần, tất cả thứ tốt trên đời này đều tập trung ở trên người của hắn, trên người hắn hội đủ cái mà nữ nhân muốn, có điều kiện phóng túng.

Ghê lắm, Ninh Thư chưa từng thấy qua hai bức như vậy, rõ ràng chính mình ngoại tình, còn tỏ vẻ đúng tình hợp lý như thế, trên người tên nam nhân này, Ninh Thư cảm thấy hắn đối với gia đình, đối với vợ mình một chút trách nhiệm cũng không có, không có đảm đương của nam nhân, ngược lại đem vợ mình trở thành chướng ngại lớn nhất đối với tình yêu của mình.

Cuối cùng người ta vẫn có thể tâm không khúc mắc mà hạnh phúc sinh hoạt bên nhau, thế giới của nhân vật chính chúng ta không thể hiểu được.

Ninh Thư cười lạnh một tiếng, nâng lên đầu gối hướng phía dưới Tiêu Diễn liền cho một đầu gối, Ninh Thư là dùng toàn lực đấy, cô thật sự nhẫn nhịn không được Tiêu Diễn ở trước mặt cô chít chít oa oa.

Tiêu Diễn hoàn toàn không ngờ Ninh Thư cái gì cũng không nói, đối với bộ vị quan trọng của mình đã thương, tức thì đau đớn NGAO một tiếng, khuôn mặt tuấn mỹ thoáng cái liền méo mó, một tay vịn vách tường, một tay che lại háng, kẹp lấy chân, khom người thống khổ đến cực điểm.

“Aaaa, cô...” Đôi mắt Tiêu Diễn đỏ bừng nhìn chăm chăm vào Ninh Thư, thần sắc vừa khiếp sợ vừa thống khổ, hiển nhiên thật không ngờ nữ nhân ngày thường ái mộ hắn này liền đột nhiên động thủ.

Thật sự nhức hết cả bì.

Ninh Thư cười lạnh một tiếng, vỗ bả vai người đang khom lưng che háng Tiêu Diễn, “Phải hay không cảm thấy rất đau a, đau đớn triệt nội tâm, phải hay không cảm thấy muốn nát, thời điểm tôi mất đi đứa con, thống khổ có thể so với cái này đau hơn gấp trăm ngàn vạn lần, chắc chắc chắc...”

“Tô Nhiễm...” Thanh âm Tiêu Diễn cơ hồ là từ trong kẽ răng phát ra, có vẻ âm trầm đáng sợ vô cùng, đôi mắt đỏ thẫm, một bộ biểu tình muốn nuốt sống Ninh Thư, vươn tay gắt gao túm chặt tay Ninh Thư, lực rất lớn, hận không thể đem tay Ninh Thư bóp gãy.

Biểu tình Ninh Thư đều không có biến một chút, chịu đựng đau nhức trên tay, tay kia tích đủ toàn lực, cho Tiêu Diễn một cái đại tát tai, BA~ một tiếng, trực tiếp đem đầu Tiêu Diễn đều đánh lệch đi.

Ninh Thư nhàn nhạt nói: “Buông tay.”

Tiêu Diễn cơ hồ là bị cái tát tai này của Ninh Thư đánh cho hồ đồ, tức thì trong lòng dâng lên một cỗ phản nộ nhục nhã cực độ, hắn Tiêu Diễn từ nhỏ đến lớn chưa có bị người đánh qua, hơn nữa còn là loại phương thức và mặt này.

Lỗ mũi Tiêu Diễn thở hỏn hển, xoay đầu lại âm ngoan mà nhìn Ninh Thư, đôi mắt đỏ bừng, trong ánh mắt tràn ngập vẻ muốn hủy thiên diệt địa, nhắm người mà cắn.

Đối diện với ánh mắt của Tiêu Diễn, sắc mặt Ninh Thư đều không có biến sắc tí nào, chị đây người đều dám giết, loại ánh mắt này còn có thể hù được

chị đây sao.

“Buông tay.” Ninh Thư nhàn nhạt nói.

Tiêu Diễn dùng sức túm lấy tay Ninh Thư, cơ hồ muốn đem tay Ninh Thư bóp nát.

“Buông tay.”

“BA~...” Một cái đại tát tai.

“Buông tay.”

“BA~...” Lại một cái đại tát tai.

“Tôi nói, buông tay.”

“BA~, BA~...” Đại tát tai không ngừng.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Thê tử của tổng tài (5)

Edit: Akito

Đừng nhìn Tiêu Diễn là cái nam nhân, nhưng chất lượng da là chuẩn cmn luôn, thực non thực trơn, Ninh Thư một cái tát một cái tát đánh vào trên mặt hắn, cảm thấy trơn nhẵn.

Một tay bị Tiêu Diễn bắt được, Ninh Thư chỉ có thể hướng một bên mặt Tiêu Diễn tát đi tát lại, chỉ trong chốc lát, nửa bên mặt Tiêu Diễn liền sưng lên, xanh tím đan xen, cùng bên mặt tuấn lãng đẹp trai còn lại tạo thành đối lập tươi sáng rõ nét.

Tiêu Diễn chậm chạp xoay đầu lại nhìn Ninh Thư, trong mắt áp ủ bão táp, âm đức mà nhìn Ninh Thư, “Cô thực tốt, thực tốt, hít-khà-zzz...” Tiêu Diễn vốn dĩ muốn đe dọa Ninh Thư một chút, nhưng lời vừa nói ra liền làm căng miệng vết thương trên mặt, đau đớn đến nước mắt đều chảy ra.

Tiêu Diễn bị chọc giận đến điên rồi, thấy Ninh Thư lại muốn giơ tay lên đánh hắn, cái tay vẫn luôn che lấy hạ bộ cũng không che chở hạ bộ của mình nữa, bắt lấy bàn tay giơ lên của Ninh Thư, nắm thật chặt hai cánh tay Ninh Thư, quát to: “Cô tiện nhân này.”

Ninh Thư cười nhạo một tiếng, không có tay còn có chân, Ninh Thư liền cực kỳ nhanh giơ chân hướng hạ bộ của Tiêu Diễn cho một cước.

Một cước này của Ninh Thư làm cho Tiêu Diễn đau đến nổi con mắt cũng muốn lồi ra ngoài, ngã trên mặt đất che lấy hạ bộ của mình, trong miệng phát ra âm thanh gào rú, gân xanh trên trán đều hiện lên, mồ hôi lạnh nhỏ giọt.

Ninh Thư giật giật cổ tay của mình, tay bị Tiêu Diễn niết qua đều phát thanh rồi.

Ninh Thư lạnh lùng mà nhìn Tiêu Diễn lăn qua lộn lại trên mặt đất, đúng là phế vật vô dụng, thế giới trước, Ninh Thư vẫn luôn muốn cho Hách Liên Anh một cước đến đoạn tử tuyệt tôn, nhưng trước sau đều không có như ý nguyện, đồng dạng là nam nhân, Tiêu Diễn thật đúng là nhược kê (con gà yếu ớt) ah.

“Nhiễm, không có sao chứ.” Tô phu nhân ở bên cạnh nhìn hết thấy sự việc vừa rồi phát sinh, thấy cái dạng này của con gái mình, trực giác cảm thấy con gái bị Tô Manh cùng Tiêu Diễn cái đôi tiện nhân này kích thích đến điên rồi.

Ninh Thư lắc đầu, “Mẹ, con không sao đâu.” Sau đó đi đến bên giường, ấn lên nút khẩn cấp, thông báo bác sĩ lại đây.

“Y tá, bên này có một người bị trúng võ, mau tới cứu giúp.” Ninh Thư nhàn nhạt nói.

Tiêu Diễn thống khổ vô cùng nghe thấy lời nói của Ninh Thư, đôi mắt sung huyết mà nhìn Ninh Thư, hận ý ngập trời, nhắm người mà cắn, âm đức vô cùng, phối hợp khuôn mặt cùng đầu heo giống nhau, như này nhìn như thế nào cũng rất buồn cười.

“Còn chưa đủ?” Ninh Thư nhướng mày hướng Tiêu Diễn hỏi, Ninh Thư nâng chân của mình lên, “Tôi có thể cho một cước nữa đấy.”

“Tô Nhiễm, cô sẽ hối hận... Hối hận trên chọc tôi.” Tiêu Diễn nói chuyện đứt quãng, đau đớn không ngừng hít khí, sau đó vịn vách tường đứng lên, kẹp lấy chân ý định rời đi rồi.

Địa phương tư mật như vậy, Tiêu Diễn mới sẽ không ở loại bệnh viện này khám, bằng không đầu đề tin tức ngày mai chính là tổng tài tập đoàn Tiêu thị không được, khám ở nam khoa, Tiêu Diễn gánh không nổi việc này.

Mỗi một bước đi thân thể Tiêu Diễn đều đau đớn đến run rẩy một trận, mồ hôi đầm đìa, cơ bắp trên mặt run run, lại khẽ động đến miệng vết thương phát sưng trên mặt, càng đau nhức, “Tô Nhiễm, Tô Nhiễm...”

Thời điểm Tiêu Diễn đi ra phòng bệnh, quay đầu nhìn Ninh Thư, gọi đến cái tên này tựa hồ từ trong kẽ răng Tiêu Diễn phát ra, vô cùng âm trầm.

Ninh Thư chép miệng chặc lưỡi, “Xem anh cái dạng này, tôi còn tưởng rằng anh yêu thương tôi đấy.”

Tiêu Diễn ho khan kịch liệt, “Tô Nhiễm, cô thực vô sỉ.”

Ninh Thư nhún nhún vai, vẻ mặt không sao cả, thiên hạ có ai vô sỉ hơn được anh chứ, Tiêu Diễn anh mới là người vô sỉ nhất trên đời này.

Y tá cùng bác sĩ được Ninh Thư thông báo tới cứu giúp đã đẩy giường bệnh đến, nhìn đến Tiêu Diễn đứng ngoài cửa kẹp lấy chân, cùng đầu heo giống nhau, hoàn toàn không để ý sự giãy dụa cùng phản đối của

Tiêu Diễn, chính là đem Tiêu Diễn ấn ở trên giường bệnh, nói là phải đẩy đến phòng phẫu thuật.

Ninh Thư xấu xa nghĩ đến, không biết có thể hay không đem cái chỗ kia cắt đi, nếu như Tiêu Diễn không thể bạch bạch, không biết Tô Manh còn muốn hấn hay không.

Trong lòng Ninh Thư quả thực có chút tức nuối, nếu như có thể ở thế giới này tu luyện Tuyệt Thế Võ Công mà nói, sức lực sẽ rất lớn, một cước có thể trực tiếp đem Tiêu Diễn đá phé đi, một tát tai đánh xuống, tuyệt đối não của Tiêu Diễn cũng phải chấn động.

Từ khi đi vào thế giới này, Ninh Thư đợi thân thể thoải mái một tí, liền thử tu luyện Tuyệt Thế Võ Công ở thế giới trước, nhưng lại không có thành công.

Đoán chừng mỗi thế giới đều có pháp tắc của mình, tưởng tượng một chút một thế giới xe cộ như nước, lại

có một người có thể vượt nóc băng tường, thật sự quá không phù hợp lẽ thường đi, hơn nữa linh khí ở thế giới này cũng không đủ để tu luyện.

“Nhiễm.” Tô phu nhân lo lắng mà nhìn Ninh Thư, “Con làm như vậy, không phải càng làm cho Tiêu Diễn hận con sao? Con đây là đem Tiêu Diễn đẩy về phía cái tiểu tiện nhân Tô Manh kia sao?”

“Không có chuyện gì đâu mẹ, lòng con hiểu rõ.” Trong lòng Ninh Thư cười nhạo một tiếng, cô lại không cần cùng Tiêu Diễn tương thân tương ái, hơn nữa nguyên chủ cũng không muốn cô vấn hồi Tiêu Diễn, cô tại sao phải nén giận.

Tránh cho về sau Tiêu Diễn cùng Tô Manh mỗi ngày đến trước mặt ghê tởm cô.

Tô phu nhân thấy Ninh Thư bộ dạng trầm tĩnh, ngược lại đã không còn bộ dạng thống khổ điên cuồng khi mất đi hài tử trước đó nữa, hỏi: “Dù sao đi nữa đánh trên mặt mũi cũng không nên, con đối với Tiêu Diễn như vậy, ba mẹ chồng của con sẽ đối với con có ý kiến đấy.”

Sự tồn tại của cô chính là sai lầm, vô luận làm điều gì, ba mẹ Tiêu Diễn đều có ý kiến, đặc biệt là hiện tại có hai đứa cháu cưng, nguyên chủ Tô Nhiễm liền là cái đinh trong mắt cái gai trong thịt, chẳng qua là xem mặt mũi Tô gia, không có đuổi cô đi.

Cái danh xưng Thiếu phu nhân Tiêu gia này chỉ là trên danh nghĩa mà thôi.

“Ngày mai liền phải xuất viện, con trở lại Tô gia hay trở lại Tiêu gia?” Tô phu nhân hướng Ninh Thư hỏi, nghĩ nghĩ còn nói thêm: “Hiện tại cái tiểu tiện nhân Tô Manh kia nhân thể mạnh, chính là vì nó sinh cho Tiêu Diễn hai đứa con, chúng ta về nhà trước, luôn có cơ hội thu thập tiểu tiện nhân kia, hiện tại Tiêu Diễn đối với tiểu tiện nhân kia ưa thích, đợi đến lúc Tiêu Diễn chán ngán, chính là cơ hội của chúng ta.”

Ninh Thư lắc đầu, nói: “Con là Thiếu phu nhân của Tiêu gia, đương nhiên phải trở về Tiêu gia, chờ về Tiêu gia trước, sau đó con sẽ về thăm Tô gia, con có việc muốn cùng ba mẹ thương lượng.”

Nếu cốt truyện không sai, hiện tại Tô gia đang cùng Mục gia hợp tác, nhưng vì một cái án kiện công trình trực tiếp đào không Tô gia.

Đây là bẫy rập của Tiêu Diễn, đối phó Tô gia một là vì chán ghét sự tồn tại của Tô Nhiễm, hai là vì thay ba mẹ Tô Manh báo thù. Người phụ nữ mình yêu chịu ủy khuất, đương nhiên muốn lấy lại công bằng.

Lại tăng thêm hành động vừa rồi cô làm với Tiêu Diễn, hiện tại Tiêu Diễn hận không thể ăn thịt cô, uống máu cô.

Vừa rồi nhờ râu cộp, vì tính mạng của mình mà suy nghĩ, thì liền giết chết Tiêu Diễn là được rồi, chắc chắn, như vậy không tốt, quá bạo lực đi, Ninh Thư cảm thấy mình là một người ôn nhu, để Tiêu Diễn chết dễ dàng thống khoái như vậy, làm sao có thể.

Nói nữa giết người là phạm pháp đấy, đây cũng không phải là cổ đại coi mạng người như cọng rơm cỏ rác. Nguyên chủ cũng không hi vọng mình là một tội phạm giết người đi.

Trong lòng Ninh Thư nghĩ nghĩ, ừ, nếu như Tiêu Diễn đã không còn thân phận địa vị như hiện tại, đã không còn tư chất để kiêu ngạo, cũng không còn

hào phóng vung tiền như rác, hẳn còn có thể cùng Tô Mạnh yêu đương trai gái, tình chàng ý thiếp, phân phân hợp hợp, hợp hợp phân phân, sau đó lại đánh nhau như keo sơn?

Phải biết rằng tất cả sự lãng mạn đều là thành lập ở trên tiền tài, người thường vì sinh sống, thời thời khắc khắc phải nghĩ đến kiếm tiền nuôi sống chính mình, nào có thời gian dùng tiền bạc chơi trò lãng mạn.

Tiêu Diễn đã không có quầng sáng, chán nản thất vọng vì một ngày ba bữa bốn ba, Tô Mạnh còn có thể cùng hắn ở chung một chỗ sao?

Có lẽ đi, dù sao cũng là chân ái mà.

Cho nên quyết định, bảo trụ Tô gia không bị Tiêu gia chiếm đoạt, đồng thời nếu như có khả năng, đem Tiêu gia đánh sụp mới là tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Thê tử của tổng tài (6)

Edit: Akito

Ngày hôm sau Ninh Thư xuất viện, xách theo một túi đồ đạc trở lại Tiêu gia, Tiêu gia rất lớn, biệt thự hoa viên, tượng khắc suối chảy, nhìn xem chính là nhà đình cấp giàu có.

Ninh Thư trở lại Tiêu gia, cũng không có người đến tiếp đón cô, chính là hoàn toàn đem cô trở thành người trong suốt giống nhau, nan kham như vậy người bình thường đã sớm chịu không nổi.

Nhưng Ninh Thư như lão thần mà đi vào phòng khách, còn chưa có nhìn thấy người, đã nghe thấy tiếng cười vui vẻ ở bên trong đại sảnh, có thanh âm sang sảng của người lớn, còn kèm theo tiếng cười thanh thúy đáng yêu của trẻ nhỏ.

Ninh Thư đảo mắt, nhìn đến phòng khách tráng lệ rộng lớn vô cùng, trên mặt đất bày đầy các loại đồ chơi, ba mẹ Tiêu Diễn ngồi ở trên ghế sofa cùng hai đứa nhỏ chơi đồ chơi.

Ninh Thư cẩn thận đánh giá hai cái cục cưng này, một đứa chính là giống như ông cụ non Tô Đại Bảo, vô cùng đáng yêu, làn da trắng trắng mềm mềm, một đôi mắt cùng quả nho tím giống nhau, tóc có hơi xoăn, ăn mặc quần yếm, bên trên áo sơ mi thắt một cái nơ nhỏ màu hồng, một bộ dạng nghiêm túc như người lớn vậy, lại làm cho lòng người đều tựa hồ muốn tan chảy.

Một đứa đang mặc quần áo cho búp bê Tô Tiểu Bảo, đầu tóc cùng Tô Mạnh giống nhau mềm mượt hơi xoăn, diện mạo ngọt ngào vô cùng, ăn mặc váy bông, nhìn đến chính chính là tiểu công chúa thiên kiều chi sủng, hai đứa nhỏ thật sự rất đáng yêu.

Nhưng mà, nếu như sự tình không phải do Tô Đại Bảo gây ra, Ninh Thư đều muốn thực tán thưởng một tiếng, nhan giá trị của hai đứa nhỏ này đều phải nghịch thiên.

Ninh Thư vừa đi vào, không khí vui vẻ thoáng phát lên động lại, dường như có một dòng nước lạnh chảy qua.

Ánh mắt mọi người đều tập trung ở trên người Ninh Thư, đặc biệt là Tô Đại Bảo đang nghiêng đầu nhìn Ninh Thư, trong ánh mắt hiện lên giáo hoạt cùng tia sáng quái đản, lại làm cho tóc gáy phía sau lưng Ninh Thư đều dựng lên.

Nơi nào là ánh mắt của một đứa trẻ ah, Tô Đại Bảo thật sự là một cái tồn tại nguy hiểm, có đầu óc thông minh, nhưng lại không biết đúng sai, hoàn toàn dựa theo tâm tình của mình để làm việc, cũng tỷ như cái thái của nguyên chủ Tô Nhiễm.

Tô Đại Bảo ngay khi biết được đứa con trong bụng nguyên chủ sẽ uy hiếp tình cảm giữa ba mẹ của nó. Cũng sẽ uy hiếp địa vị của anh em bọn họ, liền đem người đẩy từ trên lầu xuống.

Quả thực là độc ác a, về ngoài là một đứa nhỏ ngây thơ lại tàn nhẫn độc ác vô cùng.

Quan cảm của Ninh Thư đối với Tô Mạnh càng thêm không tốt, đã sinh ra con, nên giáo dục con, xây dựng cho con mình một cái tam quan chính xác, nhưng Tô Mạnh liền vội vàng đi gặp rắc rối, đi mơ mơ màng màng chọc cho người yêu.

Thậm chí có đôi khi đều là Tô Đại Bảo một đứa bé đến giải quyết tốt hậu quả, Tô Đại Bảo kiếm được tiền cũng có thể để cho Tô Mạnh sống rất thoải mái.

Hoàn toàn chính là một đứa trẻ già trước tuổi, nhưng Tô Đại Bảo lại cảm thấy có thể bảo vệ mẹ của mình, cùng em gái của mình thật cao hứng, triệt để chính là quan hệ mẹ con dị thường.

Ninh Thư xem như không có ai mà đi vào, Tiêu phu nhân đứng dậy, hướng Ninh Thư nói: “Cô về rồi”

Ninh Thư “Vâng” một tiếng, liền đi lên lầu.

Tiêu lão gia cùng Tiêu phu nhân thấy Ninh Thư làm lơ bọn họ như vậy, sắc mặt thực khó coi, quay đầu nhìn bóng lưng đi lên lầu của Ninh Thư, Tiêu lão gia nặng nề mà cau mày, trên mặt hiện lên bất mãn, mà

Tiêu phu nhân nếu như không phải có trẻ con ở trước mặt, đã sớm mắng Ninh Thư chiếm hãm cầu không ị phân.

Chết đều không ly hôn là có ý gì?

Tiêu phu nhân đối với Tô Manh cũng không phải hài lòng lắm, nhưng nhìn đến một đôi trai gái, tốt xấu cũng đã tiếp nhận Tô Manh rồi, nhưng mà Tô Nhiễm cũng là một người không dễ chọc, không nên chủ động ly hôn.

Đôi mắt Tô Đại Bảo xoay chuyển, trên mặt lập tức nở nụ cười, bỏ vào trong ngực Tiêu lão gia, nói:

“Ông nội không cần tức giận, Đại Bảo nhất không hi vọng ông nội tức giận, ma ma nói tức giận đối với thân thể ông không tốt.”

“Đúng vậy, Tiểu Bảo cũng không hi vọng ông nội tức giận.” Tô Tiểu Bảo thả búp bê hướng Tiêu lão gia đáng yêu hồn nhiên nói.

Tiêu lão gia lập tức nở nụ cười, vuốt đầu Tô Đại Bảo, “Được, được, ông nội mới không tức giận đâu, ông nội không thích tức giận.”

“Hừ, hai đứa chỉ lo ông nội của hai đứa tức giận, bà nội cũng tức giận.” Tiêu phu nhân ngoài miệng thì nói như vậy, nhưng trên mặt cũng lộ ra nụ cười hiền lành rõ nét.

Tô Tiểu Bảo tức thì dùng bàn tay nhỏ bé của mình vuốt mặt của Tiêu phu nhân, vẻ mặt thành thật, “Bà nội không tức giận, tức giận sẽ nhanh già đấy, Tiểu Bảo hi vọng bà nội liền vĩnh viễn trẻ tuổi xinh đẹp như vậy.”

Tiêu phu nhân cảm thấy trong lòng đều biến hóa rồi, đây quả thực là hai cái bảo bối trời cao ban cho Tiêu gia a.

Ninh Thư mặc kệ ông cháu bà cháu vui đùa như thế nào, về tới phòng ngủ, liền đem đồ trang sức trên bàn trang điểm, một ít đồ vật đặc biệt quý trọng đều thu vào.

Rất nhiều thứ đều là của hồi môn của nguyên chủ, rất đáng tiền đấy, nguyên chủ Tô Nhiễm bị thua Tiêu gia về sau, bị Tiêu Diễn đuổi ra khỏi cửa, Tiêu Diễn đem rất nhiều đồ vật của nguyên chủ đều đưa cho Tô Manh, còn mỹ danh nói rằng, đem đồ vật Tô Manh mất đi đều tìm trở về, những vật này vốn nên là của Tô Manh.

Như thế không cần trả lại, Ninh Thư cảm thấy cũng là say, mà say cũng không được.

Ninh Thư đem đồ trang sức, một ít vật trân quý cùng văn kiện cổ phần đều đặt ở trong túi, sau đó chuẩn bị đến ngân hàng mở một cái két sắt, những vật này muốn lưu lại cho lòng lang dạ sói, đừng nói nguyên chủ không đồng ý, chính là Ninh Thư đều nôn ra không được, liền Ninh Thư một cái người ngoài nhìn vào cũng tức không chịu nổi.

Trên đời tự nhiên có người mặt dày vô sỉ như vậy, quả thực chính là hiếm thay trong hàng không mẫu hạm.

Ninh Thư xách theo một túi đồ vật đi xuống lầu, bầu không khí vui vẻ Tô Đại Bảo cùng Tô Tiểu Bảo cực lực xây dựng lại bị Ninh Thư đông cứng rồi.

Ninh Thư đột nhiên cảm thấy mình đã biến thành vua tẻ ngắt rồi.

Đi tới cửa, Ninh Thư đột nhiên quay đầu lại hướng người trong phòng khách nói, “Con giữa trưa sẽ trở về ăn cơm đấy, nhớ rõ để dành phần cơm cho con a, buổi trưa con muốn ăn bào ngư, bảo phòng bếp nhớ giữ lại cho con, nhất định phải giữ lại, con sảy thai, con cần bồi bổ thân thể.”

Ninh Thư vừa nói, ánh mắt vừa dừng lại ở trên người Tô Đại Bảo, Tô Đại Bảo vẻ mặt vô tội nghiêng đầu cùng Ninh Thư đối mặt, “Dì, dì nhìn con làm cái gì, con cũng không phải bào ngư.”

Ninh Thư vẻ mặt nghiêm túc mà nhìn Tô Đại Bảo, nói: “Con không nên gọi cô là dì, con nên gọi cô là mẹ cả, ở cổ đại mẹ của con chính là tiểu thiếp, cô mới là mẹ của con.”

Sắc mặt Tô Đại Bảo thoáng cái liền trở nên âm trầm, đôi mắt âm tàn mà nhìn Ninh Thư, bí mật mà hướng Ninh Thư làm ra một cái động tác cắt cổ, quả nhiên làm lòng người phát lạnh.

Ninh Thư mặt không đổi sắc, rốt cuộc là tiểu hài tử a, một kích như vậy liền không chịu nổi, lửa cháy thì phải đổ thêm dầu, “Về sau nhớ rõ gọi cô là mẹ cả nha, gọi mẹ của hai đứa là mẹ nhỏ đi.”

Tô Đại Bảo vẫn có thể nhịn được, nhưng Tô Tiểu Bảo lại tức thì oa một tiếng liền khóc lên, “Mẹ, mẹ của tôi mới không phải mẹ nhỏ, không phải, cô là người phụ nữ xấu.”

Trông thấy bảo bối khóc, hai ông bà Tiêu gia tức khắc luống cuống tay chân dỗ dành đứa nhỏ khóc đến đáng thương vô cùng.

“Tô Nhiễm, nói những lời này với con nít làm gì, cô này chính là nói cái gì.” Tiêu phu nhân oán hận mà liếc xéo Ninh Thư, “Ah, bảo bối đừng khóc, tâm bà nội đều đau.”

Ninh Thư bĩu môi, còn có thiên lý hay không, cô chính là nói một lời nói thật, đây là sao, tâm thế nào pha lê như vậy.

Liên cho phép Tô Mạnh làm, còn không cho người ta nói?

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 75: Thê tử của tổng tài (7)

Edit: Akito

Ninh Thư lười đứng xem cảnh tượng bà cháu tình thâm, hướng người hầu ở đối diện trong nhà nói: “Nhớ kỹ làm bảo ngư cho tôi.”

Lời này Ninh Thư vừa nói ra, liền để cho ông bà cháu bốn người từng mắt nhìn cô, nhất là ánh mắt Tô Đại Bảo nhìn Ninh Thư đặc biệt âm trầm, lại một bên đồ dành em gái của mình, Tô Tiểu Bảo một bên gào khóc, một bên từ khe hở ngón tay nhìn Ninh Thư, chỉ cần đối thượng ánh mắt của Ninh Thư, liền lập tức gào khóc, giống như bị Ninh Thư dọa khóc vậy, khóc có bao nhiêu đáng thương a.

“Hiện tại con bé khóc thành như vậy, cô còn nói bảo ngư cái gì, Tô Nhiễm, cô là tám đời chưa có ăn qua bảo ngư sao?” Tiêu phu nhân một bên đồ dành Tô Tiểu Bảo, bảo bối bảo bối mà gọi, vừa hướng Ninh Thư trợn mắt nhìn.

Ninh Thư: cô thật đúng là tám đời chưa có ăn qua bảo ngư.

Quả nhiên, sự tồn tại của cô chính là sai lầm, vô luận làm cái gì đều là sai.

Ninh Thư xoay người liền đi rồi, cô lại không cầu Tiêu gia, cô cũng không cần nhìn sắc mặt hai đứa nhỏ trước mặt mang vẻ ngáy thơ, sau lưng lại nham hiểm, thật khó hiểu được Tô Mạnh tâm tư trắng sáng như vậy cư nhiên có thể sinh ra hai đứa đều là hài tử có tâm nhân, vẫn là nói gen Tiêu gia chính là như vậy ha hả...

Đối với thái độ của Ninh Thư, xem như đem hai vợ chồng Tiêu gia chọc tức rồi, một đứa con dâu lại dám hung hăng càn quấy, đối với cha mẹ chồng thái độ như này, nhìn xem nó chính là cái loại con dâu gì, cưới vợ lấy hiền, nữ nhân như vậy sao có thể là bà chủ tương lai của Tiêu gia?

Ninh Thư cũng mặc kệ người ta nghĩ như thế nào, trước đi ngân hàng mở một cái két sắt, đem tất cả đồ vật đều khóa lại.

Sự tình làm thỏa đáng, Ninh Thư mới trở về Tô gia đi gặp ba của cô thân thể này, Ninh Thư như thế nào cũng không tin người ở Thượng Hải tung hoành nửa đời người, làm sao lại thua ở trong tay Tiêu Diễn so với chính mình nhỏ hơn nhiều.

Ừ, quần sáng nhân vật chính không thể giải thích, pháo hôi phối hợp diễn gặp được nhân vật chính, chỉ số thông minh thẳng tắp hạ xuống đến dưới trình độ bình thường.

Ba ba Tô Nhiễm là một nam nhân trung niên nho nhã, trên người mang theo khí chất trầm ổn, nhìn xem chính là một thương nhân thành thực ưu nhã, thời điểm trông thấy Ninh Thư, trên dưới đánh giá Ninh Thư, mới lên tiếng: “Mới ra viện liền không cần nơi nơi chạy.”

Ninh Thư thoáng nở nụ cười, nói: “Ba ba, con đã khỏe rồi.”

Ba Tô trông thấy nụ cười trên mặt Ninh Thư, lông mày nhíu lại, “Mày như vậy vẫn còn cười được, con của mình cũng giữ không xong, thua ở trên tay một đứa nhóc sáu tuổi, mày có cảm thấy mặt mày hay không, mày xứng là con gái của Tô Bác tao sao?”

Ninh Thư âm thầm bĩu môi, ông về sau cũng không phải thua ở trên tay Tiêu Diễn sao? Một cộng lòng Tô gia đều không có để lại, đều bị Tiêu Diễn vơ vét hết.

“Ba ba, con sai rồi, bằng không thì con có thể làm cái gì bây giờ, hai cái đứa nhỏ kia đem Tiêu gia từ trên xuống dưới đều thu phục hết, con bây giờ ở Tiêu gia ngay cả một chút địa vị cũng không có.” Ninh Thư đáng thương nói.

“Thật sự là cái loại không có tiền đồ a, liền một đứa nhóc cũng không sánh bằng.” Tô Bác gắt gao cau mày, “Cứ như vậy đi xuống, chỉ sợ chuyện làm ăn giữa Tô gia cùng Tiêu gia đều phải sụp đổ rồi.”

“Ba ba.” Ninh Thư nghiêm túc mà nhìn Tô Bác, “Chúng ta vẫn là đừng cùng Tiêu gia hợp tác được không?”

“Hiện tại Tô Mạnh cùng Tiêu Diễn đang nóng nhiệt, hơn nữa Tiêu Diễn nói còn muốn thay Tô Mạnh báo thù, báo cha mẹ chi thù, Tô Mạnh vẫn luôn nghĩ

rằng ba hại chết ba ba ma ma của cô ta, chúng ta hẳn nên tìm kiếm đối tác mới.” Trên mặt Ninh Thụ mang vẻ buồn bực không vui, một bộ dạng tuyệt vọng bị nam nhân phản bội.

Sắc mặt Tô Bắc thay đổi một chút, đối với tin tức này bán tín bán nghi, nói: “Làm ăn là làm ăn, Tiêu Diễn vẫn không đến mức vì một nữ nhân mà phá hư chuyện làm ăn giữa hai nhà đi.”

Đối với lời của Tô Bắc mà nói, Ninh Thụ đáp lại ha ha.

Vì Tô Manh, Tiêu Diễn cái gì đều có thể làm đấy, bằng không thì làm sao biểu đạt được tình yêu với Tô Manh, hoàn thành hi vọng của hai đứa nhỏ người một nhà ở bên nhau, nguyện vọng ba mẹ tương thân tương ái.

“Gã cho người ta liền giúp chồng dạy con, không cần xen lẫn vào việc làm ăn.” Tô Bắc nói, “Hào hảo dưỡng tốt thân thể, vì Tiêu gia sinh hạ người thừa kế mới là đúng, về phần hai đứa nhỏ của Tô Manh, chính là con riêng, không thể lung lay địa vị của mày.”

Trong lòng Ninh Thụ trầm xuống, thật không ngờ Tô Bắc là người bảo thủ như vậy, căn bản đều không tin lời cô nói, chẳng lẽ Tô gia liền thật sự chạy không thoát kết cục bị tiêu diệt.

Ninh Thụ nghĩ nghĩ, cảm thấy chính mình nóng vội, chuyện làm ăn giữa Tiêu gia cùng Tô gia vẫn luôn tốt đẹp, cũng không có xảy ra sai lầm gì, cô như vậy tùy tiện bước ra nói cái gì Tiêu gia muốn đối phó Tô gia, Tô Bắc đương nhiên không tin.

Phòng chừng trong lòng Tô Bắc còn nghĩ rằng cô bởi vì mất đi đứa con, còn có Tô Manh cái tình địch này kích thích nên không được bình thường rồi, mới nói ra chủ ý hại người mà chẳng ích ta như thế.

Ninh Thụ cảm thấy mình cần thiết phải tìm được chứng cứ để cho Tô Bắc tin tưởng, nhưng vẫn không thể đem tất cả hi vọng kí thác trên người Tô gia.

Rốt cuộc đã hiểu, Tô gia vì cái gì bình bại như núi đổ, trong phút chốc liền thua, do Tô Bắc đã quá tin tưởng Tiêu gia, hoàn toàn thật không ngờ Tiêu Diễn một lần hành động sẽ đem Tô gia làm cho sụp đổ.

“Nhiệm, buổi trưa ở lại ăn cơm sao?” Tô phu nhân hướng Ninh Thụ hỏi, Ninh Thụ lắc đầu, mục đích hôm nay đã đạt được, “Con không ăn đâu.”

Ninh Thụ trình trọng hướng Tô Bắc nói: “Ba ba, không lâu sau, Tiêu gia muốn khai phá một mảnh đất, nghe nói là đất chính phủ muốn quy hoạch, đến lúc đó nhất định sẽ bảo Tô gia cùng tham dự, cái dự án này chính là thứ Tiêu Diễn dùng để đối phó với Hà gia, hẳn là con nghĩ nhiều đi, nhưng ba ba vẫn nên chú ý một chút.”

Ninh Thụ cấp Tô Bắc đề ra một cái giác ngộ, con đường này Tô gia đã đi không được, còn có những con đường đi khác, cùng Tô Bắc không có ở chung bao lâu, Ninh Thụ liền phát hiện Tô Bắc kỳ thật chính là một người rất xem thường nữ nhân, hơn nữa con gái lập gia đình, nghiêm khắc nói rằng không xem như người Tô gia.

Đột nhiên chạy về chăm ngời quan hệ hai nhà như vậy, trong lòng Tô Bắc phòng chừng còn tức giận đấy.

Ninh Thụ nghĩ nghĩ, cảm thấy thực không có ý nghĩa, chính mình chạy về là hảo tâm, kết quả người ta căn bản không cảm kích, thời điểm Ninh Thụ định rời đi, em trai của nguyên chủ Tô Nhiệm đã trở về.

Hiện tại Tô Lan đang học đại học, trông thấy Ninh Thụ kêu một tiếng chị hai, ánh mắt đảo đến trên bụng Ninh Thụ, hướng Ninh Thụ nói: “Chị, chị cũng đừng quá thương tâm, đều là do trẻ con không hiểu chuyện.”

Ninh Thụ nheo nheo mắt, lời nói này là như thế nào, không cần thận, Ninh Thụ quan sát Tô Lan, tướng mạo Tô Lan như Tô Bắc, mặc áo sơ mi trắng, hào hoa phong nhã, trên người mang theo quý khí, ở trường học chính là một ngọc cô.

“Là ai nói với em Tô Đại Bảo là không cần thận?” Ninh Thụ cau mày nhìn Tô Lan.

Trên mặt Tô Lan lộ ra thần sắc không tán thành, “Chị họ Tô Manh đã cùng em giải thích, là đứa trẻ không hiểu chuyện, chị chị đã mất đi đứa con sẽ thương tâm, nhưng cũng không thể đem sự tình đều đổ lên trên người một đứa trẻ không hiểu chuyện được.”

Lời này còn kém nói thẳng, chị hãm hại cũng không nên hãm hại một đứa nhỏ.

Trong lòng Ninh Thụ ngửa mặt lên trời thét dài, lại là một nam nhân quý gồi dưới quảng sáng Marry Tô* a, dưới quảng sáng của Marry Tô, nam nhân hoặc là quý như vậy, hoặc là làm pháo hôi, Ninh Thụ cảm thấy trái tim mình co lại co lại, tràn ngập một cổ cảm giác bị thương, em ruột của mình không tin mình, ngược lại giúp Tô Manh nói chuyện.

*Người ta thường nói là Marry Sue, nhưng tác giác thay thành Marry Tô nhé ^^.

Nguyên chủ Tô Nhiệm đối mặt em trai như vậy bị phản lại bất đắc dĩ, càng thêm hận Tô Manh.

Nhưng mà Ninh Thụ chỉ có một cảm giác, cô muốn quất thẳng nhóc này có được hay không.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phản Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 76: Thê tử của tổng tài (8)

Edit: Akito

Ninh Thư thật không ngờ em trai nguyên chủ lại là một cái trò cười như vậy, chẳng lẽ đây là cốt truyện, trận doanh địch nhân phải xuất hiện một người tốt, xem như người tốt đối với Tô Manh.

Ninh Thư quan sát Tô Lan, là một tiểu thị tươi khí chất sạch sẽ, không có khốc huyễn cuồng bá như nam chính Tiêu Diễn vậy.

Chắc chắn, người này về sau là người nắm giữ Tô gia, về sau hết thảy đều do Tô Lan kế thừa, liền cái điều dạng này.

“Tô Lan, xin lỗi chị đi.” Tô phu nhân thấy sắc mặt của con gái mình không tốt, “Nó là chị ruột của con, con sao có thể nghe Tô Manh nói cái gì thì chính là cái đó.” Tô phu nhân đối với con trai thương yêu, nhưng con gái cũng là thịt rơi xuống ở trên người mình, hiện tại bởi vì Tô Manh mà hai đứa cãi nhau, trong lòng Tô phu nhân đối với Tô Manh càng thêm chán ghét.

Tô Lan nhú mày, nganh cổ nói: “Chuyện này là chị không đúng, mất đi đứa bé mọi người thực thương tâm, nhưng chính là lại đem sự việc vu oan trên người người khác, liền không đúng.”

Ninh Thư trợn trắng mắt, trong lòng ha hả cười lạnh, đi đến trước mặt Tô Lan, thân thể của cô không có cao bằng Tô Lan, thời điểm ngửa đầu nhìn Tô Lan, lại làm cho lòng Tô Lan run lên, cái loại ánh mắt này rất lạnh lùng, làm cho nội tâm Tô Lan có chút hoảng hốt.

Ninh Thư cau mày nhìn Tô Lan, “Em lúc đó ở tại hiện trường sao? Em nhìn rõ sự tình lúc đó xảy ra như thế nào sao?”

Tô Lan còn chưa kịp nói chuyện, Ninh Thư tay một vung chính là một cái tát tai, đánh liền cho đầu Tô Lan cũng lệch.

Tô Lan xoay đầu lại, ánh mắt oán hận mà nhìn Ninh Thư.

Một cái tát này của Ninh Thư làm vài người ở đây đều ngây ngẩn cả người, sắc mặt Tô Bác thoáng cái liền trở nên không tốt rồi, con gái đánh con trai của hắn, đặc biệt hiện tại con gái đã lập gia đình, coi như là con nhà người ta, bây giờ lại tới quản chuyện nhà của hắn, còn là nghênh ngang vào nhà đánh người.

Tô Bác hừ lạnh một tiếng, nhưng lại làm cho Ninh Thư không có cảm giác gì, người đầu là tự cứu sau đó mới là trời cứu, Ninh Thư đối với Tô Bác cái đại gia trưởng này có ấn tượng thật không tốt, nhiệm vụ lần này là không thể bắt tay từ Tô gia, một người là nam nhân tư tưởng bảo thủ, một người là nam nhân quý gối dưới quang sáng nữ chính Marry Tô, thất bại cũng xứng đáng.

Trái lại Tô Nhiễm cùng Tô phu nhân đều là nữ nhân, có thể ở trình độ nhất định kháng cự quang sáng Marry Tô, nhưng mà ở trong lòng Tô Lan, chị của hắn cùng mẹ của hắn chính là người xấu.

Tô phu nhân sững sờ mà nhìn Ninh Thư, nói: “Con đây là đang làm cái gì, con đây là làm người thân đau thù người ngoài sáng.”

Ninh Thư cười nhạt một tiếng, làm lơ ánh mắt oán hận của Tô Lan, lại vung tay cho Tô Lan một cái đại tát tai, “Đã là người trưởng thành rồi, liền một chút năng lực phân biệt đúng sai cũng không có, đã không còn Tô gia, cậu chính là một tên cặn bã.”

Chẳng qua là dựa vào Tô gia cung cấp nuôi dưỡng, sinh hoạt đến không dính khói lửa nhân gian, giống như quý công tử vậy, đợi đến lúc Tiêu Diễn đem Tô gia vơ vét sạch, tên quý công tử này phải đi ăn đất thôi, loại người như Tô Lan này, liền ăn phân đều không có nóng, lớn lên cái bộ dạng phúc tiểu thụ này, nhìn xem giống như là con hàng bị người đè.

Ninh Thư nhất xem thường chính là loại người không có đầu óc như Tô Lan vậy, bị nữ nhân đùa giỡn đến xoay quanh, đoán chừng không cần chờ Tiêu Diễn động thủ, Tô Lan liền đem Tô gia hai tay dâng lên, đến hóa giải cừu hận đời trước, đền bù ủy khuất mà nữ chính đã gánh chịu.

Quang sáng Marry Tô thật là cường đại.

“Chị dựa vào cái gì dám đánh tôi, Tô Nhiễm người giống như chị vậy, đáng đời không có người thích, lãnh khốc ích kỷ, nhân sinh của chị căn cõi như thế, tâm tư còn ác độc.” Nửa bên mặt Tô Nhiễm đều sưng phồng lên.

Ninh Thư: người ghê ghét như vậy là như thế nào sinh ra đây.

Ninh Thư nở nụ cười, lại vung tay cho Tô Lan một cái tát, Ninh Thư đột nhiên phát hiện mình đã yêu cái loại cảm giác phiền nửa bên mặt này, hai bên mặt tạo thành đối lập tươi sáng rõ nét.

“Tôi đánh cậu, để nói cho cậu biết, tôi không cần cậu, càng thêm không cần cậu thích, tôi đánh cậu là vì cậu bôi nhọ tôi.” Ninh Thư thoải tay của mình, “Loại đồ chơi gì, đừng quên Tô Manh chính là chị họ của cậu, xem cậu cái dạng này, còn tưởng rằng cậu yêu cô ta đấy.”

“Chị đang nói hươu nói vượn cái gì vậy.” Tô Lan quynh đít mặt trắng hường Ninh Thử quát, “Tâm tư chị thực ác độc.”

“Gào ai vậy.” Ninh Thử lại vung tay cho Tô Lan cảm xúc kích động một cái tát.

Tô Bác đứng lên, la to: “Đủ rồi, muốn nháo thành bộ dạng gì đây?”

Ánh mắt Tô Bác lưu luyến ở giữa Ninh Thử cùng Tô Lan, cuối cùng dừng ở trên người Ninh Thử, “Gả làm vợ người ta hẳn nên hảo hảo hầu hạ ba mẹ chồng, hầu hạ chồng, động một chút lại la lối om sòm như vậy, lễ nghi dạy bảo từ nhỏ đều bị chó ăn vào trong bụng sao.”

“Ba...” Hiện tại Ninh Thử liền từ ‘ba’ cũng không muốn kêu, vốn dĩ không phải là ba của cô, Ninh Thử đều căn cứ vào người đối tốt với ta, ta liền đối tốt với người, trên thế giới không có vô duyên vô cớ yêu, cũng không có vô duyên vô cớ hận.

Trừ bỏ Tô phu nhân, Ninh Thử đối với cha con Tô gia cực kỳ không ưa.

“Trước khi con đi, con chỉ nói một câu.” Ninh Thử chỉ vào sưng nửa bên mặt Tô Lan, vẻ mặt xem thường, “Người thừa kế Tô gia là cái bộ dạng đức hạnh này, còn không bằng bị Tiêu gia chiếm đoạt hết, dù sao bộ dạng hán như vậy, coi Tô Mạnh mới là người thân của hán, hán đối với con người chị này cũng không có cảm tình, đối với hai người ba mẹ, chắc chắn chắc...”

“Tô Nhiễm, chị cái người phụ nữ ác độc này có phải điên rồi hay không.” Tô Lan nghe thấy lời nói của Ninh Thử đáp trả, “Chị nói tôi không đem chị trở thành chị hai, nhưng lời nói hiện tại của chị, lại đem tôi trở thành em trai đi.”

“Tôi không có đem cậu trở thành em trai.” Ninh Thử nhàn nhạt nói, “Bởi vì trong lòng cậu chỉ có Tô Mạnh mới là chị của cậu, tôi tự nhiên sẽ không đem cậu trở thành em trai của tôi.”

Ninh Thử giơ tay lên, Tô Lan thoáng hơi co rúm lại, cho rằng Ninh Thử lại muốn đánh hán, lui về phía sau hai bước.

Đức hạnh gì, cậu như vậy liền trên đầu đều đã viết bốn chữ ‘Lốp xe dự phòng nam phụ’.

“Về sau thiếu ở trước mặt tôi gào to, bằng không thì tôi nhìn thấy cậu một lần, sẽ đánh một lần.” Ninh Thử nhàn nhạt nói, loại người nào tàn này không cần cùng hán giảng đạo lý, bằng không thì bọn hán sẽ dùng kinh nghiệm nào tàn phong phú của mình đem bạn đánh bại.

Bất quá mọi người muốn hỏi, vì cái gì những nam nhân này đều ngoan ngoãn bị Ninh Thử đánh, đó là vì mỗi lần sau khi đánh Ninh Thử liền thối lui đến vị trí an toàn, nếu như nam nhân không cần mặt mũi, tự nhiên có thể sẽ đuổi đánh cô khắp phòng, hiển nhiên Tô Lan không phải người như thế, hán làm không được chuyện như vậy.

Hơn nữa phản xạ thần kinh của Tô Lan còn ngốc đần, bị Ninh Thử đánh xong, chỉ biết dùng ánh mắt khiếp sợ lại oán hận nhìn cô.

Cho nên Ninh Thử càng thêm xem thường hán.

Ninh Thử từ Tô gia đi ra, ngẩng đầu nhìn bầu trời một hồi, nhiệm vụ lần này không thể bắt đầu từ Tô gia, một lần nữa tìm cửa vào khác vậy, có thể hợp tác không phải chỉ có Tô gia.

Hơn nữa tâm tư hiện tại của Ninh Thử chính là muốn để cho Tô gia ăn thiệt thòi, Ninh Thử là người không phải là máy móc không có tình cảm, cô cũng có niềm vui của mình, thời điểm làm nhiệm vụ cũng sẽ có cái mình yêu thích.

Nguyên chủ nếu muốn bảo vệ Tô gia, không để Tiêu gia chiếm đoạt, liền đem Tiêu gia đánh đổ, tự nhiên liền không thể chiếm đoạt Tô gia, vốn là muốn cùng Tô gia liên thủ đẩy, nhưng mà Tô gia cư nhiên xem thường cô cái đứa con gái đã gả chồng này.

Cùng Tô gia nói chuyện không có gì tốt đẹp, phòng chừng về sau Ninh Thử cũng sẽ không về Tô gia nữa.

Ninh Thử quyết định đem cổ phần công ty là đồ cưới mà Tô gia cho trong tay mình, cùng cổ phần công ty mà Tiêu gia cho con dâu đều bán đi, đổi thành nhân dân tệ mềm mại chân thực để hoàn thành nghiệp lớn đánh sụp Tiêu gia.

Lời của tác giả cho những bạn thắc mắc Lý Ôn có phải là Giáo Y không:

“Có bạn đọc cho rằng Giáo Y cùng Lý Ôn là một người, tác giả quân đối với sức tưởng tượng của các bạn đọc quá phục rồi, một người độc miệng bị chứng cường bách, phóng đảng không bị trời buộc yêu tự do, một người tâm tư thâm trầm mặt bị liệt, giống như có tình người lại không có tình người, sẽ cùng là một người, tuyệt đối là tiết tấu tinh thần.”

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 77: Thê tử của tổng tài (9)

Edit: Akito

Ninh Thư quyết định đem cổ phần công ty của Tô gia cùng Tiêu gia đều bán phá giá, tiền nắm ở trên tay mới là chân thật.

Mà tổng tài quân bị Ninh Thư đánh cho sưng mặt, mang theo một gương mặt đầu heo đi gặp Tô Manh rồi, Tô Manh căn bản cũng không có nhận ra đây là Tiêu Diễn, thét chói tai hô to cứu mạng.

Tiêu Diễn chỉ có thể dùng ánh mắt tà mị nhìn Tô Manh, mặt sưng phù phát âm không rõ nói: “Là anh, anh là Tiêu Diễn.”

Tô Manh sững sốt một hồi, có chút lo lắng nói: “Anh làm sao vậy?”

Tiêu Diễn muốn tà mị nhếch lên khóe miệng, nhưng lại đụng đến miệng vết thương trên mặt, tức thì đau đớn đến nhe răng nhếch miệng, hơn nửa ngày mới lên tiếng: “Em đây là đang quan tâm anh sao?”

“Hừ...” Tô Manh mềm mại mà hừ lạnh một tiếng, quay đầu làm lơ không nhìn Tiêu Diễn nữa, “Tôi và anh cũng không có quan hệ gì, tôi vì sao phải quan tâm anh, tôi không muốn nhìn thấy anh, hừ, anh đi đi.”

Trong mắt Tiêu Diễn mang theo vẻ tươi cười, “Anh biết rõ em quan tâm anh, vì cái gì không chịu thừa nhận đây.”

“Anh có vợ quan tâm, nơi nào có thể đến phiên tôi quan tâm.” Tô Manh phớt môi, đôi môi anh đào phấn phấn nộn nộn vênh lên, chỉ thấy Tiêu Diễn ừng ực một tiếng nuốt từng ngụm nước bọt.

“Em đừng cùng anh nói đến tiện nhân Tô Nhiễm kia, trên mặt anh đều do tiện nhân kia tạo thành đấy.” Tiêu Diễn nghiêng răng nghiêng lợi nói, thanh âm cùng từ trong kẽ răng phát ra giống nhau, âm trầm oán hận.

Tô Manh có chút kinh ngạc mà bịt miệng lại, hạnh nhân tròng đến to tròn, Tiêu Diễn liếc mắt một cái, liền bị cái dạng này của Tô Manh khiến cho có chút tâm ý viên mã.

“Tuy rằng tôi thực chán ghét Tô Nhiễm, nhưng tôi biết rõ Tô Nhiễm là thật lòng yêu anh, làm sao sẽ đánh anh, cô ta cũng quá nhẫn tâm đi, như thế nào đem anh đánh thành cái dạng này.” Tô Manh vừa nói, một bên vươn tay cổ chạm nhẹ nhàng vào mặt Tiêu Diễn.

Mặt Tiêu Diễn sáng rực lên, trước đó Tô Manh vẫn luôn rất tức giận chuyện Tô Nhiễm mang thai, từ khi tiện nhân Tô Nhiễm bắt đầu làm Tiểu Nguyệt từ liền không có để ý tới hắn, hiện tại chủ động quan tâm hắn, Tiêu Diễn tức thì bắt lấy tay Tô Manh, ngoài miệng hí-hà-hà zzz hí-zzz mà kêu, “Mặt của anh đau quá a.”

“Ah...” Tô Manh mở to đôi mắt ngập nước mà nhìn Tiêu Diễn, “Tôi khiến anh đau sao? Tôi đi lấy thuốc cho anh.”

Tiêu Diễn một tay túm chặt muốn đi tìm thuốc Tô Manh, đem cô túm vào trong lòng ngực của mình, ánh mắt phóng điện mà nhìn Tô Manh, ôn nhu nói: “Em chính là thuốc của anh, trông thấy em anh liền không cảm thấy đau.”

Nói xong liền hôn Tô Manh, lúc mới bắt đầu Tô Manh có chút giãy dụa, một bộ dạng kinh hãi trừng to mắt, sau đó nhắm mắt lại.

Tiêu Diễn đem Tô Manh đặt ở trên ghế sa lon, xoa nắn ở trên người Tô Manh, làm khuôn mặt Tô Manh nổi lên ánh sáng màu hồng phấn, mềm mại đáng yêu mà rên rì, “Ừm, ừm...”

Thanh âm này lại làm cho Tiêu Diễn kích động vô cùng, phía dưới dâng cao, nhưng lại khiến cho Tiêu Diễn đau đớn hí-hà-hà-zzz một tiếng, phía dưới có loại cảm giác bị xé rách, để cho Tiêu Diễn giống như bị ngâm trong thùng nước đá.

Tô Nhiễm, Tô Nhiễm người phụ nữ đáng giận này, hắn đã đợi đến khi bác sĩ xác định không có việc gì mới đến tìm Tô Manh, chỗ bị Tô Nhiễm đá trúng có hơi sưng, bác sĩ đã tiêu sưng, thật không ngờ, thời điểm bắt đầu cứng rắn cư nhiên rất đau.

Tô Manh ở trong ngực Tiêu Diễn vận vẹo, trong miệng rên rì khẽ ngâm, mở ra đôi mắt mông lung nhìn người đàn ông ở phía trên mình.

Tiêu Diễn một bên nhìn đau, vốn dĩ hắn là hướng bờ môi Tô Manh hôn lại cứ thế mà hôn lên trán của cô, về mặt Tiêu Diễn nhu tình mà nhìn Tô Manh, “Anh sẽ chờ đến khi em đã thật sự tiếp nhận anh, anh muốn cho em một đêm động phòng hoa chúc chân chính.”

Tô Manh đầu tiên là chớp chớp mắt, sau đó hậu tri hậu giác cảm thấy không ổn, thoáng một cái liền đẩy Tiêu Diễn ra, khép lại cổ áo của mình, mở to hai mắt nhìn Tiêu Diễn hô: “Anh đều đối với tôi làm cái gì, anh là người đã có vợ, sao có thể làm chuyện như thế với tôi, hừ...”

“Đại sắc lang.” Tô Manh oán hận mà hướng Tiêu Diễn nói.

Tiêu Diễn vươn tay đem Tô Manh kéo đến bên cạnh mình, Tô Manh giãy dụa, nắm tay nhỏ nện ở trên lồng ngực Tiêu Diễn, “Anh thả tôi ra, anh cái tên đại, sắc, lang.”

“Vâng, anh chính là đại sắc lang, anh đối với vợ của mình làm chuyện như vậy thì có cái gì không đúng chứ.” Tiêu Diễn nghiêm túc mà nhìn Tô Manh,

“Đời này em là bà xã duy nhất của anh.”

Thân thể Tô Manh thoáng cái cứng lại, ngẩng đầu nhìn Tiêu Diễn, “Anh chính là lừa gạt tôi đi, anh không phải còn có chị họ đó sao, nhớ rõ, tôi và anh không có quan hệ gì, một chút cũng không có, không đúng, vẫn có quan hệ đấy, anh là chồng của chị họ tôi.”

“Thê tử của anh vĩnh viễn đều là em, về phần Tô Nhiễm, anh sẽ xử lý.” Tiêu Diễn âm trầm nói: “Không riêng gì Tô Nhiễm, còn có Tô gia, ủy khuất em từng chịu, anh cũng sẽ vì em mà đòi lại, còn phải báo thù cho nhạc phụ nhạc mẫu của anh.

Trên mặt Tô Manh lộ vẻ ủng hộ, còn có một tia cảm động, tức thì làm nũng nói: “Ai là nhạc phụ nhạc mẫu của anh, anh cũng không nên gọi vậy, tôi căn bản không có nghĩ tới muốn gả cho anh.”

Tiêu Diễn đối với Tô Manh hứa rất nhiều lời, hai người tình đậm ý mật, nhưng trong lòng Tiêu Diễn đã có một điểm bóng ma, chính là cái đó của hắn.

Từ nhà trọ nhỏ của Tô Manh đi ra, Tiêu Diễn đi đến bệnh viện, chỉ cần nghĩ đến điều này, Tiêu Diễn liền nhớ tới nữ nhân hắn chán ghét không thôi kia, người trên danh nghĩa là vợ của hắn.

Nghe thấy bác sĩ nói không có bị phế đi, Tiêu Diễn thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại hỏi vì cái gì thời điểm có phản ứng lại đau nhức như vậy.

Bác sĩ nói phải nhiều chú ý tu dưỡng, hai tháng gần đây không nên làm chuyện phòng the.

Tô Nhiễm, Tô Nhiễm tiện nhân này.

Tiêu Diễn giẫm chân ga trở về Tiêu gia, mà Ninh Thư so với Tiêu Diễn về tới nhà trước.

Lúc Ninh Thư về đến nhà, trong nhà đều im ắng, ngay cả Tiêu lão gia cùng Tiêu phu nhân cũng không có ở nhà, cũng không có thấy hai đứa bảo bối Tô Đại Bảo và Tô Tiểu Bảo.

Ninh Thư giữ chặt một người hầu hỏi: “Trong nhà còn có những người khác chạy đi đâu rồi hả?”

Người hầu thấy là Thiếu phu nhân, thần sắc trên mặt có chút hững hờ, nói: “Tôi không biết.”

A, ở Tiêu gia tùy tiện một người đều có thể khinh bỉ cô, Ninh Thư cầm lấy cánh tay người hầu, lạnh giọng hỏi: “Mọi người chạy đi đâu rồi, tôi là đang hỏi cô.”

Người hầu bị bộ mặt lạnh lùng của Ninh Thư hù sợ rồi, vừa định nói chuyện, đã bị một đạo thanh âm gào thét cắt đứt.

“Tô Nhiễm...”

Ninh Thư đảo đảo lỗ tai, thanh âm này nghe có chút quen tai đi, Ninh Thư xoay đầu lại, liền trông thấy vẻ mặt ửng đỏ của Tiêu Diễn.

Tiêu Diễn bước nhanh đi đến trước mặt Ninh Thư, hướng Ninh Thư rít gào nói: “Tô Nhiễm, cô người phụ nữ ác độc này, người hầu làm chuyện gì sai, cô bây giờ lại bắt đầu ngược đãi người hầu sao?”

Ninh Thư cười nhạo một tiếng, chứng kiến người ghê gớm như vậy, con mắt đều không muốn trợn.

Hiện tại lại đội lên đầu cô một cái mũ ác độc, con mẹ nó đây là kiểu người gì a.

Ánh mắt Tiêu Diễn nhìn Ninh Thư không chút che dấu nào mang theo chán ghét cùng cừu hận, chỉ cần nghĩ đến lời mà bác sĩ nói, Tiêu Diễn liền hận không thể xé xác Ninh Thư.

Người phụ nữ hắn yêu bởi vì nữ nhân ác độc tham lam dối trá này mà chịu khổ, người như vậy ngay cả sợi tóc của Tô Manh cũng so ra kém.

Người hầu trông thấy Tiêu Diễn, vội vàng nói: “Đại thiếu gia, tiểu thiếu gia cùng tiểu tiểu thư đều vào bệnh viện, hiện tại lão gia và phu nhân cũng đang ở trong bệnh viện.”

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Thê tử của tổng tài (10)

Edit: Akito

Tiêu Diễn nghe thấy hai bảo bối vào bệnh viện, sắc mặt lập tức biến đổi, đôi mắt thoáng cái liền trở nên đỏ bừng, hướng Ninh Thư gào thét, “Cô lại làm

cái gì?”

Ninh Thư: @#\$\$%*

Tôi làm cái gì, tôi làm cái gì mà ngay cả tôi như thế nào cũng không biết.

“Tô Nhiễm, nếu như hai đứa nhỏ xảy ra chuyện gì, tôi sẽ để cho cô chôn cùng đấy.” Tiêu Diễn cừu hận liếc nhìn Ninh Thư, quay người liền lên xe hướng bệnh viện đi.

Cả người Ninh Thư ngổn ngang trong gió, ôm ngực, cảm thấy tâm quá mệt, vì cọng lông gì cô cảm giác người của thế giới này đều không thể nói lý như thế, tùy hứng như vậy.

“Ở bệnh viện nào.” Ninh Thư nhàn nhạt hướng người hầu hỏi.

Người hầu vừa rồi thấy được bộ dạng Đại thiếu gia đối với Thiếu phu nhân chán ghét như vậy, ánh mắt nhìn Ninh Thư càng thêm khinh miệt, nơi nào đó cũng kính trên đạp dưới giống nhau, người hầu tức giận nói: “Tôi cũng không biết ở bệnh viện nào.”

Ninh Thư đăm đăm nhìn người hầu, “Tôi hỏi cô, ở bệnh viện nào, cho dù tôi ở trong nhà này không có địa vị, nhưng sa thải cô một cái người hầu vẫn còn có tư cách đấy.”

“Ở bệnh viện trung tâm thành phố.” Người hầu vội vàng nói.

Sớm nói thì được rồi, Ninh Thư tính toán đi xem là cái tình huống gì, hai đứa nhỏ đồng thời vào bệnh viện, liền chỉ số thông minh bật hack Tô Đại Bảo cũng vào bệnh viện?

Thời điểm Ninh Thư đến bệnh viện trung tâm thành phố, đứng xa xa trên hành lang đã nghe thấy tiếng khóc tê tâm liệt phế của Tô Manh, Ninh Thư giật mình, chẳng lẽ hai đứa nhỏ sắp chết rồi, không có khả năng, hai đứa nhỏ này chính là công cụ trọng yếu xúc tiến tình cảm giữa Tiêu Diễn cùng Tô Manh.

Đúng vậy, chính là công cụ.

ở Ninh Thư nhìn thấy, hai đứa nhỏ này chính là bàn tay vàng của Tô Manh, nuôi sống gia đình dựa vào Tô Đại Bảo, làm nũng bán manh dựa vào Tô Tiểu Bảo, hai đứa nhỏ có thể vì Tô Manh quét sạch chương ngại phía trước, còn chưa có vào cửa, liền thay Tô Manh nịnh nọt ba mẹ chồng, thuận tiện cùng ba cùng nhau đi tiêu diệt thê tử làm cho người ta chán ghét, giúp đỡ ba ba theo đuổi mẹ.

Này không phải trẻ con, đây hoàn toàn chính là quái thai, quá không khoa học đi.

Ninh Thư đi qua, trông thấy Tô Manh bình thường xinh đẹp cơ hồ khóc muốn ngất đi ở trong lòng ngực Tiêu Diễn, Tiêu Diễn càng không ngừng trấn an Tô Manh, thần sắc sốt ruột, Tiêu lão gia cùng Tiêu phu nhân đều ngồi ở trên ghế, đứng ngồi không yên.

Ninh Thư đi qua, thành công tiếp nhận tất cả ánh mắt chán ghét của mọi người, trong lòng Ninh Thư cảm thấy thật khổ bức, lẫn lộn thành người gặp người ghét như vậy, cũng vô cùng không dễ dàng đấy.

“Cô tới đây làm gì?” Tiêu Diễn nâng cằm nhìn Ninh Thư, “Đừng tới chọc tôi, bằng không thì tự gánh lấy hậu quả.”

Ninh Thư cau mày, cô thật sự không biết làm cách nào cùng những người này câu thông, có thể hay không hảo hảo nói chuyện, động một chút lại gào, một bộ dạng khóc huýt cuồng bá, thật sự lại khiến cho Ninh Thư có chút ăn không tiêu.

Tô Manh dựa vào trong ngực Tiêu Diễn đôi mắt đỏ bừng mà nhìn Ninh Thư, bi bi thương thương mà nói: “Tô Nhiễm, trẻ con là vô tội, cô có bất mãn gì, cô có thể hướng tôi ra tay, tôi chỉ hi vọng cô không cần tôn thương con tôi.”

Ninh Thư: ...

“Có thể hay không ra khỏi lòng ngực của chồng người khác, cô không biết là tựa ở trong ngực chồng người khác nói lời này liền làm cho người ta rất buồn nôn sao?” Ninh Thư nhàn nhạt nói, “Tôi đối với con của cô làm cái gì?”

Cô nếu làm cái gì, gánh chịu tội danh như vậy, Ninh Thư sẽ không nói hai lời, nhưng hiện tại cô cũng không biết xảy ra chuyện gì, về mặt viết hoa mộng bức, những người này lại cứ chỉ trích cô.

Hoàn toàn cũng theo tiết tấu bị người bức điên a.

Tô Manh tròn to mắt nhìn Ninh Thư, sâu trong hạnh nhân đều thanh triệt vô tội, thần sắc kích động từ trong ngực Tiêu Diễn rời đi, lệ rơi đầy mặt, “Không cần tới gần tôi, tôi chỉ muốn con của tôi sống thật tốt.”

Tiêu Diễn về mặt thương tiếc mà nhìn Tô Manh, cố gắng đem Tô Manh ôm lấy, “Không có chuyện gì, con của chúng ta sẽ không có chuyện gì.”

Tô Manh ở trong ngực Tiêu Diễn gãy dựa, khóc lóc hô hào, “Đừng đụng vào tôi, tôi gần anh, con của tôi sẽ bị thương, tôi không muốn con của tôi gặp chuyện không may, Tiêu Diễn, cầu anh buông tha cho mẹ con chúng tôi đi.”

Ninh Thư: cứu mạng a, PHỐC...

Ninh Thư một tay vịn tường, một tay ôm ngực, tâm cô thật sự quá ghen a.

Nhân vật chính thiệt là tùy hứng, ở trong bệnh viện lại rống lớn la to như thế.

Ngày thường căn bản không quá quản hai đứa nhỏ, có thể đem hai đứa nhỏ ném ở Tiêu gia, hai đứa nhỏ căn bản không cần Tô Manh quan tâm, đã là mẹ của hai đứa trẻ, sinh hoạt vẫn như trước cùng thiếu nữ giống nhau, sẽ lại là cái đức hạnh này, Ninh Thư cảm thấy mình đều muốn học máu.

“Được rồi, đừng náo loạn nữa.” Tiêu lão gia lên tiếng ngăn lại tiết mục bi tình của hai người.

Tiêu Diễn bất đắc dĩ mà trấn an Tô Manh, hướng Tiêu lão gia hỏi: “Ba, hai đứa nhỏ là làm sao vậy.”

Ninh Thư thiếu chút nữa bật cười, liền chú ý cùng Tô Manh diễn lấy hình ảnh sinh ly tử biệt, tình chàng ý thiếp, các kiểu làm ra vẻ buồn nôn, mà ngay cả con mình có chuyện gì cũng không biết.

Cảm giác cũng là say.

Tiêu phu nhân trừng mắt liếc nhìn đang nín cười Ninh Thư, hướng Ninh Thư tức giận nói: “Đều do cô, đều do cô muốn ăn cái gì bảo ngư, cô cái nữ nhân tham ăn này.”

Ninh Thư: sự tình liên quan cọng lông gì tới cô a.

“Mẹ, đến tột cùng là xảy ra chuyện gì.” Tiêu Diễn âm thầm mà nhìn chăm chăm Ninh Thư, “Quả nhiên như thế, Tô Nhiễm, cô quả thực chính là lòng dạ rắn rết, liền đứa con nít cũng không buông tha.”

“Còn không phải do nữ nhân này, muốn ăn cái gì bảo ngư, kết quả buổi trưa, hai đứa nhỏ ăn rất nhiều bảo ngư, không tiêu hóa được, nên mới phải đến bệnh viện thúc nôn ra.” Tiêu phu nhân trừng mắt nhìn Ninh Thư.

Tiêu lão gia cũng nói: “Về sau trong nhà không được xuất hiện bảo ngư.”

Ninh Thư: Ma ma, con muốn về nhà, người nơi này đều bị bệnh tâm thần a.

Tiêu Diễn chán ghét nhìn thoáng qua Ninh Thư.

Ninh Thư cười lạnh một tiếng, nói: “Cũng không phải tôi làm cho hai đứa nó ăn, cũng không phải tôi thủ sẵn bên miệng của hai đứa nó, đem thứ đó kiên quyết nhét cho hai đứa nó ăn, hay là tôi hạ độc ở bên trên bảo ngư rồi sao?”

Cái chuyện này liên quan gì đến cô?

“Cô còn giả bộ, nếu như không phải cô đem Tiểu Bảo dọa cho khóc, đứa nhỏ như thế nào sẽ rối loạn tiêu hóa.” Tiêu phu nhân Xùy ~ vừa cười vừa nói.

Ninh Thư..

Tâm quá mệt, vì cái gì người của thế giới này đều ghê gớm như vậy, logic ở đâu, tam quan ở đâu, không một chút suy nghĩ liền đem tất cả sự tình đổ ở trên đầu cô, những người này còn một bộ dạng theo lý thường hấn nên vậy.

Quả thực có bệnh, hiện tại Ninh Thư cảm thấy thực khổ bức, liền cảm giác chính mình một người bình thường sinh hoạt ở trong thế giới của người thần kinh.

Đầu óc những người này là dùng để làm gì?

Ninh Thư hơi chút tưởng tượng liền hiểu, phỏng chừng do cô trước khi ra khỏi nhà, nói muốn ăn bảo ngư, mà hai đứa quý nhỏ không muốn cho cô ăn, sau đó chính mình dừng ăn, ý định không muốn lưu lại một chút cho cô cái nữ nhân đáng giận này.

Trẻ con vốn liền dễ dàng bị rối loạn tiêu hóa, sau đó hiện tại của hai đứa nhỏ này liền ở trong bệnh viện.

Bảo ngư vô tội biết bao, cô cũng vô tội biết bao, ngược lại không có người thấy được tâm tư dưới hành vi của hai đứa nhỏ này, trò đùa quái đản lại mang theo tâm tư ác độc.

Đối với hành vi tự tìm đường chết như thế, Ninh Thư tỏ vẻ, đáng đời.

“Tô Nhiễm, tôi sẽ không lại cho phép cô tổn thương con của tôi.” Tiêu Diễn nhìn Ninh Thư, “Tôi muốn cùng với cô người phụ nữ độc ác này ly hôn.”

Nằm mơ, chết cũng sẽ không ly hôn đâu.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phản Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 79: Thê tử của tổng tài (11)

Edit: Akito

Ninh Thư nghe thấy Tiêu Diễn nói muốn ly hôn, liền lập tức phản đối, nếu cùng Tiêu Diễn ly hôn, nhiệm vụ của cô liền Game Over rồi, đã chịu này đó những nỗi đau này lâu như vậy, không thể đem nhiệm vụ ném đi được, ít nhất cũng không phải là cô ở trong cái thế giới này cùng Tiêu Diễn giải trừ quan hệ hôn nhân.

Nhìn đến ngồi chém gió tự kỷ Tiêu Diễn, Ninh Thư hung ác nói: “Sau này còn nói lời như vậy, tôi liền đánh anh.”

Ninh Thư lời này vừa nói ra liền làm mấy người ở đây đều sợ ngây người, một khuôn mặt Tiêu Diễn da căng đến xanh tím.

“Tô Nhiễm, cô người phụ nữ ác độc này, tôi vĩnh viễn đều sẽ không yêu thích cô, cô đừng mơ lấy hôn nhân để buộc chặt tôi.” Tiêu Diễn hướng Ninh Thư gào thét, “Tôi đời này, kiếp sau kiếp sau nữa cũng không có khả năng yêu thích cô, cô người phụ nữ ác độc này.”

Ninh Thư quả thực cũng bị thanh âm của Tiêu Diễn chấn động đến điếc, đảo đảo lỗ tai, “Nói nhỏ thôi, anh cứ nhao nhao như vậy, quấy rầy đến bác sĩ đang truyền ống tiêu hóa dạ dày bên trong, một không chú ý thọc cái ống truyền liền khiến dạ dày hai đứa bảo bối của anh bị chọc thủng đấy.”

Tiêu Diễn bị Ninh Thư nói đến ngực phát trướng, lại không thể không có kỵ đến hai đứa nhỏ, về mặt tích tụ biểu tình liền cùng táo bón giống nhau.

“Cô...” Tiêu phu nhân chỉ vào Ninh Thư, “Cô cư nhiên còn uy hiếp người.”

Tiêu lão gia tử cũng dùng ánh mắt bất thiện mà nhìn Ninh Thư, hiển nhiên cho rằng Ninh Thư mạo phạm tôn nghiêm của nam nhân, mạo phạm tôn nghiêm của con hắn.

Tô Manh đi đến bên cạnh Tiêu Diễn, hướng Ninh Thư nói: “Chị họ, Tiêu Diễn cũng không thích chị, chị vì cái gì cứ chấp nhất như vậy, cứ muốn giữ lấy một đoạn quan hệ không có tình yêu, hôn nhân không có tình yêu chính là phản mộ.”

Ninh Thư lạnh lùng mà nhìn Tô Manh, “Tôi còn có cái phản mộ, cô nha chi có thể phơi thây nơi hoang dã, ngay cả cái phản mộ cũng không có.”

(Đọc khúc này thấy bà Thư ngẫu dễ sợ, không nhịn cười được >.<)

“Cô...” Tô Manh tức giận dậm chân, “Tôi là xem ở trên thân phận cùng là nữ nhân, mới khuyên cô một câu, đừng không nhìn thấy lòng tốt của người khác.”

“Có thể hay không xem ở trên phận đều là nữ nhân, đừng cướp chồng của người khác.” Ninh Thư quả thực đều muốn quỳ lạy Tô Manh, cái logic này, cái tam quan này.

Đứng ở bên cạnh chồng của người khác khích lệ người ta hôn nhân không có tình yêu, chạy nhanh ly hôn, Ninh Thư cảm thấy chính mình rất cường đại, nhưng là hiện tại như cũ bị những người này làm cho ghê tởm rồi.

“Không cần nói nhiều, Tô Nhiễm, tôi sẽ chuẩn bị tốt văn bản ly hôn, cô chỉ cần kí tên là được rồi.” Bề ngoài Tiêu Diễn giống như thực uy nghiêm, thực cao cao tại thượng nói.

Đúng lúc này, hai đứa nhỏ bị thúc phun được đẩy ra, nằm ở trên giường bệnh hơi thở mỏng manh, sắc mặt tái nhợt, ngay cả ánh mắt cũng mờ hồ.

Rốt cuộc mọi người đều bỏ qua chủ đề ly hôn, cùng vây quanh bên hai đứa nhỏ trên giường bệnh.

Tô Manh nhìn thấy hai bảo bối tức thì gào khóc, liền cùng sắp chết rồi giống nhau, Ninh Thư chỉ ở bên cạnh nhìn thoáng qua, liền lóc người.

Cô hiện tại không có thời gian lãng phí cùng những nỗi đau này, bây giờ trong lòng Ninh Thư liền chỉ có một ý nghĩ, cô muốn phải nhanh lên một tí rồi khỏi thế giới này, cho dù điểm tích phân ít một chút cũng không có việc gì.

Thật sự không muốn nán lại ở cái thế giới này rồi.

Thế giới này thật sự cũng là đủ rồi, hoàn toàn là quay xung quanh nhân vật chính, nhân vật chính cảm thấy đúng thì chính là đúng, nhân vật chính nói sai rồi thì đó chính là sai rồi, tùy hứng như thế, một thế giới không giảng đạo lý, người bình thường cũng bị bức điên a.

Hiện tại Ninh Thư đang ngồi ở trong quán cà phê, bây giờ cô đang đợi một người.

Ninh Thư nâng cổ tay lên nhìn xem đồng hồ, ta đi, đã nửa tiếng trôi qua rồi, còn có một chút khái niệm về thời gian hay không.

Người cô chờ khoan thai đến chậm, nhìn xung quanh quán cà phê một chút, liền hướng Ninh Thư đi tới.

“Thật có lỗi, công ty có chút việc, cho nên mới tới trễ.” Nam nhân đối diện hướng Ninh Thư xin lỗi.

Trong lòng Ninh Thư ha hả, nếu như là nữ chủ quán, anh chịu để cho nữ chủ quán chờ lâu như vậy sao?

Được rồi, không có mệnh nữ chính liền không cần làm ra vẻ.

Nam nhân ngồi ở đối diện Ninh Thư chính là một nam phụ, lớn lên ưu nhã quý khí, toàn thân đều tràn đầy một cỗ ôn nhu cùng tao nhã sâu tận xương tủy.

Nhưng là Ninh Thư cũng chỉ thấy trên ót hắn treo bốn chữ to ‘Ôn nhu nam phụ’ kim quang long lánh.

Đầu năm nay, không có một chút tật xấu liền không thể đảm đương được nhân vật nam chính, cũng giống như ghê gớm vô cùng Tiêu Diễn liền thành nam chính, mà Lý Tu Văn lại trở thành nam phụ.

Ưu nhã, ôn nhu, thân sĩ, đây mới là một người nam nhân tốt đầy đủ phẩm đức a, vì cái gì một cái hai cái mắt lác đều nhìn trúng cái tên ghê gớm Tiêu Diễn kia.

Trên người Lý Tu Văn mặc âu phục màu xám, ngồi đối diện Ninh Thư, đẹp đến cùng một bức họa giống nhau, ngón tay thon dài, khớp xương ónh nhuận.

Vì cái gì nam chính nam phụ đều mắt lác chỉ coi trọng nữ chính như vậy, chẳng lẽ nam nhân đều yêu thích nữ nhân ngây thơ lơ mơ, theo ở phía sau thay nữ chính lơ mơ thu thập cục diện rồi rầm, như thế rất thú vị?!

“Cô là?” Lý Tu Văn nhìn Ninh Thư, giọng nói của hắn mang theo một cỗ ôn nhu như nước, mát lạnh êm tai.

Ninh Thư cảm thấy đi, đối phương không có khả năng không biết cô là ai, cô với tư cách là tình địch của nữ chủ quán, Tiêu Diễn lại với tư cách là tình địch của hắn, Ninh Thư không cho rằng Lý Tu Văn sẽ không biết mình.

Còn tạo lòng già bộ làm gì nữa, hai ta đều là cầu mà không được, đồng chí cách mạng pháo hôi ở trên đường càng chạy càng xa.

Ninh Thư ho khan một tiếng, thanh lọc cổ họng của mình, đi thẳng vào vấn đề nói: “Tôi là vợ của Tiêu Diễn, tôi là Ninh. . . Tô Nhiễm, Tô Nhiễm”

Lý Tu Văn gật gật đầu, nhìn đồng hồ trên tay một cái, “Cô tìm tôi có chuyện gì sao? Tôi sắp phải đi rồi.”

Để cho người đợi nửa tiếng, thời gian không đến năm phút đồng hồ lại muốn đi, trong lòng Ninh Thư thu hồi đánh giá dành cho Lý Tu Văn, cái gì thân sĩ, cái gì ôn nhu đều là phân, hoàn toàn là dùng cho nữ chính thôi.

“Đừng a, anh đẹp trai, nhanh như vậy liền đi, không phải làm tôi uống công đợi nửa tiếng sao, ít nhất cũng phải cho tôi đem lời nói ra được không.” Ninh Thư nói chuyện cũng không chút khách khí.

Lý Tu Văn tóc mái lệch đi lông mày nhíu lại, “Đã như vậy, mời nói.”

Ninh Thư phát hiện thái độ của Lý Tu Văn đối với mình có chút không kiên nhẫn, đoán chừng là Tô Manh ở trước mặt hắn nói xấu cô đi.

Đơn giản chính là nói cô ác độc, dối trá, những lời này Ninh Thư đều có thể gánh.

“Tôi tới tìm anh là để hợp tác.” Ninh Thư nói thẳng, “Tôi biết rõ anh thích Tô Manh, nhưng Tô Manh lại sinh cho Tiêu Diễn hai đứa nhai con, hai người đàn ông đều ưu tú như nhau, phỏng chừng Tô Manh cũng rơi vào chứng lựa chọn khó khăn.”

Lý Tu Văn giống như cười mà không phải cười nhìn Ninh Thư, “Như vậy chúng ta nên hợp tác như thế nào đây?”

Oách chờ, đáp ứng nhanh như vậy? Ninh Thư trông thấy nụ cười trên mặt Lý Tu Văn, tên này ngoài cười nhưng trong không cười là cái cộng lòng ý tứ gì?

Ninh Thư vốn muốn chạy lấy người, nhưng nghĩ đến nếu còn có người so với Lý Tu Văn càng buồn nôn hơn, Ninh Thư sinh sôi nhịn xuống, cùng Lý Tu Văn quần nhau, nói: “Nếu như Tiêu gia đã không còn, anh cảm thấy Tô Manh sẽ chọn Tiêu Diễn sao?”

Ánh mắt Lý Tu Văn lóe lên, lắc đầu nói: “Tô tiểu thư, chúng ta căn bản không thể hợp tác, tôi sẽ không làm sự tình khiến cho Manh Manh đau khổ.”

Ninh Thư: . . .

Ninh Thư ôm ngực, thiếu chút nữa phun ra một búng máu, cô mẹ nó quên mất, nam phụ cũng là nam nhân quý gối dưới quang sáng của nữ chính Marry Tô a, cái loại trúng độc không nhẹ này, thâm tình vô cùng, đến chết mới thôi.

Ninh Thư nhìn Lý Tu Văn, đây là kiểu tiết tháo gì mà cao thượng như thế.

Lý Tu Văn chứng kiến người phụ nữ đối diện, sắc mặt của cô thoáng cái liền trở nên đặc sắc vô cùng, thần sắc phức tạp khiến hẳn khó có thể hình dung.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Thê tử của tổng tài (12)

Edit: Akito

Ninh Thư cảm thấy đầu mình là bị con lừa đá đi, mới có thể ngốc đến mức tìm nam phụ hợp tác, chẳng lẽ ngu ngốc sẽ lây bệnh sao, cô đã bị lây nhiễm?

Nói về người nam phụ Lý Tu Văn này a, điều kiện là chuẩn cmnr, gia thế tốt, lớn lên một cái túi da xinh đẹp, vừa thấy nữ chính liền bỏ lỡ cả đời, thời điểm du học gặp được lớn bụng Tô Manh, sau đó vẫn luôn chăm sóc cho đến khi Tô Manh về nước, sau khi Tô Manh về nước liền cùng Tiêu Diễn quần nhau triền triền miên miên rồi.

Lý Tu Văn được nữ chính phát cho cái thẻ anh trai tốt, tồn tại thường xuyên để cho nam chính ghen tuông.

Này là kiểu tiết tháo cao thượng gì a.

Lý Tu Văn quan sát nữ nhân đối diện, sắc mặt của cô biến ảo đa dạng, vẻ mặt vô cùng đặc sắc, cũng không biết trong lòng rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì?

Lý Tu Văn duỗi ra ngón tay ónh nhuận, gõ gõ mặt bàn, phát ra âm thanh có tiết tấu, đánh thức Ninh Thư đang lâm vào phán đoán của mình.

“Cô đến cùng muốn nói cái gì, thật có lỗi, tôi phải đi trước rồi.” Thần sắc Lý Tu Văn có chút buồn bực.

Ninh Thư đoán chừng đối phương không muốn nhìn thấy cô người phụ nữ ác độc này.

Cô có thể hay không trực tiếp đem những người này giết chết, sau đó nhiệm vụ liền tính hoàn thành?

“Đỉnh...”

Trong đầu Ninh Thư đột nhiên vang lên thanh âm dòng điện, cảm giác này quá quen thuộc, đã bao lâu không có nghe thấy thanh âm hệ thống.

“Suy nghĩ của người chơi không được cho phép, không phù hợp với pháp tắc của thế giới này, thỉnh người chơi bỏ cái ý nghĩ này đi, nguyên chủ dâng ra linh hồn, là muốn thay đổi cuộc đời, chứ không phải thời điểm tỉnh lại lại ở trong ngục giam nữ tử.”

Thanh âm hệ thống có vẻ máy móc mà lãnh khốc, nhưng là không biết vì cái gì, Ninh Thư cảm giác mình bị hệ thống phun vào mặt.

Lý Tu Văn lần nữa trông thấy nữ nhân đối diện, một khuôn mặt vạn vẹo, Lý Tu Văn cảm thấy nữ nhân này tuyệt đối là có bệnh.

Lý Tu Văn lắc đầu đứng dậy, ý định rời đi, trong nội tâm âm thầm suy nghĩ, vợ của Tiêu Diễn nguyên lai là một bệnh nhân tâm thần a.

Chờ đến Lý Tu Văn đã đứng lên, Ninh Thư mới phản ứng lại, duỗi tay tóm lấy cánh tay của Lý Tu Văn, đem hẳn một lần nữa lôi kéo ngồi xuống, lạnh giọng nói: “Tôi nói anh người này là có ý gì, người ta đều chưa có nói chuyện, anh vẫn luôn nháo phải đi phải đi, anh cũng quá đủ rồi a.”

“Đợi tôi đem sự tình nói hết rồi đi cũng không muộn.” Ninh Thư nhìn Lý Tu Văn, nói thẳng: “Tôi muốn hợp tác với anh, phá sập Tiêu gia, tiền cướp được tôi một nửa, dùng tốc độ nhanh nhất.”

Lý Tu Văn nhú lại lông mày, “Tôi vì sao phải cùng cô hợp tác, hơn nữa cô có vốn liếng gì, cứ nói tốt đẹp ngoài miệng như vậy có lợi ích gì.”

“Đã vậy Tiêu gia một tập đoàn không lồ như thế, cô cư nhiên còn muốn một nửa.” Lý Tu Văn còn kém nói thẳng, cô có một chút tự trọng hay không.

Ninh Thư ha hả cười lạnh một tiếng, trực tiếp từ bên trong cái bao bên cạnh móc ra thật nhiều xấp nhân dân tệ mềm mại, bá khí ‘Bang’ một phát ném ở trên mặt bàn, “Bà đây có tiền, hợp tác đi.”

“Thế nhưng làm vậy tôi cảm thấy tôi cũng không có được thứ gì.” Lý Tu Văn tiêu sái nâng tay, “Tôi hao tổn tâm trí cố sức phá đổ Tiêu gia như vậy, kết quả một nửa còn phải cho cô.”

Ninh Thư thiếu chút nữa một ngụm phun lên cái khuôn mặt tuấn tú ngồi đối diện, cực kỳ khó chịu đáp lời: “Anh đừng không biết đủ, anh đều có thể lấy được nữ..., có được Tô Manh rồi, anh còn muốn thế nào a, anh có thể quăng ngã Tô Manh, anh còn có cái gì không thỏa mãn.”

Vốn là nữ chính, kết quả theo anh người nam phụ này, anh thật sự là đi đâm thiên đại vận, hoàn toàn là nghịch thiên cải mệnh, xóa bỏ mệnh nam phụ của

anh a, cư nhiên còn không biết đủ.

“Cô không phải cũng có được Tiêu Diễn sao.” Lý Tu Văn nhàn nhạt nói.

“PHỤT...” Lần này Ninh Thư thật sự thiếu chút nữa phun vào vẻ mặt Lý Tu Văn, tất cả cà phê trong miệng đều phun ra ngoài, một nửa là bị kinh hãi, một nửa là bị ghê tởm.

“Ha ha ha ha a ~” Ninh Thư co rút khoe miệng cười lạnh. Đem nhân dân tệ mềm mại trên bàn đều thu vào, ném tóe trong bao.

Lý Tu Văn trông thấy hành động của Ninh Thư, kinh ngạc hỏi: “Chúng ta bây giờ không phải đang thảo luận làm thế nào để khiến Tiêu gia sụp đổ sao? Cô cái dạng này là ý định muốn đi.”

“Anh đẹp trai, tôi liền phải đi trước.” Ninh Thư mặt không biểu tình nói, anh nha xứng đáng cả đời đều là vận mệnh nam phụ khổ bức.

Lý Tu Văn ngăn ở trước mặt Ninh Thư, “Ngồi xuống đi, chúng ta bàn bạc thương lượng, đem tiền trong bao của cô đều lấy ra đi, để tôi nhìn một chút xem cô có bao nhiêu tiền.”

“Không thể.” Ninh Thư lời lẽ chính đáng, câu từ rõ ràng, “Lấy ra quá không an toàn, tôi sợ có người sẽ cướp tiền của tôi.”

Lý Tu Văn: ...

Lý Tu Văn dùng ánh mắt cùng xem bệnh tâm thần giống nhau nhìn Ninh Thư.

Cuối cùng, Ninh Thư vẫn là cùng Lý Tu Văn miễn cưỡng đạt thành hiệp nghị, vì cái gì nói là miễn cưỡng đây, nam phụ tên súc sinh này cư nhiên muốn đem lợi ích của cô ép đến một mảnh, chính là tùy tiện tổng một ít cho cô.

Loại chuyện này Ninh Thư tuyệt đối không thể nhẫn nhịn, có thể ôm được người đẹp về nhà, anh chính là tan hết gia sản, anh cũng là buôn bán có lời.

Cuối cùng Ninh Thư sử dụng đủ loại thủ đoạn, mới đạt được bốn phần lợi ích.

“Bạn bè nhắc nhở, chuyện tìm công ty ma làm mỗi như, ở trước mặt Tô Manh, anh vẫn nên chú ý bảo trì hình tượng vô tội thuần khiết của anh a.” Ninh Thư vỗ vỗ bả vai Lý Tu Văn liền rời đi.

Ninh Thư trở lại Tiêu gia, trong nhà một mảnh im ắng, Ninh Thư cảm thấy tâm tình vô cùng thoải mái, hai ông bà Tiêu gia dứt khoát ở trong bệnh viện chăm sóc hai đứa cháu bảo bối, Tiêu Diễn càng sẽ không trở về.

Gan phổi Ninh Thư cực kỳ khoan thai dễ chịu, Tiêu Diễn lại cảm thấy đau lòng vô cùng, con mình một đôi trai gái nằm trên giường hấp hối như vậy, lại nhìn đến Tô Manh khóc đến sưng đỏ đôi mắt, Tiêu Diễn cảm thấy mình nếu không làm chút gì đó liền không xứng là đàn ông.

Hiện tại Tiêu Diễn cảm thấy vô cùng chướng mắt Tô gia, nhờ vào Tiêu gia buôn bán lời nhiều tiền như vậy, cư nhiên còn dưỡng ra một nữ nhân độc ác như Tô Nhiễm vậy.

Đặc biệt là Tô Bác cái lão thất phu kia cư nhiên giết ba mẹ Tô Manh, chuyện này nhất định phải vì Tô Manh đòi lại công bằng.

Cuối cùng, Tiêu Diễn vẫn là tiến hành đề án hợp tác ở bên trong cốt truyện, chỉ là lần này trong lòng Tô Bác tồn tại một cái bóng ma, không có lấy ra tất cả tiền của Tô gia, lưu lại một chút của cải, trong lòng vẫn chưa tin Tiêu gia sẽ làm ra sự tình hồ đồng đội như thế.

Lúc Tô phu nhân gọi điện thoại đến nói chuyện này cho Ninh Thư, Ninh Thư chỉ trầm mặc, cũng không nói bất luận điều gì, Tô gia đã tin tưởng Tiêu gia như vậy, tin tưởng Tiêu Diễn, liền cứ để cho Tô gia ăn cái thiệt thòi vậy.

Ninh Thư cũng không muốn chính mình lao tâm lao lực giữ vững vị trí của Tô gia, kết quả lại bị em trai nảo tàn dâng đến trước mặt Tô Manh, đó mới là chuyện phiền lòng đây.

Ninh Thư lại bảo Lý Tu Văn nhanh chóng hành động, hiện tại Tiêu Diễn đã hành động, ở thời điểm Tiêu Diễn đắc ý nhất, thời điểm hắn vừa lòng đắc chí vợ vét sạch Tô gia, cho hắn một kích.

Mà bị bệnh Tô Đại Bảo cùng Tô Tiểu Bảo lợi dụng ưu thế sinh bệnh, làm nũng bán manh, cực lực tác hợp hai người, bồi dưỡng tình cảm giữa Tô Manh cùng Tiêu Diễn.

Trong lúc nhất thời phòng bệnh đều tràn ngập giọng nói của hai đứa nhỏ, còn có bong bóng tình yêu hồng phấn, hai ông bà già nhìn thấy cũng cười ha ha, hình ảnh hài hòa tốt đẹp, giống như là người một nhà tương thân tương ái.

Mỗi lần Tiêu Diễn đều dùng ánh mắt cực nóng mà nhìn Tô Manh, thời điểm Tô Manh cầm đồ đạc, cố ý túm chặt tay Tô Manh, khiến cho Tô Manh xấu hổ không thôi.

Đặc biệt ở những nơi che khuất của bệnh viện, hai người càng là cùng nhau ngọt ngào ôm hôn, cách đó không xa còn có hai đứa tiểu quý bảo bối vây xem, khuôn mặt tỏ vẻ nghịch ngợm.

Chương 81: Thê tử của tổng tài (13)

Edit: Akito

Tình cảm giữa Tô Manh cùng Tiêu Diễn nhanh chóng ấm lên, đột phá phòng tuyến cuối cùng, lăn ở bên nhau, mà Ninh Thư cái này chính quy phu nhân, một người ở trong một căn phòng rộng lớn, nói chuyện cũng có tiếng vang.

Nhưng là Ninh Thư tỏ vẻ hết sức thoải mái, chỉ cần hai người kia đừng ở trước mặt cô bạch bạch, Ninh Thư có thể làm bộ cái gì cũng không biết.

Ninh Thư thấy được Lý Tu Văn trước mặt gương mặt đen sì, trông thấy vậy trong lòng có chút hả hê a.

Ninh Thư phía trước đã trải qua hai thế giới, một cái là vận may gặp được biệt hiệu kẻ điên nhà khoa học gen biến thái Giáo Y đại thúc, thế giới thứ hai liền là dùng thân phận công chúa, trực tiếp dùng roi đem sự tình giải quyết.

Còn chưa có trải qua chiến đấu thương trường đi, cho nên, toàn bộ kế hoạch hành trình làm cho Tiêu gia sụp đổ Ninh Thư đều tham gia, Ninh Thư bây giờ là tận khả năng học tập đồ vật có lợi.

Nếu như chính cô có bản lĩnh, thành lập một thương nghiệp Đế Quốc, còn cần cùng Lý Tu Văn tên nam phụ chết tiệt này hợp tác sao, hiện tại sử dụng Ninh Thư nhất định phải học tập a.

Thời điểm trông thấy Ninh Thư, sắc mặt Lý Tu Văn thật không dễ nhìn, trông thấy Ninh Thư cùng người không có chuyện gì giống nhau, nhin không được nói: “Chồng của cô đều ngoại tình rồi, cô như thế nào mặc kệ không quản.”

Ninh Thư cảm giác cũng là say, người anh yêu thích cùng người khác lăn giương, anh phát hỏa cùng tôi có cái rắm dùng a.

“Tôi không phải đã cùng anh nói, bảo anh tăng nhanh tốc độ, dùng tốc độ hai người bọn họ kích tình thiếu đốt, lăn ở bên nhau thực bình thường, có lần thứ nhất liền có lần thứ hai, về sau sẽ còn có rất nhiều lần, tập quen thì tốt rồi.” Ninh Thư an ủi Lý Tu Văn.

Lúc mới bắt đầu Tô Manh không có tiếp nhận Tiêu Diễn, tuy đã sinh cho Tiêu Diễn hai đứa con, nhưng Tô Manh vẫn là thực rụt rè, hiện tại cùng Tiêu Diễn tình cảm tiến triển thuận lợi, cần thiết phải gia tăng tình cảm.

Phòng khách, sô pha, phòng bếp... Đều có thể trình diễn kích tình mãnh liệt năm tháng.

Ninh Thư dùng một loại ánh mắt nhìn rùa lông xanh an ủi Lý Tu Văn.

Lý Tu Văn không có được Ninh Thư an ủi, ngược lại sắc mặt càng thêm khó coi, không thể tin nổi mà nhìn

Ninh Thư, “Chồng của cô cùng nữ nhân khác ở bên nhau, cô còn...”

Lý Tu Văn cũng không biết phải hình dung Ninh Thư như thế nào, ngón tay bực bội gõ lên mặt bàn, “Cô liền yêu Tiêu Diễn như vậy, thậm chí hấn cùng nữ nhân khác ở bên nhau cô cũng không để bụng.”

Yêu sọi len, cô yêu Tiêu Diễn? Tên đàn cũng nhìn ra cô không yêu Tiêu Diễn có được không, chẳng lẽ vô luận làm chuyện gì đều phải cùng tình yêu nhắc lên quan hệ, vì cái gì không nói cô coi trọng tiền của Tiêu gia nhỉ.

Được rồi, hiện tại nam phụ quân đã bị kích thích đến điên rồi, Ninh Thư chỉ là nói: “Vẫn là hành động nhanh lên đi, bằng không thì về sau tình cảm giữa bọn họ sẽ càng ngày càng tốt đấy, anh hiểu chứ.”

Ninh Thư hướng Lý Tu Văn nhướng nhướng mày, có chút hèn mọn bí ối.

Lý Tu Văn hít một hơi thật sâu, chỉ vào cửa ra vào, đồn khí đàn điên, “Cút...”

Ninh Thư hát đầu lên, tiêu sái mà thẳng bước rời đi, thời điểm trở lại Tiêu gia, người hầu nói với Ninh Thư có người đợi cô ở trong phòng khách.

Ninh Thư đi vào phòng khách, liền trông thấy cả nhà Tô gia đang ngồi ở trên ghế sa lon đợi cô đây này.

Nhìn thấy Ninh Thư, trên mặt Tô phu nhân miễn cưỡng mang theo vẻ tươi cười, hỏi: “Nhiễm, con gần đây sống tốt không?”

Ninh Thư hướng Tô phu nhân cười cười, nói: “Thực tốt.”

Từ lần trước Ninh Thư đến Tô gia đánh em trai nguyên chủ Tô Lan, Ninh Thư liền chưa bao giờ trở lại Tô gia lần nữa, thực có chút cảm giác cả đời không qua lại với nhau.

Lần này lại đột nhiên tìm tới cửa, Ninh Thư hơi chút tưởng tượng sẽ biết là sự tình đề án hợp tác, tình nguyện tin tưởng Tiêu Diễm, cũng không tin đưa con gái là cô, hiện tại đến tìm cô thì làm được gì.

Không có cọng lông dừng.

“Khụ khụ...” Tô Bác ho khan một tiếng, nói: “Nhiễm, chuyện này con đoán trước được sao?” Ánh mắt Tô Bác có chút phức tạp, tức thì có hơi chán chường nói: “Tô gia lần này thật sự tổn thương đến gân cốt rồi, của cải liền chỉ bằng một phần mười trước kia.”

Ninh Thư nhàn nhạt mà ‘ah’ lên một tiếng, không có biểu tình gì, tình huống hiện tại đã so với bên trong cốt truyện tốt hơn nhiều, nguyên bản Tô gia thế nhưng mà phá thành từng mảnh nhỏ, ngay lúc đó Tô Bác liền trực tiếp mang theo Tô Lan chạy trốn, vứt bỏ nguyên chủ cùng Tô phu nhân, hai người phụ nữ yếu ớt, trở thành con hát.

Phải nói cô cái pháo hôi ác độc này lưu lạc tới tình cảnh như vậy, có thể nói đủ giải hận a, nhưng nhỏ mà lạnh Tiêu Diễm còn tới hộp đêm nhục nhã cô.

Cho nên, đưa trẻ nhỏ như vậy đi dạo hộp đêm thật sự tốt sao? Hơn nữa bởi vì là con trai Tiêu Diễm Tiêu tổng tài, Tô Đại Bảo khó dễ cô, hộp đêm cũng không chịu thu cô, từ nhỏ chính là được nuông chiều từ bé lớn lên, lại không có thủ đoạn mưu sinh, cuối cùng Tô Nhiễm khôn cùng tuyệt vọng, bị bệnh đường sinh dục mà chết.

Cảm giác cũng là say.

“Con có thể hay không cùng Tiêu Diễm nói vài lời, cùng Tiêu gia mượn ít tiền, để cho Tô gia có ít vốn lưu động.” Tô Bác nói.

Ninh Thư trực tiếp trợn trắng mắt, người ta nói rõ là chơi ông, còn muốn mượn tiền cho ông, Tiêu Diễm chính là nảo tào cũng không có khả năng cho vay tiền đi.

Đây là có ý đem cô đưa đến trước mặt Tiêu gia đi dò xét thái độ của Tiêu gia sao.

“Ba không phải đã nói rồi sao, nữ nhân chính là không nên tham gia vào chuyện làm ăn.” Ninh Thư trực tiếp cự tuyệt.

Ninh Thư cảm thấy nguyên chủ vẫn là rất ngây thơ, cô cho rằng bảo trụ Tô gia liền sẽ không rơi xuống kết cục ở bên trong cốt truyện, có nhà mẹ đẻ chống đỡ sẽ không bị thảm như vậy, đều không nghĩ đến Tô Bác căn bản cũng không có quan tâm hai mẹ con họ.

Nghe thấy Tô Nhiễm cự tuyệt, sắc mặt Tô Bác thoáng cái liền trở nên khó coi, nói: “Mày sinh ở Tô gia, Tô gia cho mày vinh hoa phú quý, hiện tại muốn mày trả giá một chút, liền đây ba chán bốn, mày phải nghĩ kỹ, đã không có Tô gia mày ở Tiêu gia cũng một bước khó đi.”

Tô phu nhân nhìn chồng của mình, lại nhìn Ninh Thư, cuối cùng thở dài một hơi, không có nói cái gì.

Tô Lan hướng Tô Bác nói: “Ba, con đã nói đừng tới cầu cô ta, Tô Nhiễm trong lòng người phụ nữ này cũng chỉ có mình cô ta, ích kỷ ác độc.”

Ninh Thư nâng mí mắt nhìn Tô Lan, mặt không biểu tình nói: “Cậu hoặc là cầm miệng, hoặc là tôi đánh cho cậu cầm miệng, thứ gì vậy, cùng tôi kêu la làm gì, có bản lĩnh thì đi tìm Tiêu Diễm người gài các người nháo a, cùng người đàn bà giống nhau không có can đảm, hiện tại Tô gia không tiền, cậu có thể bán mình đi, bị nam nhân đè.”

Sắc mặt Tô Lan liền tức thì bạo hồng, nắm nắm đầm, xích mục dục nứt nhìn Ninh Thư, lớn tiếng rít gào nói: “Tô Nhiễm, cô thử vũ nhục tôi một câu nữa xem”

“Tôi coi như là đi ăn xin, cũng không trở lại cầu cô người phụ nữ độc ác này.” Tô Lan quay người muốn đi, bị Tô Bác kéo lại, Tô Lan ủy khuất tức giận nói, “Ba, chúng ta đi thôi, đừng để cho Tô Nhiễm người phụ nữ này dương dương tự đắc, ba nghe một chút cô ta đều nói cái gì, trong lòng cô ta căn bản cũng không có Tô gia, càng thêm không có con đưa em trai này, trong lòng cô ta cũng chỉ có mình.”

Ninh Thư nghe Tô Lan chỉ trích, nhin không được muốn quỳ, nam nhân quỳ gối dưới quảng sáng Marry Tô đều tự cho là đúng như vậy, tùy hứng như thế, luôn đứng ở bên trên đỉnh cao đạo đức chỉ trích người khác, trước nay đều không nhìn lại hành vi của mình.

Tô Lan luôn nói trong lòng của cô không có hán người em trai này, như vậy Tô Lan người em trai này đâu rồi, bắt công đối với Tô Mạnh thì như thể tay chân, còn đối với cô người chị ruột này liền cùng kẻ thù giống nhau.

Ừ chà chà.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 82: Thê tử của tổng tài (14)

Edit: Akito

Thế giới này ghê gớm đến mức làm cho Ninh Thư có loại xúc động muốn hủy diệt thế giới, nghe thấy Tô Lan đứng tình hợp lý chỉ trích, Ninh Thư có loại cảm giác không phản bác được.

Thật sự là một thế giới vạn vật a, Ninh Thư tỏ vẻ chính mình chịu không nổi rồi.

Chưa bao giờ ăn thịt người uống khói lửa nhân gian, không có tiếp xúc với người trong xã hội, sống đúng là tùy hứng như vậy.

“Ba, chuyện này con không có cách nào, mọi người vẫn là trở về đi, trên tay không phải còn có chút tiền sao, có thể đem đồng sơn tái khởi.” Tình huống hiện tại thế nhưng so với bên trong cốt truyện tốt hơn nhiều, như vậy vẫn chưa thấy thỏa mãn, chỉ có thể nói người thật sự quá là lòng tham không đáy.

“Ba, con đã nói...”

“Câm miệng, cậu không được mở miệng nói chuyện, bằng không thì tôi liền đánh cậu cho tới khi không nói chuyện được nữa.”

Tô Lan há miệng đã bị Ninh Thư cắt đứt.

Tô Lan oán hận lại kiêng kị mà nhìn Ninh Thư, Ninh Thư căn bản cũng không có để ý tới ánh mắt của Tô Lan, ở trong mắt Ninh Thư, Tô Lan căn bản vốn dĩ cũng không phải một thằng đàn ông, không có chút trách nhiệm mà đàn ông nên có, cùng Tiêu Diễn chính là hai tên cặn bã.

Tô Bác lại lần nữa nghe thấy con gái cự tuyệt, mặt già cũng không nhịn được, trừng mắt liếc nhìn Ninh Thư, thời điểm chuẩn bị rời đi, đột nhiên liền nghe được tiếng người hầu hô: “Lão gia và phu nhân trở về rồi, mau chạy ra nghênh đón.”

Chỉ trong chốc lát, hai hàng người hầu liền đứng chỉnh tề, từ cửa ra vào cho đến tận phòng khách, bày trận lớn như vậy.

Đầu tiên là Tiêu lão gia từ bước xuống, tiếp theo chính là Tiêu Diễn ôm Tô Tiểu Bảo, Tô Manh nắm tay Tô Đại Bảo.

Giẫm lên thảm, một nhà sáu người chậm rãi đi vào, Tiêu lão gia từ uy nghiêm vô cùng, Tiêu phu nhân có vẻ đẹp đẽ ung dung cao quý của phu nhân nhà giàu, Tiêu Diễn ôm tiểu công chúa một thân váy bông bông,

Tiêu Diễn tuyệt mỹ vô song tương xứng với tiểu công chúa đáng yêu ngọt ngào như thiên sứ, chỉ mới nhìn thôi đã cảm thấy đẹp nhất nhân gian.

Ninh Thư co rút khóe miệng, còn rất có thể làm ra vẻ đấy, Ninh Thư đưa mắt đặt ở trên người Tô Manh, sắc mặt của cô ta trong trắng lộ hồng, cả người đều giống như bao phủ ở trong điểm hà vậy, toàn thân đều lộ vẻ phong tình, xem ra là được Tiêu Diễn phục vụ rất khá.

Thời điểm Tiêu Diễn trông thấy Ninh Thư trong phòng khách, khuôn mặt anh tuần tức thì lộ vẻ xem thường, chán ghét, ghê tởm, đủ loại mặt trái cảm xúc, cái sắc mặt đó a.

Thời điểm Tô Manh nhìn thấy Ninh Thư, trên mặt hiện lên một tia không tự nhiên, nhưng lập tức liền kiên định tín niệm trong lòng mình, cô cùng Tiêu Diễn là thật lòng yêu nhau, Tiêu Diễn cũng không yêu Tô Nhiễm.

“Ông thông gia, bà thông gia.” Về mặt Tô Bác nhiệt tình hướng Tiêu lão gia tử cùng Tiêu phu nhân chào hỏi.

Mí mắt Tiêu lão gia tử chỉ là nhếch lên, nhìn thoáng qua Tô Bác, nhàn nhạt nói: “Ngại quá chiều dài không chu toàn, hai đứa nhỏ vừa ra viện, cần người chăm sóc.”

Sắc mặt Tô Bác cứng đờ, chỉ là cố lộ ra vẻ tươi cười, nói: “Hai đứa nhỏ quan trọng hơn.”

Tô Lan nhìn về phía Tô Manh, hỏi: “Chị họ, hai đứa nhỏ có khỏe không?”

Tô Manh tức thì lộ ra vẻ tươi cười xinh đẹp, lại mang theo một tia nghĩ mà sợ, nói: “Không có việc gì rồi, nào, mau gọi cậu.” Tô Manh đẩy hai đứa nhỏ ra.

Tô Đại Bảo cùng Tô Tiểu Bảo giòn giòn già già mà kêu: “Cậu.”

Trên mặt Tô Lan hiện lên vẻ tươi cười, thần sắc có vẻ thực kích động, liền nói: “Về sau lại đừng bị bệnh nữa, đem mẹ của hai đứa gấp thành cái bộ dạng gì kia.”

Tô Tiểu Bảo vùng trộm thoáng đánh giá Ninh Thư một phát, thanh âm như đứa trẻ ngây thơ vô cùng nói: “Cậu cùng cô ta không giống nhau nhì.”

Ninh Thư ở bên cạnh đứng xem cũng là say, thật sự cũng say không được.

Ninh Thư quan sát hành động của Tô Lan, cảm thấy thế gian không có ai có thể so với Tô Lan làm cho người ta không nói được lời nào, ba của mình đối với người khác ăn nói khép nép, hẳn nhìn không thấy, đối với hai đứa nhỏ thì hòa ái vô cùng, loại người này may mắn là mệnh tốt đầu thai ở trong nhà

giàu

có, nếu thả ở tầng dưới của xã hội, không biết đã chết bao nhiêu lần, chày gỗ như vậy.

Một bên cùng Ninh Thư đứng ở bên nhau Tô phu nhân thấy một màn như vậy, tức giận thiếu chút nữa ngất đi, con trai của bà lại có thể nịnh nọt đối với tiểu tiện nhân cùng con của tiểu tiện nhân.

Ninh Thư vươn tay nắm chặt lấy tay Tô phu nhân, cô hoàn toàn có thể lý giải cảm giác nôn nóng của Tô phu nhân.

Ninh Thư hướng hai đứa nhỏ nhìn thoáng qua, Tô Đại Bảo cùng Tô Tiểu Bảo tức khắc liền làm ra thần sắc sợ hãi, ôm lấy chân Tiêu Diễm, thật giống như Ninh Thư đem hai bọn chúng làm cái gì vậy.

Tiêu Diễm lập tức bảo vệ một đôi trai gái của mình, nhìn chung quanh một nhà Tô gia, xem thường lại cao cao tại thượng nói: “Mấy người nếu như đã đều ở đây, tôi sẽ đem sự tình nói rõ, tôi cùng Tô Nhiễm.”

Tiêu Diễm chỉ vào Ninh Thư, “Tôi muốn cùng cô ta ly hôn, bây giờ liền ly hôn.”

Nghe thấy Tiêu Diễm nói muốn ly hôn, Tiêu gia bên này không có phản ứng gì, mà Tô gia bên này liền nổ tung rồi, đặc biệt là Tô phu nhân, bay thẳng đến trước mặt Tiêu phu nhân chất vấn: “Vì cái gì đột nhiên muốn ly hôn, con gái nhà tôi có chỗ nào làm không đúng, cho dù muốn ly hôn cũng phải cho chúng tôi một câu trả lời thỏa đáng.”

Sắc mặt Tô Bác cũng tái nhợt, còn trông cậy vào con gái nhờ Tiêu gia cho chút tiền quay vòng tài chính, hiện tại trực tiếp muốn đem con gái của hắn đuổi ra khỏi cửa rồi.

Lần này xem như Tô Bác chân chính minh bạch, Tiêu gia đây là cố ý chơi Tô gia, đem chín phần của Tô gia đều nuốt sạch, trong lúc nhất thời Tô Bác có vẻ sa sút.

Sắc mặt Ninh Thư nhàn nhạt, cái biểu tình gì đều không có, không khóc cũng không nháo, thậm chí ngay cả một chút biểu tình thương tâm cũng không có.

Tô Manh hướng Ninh Thư nói: “Tuy rằng giữa chúng ta có rất nhiều hiểu lầm, nhưng tôi vẫn hi vọng cô có thể tìm được người yêu mình, tôi đã từng nghĩ tới muốn báo thù, nhưng là hiện tại...” Tô Manh cùng Tiêu

Diễm nhìn nhau cười, hai người tay trong tay, “Trên thế giới còn có nhiều chuyện tốt đẹp hơn, chị họ, chị cũng có thể buông đi, tìm kiếm một cuộc sống mới, chị cứ chấp nhất như vậy sẽ khiến mọi người đều đau khổ.”

Ninh Thư cảm giác dạ dày đều quay cuồng, cầu đừng ghé tới người, Tô gia đều đã bị Tiêu gia gài bẫy trở thành như vậy, hiện tại blah blah nói không báo thù, muốn cùng nhau tha thứ sinh hoạt hạnh phúc ở bên nhau, lại muốn cô rời khỏi thành toàn các người.

Ninh Thư cảm thấy tam quan của mình đều nát thành nhân bánh sùi cảo rồi.

“Mẹ tuyệt đối không đồng ý hai đứa ly hôn.” Tô phu nhân xanh mặt nói, càng thêm âm tàn trừng mắt nhìn Tô Manh, trong ánh mắt mang theo oán độc khắc cốt.

Tiêu Diễm chặn ánh mắt Tô phu nhân nhìn về phía Tô Manh, tránh cho người phụ nữ mình yêu bị kinh hãi, cười lạnh nói: “Quả nhiên là mẹ thế nào thì con gái sẽ thế ấy, ác độc giống nhau, chuyện hôn nhân này các người nhất định phải bỏ, không ly hôn cũng phải ly hôn.”

Tô Lan cau mày hướng Tô phu nhân nói: “Chị cùng anh rể căn bản là không có tình yêu, mẹ, mẹ cứng rắn ghép hai người ở bên nhau như vậy, chỉ sẽ tạo thêm nhiều bất hạnh cùng thống khổ cho nhiều người.”

“Con...” Tô phu nhân không thể tưởng tượng mà nhìn con trai của mình, thân thể lão đảo hai cái.

“BA~, BA~ ...”

Ninh Thư đối với Tô Lan chính là cho hai bàn tay, Tô Lan oán hận mà nhìn Ninh Thư, “Chị lại đánh tôi.”

Tô Manh chỉ vào Ninh Thư, “Cô làm sao vậy, sao có thể đánh người như thế.” Sau đó ánh mắt nhìn về phía Tô Lan mang theo an ủi.

Tiêu Diễm thấy một màn như vậy, lại nhớ tới cảnh tượng bị Ninh Thư đánh ở trong bệnh viện kia, cái này liền cảm giác giống như đang đánh ở trên mặt của hắn vậy, thực đau thực nhức.

Đôi mắt Tiêu Diễm đỏ bừng mà nhìn Ninh Thư.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 83: Thê tử của tổng tài (15)

Edit: Akito

Ninh Thư nghe những người này há miệng ngậm mồm đều là yêu, yêu yêu cái em gái người a, vào lúc này thế giới ngoại trừ yêu liền không còn trách nhiệm, không còn đảm đương rồi.

Trong lòng Ninh Thư ghen lửa cháy khí, tiến vào thế giới này cô vẫn luôn chịu đựng bọn đàn độn này, trên nguyên tắc không so đo với người, cuối cùng trực tiếp giết chết.

Dù sao cũng làm quá táo bạo rồi, Ninh Thư lại đối với Tô Lan mãnh liệt cho mấy cái tát, sau đó một cước trực tiếp đạp Tô Lan ra, tiếp đó trung một khuôn mặt lạnh đi đến trước mặt Tiêu Diễn.

Tiêu Diễn so với Ninh Thư cao lớn hơn nhiều, trước mặt Tiêu Diễn tuyệt đối cũng có thể coi như nhỏ nhắn xinh xắn, nhưng Tiêu Diễn nhìn Ninh Thư từng bước một hướng hẳn đi tới, sắc mặt của cô cực kỳ lãnh khốc, ánh mắt mang theo nghiêm nghị cùng sát khí lạnh lạnh.

Tô Nhiễm như thế, vậy mà lại để cho trái tim Tiêu Diễn đều thoáng đập nhanh một chút, không tự chủ lui về phía sau hai bước, lại tức khắc ý thức được không thể sợ hãi nữ nhân độc trước mặt này như vậy, hếch lên lồng ngực, cười lạnh một tiếng, “Đối với em trai của mình cũng ác độc như thế, Tiêu gia tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho một người phụ nữ độc ác như cô.”

Ninh Thư nhìn Tiêu Diễn, bay thẳng đến trước mặt Tiêu Diễn quét một chân, thoáng một phát trực tiếp làm cho Tiêu Diễn ‘Bành’ một tiếng mà ngã trên mặt đất, tuy rằng kỹ năng so lo của cô được hệ thống đánh giá là cấp bậc cận bá, nhưng đột nhiên ra tay như thế này, cũng có chút tác dụng đấy.

“Cô...” Tô Manh chỉ vào Ninh Thư, há to miệng, Ninh Thư bay nhanh cho Tô Manh một bạt tai, trở tay lại cho một bạt tai.

Tô Manh sưng một khuôn mặt, mở to hai mắt mà nhìn Ninh Thư, Tiêu Diễn đột nhiên bị vấp té trên mặt đất đến đầu vầng mắt hoa, chứng kiến nữ nhân độc ác này cư nhiên đối với Tô Manh ra tay, nghĩ đến muốn bỏ chạy, Ninh Thư lại đuổi chân ra hung hăng dẫm lên trên lồng ngực Tiêu Diễn, hơn nữa còn ở vị trí trái tim.

Tức khắc, sắc mặt Tiêu Diễn liền trở nên trắng bệch, hít hà một hơi.

“Oa...”

“Oa, bà nội, cháu sợ...”

Hai đứa nhỏ gân cổ gào lên, hiển nhiên là thật sự bị dọa sợ rồi, mà ngay cả Tô Đại Bảo cũng về mặt kinh hãi nhìn vào Ninh Thư.

Âm thanh Ninh Thư lạnh lùng nói: “Câm miệng.”

Giọng nói của Ninh Thư mang theo sát khí lạnh lạnh, tức thì làm cho hai đứa nhỏ ngậm miệng lại, nhưng không ngừng nấc lên, Tô Đại Bảo dùng ánh mắt vô cùng âm trầm nhìn Ninh Thư, ánh mắt nhìn vào Ninh Thư tràn đầy oán độc.

“Làm càn, cô đang làm cái gì.” Tiêu phu nhân chỉ vào Ninh Thư hét lên một tiếng.

Toàn thể người Tô gia bị bị Ninh Thư bưuhấn trấn trụ rồi.

Tiêu lão gia tử nhìn Ninh Thư, uy nghiêm mà lạnh lẽo, “Coi trời bằng vung, quả thực chẳng xem Tiêu gia ra gì.”

Hai ông bà già sắc mặt tái nhợt, đặc biệt là trông thấy hai đứa nhỏ bị Ninh Thư dọa đến bộ dạng mất hồn, vừa đau lòng vừa phẫn nộ.

Ninh Thư nhàn nhạt mà phui tay, ở trên lồng ngực Tiêu Diễn hung hăng nghiền một phát, tức thì lại khiến cho sắc mặt Tiêu Diễn càng thêm trắng, đau đớn ‘hự’ một tiếng.

Rõ ràng là một người phụ nữ, vì cái gì có sức lực lớn như vậy, chân đạp ở trên ngực của hắn, thật giống như thoáng một phát có ngàn cân đè ở trên ngực, cảm giác trái tim cũng muốn bạo rút, càng làm cho Tiêu Diễn khó có thể chịu được chính là tôn nghiêm của hắn giống như bị lăng trì vậy, hắn Tiêu Diễn là người nào?

Nữ nhân này, nữ nhân này... Sao cô ta dám.

Trong lòng Tiêu Diễn tràn ngập sát khí.

Ninh Thư thu hồi chân, nhìn người xung quanh, tiếp xúc đến ánh mắt của Ninh Thư, tất cả mọi người đều cảm thấy da đầu run lên, “Ai ở trước mặt tôi nói chuyện ly hôn, tôi liền trực tiếp diệt người đó.”

“Cô...” Tiêu Diển từ trên mặt đất bò dậy ánh mắt tràn đầy sát khí, cùng ánh mắt Tô Đại Bảo giống nhau như đúc.

Tô Mạnh bịt mắt, dùng ánh mắt tội ác tày trời nhìn Ninh Thư, “Cô quả thực không còn thuốc nào cứu được rồi.”

Lần này Tiêu Diển cũng không có nói ly hôn đấy, mang theo Tô Mạnh cùng hai đứa nhỏ trực tiếp rời đi, có loại quyết tuyệt một đi không trở lại.

Ninh Thư cười lạnh một tiếng, nhìn bóng lưng của bốn người, đời này cũng đừng nghĩ đến trở lại cái biệt thự này đi.

Người Tô gia cũng đi rồi, Tô Lan mang theo khuôn mặt sưng phù cùng đầu heo giống nhau cũng đi rồi, Tô Bắc đông lạnh, chuyện vừa mới xảy ra trực tiếp đem quan hệ hai nhà Tô Tiêu thật sự suy tàn rồi.

Ánh mắt Tô phu nhân nhìn đến Ninh Thư mang theo lo lắng.

Tiêu lão gia tử cùng Tiêu phu nhân đối xử lạnh nhạt với Ninh Thư, không nhìn thẳng Ninh Thư, trên mặt đều là vẻ đối với hai đứa nhỏ không bỏ được.

Ninh Thư đối với thần sắc chán ghét của hai người này căn bản cũng không có để ở trong lòng.

Lại nói bên này, Tiêu Diển mang theo Tô Mạnh cùng một đôi hài tử về nhà trọ nhỏ của Tô Mạnh, vào nhà trọ, hai đứa nhỏ ôm đùi Tiêu Diển, oa oa khóc lớn, khóc đầy thương tâm.

Tiêu Diển chưa từng thấy qua hai đứa nhỏ khóc đến như vậy, cả hai đứa vẫn luôn đều rất hiểu chuyện, khóc đến tâm Tiêu Diển đều đau, vội vàng ôm hai đứa nhỏ dỗ dành.

Sau đó trông thấy Tô Mạnh ngồi ở trên ghế sa lon bịt mắt, Tiêu Diển liền đi qua ôm Tô Mạnh, nhẹ nhàng vuốt ve mặt của Tô Mạnh, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Em yên tâm, anh sẽ thay em báo thù, Tô Nhiễm khi

nhục anh vài lần, tuyệt đối không thể cứ dễ như vậy được nữa.”

Hai đứa nhỏ vây quanh ở bên người Tiêu Diển, Tô Đại Bảo lau nước mắt, “Ba ba, chẳng lẽ về sau người phụ nữ đó sẽ luôn khi dễ ma ma?”

“Yên tâm, sẽ không có về sau.” Tiêu Diển sờ sờ đầu Tô Đại Bảo, lạnh lạnh nói: “Sẽ không có về sau, ba sẽ trực tiếp khiến cho Tô Nhiễm người phụ nữ độc ác kia biến mất.” Nữ nhân không biết tốt xấu, không muốn ly hôn, liền đi chết đi.

Tô Đại Bảo câu khoe miệng, Tô Tiểu Bảo nín khóc mỉm cười, ôm cánh tay Tiêu Diển, càng không ngừng đung đưa, “Ba ba, ba thật tốt.”

Trên mặt Tô Mạnh mang theo bất an, đôi mắt hạnh nhân giống như nước linh động, “Chuyện này không tốt lắm đâu.”

“Ma ma, mẹ chính là quá thiện lương, người phụ nữ độc ác như thế nên bị trừng phạt.” Tô Đại Bảo như ông cụ non mà nói.

“Đúng, đúng, anh hai nói đúng.” Tô Tiểu Bảo xinh đẹp gật gật đầu, biểu tình ngây ngô đáng yêu.

Lúc này trên mặt Tô Mạnh mới hiện vẻ tươi cười, kéo đến miệng vết thương trên mặt, tức thì đau nhức ‘a’ kêu lên, lập tức làm cho ba người còn lại khản trương không thôi, thay phiên an ủi.

Trong lòng Tô Mạnh cảm thấy cực kỳ hạnh phúc, tuy rằng chính giữa còn tồn tại một Tô Nhiễm, nhưng cô kiên định tin tưởng tình yêu của cô và Tiêu Diển rồi sẽ có thể đạt được hạnh phúc viên mãn thôi.

Bên đó lái nhái dài dòng Ninh Thư cũng không biết, từ Lý Tu Văn nơi đó biết được tin tức, hấn đã và

đang hành động, có vẻ như đối phương đã cắn câu rồi, cái bẫy rập này không phải trực tiếp nhắm vào Tiêu

Diển, mà là nhắm vào người trong công ty Tiêu Diển.

Đột nhiên, Ninh Thư cảm thấy phía sau lưng chợt lạnh, trong lòng nhảy dựng, loại cảm giác này là khi cô ở thế giới trước, thời điểm chiến tranh gặp được nguy hiểm liền có loại cảm giác này, chính là một loại cảnh báo.

Ninh Thư hít mát, đoán chừng là đem Tiêu Diển làm phát bực rồi, nên thật sự muốn đem cô biến thành vong thê, sau đó cùng Tô Mạnh song túc song tề, ân ái ái ái, tình tình hạnh phúc.

Trong lòng đã có cảnh báo, Ninh Thư trực tiếp ở lì trong Tiêu gia, căn bản là không ra khỏi cửa, mỗi ngày đều nghe Tiêu phu nhân chỉ cây dâu mắng cây hòe, mắng có bao nhiêu khó nghe, Ninh Thư đều vào tai trái ra tai phải, nhưng là Tiêu phu nhân vừa tiếp xúc với ánh mắt lạnh lẽo của Ninh Thư, Tiêu phu nhân liền héo rồi.

Đối với chuyện Tiêu Diển dọn ra khỏi Tiêu gia, Tiêu lão gia tử cùng Tiêu phu nhân đều ôm thái độ ủng hộ, bị chồng của mình vắng vẻ cùng chán ghét, còn có cái trừng phạt nào so với cái này đối với nữ nhân nặng hơn đây.

Đáng đời bị chồng của mình chán ghét, đáng đời bị chồng của mình ruồng bỏ, Tiêu phu nhân nhìn bóng lưng đi lên lầu của Ninh Thư, trong lòng hung tợn

ngẫm.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 84: Thê tử của tổng tài (16)

Edit: Akito

Ninh Thư rõ ràng cảm thấy được không khí Tiêu gia gần đây không đúng, vô luận cô làm chuyện gì đều sẽ cảm giác có người đang nhìn trộm mình.

Hơn nữa còn là kiểu nhìn trộm mang theo dụng ý xấu, làm cho tóc gáy phía sau lưng Ninh Thư đều dựng thẳng lên, có loại cảm giác nguy hiểm tới gần.

Ninh Thư dám dùng cái đầu của cổ thân thể này cam đoan, tuyệt đối là kiệt tác của tên vương bát đần Tiêu Diễn kia, Ninh Thư tính toán truy tìm cặp mắt mang ác ý kia, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không tìm ra được.

Ninh Thư chỉ có thể cẩn thận lại cẩn thận, bất quá khiến cho Ninh Thư cao hứng chính là, chuyện làm cho Tiêu gia sụp đổ đã gần trong gang tấc rồi.

Mỗi ngày đối mặt với sự khiêu khích châm chọc của Tiêu phu nhân, Ninh Thư đều coi là chó sủa như điên trước khi chết.

Ninh Thư không đáp lại càng khiến cho Tiêu phu nhân càng thêm chán ghét Ninh Thư, cứ mỗi ngày lại thay đổi biện pháp tra tấn cô, tỷ như không bảo người hầu giặt quần áo cho Ninh Thư, không nấu cơm cho Ninh Thư, tóm lại chính là đem địa vị của Ninh Thư bốn cột còn không bằng một cái người hầu.

Ở trước mặt Ninh Thư châm chọc cô là gà mái không biết đẻ trứng, Ninh Thư nghe thấy cũng là say, từng có một trứng đã bị các người quăng bể nát rồi.

Tiêu phu nhân đây là cố ý chà lên trên vết thương của Ninh Thư, mỗi lần nghe được câu nói như vậy, cổ thân thể này liền toát ra một loại cảm xúc vừa thống hận lại bi thương.

Cũng may lúc này đối mặt với Tiêu phu nhân chính là Ninh Thư, nếu như nguyên chủ mà nói, đã sớm bị Tiêu phu nhân kích thích đến điên rồi.

Tiêu phu nhân của hiện tại so với bên trong cốt truyện còn chán ghét cô hơn, phòng chừng sự tình mà cô làm so với nguyên chủ quá phận hơn nhiều.

Mà Tiêu lão gia từ đối với hết thảy xem như chết mà không thấy, hiển nhiên là cam chịu.

Ninh Thư đối với hai ông bà Tiêu gia một chút cũng không thêm quan tâm, cô quan tâm chính là người đối với cô tràn đầy ác ý trà trộn ở trong ngôi nhà này.

Tiêu Diễn đã gần nửa tháng không có trở về, điều này càng làm cho người của Tiêu gia nhìn Ninh Thư ánh mắt càng thêm xem thường.

Ninh Thư: ...

Buổi tối hôm nay, Ninh Thư ngủ đến nửa đêm, trái tim liền kịch liệt nhảy lên, hơn nữa còn là bất quy tắc mà nhảy lên, trên người một lát lại đổ đầy một thân mồ hôi.

Thời điểm Ninh Thư mở to mắt, liền chứng kiến phía trên mình có một đồ vật lóe ra ánh sáng âm u, dưới ánh trăng chiếu xuống, tản ra tia sáng lạnh lẽo.

Cơ thể Ninh Thư nhanh hơn đầu óc, trực tiếp lăn người một cái né đi, tiếp đó liền nghe thấy âm thanh dao găm chém trên đệm giường.

Giỏi lắm, có người trực tiếp cầm dao tới chém cô, phương thức đơn giản thô bạo như thế, quả thực làm cho Ninh Thư sửng sốt một chút, Ninh Thư nghĩ tới vô số phương pháp mà người này sẽ đối phó với cô, nhưng cũng thật không ngờ đối phương sẽ trực tiếp như thế.

Người trong bóng tối thất thủ, sau đó liền xoay người muốn chạy, Ninh Thư nghĩ cũng không có nghĩ, bay nhanh đối với người kia chính là một cước, sau cùng liền nghe được thanh âm cơ thể ngã xuống mặt đất.

Ninh Thư nhanh chóng bật đèn, sau đó nhìn về phía người trên mặt đất, chỉ thấy nằm trên mặt đất là một người phụ nữ, trên tay còn cầm một cái đại đao, là cái loại dao băm xương cốt, rất lớn, nếu một dao như vậy hướng xuống cổ chém đi, đầu của cô cùng thân thể tức thì ở riêng rồi.

Ánh sáng bất chợt khiến cho người rất khó thích ứng, nữ nhân trên mặt đất vốn định dùng tay thoáng chắn một chút, còn không có kịp phản ứng, con dao trên tay đã bị Ninh Thư cướp đi.

Ninh Thư đoạt lấy con dao, liền đối với người trên mặt đất cuồng giẫm một trận, người phụ nữ trung niên trên mặt đất đau nhức thống khổ mà kêu rên,

thoáng cái liền phá vỡ đêm khuya yên tĩnh.

Ninh Thư kéo lấy cổ áo nữ nhân kia, đem bà ta kéo dài tới phòng khách.

Chỉ trong chốc lát, trong phòng khách liền tụ tập rất nhiều người, ngay cả Tiêu lão gia tử cùng Tiêu phu nhân cũng bị kinh động.

Tiêu phu nhân nhìn Ninh Thư bất mãn nói: “Hơn nửa đêm còn làm gì vậy, cô một hai phải nháo đến tất cả mọi người đều không yên sao?”

Ánh mắt Ninh Thư lạnh như băng mà nhìn lướt qua Tiêu phu nhân, thoáng đá nữ nhân trên mặt đất một phát, nói: “Người này muốn giết tôi, tôi báo cảnh sát rồi.”

Ninh Thư quen biết người phụ nữ muốn giết cô này, hình như là đầu bếp của Tiêu gia.

Tiêu lão gia tử nghe thấy Ninh Thư báo cảnh sát, tức thì uy nghiêm nói: “Nháo cái gì, cư nhiên còn báo cảnh sát, một chút chuyện nhỏ liền báo cảnh sát, đem sự tình trong nhà thọc ra ngoài, có thấy mất mặt hay không, trông cô cũng không có việc gì, sao phải chuyện bé xé ra to.”

Ninh Thư: ...

Xem những lời nói này kia, nếu như không phải cô né tránh kịp, hôm nay cô liền ngòm củ tỏi rồi, quả thực những người này đứng nói chuyện liền eo không đau.

Ninh Thư phát hiện thế giới này thật sự quá vụn vẹo, tựa hồ không có ý thức pháp luật gì, nam chính giống như là không gì không làm được, mọi chuyện đều có thể giải quyết, căn bản là không cần cảnh sát loại vật này, tựa như nam chính giết người cũng không có chuyện gì, ngược lại còn cảm thấy nam chính thật ngẫu.

Cái này, cái này...

Không bao lâu, xe cảnh sát liền gào rú mà đến, rất nhanh liền có cảnh sát đi vào, đội trưởng đi đầu hỏi: “Là ai báo cảnh sát.”

Ninh Thư còn chưa nói gì, Tiêu lão gia tử nhìn thấy một phòng cảnh sát, vẻ mặt bất mãn nói: “Hơn nửa đêm còn quấy nhiễu người dân.”

Cái thần thái uy nghiêm kia, cái thần thái cao cao tại thượng kia a, giống như rất tài ba vậy, Ninh Thư thiết lòng cảm thấy say, này Tiêu gia cho dù trâu bò, nói cho cùng còn không phải là thương nhân thôi sao, ở trước mặt tổ chức quốc gia, bày ra thần sắc ta là lão đại này, thực sự làm cho Ninh Thư say.

Rốt cuộc cũng biết cái tính cách ghê gớm của Tiêu Diễn kia là từ đâu tới rồi, nguyên lai là huyết mạch tương thông, cha truyền con nối a.

Đội trưởng bị thái độ của Tiêu lão gia tử khiến cho ghen hờn, rốt cuộc là người của tổ chức quốc gia, không có khả năng đối với người khác hèn mọn bi ỉ, đã vậy lại tăng thêm hơn nửa đêm, đang còn ở trong ổ chăn liền bị người kêu dậy, sắc mặt đội trưởng liền thật không dễ nhìn.

Ninh Thư nói: “Là tôi báo cảnh sát, người trên mặt đất này có ý đồ mưu sát tôi, đây là công cụ gây án.” Ninh Thư vừa nói, vừa lấy ra đại đao đưa đến trước mặt đội trưởng.

Trên mặt Ninh Thư lộ ra thần sắc sợ hãi cùng bàng hoàng, hướng đội trưởng nói: “Tôi không biết vì sao bà ta lại muốn giết tôi.”

Đội trưởng cũng không có so đo hung thủ đang nửa sống nửa chết, ngược lại người bị hại lại tung tăng nhảy nhót, trực tiếp hướng về phía đội viên nói: “Trực tiếp bắt lại.”

Hai nhân viên cảnh sát bước đến kéo người phụ nữ trên mặt đất đi, thái độ như vậy lại khiến cho Tiêu lão gia tử vô cùng bất mãn, ‘hừ’ lạnh một tiếng, thần sắc cực kỳ không vui, “Các người thuộc cảnh đội nào vậy, làm việc như thế nào lại không có trình tự như thế.”

Ở Tiêu lão gia tử xem ra, người này tốt xấu gì cũng là đầu bếp của Tiêu gia, thái độ của đối phương như vậy quả thực không có đem Tiêu gia để vào mắt.

Đội trưởng cũng không có để ý đến Tiêu lão gia tử, hướng Ninh Thư nói: “Cô cũng đi theo đi, làm ghi chép.”

Ninh Thư hết sức phối hợp liền đi đến đồn cảnh sát làm ghi chép, trước khi đi còn ám chỉ cảnh sát, một người đầu bếp không có lá gan lớn như vậy, nhất định là có ẩn tình nào đó.

Sự tình thượng vàng hạ cám* làm xong, thời điểm đợi đến hùng đồng Ninh Thư mới ra khỏi đồn cảnh sát.

*Thượng vàng hạ cám: tạp nham.

Thoáng quay đầu lại nhìn vào đồn cảnh sát.

Cá không thể thoát khỏi vũng nước sâu, vũ khí sắc bén của quốc gia không thể bày trước mặt người, quốc gia có vài năng lực cường đại sẽ không biểu hiện ra trước mặt thế nhân, ở trước mặt quốc gia, Tiêu gia tính là cái đếch gì a.

Ninh Thư trở lại Tiêu gia, tiếp nhận chính là thần sắc vô cùng chán ghét của Tiêu lão gia tử, cái thần thái cao cao tại thượng kia giống như là người có

quyền không chế vận mệnh của người khác vậy.

Không biết vì cái gì, người của Tiêu gia đều vô duyên vô cớ cảm thấy mình tài trí hơn người, không biết cảm giác về sự ưu việt này là từ đâu mà tới đây, chẳng lẽ chỉ bởi vì Tiêu Diễn là nhân vật chính của thế giới này?

Ninh Thụ mới bước vào Tiêu gia, ngay sau đó Tiêu Diễn liền mang theo hai đứa bảo bối trở lại, trên mặt Tiêu Diễn treo vẻ tươi cười, cả người đều nhẹ nhàng.

Mà ngay cả trên mặt hai đứa nhỏ cũng mang theo nụ cười ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Thê tử của tổng tài (17)

Edit: Akito

Tiêu Diễn cùng hai đứa nhỏ đi vào Tiêu gia, thời điểm trông thấy Ninh Thụ, vẻ mặt ba người đồng thời cứng đờ, trên mặt lộ ra biểu tình không thể tưởng tượng nổi.

Tiêu Diễn là người lớn, tức khắc thu hồi thần sắc thất vọng, nhưng hai đứa nhỏ miệng lại móp méo, liền sắp khóc lên rồi, đặc biệt là Tô Tiểu Bảo, oa một tiếng khóc lên.

Tiếng khóc thực tức tởi, Tô Tiểu Bảo một bên khóc một bên lau nước mắt, ánh mắt nhìn Ninh Thụ mang theo tức giận cùng thất vọng.

Ninh Thụ nhú mày, như thế nào, thấy cô không có chết, khỏe mạnh đứng ở nơi này có phải hay không thực thất vọng đi.

Trông thấy hai đứa bảo bối, trên mặt Tiêu lão gia tử cùng Tiêu phu nhân tức thì liền mang theo vẻ tươi cười, liền thanh nói muốn chết, ai nha, nghĩ đến hai đứa tâm đều đau blah blah blah.

Hai đứa nhỏ vừa đến, liền lập tức đập tan bầu không khí trầm trọng ở Tiêu gia, Tô Tiểu Bảo một bên làm nũng bán manh, một bên dùng ánh mắt oán hận mà nhìn Ninh Thụ.

Ánh mắt Ninh Thụ cùng Tiêu Diễn đối thượng, Tiêu Diễn tức thì cảm giác mình giống như bị một thùng nước đá dội lên vậy, sau đó lại có cảm giác bị đông lạnh thành băng.

Cái loại bị hiểu rõ này, thật giống như trong lòng của mình đang suy nghĩ cái gì đều bị đối phương biết rõ, trong nội tâm Tiêu Diễn xông lên một tầng tức giận cùng chột dạ.

“Cô người phụ nữ độc ác này, lại nháo ra sự tình gì rồi?” Tiêu Diễn dẫn đầu hướng Ninh Thụ gào thét, Ninh Thụ lạnh lùng nhìn hẩn một cái, đi về phía trước một bước, Tiêu Diễn không tự giác lùi về phía sau một bước.

Ngay sau đó ý thức được mình cư nhiên sợ người phụ nữ ác độc đối trá này, tức khắc tức giận quát: “Cô...”

Lúc này, một người mặc cảnh phục đi vào, là đội trưởng của cảnh đội đêm qua.

Lúc đội trưởng tiến vào, không có người nào của Tiêu gia lên tiếng chào hỏi, Ninh Thụ hướng đội trưởng hỏi: “Đội trưởng, người phụ nữ kia nhận tội sao?”

Đội trưởng nhìn Ninh Thụ, nói: “Nhận tội rồi, bà ta nói là vì hận cô nên mới nổi lên sát tâm đối với cô.”

Hay lắm, cô cùng một nữ đầu bếp thì có thù hận gì, Ninh Thụ liếc qua Tiêu Diễn, Tiêu Diễn ngồi ở trên ghế sa lon, thần sắc có vẻ thỏa thuê đắc ý, ánh mắt nhìn cảnh sát thực khinh miệt.

Đội trưởng hướng Ninh Thụ nói: “Từ lời khai của bà ta, bà ta nói vì cô luôn vũ nhục bà ta, nói đồ ăn của bà ta không thể ăn, luôn đâm cọc, thậm chí còn đánh chửi bà ta, mới khiến cho bà ta ghi hận trong lòng.”

Ninh Thụ: ...

Tiêu Diễn cười nhạo một tiếng, “Tô Nhiễm, cô đúng là một người phụ nữ độc ác ngay cả người hầu cũng tra tấn.”

Ninh Thụ xoay đầu lại, quan sát Tiêu Diễn, trong lòng tràn đầy sát khí, muốn giết cô, còn muốn đồ cho cô tội danh ác độc.

Cũng không biết Tiêu Diễn cho người đầu bếp kia chỗ tốt gì.

Đội trưởng cũng không nói gì thêm, cùng Ninh Thụ nói hai câu liền rời đi.

Ninh Thụ nhìn thấy Tiêu Diễn dương dương đắc ý, cười lạnh một tiếng.

Trông thấy Ninh Thụ không có chết, trong lòng Tiêu Diễn thực thất vọng, bây giờ nhìn thấy Ninh Thụ cũng không muốn liếc mắt một cái, liền mang theo hai đứa nhỏ rời đi.

Tiêu lão gia tử cùng Tiêu phu nhân tuy rằng muốn cùng hai đứa nhỏ thời thời khắc khắc sống ở bên nhau, nhưng là nghĩ đến còn có Ninh Thụ người phụ nữ độc ác này, hai đứa nhỏ ở Tiêu gia sẽ không an toàn.

Ninh Thụ đối với đủ loại ánh mắt xem như không thấy, yên lặng đợi đến thời điểm Tiêu gia to lớn sụp đổ.

Buổi sáng ngày hôm sau, không khí Tiêu gia có vẻ vô cùng khẩn trương, tựa như dây cung bị kéo căng, trái lại Ninh Thụ lại thành thành thoi thoi mà ăn bữa sáng.

Tiêu lão gia tử ngồi ở trên ghế sa lon, trong tay gắp gao túm lấy quả trứng, sắc mặt nghiêm túc đến dọa người, Tiêu phu nhân trông thấy Ninh Thụ đến lúc này còn có tâm tư ăn cơm, oán hận trừng mắt liếc nhìn Ninh Thụ.

Chỉ trong chốc lát, Tiêu Diễn mang theo Tô Manh cùng hai đứa nhỏ trở về, liền đi tới trước mặt Tiêu lão gia tử hỏi: “Ba, xảy ra chuyện gì vậy, cổ phiếu công ty như thế nào liền rớt, ngã ngừng?”

Tiêu lão gia tử dùng sức nện quả trứng, “Từ đêm qua liền bắt đầu có rất nhiều người bán tháo cổ phiếu, vốn dĩ tưởng rằng buổi sáng có thể không chế được, kết quả hiện tại đã ngã ngừng.”

Tô Manh đối với sự tình làm ăn không rõ, ngược lại nhìn về phía Ninh Thụ, lên án nói: “Tô Nhiễm, bây giờ là lúc nào rồi, cô còn thành thành thoi thoi ăn cơm như vậy, cô một chút cũng không lo lắng sao?”

Ninh Thụ đạm mạc mà liếc nhìn Tô Manh, “Ồ, vết thương trên mặt lành rồi sao, đừng có ở trước mặt tôi cả lợ phát phờ.”

Tô Manh tức thì bị dọa bung kín mặt của mình, trừng lớn đôi mắt long lanh như nước nhìn Ninh Thụ, trong ánh mắt tràn đầy vẻ lên án.

Nhìn thấy mẹ của mình bị khi dễ, Tô Đại Bảo giang hai tay chắn ở trước mặt Tô Manh, âm tàn mà hô: “Cô người phụ nữ ác độc này, không được bắt nạt mẹ tôi.”

Đậu xanh rau má, cô làm cái gì, chưa gì đã nói cô ác độc, cô còn chưa có bắt đầu ác độc đây này.

Tô Manh ngồi xổm xuống ôm lấy thân thể Tô Đại Bảo, “Ma ma không có chuyện gì, có con bảo vệ ma ma, toàn

bộ thế giới này không ai có thể thương tổn ma ma.”

“Vâng, con sẽ vĩnh viễn bảo vệ ma ma.” Vẻ mặt Tô Đại Bảo kiên định, trên mặt đều lấp lánh ánh sáng thần thánh chói chang, chỉ vào Ninh Thụ, “Cô đừng hòng muốn thương tổn mẹ tôi.”

Ninh Thụ: ...

Nói giống như cô làm gì Tô Manh vậy.

Công ty Tiêu gia sụp đổ rồi, thị trường chứng khoán trực tiếp ngã ngừng, rất nhiều người dân mua cổ phiếu liền lập tức chạy đến chắn ở trước cửa ra vào của công ty náo loạn, thậm chí còn có người hướng công ty hất phẫn.

Bá chủ ngày xưa thoáng phát liền đổ rồi, Ninh Thụ cũng không có ngoài ý muốn, không riêng gì Lý Tu Văn muốn đối phó Tiêu gia, còn có những đối thủ khác của Tiêu gia, đều nhắm vào trên người Tiêu gia xé một miếng thịt.

Có thể nói là tác động từ nhiều mặt, trực tiếp đem Tiêu gia kéo xuống.

Quả nhiên là chiến trường không thấy máu a, thay đổi trong nháy mắt.

Tiêu gia hoàn toàn thất bại, nhanh đến nỗi người Tiêu gia còn chưa kịp phản ứng là rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cứ như vậy liền phá sản rồi.

Tiêu lão gia tử tựa hồ già đi mười tuổi, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ tuyên bố Tiêu gia phá sản.

Nếu như phá sản, thì phòng ở này sẽ là của ngân hàng, người Tiêu gia cũng không thể ở chỗ này nữa, điều này lại khiến cho Tiêu lão gia tử thiếu chút nữa nôn ra máu, cả đời tung hoành lại có một kết cục như vậy.

Sự tình phát triển đến hoa mắt chóng mặt, làm người ta không thể nắm bắt được, lúc này Ninh Thụ mới rõ ràng cảm thấy được nam phụ cùng nam chính so ra không kém, thậm chí còn so với nam chính trâu bò hơn, bất động thần sắc như vậy liền khiến cho Tiêu gia phá sản, người khủng bố như thế liền yêu

thích nữ chính, độc sức liều mạng muốn làm hiệp sĩ tiếp máu

Ngay tại thời điểm Tiêu gia đang mưa rền gió dữ, đội trưởng trực tiếp mang theo một đội cảnh sát, đem Tiêu Diễn bắt lại, Tiêu Diễn kịch liệt giãy dụa, la to: “Mấy người dựa vào cái gì mà bắt tôi?”

“Các người sao có thể vô duyên vô cớ bắt người, còn có nguyên tắc trình tự hay không.” Tiêu lão gia từ lạnh giọng nói, tuy rằng hiện tại Tiêu gia đã suy bại, nhưng Tiêu lão gia từ vẫn như trước xương cốt cứng rắn, thời điểm đối mặt với đội trưởng, bộ dạng vẫn như cũ cao cao tại thượng.

Đội trưởng mặt không biểu tình mà lấy ra một tờ giấy, nói: “Đây là lệnh bắt giữ, Tiêu Diễn bị tình nghi là người có mưu đồ mua chuộc kẻ khác giết người, giết hại vợ của mình, hiện tại phải mang về thẩm vấn.”

Thân thể Tiêu Diễn cứng đờ, oán hận mà nhìn về phía Ninh Thư, quát: “Cô người phụ nữ ác độc này, tôi sẽ

không bỏ qua cho cô.”

A tịch a, Ninh Thư đột nhiên cảm thấy, cùng người như vậy so đo chính là khiến mình tự tìm phiền phức, Ninh Thư không có để ý đến Tiêu Diễn đang gào thét, hướng đội trưởng nói: “Đội trưởng, ngài xem hắn vẫn còn đe dọa tôi đây này.”

Ninh Thư lời này vừa nói ra, lập tức liền tiếp nhận vài đạo ánh mắt oán hận, bao gồm Tô Manh cùng một đại bang người Tiêu gia.

“Chị họ, chị như thế nào có thể làm như vậy.” Tô Manh lui về phía sau hai bước, một bộ biểu tình không thể tin được, “Chẳng lẽ chị cứ hận Tiêu Diễn như vậy, làm như thế, trong lòng của chị cảm thấy thoải mái sao? Chị làm như vậy, sẽ chỉ làm Tiêu Diễn càng thêm hận chị, hận vĩnh viễn cũng sẽ không yêu chị đâu.”

Ninh Thư hai lời chưa nói, trực tiếp cho Tô Manh một cái tát, “Câm miệng, bằng không tôi rút đầu lưỡi của cô ra.”

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Thê tử của tổng tài (18)

Edit: Akito

Sau cùng Tiêu Diễn vẫn bị áp giải đi, trước không nói đến tình cảnh sinh ly tử biệt giữa Tô Manh cùng Tiêu Diễn liền cùng Bạch Tố Trinh* bị nhốt vào Lôi Phong tháp giống nhau, cái cảnh tượng đó cảm động sâu sắc vô cùng, Tô Manh đuổi theo xe cảnh sát thật lâu, cuối cùng mệt mỏi ngồi phịch ở trên đường cái.

*Bạch Tố Trinh chắc là nhân vật trong phim Thanh xà bạch xà hay sao á, mấy bạn tự tìm hiểu cảnh

bà này bị nhốt vào Lôi Phong tháp để biết về mặt của mẹ Tô Manh nha ^^.

Tô Đại Bảo cùng Tô Tiểu Bảo hai đứa nhỏ ôm đầu khóc rống, ánh mắt Tô Đại Bảo nhìn Tô Nhiễm tràn ngập âm trầm cùng oán hận.

Tuy rằng Tiêu Diễn bị bắt đi rồi, nhưng không biết vì điều gì hai ông bà già Tiêu gia tựa hồ rất chắc chắn, chắc chắn là Tiêu Diễn sẽ không có việc gì vậy.

Khiến cho Ninh Thư cũng cảm thấy Tiêu lão gia từ ở sau lưng có chuẩn bị cái gì, nhưng mà Tiêu lão gia từ cư nhiên hướng Ninh Thư nói, bảo cô đi đem Tiêu Diễn xách về, liền nói đây chỉ là một chuyện hiểu nhầm.

Nghe thấy lời nói của Tiêu lão gia từ theo lý thường hẳn nên thế, cái kiểu thái độ này, làm cơ thể Ninh Thư chấn động mãnh liệt, tựa hồ đem tổ chức chính phủ người ta xem như người hầu của Tiêu gia vậy, cô

đi nói một câu, người ta liền thả người?

Ninh Thư căn bản cũng không thêm để ý tới Tiêu lão gia từ, nên làm gì liền làm cái đó, Tiêu lão gia từ tức giận đến mức dùng quai trọng nện xuống sàn nhà.

Ninh Thư cảm thấy người này nha căn bản chính là một cái chày gỗ, ngân hàng sẽ nhanh chóng đến đây thu đi cái phòng ở này, chẳng lẽ vào lúc này không nên quan tâm đến chuyện về sau sẽ ở nơi nào sao?

Quả nhiên, Tiêu Diễn bị bắt không bao lâu, người của ngân hàng liền tới niêm phong toàn bộ biệt thự, bên trên mỗi kiện đồ vật đều dán giấy, cho thấy vật này đã không thuộc về Tiêu gia, mà ngay cả đồ đạc trang sức của Tiêu phu nhân cũng bị thu đi nha.

Căn hộ nhỏ mà Tiêu Diễn cho Tô Manh cũng bị lấy đi rồi, Tô Manh mang theo hai đứa nhỏ đi đến phòng ở mà Lý Tu Văn an bài, Lý Tu Văn còn ân cần

phái người hầu đi chăm sóc.

Tô Manh đủ lời cảm ơn trước không đề cập tới, Tiêu lão gia tử bên này liền không có vận khí tốt như vậy, trực tiếp bị người đuổi ra ngoài.

Tiêu lão gia tử cùng Tiêu phu nhân sắc mặt khó coi.

Hai vợ chồng già hưởng thụ hơn nửa đời người, hiện tại đột nhiên không biết nên đi nơi nào, Ninh Thụ xách theo một rương va li của mình muốn rời đi.

Tiêu phu nhân chứng kiến Ninh Thụ muốn rời đi, vội vàng túm lấy Ninh Thụ, gấp giọng hỏi: “Cô muốn đi đâu, cầm tiền Tiêu gia, liền tính toán chạy.”

Ninh Thụ: ...

Cô lúc nào cầm tiền Tiêu gia rồi, nếu như nói đến chiến lợi phẩm Lý Tu Văn chia cho cô mà nói, xác thực đúng là tiền của Tiêu gia.

Tiêu phu nhân đương nhiên không biết đứa con dâu trước mặt này cùng người hùn vốn làm cho Tiêu gia sụp đổ, chỉ là hiện tại bà ta cùng Tiêu lão gia tử không biết nên đi đâu, tự nhiên muốn dựa vào Ninh Thụ.

Hai người cũng mặc kệ Ninh Thụ có cái biểu tình gì, dù thế nào cũng liền đi theo sau Ninh Thụ.

Ninh Thụ ha hả cười lạnh một tiếng, cũng mặc kệ hai người, đến một cái tiểu khu, Ninh Thụ ở tiểu khu này mua một phòng ở, chính là đề phòng tình huống như hôm nay vậy.

Tiêu phu nhân đi vào trong phòng, trên mặt lộ ra thần sắc xem thường, “Vì cái gì phòng lại nhỏ như vậy.”

Tất cả gian phòng cộng lại còn không có lớn bằng phòng bếp ở biệt thự đầu.

Trên mặt Tiêu lão gia tử cũng lộ vẻ bất mãn, hướng Ninh Thụ nói: “Cô liền để cho chúng tôi ở căn phòng như vậy.”

Ninh Thụ nhàn nhạt nói: “Hai người không muốn ở có thể đi.” Căn phòng này cũng không nhỏ, hơn 100 mét vuông đấy.

Tiêu phu nhân cùng Tiêu lão gia tử tạm thời không tìm được chỗ ở, chỉ có thể ủy khuất nhận xuống, đến lúc ăn cơm, hai người ngồi ở trên bàn cơm nhìn Ninh Thụ.

Ninh Thụ trực tiếp hừ lạnh một tiếng, “Muốn ăn cơm, tự mình bắt tay làm, ở đây không có người hầu hạ hai người.” Liền cầm bao da đi ra ngoài.

Tiêu phu nhân tức giận đến cơ thể cũng đang run rẩy, ở trong phòng chửi ầm lên, sau cùng Tiêu lão gia tử đối chịu không nổi, mới bảo Tiêu phu nhân đi làm thức ăn, Tiêu phu nhân là người được người hầu hạ, mười ngón tay không dính xuân thủy, hiện tại đột nhiên phải làm cơm, hương vị có thể tưởng tượng. Tiêu lão gia tử ăn xong lúc sau, bụng đau một ngày.

Ninh Thụ đi gặp Lý Tu Văn, trên mặt Lý Tu Văn lộ ra vẻ tươi cười vừa lòng đắc ý, không có sự tình gì khiến người cao hứng bằng chuyện có người thương trong ngực.

Lý Tu Văn muốn trực tiếp giết chết Tiêu Diễn ở trong tù, nhưng Ninh Thụ không đồng ý, như vậy liền để cho Tiêu Diễn chết đi, quá tiện nghi cho hắn rồi, hướng Lý Tu Văn nói: “Anh có phải hay không bị dân đi, nếu là Tiêu Diễn thật chết ở trong tù, Tô Manh không phải sẽ vẫn nhớ thương hắn cả đời sao.” Hai người hiện tại chính là tình chàng ý thiếp, thời điểm tình yêu mãnh liệt nhất, đột nhiên tách ra, kia chẳng phải trở thành thời khắc tốt đẹp nhất trong ký ức sao?

Trên mặt Lý Tu Văn lộ ra thần sắc hiểu rõ, ngón tay gõ lên mặt bàn, “Cũng đúng, hiện tại chính là thời cơ tốt nhất để cô phá được tâm của Tiêu Diễn, nếu không chúng ta đánh cược đi, để xem là cô khiến cho Tiêu Diễn yêu cô trước, hay là tôi khiến Tô Manh yêu tôi trước.”

Ninh Thụ: lén con bê, người của thế giới này như thế nào đều nói chuyện buồn nôn như vậy.

Ninh Thụ đem đồ vật mình nên có được bắt trong tay, hiện tại Tiêu gia cùng Tô gia công lại cũng không có tiền bằng cô, đặc biệt là Tiêu gia hiện tại căn bản cũng không có tiền.

Bản án cho Tiêu Diễn hạ xuống, tội danh mua chuộc người khác giết người cố ý gây thương tích, hình phạt là hai năm rưỡi, nhưng Tiêu Diễn không chịu nhận tội, Tiêu Diễn bá khí trắc lậu muốn chống án, nhưng cũng không ai để ý tới hắn, chứng cứ vô cùng xác thực, quản anh nhận tội hay không nhận tội làm cái gì.

Hai vợ chồng Tiêu gia nhận được tin tức này, buộc Ninh Thụ đem Tiêu Diễn cứu ra, Ninh Thụ căn bản cũng không để ý tới hai người này.

Ánh mắt Tiêu phu nhân nhìn Ninh Thụ mang theo oán hận, trong khoảng thời gian này, Tiêu phu nhân cảm giác thực thống khổ, chuyện gì đều phải tự mình động thủ, đôi tay bà bảo dưỡng thật tốt cũng trở nên thô ráp, người cũng trở nên tiêu tụy hơn trước.

Ninh Thụ căn bản không có ở nhà ăn cơm, mà trên người Tiêu lão gia tử cùng Tiêu phu nhân lại căn bản cũng không có tiền, chỉ có thể tự mình bắt tay làm, giặt quần áo nấu cơm đều rơi xuống trên người đã từng ung dung quý giá để Tiêu phu nhân.

Trông thấy Ninh Thụ trôi qua thoải mái như thế, Tiêu phu nhân ghen ghét đến mức trong lòng cũng bốc lên khí độc, vô cùng tưởng niệm thời gian có

người hầu hạ trước kia.

Tiêu phu nhân muốn xuất ra tư thế mẹ chồng, Ninh Thụ liền lập tức bảo hai người ‘xéo đi’, hai người vừa không có chỗ đi lại vừa không có tiền tức khắc héo rồi.

Tiêu lão gia tử tìm mạng lưới quan hệ trước kia, muốn đem Tiêu Diển đón ra, thuận tiện lại mượn chút tiền vốn Đông Sơn tái khởi, điện thoại đánh đi qua, những người này trước đó vẫn còn thoáng ứng phó một chút với Tiêu lão gia tử, hiện tại ngay cả điện thoại cũng không tiếp.

Đem Tiêu lão gia tử tức giận đến tăng huyết áp, này đó người bỏ đá xuống giếng, cũng không nghĩ đến bộ dạng khom lưng uốn gối trước kia, hiện tại liền trở nên kiêu căng ngạo mạn.

Tiêu Diển đã bị bắt giữ gần một tuần lễ, cũng liền khiến Tô Manh có chút nhịn không được, Tô Manh cho rằng Tiêu lão gia tử sẽ đem Tiêu Diển cứu ra, nhưng mà thời gian lâu như vậy, Tiêu Diển vẫn còn chưa được thả ra.

Chỉ cần nghĩ tới Tiêu Diển chịu cực khổ, trong lòng Tô Manh liền đau như đao cắt, mang theo hai đứa nhỏ tới tìm Ninh Thụ.

Tô Manh vừa thấy Ninh Thụ, liền thoáng một phát ‘phù phù’ quỳ gối trước mặt Ninh Thụ, dùng một đôi mắt tựa hồ nhận lấy cực hạn thống khổ mà nhìn Ninh Thụ, hướng Ninh Thụ hô: “Tô Nhiễm, tôi biết rõ cô hận tôi, người cô hận chính là tôi, cùng Tiêu Diển không có quan hệ, hiện tại chỉ cần cô nói một câu Tiêu Diển liền có thể được thả ra, chẳng lẽ cô thật sự nhẫn tâm để cho hắn chịu cảnh lao ngục tai ương sao?”

Ninh Thụ không thể tưởng tượng mà nhìn Tô Manh, Tiêu Diển hắn là phạm tội a, là tội phạm có được không, cái gì gọi là một câu nói của cô thì Tiêu Diển có thể được thả ra, pháp luật là trò đùa sao.

“Ma ma, ma ma đứng lên đi, con sẽ nghĩ biện pháp cứu ba ba, ma ma không cần cầu xin người phụ nữ ác độc này.” Tô Đại Bảo muốn đem Tô Manh kéo lên, nhưng Tô Manh khẳng khái muốn quỳ gối ở trước mặt Ninh Thụ.

Ánh mắt Tô Đại Bảo nhìn Ninh Thụ thực âm trầm cùng oán độc.

Chương trước

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 87: Thê tử của tổng tài (19)

Edit: Akito

Ninh Thụ nhìn đến Tô Manh quỳ ở trước mặt mình, về mặt cô ta bị thống cùng bất lực, tựa hồ thống khổ đến cực hạn, ánh mắt tràn đầy giãy dụa.

“Tô Nhiễm, tôi biết rõ cô hận tôi, nhưng chuyện này cùng với Tiêu Diển là không có quan hệ gì, cầu xin cô cứu lấy Tiêu Diển, nếu như cô chịu bỏ qua hắn, từ nay về sau tôi sẽ không xuất hiện ở trước mặt Tiêu Diển nữa.” Trên mặt Tô Manh tràn ngập cảm xúc vì tình yêu mà hi sinh mình, từ bỏ hết thấy yêu thương, tình nguyện chính mình chịu thống khổ, chịu đau đớn.

Ninh Thụ: ...

Không phản bác được, thực sự không phản bác được.

Tô Manh lệ rơi đầy mặt, nói: “Chỉ cần cô đáp ứng tôi buông tha Tiêu Diển, tôi liền đáp ứng cô cùng Tiêu Diển chia tay.”

“Phù phù.”

Tiêu lão gia tử đứng một bên cũng quỳ gối trước mặt Ninh Thụ, cơ bắp trên mặt ông ta run rẩy, dường như nhận lấy cái vũ nhục thật lớn gì vậy, nói: “Cầu xin cô đem Tiêu Diển cứu ra ngoài, về sau cô chính là nữ chủ nhân của Tiêu gia, Tiêu Diển sẽ không bao giờ cùng cô ly hôn.”

Tô Manh ở bên cạnh nghe nói như thế, thất hồn lạc phách mà ngồi dưới đất, thần sắc thống khổ.

A tịch a, hiện tại làm nữ chủ nhân của Tiêu gia có chỗ tốt gì sao? Hiện tại Tiêu gia một không có tiền, hai là Tiêu Diển bây giờ chính là tội phạm.

Ngay cả hai ông bà Tiêu gia cũng không có chỗ đi, nữ chủ nhân của Tiêu gia thì có lực hấp dẫn gì, vì cái gì Tiêu lão gia tử còn cảm thấy chính mình tốt

đẹp như vậy, thật coi như người khác hiếm lạ con của ông ta vậy.

Ninh Thư không nói gì, trực tiếp gọi điện thoại cho Lý Tu Văn.

Chỉ trong chốc lát Lý Tu Văn liền tới rồi, nhìn thấy Tô Manh quỳ trên mặt đất, vội vàng đem Tô Manh nâng lên, hỏi: “Không có sao chứ.”

Tô Manh lệ rơi đầy mặt mà lắc đầu, thê lương nói: “Em không sao đâu, chỉ là em quá lo lắng cho Tiêu Diễn thôi.”

Lúc Tô Manh nói ra lời này, Ninh Thư tinh mắt nhìn thấy vẻ mặt Lý Tu Văn thoáng co rút một cái, sau đó liền tức thì khôi phục bộ dáng ôn nhu sẵn sàng.

Ở trước mặt Lý Tu Văn nhắc tới Tiêu Diễn thật sự tốt sao? Tô Manh kích thích Lý Tu Văn như vậy thật sự tốt sao?

Cũng mất công Lý Tu Văn có thể nhịn xuống.

Ninh Thư hướng Lý Tu Văn nói: “Đem chó của nhà anh buộc cho chặt vào, đừng để cô ta chạy loạn khắp nơi, muốn điên thành bộ dạng gì nữa đây.”

Lý Tu Văn không nói lời nào, mang theo khóc đến toàn thân mềm nhũn Tô Manh cùng về mặt tắm tới phiên muộn Tô Đại Bảo rồi đi.

Tiêu lão gia tử vẫn luôn quỳ gối trên mặt đất, vốn tuổi đã lớn rồi, quỳ thời gian lâu như vậy, chân cũng đã tê rần, thấy Ninh Thư căn bản cũng không thèm nhìn đến mình, mặt cũng bắt đầu co rút, ba chồng quỳ xuống trước mặt con dâu, vốn dĩ đã thực khuất nhục, thêm vào Tiêu lão gia tử là người tung hoành cả đời, cường thế cả đời càng thêm khiến ông khuất nhục vô cùng.

Cho nên, hiện tại tuy rằng Tiêu lão gia tử quỳ xuống, nhưng ánh mắt nhìn đến Ninh Thư lại vô cùng chán ghét cùng cừ hận.

Ninh Thư cảm thấy cũng là say, xem kiểu thái độ này của Tiêu lão gia tử, người bình thường đều sẽ không đem Tiêu Diễn cứu ra đi, cầu người cũng nên có chút thái độ cầu người chứ.

Bất quá Ninh Thư xác thực muốn đem Tiêu Diễn cứu ra, chỉ có hai năm tù, thật quá tiện nghi cho Tiêu Diễn rồi, vận nhất Tiêu Diễn ở trong đó vận khí con rùa mở rộng ra, thân thể chấn động mãnh liệt liền thu thập hơn nửa tiểu đệ, ra tù liền trở thành lão đại Hắc Sáp Hội thì sao.

Phải biết rằng Tiêu Diễn thế nhưng là nam chủ của thế giới này đây, khí vận tận trời a, thừa dịp hiện tại Tiêu Diễn không có gì, đem hắn cứu ra, khiến hắn triệt để không thể xoay người.

Ninh Thư tổn không ít tiền, tìm không ít quan hệ cứu Tiêu Diễn ra, Ninh Thư quan sát Tiêu Diễn mặc áo tù nhân, đầu bị cạo trọc, nhan giá trị giảm xuống không ít, cho thấy được tầm quan trọng của kiểu tóc.

Ánh mắt Tiêu Diễn vẫn là kiệt ngạo khó thuần, mang theo một cỗ cảm giác cao cao tại thượng, dù sau Ninh Thư cũng không biết cảm giác về sự ưu việt này của hắn là từ đâu mà tới.

Tiêu Diễn trông thấy Ninh Thư, câu nói đầu tiên là: “Tô Nhiễm, cô cái người phụ nữ ác độc này, cho dù cô cứu tôi ra, tôi cũng sẽ không yêu cô.”

Ninh Thư: ...

Tiêu Diễn lạnh lùng liếc nhìn Ninh Thư, ngồi vào trong xe.

Ninh Thư mặc kệ hắn, lái xe về tới tiểu khu, Tiêu Diễn đi vào trong phòng, phản ứng đầu tiên của hắn cùng hai ông bà Tiêu gia giống nhau như đúc.

Trước không nói hai ông bà Tiêu gia trông thấy Tiêu Diễn kích động cao hứng như thế nào, Tiêu phu nhân đem hành vi đáng giận của Ninh Thư đều nói cho Tiêu Diễn biết, lại khiến cho ánh mắt Tiêu Diễn nhìn đến

Ninh Thư càng thêm lạnh băng, đặc biệt là nghe được Ninh Thư lại dám để cho ba mình quỳ xuống, ánh mắt nhìn Ninh Thư tràn ngập sát khí.

Đối mặt với thần sắc của Tiêu Diễn, Ninh Thư lạnh lùng mà cười một tiếng, thực cho rằng nữ nhân trên đời này đều yêu hắn, nên chịu đựng hắn sao.

Toàn thân Tiêu Diễn tràn đầy chi sắc hận hực, có loại nước cạn vậy khôn rỗng, cảm thấy buồn bực thất bại, tự giam mình ở trong phòng không chịu ăn cơm, vô luận Tiêu lão gia tử cùng Tiêu phu nhân khuyên bảo như thế nào cũng vô dụng.

Ninh Thư nhìn đến đồ ăn trong bếp, đã không ăn cũng đừng có ăn nữa, Ninh Thư trực tiếp ném vào thùng rác.

Tiêu phu nhân chứng kiến động tác của Ninh Thư, tức không thở nổi, lại cũng không dám nói gì, hiện tại

Tiêu gia muốn ăn cái gì uống cái gì đều phải hướng Ninh Thư thò tay đòi tiền, nếu như đem Ninh Thư làm phát bực rồi, Ninh Thư trực tiếp không đưa tiền, bọn họ lại phải chịu đói.

Có lần đói bụng suốt một ngày, sau cùng Tiêu phu nhân vẫn phải hướng tới Ninh Thư đòi tiền ăn cơm, mới để cho Tiêu phu nhân cùng Tiêu lão gia tử được ăn cơm.

Mỗi lần Tiêu phu nhân cùng Tiêu lão gia tử cũng chỉ biết dùng ánh mắt cừ hận lại khuất nhục mà nhìn Ninh Thư, không dám nói gì.

Nhìn thấy Ninh Thư đem đồ ăn của con trai đều đổ đi, nhìn không được nói: “Tô Nhiễm, tâm địa của cô làm sao lại độc ác như vậy, Tiêu Diễn được thả ra ngay cả cơm cũng chưa ăn, cô còn mang cơm đi đổ.”

Ninh Thư hừ lạnh một tiếng, “Nếu không muốn ăn, thì về sau cũng đừng có ăn nữa.”

“Cô...” Tiêu phu nhân nhìn Ninh Thư, “Cô sẽ gặp báo ứng.”

Ninh Thư lạnh lùng nói: “Tôi có thể gặp báo ứng hay không thì không biết, nhưng là mấy người lập tức phải gặp báo ứng rồi.”

Tiêu phu nhân nghe nói như thế, cơ thể run lên, nghĩ đến phải dựa vào tiền ở trong tay Ninh Thư, chỉ có thể nén giận.

Cuối cùng vẫn là Tiêu Diễn ở trong phòng đói không chịu nổi, đi ra ăn cơm, Ninh Thư tự tay đem thức ăn đưa cho Tiêu Diễn, Tiêu Diễn từ trên cao mà nhìn xuống Ninh Thư, cười lạnh một tiếng, “Tô Nhiễm, cho dù cô nịnh nọt tôi như thế nào, tôi cũng sẽ không thay đổi thái độ dành cho cô.”

Tiêu Diễn cầm lấy chén trong tay Ninh Thư cùng bát thìa giống nhau, bắt đầu ăn, bởi vì ăn quá vội vàng, sặc lên, kết hợp với một cái đầu trọc đang trước, nhìn xem thật đúng là... Đáng kinh a.

Ninh Thư ở bên cạnh quan sát, lạnh lùng mà nở nụ cười, hi vọng ăn hết này đó cơm, anh còn có thể khỏe mạnh.

Biết được Tiêu Diễn được thả, Tô Manh mang theo hai đứa nhỏ đi tới, thời điểm trông thấy Tiêu Diễn, môi

Tô Manh run rẩy, sau đó bỏ nhào vào trong ngực Tiêu Diễn, vươn tay vuốt cái đầu trọc của Tiêu Diễn, run

sợ nói: “Anh chịu khổ rồi.”

Ninh Thư thiếu chút nữa đều phải cười lên, nhìn một màn như vậy như thế nào lại buồn cười như thế.

Lý Tu Văn đứng ở cách đó không xa, nhìn xem hai người ôm chặt lấy nhau, sắc mặt vô cùng phức tạp, biến ảo đủ loại màu sắc, Ninh Thư cũng hình dung không ra.

Hai đứa nhỏ ôm Tiêu Diễn khóc lên, Tiêu Diễn dỗ xong đứa này lại dỗ đứa kia.

Tiêu Diễn thâm tình hướng Tô Manh nói: “Anh sẽ phản chán lên, để cho em cùng hai đứa nhỏ có một chỗ dựa.”

Tô Manh chảy nước mắt, bụm miệng lắc đầu, sốt ruột nhìn Tiêu Diễn, “Em sẽ không để cho anh cùng hai đứa nhỏ phải chịu khổ.”

Tô Manh vẫn không ngừng rơi lệ, nhìn thoáng qua Ninh Thư, thần sắc thống khổ.

Tiêu Diễn chú ý tới ánh mắt của Tô Manh, quay người hướng Ninh Thư gào thét, “Cô người phụ nữ ác độc này, cô đối với Tô Manh làm cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Thê tử của tổng tài (20)

Edit: Akito

Nữ nhân ác độc, lại là nữ nhân ác độc, hiện tại Tiêu Diễn cũng không thèm gọi tên của cô, mỗi lần há miệng ngậm mồm đều là nữ nhân ác độc.

Tiêu Diễn ôm Tô Manh, hướng Ninh Thư tròn mắt nhìn, “Nếu như cô dám tổn thương Tô Manh, tôi sẽ không bỏ qua cho cô.”

Tô Manh hướng Tiêu Diễn lắc lắc đầu, “Chuyện này không liên quan đến cô ta, là em quyết định muốn rời khỏi anh, chỉ cần anh được thả ra thì tốt rồi, Tiêu Diễn, anh vẫn là quên em đi.”

“Em là người phụ nữ của anh, anh không cho phép em chạy trốn khỏi anh.” Tiêu Diễn ôm thật chặt Tô Manh mà gào thét, dùng ánh mắt âm tàn, “Tô Nhiễm, cô liền từ bỏ cái suy nghĩ đó đi, cô cứ nhiên dùng tôi để uy hiếp Tô Manh, cô dụng tâm ác độc.”

Ninh Thư không biết mình đã nói cái gì với Tô Manh, cho tới bây giờ đều là Tô Manh tự biên tự diễn, chính là nói cô cái gì chỉ cần cứu được Tiêu Diễn sẽ rời khỏi hần blah blah.

Ninh Thư cười lạnh một tiếng, trực tiếp đem hai cái người ôm chặt lấy nhau cho dù trời sập xuống cũng sẽ vĩnh viễn không tách rời xé rách ra, tiếp đó đem Tô Manh đẩy vào trong ngực Lý Tu Văn, sau cùng xoay người hướng Tiêu Diễn cho một cái bạt tai.

Sau đó lại một bạt tai, tiếp theo lại là một bạt tai.

Ninh Thư vỗ vỗ tay của mình, “Tiêu Diễn, nhìn rõ tình thế, anh há mồm ngậm miệng đều là nữ nhân ác độc như vậy, tôi sẽ khiến cho anh chết thật thảm, vô cùng thảm.”

Tiêu Diễn bị mấy cái tát liên tiếp đánh cho mê mẩn, từ Tiêu gia phá sản về sau cộng thêm tai ương lao ngục về sau, hiện tại ngã quỵ liền nữ nhân mình yêu thương cũng bị bức ép phải rời khỏi mình, trái tim Tiêu Diễn vẫn luôn nghẹn lấy hỏa khí liền cháy lên.

Tiêu Diễn gào thét một tiếng, vươn tay muốn đánh Ninh Thư, Ninh Thư bắt lấy tay Tiêu Diễn, sau đó soái khí mà cho Tiêu Diễn một cái ném qua vai, Tiêu Diễn thoáng ‘bành’ một phát nện trên mặt đất.

Tiêu Diễn cảm giác eo mình cũng muốn gãy đi, còn chưa có kịp phản ứng, liền cảm thấy đê giầy cứng ngắc giẫm trên mặt của hắn.

Ninh Thư cười về mặt tà ác, giẫm lên mặt Tiêu Diễn, dùng sức nghiền nghiền.

Người chung quanh nhìn thấy động tác của Ninh Thư đều là vẻ mặt đại ra, phản ứng đầu tiên là Tô Đại Bảo, đi tới trước mặt Ninh Thư vừa đẩy vừa đá, la lớn: “Cô thả ba ba của tôi ra, cô người phụ nữ ác độc này.”

Ninh Thư đẩy Tô Đại Bảo ra, Tô Đại Bảo ngã nhào trên mặt đất, oà oà khóc lớn, Tô Manh ôm lấy Tô Đại Bảo, “Tô Nhiễm, trẻ con có cái gì sai, cô vì gì phải đối với đứa nhỏ như vậy.”

“Trẻ con nên có bộ dạng của trẻ con, nhanh chóng cút ra khỏi nhà của tôi.” Ninh Thư chỉ vào cửa, “Cút nhanh lên, thiếu ở trước mặt của tôi ghê tởm tôi.”

Lý Tu Văn mang theo Tô Manh đi rồi, thời điểm rời đi, về mặt Tô Manh thống khổ, vẫn ngược nhìn Tiêu Diễn mặt mũi bầm dập, cuối cùng bị Lý Tu Văn không kiên nhẫn mà lôi đi, Tô Đại Bảo quay đầu nhìn Ninh Thư, ánh mắt tràn đầy oán hận.

Tiêu lão gia tử nhìn thấy con trai của mình bị đánh thành cái dạng này, tức giận đến lời nói cũng không nói ra được, hơn nữa cũng thật không dám nói cái gì, bởi vì hiện tại Ninh Thư không chế sinh hoạt của bọn họ, ngay cả mua cọng hành đều phải cùng Ninh Thư đòi tiền.

Tiêu Diễn lại tự giam mình ở trong phòng, sau đó chính mình đói không chịu nổi, liền đi ra ăn cơm, ăn cơm xong lại tự giam mình ở trong phòng, cũng không biết đang làm cái gì.

Tiêu lão gia tử còn trông cậy con trai của mình quật khởi, đến tìm Ninh Thư nói muốn cùng Ninh Thư vay tiền, để cho Tiêu Diễn làm ăn buôn bán, Tiêu lão gia tử luôn miệng nói cái gì phu quý thể vinh, hai vợ chồng phải đồng tâm hợp lực blah blah a.

Ninh Thư trực tiếp trợn trắng mắt, căn bản cũng không có để ý tới Tiêu lão gia tử, khiến Tiêu lão gia tử tức giận đến trái tim đều đau, huyết áp cao như bão tố, hần đều ăn nói khép nép như vậy rồi, đối phương cư nhiên còn không có để ý.

Trước không nói tình hình Tiêu gia bên này như thế nào, Tô Manh lại rất thương tâm, một bộ dạng trời muốn sụp xuống, thống khổ không chịu nổi, Lý Tu Văn ban đầu là dùng lời tốt đẹp an ủi.

Sau cùng Lý Tu Văn thật sự có chút chịu không nổi nữa, cuối cùng đem Tô Manh dè ngu, Tô Manh cảm thấy thế giới đều phải hỏng mất, người nam nhân ôn nhu này, ở thời điểm cô thương tâm nhất lại có thể đối với cô như vậy.

Tô Manh một bộ dạng sống không còn gì lý tưởng, trong lòng Lý Tu Văn đến cùng là yêu thích Tô Manh đấy, đầu tiên là đối với Tô Manh ôn nhu săn sóc, nhưng Tô Manh vẫn không chịu tha thứ cho Lý Tu Văn.

Lý Tu Văn bị Tô Manh làm cho có chút phiền, có đôi khi cũng không quan tâm đến cảm thụ của Tô Manh, trực tiếp liền đem Tô Manh dè xuống, xong việc lúc sau Tô Manh liền cảm thấy thực có lỗi với Tiêu Diễn, trong lòng lại oán hận Lý Tu Văn.

Sau đó Lý Tu Văn cùng Tô Manh mở ra cốt truyện ngược luyến tình thâm, ngủ khóc, khóc ngủ, ngủ nháo, nháo xong ngủ tiếp.

Còn có chính là chỉ số thông minh bất hack Tô Đại Bảo, trực tiếp lợi dụng kỹ năng hacker của mình, xâm nhập hệ thống ngân hàng, kiếm một khoản tiền đưa cho Tiêu Diễn, muốn Tiêu Diễn Đông Sơn tái khởi, kiên quyết muốn cho mẹ mình cùng ba mình ở bên nhau.

Ninh Thư trông thấy Tiêu Diễn vẫn luôn chán chường đột nhiên khuôn mặt tỏa sáng, trực giác có vấn đề, sau đó cực kỳ thô bạo mà đem Tiêu Diễn đánh cho một trận, từ trên người hắn cướp được một tấm thẻ ngân hàng.

Lại biết số tiền này là Tô Đại Bảo gửi cho Tiêu Diễn, Ninh Thư cảm thán một tiếng, cũng có chút vì hiểu tâm của Tô Đại Bảo mà cảm động, sau đó báo cảnh sát.

Như Tô Đại Bảo kiểu người trong lòng không có đúng sai này, trong lòng không có quốc gia, lại là người có chỉ số thông minh, tuyệt đối có thể trở thành phần tử khủng bố, nếu như quốc gia có thể không chế lợi dụng còn tốt một chút, bằng không thì người như Tô Đại Bảo vậy chính là mối nguy hiểm rất lớn.

Phòng chừng là vì Tô Đại Bảo lộng quá nhiều tiền, cảnh sát liền lập tức bắt đầu hành động, Tô Đại Bảo chính là trâu bò, thì cũng chỉ là một đứa trẻ sáu

tuổi, thoáng một phát đã bị võ cảnh nguyên bộ vũ trang bắt lại.

Ninh Thư thế mới biết, Tô Đại Bảo lợi dụng lỗ thủng của hệ thống ngân hàng lộng cho Tiêu Diễn vài trăm triệu nhân dân tệ, vài trăm triệu a con mẹ nó.

Bị bắt giữ Tô Đại Bảo trực tiếp bị đưa vào đồn quân chế, Tô Manh biết được tin tức này, cơ hồ khóc muốn ngất luôn, trước tiên chạy tới cầu cứu Tiêu Diễn, nhưng thời điểm nhìn thấy Tiêu Diễn, Tô Manh khiếp sợ đến độ quên khóc, sau cùng nghe thấy người ở trước mặt thâm tình kêu tên của cô, về mặt Tô Manh tan vỡ.

Bởi vì hiện tại Tiêu Diễn béo, cực kỳ béo, cả người đều sưng phồng lên, giống như là khinh khí cầu vậy, khuôn mặt đến cùng nhìn không ra tới đã từng đẹp trai.

Đi một bước cũng có loại cảm giác sàn nhà đang rung lên, Tiêu Diễn đi đến trước mặt nhìn như núi thịt lớn di động giống nhau, về mặt Tô Manh tái nhợt cùng không thể tin nổi.

Mặt cùng đầu heo giống nhau, kết hợp với ánh mắt thâm tình, nếu như là khuôn mặt đẹp trai vô cùng trước kia, chỉ sợ Tô Manh sẽ mặt đỏ tìm đập, nhưng bây giờ lại có loại cảm giác làm cho người ta buồn nôn, khiến cho sắc mặt Tô Manh càng trắng hơn, thân thể lung lay sắp đổ.

Tô Nhiễm ngay cả lời đều chưa có nói liền xoay người chạy đi, cũng không đề cập với Tiêu Diễn chuyện đi cứu con, trông thấy bộ dạng Tô Manh tránh không kịp, thịt mỡ trên mặt Tiêu Diễn co rút hai cái, khuôn mặt đầy mỡ có vẻ hơi dữ tợn.

Tiêu Diễn quay đầu lại hướng Ninh Thư vẫn luôn tựa ở cạnh cửa xem náo nhiệt quát: “Cô người phụ nữ ác độc này, rốt cuộc cô đã làm gì với tôi.”

Ha ha, Ninh Thư nâng hai tay, nhìn đến mập mạp không thôi Tiêu Diễn, việc này xác thực là cô làm đấy, một ngày ba bữa của Tiêu Diễn, Ninh Thư đều bỏ vào không ít hooc-môn kích thích ở bên trong, sau đó

Tiêu Diễn liền nhanh chóng sưng phồng lên.

Không có gia tài bạc triệu, cũng không còn bề ngoài đẹp trai hấp dẫn người, chân ái giữa hắn và Tô Manh sẽ biến thành cái dạng gì đây.

Biểu hiện vừa rồi của Tô Manh...

Ái chà chà.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 89: Thê tử của tổng tài (21)

Edit: Akito

Hiện tại Tiêu Diễn càng ăn càng nhiều, toàn bộ đều là một cái thùng cơm, ăn càng nhiều lại càng béo, càng béo liền ăn càng nhiều, tạo thành tuần hoàn ác tính.

Tiêu lão gia tử trông thấy con trai của mình biến thành bộ dạng đức hạnh này, mỗi ngày than ngắn thở dài, còn trông cậy vào con trai quật khởi, nhưng là bây giờ cháu của mình cũng bị đưa vào đồn quân chế, Tiêu lão gia tử khôn khổ vô cùng.

Không có sự tình nào thống khổ hơn việc chứng kiến hi vọng dần dần tan vỡ, Tiêu lão gia tử trong một thời gian ngắn, đầu đầy tóc bạc, mà Tiêu phu nhân cả ngày phải giặt quần áo nấu cơm, xoay người lau nhà, vốn dĩ bảo dưỡng thật tốt.

Gương mặt Collagen bay nhanh xói mòn, cả khuôn mặt đều chảy xệ xuống, cũng không còn vẻ nở nang cùng trẻ trung trước kia, hiện tại Tiêu phu nhân căn bản là có thời gian, cũng không có tiền đi chăm sóc sắc đẹp.

Hai ông bà hiện tại chính là núm lấy Ninh Thư kéo dài hơi tàn, có thể có một miếng ăn cũng được rồi.

Mỗi lần tới chỗ Ninh Thư đòi tiền, Tiêu phu nhân cũng có thể lộ ra vẻ nịnh nọt tươi cười, một chút cũng không nhìn ra được bộ dạng ung dung cao sang phú quý của Tiêu phu nhân trước kia.

Cả người đều trở nên già nua.

Cho dù hiện tại Tiêu Diễn trở nên thay đổi hoàn toàn, nhưng Tiêu Diễn vẫn như trước có một hạt tâm kiêu ngạo, như cũ đối xử với Ninh Thư tương đối lạnh nhạt, có đôi khi khuôn mặt béo thành một phùng lộ ra đôi mắt mang thần sắc ác độc, vừa thấy chính là đang đánh cái chủ ý quỷ gì.

Ninh Thư cười lạnh một tiếng, ở trước mặt mấy người Tiêu gia nói: “Tôi đã viết xong di chúc, nếu như tôi chết đi, tất cả tài sản mà tôi sở hữu đều quyên

từ thiện, phòng ở này cũng quyền ra ngoài, đến lúc đó các người đi ăn đất đi.”

“Tiện nhân, tiện nhân, cô người phụ nữ ác độc này, tôi là chồng của cô, tiền của cô cũng là tiền của tôi, cô dựa vào cái gì đem đi quyền góp, tiện nhân, tôi chính là đồ tám đời vận xuôi mới cưới trúng ngôi sao chổi như cô vậy.” Thịt mỡ trên mặt Tiêu Diễn run rẩy, dữ tợn cực kỳ.

Ninh Thư cười lạnh một tiếng, nhàn nhạt nói: “Tôi cũng không phải cái gì ngôi sao chổi, muốn nói ngôi sao chổi, cũng nên nói là Tô Manh a, Tiêu gia thất bại, đều là chuyện sau khi anh cùng Tô Manh ở bên nhau đi, cũng không nên quên, tôi cùng anh kết hôn gần sáu năm, đã xảy ra chuyện như vậy?”

Tốt nhất cùng Tô Manh đi tương ái tương sát, hiện tại ngay cả lăng nhục thân thể Tiêu Diễn, chà đạp tôn nghiêm Tiêu Diễn, Ninh Thư cũng không có hứng thú nữa rồi, ngược lại rút đi một tay đầy dầu của mình.

Sắc mặt Tiêu Diễn giấy dựa, thịt mỡ rung động, cuối cùng hướng Ninh Thư rít gào nói: “Cô tiện nhân này, tôi mới không tin tưởng lời nói của cô.”

Được rồi, anh muốn lừa mình dối người liền lừa mình dối người đi.

Ninh Thư lại không có tính toán để cho Tiêu Diễn thấy cô là người tốt.

Không nói đến Tiêu Diễn bên này trong lòng giấy dựa, tuy rằng không tin lời mà Ninh Thư nói, nhưng là Tô Manh trước đó, trông thấy hấn liền bỏ chạy, làm cho trong lòng Tiêu Diễn tồn tại một cái bóng ma.

Bên kia Tô Manh muốn cứu con trai của mình, chỉ có thể đi cầu Lý Tu Văn, Tô Manh bày ra một bộ dạng đại nghĩa lãng thiên nguyện hi sinh tất cả ‘Chỉ cần anh cứu con của tôi ra, tùy anh muốn thế nào cũng được’, trong lòng còn bởi vì phản bội Tiêu Diễn mà cảm thấy thống khổ, chính là trong lòng cô có nỗi khổ tâm.

Đến cùng Lý Tu Văn vẫn là đi cứu Tô Đại Bảo, thế nhưng mà ngay cả mặt của Tô Đại Bảo cũng không thấy, người của đồn quân chế trực tiếp đem Tô Đại Bảo cách ly rồi, quân nghiêm vô cùng, đứa trẻ nhỏ như vậy, lại có thể có bản lĩnh như thế, kiên quyết không thể thả vào xã hội.

Hơn nữa người của đồn quân chế còn phát hiện, tâm lý của đứa bé này có chút vẩn vơ, căn bản không biết đúng sai, quá nguy hiểm.

Dù cho thủ đoạn Lý Tu Văn có thông thiên đến đâu, cũng không thể cứu Tô Đại Bảo bị quốc gia xác định là phần tử nguy hiểm này ra, có thể bị tẩy não thì còn may, nếu như không thể dạy dỗ, cũng chỉ có thể ở thời điểm Tô Đại Bảo đủ mười tám tuổi kết thúc sinh mạng của Tô Đại Bảo.

Ngay cả Lý Tu Văn cũng không cứu được Tô Đại Bảo, Tô Manh hoàn toàn tuyệt vọng, cả ngày bày một bộ dạng thế giới sụp đổ, khóc suốt mướt nói lắp, cả ngày đối mặt với đôi mí mắt phát sung, Lý Tu Văn cũng có hơi không thể kiên nhẫn nổi nữa, số lần đến tìm Tô Manh ngày càng ít đi.

Tô Manh càng thêm tuyệt vọng, cảm giác giống như bị toàn bộ thế giới vứt bỏ, càng thêm thương tâm, mỗi ngày ôm Tô Tiểu Bảo khóc, sắc mặt Tô Tiểu Bảo mợt mợt, có chút tối tăm phiền muộn, một bên khích lệ ma ma của mình đừng khóc, nhưng là thời gian dài, Tô Tiểu Bảo cũng không khuyến giải nữa, liền nghe Tô Manh khóc cả ngày.

Mặc dù hiện tại xảy ra tình huống như vậy, nhưng Tô Manh đều không có đi tìm Tiêu Diễn, đoán chừng là khuôn mặt Tiêu Diễn thật sự rất có tính đánh sâu rồi.

Sau đó Lý Tu Văn kết hôn, đối tượng kết hôn là một tiểu thư hào môn, mà không phải Tô Manh, để Tô Manh biết được tin tức này lúc sau, cô cảm giác thế giới của mình một mảnh u ám, Lý Tu Văn, người nam nhân ôn nhu kia cũng phản bội cô, Tô Manh cảm giác như ông trời muốn đem tất cả cực khổ giáng xuống ở trên người cô, cô thật sự quá thống khổ quá thống khổ a.

Tô Manh ở trong hôn lễ của Lý Tu Văn cùng tiểu thư hào môn, về mặt đau khổ tuyệt vọng chất vấn Lý Tu Văn, tại sao lại phản bội cô, ngay lúc này mặt Lý Tu Văn cũng biến đen rồi, trực tiếp sai người xách Tô Manh đi ra ngoài.

Ninh Thư biết được nam phụ quân cư nhiên không cùng nữ chính ở bên nhau, giật giật khóe miệng, hiện tại đã thành công thượng vị rồi, trở thành nam chính rồi, anh mẹ nó cư nhiên không cần nữ chính, anh không có lòng cầu tiến như vậy, xứng đáng làm nam phụ.

Bất quá giống như Tiêu Diễn cùng Tô Manh cái đôi tương xứng này bị chia rẽ, quang sáng trên đầu nam phụ Lý Tu Văn cũng không còn.

Vợ mới cưới của Lý Tu Văn cũng không phải người lương thiện gì, trực tiếp đem phòng ở Lý Tu Văn cho Tô Manh thu hồi, đem Tô Manh đuổi ra ngoài, không có chỗ để đi Tô Manh chỉ có thể tìm phòng cho thuê nhỏ hẹp dơ bẩn sống qua ngày.

Tô Tiểu Bảo đã sáu tuổi cũng đã tới tuổi đến trường, nhưng Tô Manh thật giống như không nghĩ tới chuyện này vậy, bi xuân thương thu, cũng không có nghĩ đến chuyện kiếm tiền sinh hoạt, thẳng đến không còn tiền nữa, Tô Manh chỉ có thể mở to đôi mắt hạnh vô tội mà nhìn Tô Tiểu Bảo, cuối cùng lại bày vẽ mặt kiên cường hướng Tô Tiểu Bảo nói, ma ma nhất định sẽ nỗ lực nuôi sống con, nhất định.

Không phải Tô Manh không nghĩ tới chuyện đi tìm Tiêu Diễn, có một lần vụng trộm đi tìm Tiêu Diễn, phát hiện Tiêu Diễn hiện tại béo giống như heo, không riêng như thế, còn thiếu một cái chân, bởi vì quá béo, không làm được xe lăn, chỉ có thể nằm ở trên giường, trong phòng một có cổ mùi lạ khiến người ta muốn nôn mửa, ăn uống tiêu tiểu đều ở trong phòng, hương vị đương nhiên có chút khiến cho người khó có thể chịu được.

Về phần tại sao chân Tiêu Diễn lại không còn, là vì lúc đó Tiêu Diễn biết con trai của mình bị giam giữ cả đời, quá sốt ruột lúc chạy xuống lầu liền từ trên cầu thang lăn xuống, chân gãy xương nứt, bó cái thạch cao thì tốt rồi.

Ninh Thư nghe bác sĩ nói như vậy, liền ‘nga’ một tiếng, kí tên ở trên giấy xác nhận phẫu thuật, trực tiếp nói một câu, ‘cura đi’.

Biết được chân của mình đã không còn, Tiêu Diễn giống như người điên vậy, đôi mắt đỏ bừng mà nhìn Ninh Thư, “Tô Nhiễm, tôi chính là biến thành quỷ, đời này, kiếp sau sau nữa tôi cũng sẽ không buông tha cho cô.”

Ninh Thư cười nhạt một tiếng, có vẻ thanh lãnh vô cùng, nhưng lại khiến cho Tiêu Diễn lạnh đến tận xương cốt, nữ nhân này, nữ nhân này...

Tô Mạnh đi rồi, cũng không có đến tìm Tiêu Diễn nữa.

Về sau Ninh Thư biết được, chỉ là đạm nhiên cười, cũng không nói gì thêm, chân ái bất quá cũng chỉ đến như thế, không cần làm lụng vất vả vì củi gạo dầu muối tương dấm chua trà, có vô số tiền để cho bọn họ phong hoa tuyết nguyệt, lãng mạn vô cùng, có thể cái gì đều không cần làm mỗi ngày đánh rắm xoắn xuyết anh yêu em, em yêu hần, hần yêu cô.

Tình yêu tuyệt mỹ có một không hai không dính khói lửa nhân gian a.

HẾT QUYỂN 3

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Truy tìm đại BOSS mặt thế (1)

Ở trong phòng thuê rách nát dơ bẩn, Tô Tiểu Bảo ngồi ở cửa ra vào, trên mặt có chút dơ, cũng không nhìn ra vẻ ngây thơ đáng yêu trước kia, nghe thấy một đạo âm thanh xuyên thấu qua cửa phòng truyền ra, có thanh âm rên rỉ cùng tiếng thờ dộc.

Chỉ trong chốc lát một nam nhân tai to mặt lớn liền đi ra ngoài, trông thấy Tô Tiểu Bảo ánh mắt mang theo chi sắc dâm ô, Tô Tiểu Bảo đi vào trong phòng, trong phòng vẫn còn một cổ hương vị kỳ quái, Tô Mạnh nằm ở trên giường, khuôn mặt vẫn còn đỏ ửng, nhìn thấy Tô Tiểu Bảo bước vào, Tô Mạnh đem tiền đưa cho Tô Tiểu Bảo, nói là tiền com hôm nay.

Sắc mặt Tô Tiểu Bảo dờ dẩn, nhận lấy tiền.

Ninh Thư biết được Tô Mạnh cư nhiên đi lên con đường sinh hoạt của Tô Nhiễm trong cốt truyện, sinh hoạt bán mình, có chút sững sờ, ngẫm lại cũng thấy bình thường, Tô Mạnh cùng Tô Nhiễm đều là tiểu thư hào môn, không có kỹ năng sinh hoạt gì, Tô Mạnh may mắn là nữ chính, sẽ có nam nhân quyền thế vì cô ta bảo vệ che chở, sẽ không để cho cô ta bị cuộc sống giày vò.

Tô Mạnh chính là người ngây thơ xinh đẹp, không ăn khói lửa nhân gian, hiện tại bởi vì có thể sinh tồn, không thể không hi sinh.

Ninh Thư vẫn chưa có ra tay, cô ta đã thành như vậy, cô còn có thể làm gì đây.

Tô phu nhân mang theo Tô Lan đến xin lỗi Ninh Thư, Ninh Thư nhìn đến Tô Lan ngẩng cao cổ, mặc kệ hần, Tô Lan của hiện tại nhìn không giống như một vương tử quý khí ưu nhã trước kia, toàn thân đều bao phủ tâm tối phiền muộn, gia đình biến hóa cũng mang đến cho hần một ít biến hóa, Ninh Thư liền ha ha cười một tiếng, lặng lẽ cho Tô phu nhân không ít tiền, bây giờ Tô gia ngay cả một gia đình khá giả cũng

không bằng.

Tô phu nhân ngạc nhiên mà nhìn Ninh Thư, Ninh Thư trực tiếp nói cho Tô phu nhân, số tiền này đừng nói cho Tô Bác cùng Tô Lan hai cha con này biết, phải biết ở bên trong cốt truyện, Tô Bác thế nhưng mang theo theo Tô Lan chạy trốn, bỏ lại Tô phu nhân cùng Tô Nhiễm một bé gái mồ côi quả phụ đây.

Này đó tiền là cho Tô phu nhân, hơn nữa Ninh Thư tin rằng, trong tay Tô Bác vẫn còn tiền.

Ninh Thư có dự cảm, nhiệm vụ của thế giới này hần là đã hoàn thành đi.

Rời đi nhanh lên a, rời đi a, đi...

“Đinh, nhiệm vụ hoàn thành, rời khỏi thế giới nhiệm vụ hay không.” Một hồi âm thanh dòng điện chói tai lúc sau, Ninh Thư liền nghe được giọng nói lạnh như băng cùng máy móc của hệ thống, Ninh Thư chưa từng cảm thấy thanh âm của hệ thống lại tuyệt vời êm tai như thế, thân thiết vô cùng.

“Rời đi, nhanh lên.” Ninh Thư nôn nóng nói.

Ngay sau đó, Ninh Thư liền cảm thấy được một cổ cảm giác trời đất quay cuồng thiếu nửa muốn phun ra, lần nữa mở to mắt, đã ở trong không gian hệ thống.

Ninh Thư thật dài thở phào một hơi, sau đó lại thở dài một tiếng, phảng phất muốn đem buồn bực ở trong lòng nhả ra sạch sẽ, chưa từng cảm thấy mệt mỏi như vậy, thật quá mệt.

“Xem xét điểm tích phân hay không.” Âm thanh hệ thống lạnh như băng vang lên.

“Được.”

Trước mặt Ninh Thư xuất hiện một cái màn ảnh, phía trên là thông tin của cô.

Số hiệu: 2333

Tên họ: Ninh Thư

Tuổi: 27

Điểm kinh nghiệm EXP: 8600 (8600/10000)

Giá trị Linh hồn: 60

Điểm Sinh mệnh: 50

Giá trị trí tuệ: 80

Giá trị Mị lực: 1

Giá trị May mắn: 25 (+3)

Tinh thần lực: 120

Giá trị vũ lực: 10

Tư chất: 24 (+2)

Công đức: 2

Kỹ năng: Kỹ năng bắn súng vòng năm, Kỹ năng solo cận bã, Tuyệt Thế Võ Công nhập môn cận bã.

Danh hiệu Vĩnh dự: Chiến thần nương nương.

Ninh Thư trông thấy tích phân lần này cư nhiên chỉ có 1500, cả người đều không tốt, còn cho rằng xong lần này có thể thoát khỏi danh hiệu tiểu pháo hôi thực tập, trực tiếp liền trở thành người chơi chính thức, vứt bỏ cái danh hiệu 2333 này, nhưng tích phân ở cái thế giới này thật sự là ít đến đáng thương.

Đợi đến lúc tâm tình bình tĩnh trở lại, Ninh Thư nghĩ một lát liền hiểu rõ vì cái gì điểm tích phân lần này của mình ít như vậy, bởi vì nguyên chủ Tô Nhiễm yêu cầu là muốn bảo trụ Tô gia, nhưng Tô gia gặp chuyện không may, cô lại lựa chọn khoanh tay đứng nhìn, cho nên từ trình độ đi lên mà nói, nhiệm vụ hạng nhất cô căn bản không có hoàn thành.

Được rồi, tích phân ít liền ít đi.

“Có 5 điểm thuộc tính phân phối, mời tự mình phân phối.” Hệ thống lên tiếng nói.

Ninh Thư nghĩ nghĩ, quyết định vẫn là đem điểm thuộc tính thêm ở trên giá trị may mắn, nhân phẩm rất quan trọng, sau đó thêm ở trên linh hồn, linh hồn càng cường đại tốt.

Ninh Thư đem giá trị thuộc tính thêm xong, trên màn hình liền có sự thay đổi.

Số hiệu: 2333

Tên họ: Ninh Thư

Tuổi: 27

Điểm kinh nghiệm EXP: 8600 (8600/10000)

Giá trị Linh hồn: 60+1

Điểm Sinh mệnh: 50+1

Giá trị trí tuệ: 80

Giá trị Mị lực: 1

Giá trị May mắn: 28+3

Tinh thần lực: 120

Giá trị vũ lực: 10

Tư chất: 26

Công đức: 2

Kỹ năng: Kỹ năng bắn súng vòng năm, Kỹ năng solo cận bã, Tuyệt Thế Võ Công nhập môn cận bã.

Danh hiệu Vinh dự: Chiến thần nương nương.

“Kí chủ, vì cái gì không đem thuộc tính thêm một chút ở trên giá trị mị lực, giá trị mị lực của cô quá thấp, chỉ có một điểm thuộc tính”. Hệ thống lên tiếng nói.

Ninh Thư nhìn đến giá trị mị lực của mình, chỉ có lẻ loi trợ trợ ‘1’, Ninh Thư cảm thấy mình bị hệ thống phun tào, vì cái gì đợi cô đem giá trị thuộc tính đều phân phối xong, mới lên tiếng?

“Giá trị mị lực có chỗ gì tốt?” Ninh Thư hỏi.

“Giá trị mị lực có thể làm cho người khác đối với người chơi sinh ra hảo cảm” Hệ thống lời ít ý nhiều nói.

Được rồi, nghe có loại cảm giác bật hack, vì cái gì không nói sớm đây.

Thôi được, không có mị lực, cô liền dùng bạo lực, như nhau đều có thể giải quyết vấn đề.

Ninh Thư ngồi ở trong không gian, bắt đầu vận hành Tuyệt Thế Võ Công, hấp thu vật chất trong không gian làm cho linh hồn của người lớn mạnh, lần này trở về, Ninh Thư cảm giác linh hồn mình so với hai thế giới trước đều phải tiêu hao đến lợi hại hơn.

A tịch a, não tàn là hướng linh hồn của cô tiến hành công kích sao, mới khiến cho linh hồn của cô âm đạm thành cái dạng này đi, so chém chém giết giết đều phải mệt mỏi a.

Ninh Thư nhắm lại hai mắt, buông lỏng tâm tình, lắng đọng tư tưởng.

Không biết đã qua bao lâu, Ninh Thư mở to mắt, trông thấy linh hồn của mình lớn mạnh một chút, trong lòng có loại cảm giác sung sướng không nói nên lời, la to: “Hệ thống, tôi muốn tiến vào thế giới nhiệm vụ, từ từ, đợi một tí, tôi muốn hỏi thăm một chút thế giới sau là cái...Này?”

Ninh Thư lời còn chưa có nói hết, liền một trận trời đất quay cuồng, cả người đều không khỏe.

Đợi đến lúc Ninh Thư cùng cỗ thân thể này dung hợp đến không sai biệt lắm, thời điểm còn không có mở to mắt, đã cảm giác có người thoáng đá chân của cô một cái, không nhẹ không nặng, đá vào trên đùi cũng rất đau đấy.

Ninh Thư mở to mắt, cảm thấy ánh sáng có chút chói mắt, dùng tay chắn lại.

“Nhanh đứng dậy, cô còn muốn ngủ tới khi nào?” Một người đàn ông nói.

Ninh Thư buông tay che ở trước mắt, lúc này mới nhìn rõ người đàn ông trước mặt này, lớn lên vô cùng bình thường, tuổi tác ước chừng 30 đến 40, trên người mặc áo thun, phía trên có dính mấy thứ bẩn thỉu, bình thường đến mức ném trong đám người cũng sẽ không khiến cho người khác chú ý, nhưng thân thể Ninh Thư lại căng chặt lên, cảm giác người trước mặt cực kỳ nguy hiểm.

“Nhanh lên qua đây ăn cơm, lẽ mà cái gì, trên đường đi chỉ có cô lẽ mà lẽ mà.” Người đàn ông kia tức giận hướng Ninh Thư quát một câu, đi ở phía trước, nói thầm, “Cũng không biết trường quan kêu cô tới làm cái gì.”

Ninh Thư đi ở sau lưng người đàn ông kia, hiện tại vừa đi vào thế giới này, cũng chưa có tiếp thu cốt truyện, thật sự là thời điểm về mặt mộng bức, thoáng đánh giá chung quanh một phát, hình như là một cái nhà xưởng bỏ hoang.

Ninh Thư sờ lên bên hông mình, cư nhiên sờ đến một khẩu súng, tức thì cảm thấy trong lòng tràn ngập cảm giác an toàn, chỉ ít có đồ vật bảo vệ tính mạng.

Giật giật cái mũi, cũng không biết có phải Ninh Thư ảo giác hay không, tổng cảm thấy trong không khí tràn ngập một cỗ mùi lạ, hơn nữa thời điểm hô hấp đến phổi, giống như có hạt cát thổi mạnh vào trong lá phổi, có loại cảm giác bỏng lửa, hướng nơi xa nhìn tới, bầu trời luôn có loại cảm giác tối tăm xám xịt.

Má ơi, có loại cảm giác xấu a.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Truy tìm đại BOSS mặt thế (2)

Edit: Akito

Ninh Thư cùng người đàn ông phía trước này đi vào một gian phòng, trong phòng còn có bốn người, thấy Ninh Thư bước vào, chỉ giương mắt nhìn lướt qua liền ăn tiếp cái gì đó.

Ninh Thư mơ hồ phát giác được những người này đối với cô thực khinh thường.

“Ăn cái gì đi, quả nhiên vẫn là một đĩa nhóc.” Nam nhân trước đó gọi Ninh Thư ăn cơm, đưa một hộp bánh bích quy cùng một chai nước đến trước mặt Ninh Thư.

Ninh Thư nói một tiếng ‘cảm ơn’, thoáng đánh giá người trong phòng một chút, phát hiện trong phòng còn có một nữ nhân, nét mặt cô ta vô cùng lãnh đạm, quần áo bố sát tiện cho việc hành động, đem đáng người của cô ta phác họa có lỗi có lỗi, là một nữ nhân lãnh hiểm.

Lại len lén quan sát những người khác, liền phát hiện một người nam nhân, lớn lên anh tuấn vô cùng, khí chất tự do không bị trói buộc, nhưng trong đôi mắt hiện lên tia sáng lạnh, thời điểm xoay đầu lại cùng ánh mắt Ninh Thư đối thượng, khiến toàn thân Ninh Thư lạnh lẽo.

Người này đối với cô có sát khí, tuy rằng điểm sát khí này rất nhỏ bé, nhưng Ninh Thư vẫn cảm nhận được.

Quan sát một vòng, trừ bỏ một người nam nhân một người nữ nhân có vóc dáng cực kỳ đẹp mắt ra, thì những người khác lớn lên hết sức bình thường, bình thường đến liếc mắt nhìn tới khi phục hồi tinh thần liền quên bộ dạng trông như thế nào, Ninh Thư đột nhiên muốn tìm một cái gương nhìn xem, cỗ thân thể này lớn lên thành bộ dạng gì.

Chắc không phải cùng mấy người khác giống nhau, tồn tại làm nền cho hai vị này đi.

Con mẹ nó bây giờ là tình huống như thế nào a, cảm giác hoàn toàn không biết gì thực không tốt, Ninh Thư cắn một miếng bánh bích quy, thiếu chút nữa răng cũng gãy luôn, bánh bích quy gì mà cứng như vậy.

Trông thấy những người khác đem bánh bích quy ăn sạch sẽ, Ninh Thư cũng mặc kệ bánh bích quy có cứng hay không, đem bánh bích quy hòa với nước ăn sạch sẽ.

Hiện tại Ninh Thư chính là muốn tìm một chỗ tiếp thu cốt truyện, ném đi về mặt mộng bức a.

“Ăn xong rồi, ăn xong chúng ta tới bàn bạc kế hoạch một chút, xem kế tiếp nên đi theo hướng nào đi?”

Người nam nhân có tướng mạo anh tuấn kia lên tiếng nói, giọng nói của hắn thật ngoài sức tưởng tượng, như thế nào là ngoài sức tưởng tượng đây, chính là lời vừa rồi nói ra, liền có loại cảm giác hoa hoa công tử đập vào mặt, khiến cho người ta có một loại cảm giác đa tình lãng mạn.

Tuy rằng như thế, nhưng Ninh Thư lại cảm thấy hắn vô cùng nguy hiểm.

Ninh Thư không nói gì, bởi vì cô căn bản cũng không biết nên nói cái gì, một nam nhân trong đó trên khuôn mặt mang theo bức bối cùng bất mãn, “Kẻ điên này thật đúng là biết chạy, rốt cuộc là chạy đến nơi nào đây?”

Kẻ điên, cái gì kẻ điên a, về mặt Ninh Thư mộng bức, không nói gì.

“Tôi cảm thấy tiếp theo cứ đi về phía trước đi, càng đi tới phía trước, liền đến biên cảnh, nơi đó là địa phương tang thi còn chưa có mò tới, kẻ điên có lẽ đã đi đến đó rồi, hơn nữa hắn cũng biết hiện tại quốc gia đang truy nã hắn.” Thái độ của nữ nhân phi thường cao lãnh.

Từ từ, đợi một tí, tang thi, tang thi a.

Hiện tại Ninh Thư đang trầm nghĩ nhanh chóng tiếp thu cốt truyện.

Mọi người đều đang thảo luận, Ninh Thư một câu cũng không có nói, nhưng là mặt khác năm người liền một chút cũng không có để ý, bỏ qua sự tồn tại của Ninh Thư.

Chờ đến khi thảo luận xong, mấy người lần lượt lên một chiếc xe việt dã, Ninh Thư cũng vội vàng đi theo lên xe, hướng nam nhân ngồi ở đối diện hỏi: “Cái gì kẻ điên?”

“Hoa Đóa Nhi, cô có phải phát đàn hay không, ngày thường đầu óc cũng không rõ ràng, bây giờ mới ngủ một giấc liền ngay cả nhiệm vụ cũng đã quên sao?” Ngừ khí nam nhân đối diện vô cùng không tốt.

Ninh Thư lập tức ngậm miệng lại, Hoa Đóa Nhi, cổ thân thể này tên gọi là Hoa Đóa Nhi sao?

Được rồi, phải tìm cơ hội tiếp nhận cốt truyện thôi.

Ninh Thư hướng ngoài xe nhìn một hồi, rõ ràng là quốc lộ, thế nhưng cơ hồ một chiếc xe cũng không có, một đường đi tới, căn bản không có chiếc xe nào chạy ngang qua bên cạnh.

Nhìn một hồi, Ninh Thư liền thu hồi ánh mắt của mình, ngồi xuống trên xe, thử xem thế giới này có thể tu luyện Tuyệt Thế Vô Công hay không, cho dù như thế nào, có sức mạnh mới có thể càng dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ.

Cũng không biết đã qua bao lâu, trong thân thể Ninh Thư rốt cuộc đã có một tia dòng khí, dòng khí này ở trong thân thể Ninh Thư lưu chuyển, không ngừng mà cường kiện thân thể của cô.

Thậm chí Ninh Thư có chút ngoài ý muốn, thế giới này cư nhiên sớm như vậy liền luyện được một tia khí kinh, phải biết rằng thời điểm làm tiểu công chúa, một tháng cũng không có luyện được một tia khí kinh đâu đấy.

Sau đó thời điểm Ninh Thư tỉnh lại, bụng đói kêu ọt ọt, nhưng bên người một chút đồ ăn cũng không có, loại cảm giác này quá quen thuộc, cơ thể yêu cầu đại lượng năng lượng, cho nên mới đói như vậy, vấn đề là hiện tại không có đồ ăn.

Ninh Thư mặt dày mày dạn hướng nữ nhân cao lãnh ngồi ở bên cạnh xin hai bịch bánh bích quy, dưới con mắt xem thường của mọi người, đem bánh bích quy ăn sạch sẽ.

Lúc này, một trận thanh âm gào rú không giống người từ xa truyền đến, tức thì trong không khí tràn ngập một cỗ mùi vị hư thối.

“Có tang thi, chú ý.” Sắc mặt nam nhân lái xe đông lạnh, xe chẳng những không có dừng lại, ngược lại tăng tốc nhanh hơn, trực tiếp đâm bay tang thi phía trước, sau đó từ trên người này đổ tang thi nghiền đi qua, xe thoáng xóc nảy một chút.

Ninh Thư nhìn tang thi ngoài cửa kính xe, miệng vô ý thức phát ra tiếng gào rống, toàn thân phát hư, có nhiều chỗ đã bị mục nát, thậm chí còn có dòi bọ bò động ở trên chỗ thịt đã hư thối, nhìn đến đôi mắt liền cùng với hoàn giống nhau, xám trắng đến thăm người, cử chỉ rất chậm chạp, nhưng lực đánh trên cửa kính xe lại rất lớn, đập vào cửa kính cũng làm xuất hiện khe nứt.

Đây đều là quái vật gì a, rõ ràng đã không còn sinh mệnh đặc thù, nhưng không biết có lực lượng gì đang chi phối này đó những thi thể hư thối này hành động, con mẹ nó thật quỷ dị a.

Xe chạy rất nhanh, thực nhanh liền bỏ xa, Ninh Thư thở phào một hơi, bầu không khí trong xe cũng không còn căng chặt như trước đó nữa.

“Cô Lang, tìm một chỗ nghỉ ngơi một chút.” Nữ nhân hướng nam nhân anh tuấn lái xe phía trước mặt nói.

Nam nhân kia hướng nữ nhân lộ ra vẻ cười tà mị, “Được thôi.”

Người được xưng là Cô Lang tìm một nhà dân bỏ đi, nhà dân rất đơn sơ, nhưng tất cả mọi người đều không nói gì.

Ninh Thư chỉ có một cảm giác, thực đói a.

Tùy tiện ăn một chút đồ vật, Cô Lang liền bố trí người gác đêm, phòng chừng bởi vì thấy Ninh Thư chỉ là một con nhóc, căn bản cũng không có bố trí cô gác đêm, còn có một người có đãi ngộ như vậy, chính là nữ nhân xinh đẹp kia.

Rốt cuộc Ninh Thư cũng tìm được cơ hội tiếp nhận cốt truyện rồi.

Sự tình bắt đầu khi một đám quái vật không phải người xông vào phòng thí nghiệm, này đó quái vật có sức lực vô cùng lớn, không cảm giác được đau đớn, không có sinh mệnh đặc thù, lại phi thường khát vọng đối với thịt người, đã vậy tính lây nhiễm rất mạnh, bị chúng bắt chặt, nếu như không bị phanh thây, thì cũng sẽ bị đồng hóa thành tang thi.

Tang thi mang theo virus nhanh chóng lây nhiễm bệnh, lan tràn, cơ hồ khiến cho thế giới nhân loại muốn hồng mắt.

Nhưng là hiện tại Ninh Thư càng phải hồng mắt, bởi vì người chế tạo ra những quái vật như vậy con mẹ nó chính là nhà khoa học gen biệt hiệu kẻ điên Giáo Y đại thúc a.

Đại thúc, chú trâu bò như vậy, chú là người nhân tạo sao? Chú nha rảnh rồi liền đem một thế giới vườn trường tốt đẹp biến thành một thế giới tận thế.

Đại thúc, chú như thế nào không lên trời luôn đi.

Cổ thân thể này tên gọi là Hoa Đóa Nhi, là thành viên tổ đặc công, hiện tại cũng chỉ mới 17 tuổi, lần đầu tiên trong đời đảm nhận nhiệm vụ, mà nhiệm vụ chính là tìm cái kẻ điên này, cướp lấy gen dịch trong tay hắn, nếu như có thể bắt lấy người thì càng tốt.

Cái gen dịch này chính là đồ vật để chế tạo ra những quái vật đó, nhưng gen dịch này đã thêm một nửa tỷ lệ kích phát ra dị năng tiềm tàng trong thân thể người.

Nhưng là Giáo Y đại thúc đã sớm mang theo gen dịch bỏ chạy, nhiệm vụ của đám người này chính là phải tìm được kẻ điên không biết chạy đi đâu kia.

Ninh Thụ:!!!!

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Truy tìm đại BOSS mặt thế (3)

Edit: Akito

Nhiệm vụ lần này ngoại trừ Hoa Đóa Nhi, mặt khác còn có năm người hợp thành một đội ngũ truy tìm kẻ điên, hơn nữa năm người trong tổ đặc công này, mỗi người đều là đặc công quốc gia có kinh nghiệm phong phú.

Chỉ có cổ thân thể này là lần đầu tiên đi làm nhiệm vụ, trở thành người kéo chân sau trong đội ngũ, bởi vậy thái độ của người trong đội ngũ đối với Hoa Đóa Nhi phi thường không tốt.

Kỳ thật Hoa Đóa Nhi căn bản cũng không biết người trong đội ngũ đặc công đã đảo hướng về phía hai người là Cô Lang cùng Sở Phượng rồi, họ đã phản bội quốc gia, khi tìm được gen dịch lúc sau, trực tiếp tiêm gen dịch vào người, hơn nữa năm người đều thức tỉnh dị năng, thành lập nên căn cứ.

Lúc này, người bị cảm nhiễm càng ngày càng nhiều, quốc gia cũng sụp đổ rồi, mà quái khởi chính là lần lượt các căn cứ chống lại tang thi ra đời.

Hoa Đóa Nhi ở trong đội ngũ tìm thấy gen dịch liền bị giết đầu tiên, bị ném vào ở bên trong bầy tang thi, bị phanh thây, ngay cả cơ hội đồng hóa thành tang thi cũng không có.

Được rồi, cô bé này liền cái nữ phụ cũng không tính, chỉ có thể coi là cái tiểu pháo hôi, tiểu pháo hôi nhỏ bé không đáng kể.

Như vậy Cô Lang cùng Sở Phượng chắc là nam nữ chủ rồi, đặc công người ta đều là phổ phổ thông thông, nhưng Cô Lang và Sở Phượng lại tùy hứng như thế, nam anh tuấn cao lớn, nữ cao quý lãnh diễm.

Tâm nguyện của nguyên chủ: 1, sống sót ở trong mặt thế, 2, phải đem gen dịch giao cho quốc gia, mà không phải bị Sở Phượng cùng Cô Lang cướp đi.

Ninh Thụ nhìn xem hai cái nhiệm vụ này, nêu cảm nhận đi, so với nhiệm vụ phía trước đều phải đơn giản hơn, đơn giản sợi len a, giặt đồ từ trong tay nam nữ chủ, độ khó không phải lớn kiểu bình thường.

Ninh Thụ cũng có thể hiểu được vì sao nguyên chủ muốn mang thứ đó về cho quốc gia, kỳ thật trong lòng nguyên chủ căn bản cũng không có cái khái niệm quốc gia này, chỉ vì trưởng quan tổ đặc công, người trưởng quan này dưỡng dục cho đến khi cô trưởng thành, bồi dưỡng cô, cô muốn cố gắng hoàn thành nhiệm vụ là vì muốn báo đáp công ơn nuôi dưỡng của trưởng quan.

Được rồi, cảm giác em gái này còn rất ngây thơ rất ngốc mạnh đấy, ngay cả trong đội ngũ xảy ra chuyện gì cũng không biết.

Vì cái gì mỗi lần đều là nhiệm vụ đào hố quăng ngã như vậy a.

Hơn nữa trong cốt truyện cũng không có nhắc tới nhà khoa học gen biệt hiệu kẻ điên sau khi biến thể giới thành như vậy thì thế nào, đội ngũ là ở trong một cái phòng thí nghiệm đơn sơ tìm được gen dịch.

Ghê lắm, cảm thấy Giáo Y đại thúc mới là tồn tại siêu nhiên a.

Tai họa để lại ngàn năm, tiết tấu này của đại thúc là muốn vĩnh viễn lưu truyền trong lịch sử, lưu lại tiếng xấu muôn đời a, trực tiếp cải biến toàn bộ thế giới loài người.

Thế giới đã xuất hiện súng nhi mới, như vậy đoán chừng nữ chính Lăng Tuyết trước kia đã chết, khí vận trời đất mới có thể một lần nữa lựa chọn súng nhi, một lần nữa phân phối khí vận.

Này thật sự là một câu chuyện bi thương.

Ninh Thụ muốn khóc, ma ma, thế giới này quá nguy hiểm, không riêng có tang thi, còn có đồng đội muốn giết chết cô.

“Này, đứng dậy, cả ngày đều ngủ không chịu tỉnh.”

Ninh Thư bị người thoáng đá một cái, mở mắt, trời cũng đã sáng. Ninh Thư nhìn về phía người nam nhân này, người nam nhân này được gọi là Lang Chu, am hiểu các loại súng ống, giờ phút này ánh mắt của Lang Chu nhìn Ninh Thư vô cùng không kiên nhẫn, “Cô là đặc công, liền một chút cảnh giác cơ bản nhất cũng không có sao, có thể ngủ một giấc đến mặt trời lên cao, người như cô vậy nên bị tang thi ăn thịt.”

Ninh Thư không nói gì, sắc mặt ngầy thơ cùng thường ngày giống nhau, đi theo Lang Chu vào trong đội ngũ, hôm nay lại ăn bánh quy khô, Ninh Thư cũng mặc kệ thói quen có ăn được hay không, đều đem những thứ đó ăn xong, bởi vì bụng thật sự quá đói rồi.

Nhìn chung quanh một vòng, Ninh Thư phát hiện Cô Lang cùng Sồ Phượng căn bản đều không có ở trong đội ngũ, nhìn không được hướng Lang Chu hỏi: “Đội trưởng đi đâu rồi?”

Đội trưởng chính là Cô Lang, hơn nữa Sồ Phượng cũng không ở trong đội ngũ, Ninh Thư thập phần không có tiết tháo mà suy đoán, chắc không phải hai người này đi đến nơi nào bạch bạch bạch rồi đi.

“Quản tốt chính cô là được rồi, quản chuyện người khác làm cái gì?” Lang Chu tức giận nói.

Những người khác đối với Ninh Thư cũng là một bộ dạng ái lý không đáp.

Trong lòng Ninh Thư đang suy tư, rốt cuộc nên hay không trực tiếp thoát ly khỏi đội ngũ, tự mình đi tìm gen dịch, nhưng mà kế hoạch này có chút mạo hiểm, trong tay của cô không có vật tư, không có nước cũng không có đồ ăn, dựa vào hai chân đi tìm?

Thật sự nếu mà làm như vậy, thì gái trẻ cũng thành gái già rồi, hơn nữa cô tùy tiện rời khỏi đội ngũ như thế, sẽ khiến cho Cô Lang cùng Sồ Phượng nghi ngờ gì đó, sớm chấm dứt cái mạng nhỏ của cô.

Cô Lang cùng Sồ Phượng đều là người sát phạt quyết đoán, tàn nhẫn độc ác, cho nên, vẫn phải đi theo người trong đội ngũ, mới có thể tìm được gen dịch.

Kỳ thật Ninh Thư vẫn ưa thích đối mặt với nam nữ chủ như vậy hơn, tình nguyện đối đầu với người như vậy, ít nhất đầu óc đều bình thường, cũng không muốn đối mặt với người của thế giới trước, rõ ràng là bọn họ cố tình gây sự, một hai lại nói là người khác vô cớ gây rối.

Ăn qua bữa sáng, Ninh Thư vốn muốn cùng những người này trò chuyện, nhưng lại không có người đề ý tới cô, lau súng lau súng, mài dao mài dao, dù sao chính là đặc biệt làm lơ cô.

Ninh Thư: ...

Ninh Thư cũng liền từ bỏ cùng những người này nói chuyện, Ninh Thư cảm thấy nguyên chủ cũng thực khổ bức, thực lực cận kề đến mức những người này liền tâm tư chào hỏi cũng không có.

Cũng là nguyên chủ đầu óc toàn cơ bắp, đối với gen dịch tràn ngập hấp dẫn kia một chút ý niệm đều không có, tâm tâm niệm niệm chính là hoàn thành nhiệm vụ.

Lúc này, cửa đột nhiên ‘Bành’ một tiếng mở ra, mọi người ngẩng đầu liền thấy được Cô Lang cùng Sồ Phượng cơ hồ té ngã lộn nhào mà chạy vào, trên mặt hai người đều mang theo vẻ kinh hãi.

“Cảnh giác.” Trên mặt Cô Lang ngưng trọng, đem Sồ Phượng che ở phía sau.

“Đội trưởng, xảy ra chuyện gì?” Lang Chu hướng Cô Lang hỏi, trong tay cầm súng cảnh giác mà nhìn chung quanh.

Ninh Thư tiến đến gần hai người này rút súng ra, cảm giác áp lực cường đại càng ngày càng gần, hai người kia đã trêu chọc thứ gì đây.

Nhân vật chính đều là gặp sự cố thể chất, trêu chọc đồ vật không thể chống lại, khổ bức, chết đều là tiểu pháo hôi, nhân vật chính lại không có việc gì.

Trên trán Ninh Thư cũng thấm ra mồ hôi lạnh rồi, một loại áp lực cường đại cơ hồ muốn ép nổ trái tim người.

Mọi người trong phòng cũng tỏ vẻ vô cùng nghiêm túc, mà ngay cả vẻ mặt Sồ Phượng cao quý lãnh diễm đứng gần cũng trắng bệch.

Ninh Thư lui về phía sau một bước, yên lặng trốn đến đằng sau đội ngũ, Cô Lang ở phía trước xem thường liếc nhìn Ninh Thư, Ninh Thư không chút nào để ý, anh là người rước họa đấy, còn muốn tỏ vẻ khinh thường người khác.

Thần kinh mọi người lúc này đều khẩn trương cao độ, một bóng người đột nhiên xuất hiện ở cửa ra vào, tốc độ phi thường nhanh, nhanh đến mức làm cho người ta không phản ứng kịp.

Ninh Thư dẫn đầu bắn một phát súng, bắn trúng chính là tàn ảnh, Ninh Thư sửng sốt một chút, một bóng người liền xuất hiện ở trước mặt cô, trước mặt là một khuôn mặt phóng đại, gương mặt xám trắng, quan sát chính là một tang thi, nhưng tang thi này lại không có hư thối như những tang thi khác, hành động so với mặt khác tang thi linh hoạt hơn nhiều.

Đây là một tang thi biến dị đã tiến hóa.

Ninh Thư không chút suy nghĩ liền xoay người bỏ chạy, đồ chơi này cô chơi không lại, tang thi bị những người khác trấn trụ, may mắn giúp cho Ninh Thư tránh thoát một kiếp.

Trong lúc nhất thời phi tiêu ám khí đạn pháo đều hướng trên người tang thi phóng tới, nhưng lại khiến cho mọi người sụp đổ chính là, tang thi đều nhất nhất trốn đi được.

Cái cảm Ninh Thư cũng muốn rơi trên mặt đất rồi, mặt thế giờ chỉ mới bắt đầu, đột nhiên lại bay ra đồ chơi lợi hại như vậy?

Loại đồ chơi này quả thực chính là đại sát khí, ít nhất con người hiện tại vẫn chưa có bất kỳ sức phản kháng nào.

Cô Lang cùng Sở Phượng thật đúng là biết chơi a.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 93: Truy tìm đại BOSS mặt thế (4)

Edit: Akito

“Rống...”

“Rống...”

Tiếng gào rú của tang thi từ xa đến gần, nghe ra số lượng còn không ít.

Một đại gia hỏa trước mặt vẫn chưa có giải quyết được, kết quả bọn họ hiện tại lại bị tang thi bao vây.

Ninh Thư nhìn đến mọi người xuất ra mười tám kỹ năng bản lĩnh, chính là viên đạn cũng không làm được gì tên tang thi này, tốc độ của hắn thật sự quá nhanh.

Ninh Thư vẫn luôn cảm giác được ánh mắt của tang thi kia tập trung ở trên người cô, đó là một loại ham muốn khát vọng đồ ăn trắng trợn.

Hay lắm, tang thi này chắc không phải muốn ăn cô đi?!

Tang thi xung quanh càng ngày càng nhiều, mùi vị hư thối xông thẳng làm người ta muốn ói.

Ninh Thư một súng bắn chết tang thi muốn nhào tới cào cô, nhìn về phía tang thi bị Cô Lang cuốn lấy,

Ninh Thư cảm thấy tang thi này cùng cái đoàn người này giằng co, có phải do Cô Lang cùng Sở Phượng làm tang thi phát bực hay không?

Đột nhiên, tóc gáy trên người Ninh Thư đều dựng thẳng lên, một đạo hơi thở âm lãnh từ phía sau lưng truyền đến, Ninh Thư nghĩ cũng không nghĩ liền né tránh, lăn một vòng ở trên mặt đất, thoát khỏi công kích của tang thi.

Ninh Thư hướng Sở Phượng la to: “Có phải cô lấy thứ gì hay không?”

Sở Phượng nhanh chóng lắc đầu. “Không lấy.”

Ninh Thư cảm thấy không đúng, nếu đã cái gì cũng không có lấy, vì cái gì tang thi lại liều mạng như vậy.

“Tất cả mọi người lên xe, lên xe.” Đội trưởng Cô Lang hướng mọi người hô to, chính mình dẫn đầu lên xe trước, hướng Sở Phượng hô to, “Nhanh lên xe, tang thi này chúng ta không đối phó được.”

Ninh Thư liền vận khí bay nhanh lên xe, mạnh mẽ đóng cửa xe lại.

Mọi người chưa hết kinh hồn, Ninh Thư thở hổn hển, nhìn chung quanh một vòng, phát hiện trong xe cứ nhiên thiếu đi một người, chết một người.

Cốt truyện có biến hóa, phải biết ở bên trong cốt truyện, ngoại trừ Ninh Thư cái tiểu pháo hôi này chết đi, những người khác đều không có việc gì, sau cùng còn thức tỉnh được dị năng.

Sở Phượng cắn chặt môi, sắc mặt trắng bệch, thần sắc có vẻ thực khẩn trương, trong hưng phấn lại xen lẫn sầu lo.

Trực giác Ninh Thư cho biết Sở Phượng có chuyện gì đó gạt người.

“Bành.”

Đột nhiên trên trần xe truyền đến một tiếng vang thật lớn, tang thi biến dị cư nhiên ở trên trần xe.

Ninh Thư cảm thấy vô cùng không ổn, nghe thấy trên trần xe từng tiếng đập mạnh, Ninh Thư nắm chặt súng ống trong tay.

Cô Lang nhanh liệt phanh xe cùng chân ga, muốn đem tang thi ở trên trần xe ném xuống, xe xóc nảy vô cùng, Ninh Thư thiếu chút nữa cũng muốn nôn ra, nhưng tang thi trên trần xe giống như là thạch sùng vậy, làm thế nào cũng ném xuống không được.

Ninh Thư xoay đầu lại phát hiện ngoài cửa kính xe xuất hiện một cái đầu người, một gương mặt tang thi xám trắng.

Ninh Thư cứng ngắc mà quay đầu đi.

Bây giờ là muốn thế nào a, tang thi lại theo chân bọn họ giằng co.

Thanh âm trên trần xe vẫn còn tiếp tục, trần xe đã xuất hiện một khe nứt rồi, âm thanh rất lớn, cửa kính xe thủy tinh cũng bị chấn nứt.

Ninh Thư đối với tang thi ở bên ngoài vươn tay ra, cho một phát súng, viên đạn quét qua bàn tay xám trắng, cũng không có khiến cho tang thi tạo thành cái thương tổn gì.

Đao thương bất nhập (đao chém súng bắn cũng không sao), này quá biến thái rồi, nên đánh như thế nào?

“Cô làm gì, cô như vậy chỉ thêm chọc giận hần.” Sồ Phượng hướng Ninh Thư la to.

Hiện tại đều như vậy, còn để ý chọc giận hay không chọc giận.

“Đjxm~, xe hết xăng.” Cô Lang lái xe la lên một tiếng, quả nhiên chỉ trong chốc lát, xe liền dừng lại.

Mà tang thi vẫn luôn ở trên trần xe từ bên trên nhảy xuống, mục tiêu hướng thẳng đến trước ngực Sồ Phượng.

Ninh Thư: ...

Tang thi cũng háo sắc?!

Sồ Phượng bị công kích sắc mặt trắng bệch, đối mặt công kích của tang thi, dường như đã mất đi năng lực phản kháng vậy, biểu tình sững sờ.

“Sồ Phượng, mau tránh ra.” Cô Lang hướng Sồ Phượng la to, hướng tang thi nổ súng.

Ngoài ý muốn chính là, tang thi cũng không có công kích Sồ Phượng, mà là từ trên cổ của cô ta túm lấy một thứ gì đó, Ninh Thư chĩa súng, híp mắt nhìn đồ vật trong tay tang thi, là một cái bình thủy tinh, dưới ánh nắng mặt trời chiếu xạ ra hào quang lóe sáng.

Bên trong bình thủy tinh chứa chất lỏng trong suốt, nhưng so với nước bình thường sền sệt hơn.

Đây là cái gì?!

“Tang thi đoạt gen dịch.” Sồ Phượng hô lớn một tiếng, những người khác liền sững sờ, gen dịch?!

Sồ Phượng tìm được gen dịch rồi sao?

Biểu tình Ninh Thư có chút quỷ dị, tang thi muốn gen dịch làm cái gì? Hình như trong cốt truyện cũng không có xảy ra chuyện này a.

“Không kịp giải thích, tóm lại trước tiên phải đem gen dịch cướp lại.” Sồ Phượng hô to.

Tang thi thấy đồ vật tới tay, cũng không có hứng cùng Ninh Thư và đám người này dây dưa, cầm lấy gen dịch liền tính toán rồi đi.

“Nhanh chặn hần lại, chúng ta phải bắt được gen dịch trong tay.” Cô Lang hướng bốn người hô.

Ninh Thư tròn trắng mắt, hiện tại rõ ràng cho thấy chơi không lại còn muốn chơi liều như vậy làm gì a.

Bất quá nói thì nói như thế, động tác của Ninh Thư không chậm, hướng tang thi nổ súng, nhưng căn bản cũng chả làm được cái mẹ gì, hiện tại chẳng lẽ không nên cảm thấy may mắn vì tang thi không nghĩ đến chuyện giết chết bọn họ sao?

Tang thi tựa hồ cũng bị chọc phát bực rồi, hướng năm người gào rú một tiếng, thần sắc có chút dữ tợn, dẫn đầu hướng Ninh Thư xông tới.

Ninh Thư: (๖o๖)

Phải hay không cô thoát nhìn tương đối yếu, cho nên tang thi mới hướng cô xông tới.

Hơn nữa nhìn những người khác chỉ là tượng trưng mà thoáng ngăn cản một chút, căn bản cũng không có ý định giúp cô, Ninh Thụ chỉ có thể tự cứu lấy mình.

Bàn tay xám trắng vẫn luôn hướng cổ Ninh Thụ đưa tới, một cổ mùi vị hư thối đập vào mặt Ninh Thụ mà đi, thú vị đến nỗi Ninh Thụ thiếu chút nữa muốn nôn ra.

Ninh Thụ hướng đầu tang thi bắn một phát súng, tang thi né tránh được, nhìn thấy móng vuốt của tang thi càng ngày càng gần, đồng tử Ninh Thụ co rút, sau đó thời điểm không kịp phản ứng, đầu óc tang thi trước mặt liền đột nhiên nổ tung, bộ óc xám trắng bắn tung tóe lên khuôn mặt cô.

Ninh Thụ:!!!

Không chỉ có Ninh Thụ sợ ngây người, liền là mấy người chung quanh cũng sợ hãi đến ngây người, năng lực phòng ngự của tên tang thi này không phải chỉ dùng để tượng trưng cho đẹp, đột nhiên đầu bị nổ tung như vậy, thật là làm cho người có loại phản ứng không kịp.

Ninh Thụ lau mặt một phen, mở to mắt chứng kiến cách đó không xa có một chiếc xe ngừng lại, một người đứng bên cạnh chiếc xe, người nam nhân này trên người mặc áo gió lớn màu đen, góc áo bị gió thổi bay lên, có vẻ y quyết nhẹ nhàng.

Trong tay cầm súng, hòng súng dòi xuống, hòng súng đen ngòm nhắm ngay Ninh Thụ, Ninh Thụ không có bị tang thi hù chết, ngược lại bị hòng súng này dọa cho té đái, ngay cả tang thi cũng có thể giải quyết.

“Đừng, đừng.” Ninh Thụ vội vàng xua tay, “Tất cả mọi người là nhân loại, nhân loại.”

Ninh Thụ thật không ngờ gặp lại Giáo Y đại thúc sẽ là trong tình cảnh như vậy, Giáo Y đại thúc vẫn mặc một thân áo khoác khiến cho người ta phun tào, Ninh Thụ đã trải qua mấy cái thế giới, một lần nữa nhìn thấy Giáo Y đại thúc liền có loại cảm giác dường như đã qua mấy đời.

“Vị bằng hữu này, cảm ơn anh viện trợ.” Cô Lang dẫn đầu mở miệng.

Giáo Y đại thúc thân nhiên liếc nhìn Cô Lang, hòng súng đen sì như trước hướng vào Ninh Thụ, tóc gáy trên người Ninh Thụ đều dựng đi lên.

“Đem gen dịch trên mặt đất nhặt lên.” Giáo Y đại thúc hướng Ninh Thụ nói.

“Trước tiên có thể dòi khẩu súng đi hay không, tôi sợ hãi.” Ninh Thụ hướng Giáo Y đại thúc hô.

Giáo Y đại thúc cười nhạo một tiếng, hướng Ninh Thụ ngoéo tay một cái, “Nhanh lại đây.”

Ninh Thụ vận bung tay của tang thi ra, cầm gen dịch hướng Giáo Y đại thúc đi qua.

Sò Phượng muốn hướng Ninh Thụ đi qua, lại bị Cô Lang kéo lại, Sò Phượng vô cùng không cam lòng, ánh mắt cực nóng mà nhìn gen dịch trong tay Ninh Thụ.

Ninh Thụ chậm rì rì hướng Giáo Y đại thúc đi qua, Giáo Y đại thúc nhú nhú mày, “Đừng dựa vào gần như vậy, trên người của cô thú vị quá.”

Ninh Thụ: ...

Tính cách ưa sạch sẽ của tên quy mao này vẫn là không thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Truy tìm đại BOSS mặt thế (5)

Edit: Akito

Ninh Thụ còn muốn biểu hiện một chút cảm giác hưng phấn khi gặp được cố nhân, lại bị một câu ghét bỏ mà Giáo Y đại thúc nói gọi tắt nhiệt tình trong lòng.

Có vẻ như hiện tại Giáo Y đại thúc căn bản cũng không biết cô đi, Ninh Thụ đánh giá Giáo Y đại thúc, cùng trước kia không có khác nhau, tính cách vẫn mạnh mẽ kiên cường như thế, cho người một loại cảm giác ma quỷ, cấm dục, đặc biệt là thời điểm mắt kiếng gọng vàng phản quang, đậu xanh rau má quá ma quỷ đi.

Hiện tại khuôn mặt lại đậm đặc chứa súng về phía cô, Ninh Thụ cảm thấy quá sợ a, đây chính là người ngay cả nữ chính cũng giết chết, còn có thể khiến cho thế giới tận thế, Ninh Thụ chỉ muốn nói, cầu buông tha.

Cô Lang cùng Sở Phượng đều nắm chặt nắm đấm, nhưng cũng không dám làm bậy, thời điểm Sở Phượng nhìn đến Ninh Thụ, ánh mắt mang theo oán hận, tựa hồ oán hận Ninh Thụ ném đi gen dịch, còn đem gen dịch đưa đến trong tay người khác.

Tam phương giăng co, trong lòng Ninh Thụ liền cùng một bầy chó xông vào giống nhau, tình huống hiện tại chính cô trở thành bia ngắm của hai phe, lúc cần thiết, cô chính là người đầu tiên bị giết đấy.

Một trận gió thổi qua, gió nhẹ cuốn lấy góc áo của Giáo Y đại thúc, y quyết nhẹ nhàng, chân thật dài.

Gió từ trên mặt Ninh Thụ phất qua, Ninh Thụ thậm chí ngửi được một cỗ mùi thơm phức nữa, đoán chừng là mùi thơm trên người Giáo Y đại thúc.

Ninh Thụ: đây là tận thế a tận thế, vì cái gì Giáo Y đại thúc còn có lòng dạ nhả xịt nước hoa?!

Một chút cũng không vì hành động của mình mà cảm thấy áy náy, cũng không có cảm giác tội lỗi sao?

“Vị bằng hữu này, mọi người buông súng hạo hạo nói chuyện, chúng ta thăm dò giăng co như vậy chính là lãng phí thời gian, đến lúc đó dẫn tang thì tôi chỉ càng thêm phiền toái.” Cô Lang dẫn trước mở miệng.

Ninh Thụ đột nhiên ý thức được một vấn đề, chính là Cô Lang cùng mọi người trong tổ đặc công hình như đều không biết Giáo Y đại thúc? Giáo Y đại thúc không phải là tội phạm truy nã sao, liên cái ảnh chụp tội phạm truy nã cũng không có? Người này so với cái gen dịch kia có giá trị hơn đi!

Bất quá hình như nguyên chủ cũng không biết nhà khoa học gen biệt hiệu kẻ điên có bộ dạng ra sao, chính là muốn bọn họ tìm gen dịch, phòng chừng cũng không có trông cậy vào chuyện bọn họ có thể bắt được kẻ điên.

Đại thúc, chú trâu bò như vậy, chú được nhân tạo sao?

Đại thúc, chú gây nghiệp chướng như vậy, chú được nhân tạo sao?

Da mặt Ninh Thụ run rẩy, ngẩng đầu có thể nhìn thấy huyệt súng đen sì, còn không bằng cái đầu, giả vờ như nhìn không thấy.

Giáo Y đại thúc nghe thấy lời mà Cô Lang nói, ‘ừ’ một tiếng, Cô Lang cho rằng người trước mặt này đã đáp ứng, nhưng sau câu nói đầu tiên lại khiến cho khuôn mặt anh tuấn của Cô Lang cứng đờ.

“Lau sạch sẽ não óc trên tay cô, cũng đem cái chai gen dịch lau sạch sẽ đi.” Giáo Y đại thúc hướng Ninh Thụ nói, thấy Ninh Thụ ngẩng đầu, vẻ mặt dính bộ óc màu xám trắng, tựa như khó có thể chịu được mà quay đầu đi, “Mặt cũng lau sạch sẽ đi.”

Đến lúc này rồi, còn tính toán nhiều như vậy làm gì? Ninh Thụ lau hai tay ở trên người mình, sau đó cầm cái chai chứa gen dịch lau sạch sẽ.

Chai chứa gen dịch rất nhỏ, liền không sai biệt lắm cùng chai penicillin giống nhau, bên trong cũng không có bao nhiêu cái quỷ đồ chơi tên gen dịch gì.

Thời điểm Ninh Thụ đưa cái chai cho Giáo Y đại thúc, vẫn luôn chịu đựng Sở Phượng, rốt cuộc nhìn không được hướng Ninh Thụ nổ súng, Ninh Thụ vẫn luôn đề phòng Sở Phượng cùng Cô Lang đấy, vừa thấy Sở Phượng có động tác, liền vận khí, phi thường không có tiết tháo mà chạy tới sau lưng Giáo Y đại thúc.

Lại ngửi được cỗ mùi thơm này, quả nhiên là mùi thơm trên người Giáo Y đại thúc a, ở khoảng cách gần ngửi ra không giống như là nước hoa, phòng chừng là mùi hương sau khi tắm rửa, vì cái gì cảm thấy Giáo Y đại thúc không phải đang sinh hoạt ở trong tận thế đây?

Sở Phượng đối với kỹ năng bắn súng của mình chính là thực tự tin, một phát này tuyệt đối giải quyết xong nữ nhân Hoa Đóa Nhi vô cùng vụng về kia, nhưng lại không nghĩ tới bắn trúng chính là tàn ảnh, tốc độ của cô ta nhanh như vậy?

Thấy một phát súng của mình rơi vào khoảng không, khuôn mặt lãnh đạm của Sở Phượng càng thêm lạnh lùng, gắt gao nháp môi.

Giáo Y đại thúc dùng súng chìa vào Sở Phượng, làm cho Cô Lang cùng một đoàn người đều thực khẩn trương, bốn cái nòng súng chìa về phía Giáo Y đại thúc, sắc mặt Giáo Y đại thúc bất biến, ngược lại là đối phương càng thêm khẩn trương.

Bây giờ là tình huống như thế nào a quăng ngã.

“Đừng đến gần tôi, thực thú!” Trong không khí nghiêm túc như này, Giáo Y đại thúc đột nhiên lên tiếng nói, sợ tới mức thiếu chút nữa súng ống cũng cướp cò.

Ninh Thụ: ...

“Hiện tại không phải là thời điểm thảo luận chuyện này, đại thúc, chúng ta vẫn nên chạy trốn trước đi.”

Ninh Thụ vừa nói xong, cảm thấy cả người đều không tốt, một màn này sao lại quen thuộc như thế, vì cái gì Giáo Y đại thúc luôn làm một ít sự tình khiến cho nhân tâm bản bạo rút.

Giáo Y a một tiếng, “Cảm thấy dường như đã trải qua chuyện như vậy.”

“Rống... Rống...”

Này đó tang thi bị vút bỏ đã đuổi tới, tang thi biến dị đã bị giết chết, mà này đó tang thi tựa hồ đã mất đi khổng chế, cảm nhận được hơi thở của người sống, gào rú càng thêm lợi hại, càng thêm táo bạo.

“Được rồi, được rồi, hiện tại chuyện quan trọng nhất là đối phó với tang thi, chúng ta phải hợp lực đối phó với tang thi đi.” Một trương khuôn mặt tuấn tú của Cô Lang kéo dài, cho thấy tâm tình hắn bây giờ cực độ không tốt, “Tôi nói rõ trước, thời điểm đối phó tang thi ai cũng không được hạ độc thủ sau lưng.”

Ninh Thụ bĩu môi, dù sao lời mà Cô Lang nói, cô một chữ cũng không tin.

Giáo Y đại thúc dẫn đầu bắn nổ đầu tang thi ở phía trước, tốc độ thật nhanh, tất cả mọi người thoáng ngu ngơ một phát, ánh mắt Cô Lang phức tạp mà nhìn súng trong tay hắn, “Súng ống mới nhất.”

Ninh Thụ cũng không biết cái vũ khí mới gì, nhưng chính là cảm thấy tốc độ súng trong tay Giáo Y đại thúc thật nhanh, tốc độ viên đạn rất nhanh, hơn nữa thời điểm viên đạn xẹt qua không trung, cũng cùng không khí ma sát ra khói trắng.

“Rống...”

Này đó tang thi đều không biết sợ hãi, chỉ có khát vọng đối với thịt người, tang thi đằng trước ngã xuống, liền có tang thi đằng sau như tre già măng mọc hướng bên này xông tới.

Ninh Thụ lấy ra súng ống của mình, chống đỡ tang thi, rất nhanh, Ninh Thụ liền hết đạn, tiện tay từ trên mặt đất cầm lên một cái gậy gỗ, một vận khí dồn hết sức lực hướng đầu tang thi đánh xuống, sau đó đầu của tang thi liền cùng dưa hấu bị bạo nổ giống nhau, bộ óc xám trắng lại văng tung tóe vào mặt Ninh Thụ.

Giáo Y đại thúc đứng bên cạnh Ninh Thụ dời đi vài bước, gắt gao nhấp môi.

Ninh Thụ quay đầu nhìn thấy Giáo Y đại thúc cách cô có chút xa, chạy nhanh đuổi đi theo, nói thực, trong lòng Ninh Thụ tình nguyện tin tưởng đại thúc, cũng không muốn tin tưởng một đoàn người Cô Lang, phải biết vừa rồi Sô Phượng còn muốn nổ súng bắn chết cô đấy.

Giáo Y đại thúc từ bên hông rút ra một khẩu súng ném cho Ninh Thụ, “Chết tiệt, cô làm tôi buồn nôn.”

Ninh Thụ luống cuống tay chân bắt lấy khẩu súng, hướng đầu tang thi bắn một phát, đầu tang thi đối diện thoáng cái liền nổ tung rồi.

“Tang thi quá nhiều, chúng ta đi trước đi.” Sô Phượng the thé cuống họng hô.

Trong đây có một bộ phận tang thi đi xé rách thi thể của tang thi biến dị, đội lạt nữa sẽ có thêm càng nhiều tang thi.

“Đi, đi như thế nào, xe đã hết xăng.” Cô Lang rống lên một tiếng, hướng một tên tang thi nả một phát súng.

Sau đó ánh mắt của mọi người đều chuyển qua trên người Giáo Y đại thúc, Giáo Y đại thúc tựa như không có phát giác được ánh mắt của mọi người vậy, phui phui tro bụi trên quần áo của mình.

“Vị bằng hữu này...” Cô Lang vừa mở miệng liền bị Giáo Y đại thúc cắt đứt, “Không được.”

Khuôn mặt Cô Lang ngẹn đến xanh mét, mắt thấy sẽ sắp phát sinh một trận đại chiến, nhưng về mặt Giáo Y đại thúc lại một bộ dạng không sao cả khiến cho người nhìn ngơ ngác.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Truy tìm đại BOSS mặt thể (6)

Edit: Akito

Xe của đội ngũ đã không còn xăng, lại tăng thêm bị tang thi biến dị giầy vò một trận, cơ bản đã hỏng, cho nên, mọi người đem tất cả hi vọng đều đặt ở trên người Giáo Y đại thúc, nề hà chính là Giáo Y đại thúc lại chém đinh chặt sắt cự tuyệt.

Tang thi ở chung quanh gào rống, xe lại hỏng mất, chẳng lẽ dựa vào một đôi chân chạy, tất cả mọi người đều cảm thấy hôm nay đặc biệt thê lương.

Ninh Thụ trông thấy tang thi cách mình gần nhất muốn cào mình, liền một phát bắn vào tang thi, một khuôn mặt bụi bặm dính đầy não óc nhìn về phía Giáo Y đại thúc, tận tình khuyên bảo, “Đại thúc, chúng ta vẫn nên chạy trước đi.”

Giáo Y đại thúc nhìn thẳng về phía trước, chính là không thèm nhìn mặt Ninh Thụ, “Cô cách xa tôi một chút.”

Ninh Thụ: khóc mù.

Cô Lang hướng đội viên của mình xuất một ánh mắt, chậm rãi hướng xe của Giáo Y đại thúc đi tới, những người khác giả vờ bộ dạng như đánh tang thi, yểm hộ Cô Lang.

Ninh Thụ chứng kiến Cô Lang dùng sức lôi kéo cửa xe, trong lòng có hơi sốt ruột, cô cũng không trông cậy chuyện Cô Lang sẽ mang theo cô cùng Giáo Y đại thúc rời đi, những người này đều là người tàn nhẫn độc ác, vì quốc gia làm nhiệm vụ giết người như ma.

“Đại thúc, đại thúc.” Ninh Thụ muốn vươn tay tóm lấy quần áo Giáo Y đại thúc, nê hà chính là Giáo Y đại thúc liền bay nhanh né tránh.

Quy mao tạt xấu xa sạch sẽ này thực làm cho người ta chán ghét, Ninh Thụ lo lắng nói: “Đại thúc a, bọn họ muốn lái xe của chú rời đi.”

Chẳng lẽ muốn cùng cốt truyện giống nhau, bị tang thi phân thân sao?

Giáo Y đại thúc đột nhiên vươn tay kéo cổ áo Ninh Thụ lại, để cho cô che chắn ở trước mặt mình, Ninh Thụ còn chưa có kịp phản ứng, sau đó liền chứng kiến cách đó không xa một tên tang thi đột nhiên bị bắn nổ đầu, tiếp đó não óc bắn tung tóe, mẹ nó lại văng đến trên mặt cô.

Ninh Thụ: con mẹ nó, tiện nhân này.

Ninh Thụ nổi giận dùng dùng quay đầu đã thấy đại thúc bỏ đi rồi, bất chấp tức giận vội vàng đuổi theo hần.

Cô Lang vẫn đang cùng cửa xe phân cao thấp, thậm chí muốn mở ra động cơ xe, chính là xe không có cách nào mở được, làm đoàn người Sở Phượng trên đầu đều phải bốc khói, ngay cả tang thi cũng không đối phó, liền tới đây hỗ trợ.

Đem mười tám ban võ nghệ của cục đặc công đều dùng ra tới, chính là cũng cạy không ra chiếc xe cùng rùa đen giống nhau.

Giáo Y đại thúc lấy chìa khóa xe ra, xe phát xa âm thanh mở khóa, Cô Lang vốn nghĩ rằng thừa dịp mở khóa, lập tức mở cửa xe, vào trong xe chạy động cơ là coi như xong, nê hà chính là trên đầu tức khắc liền có một đồ vật lạnh lẽo.

Cô Lang cũng không muốn thử xem súng ống này có tư vị gì, liền giơ hai tay lên, một trương khuôn mặt

anh tuấn có chút vận vẹo.

“Đây là hiểu lầm.” Trong cổ họng Cô Lang tìm có nói một câu.

Giáo Y đại thúc ‘hừ’ lạnh một tiếng, dẫn đầu ngồi vào trong xe, Ninh Thụ da mặt dày ngồi ở vị trí phó lái.

Quan sát xe bốn phía phong bế, Ninh Thụ cảm thấy thực có cảm giác an toàn a.

Đoàn người Cô Lang chứng kiến nam nhân đột nhiên xuất hiện này tựa hồ không định mang theo bọn họ, trên mặt đều lộ ra vẻ lo lắng, vỗ vỗ cửa kính xe, miệng đóng đóng mở mở nhưng lại không nghe ra bọn họ đang nói cái gì.

Hiệu quả cách âm quả nhiên thật tốt a.

Chung quanh tang thi lại xông tới, trong lòng Cô Lang toát ra hỏa khí, thật sự là đánh không hết, đáng chết.

Sở Phượng đập cửa kính xe bên người Giáo Y đại thúc, bên trên gương mặt lãnh diễm tràn đầy lo lắng, còn mang theo một tia cầu xin.

Giáo Y đại thúc híp mắt nhìn xem nữ nhân này, cửa kính xe mở ra, Sở Phượng vội vàng bắt lấy quần áo Giáo Y đại thúc, hô: “Xin anh mang chúng tôi đi, van cầu anh.”

Sở Phượng đáng thương hê hê mà nhìn Giáo Y đại thúc, Giáo Y đại thúc thái độ lạnh nhạt nhìn thoáng qua quần áo bị tóm của mình, yên lặng ấn xuống nút điều khiển cửa kính xe, cửa kính xe tức thì liền chạy lên, Sở Phượng sợ tay mình bị kẹt, chỉ có thể buông lỏng quần áo Giáo Y đại thúc ra, thu tay về, trợn mắt há hốc mồm mà nhìn Giáo Y đại thúc.

Này không phải trêu đùa người sao? Anh nha không muốn vì gì lại mở cửa kính xe a.

Chỉ có Ninh Thụ biết là vì cái gì, chứng cường chế cộng thêm chứng quy mao ưa sạch sẽ của Giáo Y đại thúc phát tác, thoáng so sánh một chút, Ninh Thụ phát hiện, Giáo Y đại thúc đối với cô vẫn tương đối khoan dung, chỉ là để cho não óc tang thi văng tung tóe trên mặt cô mà thôi.

Cái gì não óc một chút cũng không khủng bố.

Ninh Thụ nhìn Giáo Y đại thúc, sườn mặt hần có vẻ thực lạnh lùng, áo khoác màu đen mặc trên người ngay cả một hạt bụi cũng không có, một đôi chân ngồi ở trên ghế xe lộ ra đặc biệt dài, toàn thân đều tản ra khí chất cấm dục.

Cho nên, nhà khoa học bác sĩ gì đó chính là nghề nghiệp dễ sinh ra biến thái nhất, hai dạng thân phận khác biệt này Giáo Y đại thúc đều chiếm toàn bộ rồi.

Cũng không biết hẳn vì cái gì liên, không lái xe, Ninh Thụ quan sát một đoàn người Cô Lang ở bên ngoài, một bên giải quyết tang thi, một bên dốc sức liều mạng mà đập cửa kính xe.

Cảm giác này... bội phần sáng khoái.

“Những người bên ngoài là ai?” Giáo Y đại thúc xoay đầu lại hướng Ninh Thụ hỏi, nhưng ngay sau đó lại lập tức quay đầu đi, duỗi ngón tay thon dài rút giấy ném cho Ninh Thụ.

Ninh Thụ cầm lấy tờ giấy lau đi nảo óc trên mặt mình, cô như thế là ai làm hại, còn ghét bỏ cô.

“Tôi cùng bọn họ giống nhau đều là đặc công của tổ đặc công quốc gia.” Ninh Thụ thành thành thật nói ra.

Giáo Y đại thúc nhú nhú mày, quan sát Ninh Thụ, “Cô, đặc công, xiii~.”

Ninh Thụ: ...

Từ bốn cái chữ này, Ninh Thụ cảm thấy Giáo Y đại thúc vô cùng vô tận khinh thường cùng cười nhạo cô, cũng không phải ai đều có thể biến thái giống anh, đã trải qua hai thế giới, lần này gặp được mới phát hiện thẳng nhãi này đã cải biến tiến trình nhân loại, trở thành diệt thế Đại Ma Vương rồi, còn cô vẫn là một cái chất thải công nghiệp.

Ninh Thụ co rút khóe miệng, yên lặng lau đi nảo óc trên mặt mình.

Chờ đến khi người bên ngoài đều sắp một chết đi được, Giáo Y đại thúc mới hạ kính xe xuống, Sở Phụng giải quyết xong một tên tang thi liền tức thì chạy tới, lần này không có lại lôi kéo quần áo của Giáo Y đại thúc.

Sở Phụng thờ phỉ phò, mồ hôi nhỏ giọt, từ trên cổ trượt xuống, sau đó chảy đến lồng ngực trắng thuần, chảy vào trong khe rãnh thật sâu.

Ninh Thụ ‘ừm ực’ một tiếng nuốt từng ngụm nước bọt, Giáo Y đại thúc quay đầu liếc nhìn Ninh Thụ, khinh thường nói: “Không có tiền đồ.”

Ninh Thụ: (๖๖๖)

Vì cái gì cô nghe không hiểu Giáo Y đại thúc chỉ chính là phương diện nào?

“Anh có yêu cầu gì anh liền nói.” Sở Phụng cau mày, “Chúng tôi đã không còn đạn, cầu xin anh cứu chúng tôi.”

Giáo Y đại thúc trung khuôn mặt đậm mạc hỏi: “Cái gì cũng có thể sao?” Ánh mắt sắc bén của Giáo Y đại thúc từ trên mặt Sở Phụng thổi qua.

Mặt Sở Phụng trắng bệch, nhìn về phía Cô Lang, sắc mặt Cô Lang phi thường không tốt, hướng Sở Phụng gật gật đầu.

Sở Phụng hít sâu một hơi, nói: “Có thể, cầu anh cứu chúng tôi.”

“Có thể.” Giáo Y đại thúc gật gật đầu, ngay sau đó nói: “Đúng rồi, trong chiếc xe này của tôi, gài rất nhiều bom, nếu như tôi chết đi, trước khi chết, tôi có thể ấn kíp nổ, còn có, cửa kính xe làm bằng thủy tinh chống đạn, vào được liền ra không được nga.”

Nga em gái nguoi a, một đoàn người Cô Lang thân thể đều cứng đờ, sau đó nhanh chóng lên xe.

Giáo Y đại thúc đột nhiên rút súng ống từ bên hông ra, hướng cái trán nam nhân ngồi phía sau nả một phát, người nam nhân kia trước khi chết trên vẻ mặt vẫn là thần sắc khiếp sợ.

“Anh làm cái gì.”

“Mày làm gì?”

Sở Phụng cùng Cô Lang đều dùng súng chĩa vào Giáo Y đại thúc, Lang Chu dùng súng sống chĩa vào Ninh Thụ, tạo thành cảnh tượng giằng co.

Ninh Thụ: người lại không phải tôi giết, chĩa tôi làm cái lông gì.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Truy tìm đại BOSS mặt thể (7)

Edit: Akito

Ninh Thư cũng không rõ đại thúc như thế nào lại đột nhiên nổ súng giết người, nếu không muốn cứu bọn họ, làm gì lại để cho bọn họ lên xe.

Không thể hiểu được a.

Giáo Y đại thúc thu súng, cau mày nói: “Không có chú ý tới hấn bị tang thi cắn sao? Đẩy ra đi.”

À?

Sồ Phurong vẻ mặt không tin, bắt đầu kiểm tra đồng bạn đã chết, cuối cùng ở nơi cánh tay phát hiện vết thương bị tang thi cắn, da thịt đã bắt đầu phát xanh.

“Đẩy ra đi.” Giáo Y đại thúc lại nói một tiếng.

Sồ Phurong cắn răng, mở cửa xe, một cước đạp người đó xuống, sau đó mạnh mẽ mà đóng cửa xe lại. Người bị đạp ra ngoài lập tức bị tang thi phanh thây, cảnh tượng thật quá máu me.

Thần sắc trên mặt mỗi người đều rất phức tạp, Ninh Thư hướng Giáo Y đại thúc hỏi: “Làm sao chú biết hấn bị tang thi cắn?”

Giáo Y đại thúc khinh thường liếc nhìn Ninh Thư, “Chẳng lẽ cô không có ngửi được mùi vị máu tanh?”

Oách dờ, cô thật đúng là không có ngửi thấy được.

Quả nhiên là cao nhân giải phẫu, nhạy cảm đối với mùi máu tươi như vậy.

Lang Chu dùng súng ống chĩa vào Ninh Thư thu súng lại, cười nhạt một tiếng nói: “Coi như là như thế, như vậy suy nghĩ một chút Hoa Đóa Nhi bị não óc của tang thi bắn trúng, khả năng cô ta cũng bị cảm nhiễm, hấn là cũng đem cô ta đẩy ra đi.”

Hay lắm, người này rốt cuộc cùng cô có thù oán gì?

Giáo Y đại thúc quan sát Ninh Thư, “Cô cũng bị cảm nhiễm rồi sao?”

“Không có, tôi không có bị cảm nhiễm?” Ninh Thư vội vàng khoát khoát tay, người đã luyện thành Tuyệt Thế Võ Công thì sức mạnh cơ thể sẽ nâng cao gấp bội đấy.

“Cô có chứng cứ gì chứng minh cô không có bị cảm nhiễm?” Lang Chu cười hắc hắc, làm cho khuôn mặt vô cùng bình thường của hấn có vẻ hơi âm hiểm.

Ninh Thư bĩu môi, nói: “Anh lại có chứng cứ gì chứng minh tôi bị cảm nhiễm sao?”

“Được rồi, Lang Chu.” Sồ Phurong mở miệng, sau đó hướng Giáo Y đại thúc nói: “Cảm ơn anh đã cứu chúng tôi.”

“Không cần.” Giáo Y đại thúc nâng mắt kiếng gọng vàng, thấu kính hiện lên ánh sáng, Ninh Thư nhìn đến, cảm thấy không biết Giáo Y đại thúc có ý đồ gì, chắc không phải coi trọng nữ chủ quân đi?!

Đại thúc giẫm chân ga, vút bỏ tang thi đằng sau, cũng không lâu lắm, liền ngừng lại, tựa hồ không có ý định đi nữa.

Một trương khuôn mặt tuần tú của Cô Lang kéo dài, trầm giọng hỏi: “Vì cái gì không đi?”

“Dừng ở nơi đã ngoại hoang vu này làm gì?” Cô Lang đối với người không biết xuất hiện từ nơi nào này phi thường chán ghét cùng bài xích, từ khi gặp được người này, Cô Lang phát hiện cục diện mọi việc đều thuận lợi của mình trước kia đều không còn nữa rồi.

Thậm chí địa vị đội trưởng của mình cũng bị uy hiếp.

Giáo Y đại thúc vỗ vỗ quần áo của mình, đập rút bụi bặm bên trên quần áo, tựa hồ không có nghe được lời mà Cô Lang nói.

“Này, thái độ này của mày là gì, tao đang cùng mày nói chuyện đấy.” Cô Lang nhịn không được muốn rút súng thủ tiêu cái tên đáng ghét này.

Ninh Thư phát hiện Giáo Y đại thúc kỳ thật rất biết làm người khác phát giận, cũng hỏi: “Đại thúc, vì cái gì không đi.”

“Khứu giác của tang thi chỉ có thể cảm nhận được con người ở trong phạm vi hai cây số.” Lúc này Giáo Y đại thúc mới giải thích một câu.

Ninh Thư quả thực cũng muốn quỳ lạy Giáo Y đại thúc rồi, hỏi: “Làm sao chú biết đấy.”

“Tôi thí nghiệm qua, đối với những thứ không biết, tôi đây rất có hứng thú.” Giáo Y đại thúc xoay đầu lại nhìn Ninh Thụ, “Tôi đã thấy được người ngu xuẩn giống như cô.”

Ninh Thụ: ...

Ha ha ha, Ninh Thụ cười khan một tiếng, không có nói tiếp.

Cô Lang bực bội mà gạt gạt tóc, nói: “Cho dù như vậy, chẳng lẽ chúng ta liền không đi nữa, lại đợi đến khi tang thi đuôi tới, sau đó lại chạy hai cây số, rồi lại đợi tang thi đuôi tới?”

Giáo Y đại thúc lạnh mặt nhìn Cô Lang, mắt kiếng gọng vàng hiện ra ánh sáng u lãnh, nói: “Mày lại gậy tóc, làm cho trong xe dính bụi bẩn, tao liền giết mày.”

Tay Cô Lang đang gậy tóc cứng đờ, có chút không muốn quan tâm tới hắn, nhưng nhìn đến súng ống bên người nam nhân này, cuối cùng tức giận mà buông tay xuống.

Ninh Thụ co rút khóe miệng, đại thúc, chú cũng quá khoa trương, bây giờ là thời kỳ mặt thế, sinh tồn cũng gian nan như vậy, đừng có để ý này đó những việc nhỏ không đáng kể có được không.

Sở Phượng cùng Lang Chu nhận thức được cường thế của người nam nhân này, cũng thật không dám nói chuyện, Sở Phượng nắm chặt tay Cô Lang lại, làm cho hắn nhịn một chút.

Điều này càng khiến cho lòng Cô Lang càng thêm phẫn nộ, ở trước mặt nữ nhân của mình ném đi mặt mũi, thật sự đã làm tổn hại lòng tự tôn nam nhân của hắn.

“Đừng rồi, tôi ở đây không có đồ ăn dư thừa cho mấy người, cho nên, mấy người vẫn phải trở về, trở về đi tìm vật tư của mấy người.” Giáo Y đại thúc nhàn nhạt nói.

Mọi người: ...

Không có cách nào, qua một hồi lâu, mọi người lại về tới địa phương vừa mới chiến đấu, đã không còn tang thi, xe tải bị hỏng vẫn còn.

Cô Lang dẫn đầu đi xuống xe, đi thăm dò xem vật tư còn ở trong xe hay không, Ninh Thụ cũng muốn xuống xe hỗ trợ, nhưng lại bị Giáo Y đại thúc gọi lại, “Cô ngồi ngay ngắn ở chỗ này, cô đi ra ngoài chỉ thêm gây phiền toái.”

Ninh Thụ: ...

Bất quá Ninh Thụ cũng không có xuống xe, cùng Giáo Y đại thúc ngồi trong xe, hướng chỉ một đoàn người Cô Lang đối với cô lòng mang sát ý, vẫn là cùng Giáo Y đại thúc ở chung một chỗ tương đối an toàn, quay đầu chứng kiến ánh mắt của Giáo Y đại thúc vẫn luôn tập trung ở trên người Sở Phượng đang chuyển vật tư, ánh mắt sắc bén.

Sở Phượng là đặc công, cảm giác rất nhạy bén đấy, đương nhiên có thể cảm nhận được có người đang nhìn mình, làm cho cơ bắp toàn thân cô đều căng chặt lên, ánh mắt người nam nhân này thật sự quá sắc bén, cường thế đến mức làm cho người ta thờ không nổi.

Ninh Thụ hỏi: “Đại thúc, chú thích Sở Phượng.”

“Thích?” Giáo Y đại thúc nở nụ cười nhàn nhạt, cả khuôn mặt thoát nhìn nhu hòa không ít, nhưng Ninh Thụ lại có cảm giác ma quỷ.

“Có chút hứng thú.” Ngón tay thon dài của Giáo Y đại thúc điểm trên tay lái.

Ninh Thụ tự nhiên có loại cảm giác muốn vì Sở Phượng mà mặc niệm, Giáo Y đại thúc trước kia cũng hướng một nữ chủ quân nói, tôi không phải cô thì không thể, kết quả liền bị bắt trở thành vật thí nghiệm, nói cái gì muốn cải thiện gen của nhân loại, kích hoạt gen cao cấp trong con người, sau cùng thể giới liền bị đại thúc chơi cho hỏng mất rồi.

Hiện tại có chút hứng thú là có ý gì?

Là thật sự thích, hay là muốn giải phẫu con người ta.

Giáo Y đại thúc dùng tay chống đầu, thần sắc có chút lười biếng, nhìn vào Ninh Thụ hỏi: “Chúng ta phải hay không đã từng gặp nhau ở đâu, vì cái gì gọi tôi là đại thúc?”

Ách, một không chú ý vẫn luôn gọi đại thúc theo thói quen, nên nói như thế nào đây, thừa nhận bọn họ đã từng cấu kết với nhau làm chuyện xấu?

Ninh Thụ vừa định muốn nói chuyện, trong đầu đột nhiên toát ra âm thanh dòng điện ‘xẹt xẹt’, ngay sau đó một đạo thanh âm máy móc lạnh như băng nói:

“Người chơi không thể bại lộ thân phận của mình, người chơi chỉ là một khách qua đường, không thể phá hư quy tắc thế giới.”

Ách, cô cũng không có tính toán nói cho Giáo Y đại thúc, bằng không thì Giáo Y đại thúc tuyệt đối sẽ đem cô đi giải phẫu.

“Hửm?” Giáo Y đại thúc nhếch mày nhìn Ninh Thụ, thanh âm phát ra từ trong lỗ mũi.

“Cháu một con nhóc tuổi vừa mới mười tám, đại thúc tuổi của chú khẳng định so với cháu lớn hơn, gọi chú là đại thúc đó là tôn kính chú.” Ninh Thụ tùy tiện bịa một cái lý do.

Cổ thân thể này xác thực mà nói cũng chỉ có 17 tuổi thôi.

Người ở trong xe đang nói chuyện phiếm, nhưng Cô Lang cùng Sở Phượng đi chuyển vật tư đã xảy ra tranh chấp, nam chính Cô Lang không muốn kết nhóm đi cùng Giáo Y đại thúc, nhưng Sở Phượng lại nói phải đi theo Giáo Y đại thúc, ít nhất cho đến khi đã đến được một địa phương an toàn thì mới đường ai nấy đi.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phản Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Truy tìm đại BOSS mặt thể (8)

Edit: Akito

Sở Phượng kiên trì đi theo Giáo Y đại thúc với đầy đủ lý do, ở đây thực hoang vắng, tới gần biên cảnh, căn bản là không có người nào, còn có nhiều vật tư như vậy, chẳng lẽ muốn dựa vào hai cái đùi đi, trên lưng công những vật tư này đi.

Hơn nữa hiện tại đội ngũ chỉ còn ba người, cô, Cô Lang cùng Lang Chu, trong tiềm thức Sở Phượng đã đem Ninh Thụ đá ra khỏi đội ngũ.

Nếu như gặp được tang thi phải làm sao bây giờ, lưng công những vật tư này chạy trốn tang thi được sao, nếu như lại gặp tang thi biến dị đã qua tiến hóa, bọn họ căn bản đều không có biện pháp chống lại tang thi biến dị.

Cô Lang biết rõ chính mình là đang cố tình gây sự, nhưng chính là cảm thấy không muốn cùng tên nam nhân kia ở chung một chỗ, tên nam nhân kia cho hấn một loại cảm giác vô cùng nguy hiểm, trong lòng hấn cực kỳ bài xích.

Nhưng Sở Phượng có đầy đủ lý do, Lang Chu một người nam nhân khác trong đội ngũ cũng đứng về phía Sở Phượng bên này, 2 vs 1, Cô Lang chỉ có thể thỏa hiệp, lôi kéo tay của Sở Phượng, nói: “Cách xa tên đàn ông kia một chút, anh thấy hấn đối với em có ý đồ bất chính, chớ bị lừa.”

Giáo Y đại thúc bị người ta nói thành biến thái tồn tại như lão thần, căn bản không có quan tâm đến ý nghĩa trong lời nói của Cô Lang, bình tĩnh như vậy, Ninh Thụ cũng không thể không bội phục rồi.

Kỳ thật Ninh Thụ quá hiểu rõ vì cái gì Cô Lang không muốn đi theo Giáo Y đại thúc, quả thực là Giáo Y đại thúc quá trâu bò, hào quang quá chói mắt, đem quang sáng của nam chính che mất.

Nam chính là ai, là người trời sinh trong lòng liền cảm thấy mình tài trí hơn người, có kiêu ngạo cùng lòng tự tôn của mình, sao có thể chịu được chuyện ở phía dưới người khác.

Nhưng trong tình huống hiện tại Cô Lang chỉ có thể nhịn xuống phần nộ trong lòng, hướng xe chuyển vật tư lên, một bên lại dùng ánh mắt phần hấn mà nhìn Giáo Y đại thúc.

Giáo Y đại thúc yên lặng nhìn xem móng tay của mình, căn bản cũng không thèm nhìn hấn, khiến Cô Lang tức giận đến một khuôn mặt tuần tú đều xanh mét.

Đội đến lúc vật tư đã chuyển xong, ba người mới lên xe, Lang Chu trông thấy Ninh Thụ thành thành thoi thoi, nhin không được lên tiếng đâm chọc: “Có ít người chỉ biết ăn không ngồi rồi, cũng không biết hỗ trợ.”

Cô rút cuộc ở đâu đắc tội người này, cứ luôn tìm cô gây phiền phức, xôn xao cầu*.

* Xôn xao cầu: chó sủa ầm ĩ

“Mấy người cũng không phải chuyển xong rồi sao? Có tôi hay không có tôi liên quan gì.” Hiện tại Ninh Thụ ý có Giáo Y đại thúc ở bên cạnh, sống lưng cứng rắn nói.

“Cô...” Lang Chu hướng Ninh Thụ giương nắm đấm, lại kiêng kị liếc nhìn Giáo Y đại thúc, châm chọc Ninh Thụ, “Cho rằng đã tìm được núi dựa lớn.”

Về mặt Ninh Thụ đắc ý.

“Lang Chu, đừng làm rộn.” Sò Phượng nói Lang Chu một câu, lại hướng Giáo Y đại thúc nói: “Vị bằng hữu này, kế tiếp anh muốn đi nơi nào?”

Không biết có phải Ninh Thư ảo giác hay không, lúc Sò Phượng cùng Giáo Y đại thúc nói chuyện, thanh âm có vẻ mềm mại đáng yêu hơn nhiều.

Kỳ thật, đây là hiện tượng bình thường, bọn họ là đặc công, vì hoàn thành nhiệm vụ, tất yếu phải lợi dụng ưu thế của bản thân để áp dụng một ít thủ đoạn tất yếu, liền giống như Sò Phượng có dáng người nóng bỏng, khuôn mặt xinh đẹp lạnh lùng, cái này chính là ưu thế của cô ta.

Ninh Thư hướng kính chiếu hậu của xe nhìn xem khuôn mặt của mình, trên mặt dính đầy bụi bẩn, còn có não óc tang thi, ngũ quan bình thường, tóc tai lộn xộn.

Một câu, khó coi.

Ninh Thư liếc nhìn nữ chủ quân cao quý lạnh lùng, lặng lẽ sửa sang lại tóc tai của mình, đem tóc rối chỉnh theo nếp.

Mẹ nó, cô quả nhiên trở thành người phụ trợ cho nữ chính, trong đội ngũ có hai nữ nhân, sự hiện hữu của cô chính là để tôn lên vẻ hoàn mỹ của Sò Phượng, hoàn toàn nghi ngờ sự tồn tại của nguyên chủ chính là tác dụng này.

Quá khổ!

Nghe thấy lời mà Sò Phượng nói, Giáo Y đại thúc nhú mày, xoay đầu lại nhìn Sò Phượng, Sò Phượng không thể không chế mà hếch ngực của mình, còn nói thêm: “Anh muốn đi nơi nào?”

Giáo Y đại thúc nâng kính mắt trên sống mũi, hỏi: “Mấy người ý định đi nơi nào, tôi liền đi theo.”

Nghe nói như thế, trên mặt Sò Phượng lộ ra vẻ tươi cười, làm cho khuôn mặt của cô càng thêm xinh đẹp, mà gương mặt Cô Lang lại lạnh lùng.

Giáo Y đại thúc cứ như vậy gia nhập đội ngũ, Sò Phượng nói đi nơi nào liền đi nơi đó, khiến Cô Lang tức giận cả ngày khuôn mặt kéo dài, thời điểm gặp được tang thi, liền đầu tiên xông lên, đánh tang thi một trận cho hả giận.

Nhưng Sò Phượng lại càng ngày càng tin nhiệm Giáo Y đại thúc, mà thời điểm mỗi lần Ninh Thư trông thấy kính mắt của Giáo Y đại thúc tản ra ánh sáng lạnh, trong lòng liền căng chặt.

Đặc biệt là thời điểm chứng kiến Sò Phượng đối mặt với Giáo Y đại thúc, cư nhiên còn có một tia tâm tính bộ dạng cô gái nhỏ, Ninh Thư càng thêm kinh hãi.

Đại thúc, chú đây là tiết tấu muốn nghịch tập trở thành nam chính a.

Mặt thể chính là hiện thực như vậy, ở đây trong hoàn cảnh nhân tính cực đoan, sẽ phóng đại vô số lần, nhân loại theo quy tắc nguyên thủy, mạnh được yếu thua, cường giả vi tôn được thể hiện rõ ràng.

Sùng bá cường giả*, thần phục cường giả là bản năng.

*Cường giả: những kẻ mạnh, có năng lực

Trong tay đại thúc có vũ khí tiên tiến, thân thủ nhanh nhẹn, thời điểm mỗi lần đối mặt với tang thi đều không chút hoang mang, càng thêm đáng ngưỡng mộ chính là, người nam nhân này thật giống như không phải đang sinh hoạt ở trong mặt thể vậy, quần áo sạch sẽ, móng tay cắt tỉa gọn gàng, toàn thân không có một chút dơ bẩn, lộ ra mị lực dị thường.

Trái lại là Cô Lang, cả ngày tức giận đối với tang thi bị bắn nổ đầu cho một trận cuồng chém, cuồng giẫm, không có một chút phong độ, trên quần áo đều dính những thứ dơ bẩn, toàn thân đều hôi mùi mồ hôi.

Đã có một người đối lập như vậy, Cô Lang quả thực biến thành phụ trợ trong bùn đất, quảng sáng nam chính cũng âm đạm không sáng nổi nữa rồi.

Bất quá khiến cho Ninh Thư tương đối để ý là, mục đích chính của đoàn người Sò Phượng, bọn họ vẫn chưa tìm được gen dịch, đã tìm không ít thời gian, nhưng đều không có tìm thấy gen dịch.

Ninh Thư sờ sờ gen dịch trong túi quần của mình, gen dịch này chính là gen dịch lấy từ trong tay tang thi biến dị trước đó, lúc đó Giáo Y đại thúc ngại cái chai bẩn, Ninh Thư liền đem cái chai cất lại, nhưng thời gian lâu như vậy, Giáo Y đại thúc cũng không có dùng nó.

Ninh Thư tự nhiên cũng sẽ không ngần ngại đem gen dịch giao cho đại thúc, Ninh Thư vẫn luôn khá tò mò, gen dịch này đến cùng là cái gì, cư nhiên có thể đem thể giới biến thành bộ dạng như vậy.

Căn cứ vào kí ức của nguyên chủ, trưởng quan tổ đặc công từng nói, đồ vật này kỳ thật là thứ quốc gia muốn để cường hóa thân thể, cải thiện gen, mà người phụ trách cái hạng mục này chính là nhà khoa học gen biệt hiệu kẻ điên, nhưng lại không có ngờ đến tác dụng của đồ vật làm ra rồi.

Nề hà chính là cái nào cũng có thể cường hóa, một nửa tỷ lệ có thể kích hoạt gen cao cấp trong cơ thể người, thức tỉnh dị năng, một nửa tỷ lệ lại biến thành quái vật không cảm nhận được đau đớn, sức lực lớn vô cùng chỉ muốn ăn thịt người, hơn nữa bản thân mang theo virus còn có thể đem nhân loại đồng hóa thành đồng loại của mình.

Gây ra những chuyện này đại thúc chính mình chạy, cầm đồ đạc chạy, mà quái vật ở trong phòng thí nghiệm vọt ra, gây tai họa cho thế gian.

Người trong phòng thí nghiệm vận may được kích phát dị năng đều bị quốc gia thu nạp, vì truy bắt đại thúc mang theo gen dịch bỏ chạy, mới có Ninh Thụ một đoàn người làm nhiệm vụ này, mà Cô Lang cùng Sở Phượng biết rõ tác dụng của gen dịch, mới sinh ra ý phản bội quốc gia, che dấu gen dịch.

Đại thúc, chú thật đúng là tạo nghiệt a.

Mục đích đại thúc đi theo đội ngũ này là gì đây, chẳng lẽ đại thúc có đam mê giải phẫu nữ chính.

“Lại đây.” Giáo Y đại thúc hướng Ninh Thụ ngoắc ngoắc tay, cảm giác giống như đang kêu một con chó nhỏ vậy, Ninh Thụ đen mặt đi qua, hỏi: “Đại thúc, chuyện gì?”

“Tôi, đem dây thép này vặn đứt.” Giáo Y đại thúc chỉ vào dây thép thô to bằng ngón cái hướng Ninh Thụ nói.

Ninh Thụ: vì cái lông?

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phản Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Truy tìm đại BOSS mặt thế (9)

Edit: Akito

Ninh Thụ nghe thấy Giáo Y đại thúc cứ nhiên muốn cô vặn thép, đây là chơi cái trò gì?

“Tại sao phải vặn thép?” Ninh Thụ hỏi.

Giáo Y đại thúc nhìn xem Ninh Thụ, mắt kiếng gọng vàng tản ra ánh sáng, có vẻ đặc biệt ma quỷ, Ninh Thụ lập tức nhặt dây thép trên mặt đất lên.

“Dùng sức lực lớn nhất của cô để vặn.” Giáo Y đại thúc nói.

Ninh Thụ gật gật đầu, một vận khí dùng sức vặn thép, không có vặn đứt, nhưng vặn cong rồi, Ninh Thụ hướng Giáo Y đại thúc hỏi: “Như vậy có thể chứ?”

Giáo Y đại thúc nhẹ gật đầu, vươn tay sờ lên cánh tay Ninh Thụ, Ninh Thụ liền ném thép bỏ chạy rất xa, cảnh giác mà nhìn hắt, “Đại thúc, chú làm cái gì vậy?”

Đậu xanh rau má, chỗ vừa rồi bị đại thúc sờ cảm thấy thật thấm người a.

“Chính là thử xem sức lực của cô, trước đó liền phát hiện sức lực của cô rất lớn.” Giáo Y đại thúc hướng Ninh Thụ vẫy tay, “Lại đây, để cho tôi sờ thử xem”

Ninh Thụ: PHỐC...

“Lại đây, để tôi sờ thử cơ bắp của cô.” Giáo Y đại thúc lặp lại một câu, Ninh Thụ cảm giác cả người đều không khỏe rồi.

Sức lực cô lớn là vì đã luyện thành Tuyệt Thế Vô Công, mỗi lần nghĩ đến tên của bí tịch nội công này Ninh Thụ liền cảm thấy thật thẹn.

Ninh Thụ chạy bộ từng chút đến trước mặt Giáo Y đại thúc, chứng kiến vẻ mặt Giáo Y đại thúc lạnh nhạt nghiêm túc mà vuốt thân thể của cô, toàn thân Ninh Thụ đều lạnh buốt rồi, vì cái gì có loại ảo giác sắp bị Giáo Y đại thúc giải phẫu đây.

Sờ qua lúc sau, Giáo Y đại thúc gật gật đầu, “Tuy cơ bắp không lớn, nhưng lại rất căng đây, đây mới là trạng thái lý tưởng nhất.” lúc Giáo Y đại thúc nói chuyện, mắt kiếng gọng vàng cứ nhiên cũng đang phản quang, làm Ninh Thụ cũng bị dọa té đài.

Đại thúc chắc không phải muốn giải phẫu cô đi a.

“Đây là bữa tối của hai người.” Sở Phượng đi tới, phá vỡ bầu không khí “Thâm tình đối mặt” của Ninh Thụ cùng Giáo Y đại thúc.

Trong tay Sở Phượng cầm hai hộp bánh bích quy khô, hai chai nước, đưa cho Giáo Y đại thúc.

Giáo Y đại thúc thuận tay đưa cho Ninh Thụ một hộp bánh bích quy, Ninh Thụ vội vàng nhận lấy, cô cũng đã sớm đói bụng.

Sở Phụng thấy một màn như vậy, ánh mắt thoáng lóe lên, hướng Ninh Thụ nói: “Hoa Đóa Nhi, cô đi ra đây một chút, tôi có việc muốn nói với cô.”

Ninh Thụ có hơi nghi ngờ, Sở Phụng tìm cô có chuyện gì, đi theo ra khỏi phòng, căn phòng này rất đơn sơ, vẫn là dùng bùn đất để xây, bên trong sớm đã không còn người ở.

Là nơi đội ngũ nghỉ chân tạm thời, Sở Phụng dừng bước, Ninh Thụ đứng cách vị trí của Sở Phụng hai mét, đây là vị trí an toàn nhất giữa người với người, trong lòng Ninh Thụ luôn đề phòng Sở Phụng.

“Cô tìm tôi có chuyện gì?” Ninh Thụ mở miệng hỏi.

Sở Phụng hướng Ninh Thụ duỗi một bàn tay trắng nõn ra, thấy vẻ mặt Ninh Thụ bộ dạng mờ mịt, lạnh nhạt nói: “Hoa Đóa Nhi, đem gen dịch giao ra đây, chúng ta xem như hoàn thành nhiệm vụ.”

“Gen dịch? Tôi căn bản cũng không có gen dịch.” Ninh Thụ nói.

Mặt Sở Phụng lạnh lẽo, “Không cần giả ngu, chính là gen dịch trước đó bị tang thi biến dị cướp đi, sau cùng rơi đến trên tay của cô.”

Lúc này vẻ mặt Ninh Thụ mới bình tĩnh đại ngộ, nói: “Gen dịch kia sao, tôi sớm cũng không biết ném nó ở nơi nào rồi, cô không nhắc tôi cũng quên mất.” Tức thì, Ninh Thụ bày ra một bộ dạng áy náy, “Sở Phụng tỷ tỷ, đều do em không tốt.”

Sở Phụng bị Ninh Thụ gọi một tiếng tỷ tỷ đến nỗi trong lòng không thoải mái, lại nhìn đến đối phương gằn bướng ngu dần như vậy, lạnh giọng nói: “Hoa Đóa Nhi, tất cả mọi người đều từ tổ đặc công đi ra, cô là muốn nhìn thấy kết quả mọi người không hoàn thành nhiệm vụ, bị trưởng quan trừng phạt sao?”

Ninh Thụ trong lòng trợn trắng mắt, mấy người đều phản bội quốc gia, còn để ý cái gì trừng phạt hay không trừng phạt đây, lời này chính là để lừa đảo nguyên chủ ngọc mệnh.

Ninh Thụ trưng một khuôn mặt khóc tang, sột ruột nói: “Này làm sao bây giờ đây, tôi thật sự ném gen dịch kia đi rồi, tình huống lúc đó nguy hiểm như vậy, lại có tang thi, tôi chính mình không chú ý tới đã ném đi nơi nào.”

“Cô...” Sở Phụng bị Ninh Thụ chọc tức đến nói không nên lời, ‘hừ’ lạnh một tiếng xoay người rời đi.

Ninh Thụ bĩu môi, sau đó trở lại trong phòng đi ăn bữa tối, mỗi ngày ăn bánh bích quy, Ninh Thụ đều muốn nôn ra, nhưng này đó bánh quy dễ dàng mang theo, lại không dễ dàng biến chất chính là sự lựa chọn tốt nhất.

Giáo Y đại thúc không biết từ nơi nào lấy ra sữa bò, đang uống, nhìn thấy Ninh Thụ đi vào, hỏi: “Cô ta tìm cô có chuyện gì?”

Trông mặt Ninh Thụ xoay chuyển, đang tự hỏi nên nói thật hay không, nếu như nói đến sự tình gen dịch, chẳng phải nhắc nhở hần sao? Vạn nhất hần muốn đòi lại nha, cuối cùng Ninh Thụ ăn ngay nói thật, “Cô ta hỏi tôi chuyện gen dịch.”

Giáo Y đại thúc ‘nga’ một tiếng, không nói gì nữa, uống sữa bò, cũng không có hỏi Ninh Thụ đòi lại, Ninh Thụ có chút cảm động, đại thúc, chú thật sự là người tốt, tuy rằng là tên biến thái.

Vừa mới rời đi lúc sau Sở Phụng lại tới nữa, lúc này không chỉ có Sở Phụng đến đây, bên người còn dẫn theo Cô Lang cùng Lang Chu.

Đi vào trong phòng, Cô Lang ‘hừ’ lạnh một tiếng, ánh mắt nhìn Giáo Y đại thúc tràn đầy địch ý, một trương khuôn mặt tuấn tú có hơi sa sút, một chút cũng nhìn không ra bộ dạng bá chủ căn cứ về sau.

Mọi người ngồi xung quanh một cái bàn đơn sơ, ngồi ở trên đầu Cô Lang ho khan một tiếng, cố gắng muốn xuất ra một chút khí thế, nhìn xem có chút phô trương thanh thế.

“Sở Phụng em nói đi.” Cô Lang hướng Sở Phụng nói, hần thật sự không muốn cùng tên nam nhân này nói chuyện, trông thấy tên nam nhân này, Cô Lang liền cảm thấy bực bội.

Đội ngũ này kỳ thật phân chia thành hai đội, một đội chính là Cô Lang Sở Phụng và Lang Chu, một đội chính là Ninh Thụ cùng Giáo Y đại thúc, quan hệ giữa hai đội phải dựa vào Sở Phụng đứng ra liên hệ.

“Anh biết chúng tôi muốn đi đâu làm gì sao?” Sở Phụng hướng Giáo Y đại thúc hỏi.

Giáo Y đại thúc uống một ngụm sữa bò, không nói gì, Sở Phụng tựa hồ cũng hiểu được tính tình tiết kiệm lời nói Giáo Y đại thúc, nói tiếp: “Chúng tôi đang đi tìm gen dịch.”

Mọi người nhìn Giáo Y đại thúc, Giáo Y đại thúc một chút biểu tình cũng không có, Sở Phụng cảm thấy hơi thất bại, người nam nhân này thật khó xử lý, cô làm rất nhiều nhiệm vụ, đều chưa có gặp qua nam nhân đối mặt với mình lại thờ ơ như hần vậy.

“Gen dịch này có thể kích phát dị năng trong con người, cường hóa thân thể, hiện tại tang thi càng ngày càng nhiều, con người sinh tồn càng ngày càng khó khăn hơn, chỉ có tìm được gen dịch mới có thể kích phát ra càng nhiều dị năng giả hơn nữa, đối phó với tang thi.” Sở Phụng bày khuôn mặt nghiêm túc nói ra.

Cuối cùng Giáo Y đại thúc cũng uống xong sữa bò, đem bánh bích quy chưa ăn xong nhét vào trong ngực Ninh Thụ, ý tứ chính là cho Ninh Thụ ăn, Ninh Thụ yên lặng ăn bánh bích quy Giáo Y đại thúc ăn còn dư.

“Nếu như muốn tìm gen dịch, thực ra cũng không cần, gen dịch kia chỉ là bán thành phẩm, hơn nữa kẻ điên đã chết.” Giáo Y đại thúc nhàn nhạt nói.

“PHỐC... Khụ khụ.” Ăn bánh bích quy Ninh Thụ bị sặc, vội vàng uống nước, nghe thấy đại thúc bảo kẻ điên đã chết, dạm nhiên mà nói chính mình chết rồi, đại thúc muốn làm gì, giả chết, truyền tin tức sai lệch khiến người nghĩ kẻ điên đã chết?

Cô Lang cau mày, hướng Giáo Y đại thúc lạnh giọng chất vấn: “Làm sao anh biết được, anh như thế nào biết kẻ điên đã chết, anh là ai, trong đội ngũ này chỉ có anh là người thần bí nhất, ngay cả tên gọi cũng không có.”

Lúc này trên mặt Sở Phụng cũng lộ ra vẻ hoài nghi, hỏi: “Anh làm sao biết được kẻ điên đã chết?”

“Chính tôi giết chết kẻ điên.” Giáo Y đại thúc nhàn nhạt nói, trên mặt lộ ra thần sắc đáng tiếc, “Gen dịch bị hủy rồi.”

“PHỐC... Khụ khụ.” Ninh Thụ lại bị nghẹn họng, dùng sức nện lấy ngực.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phản Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 99: Truy tìm đại BOSS mặt thế (10)

Edit: Akito

Vì mình không rảnh để tối nào cũng online, nên mình chốt lịch luôn: Thứ 2 hàng tuần đăng 10 chương.

Bạn nào sợ quên cốt truyện thì mỗi ngày đọc một chương thôi nhe ^^.

Quyển này sẽ có 32 CHUÔNG, dành cho những bạn muốn để dành chờ đọc luôn một thể.

Nghe Giáo Y đại thúc nghiêm trang nói hươu nói vượn, Ninh Thụ cảm giác cả người đều không khỏe rồi, điều này làm cho Ninh Thụ người duy nhất biết rõ thân phận của hắn trong lòng ngựa ngáy, thật muốn nói tên này nhà chính là kẻ điên, hắn như thế nào tiêu diệt kẻ điên?

Tự sát?

Giáo Y đại thúc nhướng mày nhìn Ninh Thụ, thấy cô bị nghẹn đến trợn trắng mắt, vờn tay vỗ vỗ lưng Ninh

Thụ, nhàn nhạt nói: “Phản ứng lớn như vậy, cô có ý kiến gì sao?”

Ninh Thụ xua xua tay, nói: “Cháu ý kiến gì cũng không có.” Cô có thể có ý kiến gì?

Nhìn đến Giáo Y đại thúc lạnh lẽo một khuôn mặt, cô chính là có ý kiến cũng không dám nói.

“Người làm mất gen dịch, cũng không biết xấu hổ nán ở chỗ này, da mặt thật dày, chẳng lẽ cô không có một chút cảm giác áy náy sao?” Sở Phụng tức nghẹn lên tiếng nói, “Bởi vì cô, biết bao nhiêu người bị tang thi giết chết, bị cảm nhiễm.”

Ninh Thụ: (๖๖๖)

Nghe Sở Phụng chỉ trích, Ninh Thụ phản xạ có điều kiện mà nhìn về phía Giáo Y đại thúc, lời này có lẽ nên dành cho Giáo Y đại thúc đi, nhân tài chế tạo ra loại quái vật tang thi này hẳn nên áy náy.

Giáo Y đại thúc thấy Ninh Thụ nhìn mình chăm chăm, nhún vai, nói: “Cũng không phải tôi làm mất gen dịch, cô nhìn tôi cũng vô dụng.”

Ninh Thụ: PHỐC...

Lại lần nữa nhận thức đối với Giáo Y đại thúc được đổi mới, cái da mặt này của Giáo Y đại thúc chính là da mặt dày nhất thiên hạ, méo có dày hơn.

“Hoa Đóa Nhi, tôi đang cùng cô nói chuyện đây, cô rốt cuộc đem gen dịch ném ở nơi nào rồi, cô có biết gen dịch có bao nhiêu quan trọng hay không?” Sở Phụng trầm mặt hướng Ninh Thụ chất vấn.

Ninh Thụ trợn trắng mắt, “Tôi lúc ấy căn bản cũng không nhớ rõ ném ở nơi nào, nhiều tang thi như vậy, tôi đối phó với tang thi còn không kịp, ở đâu còn nghĩ đến cái gì gen dịch.”

“Chính là mất đi tính mạng, cô cũng hẳn nên bảo vệ gen dịch.” Sở Phụng chỉ trích Ninh Thư.

Tê môi, thật đúng là không dứt, Ninh Thư đập bàn, tức thì làm cho cái bàn cũ kỹ triệt để tan nát, “Sở Phụng, cô có phải muốn bức ép tôi đến cùng hay không?”

Trước kia Sở Phụng tuy rằng không chào đón cô, nhưng vẫn bảo trì tư thái cao quý lãnh diễm, không giống hiện tại nơi nơi bức ép cô, muốn leo lên đầu cô.

Ninh Thư nhìn về phía tồn tại như lão thần Giáo Y đại thúc, chẳng lẽ nữ chủ quân đang ghen, bởi vì cô được đi gần Giáo Y đại thúc.

“Hoa Đóa Nhi, tôi là xem cô tuổi còn nhỏ, không so đo với cô, cô còn chưa thấy đủ, có phải hay không cô cảm thấy có người cho cô chỗ dựa, cô liền muốn lên trời.” Sở Phụng lạnh giọng nói, ánh mắt nhìn đến Giáo Y đại thúc có chút u oán.

Hoa Đóa Nhi chỉ là một người muốn đáng người không có đáng người, muốn nói về diện mạo, cùng cô so sánh, quả thực chính là một người xấu xí, vì cái gì người nam nhân này đồng ý cùng con nhóc Hoa Đóa Nhi này thân cận cũng không muốn cùng cô thân cận.

Nghĩ như vậy, thần sắc Sở Phụng càng thêm u oán.

Cô Lang đem thần sắc u oán của Sở Phụng nhìn ở trong mắt, sắc mặt tức khắc liền khó coi, lên tiếng quát: “Àm ĩ cái gì? Bây giờ phải nghĩ kế hoạch kế tiếp nên đi chỗ nào, mà không phải tranh cãi này đó những chuyện nhỏ không đáng kể.”

Sở Phụng nói: “Không còn gen dịch, bàn cái gì cũng đều là chuyện vô ích.”

Ánh mắt Cô Lang phức tạp nhìn Giáo Y đại thúc, cuối cùng nói: “Nếu kẻ điên đã chết, gen dịch cũng bị hủy, vậy chúng ta quay về đi.”

Ý tứ của Cô Lang rất rõ ràng, chính là không định tiếp tục chấp hành nhiệm vụ, tính toán quay trở về.

Ninh Thư cũng không có ý kiến gì, dù sao gen dịch ở trên tay cô, trở về giao cho trường quan tổ đặc công, nhiệm vụ của cô coi như hoàn thành, sau đó liền nghĩ đến chuyện sinh tồn.

Bất quá không thể biểu hiện quá rõ ràng mình muốn trở về, Ninh Thư rầu rĩ nói: “Cứ như vậy trở về, thành quả gì cũng không có, sẽ bị trừng phạt đấy.”

Sở Phụng tròn trắn mắt liếc nhìn Ninh Thư, “Đây đều là bởi vì ai?”

Dù sao đều không phải vì cô, Ninh Thư trong lòng yên lặng nói.

Sau cùng đội ngũ nhất trí đồng ý quay về, hiện tại đã không có gen dịch, Cô Lang cùng Sở Phụng không có thức tỉnh dị năng, tự nhiên cần lực lượng quốc gia bảo hộ mình, tạm thời chưa có nghĩ tới muốn phản bội.

Bầu không khí thoáng cái lại trầm mặc, Cô Lang ‘hừ’ lạnh một tiếng, dẫn đầu rời đi, nhìn thoáng qua Ninh Thư, ánh mắt mang theo không kiên nhẫn cùng sát ý.

Ninh Thư hướng Giáo Y đại thúc nhích lại gần, mắt lạnh Giáo Y đại thúc cùng ánh mắt Cô Lang đối thượng, Cô Lang ‘hừ’ lạnh một tiếng, quay đầu bỏ đi.

“Vua nịnh hót.” Lang Chu trào phúng nói Ninh Thư một câu.

Giáo Y đại thúc xoay đầu lại hướng Ninh Thư cười nhạo một tiếng, “Các người đầu gì cũng là đồng đội, nhân phẩm của cô làm sao lại kém như vậy.”

Ninh Thư: ha ha ha, ai biết được.

“Sức lực của cô rất lớn, là trời sinh?” Giáo Y đại thúc nâng kính mắt hướng Ninh Thư hỏi, đôi mắt phản quang, để cho người cảm giác thực nguy hiểm.

Vấn đề này hẳn nên trả lời thế nào đây, như thế nào cảm thấy Giáo Y đại thúc không có lòng tốt, dù sao đại thúc thích nhất chính là giải phẫu người tài ba dị sĩ.

Ninh Thư hướng Giáo Y đại thúc nhe răng cười cười, nói: “Đại thúc, cháu đây là trời sinh đấy.”

Giáo Y đại thúc ‘nga’ một tiếng, cũng không nói gì khác, hướng Ninh Thư vẫy tay, Ninh Thư lập tức tiến đến trước mặt Giáo Y đại thúc.

“Đừng đứng gần như vậy.” Giáo Y đại thúc nói, Ninh Thư bủi môi, lui về phía sau hai bước, tạt xấu làm ra vẻ của đại thúc khi nào mới có thể sửa đổi.

“Gen dịch ở trên người của cô, cô có nghĩ tới kích hoạt dị năng hay không?” Giáo Y đại thúc hướng Ninh Thư nói.

Ninh Thư thiếu chút nữa nhảy dựng lên, thấy Giáo Y đại thúc đậm mặt một khuôn mặt, cũng liền từ bỏ giáo biện, lắc đầu nói: “Cháu không nghĩ.”

“Vì cái gì, đồng đội của cô đều muốn đạt được gen dịch để kích hoạt dị năng?” Giáo Y đại thúc nhướn mày nhìn Ninh Thư, “Sợ biến thành tang thi?”

Nói thật một nửa tỷ lệ này thật sự quá hồ cha, hoặc là một bước lên trời trở thành dị năng giả, hoặc là biến thành tang thi chỉ biết ăn thịt người.

Ninh Thư liền vội vàng gật đầu, “Cháu sợ biến thành tang thi.”

Biểu tình của Giáo Y đại thúc vô cùng khinh thường, “Một nửa tỷ lệ cũng không dám thử, không có tiền đồ.”

Muốn loại người phế vật như cô có tác dụng gì?!

Ninh Thư nghe ra ý tràn đầy khinh thường, cô tỏ vẻ tùy tiện anh cười nhạo, cô còn muốn dựa vào cái gen dịch này để hoàn thành nhiệm vụ đấy.

“Đại thúc...” Ninh Thư ngồi ở bên cạnh Giáo Y đại thúc, dựa sát vào hắn hỏi: “Đại thúc, chủ nói xem gen dịch này là như thế nào làm ra?”

Ninh Thư vẫn luôn khá tò mò gen dịch này là như thế nào làm ra được?

Giáo Y đại thúc nhàn nhạt nhìn lướt qua Ninh Thư, “Nói chuyện liền nói, dựa vào gần như vậy làm cái gì?”

Ách, tiện nhân chính là làm ra về, Ninh Thư hướng bên cạnh xê dịch.

Ninh Thư cũng không có trông cậy Giáo Y đại thúc sẽ trả lời vấn đề của cô, đại thúc làm người chính là tùy hứng như thế.

Giáo Y đại thúc nâng mắt kiếng gọng vàng, mở miệng nói: “Kỳ thật dị năng cùng tu tiên trong truyền thuyết giống nhau, đều có chung thuộc tính, cái gọi là linh căn kỳ thật chính là gen cao cấp, gen dịch này thật ra là kẻ điên thí nghiệm lấy ra từ trên một nữ nhân, đem gen cao cấp trong cơ thể cô ta cắt đoạn lấy ra, có ít người kích hoạt thất bại, kỳ thật là bởi vì gen của họ không thể ghép đôi với gen dịch, ngược lại đem gen của bản thân làm cho rối loạn, liền biến quái vật rồi, còn ít người lại có gen phù hợp với gen cao cấp trong gen dịch, liền có thể kích hoạt gen cao cấp ngấm trong cơ thể mình.”

Ninh Thư: (◕◕◕)

Đại thúc, chủ điên cuồng như vậy chủ là người nhân tạo sao?

Nữ nhân kia trong miệng đại thúc chính là nữ chủ quân Lăng Tuyết trong thế giới vườn trường, nữ chủ quân bị đối đãi như thế, tuyệt đối là nữ chủ ghen khuyển nhất trong lịch sử, đoán chừng hiện tại đã chết trắng căng rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 100: Truy tìm đại BOSS mất thế (11)

Edit: Akito

Mình định edit hết rồi đăng luôn một lần, nhưng nhiều bạn bình luận quá nên mình đăng mỗi ngày 5 chương cho đến khi hết thế giới này nhé ^^

Vốn là muốn đi tìm gen dịch, nhưng thời gian lâu như vậy cũng không có tìm thấy gen dịch, nhân tâm đội ngũ cũng liền có chút tán loạn rồi, Giáo Y đại thúc còn nói kẻ điên đã chết, gen dịch cũng không còn, một đoàn người Cô Lang liền quyết định trở về.

Càng thêm quan trọng, giữa đường đi gặp được ngày càng nhiều tang thi, hơn nữa tang thi biến dị cũng càng ngày càng nhiều, trước mắt liền gặp ba con tang thi biến dị, đã vậy này đó tang thi biến dị còn có thể triệu hoán những tang thi khác.

Đội ngũ bắt đầu đầu đối phó thực có hết sức, cho nên quyết định trở về căn bản đều là toàn bộ phiếu thông qua, nhưng làm cho Ninh Thư không nghĩ ra chính là, Giáo Y đại thúc đi theo trở về làm gì, chui đầu vô lưới sao?

“Hoa Đóa Nhi, đứng dậy.” Giáo Y đại thúc dùng chân đụng đụng Ninh Thư, Ninh Thư thoáng phát mở to mắt, dụi dụi đôi mắt, đi theo Giáo Y đại thúc ngồi vào trong xe.

Sò Phượng vốn muốn ngồi ở vị trí phó lái, lại bị Ninh Thư vượt lên trước, Sò Phượng trừng mắt liếc cô, đi ra đằng sau ngồi vào.

Dọc đường đi Ninh Thư cũng cảm giác được cái ớn lạnh của Sò Phượng, không cần nghĩ, đây chính là ánh mắt của Sò Phượng.

Hiện tại Ninh Thư xác định được lực chú ý của Sò Phượng đã chuyển dời đến trên người đại thúc, hơn nữa Ninh Thư không chỉ một lần nghe được Sò Phượng cùng Cô Lang tranh chấp, dù sao chính là em có phải muốn phản bội anh hay không blah blah, sau đó Sò Phượng liền giáo biện, không có blah blah.

Nhưng Giáo Y đại thúc này một đường sự lại bày bộ dạng lạnh nhạt liền chuyện gì cũng không quan tâm, nên thế nào liền như thế đấy.

Khiến cho Cô Lang hận đến ngửa răng, không chỉ một lần muốn thủ tiêu đại thúc.

Ninh Thư đương nhiên không muốn đại thúc gặp chuyện không may, một khi đại thúc gặp chuyện không may, cô cũng phải đi theo gặp chuyện không may, không thấy được ánh mắt Cô Lang nhìn cô cũng mang theo sát ý sao?

Giáo Y đại thúc lái xe sắc mặt có chút không tốt, nhàn nhạt nói: “Lại có tang thi tới.”

Bầu không khí trong xe thoáng cái liền có vẻ căng chặt.

“Mẹ nó, có chịu hết hay không a.” Lang Chu mắng một tiếng, trên đường đi không biết đã gặp bao nhiêu tang thi.

Tất cả mọi người đều sinh ra một loại cảm giác thế giới chỉ còn lại mấy người bọn họ còn sống.

Thật sự mọi người đều không nhìn ra, chính là tang thi sống sót như thế nào?

Vật tư cũng nhanh đã không còn, viên đạn gì đó cũng không có, hiện tại Ninh Thư giết tang thi đều là dùng rìu chém, dùng gậy gộc đập vào não.

Trong đội ngũ duy nhất có súng ống chính là Giáo Y đại thúc, nhưng hắn không có ý tứ muốn phân ra, nhiều nhất có đôi khi nhìn thấy Ninh Thư sắp bị tang thi cắn, liền giúp một phen, đối với những người khác chính là bộ dạng có mấy người hay không có mấy người đều như nhau.

Giáo Y đại thúc mới nói có tang thi đến, quả nhiên không bao lâu liền nghe thấy âm thanh gào rú của tang thi, chung quanh có tang thi nhào lên muốn vây quanh xe.

Giáo Y đại thúc lạnh lùng một khuôn mặt, giẫm chân ga, bay thẳng đến tang thi ngăn ở phía trước xe tiến lên, sau đó không chút lưu tình nào mà nghiền nát chướng ngại vật chạy qua.

Ninh Thư đều phải xóc nảy muốn phun ra.

“Đông” một tiếng, trần xe truyền đến một tiếng vang thật lớn, sau đó toàn bộ xe đều chấn động lắc lư hai cái.

Sắc mặt mọi người thoáng phát liền không tốt, lại gặp tang thi biến dị.

Tại sao lại nhiều tang thi biến dị như vậy.

Ninh Thư nhìn về phía Giáo Y đại thúc, vẻ mặt đại thúc trầm tĩnh lạnh lùng, chỉ là gắt gao nhấp nhô biểu hiện tâm tình của hắn thực khó chịu.

Ninh Thư hướng Giáo Y đại thúc nói: “Đại thúc, nếu không chúng ta trước xuống xe xử lý tang thi biến dị.”

“Hoa Đóa Nhi, không có đầu óc liền không cần nói bừa, bên ngoài nhiều tang thi như vậy, đi ra ngoài chính là để cho tang thi bao vây, còn có tang thi biến dị, cô đây là muốn mọi người đi chết.” Giương mặt Sồ Phượng lạnh lùng nói ra.

Về mặt Cô Lang cùng Lang Chu bất thiện mà nhìn Ninh Thư.

Ninh Thư cau mày nói: “Hiện tại tang thi biến dị ở phía trên, nếu như làm hỏng xe thì làm sao bây giờ, không có xe, một giây chúng ta liền bị tang thi xé xác.”

Thực cho rằng cô nguyện ý xuống xe đi đối mặt với tang thi a.

“Bang bang...” Tang thi biến dị trên trần xe dùng sức đập trần xe, cũng coi như xe của đại thúc tương đối rắn chắc, tạm thời không có xảy ra vấn đề gì.

Đại thúc cuồn cuộn giẫm chân ga, vút bỏ chút ít tang thi cấp thấp hành động chậm chạp, sau đó dừng xe lại, hướng người trong xe nói: “Xuống xe, xử lý tên tang thi này.”

Mọi người bất đắc dĩ chỉ có thể trước xuống xe, đối với tang thi trên trần xe một trận cuồn cuộn oanh loạn tạc, nhưng là đối với tang thi cũng không có thương tổn gì.

Trên mặt tất cả mọi người đều mang theo thần sắc bất đắc dĩ, hai bên chênh lệch quá xa, Ninh Thư chia súng ống hướng tang thi trên đầu xạ kích, nhưng đều bị tang thi né tránh được.

Tên tang thi biến dị cái đồ chơi này là như thế nào tới.

Giáo Y đại thúc hít một hơi, nhắm vào tang thi, nhưng không có nổ súng, phỏng chừng vì tốc độ của tang thi quá nhanh.

Cô Lang vút bỏ súng ống ở trong tay đã không còn đạn, trực tiếp dùng ám khí, nhưng căn bản cũng chẳng làm được cái mẹ gì, ngược lại lại bị tang thi tiếp cận, tức thì liền bị tang thi móc ra trái tim.

“Cô Lang...” Sồ Phượng sợ hãi kêu lên một tiếng.

“Nhanh nổ súng a.” Cô Lang lăn trên mặt đất một vòng, né tránh công kích của tang thi, hướng Giáo Y đại thúc gào lên một tiếng.

Lang Chu cùng Sở Phượng đều tiến lên hỗ trợ, nhưng dường như tang thi đã chọn trúng Cô Lang, một hai phút trước giết chết nam chính rồi nói sau.

Giáo Y đại thúc không có nổ súng, vẫn luôn ngắm vào nhưng lại không có nổ súng, phỏng chừng là đang tìm cơ hội.

Tang thi lại hướng Cô Lang công kích, lần này Cô Lang hành động chậm một bước, không né tránh được công kích của tang thi, mắt thấy Cô Lang liền sẽ bị tang thi giết chết, thì đột nhiên, trên tay Cô Lang bộc phát ra ánh sáng cùng lôi điện giống nhau, đánh vào trên người tang thi.

Trên người tang thi lập tức toát ra khói trắng, tang thi biến dị gây ngăn cả người, hiển nhiên bị một màn trước mặt này làm cho kinh sợ, khuôn mặt xám trắng lộ ra vẻ sợ hãi.

Mọi người cũng sợ gây người, sững sờ nhìn tay Cô Lang, mà ngay cả Cô Lang cũng là vẻ mặt mờ mịt, sau đó trên mặt dâng lên vẻ vui mừng như điên, lẩm bẩm nói: “Đây là dị năng, dị năng.”

Thừa dịp tang thi ngu ngơ trống rỗng, Giáo Y đại thúc bóp cò súng, thoáng cái liền đem đầu tang thi nổ tung.

Tuy rằng Giáo Y đại thúc đã xử lý tang thi, nhưng vẫn khiến cho lòng Cô Lang tràn đầy phần nộ, hướng Giáo Y đại thúc chất vấn: “Vì cái gì vừa rồi không chịu nổ súng?”

Về mặt Cô Lang âm đức mà nhìn Giáo Y đại thúc, trên tay còn phóng thích ra dị năng hệ lôi ‘xẹt xẹt’, hiển nhiên là muốn giết Giáo Y đại thúc.

Trong lòng Ninh Thụ thực khẩn trương, hướng Cô Lang nói: “Đại thúc đây là dụng tâm lương khổ, khiến anh ở thời điểm nguy cấp thức tỉnh dị năng.”

Quả nhiên là sùng nhi, cư nhiên đã thức tỉnh dị năng hệ lôi khác chế tang thi, dị năng hệ lôi đối với tang thi là dị năng gây tổn thương lớn nhất đấy.

Cô Lang nghe thấy Ninh Thụ cường từ đoạt lý, cười nhạo một tiếng, “Nếu như không phải ở thời điểm nguy cấp thức tỉnh được dị năng, chỉ sợ hiện tại đã bị tang thi giết chết, tao tuyệt đối không tha cho mày.”

Ninh Thụ xem như đã nhìn ra, hiện tại Cô Lang đã có năng lực, liền muốn báo thù, thuận tiện thành lập uy tín tuyệt đối ở trong đội ngũ.

Lôi điện ở trong tay Cô Lang chớp động, trên mặt đều là biểu tình nóng lòng muốn thử, hiển nhiên muốn đánh chết Giáo Y đại thúc ở dưới lòng bàn tay.

Giáo Y đại thúc giờ súng lên, chỉ vào cái trán Cô Lang, cười nhạo một tiếng, “Chẳng qua chỉ là dị năng giả sơ cấp, thử xem tốc độ của mày nhanh, hay tốc độ viên đạn của tao nhanh.”

Da mặt Cô Lang run rẩy, nhìn đến họng súng đen sì, lại nhìn đến vẻ mặt hững hờ của Giáo Y đại thúc, không cam lòng mà hủy bỏ dị năng trong tay.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Truy tìm đại BOSS mặt thế (12)

Edit: Akito

Cô Lang kích phát dị năng, cả người thoạt nhìn cũng thần thanh khí爽 hơn, toàn thân đều bao quanh khí chất bá vương, cảm giác giống như có toàn bộ thế giới trong tay vậy.

Bộ dáng kia của hấn làm cho trong lòng Ninh Thụ phun tào không thôi. Hơn nữa nhìn bộ dạng của Cô Lang, tựa hồ muốn cướp đoạt xe, ném cô cùng Giáo Y đại thúc lại, tự mình chạy.

Bất quá lại vô cùng kiêng kỵ súng ống trong tay đại thúc, nhưng thái độ lại cao cao tại thượng, thức ăn cho cho cô cùng Giáo Y đại thúc càng ngày càng ít, khiến cho Ninh Thụ khinh thường không thôi.

Trong lòng Ninh Thụ cũng lo lắng thay đại thúc, hiện tại cô cùng đại thúc chính là châu chấu trên sợi dây thừng.

Trên đường đội ngũ trở về, dọc đường đều gặp rất nhiều tang thi, Cô Lang liền một trận đại sát tứ phương, đối với dị năng hệ lôi càng dùng càng thuần thục.

Mà ở một lần khi bị tang thi vây công, Sở Phượng cũng đã thức tỉnh dị năng, hơn nữa còn là dị năng hệ băng, không lâu sau Lang Chu cũng đã thức tỉnh dị năng hệ mộc.

Trong năm người, cũng chỉ có Ninh Thụ cùng Giáo Y đại thúc vẫn chưa có thức tỉnh dị năng, cảm giác chính là hai đứa khác loài.

Ninh Thư cũng không biết vì sao mình không thể kích phát dị năng, nhưng sức lực của cô lại càng ngày càng lớn, cơ thể cũng càng ngày càng nhẹ nhàng, hiển nhiên là công lao của Tuyệt Thế Vô Công.

Không có dị năng liền không có dị năng đi.

Ninh Thư an ủi Giáo Y đại thúc nói: “Không có việc gì cả, đại thúc, chú rồi sẽ thức tỉnh dị năng thôi.”

Giáo Y đại thúc trắng mắt liếc nhìn Ninh Thư, cười nhạo một tiếng, “Cô vẫn nên lo lắng cho chính mình đi, đừng để bị những người này giết chết.”

Ninh Thư ‘ách’ một tiếng, Giáo Y đại thúc bằng vào vũ khí liền có thể đem mọi người đánh gục, nếu như trên tay cô có cây roi thì thật tốt a, như thế thì lực sát thương cũng lớn một chút.

“Đại thúc, nếu không chúng ta trực tiếp chạy đi, không cần cùng những người nào ghé vào một chỗ.” Ninh Thư tiến đến bên tai Giáo Y đại thúc khẽ khàng nói.

Ninh Thư nói chuyện tuôn ra nhiệt khí nhào tới trên lỗ tai đại thúc, lỗ tai đại thúc giật giật, hướng bên cạnh dò đi, “Tôi ghét nhất cô cứ đứng gần như vậy, nói chuyện đằng hoàng không được sao?”

Về mặt Ninh Thư tan vỡ, “Đại thúc, chúng ta đang thảo luận chuyện quan trọng, đừng để ý đến những chi tiết này.”

Đại thúc ‘a’ một tiếng, nói: “Nhưng bây giờ ba người đó đều đã thức tỉnh dị năng.”

“Cũng bởi vì bọn họ đều đã thức tỉnh dị năng, nên chúng ta mới bỏ chạy a.” Ninh Thư sốt ruột nói,

“Chúng ta hai người khó có thể đối phó a.”

“Không được.” Đại thúc cự tuyệt.

Ninh Thư mở to đôi mắt, hỏi: “Vì cái lông?”

“Đây chính là ba cái tư liệu sống tốt.” Đại thúc nói.

Ninh Thư: PHỐC...

Đại thúc đây là có ý gì, chẳng lẽ lại phát rồ muốn giải phẫu ba người kia sao? Ninh Thư thật muốn lung lay thân thể đại thúc, cầu hắn buông tha ý tưởng vớ vẩn như vậy a.

“Này, đây là bữa tối của hai người.” Sở Phượng đem một hộp bánh bích quy cùng một chai nước ném ở trên mặt đất trước mặt Giáo Y đại thúc cùng Ninh Thư.

Bên trên chai nước cùng vỏ đựng bánh bích quy đều dính đầy tro bụi, may mắn cũng chưa có mở ra, bằng không thì kêu người ta ăn như thế nào.

Ninh Thư co rút khóe miệng, trước kia Sở Phượng vẫn còn đối với Giáo Y đại thúc có một chút ý tứ, nhưng từ lúc Cô Lang cùng cô ta lần lượt thức tỉnh dị năng về sau, thái độ liền thay đổi.

Đoán chừng nữ chủ quân đã cảm thấy chỉ có cường giả mới có thể xứng đôi với mình, nói cho cùng thì chính cô ta cũng là cường giả, đại thúc không có sở hữu dị năng thật không có ưu thế gì.

Sở Phượng ném đồ ăn xong liền đi, lưu lại cho hai người một bóng lưng cao quý lãnh diễm.

Đại thúc nâng mắt kính của mình, nhướng mày nhìn theo bóng lưng Sở Phượng, Ninh Thư đem bánh bích quy cùng nước khoáng trên mặt đất nhặt lên, phui phui bụi bặm phía trên, hướng đại thúc nói: “Đừng nhìn nữa, người ta hiện tại chúng mắt chú.”

Mặt thể chính là hiện thực.

Giáo Y đại thúc không nói gì, dùng tay chống cằm nhìn Ninh Thư, thần sắc thực lười biếng, nhàn nhạt nói: “Tôi nghe không hiểu cô đang nói cái gì?”

Ninh Thư cất một tiếng, ra vẻ thuần khiết, cô không tin đại thúc không biết trước kia Sở Phượng đối với hắn có tình ý.

Ninh Thư xé vỏ bánh bích quy, lại vụn chai nước đưa cho đại thúc, nói: “Đại thúc, chú ăn trước, chừa lại một ít cho cháu.”

Đại thúc nhận lấy chai nước, uống một ngụm, ăn một ít bánh bích quy, sau đó đem nước đưa cho Ninh Thư, Ninh Thư cũng không kiêng dè uống nước còn dư lại của Giáo Y đại thúc, ăn bánh bích quy.

Giáo Y đại thúc nhìn thấy Ninh Thư ăn rất ngon, cười nhạo một tiếng, nói: “Ăn thức ăn còn dư của tôi, cao hứng như vậy sao?”

“PHỐC... Khụ khụ.” Ninh Thư đấm ngực, tê môi, lại bị nghẹn họng.

Ai lại ưa thích đồ ăn dư lại của người khác chứ, chính là tật xấu thói ở sạch của đại thúc quy mào này thiệt tình làm người ta nhức hết cả bì, nếu như cô ăn trước, đại thúc căn bản sẽ không chạm vào, nhưng mà Sồ Phượng chỉ cho bọn họ một chút đồ ăn như vậy thôi.

Cô là không chê, có thể ăn no bụng là được, nhưng cô mẹ nó lại bị Giáo Y đại thúc xem thường.

Giáo Y đại thúc vươn tay vỗ vỗ lưng Ninh Thư, tựa hồ cảm thấy lưng Ninh Thư có chút dơ, sau cùng xoa xoa tay ở trên người Ninh Thư, mới thu tay về.

Ninh Thư: ...

Sáng sớm hôm sau, Sồ Phượng tới đây thông báo hai người Giáo Y đại thúc cùng Ninh Thư chuẩn bị xuất phát.

Lái xe vẫn là Giáo Y đại thúc, một đoàn người Cô Lang đã chờ ở trong xe, mặt kéo thật dài, tâm tình cực độ không tốt.

Sồ đi Cô Lang không có đối với Giáo Y đại thúc động thủ, còn có một nguyên nhân chính là bọn họ không khởi động chiếc xe này được, chính là không thể đề động cơ, hơn nữa khiến hấn kiêng kị nhất chính là

Giáo Y đại thúc nói trong xe có bom.

Cô Lang nhìn Giáo Y đại thúc cùng Ninh Thư khỏi nói có bao nhiêu sốt ruột, cho nên thời điểm đối mặt với Ninh Thư cùng đại thúc, chính là về mặt khinh thường cùng cao cao tại thượng, tựa hồ để cho hai người sống là ban ân cỡ nào vậy.

Ninh Thư trực tiếp bỏ qua sắc mặt của Cô Lang, mắt đét tai ngơ Lang Chu đối cô trào phúng, da mặt miễn bàn có bao nhiêu dày.

Dọc đường đi gặp rất nhiều tang thi, cuối cùng cũng đến thành phố, phía trước không nghĩ tới lại hoang vắng như vậy.

Đoàn người đi ngang qua một thành phố, phát hiện toàn bộ thành thị trừ bỏ tang thi ngay cả một người cũng không có, vốn muốn đi tìm chút vật tư, lại phát hiện siêu thị cơ bản cũng trống không.

Điều này làm cho người ta có cảm giác xấu vô cùng, Ninh Thư suy nghĩ hiện tại có phải quốc gia đã sụp đổ hay không, mọi người đều tập trung đến căn cứ sao?

Đậu xanh rau má, quốc gia đều không còn, gen dịch trong tay cô nên giao cho ai?

Ninh Thư u buồn sâu sắc.

Sắc trời đậm dần, đoàn người tìm một cái tiểu khu ở tạm, trong lối đi nhỏ có vài tang thi chuyển động đều bị mọi người xử lý.

Ninh Thư mở vòi nước ra, cứ nhiên có nước, cũng không biết có thể uống hay không, được rồi, vẫn là không nên uống, virus đã đem toàn bộ thể giới phá hủy, ngay cả nguồn nước cũng trở nên đục ngầu.

Ninh Thư nhìn về phía Giáo Y đại thúc, tên này nha thật đúng là tạo nghiệt a.

“Đại thúc.” Ninh Thư kêu.

Giáo Y đại thúc nhàn nhạt mà nhìn Ninh Thư, “Chuyện gì?”

Ninh Thư bắt lấy tay Giáo Y đại thúc, tận tình khuyên bảo nói: “Đại thúc, chú nha vẫn là từ bỏ Sồ Phượng đi, hai người chúng ta chạy trốn đi, hiện tại ở trong thành phố có rất nhiều xe bỏ đi, Cô Lang không còn cần chú.”

Không thấy được sau khi vào thành phố, ánh mắt Cô Lang nhìn đến cô cùng Giáo Y đại thúc không chút che dấu nào mang theo sát ý sao?

Đã như vậy, đại thúc vẫn còn nghĩ đến Sồ Phượng.

Giáo Y đại thúc rũ mắt nhìn thoáng qua cánh tay bị Ninh Thư cầm chặt, rút trở về, ghét bỏ nói: “Tay thực dơ, rửa đi.”

Ninh Thư rên rĩ mà kêu một tiếng, “Đại thúc...”

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 102: Truy tìm đại BOSS mặt thế (13)

Edit: Akito

Sự tình Ninh Thụ vô ngữ nhất chính là, cô rõ ràng đang cùng đại thúc nói chuyện vô cùng đứng đắn, vô cùng nghiêm trọng, thế nhưng Giáo Y đại thúc cứ luôn như thế này khiến cho khí nóng Ninh Thụ đều bốc lên.

“Đại thúc a...” Ninh Thụ vô lực mà kêu, “Cháu đều muốn nhọc lòng chết rồi, đại thúc.”

Giáo Y đại thúc chống cằm nhìn Ninh Thụ, nhìn cô trông mong một khuôn mặt, lười biếng nói: “Cũng không biết cô cả ngày nóng này chuyện gì, nhóc con, cô không thể đành hoàng sao?”

Ninh Thụ: ...

Sát, đại thúc còn ghét bỏ cô?!

Ha ha ha.

Đội ngũ tiếp tục đi về phía trước, cuối cùng cũng tìm được một căn cứ tập trung con người, trước cổng trụ sở tụ tập không ít người, đi lâu như vậy, đột nhiên thấy được nhiều người như thế, cảm thấy thật kích động a.

Ninh Thụ đi theo sau lưng Giáo Y đại thúc, chờ ở cổng vào căn cứ, chuyện đầu tiên khi vào được căn cứ chính là tắm rửa, tẩy sạch một lần.

Cô Lang cùng Sở Phụng xếp hàng ở phía trước, người ghi danh vào căn cứ đối mặt với người khác đều là một bộ dạng cao cao tại thượng, thời điểm đến phiên Cô Lang, hỏi: “Tên gì, bao nhiêu tuổi, có kích phát dị năng hay không?”

Cô Lang cái gì cũng không có nói, trên tay nổi lên lời quang, vang lên thanh âm đùng đùng, cảnh tượng nhìn đặc biệt khốc huyễn.

“Dị năng hệ lôi, cư nhiên là dị năng hệ lôi.” Người ghi danh thoáng cái liền đứng lên, kích động mà nhìn dị năng trong tay Cô Lang, vẻ mặt thoáng phát lên trở nên tôn kính, hỏi: “Xin hỏi, anh tên gì, căn cứ sẽ an bài chỗ ở tốt cho anh.”

Ánh mắt người chung quanh nhìn đến Cô Lang đều mang theo hâm mộ xen lẫn ghen tị, dị năng giả có rất nhiều tài nguyên, chất lượng sinh hoạt lại càng tốt.

Mà người không có thức tỉnh dị năng chỉ có thể là người hạ đẳng, sinh hoạt vô cùng gian khổ, ở căn cứ chỉ có thể làm một ít việc dơ dáy bẩn thỉu.

“Cô Lang, 28 tuổi, dị năng hệ lôi.” Cô Lang đạm mạc nói, có vẻ đặc biệt cao quý lãnh đạm.

Kế tiếp liền chính là Sở Phụng, dị năng hệ băng cũng đưa tới một trận rối loạn, lấy được chìa khóa một căn phòng, còn có dị năng hệ mộc Lang Chu, Lang Chu lấy được chìa khóa căn phòng cho riêng mình, quay đầu hướng Ninh Thụ làm động tác cất cổ.

Ninh Thụ lờ mờ Lang Chu, cũng không biết đến tốt cùng cô là nơi nào đắc tội với thằng này, lại khiến cho hấn chán ghét cô như vậy.

Thời điểm đến phiên Giáo Y đại thúc, Ninh Thụ vẫn luôn muốn biết Giáo Y đại thúc tên gì, nhân viên ghi danh nhìn Giáo Y đại thúc, hỏi: “Tên gì, dị năng gì?”

“Kẻ điên.” Giáo Y đại thúc nói.

“PHỐC... Khụ khụ.” Ninh Thụ chúi chúi ngực của mình, cứ trắng ra mà nói biệt hiệu của mình như vậy?

Nhân viên ghi danh rõ ràng không quen biết cái gì kẻ điên, nghe thấy cái tên này, mắt lạnh nhìn đại thúc liếc mắt một cái, nói: “Tôi nói tên thật, tên của anh là kẻ điên?”

“Ừ.” Về mặt Giáo Y đại thúc nghiêm túc mà ‘ừ’ một tiếng.

“Dị năng gì?”

Giáo Y đại thúc lắc đầu, “Không có dị năng.”

“Không có dị năng chính là người hạ đẳng.” Người ghi danh lãnh đạm nói.

Giáo Y đại thúc đứng ở một bên chờ Ninh Thụ, thời điểm đến phiên Ninh Thụ, Ninh Thụ nói thẳng, “Hoa Đóa Nhi, không có dị năng.”

Nhân viên ghi danh lắc lắc đầu, thất vọng nói: “Lại là một người hạ đẳng.”

Ninh Thụ: ...

Ninh Thụ đi đến bên cạnh Giáo Y đại thúc, hỏi: “Đại thúc, làm sao bây giờ, chúng ta là người hạ đẳng, ngay cả chỗ ở cũng không có.”

Căn cứ chịu thu lưu người hạ đẳng cũng không tồi rồi, chỉ cho một ít vật tư đơn giản, hoặc liền đi ở phòng đơn sơ có rất nhiều người.

Cô Lang và Sò Phụng đã đi rồi, bọn họ đều có vật tư cùng chỗ ở tốt.

Nhưng Ninh Thụ cùng đại thúc liền tương đối khổ bức.

Đại thúc không chút nào để ý, đi vào căn cứ, Ninh Thụ vội vàng đi theo phía sau hắn.

“Cô ở chỗ này chờ tôi, tôi có chút việc đi vào trước, đứng ở chỗ này chờ tôi, không cần chạy lung tung khắp nơi, chờ tôi trở lại.” Giáo Y đại thúc hướng Ninh Thụ nói một câu, liền xoay người rời đi.

Ninh Thụ liền ngoan ngoãn đứng tại chỗ chờ đại thúc trở về, sau đó thoáng quan sát hoàn cảnh chung quanh một lát, mọi người từ bên người cô đi ngang qua chia làm hai trạng thái, một loại là chết lặng nặng nề, khuôn mặt u ám, dường như nhìn không tới bất luận tương lai gì, giống như một cái xác không hồn vậy.

Một loại chính là khắp người mang theo khí thế cường thịnh bức người, một nửa trong số loại người này chính là người đã thức tỉnh dị năng, trên mặt đều là thần sắc đắc ý hài lòng.

Này đó những người thức tỉnh dị năng, ánh mắt nhìn Ninh Thụ mang theo dò xét, tựa hồ đang xác định Ninh Thụ phải hay không là đồng loại, hay là người hạ đẳng.

“Hoa Đóa Nhi?” Một đạo giọng nói nghi hoặc vang lên, Ninh Thụ quay người liền thấy được một người đàn ông mặc quân trang đang đi tới, nhìn thấy Ninh Thụ có hơi kinh ngạc nói: “Con còn sống?”

Ninh Thụ từ trong trí nhớ nguyên chủ biết được, người đàn ông trung niên mặc quân trang này chính là trưởng quan tổ đặc công, thời điểm Ninh Thụ trông thấy người trưởng quan này, quả thực có chút kinh ngạc lại có chút kinh hi, hướng ông cúi chào, “Trưởng quan.”

“Những người khác đâu?” Trưởng quan nhìn vào Hoa Đóa Nhi, Ninh Thụ nói: “Cô Lang bọn họ cũng đều trở về rồi, có hai người hi sinh.”

Ánh mắt trưởng quan nhìn đến Ninh Thụ mang theo vẻ hiền hòa hiếm có, thở dài một hơi nói: “Ồ mấy đứa rồi đi không lâu, quốc gia cũng sụp đổ.”

Ninh Thụ cũng không biết nên nói cái gì, nghĩ nghĩ, liền đem gen dịch giao cho trưởng quan, nói: “Đây là gen dịch con lấy được, Cô Lang bọn họ cũng không biết.”

Trưởng quan lắc lắc đầu, nói: “Gen dịch này con cất lấy đi, con thức tỉnh dị năng sao?”

“Hiện tại con người có thể tự mình thức tỉnh dị năng, tác dụng của gen dịch cũng không còn quan trọng như trước, con không có thức tỉnh dị năng liền dùng gen dịch thức tỉnh dị năng đi.” Sắc mặt trưởng quan mang theo phiền muộn, “Mặt thể thực tàn khốc, con phải hảo hảo bảo hộ chính mình.”

Ninh Thụ nghe nói như thế, trong lòng cảm thán vô cùng, người đàn ông này dẫn nguyên chủ từ trong cô nhi viện ra, nuôi dưỡng cô ấy trưởng thành, dạy bảo cô ấy bản lĩnh, trong lòng nguyên chủ, đây là người quan trọng nhất trong cuộc đời của cô ấy.

“Trưởng quan, gen dịch này đưa cho bác đi, đây là lần đầu tiên Hoa Đóa Nhi làm nhiệm vụ, Hoa Đóa Nhi muốn hoàn thành nhiệm vụ trưởng quan giao cho.” Ninh Thụ nghiêm túc nói, đưa gen dịch cho trưởng quan.

Trưởng quan cũng không nói gì, cất đi gen dịch, lại hỏi tiếp: “Bây giờ con có chỗ ở chưa?”

Ninh Thụ lắc lắc đầu, nói: “Còn chưa có, không biết nên ở nơi nào.”

“Bác bố trí cho con một chỗ ở đi.” Trưởng quan nói.

Ninh Thụ vừa định gật đầu, chợt nghe giọng nói của Giáo Y đại thúc, “Hoa Đóa Nhi.”

Ninh Thụ cùng trưởng quan đều nhìn về phía Giáo Y đại thúc, Giáo Y đại thúc hướng bên này đi tới, hắn mặc áo gió màu đen to rộng, thời điểm bước chân dài hướng bên này đi tới, xung quanh tất cả đều trở nên mờ hồ, chỉ có thể nhìn thấy bộ dạng Giáo Y đại thúc hướng bên này đi tới.

Rất nhanh Giáo Y đại thúc liền đi tới trước mặt Ninh Thụ, Ninh Thụ hướng đại thúc giới thiệu, “Đại thúc, đây là trưởng quan của cháu.”

Giáo Y đại thúc nhàn nhạt mà nhìn nụ cười trên mặt Ninh Thụ, hướng trưởng quan vươn tay cùng ông bắt tay, nói: “Xin chào.”

Trưởng quan trông thấy Giáo Y đại thúc, ánh mắt dò xét ở trên mặt hắn, cau mày lộ ra vẻ thật nghi hoặc,

“Tôi thấy cậu có chút quen mắt.”

Giáo Y đại thúc từ chối cho ý kiến, hướng Ninh Thụ giơ tay lên bên trong còn có một chiếc chìa khóa, nói: “Tôi đã tìm được chỗ ở rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Truy tìm đại BOSS mật thể (14)

Edit: Akito

Ninh Thư trông thấy Giáo Y đại thúc mới ra ngoài đi dạo một vòng, đã tìm được chỗ ở rồi, Ninh Thư nhìn xem chiếc chìa khóa trong tay Giáo Y đại thúc, hướng Giáo Y đại thúc nói: “Đại thúc, cháu tìm được chỗ ở rồi, trưởng quan nói giúp cháu tìm một chỗ ở.”

Người trưởng quan này là người đáng để tín nhiệm, đối với nguyên chủ mà nói, người trưởng quan này liền giống như một người cha vậy, cho nên thời điểm Ninh Thư nhìn thấy trưởng quan, trong lòng cô liền nhận không được muốn thân cận.

Giáo Y đại thúc nghe nói như thế, nhướng mày quan sát trưởng quan trung niên, “Ông tìm được chỗ ở cho con nhóc này rồi sao?”

Trưởng quan còn chưa kịp nói chuyện, Giáo Y đại thúc lại hướng Ninh Thư nói: “Căn phòng này là chính là chỗ ở tốt nhất căn cứ.”

Ninh Thư chớp chớp mắt, nói: “Cảm ơn chú a, đại thúc.”

Dù sao đã đến căn cứ rồi, Ninh Thư cảm thấy mình có lẽ không nên phiền toái đại thúc nữa, dọc đường đi đại thúc đã giúp đỡ cô rất nhiều.

Trưởng quan tỏ đặc công vươn tay vỗ vỗ bả vai Ninh Thư, nói: “Nếu con đã có đồng bạn rồi, liền đi theo đồng bạn đi, trưởng quan của con tuy rằng thuộc cao tầng của căn cứ, nhưng là xác thực không dễ vì tình riêng mà làm việc, mật thể thực tàn khốc, có một người có thể dựa vào cũng tốt.”

Trưởng quan nói xong liền chấp tay sau lưng bỏ đi, cứ như vậy bỏ đi, bỏ đi nha...

Ninh Thư cứng ngắc mà xoay đầu lại, hướng Giáo Y đại thúc xấu hổ nói: “Trưởng quan của cháu thực hài hước đi.”

Giáo Y đại thúc nắm chặt chìa khóa, nhìn thoáng qua Ninh Thư cười nhạo một tiếng, nói: “Không có tiền đồ.”

“Đi thôi.” Giáo Y đại thúc hướng Ninh Thư nói một câu, liền xoay người rời đi.

Ninh Thư rồi rầm một khuôn mặt đi theo sau lưng Giáo Y đại thúc, đến khu nhà ở, phòng ở này xác thực là rất tốt.

“Đại thúc a, chú như thế nào lấy được căn phòng này?” Ninh Thư hỏi.

Đến trước cửa phòng, đại thúc mở cửa, liếc mắt quét nhìn Ninh Thư, “Cô muốn biết?”

“Ách, không thể nói sao?” Trong đầu Ninh Thư tức khắc toát ra một cảnh tượng giết người cướp của, loại chuyện này ở mật thể chẳng qua quá bình thường, cường giả chính là chân lý.

Ninh Thư còn đang cùng đại thúc nói chuyện, cửa bên cạnh mở ra, một người từ bên trong đi ra, hai bên liếc mắt nhìn nhau một cái, đều vô cùng kinh ngạc.

Ninh Thư kinh ngạc chính là đại thúc quả thực quá thủ đoạn, chọn phòng ở cũng chọn ở bên cạnh nữ chủ quân, mà Sở Phượng lại kinh ngạc khi thấy hai người hạ đẳng không sở hữu dị năng cư nhiên ở nơi này.

Sở Phượng đánh giá Ninh Thư cùng Giáo Y đại thúc, hỏi: “Tại sao hai người lại ở chỗ này?”

Ninh Thư nhún vai, cô cũng không biết làm sao lại đến đây, chứng kiến vẻ mặt Sở Phượng biểu tình như nuốt phải ruồi bọ, Ninh Thư liền buồn bực, cô cùng đại thúc vì cái gì không thể tới nơi này, về mặt của

Sở Phượng như thế giống như bọn họ đến đây chính là làm bẩn nơi này vậy.

Giáo Y đại thúc đậm mặt mà liếc qua Sở Phượng, lời kéo cánh tay Ninh Thư, đem Ninh Thư kéo vào trong phòng, sau đó ‘Bành’ một tiếng đóng cửa lại, làm cho Sở Phượng ở ngoài cửa vừa tức vừa hận.

Chẳng qua là một người hạ đẳng không có sở hữu dị năng, trước kia người nam nhân này không thèm nhìn cô, về sau cô thức tỉnh dị năng, người nam nhân này vẫn là không thèm nhìn cô.

Nói trắng ra là, Sở Phượng chính là cảm giác mị lực của mình bị làm nhục trên người Giáo Y đại thúc, dẫn đến đối với Giáo Y đại thúc sinh ra oán hận chi tâm.

Anh vì cái lông gì chương mất tôi, anh có tư cách gì chương mất tôi, trong lòng Sở Phượng tràn đầy đều là oán niệm.

Ninh Thư đánh giá toàn bộ căn phòng, trước khi mật thể, loại căn phòng này chỉ có thể xem là bình thường, căn phòng cũng không phải rất lớn, đoán

chừng khoảng bảy mươi tám mươi mét vuông, nhưng hiện tại sở hữu loại điều kiện này, loại căn phòng này thật không tồi, cũng có thể xem như căn nhà cao cấp rồi.

Dù sao căn cứ lớn như vậy, lại tụ tập rất nhiều người, có thể có một căn phòng cho riêng mình, liền càng thêm đáng ngưỡng mộ.

Trong lòng Ninh Thụ càng thêm tò mò căn phòng này là như thế nào tới.

“Tôi đi tắm rửa cái.” Giáo Y đại thúc hướng Ninh Thụ nói một câu, liền có hơi cúi đầu đi vào phòng tắm, cửa phòng tắm có chút thấp, thời điểm Giáo Y đại thúc đi vào còn phải cúi đầu a.

Ninh Thụ ‘nga’ một tiếng, thoáng quét dọn trong phòng một chút, sau đó lau mồ hôi, nghe thấy âm thanh cửa phòng tắm mở, quay đầu liền trông thấy Giáo Y đại thúc từ trong phòng tắm đi ra.

Ninh Thụ vội vàng bịt kín cái mũi của mình, sợ máu mũi của mình chảy ra, chỉ thấy Giáo Y đại thúc trực tiếp vẩy khăn tắm liền đi ra, hơn nữa khăn tắm cũng quần rất lỏng lẻo, khe rãnh giữa mông đều lộ ra.

Chân dài, cơ thể cao lớn, Ninh Thụ xem đến miệng đắng lưỡi khô, tuổi cổ thân thể này mặc dù nhỏ, nhưng là đại thúc chú cũng không nên tùy tiện như thế chứ.

Giáo Y đại thúc dùng khăn xoa xoa tóc, mái tóc ướt sũng ở trên trán hẳn tạo thành bóng mờ, nhìn xem mê ly lại gọi cảm.

Ninh Thụ: ...

Tê môi, thật muốn bỏ nhào vào người này.

Giáo Y đại thúc bất gặp Ninh Thụ một bộ dạng ngờ ngạc, nhú mày, “Cô không đi tắm rửa còn ngốc ở đó làm cái gì, cô có biết cô rất dơ hay không, tôi đã nhìn cô thật lâu.”

Ninh Thụ: đối với một đứa con gái nói lời như vậy, thật sự làm cho lòng người tan vỡ.

Tốt xấu gì cô cũng là một cô gái, tuy rằng tuổi còn hơi nhỏ chút, cảm giác Giáo Y đại thúc chính là không có coi cô thành nữ nhân, mà là một con nhóc con.

Ninh Thụ ‘hừ’ một tiếng, tuy rằng cổ thân thể này nhỏ, nhưng tuổi bên trong khả năng so với anh lớn hơn đấy.

Ninh Thụ vào phòng tắm tắm rửa, nhìn đến trên bồn rửa mặt đựng rất nhiều đồ đặc tắm rửa, những thứ này đều là đồ của Giáo Y đại thúc sao?

Lại lần nữa bị Giáo Y đại thúc đổi mới tam quan, cái thói ở sạch này đã đến tình trạng nhân thần cộng phần rồi.

Ninh Thụ ung dung tắm rửa sạch sẽ, nghe thơm nức, lúc đi ra, cố ý đi vài vòng ở trước mặt Giáo Y đại thúc.

Giáo Y đại thúc nhìn Ninh Thụ, nhú mày nói: “Tắm rửa sạch sẽ sao vẫn xấu như vậy đây?”

Ngữ khí của Giáo Y đại thúc có chút không thể tưởng tượng, lại khiến cho Ninh Thụ cảm thấy đầu gối quá đau a, đại thúc nói chuyện có thể hay không thoáng có kỵ người ta có thể chịu được hay không một chút.

Quá đã thương người khác, quá độc miệng.

Tâm tính thiện lương quá mệt.

“Biết làm cơm đi?” Giáo Y đại thúc hướng Ninh Thụ hỏi.

Ách, ách, Ninh Thụ nhìn Giáo Y đại thúc, vẻ mặt ngây thơ vô tri, ngượng ngùng nói: “Đại thúc, cháu không biết làm cơm.”

Đại thúc khinh thường vô cùng, “Cô không phải là đặc công sao? Thời điểm chấp hành nhiệm vụ nếu như phải đối mặt với hoàn cảnh tương đối cực đoan, không có ăn, cô có phải liền chết đói hay không, chưa từng có gặp qua đặc công yếu kém như cô.”

Con mẹ nó, đại thúc đây là mở ra hình thức phun tào sao? Đem cô từ sợi tóc đến ngón chân đều phê bình một trận, rút ra kết luận chính là, cô thật sự quá cận bã.

Cuối cùng Giáo Y đại thúc nhìn đến Ninh Thụ một bộ dạng buồn thảm không thôi, liền mặc quần áo tính toán đi ra ngoài, nói: “Tôi ra ngoài tìm đồ ăn, cô không cần chạy khắp nơi, bị người giết cũng đáng đời.”

Ninh Thụ gật gật đầu, trong lòng lại nghĩ, đại thúc phải hay không lại muốn đi ra ngoài vào nhà cướp của đây.

Qua một hồi lâu, đại thúc liền xách một túi đồ đặc trở về, tư thế xách đồ đặc cũng rất tuấn tú khí phách.

Ninh Thụ tiếp lấy cái túi trong tay hắn, mở ra xem xét, cư nhiên là gạo, hỏi: “Chú là từ đâu lấy được?”

“Người khác cho tôi.” Giáo Y đại thúc vỗ vỗ tro bụi trên quần áo của mình, nhàn nhạt nói.

Ở mặt thể tài nguyên khan hiếm như vậy, ai sẽ mang thứ này cho anh.

“Nấu com đi.” Giáo Y đại thúc hướng Ninh Thụ nói.

Ách, ách, về mặt Ninh Thụ mừng bức, ngốc ở trong bệnh viện nửa đời người, từ khi tiến vào thế giới nhiệm vụ, vẫn chưa từng có tự mình làm com, chẳng lẽ cô phải get✓ đến một loại kỹ năng mới?

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Truy tìm đại BOSS mặt thể (15)

Edit: Akito

Sau cùng Ninh Thụ vẫn không có nấu com, Giáo Y đại thúc nhìn thấy về mặt Ninh Thụ vừa rồi rầm vừa chột dạ, nói trắng ra, cô nấu com chính là lãng phí lương thực.

Sau đó com là do đại thúc làm đấy, còn có món thịt kho, những miếng thịt kho này được xắt cực kỳ cân xứng, liền cùng lấy ra từ một cái khuôn mẫu giống nhau.

Chứng cường bách này của đại thúc thật là bệnh a.

Com trắng với thịt kho, Ninh Thụ ăn thẳng đến nấc cục, thiếu chút nữa cảm động mà khóc lên, mặt thể quả thực quá tra tấn người, nghĩ đến thời điểm cô làm tiêu công trừ, son hào hải vị gì chưa có nếm qua, nhưng đều không có ăn ngon bằng com trắng lúc này.

Đặc biệt là ăn bánh bích quy khô đến mức vị giác cũng sắp mất đi, đột nhiên được ăn com, còn có thịt kho béo ngậy, Ninh Thụ cũng không có tiết tháo nghĩ muốn ôm đùi đại thúc rồi.

Đại thúc đều không có ăn thịt, chậm rãi từ từ mà ăn rau xào, động tác ung dung ưu nhã, cùng Ninh Thụ ăn như hổ đói tạo thành đối lập tươi sáng rõ nét.

Giáo Y đại thúc cau mày nhìn Ninh Thụ ăn đến khuôn mặt cũng dính dầu mỡ, giật giật khóe miệng, quay đầu đi, không nỡ nhìn thẳng.

Ăn xong vừa để chén đĩa xuống, ợ một cái, vô cùng thỏa mãn, Ninh Thụ hướng đại thúc dựng thẳng ngón cái, nói: “Đại thúc, chú thực xuất sắc đi thôi, có thể trộm xe, có thể giải phẫu người, còn có thể nấu com.” Ninh Thụ đột nhiên ngậy ngần cả người, đây chính là những chuyện xảy ra ở thế giới vườn trường, lỗ miệng nói ra, Ninh Thụ quan sát bộ dạng đại thúc, tựa hồ không có nghe thấy cô đang nói cái gì, Ninh Thụ thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Năng lực của đại thúc quá xuất sắc, chỉ là cái chứng cường bách ưa sạch sẽ có chút nghiêm trọng, còn có chính là quá độc miệng, khiến cho người khác chịu không nổi.

Cũng may nội tâm Ninh Thụ cường đại rồi, mới có thể mất điếc tai ngơ đối với châm chọc của đại thúc.

Giáo Y đại thúc nheo nheo mắt, hướng bên cạnh xê dịch, “Cô có thể rửa cái mặt xong rồi đến nói chuyện với tôi hay không?”

Ninh Thụ: ...

Cho nên liền điểm này chán ghét đại thúc.

Ninh Thụ đi vào toilet rửa mặt, còn chưa có rửa sạch sẽ, liền nghe thấy từng đợt tiếng còi cảnh sát dồn dập chói tai, đem màng nhĩ của người đều muốn đâm thủng.

Ninh Thụ vội vàng từ trong toilet chui ra, hướng đại thúc hỏi: “Làm sao vậy?”

Đại thúc cau mày, nói: “Tang thi đến công kích căn cứ, cầm đồ đặc đi chống lại tang thi đi.”

“Cháu cũng phải đi?” Ninh Thụ chỉ vào chính mình hỏi.

Giáo Y đại thúc trợn trắng mắt liếc nhìn Ninh Thụ, “Tiếp nhận sự che chở của căn cứ, phải thể hiện được giá trị của mình, nhóc con.”

Ninh Thụ ngạc nhiên mà nhìn Giáo Y đại thúc, từ khi nào đại thúc cư nhiên có tư tưởng giác ngộ như thế.

Tiếng còi cảnh sát càng ngày càng chói tai, đại thúc đưa cho Ninh Thụ một khẩu súng, nói: “Cẩn thận một chút, đừng hướng ở bên trong bày tang thi xông vào, cô không có dị năng không cần đi tìm chết, sức lực lớn cũng đánh không nổi nhiều tang thi như vậy.”

Ninh Thụ tiếp nhận súng ống, nghe thấy lời mà Giáo Y đại thúc nói, tức thì vỗ ngực một cái trả lời:

“Gặp nguy hiểm cháu sẽ lập tức chạy.”

Giáo Y đại thúc: ...

Tiếng còi cảnh sát phát ra càng thêm dồn dập, đại thúc cùng Ninh Thụ cũng đi ra ngoài, vừa ra khỏi cửa liền gặp Sở Phượng cùng Cô Lang ở bên cạnh.

Cô Lang một khuôn mặt lạnh lùng mang theo vẻ châm chọc. “Người hạ đẳng không có thức tỉnh dị năng cũng muốn đi đối phó với tang thi, tốt nhất đừng dễ bị biến thành tang thi.”

Đại thúc lạnh lùng mà nhìn hấn một cái, tức thì khiến cho Cô Lang phóng ra dị năng phòng bị mà nhìn đại thúc.

Đại thúc hừ lạnh một tiếng, vươn tay lôi kéo cánh tay Ninh Thụ, đi ngang qua trước mặt Sở Phượng cùng Cô Lang.

Miễn bàn có bao nhiêu khí phách.

Một khuôn mặt tuấn tú của Cô Lang kéo cực kỳ dài, ý thức được chính mình một dị năng giả cư nhiên sợ một người hạ đẳng không có dị năng, thật sự quá sỉ nhục người.

Sở Phượng nhìn theo Giáo Y đại thúc một thân ăn mặc áo gió to rộng màu đen, người nam nhân này trừ bỏ không có dị năng, kỳ thật rất có mị lực, nhưng ở nơi này mặt thể chính là cường giả vi tôn, chỉ có mị lực là không đủ, không có lực lượng.

Để cho Sở Phượng không cam lòng chính là, người hạ đẳng không có dị năng này đối với cô sắc mặt không chút biểu cảm, nhưng lại đối tốt với Hoa Đóa Nhi như thế, Hoa Đóa Nhi nơi nào so ra vượt qua cô đây.

Tâm tính hiếu thắng cố chấp của Sở Phượng đã ném đến thất bại ở trên người Giáo Y đại thúc, trong lòng ngược lại nhớ thương đại thúc, muốn hàng phục đại thúc để rửa sạch cái thất bại này.

Tóm lại, trong lòng Sở Phượng có đại thúc.

Băng sương bao trùm trên tay Sở Phượng, nhìn theo bóng lưng Giáo Y đại thúc cùng Ninh Thụ, muốn gì cũng không có Hoa Đóa Nhi có chỗ nào tốt.

Ninh Thụ đi theo đại thúc tới cổng căn cứ, chứng kiến tang thi ùn ùn kéo đến hướng cổng căn cứ vọt vào, một cỗ mùi thối hư thối xông thẳng đến làm mọi người muốn hôn mê.

Bên trên thành trì của căn cứ bố trí đầy pháo, bom, các loại vũ khí mới nhất, hướng vào tang thi cuồng oanh loạn tạc, tuy rằng lực sát thương lớn, nhưng so với số lượng tang thi, vẫn không đủ dùng a.

Mà ngay cả người không có dị năng trong căn cứ cũng cầm băng ghế cái cuốc chống lại tang thi, nhưng kết quả là đau thương, người bình thường không có dị năng đều bị tang thi xé xác.

Này đó tang thi cũng mặc kệ những thứ khác, tại chỗ xé rách những thi thể này, cảnh tượng vô cùng máu me.

Trưởng quan chỉ huy quân đội giết chết tang thi, quay đầu trông thấy Ninh Thụ, nhíu mày, hướng Ninh Thụ quát, “Con chạy tới đây làm gì?”

Âm thanh đạn pháo rất lớn, Ninh Thụ thực tổn sức mới nghe thấy trưởng quan đang nói cái gì, sau đó lại hướng trưởng quan la to: “Con tới ngăn chặn tang thi.”

Trưởng quan nhìn thấy Giáo Y đại thúc bên cạnh Ninh Thụ, cũng không nói gì thêm, chỉ huy đội ngũ giết tang thi.

Còn có một cảnh tượng càng thêm chói mắt chính là dị năng giả, đủ loại dị năng rực rỡ chói lóa vô cùng, dễ như trò bàn tay liền đem tang thi giết chết, đặc biệt là dị năng hệ lôi của Cô Lang, nện ở trên đầu tang thi, tang thi lập tức đổ gục.

Lực sát thương rất lớn, lại đặc biệt chói mắt, ánh mắt vô số người nhìn đến Cô Lang đều mang theo sợ hãi thán phục, cung kính ngưỡng mộ, còn có tâm phục khẩu phục.

Cảm giác được ánh mắt của mọi người chung quanh, động tác trên tay Cô Lang càng phát ra nhanh hơn, lôi quang trên tay càng thêm lóng lánh, có loại cảm giác cổ tình khoe khoang kỹ năng.

Ninh Thụ thu hồi tầm mắt, nổ súng bạo nổ đầu tang thi, Giáo Y đại thúc đứng ở bên cạnh Ninh Thụ không có động thủ, hướng Ninh Thụ nói: “Kế hoạch tấn công có quy mô lớn như vậy, đoán chừng con tang thi sau lưng không yếu.”

“Loại tang thi này nếu đến, cô trước hết chạy, cô không đối phó được.” Giáo Y đại thúc nhàn nhạt nói, một chút cũng không cảm thấy xấu hổ khi lâm trận bỏ chạy.

Ninh Thư cau mày hỏi: “Là tang thi biến dị sao?”

Đại thúc gật gù đầu, “Là tang thi biến dị, nhưng so với tang thi biến dị chúng ta gặp được trước kia còn cường đại hơn, tang thi so với con người tiến hóa nhanh hơn.

Giáo Y đại thúc kéo dài tầm mắt đặt ở trên người đám dị năng giả, thì thầm lầm bầm: “Nếu như có thể giải phẫu mấy người dị năng giả, quan sát gen của dị năng giả, gen dịch liên không có lẽ chỉ là một cái bán thành phẩm, có thể hoàn toàn kích phát người dị năng...”

Ninh Thư một bên nổ súng, nghe thấy Giáo Y đại thúc huyền thuyên không biết đang nói cái gì, duỗi tai hướng sát Giáo Y đại thúc hỏi: “Đại thúc, chú nói cái gì đó?”

“Tang thi đã tới.” Giáo Y đại thúc nhàn nhạt nói.

Ninh Thư ‘nga’ lên một tiếng, tiếp tục giết tang thi, sau cùng trông thấy tang thi ngày càng đến gần, Ninh Thư trực tiếp nhặt trường côn trên mặt đất lên, có lẽ là cái cuốc, trực tiếp vịn khí gỗ vào đầu tang thi, sau đó cái đầu tang thi thoáng cái liền nổ tung.

Hiện tại Ninh Thư học tập thông minh, thời điểm bạo đầu giết chết tang thi, liền tức thì lách mình, miễn cho não óc tang thi văng tung tóe vào mặt.

Giáo Y đại thúc lui ra phía sau thật xa, quan sát Ninh Thư giết tang thi, tùy tiện giải quyết những tang thi tới gần hần.

Quang cảnh giằng co, mỗi người đều đem hết toàn lực giết tang thi, để tự cứu sống chính mình.

“Rống rống...”

Một đạo tiếng rống vô cùng có lực xuyên thấu vang lên, nghe được cái thanh âm này tang thi càng thêm trở nên bạo động, đốc sức liều mạng hướng công căn cứ xông vào.

Người chết cũng ngày càng nhiều, không khí cũng càng thêm vẫn đục, mùi thối, mùi máu tươi, bụi đất bay đầy trời...

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Truy tìm đại BOSS mặt thế (16)

Edit: Akito

“Rống rống...”

Lại là từng đợt tiếng rống có lực xuyên thấu vang lên, thanh âm này làm cho trái tim người đều nhảy lên hỗn loạn, khí huyết cồn cào, đầu óc choáng váng vô cùng.

Mà tang thi nghe thấy tiếng gào rú này thì bạo động không thôi, giống như được lực lượng nào đó tăng cường vậy, xao động lại tràn đầy lực lượng.

Trong lòng mọi người đều thực bất an, trưởng quan chỉ huy mọi người, la to: “Lui về căn cứ, nhanh lên.”

“Hoa Đóa Nhi, vào trong nhanh lên.” Trưởng quan hướng Ninh Thư hô.

Ninh Thư một giây giải quyết tang thi trước mặt, quay người chạy vào căn cứ, đứng ở bên cạnh Giáo Y đại thúc.

Tang thi cào công và tường của căn cứ, muốn tiến vào, nhìn xem tang thi cùng thủy triều giống nhau, da gà khắp người Ninh Thư đều nổi hết lên.

“Đến rồi.” Giáo Y đại thúc trầm thấp nói một tiếng, Ninh Thư quay đầu liền trông thấy một cái chấm đen, lấy mắt thường có thể thấy được tốc độ rất cao, cực kỳ nhanh liền đã bay tới đây, sau cùng trôi nổi ở trên khoảng không căn cứ.

Đây là một tên tang thi, tên tang thi này ngoại trừ sắc mặt phát xanh, liền cùng người bình thường tựa hồ không có khác nhau, hơn nữa tròng mắt của hần đang chuyển động, hiển nhiên không giống với tang thi bình thường, rõ ràng là hần có thị lực.

Cái cảm Ninh Thư thiếu chút nữa cũng rơi xuống đất rồi, cứng ngắc mà chuyển động cổ, nhìn về phía đại thúc lấp bắp nói: “Đại... Đại thúc, hần biết bay đây.”

Hoàn toàn vi phạm định luật trọng lực của Newton, tang thi biến dị gặp được trước kia chỉ là có năng lực bật lên tốt, tốc độ nhanh, nhưng lơ lửng ở giữa không trung như thế này, quả thực là đang khiêu chiến thế giới quan của con người.

Đại thúc híp mắt, quan sát tang thi trôi nổi ở trên không trung, nói: “Chẳng lẽ biến thành tang thi lại càng dễ tiến hóa?”

Tang thi giống như người này khiến cho căn cứ xôn xao, đặc biệt là hắc còn có thể bay lượn giống như thần tiên vậy, làm nhân tâm trong căn cứ chấn động lại bất lực, tên tang thi này thật sự quá cường đại.

Một cổ hơi thở tuyệt vọng tràn ngập dâng lên, lại làm cho lòng mọi người càng thêm hoảng hốt.

“Tê mồi, ông đây đến chiếu cố mày.” Một dị năng giả đối với tang thi phóng ra một đạo kim sắc dị năng, hướng tang thi đánh tới, tang thi cũng không có thoái tránh né một chút.

Ninh Thư hơi sùng sốt, tên tang thi này sẽ không rau cải như vậy đi, nhìn đến trâu bò như thế, liền như vậy đã bị đánh trúng sao.

Dị năng bay nhanh xuyên qua thân thể của tang thi, mọi người mới phát giác dị năng đánh trúng chỉ là một cái tàn ảnh, như vậy tang thi đi chỗ nào rồi.

“A...” Một đạo thanh âm thâm lương vang lên, mọi người quay đầu liền nhìn thấy dị năng giả vừa phóng thích dị năng đã bị tang thi đâm xuyên qua lồng ngực, trong tay tang thi vẫn còn nắm lấy trái tim đang nhảy lên phun ra máu huyết chảy đầm đìa.

Ánh mắt tang thi vô cùng lãnh khốc, trực tiếp đem dị năng giả ném vào bên trong bầy tang thi, tang thi phía dưới tức thì bạo động lên, xé rách thi thể của dị năng giả.

Tang thi biến dị trôi nổi ở giữa không trung, từng miếng từng miếng cắn trái tim dầm dề máu, Ninh Thư đuổi dài cổ, ‘ừm ực’ một tiếng nuốt từng ngụm nước bọt, một màn này thật sự vừa máu me vừa buồn nôn.

Mọi người cảm giác trái tim của mình giống như thức ăn bị tang thi từng miếng từng miếng gặm nuốt vậy.

Có quỷ xúc động xui xẻo làm vết xe đổ, trong lúc nhất thời mọi người cũng không dám lộn xộn, càng thêm không có khả năng xông lên.

Hoàn toàn chính là đi tìm chết a.

Nhiều người như vậy, xung quanh lại lặng ngắt như tờ, tiếng cảnh báo dồn dập có vẻ càng thêm chói tai.

Tang thi biến dị gặm nuốt xong trái tim trong tay, vuron đầu lưỡi thoáng liếm vết máu ở khóe miệng một cái, ánh mắt đặt ở trên một đám người dị năng giả, dùng ánh mắt dò xét đồ ăn mà đánh giá đám dị năng giả này, khiến cho người ta sợ hãi.

Trong lòng Ninh Thư suy nghĩ, tang thi biến dị có phải đối với dị năng giả tràn ngập năng lượng càng coi trọng hay không?

“Đại thúc, bây giờ chúng ta nên làm gì?” Ninh Thư tới gần Giáo Y đại thúc, hiện tại bất động giằng co là muốn làm gì?

Giáo Y đại thúc nhìn chăm chăm vào tang thi, “Còn có thể làm gì, chạy đi.”

Ninh Thư: ...

Mặc dù nói là như thế, nhưng hiện tại động cũng thật không dám động a, vạn nhất chính mình khê động liền bị tang thi móc ra trái tim thì làm sao bây giờ?

Nhất là dị năng giả, những người này chính là đối tượng bị tang thi biến dị đặc biệt chú ý, bị tang thi dùng một đôi mắt lãnh khốc vô tình nhìn vào, tựa hồ đang cân nhắc suy đoán hương vị đồ ăn như thế nào, áp lực quả thực không nhỏ.

“Không có biện pháp, mọi người cùng nhau xông lên đi.” Cô Lang lạnh mặt nói, “Cùng lên đi.”

Cô Lang vừa dứt lời, dị năng giả đều phóng xuất ra dị năng của mình hướng tang thi biến dị đánh tới, nhưng tốc độ của tên tang thi này quá nhanh, đều tránh thoát.

Ninh Thư: ...

Tên tang thi này thực biến thái, tồn tại vô địch như vậy làm sao đánh.

Đầu sỏ gây tội Giáo Y đại thúc vẫn đang đứng ở bên cạnh cô, nhưng cô mẹ nó lại không dám chỉ trích hắc, thật là xôn xao cầu.

Tang thi bị một vòng dị năng giả bao vây, luôn có một đạo dị năng đánh vào trên người của hắc, tang thi gào rú, đôi mắt đỏ bừng mà nhìn này đó những dị năng giả.

Tuy rằng có nhiều người quần lấy tang thi như vậy, nhưng một đoàn người Cô Lang cũng chẳng nhẹ nhàng gì, rất chặt vật.

Trưởng quan lại chỉ huy mọi người giết tang thi cấp thấp, một bên lại chú ý tình hình bên này của dị năng giả, người có mắt đều có thể nhìn ra tình huống của dị năng giả không ổn a.

Dị năng giả rất trân quý, một dị năng giả chết, căn cứ đều phải đau đến run rẩy, tuy rằng hiện tại có ít người có thể kích phát dị năng, nhưng số lượng dị

năng giả vẫn còn cực ít, là tài nguyên mỗi cái cần cứ đều tranh đoạt.

Trên mặt trường quan đều đỏ mồ hôi rồi, cơ bắp trên mặt co rút run rẩy, Ninh Thụ nhìn thấy nhưng lại không có cách nào, bởi vì loại quy cách chiến đấu này không phải cô có thể nhúng tay vào.

Ninh Thụ nghĩ nghĩ, nhắc riu muốn hướng bên trong vòng chiến đấu đi tới, toàn thân vận khí, tốc độ của cô rất nhanh, hơn nữa sức lực cũng rất lớn, hẳn có thể cùng tang thi biến dị bên trên đấu một trận.

Dị năng giả tuy rằng có dị năng, nhưng tốc độ cùng sức lực chưa chắc so được với cô, không nhìn thấy tang thi biến dị cường đại chính là tốc độ cùng sức mạnh vật lý sao?

“Cô làm gì vậy?” Giáo Y đại thúc kéo cánh tay Ninh Thụ lại, nhướn mày kinh ngạc hỏi.

Ninh Thụ có dự cảm nếu nói mình đi giết tang thi, tuyệt đối sẽ bị Giáo Y đại thúc khinh thường, vì vậy nói: “Cháu quá mót*.”

*Ý bà Thụ chắc là: Cháu mắc vệ sinh quá.

Giáo Y đại thúc: ...

“Hào hào đứng ở đây, cô chạy tới sẽ bị dị năng mà dị năng giả phóng xuất ra ngộ thương, không cần không biết tự lượng sức mình.” Giáo Y đại thúc nhàn nhạt nói, sau đó rút súng ống từ bên hông ra, híp mắt nhắm vào tang thi.

Ninh Thụ: ...

Tốc độ của tang thi quá nhanh, anh nha nếu có thể bắn trúng tang thi, bà đây quỳ xuống lạy anh.

Đại thúc bóp cò, cũng không có trực tiếp xạ kích tang thi, mà là nhắm vào khoảng không cách tang thi một đoạn nổ súng.

Sau đó Ninh Thụ liền thấy được một màn thần kỳ, thật giống như tang thi tự mình chủ động hướng viên đạn xông tới, tang thi trúng đạn rồi sao?!

Ninh Thụ ‘phù phù’ một tiếng quỳ xuống, mẹ nó, cái này cũng có thể.

Tang thi trúng đạn đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó cơ ngực rung động, cầm đạn từ trong cơ thể lấy ra.

Ninh Thụ đập đầu trên mặt đất, mẹ nó, chuyện này một cái hai cái đều phản khoa học như vậy.

Nhưng thời điểm tang thi lấy ra viên đạn, dị năng giả đồng thời phóng xuất ra dị năng cường đại nhất của mình, đánh vào trên người tang thi, sức mạnh khổng lồ trực tiếp làm cho tang thi nện xuống mặt đất thật mạnh, sức mạnh khổng lồ đến mức cảm giác giống như mặt đất cũng rung chuyển hai cái, bay lên rất nhiều tro bụi.

Quần áo tang thi rách nát không còn, nơi trên người bị dị năng đánh qua đều khắc sâu thấy xương, đứng ở nơi đó, ánh mắt đảo qua dị năng giả, cuối cùng dừng lại ở trên người Giáo Y đại thúc.

Tựa hồ đối với cái người đánh trúng mình này muốn khắc sâu ấn tượng.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Truy tìm đại BOSS mặt thế (17)

Edit: Akito

Tuy rằng tang thi biến dị bị dị năng giả đánh trúng, nhưng dường như cũng không có tổn thương đặc biệt gì, khiến cho mọi người cảm thấy bất đắc dĩ lại nhức hết cả bì.

Tang thi biến dị thực bình tĩnh nhìn chăm chú Giáo Y đại thúc, đại thúc sắc mặt nhạt nhẽo, làm cho Ninh Thụ cũng hoài nghi thần kinh bộ mặt của đại thúc bị hỏng, một chút biểu tình đều không có.

Nhưng thời điểm chăm chọc cô, vẻ mặt biểu tình xem thường khỏi nói có bao nhiêu sinh động a.

“Rỗng rỗng...”

Tang thi biến dị hướng Giáo Y đại thúc rống lên hai tiếng, tất cả mọi người đều cho rằng người kế tiếp bị mổ bụng chính là đại thúc, nhưng tang thi biến dị

lại quay người bay đi mất, chốc lát liền biến thành chấm đen nhỏ biến mất ở nơi chân trời.

Ninh Thư: chạy, rồi...

Tất cả mọi người đều thật mạnh thở ra một hơi, trên mặt đều là thần sắc như được sống lại xen lẫn nghĩ đến mà sợ.

Sắc mặt Sở Phụng phức tạp mà nhìn Giáo Y đại thúc, nhìn thấy vẻ mặt hân nhân nhật mà đem Hoa Đóa Nhi quỳ ở trên mặt đất kéo lên, trong lòng Sở Phụng không biết vì điều gì, như thiêu như đốt, trong lòng thực ghen ghét hai bàn tay trắng Hoa Đóa Nhi lại có một người nam nhân không rời không bỏ như vậy.

Cô Lang đứng ở bên cạnh Sở Phụng, trông thấy vẻ mặt Sở Phụng tựa u, tựa oán, tựa ghen, tựa tình, lạnh lùng nói: “Chẳng qua là một tên hạ đẳng không có dị năng, có chút kỹ thuật bắn súng, em thật sự muốn đem hắn trở thành anh hùng gì, Sở Phụng, trong lòng của em rốt cuộc nghĩ như thế nào?”

Sở Phụng thu hồi ánh mắt, hướng Cô Lang nói: “Em chính là cảm thấy hắn thật thần bí, khiến cho lòng người bất an, cho nên mới đặc biệt chú ý.”

Sở Phụng thấy vẻ mặt Cô Lang không tin, giải thích nói: “Hắn chẳng qua chỉ là một người không có thức tỉnh dị năng, ở đây mặt thể sống không dễ dàng, em chỉ là cảm giác người nam nhân này có chút nguy hiểm, cho nên mới đặc biệt chú ý hắn.”

Cô Lang nhìn thoáng qua Sở Phụng, lạnh giọng nói một tiếng: “Hi vọng là như thế.” Sau đó xoay người rời đi.

Sở Phụng cau mày, đuổi theo Cô Lang, “Anh đây là có ý gì, anh đang hoài nghi em sao? Đã như vậy, chúng ta còn ở bên nhau làm cái gì, anh ngay cả một chút tín nhiệm cơ bản nhất cũng không cho em”

“Một khi đã như vậy, chúng ta liền tách ra đi.” Sở Phụng hờn dỗi nhanh chóng đi vượt qua Cô Lang, lưu lại cho Cô Lang một bóng lưng tức giận.

Bên này, Ninh Thư đối với kỹ thuật bắn súng xuất thần nhập hóa của Giáo Y đại thúc quý phục rồi, vẫn luôn hỏi kỹ thuật bắn súng này là như thế nào luyện thành.

Giáo Y đại thúc nhân nhật mà nhìn lướt qua Ninh Thư, nói: “Cô có thể căn cứ hành động của đối phương, tính toán phương hướng động tác tiếp theo của hắn, tính ra khoảng cách giữa cô và đối phương, thời gian viên đạn bay tới, như vậy tỉ lệ chính xác sẽ rất cao.”

Giáo Y đại thúc nói thực nhẹ nhàng, tựa hồ là chuyện thực đơn giản dễ dàng vậy, không có gì ghê gớm.

Ninh Thư ‘phù phù’ một tiếng quý xuống, mẹ nó quá phức tạp đi, đại não này mà giải toán thì bao nhiêu nhanh a, Ninh Thư tỏ vẻ, phức tạp như vậy còn không bằng dùng riêu gây trực tiếp xông lên.

“Bị động bất động lại quý trên mặt đất, đầu gối không đau sao?” Giáo Y đại thúc khinh thường liếc nhìn Ninh Thư, “Không có tiền đồ.”

Vốn cũng không đau mấy, bị đại thúc nói như vậy, Ninh Thư cảm giác đầu gối đều sắp nát, đau quá a.

Trở lại phòng ở, Giáo Y đại thúc lại đi tắm rửa, lúc này mới bao lâu thời gian lại muốn tắm rửa.

Ninh Thư yên lặng cúi đầu kéo cổ áo ra ngửi ngửi, cùng đại thúc người mắc bệnh ưa sạch sẽ mức độ nặng ở chung lâu như vậy, Ninh Thư cảm thấy mình quá lười thôi.

Đại thúc tắm rửa đi ra, lại chỉ quần khăn tắm lông lèo, Ninh Thư cảm giác tay mình thật ngứa, thật muốn đem khăn tắm của đại thúc giặt xuống, ăn mặc như vậy còn không bằng không mặc đâu.

“Đi tắm rửa đi.” Giáo Y đại thúc lau tóc ướt sũng hướng Ninh Thư nói.

“Cháu cảm thấy rất tốt, không cần tắm rửa.” Ninh Thư nói, ở mặt thể ngay cả nước sạch để uống cũng là vấn đề, nào có nhiều nước như vậy mà xa xỉ tắm rửa.

Có chút mùi mồ hôi, kỳ thật cũng không khó có thể chịu đựng như vậy.

Tay Giáo Y đại thúc đang lau tóc dừng lại một lát, đạm mạc mà nhìn Ninh Thư, trông thấy ánh mắt này tóc gáy Ninh Thư liền dựng đi lên, Giáo Y đại thúc nâng chân bắt chéo, hai cái đùi thon dài vô cùng, phía dưới khăn tắm như ẩn như hiện.

Ninh Thư nghiêng đầu hướng khăn tắm quần quanh đại thúc nhìn xuống, thật sự là cào tâm cào phổi.

“Hoa Đóa Nhi, tôi đang nói chuyện với cô.” Đại thúc thấy Ninh Thư nghiêng đầu đôi mắt đăm đăm, một bộ dạng ngu ngốc, nhìn không được lên tiếng nói: “Đầu óc ngu xuẩn coi như xong, lỗ tai còn có vấn đề, cô hết thuốc chữa rồi.”

Ninh Thư phục hồi lại tinh thần, lau đi nước miếng nơi khóe miệng, ‘nga’ lên một tiếng, thời điểm chuẩn bị đi tắm rửa, chuông cửa vang lên, Ninh Thư vội vàng đi mở cửa.

Ngoài cửa trưởng quan mặc quân trang đứng đấy, thời điểm nhìn thấy trưởng quan, Ninh Thư rất kinh ngạc, hỏi: “Trưởng quan, bác tìm con có chuyện gì không?”

“Bác không phải tìm con, bác là tới tìm đồng bạn của con.” Trưởng quan nói xong liền đi vào nhà, nhìn chung quanh một vòng, đều không có nhìn thấy người, hướng Ninh Thụ hỏi: “Anh ta đâu?”

Người vừa mới còn ở đây, Ninh Thụ nói: “Phòng chừng là đi mặc quần áo rồi.”

Giáo Y đại thúc vừa rồi cũng chỉ quần khăn tắm.

Trưởng quan nhìn vào Ninh Thụ, nói: “Tuổi con không lớn lắm, liền cùng hấn ở bên nhau?”

Ninh Thụ: ...

Lời này là có ý gì, chẳng lẽ trưởng quan cho rằng đại thúc không có mặc quần áo là cùng cô kia gì, Ninh Thụ co rút khóe miệng, bác thuần túy nghĩ quá nhiều, chính là đại thúc người mà quý như vậy, có thích nữ nhân hay không vẫn là một vấn đề.

Chỉ trong chốc lát Giáo Y đại thúc liền từ trong phòng đi ra, bên trong là áo sơ mi trắng, bên ngoài mặc áo khoác màu đen, thời điểm nhìn thấy trưởng quan, về mặt hồ hững.

“Cái kia, tôi tìm anh có chút việc, chúng ta đi ra ngoài nói đi.” Trưởng quan hướng Giáo Y đại thúc nói, thái độ đối với Giáo Y đại thúc rất tôn trọng.

Ánh mắt Giáo Y đại thúc từ trên mặt Ninh Thụ đảo qua, gật gật đầu, liền đi theo trưởng quan đi ra ngoài, Giáo Y đại thúc quay đầu hướng Ninh Thụ nói: “Đôi bụng có bánh bích quy, cô không cần đụng vào thực phẩm, cô cũng có thể đợi tôi trở về nấu cơm.”

Ninh Thụ gật gật đầu, cũng biết hai người này có chuyện gì, còn phải tránh cô đi, có bí mật gì sao?

Giáo Y đại thúc mới đi không bao lâu, chuông cửa lại vang lên, Ninh Thụ có hơi kinh ngạc, nhanh như vậy liền trở về rồi, mở cửa chứng kiến cư nhiên là Sò Phụng.

Gương mặt Sò Phụng lạnh lùng mà nhìn Ninh Thụ, Ninh Thụ không chút suy nghĩ muốn đóng cửa lại, Sò Phụng chống cửa, lạnh giọng nói: “Hoa Đóa Nhi, cô đây là cái thái độ gì.”

Ninh Thụ điều động nội kinh trong thân thể, một vận khí liền đóng cửa lại, phui phui tay, không có việc gì không đăng tam bảo điện, người tới không có ý tốt, ngay cả cơ hội nói chuyện Ninh Thụ cũng không cho Sò Phụng.

Sò Phụng ở bên ngoài gõ cửa, người ở bên trong không chịu mở cửa, Sò Phụng lạnh giọng nói: “Hoa Đóa Nhi, tôi khuyên cô vẫn nên nhanh lên mở cửa, bằng không tôi liền dùng dị năng phá nát cửa của cô.”

Má ơi, kiêu ngạo như vậy a, đánh tới cửa luôn, Ninh Thụ cách cánh cửa nói: “Cô tìm tôi có chuyện gì.”

“Không phải tôi tìm cô, tôi tìm là bạn cùng phòng của cô.” Sò Phụng nói, “Hoa Đóa Nhi, cô nhanh mở cửa ra.”

Hôm nay là ngày mấy, như thế nào có nhiều người đến tìm Giáo Y đại thúc như vậy, chẳng lẽ đều bởi vì kỹ thuật bắn súng của đại thúc làm cho kinh diễm rồi sao?

“Đại thúc không có ở nhà, ngày khác cô lại đến.” Ninh Thụ nói.

“Hoa Đóa Nhi, tôi bảo cô mở cửa, cô đây là cái thái độ gì, phải hay không cảm thấy trở về căn cứ, có trưởng quan cho cô chỗ dựa, lại có nam nhân che chở cô, cô liền muốn lên trời?”

Giọng nói Sò Phụng cách một cánh cửa nhưng nghe ra cũng rất bén nhọn.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Truy tìm đại BOSS mặt thế (18)

Edit: Akito

Ninh Thụ hết chỗ nói rồi, cô căn bản đều không có sấp đến trước mặt Sò Phụng, nhưng người ta chính là vội vàng đến tìm cô gây phiền phức.

Cô đều cách nhân vật chính rất xa, vì cái gì a, chẳng lẽ do giá trị mị lực của cô quá thấp.

Ninh Thụ cân nhắc nên hay không phải đem một ít điểm thuộc tính thêm ở trên giá trị mị lực, một điểm giá trị mị lực thật sự là quá khó coi.

Trong phòng Ninh Thư đang tự hỏi nữ chính vì cái gì nhìn cô không vừa mắt, ngoài phòng Sở Phụng vừa đập cửa, vừa kêu tên của Ninh Thư.

Hoa Đóa Nhi, Hoa Đóa Nhi... Liên cùng đòi mạng giống nhau.

Ninh Thư mở cửa, tức giận hướng Sở Phụng hỏi: “Rốt cuộc cô có chuyện gì?”

“Tôi đến tìm bạn cùng phòng của cô.” Sở Phụng đẩy Ninh Thư ra, đi vào trong phòng dạo quanh một vòng, không có tìm thấy Giáo Y đại thúc, hướng Ninh Thư hỏi: “Hắn đâu rồi?”

Trong lòng Ninh Thư có loại cảm giác xôn xao cầu, đúng tình hợp lý chất vấn cô như vậy, Ninh Thư nói:

“Tôi đã nói hắn không ở nhà a.”

“Hắn đi đâu rồi?” Sở Phụng lại hỏi, Ninh Thư trực tiếp trợn trắng mắt nói: “Tôi làm sao biết a?!”

Sở Phụng dứt khoát ngồi ở trên ghế sa lon chờ, Ninh Thư vừa thấy động thái này của cô ta, ngây ngẩn cả người, đây là ý gì, này còn muốn chờ Giáo Y đại thúc trở về sao?

Ninh Thư cùng Sở Phụng đều không nói gì, trong phòng im ắng, Ninh Thư cũng không có ý tứ chiêu đãi khách nhân, ngay cả ly nước cũng không có rót cho Sở Phụng.

“Hoa Đóa Nhi, cô có quen biết bạn cùng phòng của cô hay không?” Sở Phụng đột nhiên hướng Ninh Thư hỏi, “Đúng rồi, hắn tên là gì?”

Tên của Giáo Y đại thúc là gì cô cũng không biết a, biệt hiệu là kẻ điên, nhưng lại không biết tên thật.

Ninh Thư lắc đầu nói: “Không biết.”

Sắc mặt Sở Phụng không tốt, “Hoa Đóa Nhi, cô có ý gì, tôi chỉ là hỏi tên một chút thì làm sao vậy.”

Tê mòi, cô thật sự không biết tên thật của đại thúc là gì, Ninh Thư không kiên nhẫn nói: “Tôi nói không biết là không biết.”

“Cô...” Sở Phụng bị thái độ của Ninh Thư làm cho nghẹn đến không nhẹ, lạnh giọng nói: “Hoa Đóa Nhi, cô đừng quá đắc ý.”

“Tôi đắc ý cái gì, có cái gì để đắc ý đây.” Ninh Thư hoàn toàn không thể lý giải ý tứ của Sở Phụng, chẳng lẽ Sở Phụng cho rằng cô có ý không nói tên của đại thúc?

Một cái tên mà thôi, không có gì không thể nói.

Sắc mặt Sở Phụng đông lạnh, trên tay toát ra băng tuyết hướng về Ninh Thư, Ninh Thư lập tức rút súng ống ra, lạnh giọng nói: “Sở Phụng, cô làm gì vậy?”

“Hoa Đóa Nhi, cô chẳng qua chỉ là một người hạ đẳng không có thức tỉnh dị năng, cô lại dám nói chuyện với tôi như vậy, cô có tin hay không cho dù tôi giết cô, trưởng quan cũng sẽ không nói gì.” Sở Phụng lạnh giọng nói.

Ninh Thư cảm thấy quá vô ngữ, hít mắt nhắm vào Sở Phụng, lớn tiếng nói: “Sở Phụng, cô có phải hay không đầu óc có vấn đề, lại chạy đến nhà của tôi giết tôi.”

Thật sự không hiểu nổi trong lòng nữ chủ quân đang suy nghĩ gì.

“Chỉ bằng thái độ của cô đối với tôi, tôi giết cô cũng không đủ.” Băng tuyết trong tay Sở Phụng xoay tròn, băng tuyết rất bén nhọn, cùng không khí tiếp xúc, toát ra khói trắng dồn dập.

Con mẹ nó, thật sự là bệnh tâm thần a, tâm tư của nữ chính là như thế nào a?

Ninh Thư trông thấy Sở Phụng đối với mình một bộ dạng hận đến ngứa răng, suy tư chính mình phải hay không ở nơi nào đắc tội quá mức với Sở Phụng rồi, từ khi đến căn cứ, cô cùng Sở Phụng liên không có lui tới gì đi.

Giáo Y đại thúc cùng trưởng quan nói chuyện đã trở về, đi vào trong phòng liền chứng kiến hai cô gái đang giằng co, nhướng đôi lông mi anh tuấn, lên tiếng nói: “Hai người đang làm gì vậy?”

Đại thúc vừa nói, một bên lại rút súng ống từ bên hông ra chĩa vào Sở Phụng, thời điểm Sở Phụng đối mặt với Giáo Y đại thúc liền có vẻ khản trương hơn nhiều, dù sao người này ngay cả tang thi cũng có thể bắn trúng, Sở Phụng cũng không cho rằng tốc độ của mình có thể theo kịp tang thi.

Giáo Y đại thúc nhìn về phía Ninh Thư, nhàn nhạt nói: “Không biết cho cô ăn để làm gì, bị người đánh tới cửa, không có tiền đồ.”

Ninh Thư: ...

Sở Phụng thu hồi băng trầy trong tay mình, hướng Giáo Y đại thúc nói: “Anh thu súng lại đi, tôi không phải là địch nhân.”

Giáo Y đại thúc thu hồi súng ống, lạnh lùng hướng Sở Phụng hỏi: “Chuyện gì?”

Sở Phụng nhất thời không biết nên nói cái gì, cô đến tìm người nam nhân này chính là xúc động nhất thời, bởi vì người nam nhân này, mà cô cùng Cô Lang cãi nhau.

“Tôi cãi nhau với Cô Lang.” Sở Phụng đem ý nghĩ trong lòng mình buộc miệng thốt ra, quan sát Giáo Y đại thúc.

Về mặt Giáo Y đại thúc biểu tình không thể hiểu được cộng thêm một bức, loại vẻ mặt này vẫn là lần đầu tiên Ninh Thư chứng kiến xuất hiện ở trên mặt Giáo Y đại thúc, Giáo Y đại thúc kinh ngạc nói: “Đâu có chuyện gì liên quan tới tôi?”

Ninh Thư: PHỐC...

Sắc mặt Sở Phụng lúc xanh lúc trắng, lại nhìn đến vẻ mặt Ninh Thư nín cười, cả người giống như đang ngâm ở trong nước sôi vậy, toàn thân đều nóng rát.

Sở Phụng thoáng cái liền chạy ra khỏi phòng, đóng sập cửa mà đi, cửa tức khắc thoáng ‘Bang’ một cái phát ra tiếng vang lớn, ngay cả bụi bặm trên tường cũng rơi xuống.

Ninh Thư đảo đảo lỗ tai của mình, âm thanh thật sự quá lớn a.

Ninh Thư xoay đầu lại hướng đại thúc nói: “Đại thúc, người ta đây là tới tìm chú làm nũng đấy.”

“Cái quý gì vậy?” Đại thúc cau mày, hướng Ninh Thư nói: “Phui phui ghé sô pha đi.”

Ninh Thư: “Tại sao phải phui phui ghé sô pha?”

“Chỗ bị cô ta ngồi qua thực dơ.” Giáo Y đại thúc nhàn nhạt nói.

Ninh Thư: (๐๐๐)

Quả thực hết thuốc chữa.

Giáo Y đại thúc làm chút cơm cho Ninh Thư, phần cơm chỉ đủ để một người ăn, Ninh Thư hỏi: “Chú không ăn sao?”

“Tôi ăn rồi.”

Đại thúc nhàn nhạt nói.

Ninh Thư bĩu môi, trưởng quan mời chú ăn cơm cũng không mang theo cô.

“Đại thúc a, chỉ có một cái giường, cháu ngủ ở đâu?” Đây là căn phòng một gian, cũng chỉ có một cái giường, cho nên hiện tại Ninh Thư liền muốn biết cô ngủ ở nơi nào.

Giáo Y đại thúc nhàn nhạt nói: “Cô muốn ngủ với tôi?” Lúc đại thúc nói chuyện mắt kiếng gọng vàng phản xạ ánh sáng, nhìn xem hết sức ma quỷ cùng nguy hiểm.

Ninh Thư vội vàng xua xua tay nói: “Cháu ngủ ghé sô pha là được rồi.”

Đại thúc ‘ừ’ một tiếng, hiển nhiên rất hài lòng đối với đề nghị này, Ninh Thư bĩu môi, cô đầu gì cũng là một nữ nhân, chẳng lẽ đại thúc một người nam nhân không nên ngủ ghé sô pha, biểu hiện một chút phong độ của đàn ông sao?

Cảm thấy đại thúc căn bản cũng không có coi cô là nữ nhân.

Buổi tối, Ninh Thư cuộn tròn ở trên ghế sô pha, về mặt oán niệm mà nhìn đại thúc nằm ở trên giường, mẹ nó thật dễ cô ngủ ghé sô pha a.

“Tút TUT TUT TUT...”

Thời điểm nửa đêm, Ninh Thư đang ngủ say, một hồi tiếng cảnh báo chói tai vang lên, Ninh Thư liền cùng mang bệnh kinh hấp hối ngồi dậy, cả người đều ngáo ngáo ngơ, quay đầu trông thấy đại thúc đã xoay người đi xuống giường, mặc vào áo khoác.

“Tang thi đến công kích căn cứ, mau đứng dậy.” Đại thúc kéo cổ áo sơ mi một chút, cài nút áo trên cổ tay áo sơ mi.

Ninh Thư: hơn nửa đêm còn đến công thành, tổn thọ a.

Ninh Thư bay nhanh từ trên ghế salon nhảy xuống, cầm lấy súng ống trên mặt bàn, cây gậy cùng rìu theo sau lưng đại thúc đi ra cửa.

Rất nhiều người đều vội vàng hướng cổng căn cứ chạy tới, thậm chí có người ngay cả quần áo cũng chưa có mặc xong, một bên chạy một bên mặc quần áo.

Đến cổng căn cứ, đèn pha cực lớn chiếu vào tang thi ở bên ngoài căn cứ, này đó tang thi không biết mệt mỗi hướng căn cứ xông vào, coi như là bị cổng căn cứ cùng lưới điện ngăn lại, bị lưới điện làm cho toàn thân bốc khói biến thành màu đen cũng không biết sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Truy tìm đại BOSS mặt thế (19)

Edit: Akito

Tang thi thật sự quá thú, mùi vị hư thối quả thực có thể làm người ngạt thở hôn mê, Ninh Thu đứng ở trên tường cao của căn cứ, quan sát tang thi phía dưới, trong lòng cảm thấy thật khổ bức a.

Thời gian cô đến mặt thế đã lâu như vậy, gen dịch cũng đã giao cho trưởng quan, vì cái gì vẫn chưa hoàn thành nhiệm vụ, hệ thống còn chưa cho cô trở về?

“Rỗng rỗng...”

Tiếng gào rú này cực kỳ quen thuộc, nghe thấy chính là tang thi biến dị hồi sáng, thật đúng là không dứt, muốn cùng cái căn cứ này giằng co sao?

Bom hòa tiễn hướng tang thi bắn tới, nhưng lại có vô hạn vô biên tang thi hướng bên này xông tới.

Buổi tối thị lực của con người có hạn, dị năng giả có thị lực siêu cường, nhưng đối với người bình thường chính là một sự thử thách.

Tang thi biến dị lơ lửng ở giữa không trung, đèn pha đều tập trung ở trên người của hắn, quần áo rách nát trên người tang thi biến dị trước kia đã thay đổi, mặc vào quần áo mới, nhìn đến cùng người bình thường không có gì khác nhau.

Ninh Thu ngẩng đầu nhìn tên tang thi này, thiết tình có hơi bức bối a, tên tang thi có trí tuệ giống như con người, còn có nhiều tang thi làm thủ hạ như vậy, đối phó liền có vẻ đặc biệt khó khăn.

Quả thực cùng bất hack giống nhau.

Ninh Thu nổ súng bắn nát đầu tang thi cấp thấp, tang thi biến dị ắt có dị năng giả đi đối phó, nhiều dị năng giả như vậy đối phó với tang thi biến dị cũng có vẻ hữu tâm vô lực, dị năng giả hơi chút không chú ý liền bị tang thi biến dị móc ra trái tim.

Quả thực làm cho nhân tâm lạnh lẽo.

Ninh Thu một bên giết tang thi, một bên chú ý tình hình của tang thi biến dị, đại thúc cũng không có động thủ, liền giống như theo tới đi mua xì dầu vậy.

Nhưng ai cũng không có nói gì, dường như không có trông thấy thành thành thoi thoi Giáo Y đại thúc.

Ninh Thu đang giết tang thi, đột nhiên cảm giác có một cỗ lực lượng khổng lồ nện ở phía sau lưng của cô, thân thể không chịu nổi mà hướng phía trước bay đi, điểm chết người nhất chính là, cô mẹ nó lại hướng phía tang thi biến dị bay tới.

Ninh Thu nhanh chóng vận khí, vòng trở về, quay đầu nhìn đến cư nhiên là Sở Phượng ra tay.

Trong lòng Ninh Thu đều là Fuck Your Mom, thật không thể chống lại cốt truyện sao, chẳng lẽ cô thật sự phải chết ở trong tay Sở Phượng, giống như nguyên bản cốt truyện bị tang thi phanh thây.

Trong lòng Ninh Thu tức thì liền hiểu vì cái gì thời gian lâu như vậy hệ thống không có triệu hoán cô trở về, còn có một chuyện như vậy.

“Hoa Đóa Nhi, tránh đi.” Giáo Y đại thúc hướng Ninh Thu la to, rút ra súng ống đối với phương hướng của Ninh Thu bắn một phát.

Viên đạn cũng không có bắn trúng Ninh Thu, mà là bắn trúng tang thi ở sau lưng Ninh Thu, thời điểm Ninh Thu cố sức chạy trốn vẫn bị tang thi gây thương tổn phía sau lưng, cảm giác móng tay tang thi cào ở phía sau lưng rất đau.

Trong lòng Ninh Thu tức giận đến muốn chết, cũng không quan tâm gì nữa, hướng Sở Phượng xông tới, liền đối với Sở Phượng bắn một phát súng, Sở Phượng phóng xuất ra băng trụ ngăn lại viên đạn của Ninh Thu.

Tê môi, chết cũng phải lôi kéo người chôn cùng, Ninh Thu vận khí chạy tới bắt lấy cổ áo của Sở Phượng, sau đó coi Sở Phượng giống như dây roi vậy

dùng sức nện trên mặt đất, một cái hai cái...

Sồ Phượng xanh cả mặt, máu tươi trong miệng phun ra, ánh mắt nhìn đến Ninh Thụ có chút sợ hãi.

Cô Lang trông thấy tình huống của Sồ Phượng như vậy, hấp tấp chạy tới viện trợ Sồ Phượng, Ninh Thụ trực tiếp vận khí đem côn gỗ vót nhọn hướng trái tim Sồ Phượng đâm vào, Sồ Phượng giật thân thể, trái tim tránh được côn gỗ, đâm vào trên bụng Sồ Phượng, Sồ Phượng đau nhức kêu rên.

Cô Lang chạy tới, trên tay liền lóe lên lói quang muốn đánh vào trên đầu Ninh Thụ, nhưng một giây sau bàn tay của Cô Lang bị một viên đạn xuyên qua, máu tươi phun tung tóe.

Ninh Thụ chỉ hơi sùng sốt một chút, tay đã bị người túm chặt, Ninh Thụ không chút suy nghĩ liền cầm côn gỗ muốn phản kích.

“Nhóc con, là tôi.” Giọng nói của Giáo Y đại thúc thực trầm thấp, lúc này Ninh Thụ mới bình tĩnh trở lại, ngẩng đầu nhìn Giáo Y đại thúc.

“Không có tiền đồ.” Giáo Y đại thúc lời kéo Ninh Thụ đi vào căn cứ, cũng không có ý định quản tang thi ở cổng ra vào nữa.

Trở lại phòng ở, Ninh Thụ cảm giác phía sau lưng của mình rất đau, vô cùng đau, tựa như miệng vết thương đổ máu lại xát thêm muối, đau đến mức cơ thể Ninh Thụ cũng bắt đầu run rẩy.

Chẳng lẽ nhiệm vụ lần này thật sự không thể hoàn thành.

“Năm xuống.” Giáo Y đại thúc hướng Ninh Thụ nói, Ninh Thụ có chút mờ mịt mà nhìn ống kim trong tay Giáo Y đại thúc, hỏi: “Đại thúc, chú làm gì vậy?”

“Cô đã lây nhiễm virus tang thi.” Đại thúc liền đối với cánh tay Ninh Thụ đâm một kim, toàn bộ kim tiêm đều chui vào trong làn da, mẹ nó đau quá, tê mõi, có thể ôn nhu một chút hay không.

Ninh Thụ tức thì ý thức được một vấn đề, cô bị tang thi cào, bị lây nhiễm virus tang thi, như vậy phải hay không cô sẽ bị biến thành một con tang thi?

Con mẹ nó, này làm sao có thể?!

Nghĩ đến trước đó Giáo Y đại thúc không chút do dự giải quyết một đặc công bị lây nhiễm, cô chắc không phải cũng bị đại thúc giải quyết đi?

Ninh Thụ chịu đựng đau nhức ở trên lưng hướng đại thúc hỏi: “Đại thúc, chú tiêm gì cho cháu vậy?”

Chắc không phải xem ở hai người xem như có quen biết một đoạn thời gian, tiêm thuốc giúp cô chết không đau đớn?

Giáo Y đại thúc cau mày nhìn Ninh Thụ, nói: “Loại thuốc này có thể tạm thời tránh cho đại não của cô bị virus ăn mòn.”

Nghe nói như thế, trong lòng Ninh Thụ thờ dãi một hơi, chắc có lẽ đại thúc không trực tiếp giết chết cô như thế, đoán chừng muốn cô trở thành một đối tượng nghiên cứu, nhưng vậy cũng tốt.

“Đại thúc, cái kia có thể cho cháu chút liều giảm đau sao?” Hiện tại Ninh Thụ đau muốn chết rồi, chỗ bị tang thi cào trở nên nóng rát, loại nhiệt độ này bắt đầu lan khắp toàn thân.

Ninh Thụ thậm chí đều có thể nghe thấy té bào trong cơ thể mình cũng đang kêu rên, bị virus cường đại xâm lấn, ngay cả đầu óc cũng bắt đầu thấy đau và nóng lên, phát hỏa.

Virus lan tràn đến đầu óc của cô, Ninh Thụ rốt cuộc đã minh bạch vì cái gì tang thi như cái xác không hồn, quái vật không có bất luận tư duy gì, lực phá hoại của loại virus này quá cường đại.

“Hoa Đóa Nhi, tập trung tinh thần.” Đại thúc vỗ mặt Ninh Thụ, Ninh Thụ cố gắng mở to hai mắt nhìn vào Giáo Y đại thúc.

Ninh Thụ rất đau rất đau, cũng không biết đau đớn bao lâu, hết thấy trước mắt đều trở nên mơ hồ.

Từng luồng mùi thơm tràn ngập dụ hoặc chưa từng có truyền vào cái mũi của cô, cả người vô cùng đói khát, muốn bổ nhào vào người nam nhân trước mặt này, đè trên người hắn, cắn cổ hắn, phủ lên bộ ngực hắn, sau đó móc ra trái tim đang nhảy lên tràn ngập sức hấp dẫn của hắn.

Ninh Thụ muốn lên tiếng, kết quả lại phát hiện hệ thống phát âm của mình đã bị phá hủy, nói không nên lời bất luận cái gì, thời điểm há mồm lên tiếng yết hầu liền cùng có gió lọt vào giống nhau, phát ra thanh âm ‘ha ha’.

Con mẹ nó, nhân sinh thật là tràn ngập ác ý, cô mẹ nó cư nhiên biến thành một con tang thi.

Muốn vận khí, lại phát hiện khí kinh tu luyện trong thân thể mình đã không còn, thân thể cũng trở nên vụng về.

Ninh Thụ: ...

Thế nhưng cô hiện tại quá đói, quá đói a, hơn nữa bên người còn có một đại người sống, Ninh Thụ vươn tay muốn bắt lấy Giáo Y đại thúc.

Một đồ vật lạnh lẽo tối như mực đặt ở trên trán của cô, dùng có dùng súng chìa vào cô, Ninh Thụ sợ hãi tức thì giật mình một cái, thu hồi móng vuốt.

Giáo Y đại thúc quan sát Ninh Thụ, “Có ý thức?”

Ninh Thụ có chút nghe không rõ Giáo Y đại thúc đang nói cái gì, virus phá hủy thính lực của cô, hơn nữa đôi mắt tròn to cũng không thấy rõ, liền cùng mắt bị cận thị 800 độ giống nhau, ngoài phạm vi mười mét người hay là vật cũng chẳng phân biệt được.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Truy tìm đại BOSS mặt thế (20)

Edit: Akito

Giáo Y đại thúc cùng Ninh Thụ nói chuyện, nhưng về mặt Ninh Thụ lại mông bốc, căn bản nghe không rõ Giáo Y đại thúc đang nói cái gì.

Đại thúc cũng liền từ bỏ cùng Ninh Thụ nói chuyện, Giáo Y đại thúc từ trong vali tìm ra một cái máy trợ thính đeo ở bên tai Ninh Thụ.

Ninh Thụ: ...

“Như vậy có thể nghe được sao?” Giáo Y đại thúc nâng cao âm lượng hỏi, Ninh Thụ gian nan gật gật đầu. Kỳ thật cũng nghe không rõ lắm.

Cũng không biết do thuốc của đại thúc hữu dụng, hay do trong lòng cô vẫn nghĩ đến chuyện nhiệm vụ, kiên trì muốn hoàn thành nhiệm vụ, cư nhiên giữ cho lý trí của mình được thanh tỉnh.

Nhưng khát vọng đối với thịt người lại một chút cũng không có giảm bớt, khứu giác trở nên nhạy bén vô cùng, hương vị của căn cứ này thật sự quá thơm, cho dù trong đáy lòng Ninh Thụ đối với thịt người thực chống lại cùng ghê tởm, nhưng bản năng cứ muốn ăn.

Má ơi, này đấu tranh trong nội tâm thật đúng là mất hồn a.

Gian nan vượt qua một đêm, Ninh Thụ hoàn toàn biến thành một con tang thi, không thể nói chuyện, động tác chậm chạp, tùy thời đều ở vào trạng thái đói khát, tùy thời đều muốn ăn sạch người nam nhân ở bên cạnh này, mỗi lần cô vừa lộ ra ý nghĩ như vậy, tức khắc liền có họng súng đen sì chìa vào cô.

Làm cho trái tim không còn đập của Ninh Thụ cũng co rút hai cái.

Cái này hẳn nên gọi là chuyện gì, con mẹ nó nhiệm vụ của cô phải làm sao bây giờ.

“Bây giờ chúng ta phải rời khỏi căn cứ này.” Giáo Y đại thúc hướng Ninh Thụ nói, Ninh Thụ thực gian nan mới nghe hiểu được, bất quá Ninh Thụ cũng hết sức tán thành chuyện rời khỏi căn cứ, cô bây giờ là một con tang thi, ở căn cứ chính là một quái vật bị người đánh giết.

Đặc biệt là Sô Phượng nếu như không có chuyện gì mà nói, tuyệt đối sẽ tìm cô báo thù, cảm giác Sô

Phượng cũng không dễ dàng chết đi như vậy đâu, dầu gì cũng là súng nhĩ của thế giới, khí vận thêm thân.

Nhưng là hiện tại Ninh Thụ căn bản đi không nhanh a, nhìn đến Giáo Y đại thúc bước chân duỗi dài ở phía trước, chính là làm thế nào cũng không đuổi kịp a.

Giáo Y đại thúc quay đầu lại trông thấy động tác Ninh Thụ thông thả, trở về ngồi chồm hổm xuống, lớn tiếng hướng Ninh Thụ nói: “Leo lên, tôi cõng cô đi.”

Ninh Thụ nhìn vào áo sơ mi trắng bóc cùng áo khoác màu đen của đại thúc, nếu cô làm nó dơ, đại thúc sẽ giết cô đấy.

“Leo lên nhanh lên, thừa dịp người khác đều đang bận, chúng ta đi nhanh thôi.” Giáo Y đại thúc xoay đầu lại thấy Ninh Thụ bất động, liền kéo mu bàn tay của Ninh Thụ đến trên lưng mình.

Trong lòng Ninh Thụ rất cảm động, sau đó nước miếng chảy ra, đặc biệt là nhìn đến cái cổ trắng như tuyết của đại thúc, thật muốn cắn một miếng, thơm quá đi, chưa từng có cảm thấy đại thúc mê người như vậy.

“Hoa Đóa Nhi, nếu cô lưu lại nước miếng ở trên người của tôi, cô chờ đầu nở hoa đi.” Đại thúc lạnh lùng nói.

Ninh Thụ cảm thấy quá oan uổng, cô bây giờ là một nhân sĩ tàn tật, loại chuyện chảy nước miếng này, đầu óc của cô chính là hoàn toàn không khống chế được.

Đại thúc đem Ninh Thư nhét ở trong xe, sau đó lái xe rời đi căn cứ, những người khác không biết tình huống đều lóe người.

Cô Lang bị đại thúc bắn xuyên qua tay quần lấy băng vải, tôi gây khó dễ, lại phát hiện người đã đi nhà trống không rồi, Cô Lang tức giận đem đồ vật trong phòng có thể phá hư đều đập nát.

Mà Giáo Y đại thúc đã chạy trốn cách căn cứ rất xa, Ninh Thư muốn hỏi đại thúc đi nơi nào, nhưng lại nói không ra lời, mỗi lần cô há miệng ra, đại thúc đều cho rằng cô muốn cắn người, chĩa họng súng vào đầu của cô, như vậy khiến Ninh Thư tâm nguyện không thôi.

Cô chỉ muốn nói chuyện mà thôi a.

Giáo Y đại thúc mang theo Ninh Thư đến một phòng thí nghiệm, phòng thí nghiệm này ở nơi rất hoang vắng, cửa vào vẫn là được che ở phía dưới một tàng cây khô.

Bất quá Ninh Thư càng hướng bên trong đi, càng cảm thấy quen thuộc, chỗ này cô đã từng tới đây, phòng thí nghiệm này lẽ nào chính là hang ổ của đại thúc sao?

Ninh Thư trông thấy ở bên trong một cái bình thủy tinh cực lớn ngâm một cỗ thi thể, là một cỗ thi thể nữ nhân xinh đẹp, đường cong cơ thể nóng bỏng, Ninh Thư xem xét khuôn mặt của người này, lại càng hoảng sợ, người này mẹ nó không phải là Lăng Tuyết sao?

Cơ bắp trên mặt có hơi vận vẹo, xem ra trước khi chết đã nhận lấy không ít thống khổ.

Ninh Thư cảm thấy trong lòng quá lạnh quá lạnh, cảm giác Giáo Y đại thúc đem cô mang đến nơi này có điểm bất hảo tâm, chắc không phải không muốn giải phẫu người nữa, chuyển sang giải phẫu tang thi đi.

Ninh Thư dùng một đôi mắt cận thị mê ly nhìn Giáo Y đại thúc, Giáo Y đại thúc cởi bỏ áo khoác màu đen, thay vào áo blouse trắng, phối hợp với mắt kiếng gọng vàng đang sáng lên của hắn, Ninh Thư đều phải bị dọa té đài.

Vừa thấy như vậy, càng thêm giống nhà khoa học biến thái rồi.

“Năm xuống.” Giáo Y đại thúc nâng mắt kiếng trên sống mũi.

Ninh Thư: chú nói cái gì, cháu căn bản không nghe thấy, không nghe thấy, không thấy...

“Năm ở trên bàn giải phẫu.” Giáo Y đại thúc lại hướng Ninh Thư kêu, thanh âm lần này khá lớn, toàn bộ phòng thí nghiệm cũng có tiếng vang.

Ninh Thư vẫn trung vẻ mặt mộng bức, không có nghe thấy cái gì, năm xuống để bị hắn giải phẫu sao?

“Cô thật ra rất biết giả ngu đấy.” Giáo Y đại thúc hướng Ninh Thư đi tới, Ninh Thư lui về phía sau,

Giáo Y đại thúc trực tiếp kéo lấy Ninh Thư, sau đó đem cô đặt ở trên bàn giải phẫu.

Sau cùng tứ chi đều bị còng tay ở trên bàn giải phẫu khóa lại, trong lòng Ninh Thư thật lạnh thật lạnh, rốt cuộc đã hiểu được lúc đó Lăng Tuyết nằm ở trên bàn giải phẫu có cảm giác gì, mặc kệ người chặt vật cắt a.

Cứu mạng a.

Ninh Thư dốc sức liều mạng hướng Giáo Y đại thúc nhảy nhảy mắt, đại thúc cầu buông tha, có nhiều tang thi như vậy, chú làm gì lại muốn giải phẫu cháu a.

Giáo Y đại thúc thấy đôi mắt của Ninh Thư chớp nhảy không ngừng, “Ồ, đôi mắt cũng muốn mù ư, virus trên người tang thi biến dị cũng biến dị?”

Ninh Thư: ...

Giáo Y đại thúc cầm ống tiêm, muốn từ trên cánh tay Ninh Thư rút ra chút máu, kết quả lại không có tìm được mạch máu, Giáo Y đại thúc tựa hồ có chút không kiên nhẫn, trực tiếp đâm vào cổ động mạch chủ của Ninh Thư, rút ra một ống tiêm máu.

Ma ma, cứu mạng a, đại thúc quá biến thái quá ma quỷ a, tuy rằng virus phá hủy thần kinh của cô, không cảm thấy đau đớn, nhưng cảm giác này lại quá thấm người đi.

Thấy đại thúc đang bận rộn, tựa hồ không có ý muốn giải phẫu cô, trong lòng Ninh Thư thở phào nhẹ nhõm một hơi, tròn to đôi mắt cận thị nhìn quanh khắp nơi, sau đó chứng kiến một thi thể trắng bệch ngâm trong Formalin, Ninh Thư ‘ùng ực’ nuốt xuống từng ngụm nước bọt, muốn tiến đến xé rách, đối không chịu nổi.

Vừa ghê tởm vừa khát vọng, Ninh Thư cảm thấy đều muốn điên rồi, nhìn thấy đại thúc ở trong phòng thí nghiệm nghiên cứu máu của cô, lại ngửi được mùi hương trên người đại thúc, trong lòng thật sự như thiêu như đốt.

Cầu ban chút đồ ăn, Ninh Thư cảm thấy chính mình hiện tại là một quái vật chỉ muốn ăn.

Bận việc một hồi, đại thúc rửa tay mình sạch sẽ nhiều lần, sau đó mới ngồi xuống bên cạnh bàn giải phẫu, nhìn vào Ninh Thụ nói, “Nhóc con, giữ vững lý trí đi.”

Ninh Thụ muốn khóc, chú nha lắc lư ở bên cạnh, chính là có lý trí cũng không khống chế được a, chú nha căn bản là không biết được nỗi khổ trong lòng của cháu.

Giáo Y đại thúc ở trước mặt Ninh Thụ, ăn một chút bánh bích quy khô, còn uống nước, thấy Ninh Thụ nhìn mình chăm chăm, hỏi: “Cô muốn ăn.”

Tôi mẹ nó muốn ăn anh a, trong lòng Ninh Thụ gào thét, gian nan hướng đại thúc gật gật đầu, đại thúc bẻ một ít bánh bích quy đặt ở trong miệng Ninh Thụ, Ninh Thụ gian nan nhai hai cái, nuốt xuống, đây là cái quý gì, một chút cũng không thể ăn.

Liên giống như cho người ăn hạt cát vậy.

Nếu đại thúc có thể phóng chút máu cho cô thì thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Truy tìm đại BOSS mặt thế (21)

Edit: Akito

Ninh Thụ ngốc ở trong phòng thí nghiệm không biết bao lâu, mỗi ngày đều bị bỏ đói, nhưng lại không có bị chết đói, chỉ là cảm giác muốn ăn này rất tra tấn người.

Giáo Y đại thúc cảm ứng nghiệm, nắm lấy cằm Ninh Thụ rút vào trong miệng cô một ít chất lỏng, Ninh Thụ chép miệng chắc lưỡi, không có mùi vị gì, đây là cái gì.

Ninh Thụ cố gắng dùng ánh mắt mê ly của mình hỏi thăm Giáo Y đại thúc đây là cái gì? Sóng điện não của đại thúc rút cuộc cũng có thể cùng Ninh Thụ câu thông một lần, nói: “Đây là gen dịch.”

Ninh Thụ: Phốc...

Cho cô con tang thi này uống gen dịch làm cái gì.

Giáo Y đại thúc cau mày, hỏi: “Không có cảm giác gì sao?”

Ninh Thụ lắc đầu, cảm giác gì cũng không có a, chính là không quá đói bụng, không còn loại cảm giác đói bụng đến mức muốn chết muốn sống nữa.

Chẳng lẽ gen dịch này vẫn có nguồn năng lượng sao?

“Nhóc con, hiện tại sao rồi, hiện tại có cảm giác gì?” Giáo Y đại thúc lại hỏi.

Ninh Thụ há to miệng, dùng khẩu hình nói cho Giáo Y đại thúc là mình không quá đói bụng.

“Phải hay không cảm thấy không có đói bụng như trước?” Giáo Y đại thúc suy đoán, Ninh Thụ lập tức gật gật đầu.

Trên mặt Giáo Y đại thúc hiện vẻ đã hiểu ra, nói: “Khó trách tang thi cũng có hứng thú với gen dịch, tang thi cảm thấy hứng thú với con người, coi con người là thức ăn, có lẽ tang thi cũng muốn bổ sung gen trong cơ thể, biểu hiện trực quan chính là cực kỳ khát vọng con người.”

Ninh Thụ: ...

Nhà khoa học biến thái thật đáng sợ.

Vô luận là dị năng giả, hay là tang thi biến dị thì mục đích cuối cùng đều chính là muốn tiến hóa nhân

loại, Giáo Y đại thúc lại một lần nữa rút một ít gen dịch vào miệng Ninh Thụ.

Ninh Thụ cảm thấy rất tuyệt, không chế cơ thể so với trước kia dễ dàng hơn nhiều.

Giáo Y đại thúc cởi áo blouse trắng ra, mặc vào áo khoác màu đen, nhìn bộ dạng là muốn đi ra ngoài.

Ninh Thư nhìn chằm chằm Giáo Y đại thúc, dùng ánh mắt dò hỏi chú đi đâu a.

Đại thúc nâng mắt kiếng gọng vàng trên sống mũi, hướng Ninh Thư nói: “Tôi đi ra ngoài một chuyến, hảo hảo ở yên đó.”

Ninh Thư đưa mắt nhìn đại thúc, chú nhưng ngàn vạn phải trở về a.

Phòng thí nghiệm hết sức yên tĩnh, Ninh Thư nằm ở trên bàn giải phẫu, tay chân đều bị khóa lại, trong lòng khỏi nói có bao nhiêu mê lương, khiến cho Ninh Thư đặc biệt không chịu được, dường như sau khi biến thành tang thi, cô liền mất đi chức năng ngủ, cô muốn ngủ lại không ngủ được.

Mẹ nó mất ngủ thật sự quá thống khổ.

Không biết đã qua bao lâu, Giáo Y đại thúc mới trở về, mang về một nửa thi thể của nữ tử, một nửa cơ thể còn lại chắc là bị tang thi gặm mất, máu chảy đầm đìa, nhìn thấy miễn bàn có bao nhiêu ghê tởm.

Nhưng Giáo Y đại thúc lại mặt không biến sắc, trực tiếp đem thi thể đặt ở trên một cái bàn phẫu thuật khác, sau đó bắt đầu giải phẫu thi thể, thu thập vật mẫu.

Ninh Thư ở bên cạnh nhìn thấy, quả thực cũng muốn quỳ lạy đại thúc rồi, thần sắc đạm nhiên khiến Ninh Thư thiết tình bội phục.

Chỉ là không biết đại thúc tìm được cỗ thi thể này từ nơi nào, hay là đoạt lấy từ dưới miệng tang thi.

Giáo Y đại thúc bắt đầu bận rộn công tác, thậm chí thu thập vật mẫu từ trên thi thể Lăng Tuyết đang ngấm, tiến hành so sánh.

Sau đó Ninh Thư chỉ có một mình nhàm chán mà nằm ở trên bàn giải phẫu, hiện tại điều Ninh Thư muốn làm nhất chính là đi tới đi lui một chút, nhưng đại thúc lại không có ý định thả cô ra.

Đại thúc, chú suy nghĩ nhiều, tôi mẹ nó một chút cũng không dám động vào ngón tay của chú.

Giáo Y đại thúc bận rộn rất lâu tựa hồ quên mất sự tồn tại của Ninh Thư, Ninh Thư ‘ha ha’ kêu hai tiếng xoát cảm giác tồn tại của mình một chút.

Nhưng Giáo Y đại thúc vẫn không để ý tới cô, Ninh Thư nhàm chán nhìn chằm chằm Giáo Y đại thúc, khuôn mặt lạnh lùng, cơ thể cao lớn, thật sự là nhân vật mê hoặc nhân tâm a.

Đại thúc cũng quá thần bí đi.

Không biết đã qua bao lâu, rốt cuộc đại thúc bận bịu cũng xong, đem nửa thi thể còn lại ném trong chất lỏng Formalin, rửa tay vô số lần, ăn một chút đồ vật sau đó hướng Ninh Thư nói: “Lần này lấy gen dịch chất lọc từ dị năng giả thử một lần.”

Ninh Thư bị ép uống hết gen dịch chưa có trải qua kiểm nghiệm có hợp cách hay không, thời điểm uống xong có loại cảm giác như uống nước ớt cay, toàn bộ cổ họng đều nóng rát, từ khi biến thành tang thi

lúc sau, cảm nhận đau đớn liền rời xa cô.

Thời điểm uống gen dịch này, tê môi, có loại cảm giác uống a xít sunfuric, cô thật sự là một con chuột bạch đáng thương a.

Sau khi uống xong, Ninh Thư cảm giác đầu óc mình thanh tỉnh không ít, tư duy cũng sinh động hơn nhiều, không hề giống phía trước vậy ngây thơ mờ mịt, mặc dù có ý thức, nhưng lại cảm giác đầu óc rất nặng.

Tạm thời không có biến hóa gì.

Đại thúc cũng không có hỏi, nằm trên bàn giải phẫu bên cạnh, ngủ.

Ninh Thư yên lặng nhìn đại thúc, đầu má, nhìn thấy người ta ngủ, mình lại không ngủ được, thiệt quá đau khổ.

Trong lòng Ninh Thư nghĩ đi nghĩ lại, kết quả nhắm mắt lại ngủ rồi, ngay cả Ninh Thư cũng không biết mình như thế nào ngủ được, trước đó vẫn luôn không ngủ được.

“Hoa Đóa Nhi, dậy.” Giáo Y đại thúc đẩy đẩy người Ninh Thư, Ninh Thư mở mắt, cả người đều ngây ngẩn, bởi vì bây giờ cô có thể nhìn rất rõ mọi thứ, mặt đại thúc vô cùng rõ ràng hiện ra ở trước mặt cô.

“Cảm thấy như thế nào.” Giáo Y đại thúc hỏi.

Ninh Thư gật gật đầu, cảm thấy thật thoải mái, Giáo Y đại thúc thấy động tác của Ninh Thư rất trôi chảy, không có như trước kia giống như người máy vậy cảm xúc lạnh nhạt, lại cảm gen dịch đổ vào trong miệng Ninh Thư.

“Thử một chút xem có thể nói chuyện hay không.” Đại thúc hướng Ninh Thư nói, một bên lại cầm vở đang ghi chép gì đó.

Ninh Thư há to miệng, hướng đại thúc lắc đầu, không thể nói chuyện.

Cảm thấy tang thi muốn nói chuyện thật không dễ dàng, tang thi công kích căn cứ trước kia cường đại như vậy cũng không biết nói chuyện, chỉ có thể tru lên giống như dã thú.

Giáo Y đại thúc thoáng cái liền cởi bỏ quần áo của Ninh Thụ.

Ninh Thụ: (๖o๖)

Đại thúc, chủ đây là muốn làm cái gì a?

Ninh Thụ muốn biểu đạt bộ dáng giết mình, nhưng cơ bắp trên mặt lại không cho phép a.

Giáo Y đại thúc không để ý đến Ninh Thụ, bụng nước thay Ninh Thụ lau bụi bẩn trên người, loại cảm giác này cùng tẩy rửa ống nghiệm sau khi thí nghiệm không khác nhau mấy.

Biểu tình của đại thúc đậm đặc vô cùng, ngoài miệng hết sức ghét bỏ, “Chưa từng có gặp qua người dơ như vậy.”

Ninh Thụ: ...

Hiện tại cô là tang thi, đều còn phải chịu đựng chứng ư sạch sẽ cấp độ nặng của đại thúc, gặp được đại thúc quả thực là đả kích không thể thừa nhận trong đời a.

Nhìn thấy đại thúc không e dè lau người cho cô, Ninh Thụ cảm thấy quá thẹn a, đợi đến lúc lau trên người xong, đại thúc lại gọi đầu cho Ninh Thụ, sau cùng còn phun đầy thuốc khử trùng khắp người cô.

Ninh Thụ: ...

Khi dễ cô không nói chuyện được a.

Chờ đến lúc bận bịu xong, đại thúc ngồi ở bên cạnh Ninh Thụ, thần sắc lười biếng hướng Ninh Thụ nói: “Có nghĩ muốn đứng dậy.”

Ninh Thụ liền vội vàng gật đầu, cô thật sự muốn, không muốn nằm trên bàn giải phẫu, loại cảm giác này thật sự quá thấm người, đặc biệt là trong tay đại thúc còn cầm dao giải phẫu lóe sáng, loại cảm giác này liền càng không tốt rồi.

“Hiện tại vẫn không thể.” Giáo Y đại thúc nói xong, đặt dao giải phẫu bên trong khay, phát ra âm thanh thanh thúy, sau đó lấy ra kim tiêm, trực tiếp đâm vào động mạch chủ của Ninh Thụ, rút máu.

“Để tôi nhìn xem tình huống tế bào phân liệt hiện tại của cô.” Đại thúc hướng về ánh đèn, quan sát máu ở trong kim tiêm.

Ninh Thụ: ...

Đậu xanh rau má, ra tay có thể ôn nhu một chút hay không.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Truy tìm đại BOSS mặt thế (22)

Edit: Akito

Ninh Thụ cùng Giáo Y đại thúc hai người liền ngồi ở trong phòng thí nghiệm đầu cũng không đi, mỗi ngày Giáo Y đại thúc chỉ nghiên cứu sự biến hóa của cơ thể cô, không có việc gì lại đâm một kim lên cổ của cô.

Không biết có phải bởi vì cô cho uống nhiều gen dịch hay không, mà trước kia không có cảm giác đau đớn, bây giờ bị đại thúc đâm, lại giống như bị con kiến cắn một cái vậy.

Điều này cho thấy cảm giác đau đớn của cô đang khôi phục, nhưng đại thúc vẫn cứ đơn giản thô bạo giống như trước, cô lại không có cách nào nói cho đại thúc cô đau a.

Ninh Thụ cảm thấy hiện tại mình chính là một con chuột bạch, vật thí nghiệm bị đại thúc dùng để nghiên cứu sự tiến hóa của tang thi.

Có thể còn sống trong lòng Ninh Thụ cũng đã thực thỏa mãn.

“Nhóc con, muốn đứng dậy?” Giáo Y đại thúc nhướn đôi lông mi anh tuấn nhìn Ninh Thư, Ninh Thư lập tức cuống gật đầu, cô thật sự muốn đứng dậy, mỗi ngày bị đại thúc khử trùng hai lần, mỗi ngày gội đầu hai lần có cảm giác gì, cảm giác đều phải tẩy rửa thành một người hời đầu.

Đại thúc vừa mở khóa, vừa nói: “Cô nếu dám chạm làm hư đồ vật trong phòng thí nghiệm, cô liền chờ đầu nở hoa đi.”

Ninh Thư: ...

Tháo gỡ xiềng xích, Ninh Thư giật giật, sau đó xương cốt toàn thân đều phát ra thanh âm rắc rắc, liền cùng tiếng gì sét giống nhau.

Đứng dậy, Ninh Thư đi hai bước, sau đó nhảy lên, cơ thể rất nhanh nhẹn, hơn nữa năng lực bật lên vô cùng tốt, cho nên cô hiện tại là một con tang thi biến dị rồi sao?

Quả thực là nhân sinh nhiều màu a.

“Cảm thấy như thế nào?” Giáo Y đại thúc hướng Ninh Thư hỏi.

Ninh Thư duỗi một ngón tay cái, thời điểm thu tay lại đụng trúng cái giá đỡ, sau đó cái giá đỡ liền ‘rầm rầm rầm’ ngã xuống, ống thí nghiệm bằng thủy tinh cùng chai đựng thuốc đều ‘choang choang’ rơi tan nát đầy đất.

Ninh Thư: ...

Cô chỉ lỡ đụng phải cái giá đỡ mà thôi, như thế nào lại đổ, Ninh Thư trông thấy sắc mặt Giáo Y đại thúc đậm mạc, khuôn mặt không biểu tình, mắt kiếng gọng vàng chiết ra tia sáng lạnh lẽo.

Vốn dĩ Ninh Thư muốn giải thích, nhưng há miệng ra chính là thanh âm ‘ha ha’, vì vậy chỉ có thể cúi người nhặt dược phẩm trên mặt đất lên, sau đó cô chỉ là tùy tiện niết, bị đụng được phẩm liền nổ tung ra, thuốc hóa học bên trong đều bắn ra ngoài?

Ninh Thư: ...

Sức lực của cô lớn như vậy sao? Liền đã luyện thành Tuyệt Thế Võ Công cũng không có sức lực lớn như này.

Giáo Y đại thúc đậm mạc mà nhìn vào Ninh Thư, trong lòng Ninh Thư khổ bức, đặc biệt khi trông thấy Giáo Y đại thúc vuốt súng ống bên hông, Ninh Thư thiếu chút nữa đều phải quỳ xuống?

Tê môi, nếu cô nói là ngoài ý muốn, đại thúc sẽ tin sao.

Đại thúc nhặt đồ vật trên mặt đất lên, Ninh Thư nghĩ muốn giúp đỡ, Giáo Y đại thúc nhàn nhạt nhìn cô một cái, Ninh Thư liền tức khắc thu tay về.

Má ơi, bây giờ cô cần thiết phải học cách khống chế cỗ thân thể này.

Dọn dẹp phòng thí nghiệm xong, Giáo Y đại thúc liền mang theo Ninh Thư ra khỏi phòng thí nghiệm, Ninh Thư dùng ánh mắt hỏi đại thúc muốn đi chỗ nào?

Giáo Y đại thúc căn bản đều không thèm để ý tới Ninh Thư, lái xe tựa hồ đang tìm kiếm gì đó, lỡ tai Ninh Thư giật giật, gần đây có tang thi.

Ninh Thư muốn nhắc nhở đại thúc, đại thúc liếc mắt nhìn cô một cái, nói: “Bây giờ tôi không muốn nói chuyện với cô.”

Ninh Thư: ...

Đại thúc vẫn còn tức giận vì chuyện trong phòng thí nghiệm, là ngoài ý muốn a.

“Rống rống...”

Tiếng gào rống của tang thi càng ngày càng gần, Ninh Thư thấy vẻ mặt đại thúc đậm nhiên, cô đều hoài nghi đại thúc có phải bị điếc hay không.

Chỉ trong chốc lát, tang thi liền xông tới, đại thúc không chút hoang mang, liền giống tới tấp bộ vậy, cư nhiên còn dừng xe.

Nhìn thấy nhiều tang thi như vậy, tâm can Ninh Thư đều run lên, yên lặng tới gần đại thúc, đại thúc đẩy

Ninh Thư ra, sau đó mở cửa xe liền một cước đạp Ninh Thư ra ngoài.

Ninh Thư: ...

Cả người Ninh Thư đều hỗn độn trong gió, đại thúc làm cái gì vậy a, ném cô vào trong bày tang thi.

Cứu mạng a, thiệt nhiều tang thi a.

Ninh Thư nhìn tang thi bên cạnh mình, đập cửa sổ xe, đại thúc, cứu mạng a, nhiều tang thi như vậy cô không đối phó nổi, cô sẽ bị tang thi xé xác đấy.

“Hoa Đóa Nhi, cô là tang thi, không phải con người.” Giáo Y đại thúc chứng kiến bộ dáng vẻ kinh hoàng của Ninh Thư liền nói.

Ninh Thư: (◉◉◉)

Cô mẹ nó trong lòng vẫn cảm thấy mình là con người, không có cảm thấy mình là tang thi a, Ninh Thư nhìn chung quanh một lát, phát hiện này đó tang thi đều không có công kích cô, hơn nữa tang thi chung quanh cũng không dám tới gần cô.

Trong lòng Ninh Thư thật mạnh thở ra một hơi, má ơi, dọa người nhảy dựng, còn cho rằng mình đều bị tang thi xé xác đây này.

“Hoa Đóa Nhi, giết tang thi đi, không chế sức lực của mình.” Giáo Y đại thúc ngồi ở trong xe hướng Ninh Thư nói.

Ninh Thư sùng sốt một chút, sau đó hứng thú hùng hực đi giết tang thi, này đó tang thi tựa hồ cảm giác được hơi thở của Ninh Thư, thời điểm thấy Ninh Thư đi tới, liền quay đầu hướng phương hướng khác đi, dường như đang cố tình tránh đi Ninh Thư.

Ninh Thư hướng vào đầu óc của tang thi, sau đó dùng sức niết, tức thì đầu óc tang thi dưới tay cô giống như đậu hủ vậy, nhẹ nhàng liền bóp vỡ, não óc xám trắng văng tung tóe lên mặt cô.

Ninh Thư sững sờ nhìn bàn tay đầy dơ bẩn của mình, mẹ nó sức lực của cô làm sao lại lớn như vậy?

“Hoa Đóa Nhi, tôi không có nhiều thuốc khử trùng cho cô tẩy rửa cơ thể như vậy, chú ý vệ sinh.” Giáo Y đại thúc thấy vẻ mặt đầy não óc của Ninh Thư, không nỡ nhìn thẳng, “Thời điểm còn con người chính là bộ dạng lòi thối này, biến thành tang thi vẫn là cái bộ dạng này.”

Ninh Thư có hiểu biết nhất định đối với sức lực của mình, sau đó nhặt côn gổ ở trên mặt đất, hướng trên đầu tang thi gõ một phát, sau đó đầu của tang thi liền nổ tung, giống như cái búa nện trên quả óc chó vậy, cảm giác bội phần sáng khoái.

“Được rồi, trở về đi.” Giáo Y đại thúc hướng Ninh Thư hô, Ninh Thư nghe thấy giọng nói của đại thúc, lập tức mở cửa xe muốn ngồi vào, sau đó cửa xe liền bị cô kéo ra luôn rồi.

Ninh Thư ngờ ngạc mà nhìn cửa xe trong tay mình, lại nhìn về phía vẻ mặt đạm mạc của Giáo Y đại thúc, đôi mắt Giáo Y đại thúc phản xạ ra ánh sáng nguy hiểm.

Ninh Thư: ...

Đột nhiên trở thành đại lực nữ, cảm giác thật phức tạp a.

“Cầm cửa xe leo lên trần xe ngồi đi.” Giáo Y đại thúc đạm mạc nói, duỗi ngón tay chỉ lên đỉnh xe.

Ninh Thư bĩu môi, một tay mang theo cửa xe bò lên trên trần xe, ngồi ở trên trần xe, ai, tro bụi trên trần xe thật nhiều a, ăn hết một miệng tro bụi.

Về tới phòng thí nghiệm, đại thúc ném Ninh Thư vào trong hồ nước lật người rửa sạch, sau đó chính mình ăn gì đó.

Ninh Thư nhìn thấy đại thúc ăn uống, ‘ùng ực’ một tiếng nuốt một ngụm nước bọt, đương nhiên không phải trông mà thềm bánh bích quy trong tay đại thúc, mà là cổ của đại thúc, thật muốn cắn một miếng, uống chút huyết dịch nóng hổi.

Ninh Thư yên lặng tới gần đại thúc, hít một hơi thật sâu, thơm quá a, Ninh Thư chậm rãi tiến sát vào cổ đại thúc, đại thúc xoay đầu lại, môi cọ qua mặt Ninh Thư, sau đó ghét bỏ mà ‘xì’ một tiếng khinh miệt, móc ra súng ống đặt trên trán Ninh Thư.

Cảm giác đang đắm chìm trong hương khí hùng hực, đột nhiên trên trán lại nhiều hơn một đồ vật lạnh lẽo, toàn thân Ninh Thư run lên, giương mắt liền trông thấy họng súng đen sì chĩa vào cổ.

Ninh Thư giả vờ một bộ vẻ mặt mờ mịt vô tội, hướng bên cạnh xê dịch, tránh xa đại thúc.

Đại thúc cầm một lọ gen dịch ném cho Ninh Thư, “Uống cái này.”

Ninh Thư nhẹ nhàng vịn ra, sau đó ‘ùng ực’ uống hết gen dịch, liền giống như uống nước ọt cay vậy, hương vị thật mất hồn.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Truy tìm đại BOSS mặt thế (23)

Edit: Akito

Mỗi lần uống gen dịch lúc sau, Ninh Thư liền không cảm thấy đói nữa, sau đó mùi thơm trên người Giáo Y đại thúc cũng không có bất kỳ sức hấp dẫn nào đối với cô.

Gen dịch này thật sự là một bảo bối a, từ nay về sau, đồ ăn của cô chính là gen dịch có vị giống như nước ớt cay này sao?

Loại đồ vật này có vẻ như rất khó có được a, đại thúc cũng không có bao nhiêu.

Ninh Thư nấc một cái, ngồi dưới đất dựa vào vách tường chop mắt một hồi, mỗi lần uống gen dịch lúc sau liền có chút buồn ngủ.

“Hoa Đóa Nhi, hiện tại có cảm giác gì.” Giáo Y đại thúc hướng Ninh Thư hỏi, Ninh Thư nhắc lên mí mắt, làm ra một cái thù thê muốn ngủ.

Đại thúc đang ghi chép gì đó vào vở, hướng Ninh Thư nói: “Lên trên bàn giải phẫu ngủ đi, tùy chỗ đều có thể ngủ như vậy, không có một chút bộ dạng của con gái.”

Ninh Thư: ...

Đại thúc a, đi đến ngủ trên bàn giải phẫu mới tương đối quý dị đi, hiện tại cô là tang thi, loại cách gọi con gái này hẳn cùng cô không có quan hệ đi à nha.

“Lên trên bàn giải phẫu ngủ đi.” Giáo Y đại thúc chỉ vào bàn giải phẫu.

Ninh Thư chỉ có thể bò lên trên bàn giải phẫu đi ngủ, sau đó Giáo Y đại thúc lại đâm một kim vào cổ Ninh Thư.

Giáo Y đại thúc quan sát máu có chút tím đen nói: “Hoa Đóa Nhi, tuổi thọ của cô sẽ rất dài, bình thường tuổi thọ tang thi đều rất dài, nhưng lại phải thừa nhận tra tấn thêm ăn vô cùng vô tận, may mắn là tang thi tiến hóa cũng hướng về tiến hóa cao cấp của nhân loại.”

“Dị năng giả cùng tang thi như trăm sông đổ về một biển, đều vì muốn tiến hóa bản thân.” Giáo Y đại thúc lắc lắc ống nghiệm chứa máu, “Tế bào của cô phân liệt rất chậm, cơ bản không có tế bào tử vong tái sinh, điều này đại biểu tuổi thọ sẽ kéo dài vô hạn.”

Ninh Thư: ...

Thật phức tạp!

Cô là đứa trẻ không được đi học, chỉ có kiến thức tiểu học Ninh Thư tỏ vẻ nghe không hiểu đại thúc đang nói cái gì.

Giáo Y đại thúc đi nghiên cứu máu rồi, Ninh Thư nằm ở trên bàn giải phẫu ngáy o..o...

Không biết ngủ bao lâu, thời điểm Ninh Thư tỉnh lại, cảm giác trạng thái đặc biệt tốt, một chút cũng không có cảm giác mình là tang thi, soi soi gương, chỉ là sắc mặt có hơi phát xanh, làn da khô hanh.

“Chúng ta đi ra ngoài.” Giáo Y đại thúc hướng Ninh Thư nói, thấy Ninh Thư đang soi gương, liếc mắt đảo qua trên mặt Ninh Thư, nhàn nhạt nói: “Chắc chắn, cảm thấy là người hay là tang thi cũng không có gì khác nhau, lớn lên khó coi.”

Ninh Thư cảm giác ngực mình trúng một mũi tên, nói chuyện thẳng thắn cũng phải suy xét người khác có chịu được hay không.

Đi theo đại thúc ra phòng thí nghiệm, chẳng lẽ bọn họ lại phải đi giết tang thi?

“Ngồi trên trần xe đi.” Đại thúc hướng Ninh Thư nói.

Ninh Thư: Vì cái lông xe của chú không phải đã sửa được sao?

Dưới ánh mắt của Giáo Y đại thúc, Ninh Thư yên lặng bò lên trên trần xe, cái này tuyệt đối là kỳ thi, kỳ thi cô con tang thi này, ngay cả xe cũng không cho vào.

Lần này đại thúc tựa hồ không có chuyên môn đi tìm tang thi, mà là mang theo Ninh Thư đi tới một tòa cao ốc, sau đó một người một tang thi bò lên trên tầng cao nhất so với mặt đất.

Ninh Thư nhìn xuống dưới, rất cao đấy, nhìn đến không dưới hai mươi mét đâu, ồ, cô sợ độ cao Ninh Thư lùi về phía sau hai bước, dùng ánh mắt nghi hoặc mà nhìn Giáo Y đại thúc, lên nóc nhà làm cái gì, quan sát thiên hạ?!

Giáo Y đại thúc nhìn Ninh Thư, trong lòng Ninh Thư tức thì dâng lên cảm giác xấu, lùi về phía sau hai bước cảnh giác mà nhìn đại thúc.

Giáo Y đại thúc túm chặt tay Ninh Thư, vẻ mặt Ninh Thư mộng bức, đây là muốn làm gì?

Giáo Y đại thúc trực tiếp ném Ninh Thư xuống dưới, Ninh Thư nắm chặt tay đại thúc, dùng ánh mắt đáng thương mà nhìn đại thúc.

Đại thúc, chú nhưng đừng buông tay a.

Đậu xanh rau má, đại thúc đây là ý định đẩy cô xuống dưới a, cầu buông tha, sẽ chết người đấy.

“Buông tay.” Giáo Y đại thúc vung tay hai cái, không ném được Ninh Thư ra, liền lập lại một tiếng, “Buông tay.”

Ninh Thư lắc đầu, từ cao ốc hai mươi mét rơi xuống, sẽ thành bánh nhân thịt đấy.

“Hoa Đóa Nhi, cô là tang thi, té xuống cũng không chết được đâu.” Giáo Y đại thúc nói, “Hiện tại cô hẳn có thể khắc phục trọng lực trôi nổi trên không trung rồi.”

Ninh Thư: (๖o๖)

Đậu xanh rau má, như thế cũng không cần trực tiếp ném cô từ trên cao ốc xuống dưới đi, xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ, ném anh từ trên cao ốc xuống dưới, xem anh có cái cảm thụ gì.

“Không có tiền đồ.” Đại thúc lời Ninh Thư lên, Ninh Thư nghĩ mà sợ vô vô ngược.

Giáo Y đại thúc nhìn Ninh Thư, Ninh Thư lập tức giả vờ một bộ dạng mờ mịt vô tội.

“Đã sợ cao, liền xuống tầng thấp một chút.” Về mặt Giáo Y đại thúc xem thường.

Còn nữa a, về mặt Ninh Thư khổ bức đi theo đại thúc xuống lầu, đến tầng lầu mười lăm mét, Giáo Y đại thúc nhìn Ninh Thư, Ninh Thư vội vàng lắc đầu, quá cao.

Về mặt Giáo Y đại thúc hồ hững, mắt kiếng gọng vàng chiết ra tia sáng nguy hiểm lạnh lẽo, Ninh Thư cúi đầu không nhìn vào hắn, đậu xanh rau má, đại thúc thật sự quá ma quỷ đi.

Sau đó đại thúc mang theo Ninh Thư xuống tầng lầu mười mét, tiếp đó nhìn về Ninh Thư, Ninh Thư gian nan mà lắc đầu, vẫn có chút cao.

Lại lúc sau tới tầng lầu năm mét, đôi môi mỏng của Giáo Y đại thúc mím thật chặt, kiều ngạo mà nâng cằm nhìn Ninh Thư, áp khí toàn thân đại thúc rất thấp, nếu như cô còn nói lời ngai cao, đoán chừng đại thúc sẽ bạo phát.

“Độ cao này như thế nào?” Giọng nói của Giáo Y đại thúc hồ hững hỏi.

Ninh Thư duỗi dài cổ hướng ra phía ngoài quan sát, cô vô cùng muốn nói, có thể hay không xuống tầng hai.

Dưới ánh mắt của đại thúc, Ninh Thư vô cùng vô cùng gian nan gật gật đầu, sau đó thời điểm Ninh Thư còn chưa kịp phản ứng, đã bị đại thúc đạp xuống dưới.

Cứu mạng a!! trong lòng Ninh Thư gào thét, bên tai đều là tiếng gió rít gào, ma ma, cô sợ quá.

‘Phịch phịch’, Ninh Thư ngã trong hoa viên, ngẩng đầu phun ra bùn đất trong miệng, mệnh cô thật sự quá khổ a.

“Hoa Đóa Nhi, mau lên đây.” Giọng nói của Giáo Y đại thúc giống như ác ma vang lên.

Ninh Thư bò dậy, kiểm tra cơ thể của mình có chỗ nào bị thương hay không, kiểm tra một lượt, còn may không có nơi nào bị thương, không đúng, cô không có bị thương phải hay không đại biểu cô còn phải tiếp tục nhảy lầu?

“Nhóc con, lên đây.” Giọng nói của đại thúc lại vang lên.

Lúc này Ninh Thư mới chậm rì rì mà chuẩn bị bò lên trên lầu, sau đó lại nghe thấy đại thúc nói: “Không cần bò thang lầu, nhảy lên đây.”

Ninh Thư: con mẹ nó a ~~

Đây là không bức tử được cô thì không cam lòng a.

Ninh Thư ngửa đầu cùng Giáo Y đại thúc đứng trên lầu đối mặt, sau đó yên lặng dời đi ánh mắt, quan sát chung quanh có hay không đồ vật mượn lực nhảy lên lầu.

Ninh Thư chọn trúng một đại thụ cách tòa nhà không bao xa, nhanh chóng bò lên trên cây, sau đó cúi người ngồi xổm xuống hướng vị trí của đại thúc nhảy qua.

Ninh Thư chỉ là tùy tiện thử một lần, không nghĩ tới thật sự nhảy lên lầu được, Ninh Thư nhìn đến đại thúc gần trong gang tấc, đột nhiên vươn tay ôm lấy đại thúc, sau đó hai người té trên mặt đất, Ninh Thư nằm ở trên người đại thúc, bàn tay đặt trên lồng ngực đại thúc, cảm thấy trái tim dưới bàn tay mình đang bang bang nhảy lên.

Sắc mặt Giáo Y đại thúc đậm đặc, dùng súng ống chĩa vào trán Ninh Thư, Ninh Thư tức khắc từ trên người Giáo Y đại thúc đứng lên, sau đó nện nện mà nâng đại thúc dậy.

Giáo Y đại thúc liếc nhìn Ninh Thư, vỗ bụi bặm trên quần áo của mình, vẻ mặt ghét bỏ cùng chán ghét, nhìn thấy toàn thân tựa hồ rất nóng này.

Chứng cường chế cộng thêm chứng ư sạch sẽ, đại thúc, chú hết thuốc chữa a.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phản Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Truy tìm đại BOSS mặt thế (24)

Edit: Akito

Giáo Y đại thúc dùng phương thức huấn luyện không dành cho người muốn để cô luyện thành kỹ năng lăng ba vi bộ, đập không hành tẩu.

Ninh Thư chỉ có thể đau khổ mà bắt đầu học tập khả năng bật nhảy, sau đó không nhờ bất kỳ chống đỡ phía dưới, hành tẩu giữa không trung, sự tình phản khoa học như thế, đại thúc nhà khoa học này còn dốc sức liều mạng bắt cô luyện tập.

Mấu chốt là đại thúc cũng không phải một ông thầy giáo tốt, thời điểm mỗi lần làm không tốt, liền đối với cô tiến hành một trận xem thường đã kích cùng nhục nhã toàn diện.

Cô mẹ nó vì cái gì còn chưa rời khỏi thế giới này a con mẹ nó.

Loại ngày tháng này bao giờ mới qua đi a, mỗi ngày nhìn thấy đại thúc ở bên cạnh cầm vở ghi chép số liệu, Ninh Thư cảm thấy cả người đều không tốt lắm.

Giáo Y đại thúc quan sát Ninh Thư, lắc lắc đầu, khinh thường nói: “Quả nhiên tang thi giữ lại ý thức cùng tang thi một lần nữa mở ra ý thức không cách nào so sánh được.”

Ninh Thư: ...

Ninh Thư cũng cảm thấy, trong lòng của cô vẫn cho rằng mình là con người, chỉ khoác lên lớp da tang thi, cùng tang thi biến dị không giống nhau.

Còn may tốc độ hiện tại của Ninh Thư phi thường nhanh, hơn nữa cũng có thể đập không hành tẩu.

Trở lại phòng thí nghiệm, đại thúc cho Ninh Thư một bình gen dịch nhỏ, Ninh Thư vô cùng cảm kích mà hướng Giáo Y đại thúc lộ ra một vẻ tươi cười dửng dưng, Giáo Y đại thúc quay đầu, không có để ý tới cô.

Ninh Thư uống gen dịch xong, cảm thấy cơ thể của mình đã không còn cần gen dịch này nữa rồi, bởi vì cảm giác đói bụng của cô không có mãnh liệt như trước kia, mà cô cũng có cảm giác cổ thân thể này đang tiến vào bình cảnh, hẳn có thể tiến hóa, nhưng không biết nên tiến hóa như thế nào.

Cổ thân thể này đã rất cường đại rồi, sức lực lớn vô cùng, không có cánh có thể bay trên trời, đập không hành tẩu.

Ninh Thư thử mở miệng, chỉ có thể phát ra âm tiết đơn giản, bây giờ Ninh Thư không thể không giống một đứa trẻ con vậy một lần nữa bắt đầu học nói chuyện.

Giáo Y đại thúc ăn bánh bích quy, quay đầu nhìn Ninh Thư, chỉ là không nói lời nào, Ninh Thư bị hấn nhìn lại không hiểu gì, dùng ánh mắt dò hỏi, lắp bắp hỏi: “Sao, sao... Sao?”

Giáo Y đại thúc nhú nhú mày, thần sắc tỏ vẻ có chút nghi hoặc, nói: “Cô nói xem hiện tại cơ thể của cô được gen cao cấp cải tạo, gen sẽ tự động cải tạo chỗ thiếu hụt của cơ thể, vì cái gì khuôn mặt cô vẫn là cái dạng này.”

Ninh Thư: đậu xanh rau má, đây là đang cười nhạo cô lớn lên xấu sao?

Ninh Thư thật muốn áp đảo Giáo Y đại thúc dưới thân mình, sau đó cắn cổ của hắn, móc trái tim của hắn ra, đại thúc nói chuyện thật sự quá đã thương tự tôn của người.

Độc miệng, ư sạch sẽ, chứng cường chế, đại thúc, dưới trời trên đất không ai có thể cứu chú rồi, chú nha nhất định cô độc cả đời.

Nghỉ ngơi ở phòng thí nghiệm một đêm, Giáo Y đại thúc cho Ninh Thư một cái bao, Ninh Thư mở bao ra, bên trong có không ít gen dịch, đều dùng bình nhỏ chứa đầy, số lượng còn không ít.

Trong lòng Ninh Thư có chút nghi hoặc, đại thúc cho cô nhiều gen dịch như vậy làm gì?

Giáo Y đại thúc không nói gì, Ninh Thư đi theo đại thúc ra khỏi phòng thí nghiệm, cảm thấy bầu không khí có hơi không đúng.

Ninh Thư vô cùng thành thật mà bò lên trên trần xe, Giáo Y đại thúc hướng Ninh Thư vẫy tay, nói: “Xuống ngồi vào trong xe.”

Hôm nay làm sao vậy, cảm giác đại thúc có chút không đúng a, Ninh Thư lặng yên ngồi vào trong xe, Giáo

Y đại thúc lái xe, dường như đang lang thang không có mục tiêu, không biết muốn đi nơi nào.

“Đại... Thúc.” Ninh Thư kêu.

Đại thúc dầm phanh, nhìn vào Ninh Thư.

Đậu xanh rau má, có chuyện gì thì nói đi, người vốn dĩ lạnh lùng cảm dục, lại bày ra khuôn mặt như vậy, đại thúc, chú có biết hay không giá trị ma quỷ của chú đã đạt max.

“Xuống xe.” Giáo Y đại thúc hướng Ninh Thư nói, “Cầm bao mang lên.”

Ninh Thư a lên một tiếng, xuống xe, Giáo Y đại thúc cũng xuống xe, đi đến trước mặt Ninh Thư, nói: “Cô là tang thi, nên đi thích ứng cuộc sống mới.”

Ninh Thư chớp chớp mắt, đây là có ý gì?

“Này đó gen dịch có lẽ đủ cho cô uống một đoạn thời gian, cơ thể của cô cũng không cần gen dịch nữa, tôi cũng có chuyện quan trọng phải làm, liền không thể mang theo cô đi cùng.” Giáo Y đại thúc đậm mặt nói.

Đậu xanh rau má, đại thúc đây là muốn vứt bỏ cô a, trước kia bị đại thúc tra tấn đủ kiểu đều không có ra sao, nhưng hiện tại cùng đại thúc tách ra, trong lòng Ninh Thư đột nhiên chua xót.

Đại thúc cũng coi như là phụ mẫu tái sinh cô, Ninh Thư vươn tay kéo tay áo đại thúc, chậm chạp nói: “Đại thúc, mang theo... Cháu, cháu có thể chiến đấu.”

Giáo Y đại thúc duỗi ngón tay chọt chọt cái trán của Ninh Thư, cười nhạt một tiếng nói: “Tôi không muốn mang theo đứa con gái lồi thoi, đã phải tách ra, còn không bằng tôi trước nói một câu hẹn gặp lại.”

Ninh Thư: ...

Giáo Y đại thúc lên xe, tốc độ rất nhanh, thoáng cái liền biến mất trước mặt Ninh Thư, Ninh Thư cảm thấy thật thê lương.

Loại tình huống hiện tại giống như là phóng thích động vật hoang dã trở về với thiên nhiên vậy.

Ninh Thư nghĩ nghĩ hướng phương hướng mà đại thúc biến mất đuổi theo, nhưng lại không có tìm được đại thúc, ngược lại gặp không ít tang thi, này đó tang thi cũng không có công kích Ninh Thư, hiển nhiên là coi Ninh Thư thành đồng loại, có lẽ Ninh Thư cao cấp hơn so với những tang thi này, cư nhiên liền có vài tang thi lác lư đi theo sau lưng Ninh Thư.

Ninh Thư khai mở đủ nỗ lực mới vứt bỏ được này đó tang thi, cô không muốn mình đi tới nơi nào thì đằng sau liền có một đám tang thi gào rống đi theo, đối với lỗ tai quả thực là một loại tra tấn.

Thật vất vả mới tìm được phòng thí nghiệm đã từng nán lại trước kia, nhưng trong phòng thí nghiệm không có người, một ít gì đó cũng đều bị đại thúc tiêu hủy, trong phòng thí nghiệm trống rỗng.

Ninh Thư thật sâu thở dài một hơi, đại thúc đi nơi nào?

Như thế bây giờ cô nên đi đâu? Ninh Thư đột nhiên có chút mờ mịt, không biết nên đi nơi nào đây.

Nhiệm vụ tiến hành đến hiện tại, như thế nào vẫn chưa cho cô trở về.

Ninh Thư ra khỏi phòng thí nghiệm, cũng không có mục đích địa điểm cụ thể, vì chính mình tìm một mục tiêu, Ninh Thư nghĩ nghĩ, quyết định đi tìm Sở Phụng báo thù.

Trong lòng có mục tiêu liền kiên định hơn nhiều, mỗi ngày Ninh Thư mò mẫm đi dạo, tìm căn cứ của con người, ngẫu nhiên gặp được tang thi biến dị, nếu như không đến trừu chọc Ninh Thư, Ninh Thư cũng sẽ không đánh hấn.

Khiến cho Ninh Thư vô ngữ chính là, luôn có vài tang thi đi theo sau đít cô, rốt cuộc có đồ vật gì hấp dẫn những tên tang thi này.

Ninh Thư sờ lên cái túi bên hông, đúng rồi, là gen dịch.

Bây giờ vật này thế nhưng là lương thực của cô, cô hoàn toàn không có ý tứ phân cho những tên tang thi khác, hơn nữa cũng không biết Giáo Y đại thúc lẳng đi nơi nào, về sau có thể gặp lại đại thúc hay không cũng là vấn đề.

Hiện tại trong nửa tháng Ninh Thư liền không đói, đợi đến lúc thật sự đói không chịu nổi, mới thè lưỡi liếm một chút gen dịch.

Ninh Thư lao đảo đi tới, cư nhiên sinh ra cảm giác ngự kiếm thiên hạ, có đôi khi mắt lạnh nhìn con người cùng tang thi tranh đấu, trông thấy con người bị tang thi xé xác, trong lòng Ninh Thư cũng không có cảm giác gì.

Liên đứng ở góc độ của Ninh Thư quan sát, tang thi cùng con người đều vì sinh tồn của mình, kìm hãm cân bằng hai bên, không có trái phải rõ ràng.

Ninh Thư vốn muốn lái xe, tuy rằng đi đường cũng không cảm thấy mệt mỏi, nhưng lại rất nhàm chán, nề hà chính là cô lại không có kỹ thuật trộm xe như Giáo Y đại thúc.

“Rỗng rỗng...”

Một đạo tiếng gào rú cực kỳ quen thuộc từ phía xa truyền đến lỗ tai Ninh Thư, tinh thần Ninh Thư tức khắc phục hồi, đậu xanh rau má, không tìm thấy Sò Phụng, vậy trước hết tìm mây báo thù.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 114: Truy tìm đại BOSS mặt thế (25)

Edit: Akito

Ninh Thư chạy như bay đuổi theo phương hướng phát ra âm thanh gào rống của tang thi, tìm tên tang thi biến dị kia báo thù.

Đội đến thời điểm Ninh Thư tìm được đến nơi, xa xa liền trông thấy tang thi biến dị trời nổi giữa không trung, nhìn thấy tên tang thi này, đôi mắt Ninh Thư thoáng phát đều đều.

Kẻ thù gặp mặt hết sức đồ mắt, đậu xanh rau má, hành tẩu giang hồ bao nhiêu thế giới, vẫn chưa có nếm qua thiết thời lớn như vậy.

Phía dưới tang thi biến dị là đại quân tang thi, một đội ngũ con người đang bị tang thi bao vây.

Dị năng giả trong đội ngũ ra sức giết địch, bảo vệ vật tư bên trong xe tải.

Ninh Thư chỉ là tùy ý thoáng nhìn, liền thấy được Sò Phụng trong đội ngũ, Sò Phụng mặc quần da màu đen bó sát người, làm nổi bật lên dáng người có lồi có lõm, đường cong là lướt, thời điểm giết tang thi, mái tóc đen tung bay, tà mị gọi cảm, quả nhiên không có chết, lúc ấy cô dùng côn gỗ đâm xuyên cơ thể Sò Phụng, đến như vậy cũng không có việc gì.

Ninh Thư cười lạnh một tiếng, thật đúng là oan gia ngõ hẹp a, khế đảo mắt xem xét, ngoại trừ Sò Phụng, những người khác trong đội ngũ cô đều không quen biết.

Sò Phụng cư nhiên ra ngoài tìm vật tư?!

“Rỗng rỗng...”

Tang thi biến dị lơ lửng giữa không trung đột nhiên xoay đầu hướng Ninh Thư rống lên hai tiếng, Ninh Thư nghe được tiếng gào rú của tang thi, mang theo một tần suất nào đó, truyền lại tin tức nào đó.

“Rỗng rỗng...”

Tang thi biến dị lại hướng Ninh Thư rống lên hai tiếng, tiếng gào lần này có vẻ dồn dập hơn nhiều, Ninh Thư hiểu rõ, tang thi đây là muốn cô đi qua chiến đấu đây.

Chiến đấu em gái mày a, bà đây là tới tìm mày quyết đấu kia mà.

Hành động của tang thi biến dị khiến cho con người chú ý, Sò Phụng hướng bên này dò xét, trông thấy Ninh Thư, thần sắc kinh nghi bất định*, một cái băng trụ giải quyết hết tang thi trước mặt, ánh mắt cảnh giác mà nhìn Ninh Thư.

*Kinh nghi bất định: ngạc nhiên nghi ngờ

Cơ thể Ninh Thư lơ lửng trên không, hướng tang thi biến dị đi qua, tang thi biến dị nghiêng đầu đánh giá Ninh Thư, cái mũi giật giật, thần sắc có chút nghi hoặc.

Hắn có thể xác định thứ trước mặt là đồng loại.

Ninh Thư trôi nổi giữa không trung quan sát Sở Phụng ở phía dưới, cười tùm tùm hướng Sở Phụng chào hỏi, “Đã lâu không gặp.”

Ninh Thư mới mở miệng, thần sắc Sở Phụng càng thêm kinh nghi bất định, la lớn: “Hoa Đóa Nhi, cô cư nhiên vẫn còn sống?”

Sở Phụng nhìn trái phải một lượt, không có nhìn thấy người đàn ông cùng Ninh Thư ở bên nhau trước kia, hiện tại trông thấy Ninh Thư giống như tang thi hành tẩu trên không trung, khuôn mặt Sở Phụng thoáng cái liền vận vẹo.

“Rốt cuộc cô là thứ gì?” Sở Phụng hướng Ninh Thư chất vấn, tang thi không thể nói chuyện, nhưng Hoa Đóa Nhi lại có thể nói chuyện.

Ninh Thư khoanh tay trước ngực nhìn Sở Phụng, nói: “Cô đoán.”

“Hoa Đóa Nhi, cô biến thành tang thi, liền tính cô trở thành tang thi biến dị, thì tính hạch trong đầu của cô chính là của tôi, trước kia cô là người không có tiền đồ không có bản lĩnh, coi như cô biến thành tang thi, cô vẫn là kẻ không có tiền đồ, tính hạch của cô tôi liền vui lòng thu nhận.” Sở Phụng đứng lên mây liễu cao cao, cả người lộ vẻ lạnh thấu xương dị thường, khí chất lạnh băng.

Ninh Thư có chút nghi hoặc mà sờ lên mái tóc trên đầu của mình, tính hạch là cái gì? Cảm thấy một thời gian ngắn không ra khỏi cửa liền không đuổi kịp tiết tấu biến hóa của xã hội rồi.

Băng trụ trên tay Sở Phụng hướng Ninh Thư bắn tới, Ninh Thư chỉ hơi động cơ thể một chút liền tránh được công kích của cô ta.

Sở Phụng thấy Ninh Thư dễ dàng liền tránh được công kích của mình như vậy, cả khuôn mặt đều lạnh lẽo, hàm răng cắn cắn môi anh đào, vươn tay sờ lên bụng của mình, bụng cô bây giờ vẫn còn vết sẹo.

Lần đó thiếu chút nữa cô liền không sống được, nếu như không phải Cô Lang cực lực cứu giúp, cô liền thật sự phải đi gặp Diêm Vương rồi.

Hiện tại nhìn thấy Ninh Thư, đặc biệt là chứng kiến Ninh Thư trở nên cường đại, trong lòng rất phần uất, băng trụ trên tay không ngừng hướng Ninh Thư bắn qua.

Ninh Thư lắc mình một cái trực tiếp đến trước mặt Sở Phụng, sau đó tay nắm thành nắm đấm, hướng đầu Sở Phụng đánh tới, đồng tử Sở Phụng co rút, tức thì liền ngưng kết ra tường băng ngăn lại công kích của Ninh Thư.

Ninh Thư cười lạnh một tiếng, càng dùng thêm sức, trực tiếp đánh nát tường băng, sau đó hướng đầu Sở Phụng đập tới.

Sắc mặt Sở Phụng xanh trắng đan xen, nhìn đến nắm đấm gần trong gang tấc, khuôn mặt Sở Phụng không chịu không chế mà hiện vẻ dữ tợn, quá nhanh ngay cả cơ hội né tránh cũng không có.

Ngay tại thời điểm Ninh Thư cho rằng cú đấm của mình sẽ đánh nát đầu Sở Phụng, thì trước mặt đột nhiên xuất hiện một người, ôm lấy Sở Phụng, dùng lưng của mình đối diện với nắm đấm của Ninh Thư.

Ninh Thư sửng sốt, tức thì muốn thu hồi lực đạo nắm đấm của mình, nhưng vẫn nện trúng vào trên lưng của người kia, làm cho người đàn ông kia cùng Sở Phụng đều lăn khoảng cách không xa.

Ninh Thư gắt gao cau mày nhìn người đàn ông trong ngực Sở Phụng, người đàn ông này trong miệng đang phun máu tươi, lại lo lắng hỏi Sở Phụng có sao không?

Sắc mặt Sở Phụng cả kinh, kinh hoàng mà lau máu tươi trên khóe miệng hắn, giọng nói run rẩy mang theo âm thanh nức nở, “Lâm Văn, Lâm Văn, anh làm sao lại ngu như vậy a.”

“Chỉ cần em không có chuyện gì là tốt rồi, em không bị gì thật tốt.” Lúc Lâm Văn nói chuyện trong miệng lại không ngừng ứa máu.

Sở Phụng xoay đầu lại, đôi mắt đỏ bừng oán hận mà nhìn Ninh Thư, “Hoa Đóa Nhi, tôi muốn cô chết, cô cư nhiên dám tổn thương hắn, tôi muốn cô chết.”

Ninh Thư: ...

Không hiểu sao Ninh Thư có một loại cảm giác mình là trùm phản diện, nếu vậy người đàn ông liều chết cứu giúp nữ chủ quân kia hẳn là nam phụ quân.

Cho nên, nam nữ chủ mỗi lần gặp phải nguy hiểm, chắc chắn sẽ có người cứu giúp, sau cùng chính nghĩa chiến thắng gian ác.

A phi, cô mới không phải kẻ ác đâu, không có gian ác hay không gian ác, chỉ có lập trường không giống nhau, chẳng lẽ cô nên chờ nữ chính ra tay, móc tính hạch trong đầu cô ra.

Trên người Sở Phụng bộc phát ra lực lượng cường đại, cỗ lực lượng này làm cho Ninh Thư neoh neoh mắt, trong hơi thở hỗn tạp cư nhiên có mùi của tang thi.

Chẳng lẽ dị năng giả cần dùng tính hạch của tang thi để thăng cấp dị năng hay sao?

Cỗ lực lượng này không yếu, trong lòng Ninh Thư rất cảnh giác, lơ lửng đến giữa không trung, từ trên cao mà nhìn xuống Sở Phụng, về mặt Sở Phụng

bị phần, ánh mắt nhìn đến Ninh Thư mang theo cừu hận thấu xương.

Ninh Thư cảm thấy quá vô ngữ, hiện tại ở loại tình huống này không phải nên trị liệu cho nam phụ chấn thương trước đó sao? Cho dù giết được cô, cũng sẽ bỏ qua thời cơ tốt để trị liệu.

Ninh Thư cảm giác chính mình rầu thúi ruột.

Trên người Sở Phượng bộc phát ra bằng trụ cường đại dày đặc, thổi quét đến phía Ninh Thư, Ninh Thư dùng tốc độ nhanh hơn né tránh những bằng trụ này.

“Hoa Đóa Nhi, có bản lĩnh thì đừng trốn a, cùng tôi đơn đả độc đấu*” Sở Phượng bị phần hô to.

*Đơn đả độc đấu: đánh đơn

Vì cộng lòng gì không né, làm cái bia ngắm sao, trong lòng Ninh Thư cười nhạo một tiếng.

“A...” Một đạo thanh âm thê lương thống khổ vang lên, Ninh Thư hướng bên kia xem xét, cả người Ninh Thư đều quýnh, là nam phụ quân bị Sở Phượng ném xuống không cứu.

Sở Phượng quay đầu lại nhìn, chứng kiến trái tim Lâm Văn bị một tên tang thi biến dị khác móc ra.

Sở Phượng như xích mục muốn đứt, sắc mặt bị phần hướng tang thi biến dị phóng ra bằng trụ, nhưng tang thi biến dị tùy ý liền trốn, trôi nổi giữa không trung, trong tay nắm lấy trái tim, sắc mặt hết sức lạnh lùng.

“Lâm Văn, Lâm Văn...” Văn luôn cao quý lãnh diễm Sở Phượng ôm thi thể nam nhân, gào khóc.

“Sở Phượng, em nhất định phải hạnh phúc.” Người đàn ông nghiêng đầu một cái liền không còn hơi thở rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 115: Truy tìm đại BOSS mặt thế (26)

Edit: Akito

Ninh Thư trông thấy một màn cảnh tượng cảm động nam phụ quân vì nữ chủ quân trả giá sinh mệnh, trong lòng cô nói không nên lời có cảm giác gì, ở Ninh Thư nhìn ra, người gọi là Lâm Văn này chẳng qua chỉ là một công cụ ngăn cản cô, một công cụ cứu giúp nữ chính mà thôi.

Nếu như tính cách Sở Phượng không chấp nhất muốn cùng cô tranh đấu, một hai phải giết cô, mang theo người đàn ông này chạy, nói không chừng hán cũng sẽ không chết.

Thật sự có người vì người mình yêu mà trả giá như vậy, cái gì cũng không cầu, trước khi chết còn muốn chúc cho người mình yêu hạnh phúc bên người đàn ông khác nha.

Thật sự quá... Ngu ngốc, không vụ lợi như thế.

Cảm giác người này chính là vì nữ chính mà sống, không có tư tưởng của mình sao?

Ninh Thư cũng say, đã có người bị thương còn một hai chấp nhất phải báo thù lúc này, cứu sống mạng người so với thứ gì đều quan trọng hơn đi.

Ninh Thư nhìn tang thi biến dị đối diện mình, trong tay hán cầm lấy trái tim, máu vẫn còn tí tích nhỏ xuống, Ninh Thư thật cực kỳ vô ngữ.

Lúc này, cách đó không xa có cả người cả xe tăng toàn thân màu xanh là hướng bên này chạy qua, trong nháy mắt Ninh Thư đại ra, đậu xanh rau má cư nhiên là xe tăng.

Hơn nữa bên trên những xe tăng này cư nhiên còn chứa tên lửa đường dài, trong lòng Ninh Thư tự nhiên sinh ra cảm giác nguy hiểm, mà tang thi biến dị cũng rống lên, tang thi bình thường lập tức dừng mảnh hướng xe tăng lao tới.

Nhưng chiếc xe tăng này vô cùng khí phách, trực tiếp nghiền nát chướng ngại ngăn cản.

Sở Phượng trông thấy xe tăng, trên mặt tức thì lộ vẻ sợ hãi xen lẫn vui mừng, ngay sau đó ngược mặt nhìn Ninh Thư, hung ác nói: “Hoa Đóa Nhi, ngày chết của cô tới rồi, cô giết Lâm Văn, tôi muốn thay Lâm Văn báo thù.”

Ninh Thư chỉ vào tang thi biến dị, nói: “Không phải tôi giết, là hấn giết.”

Không thấy được trái tim lấp xe dự phòng của cô vẫn còn trên tay hấn sao?

Tang thi biến dị bị Ninh Thư chỉ vào xoay đầu lại, hướng Ninh Thư rống lên một tiếng.

“Hôm nay toàn bộ các người đều phải chết.”

Sồ Phượng tức giận đến mặt cũng đỏ lên, “Hoa Đóa Nhi, tôi không chỉ muốn đào ra não óc trong đầu cô, còn muốn đem cô ném vào trong sở nghiên cứu, để cô chịu đựng thống khổ.”

Ninh Thư vỗ vỗ ngực, sợ quá a.

Ninh Thư nhìn đến xe tăng càng ngày càng đến gần, đặc biệt là ống phóng tên lửa đen sì, cảm giác nguy hiểm trong lòng Ninh Thư càng thêm mãnh liệt, liền quay người bỏ chạy, máu thịt cơ thể làm sao có thể so với vũ khí nhiệt, đặc biệt là đồ vật có nhiệt độ cao, có thể trực tiếp đem người hóa khí.

“Hoa Đóa Nhi, cô chạy cái gì a, không phải cô rất có năng lực sao?” Sồ Phượng trông thấy Ninh Thư vô cùng không có tiết tháo mà bỏ chạy, tức giận la to.

Ninh Thư căn bản cũng không thèm để ý tới lời mà Sồ Phượng nói, không chạy chẳng lẽ chờ chết sao.

Tang thi biến dị nhìn thấy Ninh Thư chạy, do dự một chút cũng hướng Ninh Thư đuổi theo, Ninh Thư quay đầu liền bắt gặp tang thi biến dị, cả người thiếu chút nữa từ giữa không trung cắm đầu xuống.

Đậu xanh rau má, tao còn chưa có đi tìm mây tính sổ, chính mây liền thò tới, cũng tốt, miễn cho về sau phải nơi nơi đi tìm mây.

Ninh Thư dùng tốc độ nhanh hơn, tang thi biến dị cũng dùng tốc độ nhanh hơn rượt theo, không biết đã chạy bao lâu, Ninh Thư tìm kho hàng bỏ hoang không có người ở, tính toán nán lại.

Tuy rằng hiện tại biến thành tang thi, nhưng thực chất bên trong vẫn là con người, không có cách nào sống kiểu màn trời chiếu đất.

Tang thi biến dị đi theo Ninh Thư vào trong kho hàng.

Ninh Thư xoay đầu lại nhìn tang thi biến dị, nét mặt của hấn rất lạnh nhạt, tang thi đều là một bộ biểu tình chết lặng, đôi mắt xám trắng khiến cho người ta có cảm giác thật thâm người.

Tang thi đưa trái tim máu chảy đầm đìa trong tay cho Ninh Thư, xem bộ dạng là muốn kết bạn với Ninh Thư.

Ninh Thư lắc lắc đầu, không nhận lấy trái tim, cô thế nhưng đã thoát ly thú vui của tang thi cấp thấp, tuyệt đối không ăn cái đồ chơi này.

“Rống...” tang thi biến dị hướng Ninh Thư rống lên một tiếng.

Ninh Thư không có để ý tới hấn, tang thi biến dị thấy Ninh Thư xác thực không cần, sau đó liền tự mình từng miếng từng miếng ăn trái tim.

Ninh Thư đuổi dài cổ nuốt một ngụm nước bọt, mẹ nó quá ghê tởm đi.

“Tao nói mày nha đừng ăn cái này nữa, căn bản cũng chả có tác dụng gì.” Ninh Thư có thể cảm giác tên tang thi này cũng giống cô đã tiến hóa đến bình cảnh, không thể chỉ ăn trái tim dị năng giả để bổ sung gen thiếu hụt.

Tang thi biến dị căn bản cũng nghe không hiểu Ninh Thư đang nói cái gì, ăn xong trái tim liền hướng Ninh Thư rống lên một tiếng.

Rống em gái mày a, Ninh Thư liền vrun tay nện một đám trên mặt tang thi biến dị, kết quả tựa như nện trên một khối sắt vậy, rất cứng, Ninh Thư lại đuổi chân ách chừng đá trên bụng tang thi.

Trực tiếp đập bay hấn rồi, đập vào trong tường liền khiến cái tường cũng lún sâu.

“Rống rống...” Tang thi biến dị phản nộ hướng Ninh Thư gào rú, tựa hồ đang chất vấn Ninh Thư vì cái gì lại động thủ với hấn.

Phòng chừng trong lòng tang thi thực uly khuất đấy, hấn đều đem trái tim cho cô, vì cái gì còn muốn động thủ.

Ninh Thư ‘ha ha’ cười lạnh một tiếng, nếu như không phải vì tên vương bát đần trước mặt, cô sẽ biến thành bộ dạng này, nếu như không nhờ đại thúc, đậu xanh rau má cô đã biến thành tang thi không có ý thức rồi.

Không thể trở về không gian hệ thống, từ nay về sau liền thành tang thi muốn ăn không thể khống chế, khi nào bị người bắn nổ đầu cũng không biết.

Nghĩ đến đây, toàn thân Ninh Thư đều rét run, càng thêm cảm thấy tang thi trước mặt không thuận mắt, Ninh Thư càng nghĩ càng tức giận, liền hướng vào tang thi biến dị đánh một trận điên cuồng.

Tang thi biến dị một bên gào rú triệu hoán tang thi xung quanh, một bên cùng Ninh Thụ đánh nhau, một đôi mắt xám trắng nhìn Ninh Thụ, đồng tử rung động, đối với Ninh Thụ trầm thấp gào rú.

“Bành...” Tang thi biến dị nện trên mặt đất, Ninh Thụ duỗi chân đối với tang thi biến dị chính là một trận cuồng giẫm, mặt đất cũng nứt ra, đến như vậy mà tang thi biến dị vẫn còn tung tăng nhảy nhót.

Ninh Thụ thờ dài một hơi, thu chân về, loại tang thi này muốn giết chết hắn cũng không phải chuyện dễ dàng.

Tang thi biến dị hướng Ninh Thụ gào rống, Ninh Thụ đảo đảo lỗ tai của mình, “Nói chuyện liền nói chuyện, đừng cứ gào rú, éo biết nói chuyện liền câm miệng.”

“Rống rống...”

Ninh Thụ: ...

Ninh Thụ cảnh giác nhìn thoáng qua tang thi biến dị, thấy hắn không có ý tứ động thủ, liền đi vào kho hàng, tính toán tìm một chỗ ngủ.

Tang thi biến dị cũng đi theo Ninh Thụ vào trong, thấy Ninh Thụ nằm, hắn cũng học theo nằm xuống, hướng Ninh Thụ nhỏ giọng rống lên một tiếng.

Ninh Thụ trông thấy hành động của tang thi biến dị, đột nhiên liền hiểu tên tang thi này vì cái gì lại đi theo cô, là muốn học tập.

Mặc dù có năng lực cường đại, cũng có lý trí, nhưng tên tang thi này là dựa vào bản năng để làm việc.

Tốt, như thế nào cảm thấy cô lại chọc chuyện phiền toái.

Hiện tại tao không so đo một đoạn thù hận, mày đi nhanh lên đi.

Ninh Thụ trở mình một cái, tang thi bên cạnh cũng học theo trở mình một cái.

Ninh Thụ: ...

Đậu xanh rau má, đây là muốn làm gì?

Ninh Thụ hết sức tức giận ngồi dậy, trừng mắt tang thi biến dị, tang thi biến dị xoay đầu lại, cùng

Ninh Thụ đối mặt.

“Đi nhanh đi.” Ninh Thụ hướng tang thi quát.

“Đánh...” Tang thi biến dị phát âm thực không đúng chuẩn, ánh mắt của hắn nhìn chằm chằm vào môi Ninh Thụ.

Ninh Thụ: ...

“Đi.” Lúc Ninh Thụ nói chuyện, động tác môi thực nhấn mạnh, để cho hắn nhìn rõ ràng.

“Đánh...” Lúc tang thi biến dị nói chuyện, liền giống như yết hầu lọt gió, luôn phát ra âm thanh ha ha.

“Zou, đi...” Ninh Thụ lớn tiếng rít gào.

“Đi...” Cuối cùng lúc này tang thi mới phát âm đúng, nhưng lại cảm thấy vô cùng không được tự nhiên.

Ninh Thụ cảm thấy tâm quá mệt mỏi, nằm xuống, tang thi bên cạnh vẫn luôn cứ nhắc mãi nhiều lần, “Đi”, “Đánh”, “Đi”.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 116: Truy tìm đại BOSS mặt thế (27)

Edit: Akito

Bên người Ninh Thụ dất theo một cái máy học lại, Ninh Thụ nói cái gì, hắn liền học theo, một lần lại một lần làm cho Ninh Thụ đau cả đầu.

Vì cái gì cô luôn gặp được những người không bình thường, hơn nữa bắt luận cô làm cái gì, tang thi biến dị cũng đều học theo.

Đậu xanh rau má giết lại không giết được, mỗi ngày ở bên nhau, khiến Ninh Thư cảm thấy quá sốt ruột a, cái đầu bị đại thúc gọi đến hỏi cũng bắt đầu mọc tóc rồi.

Quá tưởng niệm đại thúc, đột nhiên liền hiểu được tâm tình của đại thúc khi đối mặt với cô cũng giống như tâm tình của cô khi đối mặt với tên tang thi này, ngu xuẩn khiến người ta muốn bóp chết.

Có đối lập mới có so sánh, so sánh với tang thi biến dị, Ninh Thư cảm thấy mình vẫn rất thông minh đấy, nếu để cho Giáo Y đại thúc đối mặt với tên tang thi này, đại thúc đã sớm đem tên tang thi này nhân đạo hủy diệt.

“Hoa Đóa Nhi, gọi tôi là Hoa Đóa Nhi.” Ninh Thư chỉ vào mình, hướng tang thi biến nói ra từng chữ từng câu.

“Hoa... Nhi” Tang thi biến dị học theo.

“Hoa, Đóa, Nhi.” Ninh Thư lặp lại.

Tang thi biến dị: “Hoa, Nhi.”

Được rồi, ba chữ đối với tang thi biến dị mà nói quá khó khăn, Ninh Thư cũng lười đến sửa đúng cho hần, Hoa Nhi liền Hoa Nhi đi.

“Hoa Nhi, Hoa Nhi.” Tang thi biến dị chỉ cần học được một từ, liền càng nhắc lại không ngừng, giống như đọc kim cô chú* vậy.

*Kim cô chú: xem Tôn Ngộ Không nhé ^^.

Có đôi khi tang thi biến dị chạy ra ngoài, sau đó lúc trở về, trên tay đều cầm trái tim máu chảy đầm đìa, ý bảo cho Ninh Thư ăn.

Ninh Thư: ...

Giải thích với tên này thật lâu, cuối cùng mới khiến cho tên này hiểu được là cô không ăn thứ này, sau đó liền không mang về trái tim máu chảy đầm đìa cho cô nữa.

Ninh Thư thấy hần như vậy, trong lòng cũng không có bao nhiêu bài xích hần, phòng chừng tên này nha căn bản cũng không nhớ rõ hần đã từng đã thương cô, dù sao con người chết ở dưới tay hần nhiều lắm.

Chẳng qua Ninh Thư thật ra cũng nghiêm túc dạy tang thi nói chuyện, giữa hai con tang thi có thể đi vào giao lưu đơn giản, để cho tiện giao lưu, Ninh Thư lấy một cái tên cho tang thi, gọi là Tiểu Minh.

Sau đó tang thi biến dị vui vẻ tiếp nhận cái tên này, tiếp đó mỗi ngày cứ nhắc mãi không phải Tiểu Minh, thì là Hoa Nhi.

Ngây người ở kho hàng bỏ hoang hồi lâu, Ninh Thư cũng cảm thấy buồn chán, liền quyết định đi tìm Sở Phượng, định đến căn cứ chỗ trưởng quan xem xét, có lẽ Sở Phượng cũng đang ở căn cứ đó.

“Tiểu Minh, tôi đi đây. Cậu không cần đi theo tôi.” Ninh Thư ý định một mình mò mẫm đi dạo, có thể tìm thấy Sở Phượng đương nhiên là chuyện tốt.

Bất quá Ninh Thư cảm giác mình sẽ tìm được Sở Phượng thôi, Sở Phượng hận cô như vậy, cốt truyện sẽ cho Sở Phượng cơ hội báo thù rửa hận.

Tiểu Minh nhìn vào Ninh Thư, lắp bắp hỏi: “Đi... Nơi nào, ...”

“Không biết.” Ninh Thư nâng hai tay tùy ý nói.

“Tôi đi.” Tiểu Minh nói.

“Cậu muốn đi theo liền đi theo đi.” Tốt xấu gì cũng là một tiểu đồng bọn có sức chiến đấu cường đại,

chính yếu nhất chính là tên này có kỹ năng có thể triệu hoán tang thi.

Ninh Thư vẫn luôn hoài nghi vì cái gì cô không thể triệu hoán tang thi.

Sau đó đằng sau Ninh Thư kéo theo một cái đuôi nhỏ, mỗi ngày mò mẫm đi dạo, không có việc gì liền dạy

Tiểu Minh nói chuyện, nhưng thực ra Tiểu Minh nói chuyện cũng càng ngày càng lưu loát hơn.

Ninh Thư thử thăm dò lấy ra gen dịch, liền muốn nhìn một chút Tiểu Minh có thể hay không muốn cướp gen dịch của cô, sự thật chứng minh Ninh Thư suy nghĩ nhiều, Tiểu Minh tựa hồ không thích uống gen dịch, lựa chọn giữa hai bên gen dịch và trái tim, Tiểu Minh kiên định lựa chọn trái tim.

Ninh Thư đoán chừng Tiểu Minh quen ăn một loại đồ ăn, không muốn thay đổi thực đơn, cho nên thời điểm Ninh Thư đói bụng, liền thoải mái lấy gen dịch ra uống.

Đi vài ngày, cơ bản đều nhìn không thấy người, có chăng đều là một ít tang thi du đãng, nửa cái bóng người cũng nhìn không thấy, khiến cho Ninh Thụ sinh ra một loại ảo giác con người đều bị diệt sạch.

Ninh Thụ hướng Tiểu Minh nói: “Về sau hạn chế giết người một chút, đặc biệt là dị năng giả.”

“Vì sao?” Tiểu Minh nghi hoặc nhìn Ninh Thụ, đối với Tiểu Minh mà nói, con người chẳng qua là đồ ăn tao cần tao cứ lấy mà thôi.

“Mọi người đều bị cậu giết hết rồi, cậu về sau ăn cái rắm a.” Ninh Thụ tức giận nói, con người sinh tồn khó khăn, tang thi cấp thấp bị đói khát tra tấn, sống không bằng chết, tang thi biến dị lại quá cường đại.

Tiểu Minh cái hiểu cái không, đôi mắt xoay chuyển hiển nhiên đang tự hỏi.

Ninh Thụ suy nghĩ, hiện tại con người hình như có thể lợi dụng năng lượng trong tinh hạch của tang thi để tăng cấp dị năng, phỏng chừng không lâu sau con người sẽ trở nên cường đại.

Ninh Thụ từng cạy mở qua đầu tang thi, trong đầu tang thi có một tinh thể bất quy tắc, có tang thi có, có tang thi lại không có, có cái nhỏ bằng hạt gạo, có cái lớn bằng ngón tay cái.

Ninh Thụ suy đoán đây là nơi phát ra lực lượng của tang thi, Ninh Thụ hỏi Tiểu Minh có loại vật này hay không, Tiểu Minh gật gù đầu.

Ninh Thụ sờ sờ đầu của mình, đột nhiên muốn biết trong đầu mình phải hay không cũng có loại hạt này, loại dị vật này ở trong đầu không đau không ngứa, cảm giác rất kỳ lạ.

Cảm thấy tang thi và con người đối lập nhau nhưng hai bên lại yêu cầu lẫn nhau, tang thi muốn ăn thịt con người, con người lại muốn tinh hạch của tang thi để tăng cấp dị năng.

Loại tranh đấu này cũng không biết khi nào mới có thể chấm dứt, đừng có đem vị diện này phá hủy luôn.

Ninh Thụ với Tiểu Minh lắc lư hồi lâu, rốt cuộc cũng thấy xe, Tiểu Minh phản xạ có điều kiện liền muốn triệu tập tang thi, bị Ninh Thụ ngăn lại, Tiểu Minh nghi hoặc mà nhìn Ninh Thụ, hỏi: “Vì sao?”

“Chúng ta lén lút theo sau, nhìn xem những người này thuộc căn cứ nào.” Ninh Thụ nói.

“Vì sao?” Tiểu Minh lại hỏi.

“Tôi muốn tìm người, đương nhiên phải đi theo sau.” Ninh Thụ nói.

“Vì sao không đi qua hỏi?” Tiểu Minh vẫn tiếp tục hỏi.

Đậu xanh rau má, chương trình mười vạn câu hỏi vì sao a, Ninh Thụ tức giận nói: “Cậu nghe tôi luôn đúng, nếu chúng ta cứ đi qua như vậy, sẽ bị công kích.”

“Tôi có thể... Kêu tiểu quái.” Tiểu Minh nói: “Không sợ bọn họ.”

Tiểu quái trong miệng Tiểu Minh chính là tang thi cấp thấp không có lý trí, Tiểu Minh còn tặng cho những tang thi này xưng hô fashion như vậy.

Cảm thấy chủ đề càng ngày càng lệch, Ninh Thụ nói thẳng: “Câm miệng, chúng ta đi theo sau.”

“Câm miệng, câm miệng, câm miệng...” Tiểu Minh mở ra hình thức cái máy học theo.

Ninh Thụ: ...

Ninh Thụ đuổi kịp chiếc xe chạy phía trước, lén lút để không bị những người này phát hiện, Tiểu Minh đằng sau cũng học theo.

Mỗi lần chứng kiến Tiểu Minh tốt cũng học, xấu cũng học, trong lòng Ninh Thụ cảm thấy mình tội ác tày trời, cũng không biết về sau Tiểu Minh sẽ có bộ dạng gì, trong lòng Ninh Thụ thì thầm một tiếng A Di Đà Phật.

Hi vọng về sau Tiểu Minh sẽ là thanh niên tốt năm giảng bốn mỹ.

Đi theo xe tới căn cứ, bay lên căn cứ, Ninh Thụ quan sát cái căn cứ này, chỉ có thể lặng lẽ cảm thán một tiếng duyên phận, cô cứ nhiên đi tới căn cứ trước kia.

Tính toán này của cô không phải là tự mình tìm đường chết, chạy đến trước mặt Sò Phượng muốn chết sao.

Trông thấy căn cứ, bạn học Tiểu Minh lại phản xạ có điều kiện muốn triệu tập tiểu quái của hắn, Ninh Thụ túm lấy hắn, nói: “Chúng ta đến bên cạnh căn cứ tìm một chỗ nghỉ ngơi.”

“Vì sao?” Tiểu Minh hỏi.

“Tôi không chắc người muốn tìm có ở trong căn cứ này hay không.” Ninh Thụ đáp lại.

“Tiểu quái đến rồi, bọn họ sẽ đi ra ngoài, bọn họ sợ tiểu quái.” Tiểu Minh nghiêm túc nói.

Không, bọn họ càng sợ cậu, Ninh Thụ nghe thấy Tiểu Minh muốn dùng phương thức xử lý đơn giản thô bạo như thế, có loại cảm giác không có cách nào phân bác được.

“Đừng cứ điều động binh lực như thế, chuyện của mình tự mình làm.” Ninh Thụ bày ra một bộ dạng nghiêm túc.

Tiểu Minh ừm khuất mà ‘nga’ một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 117: Truy tìm đại BOSS mặt thể (28)

Edit: Akito

Ninh Thụ ở bên cạnh căn cứ tìm một tòa nhà bỏ hoang, sau đó không có việc gì liền đi dạo xung quanh căn cứ, nghe lén người khác nói chuyện.

Bạn học Tiểu Minh đi theo sau lưng Ninh Thụ, cũng không biết cô đang làm cái gì, ở bạn học Tiểu Minh xem ra, Ninh Thụ làm một chuyện không có chút ý nghĩa nào, bất cứ hành động gì không vì sẵn bắt đầu là chuyện không có ý nghĩa.

Lúc này Ninh Thụ không biết trong lòng bạn học Tiểu Minh đang khinh bỉ cô, mà cô cũng đã nhận được tin tức mình muốn biết.

Chính là Cô Lang và Sò Phượng đang ở bên trong căn cứ này, hơn nữa cấp bậc dị năng của Cô Lang và Sò Phượng rất cao, ở căn cứ rất được tôn sùng, thậm chí còn nhanh chóng muốn trở thành người lãnh đạo của căn cứ rồi.

Mà Sò Phượng chính là nữ thần của căn cứ, kết hợp với dị năng của cô ta, được mọi người gọi là Nữ Thần Băng.

Nữ thần a, trong lòng Ninh Thụ thật hâm mộ, cô vẫn chưa được người khác gọi là nữ thần đây này.

Thượng Đế quả nhiên rất công bằng, cho cô dung mạo xấu, tất nhiên cũng cho cô chỉ số thông minh thấp, miễn cho mất cân đối không hài hòa.

Ninh Thụ muốn biết tình huống của trưởng quan như thế nào, hiện tại rất có thể Cô Lang sẽ thay thế lãnh đạo căn cứ, cao tầng căn cứ trước kia không biết là cái tình huống gì a.

Cảm thấy lạnh ít dữ nhiều đây!

“Được rồi, chúng ta trở về đi.” Ninh Thụ nhàn nhạt nói.

Thủ ở căn cứ vài ngày, căn bản Cô Lang và Sò Phượng cũng không có rời khỏi căn cứ, khiến cho trong lòng Ninh Thụ thực thất vọng.

Bạn học Tiểu Minh nhìn Ninh Thụ, hỏi: “Cô đang làm gì đó?”

“Thăm dò tình báo.” Ninh Thụ nói.

Bạn học Tiểu Minh nói: “Chúng ta triệu tập tiểu quái đi.”

“Được.” Ninh Thụ gật gật đầu.

Nghe thấy Ninh Thụ cuối cùng cũng đồng ý triệu tập tiểu quái, đồng tử bạn học Tiểu Minh run rẩy, sau đó trôi nổi ở giữa không trung, há ra cuống họng gào rống.

Không đến một lát, liền có tang thi từ bốn phương tám hướng vọt tới căn cứ, nháy mắt căn cứ cũng bắt đầu xao động, tiếng cảnh báo chói tai dồn dập ‘tút TUT TUT TUT’ vang lên.

Trong nháy mắt cổng căn cứ liền có rất nhiều người dừng mảnh tiến ra, cảnh giác mà nhìn Tiểu Minh trôi nổi ở giữa không trung.

Ninh Thụ đứng ở bên trong bày tang thi cũng không khiến người khác chú ý, dò xét tình huống của căn cứ, tìm một vòng cũng không có nhìn thấy trưởng quan.

Trước kia thời điểm tang thi công kích căn cứ, trưởng quan là người điều khiển chống lại tang thi, tại sao hôm nay lại không đến.

Chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Ninh Thư cau mày, quan sát Cô Lang và Sở Phượng đứng ở đằng trước, hai người y quyết nhẹ nhàng, giống như thần tiên quyền lữ vậy.

Khiến cho Ninh Thư kinh ngạc chính là, Cô Lang dưới sự chú ý của mọi người, cư nhiên cũng trôi nổi giữa không trung, cùng Tiểu Minh xa xa đối mặt.

Tiểu Minh đánh giá nam nhân đối diện, thần sắc có hơi ngưng trọng, người nam nhân này không yếu.

Về mặt Ninh Thư cũng ngưng trọng, thực lực Cô Lang vượt qua rất nhanh, xem ra cùng lúc tang thi đang tiến hóa, thì thực lực của con người cũng đang tăng lên.

So với việc Ninh Thư cùng Tiểu Minh cảnh giác, thì nhân loại bên kia liền có vẻ sĩ khí tăng vọt, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt kính ngưỡng thần phục mà nhìn Cô Lang trôi nổi giữa không trung.

Trong tay Cô Lang ngưng tụ viên cầu lôi quang lập lòe, mắt lạnh nhìn Tiểu Minh, Tiểu Minh hết sức cảnh giác mà nhìn quả cầu năng lượng trong tay hắn.

“Cô Lang, chính tên tang thi này giết chết Lâm Văn.” Sở Phượng chỉ vào Tiểu Minh, vẻ mặt oán hận, sắc nhọn hướng Cô Lang la to.

Cô Lang nheo nheo mắt, hướng Tiểu Minh phóng xuất ra dị năng, lôi quang lập lòe, nhìn thấy nguy hiểm cực kỳ, Tiểu Minh tránh đi dị năng giống như tia chớp, kết quả dị năng đánh vào trên người tang thi cấp thấp, trực tiếp đánh cho tang thi thành xám đen.

Ninh Thư: ...

Không phải trực tiếp bỏ đời, mà là trực tiếp biến thành tro bụi rồi, năng lượng quá kinh khủng.

Tiểu Minh nhìn đến tên quỷ không may chỉ còn một một dùm xám đen, sau đó nhìn Cô Lang thần sắc cảnh giác mà trước nay chưa từng có.

Ninh Thư hướng Tiểu Minh bày ra một thủ thế chạy trốn, vẻ mặt Tiểu Minh mừng rỡ, Ninh Thư thấy hắn căn bản cũng không có để ý tới mình, liền hướng hắn la to: “Chạy.”

Giọng nói của Ninh Thư tức thì khiến cho Sở Phượng chú ý, Sở Phượng trông thấy Ninh Thư ở bên trong bày tang thi, rít gào quát lớn một tiếng, “Hoa Đóa Nhi.”

“Hoa Đóa Nhi, lần lại đây nhận lấy cái chết.” Bộ mặt Sở Phượng dữ tợn hướng Ninh Thư gào thét, “Tôi muốn báo thù cho Lâm Văn.”

Ninh Thư tròn trắng mắt, hướng Tiểu Minh la to: “Chúng ta đi.”

Tiểu Minh liền xoay người bay nhanh đến chỗ của Ninh Thư, cùng Ninh Thư ý định chạy, Cô Lang thấy mục tiêu chạy, muốn đuổi theo, tên tang thi này không thể tồn tại, tang thi cường đại như vậy hẳn là tinh hạch của hắn cũng rất cường đại, nếu như lấy được tinh hạch, dị năng của hắn có thể sẽ thắng một bậc.

Tiểu Minh quay đầu lại thấy con người kia cư nhiên đuổi theo, vội vàng rống lên hai tiếng, thúc giục tang thi cấp thấp ra sức công kích căn cứ.

Cô Lang thấy căn cứ sắp thủ không nổi, chỉ có thể dùng chân trời về giết tang thi.

Ninh Thư cùng Tiểu Minh chạy một hồi, ngừng lại, Ninh Thư đặt mông ngồi xuống đất, Tiểu Minh cũng học theo ngồi xuống đất, nhặt côn gỗ trên mặt đất viết viết vẽ vẽ.

“Hoa Nhi, con người hôm nay rất mạnh.” Tiểu Minh hướng Ninh Thư nói.

Ninh Thư gật gù đầu, là rất cường đại, tu luyện giống như ngồi tên lửa vậy, Ninh Thư nói: “Về sau không có việc gì thì đừng đến căn cứ đó nữa.”

“Hoa Nhi, cô tìm được người rồi sao?” Tiểu Minh vẫn chưa có quên mục đích của bọn họ.

Ninh Thư lắc đầu, hôm nay tang thi công kích căn cứ, trưởng quan cũng không có xuất hiện, hơn nữa có vẻ như Cô Lang đã trở thành ông vua không ngai của căn cứ rồi.

Kết quả xấu nhất chính là Cô Lang đã giết chết trưởng quan.

Trong lòng Ninh Thư phiền muộn, hướng Tiểu Minh nói: “Về sau chúng ta liền tập trung đặc biệt vào cái căn cứ kia.

Tiểu Minh ‘nga’ một tiếng, nói: “Tôi muốn ăn trái tim của nhân loại kia.”

Ninh Thư: ...

Chỉ hướng tốt.

Sau đó Ninh Thư và Tiểu Minh liền hợp thành tiểu đội hai người đáng khinh, đi dạo xung quanh căn cứ, chỉ cần có con người vừa ra khỏi căn cứ liền dùng đủ kiểu chơi xấu.

Như thế khiến cho Sở Phụng cùng Cô Lang cực kỳ khó chịu, đặc biệt lập thành một tiểu đội dị năng chuyên môn tới đối phó Ninh Thư và Tiểu Minh.

Tiểu Minh đi theo Ninh Thư học được rất nhiều hành vi không biết xấu hổ, khiến cho tâm tư thuần khiết của Tiểu Minh cũng bắt đầu biến đen rồi.

Thường xuyên làm một số bẫy rập a đồ vật linh tinh, đùa giỡn con người.

Mỗi lần chứng kiến cảnh này Ninh Thư đều cảm thấy tội ác tày trời, Tiểu Minh từ một tang thi dùng tay xé xác con người biến thành một tang thi tra tấn con người, cô khó có thể thoát khỏi tội danh của mình.

Cô Lang và Sở Phụng chấp nhất giết chết Ninh Thư cùng Tiểu Minh như vậy, ngoại trừ việc báo thù giải trừ nguy hiểm cho căn cứ, quan trọng hơn chính là nghĩ đến tình hạch.

Căn cứ gây áp lực cho Ninh Thư và Tiểu Minh càng lúc càng lớn, Sở Phụng cùng Cô Lang tựa hồ giăng co theo chân bọn họ, phải ra ngày càng nhiều dị năng giả, thậm chí còn mang theo vũ khí nhiệt.

Khiến cho ưu thế chính diện của Ninh Thư và Tiểu Minh giằng co với bọn họ càng ngày càng giảm, khi đó Tiểu Minh sẽ triệu hoán rất nhiều tang thi đến tiêu hao lực lượng quân địch.

Thậm chí có đôi khi Cô Lang tự mình dẫn đội, chính là muốn móc tình hạch trong đầu Tiểu Minh ra.

Mỗi lần trông thấy Cô Lang dẫn đội, Ninh Thư và Tiểu Minh liền trực tiếp bỏ chạy, dị năng hệ lôi là khắc chế lớn nhất đối với tang thi.

Đậu xanh rau má, thật đúng là vô si a, đánh không lại liền bỏ chạy, khiến cho Cô Lang và Sở Phụng tức giận đến cắn chặt quai hàm.

(Không biết cái chiêu đánh không lại thì bỏ chạy này của bà Thư học từ ông Hách Liên Anh, hay nghe lời dạy bảo của Giáo Y đại thúc nữa ^^.)

Ninh Thư cảm giác chính mình đang tìm đường chết, đối nghịch với nam nữ chủ như vậy, sớm muộn gì cũng bị giết chết.

Ninh Thư nhìn đến Tiểu Minh không có việc gì liền ghi ghi vè ở bên cạnh, nói: “Về sau cậu không cần đi theo tôi tới căn cứ, đừng để người của căn cứ giết chết.”

Thật sự không ngờ lời kéo Tiểu Minh đi trêu chọc nam nữ chủ.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Truy tìm đại BOSS mặt thế (29)

Edit: Akito

Ân oán giữa cô và nam nữ chủ không nên kéo theo Tiểu Minh vào, nếu như Tiểu Minh thật sự bị giết, bị người ta móc ra tình hạch, Ninh Thư sẽ rất áy náy.

Dù sao cũng ở chung lâu như vậy, vẫn có chút cảm tình đấy.

Tiểu Minh nhìn Ninh Thư, nghe thấy Ninh Thư không muốn cho mình đi theo, có chút kích động mà dò hỏi:

“Vì sao?”

“Cậu sẽ chết đấy.” Ninh Thư nói.

“Sẽ không đâu.” Tiểu Minh nghiêm túc nói, “Tôi sẽ không chết đâu.”

Cất, cậu nói không chết liền sẽ không phải chết?

“Đi, cậu thích đi theo liền đi theo đi.” Ninh Thư dận dò Tiểu Minh, “Gặp nguy hiểm liền mau mau chạy, không cần để ý cái gì khí khái tiết tháo.”

“Tiết tháo là cái gì?” Tiểu Minh nghiêng đầu hướng Ninh Thư hỏi.

Ninh Thư nhàn nhạt nói, “Tôi cũng không biết tiết tháo là cái gì?”

“Hoa Nhi, cô xem, này giống hay không giống cô.” Tiểu Minh chỉ nét vẽ trên mặt đất, vẽ vô cùng trừu tượng, Ninh Thư nhìn hơn nửa ngày, mới phát hiện Tiểu Minh đang vẽ mình.

“Đôi mắt quá nhỏ, tôi là mắt to.” Ninh Thư chỉ bức họa trên mặt đất, “Tôi là mặt trái xoan, cậu lại vẽ mặt tôi thành bánh mì cỡ lớn, còn quá kém, hảo hảo luyện tập.”

Tiểu Minh nhìn Ninh Thư nói: “Đúng vậy a.”

“Có biết hay không phong cách chủ nghĩa lãng mạn cùng tả thực bất đồng a, biết chủ nghĩa lãng mạn không?”

Tiểu Minh: “Không biết.”

...

Ninh Thư và Tiểu Minh lại dạo về xung quanh căn cứ, ngồi chễm hễm chờ ở bên ngoài căn cứ, làm giảm chút phiền toái cứ phải chạy đi chạy lại tới căn cứ, vòng tới vòng lui.

Hành động của Ninh Thư và Tiểu Minh như thế làm cho bầu không khí trong căn cứ đều căng cứng, hai tên tang thi biến dị đánh rồi chạy, chạy đi lại chạy về, không ném bỏ được, lại cũng không giết được, khiến cho hỏa khí trong người bốc lên rất cao.

Ninh Thư lấy ra gen dịch uống một ngụm, rồi nhìn Tiểu Minh hỏi: “Uống không?”

Tiểu Minh lắc đầu, ánh mắt nhìn gen dịch có chút bài xích, Ninh Thư trực tiếp vặn bụng miệng hắn ra, đổ gen dịch vào trong miệng của hắn, nói: “Uống đi, thứ này mới có lợi đối với cậu.”

Tiểu Minh chép miệng chặc lưỡi, biểu tình vô cùng ghét bỏ.

“Tôi không thích thứ này.” Tiểu Minh ủy khuất nói.

“Hừ, đừng nói chuyện, có người từ trong căn cứ đi ra.” Ninh Thư nhìn thấy có một chiếc xe ra khỏi cổng căn cứ, trong lòng quả thực có hơi kinh ngạc, bởi vì bây giờ là buổi tối, cơ bản buổi tối có rất ít người rời khỏi căn cứ.

Buổi tối thị lực của con người chịu ảnh hưởng rất lớn, nhưng tang thi lại không chịu ảnh hưởng gì, cho nên lúc này hơn nửa đêm cư nhiên còn có người rời khỏi căn cứ, chuyện này quả kỳ quái rồi.

“Muốn triệu hoán tiểu quái sao?” Tiểu Minh hỏi, Ninh Thư lắc đầu, “Trước quan sát một chút là tình huống như thế nào.”

“Đi, đuổi theo.” Ninh Thư tính toán đuổi theo chiếc xe.

Lúc này trong căn cứ lại có một chiếc xe chạy ra, đuổi theo phương hướng của chiếc xe lúc này.

Thời điểm Ninh Thư mang theo Tiểu Minh nhanh chóng đuổi tới, phát hiện đội ngũ hai phe đã đánh nhau rồi, dị năng rực rỡ ở trong đêm tối có vẻ chói mắt dị thường.

“Bọn hắn đang làm gì vậy?” Tiểu Minh hướng Ninh Thư hỏi.

Ninh Thư hí hóp mắt nhìn cảnh chiến đấu phía trước, nghe thấy câu hỏi của Tiểu Minh, trả lời, “Bọn hắn đang đánh nhau.”

“Vì cái gì, bọn họ đều là con người.” Tiểu Minh lại hỏi, chưa từng có tang thi công kích hắn, cho nên hắn nghĩ không ra.

“Thế giới của con người rất phức tạp, cậu sẽ không hiểu được.” Ninh Thư nói.

Ninh Thư quan sát đội ngũ hai bên, sau cùng cư nhiên thấy được trưởng quan, mái tóc trưởng quan bạc màu, già hơn so với trước kia rất nhiều, vẫn đang cố gắng chiến đấu.

Trưởng quan cũng thức tỉnh dị năng, là dị năng tập kích, nhưng dị năng không phải thực cường đại, chỉ có thể phối hợp với súng ống để giết địch.

“Tiểu Minh, triệu hoán tang thi nhanh lên.” Ninh Thư trông thấy đội ngũ của trưởng quan đang rơi vào thế hạ phong, vội vàng hướng Tiểu Minh nói.

“Rõng rỗng...” Tiểu Minh tức thì há ra cuống họng gào rống, lực cực kỳ xuyên thấu, khiến cho đầu của Ninh Thư cũng chấn động hai cái.

Nghe được tiếng rống của Tiểu Minh, hai phe đang đánh nhau đều ngừng lại, thần sắc khẩn trương, cuối cùng một đội ngũ cũng chui vào trong xe ý định chạy trốn.

Ninh Thư thấy người của căn cứ đi rồi, vội vàng chạy về phía trưởng quan, lại bị người dùng họng súng đen sì chỉ vào.

Ánh đèn pin chói mắt chiếu vào mặt của cô, Ninh Thụ vội vàng nói: “Trưởng quan, cháu là Hoa Đóa Nhi.”

Thần sắc trưởng quan ở trong bóng tối có chút nhìn không rõ, thanh âm có hơi nghi hoặc, “Hoa Đóa Nhi, cháu không phải bị tang thi giết sao? Nghe Sở Phụng nói, cháu biến thành tang thi, tang thi sao có thể nói chuyện đây?”

“Chuyện này rất phức tạp, trưởng quan mọi người trước buông súng.” Ninh Thụ nói.

“Buông súng.” Trưởng quan ra lệnh một tiếng, đèn pin trong tay chìa vào Ninh Thụ, trên dưới đánh giá một lần, “Hiện tại cháu là người hay là tang thi.”

“Tang thi.” Ninh Thụ thành thành thật thật nói.

Nghe thấy là tang thi, những người vừa buông súng xuống lập tức lại nhắm vào Ninh Thụ và Tiểu Minh, Tiểu Minh hướng những người này gầm nhẹ một tiếng, Ninh Thụ hướng trưởng quan nói: “Trưởng quan, cháu sẽ không đả thương mọi người, đã thế như vậy tại sao mọi người còn ra khỏi căn cứ?”

“Tại sao những người kia muốn đuổi giết mọi người?” Ninh Thụ hỏi.

“Buông súng.” Trưởng quan ra lệnh, sau đó hướng Hoa Đóa Nhi nói: “Cháu có thể còn sống thì tốt, Cô Lang và Sở Phụng chiếm đoạt căn cứ, phản bội quốc gia, cao tầng quốc gia trong căn cứ cơ bản đều bị Cô Lang giết chết, bác uống gen dịch cháu đưa cho may mắn lại thức tỉnh dị năng, Cô Lang không muốn giết bác vì muốn thu phục bác, hôm nay tìm được cơ hội cùng thuộc cấp trốn thoát, nhưng tức khắc đã bị bọn hắn phát hiện.”

Trưởng quan chứng kiến Ninh Thụ cùng tang thi biến dị ngốc chung một chỗ, trong lòng đã rõ ràng Hoa Đóa Nhi là tang thi, không biết vì nguyên nhân gì, Hoa Đóa Nhi biến thành tang thi lại vẫn có được ký ức.

Quả nhiên là như thế, xem ra nam nữ chủ vẫn đi trên con đường bá chủ căn cứ, Ninh Thụ hướng trưởng quan nói: “Nếu vậy kế tiếp mọi người muốn đi nơi nào?”

“Tìm căn cứ một lần nữa bắt đầu, cái căn cứ kia sống không nổi nữa, là thiên hạ của Cô Lang và Sở Phụng.” Thời điểm trưởng quan nhắc đến Cô Lang và Sở Phụng, ngữ khí rất phức tạp, bị cấp dưới một tay

mình dẫn dắt phản bội.

Ninh Thụ nghĩ nghĩ nói: “Trưởng quan, cháu đưa mọi người đi tìm căn cứ mới đi, như vậy mọi người trên đường có thể không bị tang thi quấy rầy.”

“Cái này...” Trưởng quan sừng sốt một chút, ngữ khí có hơi cảm thán: “Không cần, tự bọn bác đi là được rồi.”

“Trưởng quan, bác khách khí với cháu làm gì, hai người bọn cháu liền đi theo sau, đợi đến lúc mọi người tìm được căn cứ chúng cháu liền lập tức rời đi.” Ninh Thụ đề nghị, có thể vì nguyên chủ làm chút gì đó

cho người cô ấy kính yêu như cha này, cũng tốt.

“Vậy được rồi, cháu đi theo xa xa là được.” Trưởng quan tới gần Ninh Thụ, nhỏ giọng nói với Ninh Thụ:

“Không cần quá thân cận, lòng người khó nắm, bây giờ tình hạch của tang thi biến dị rất trân quý.”

Ninh Thụ gật gật đầu.

Sau đó Ninh Thụ và Tiểu Minh liền xa xa đi theo đằng sau đội ngũ, giúp trưởng quan tìm căn cứ mới.

Người bình thường trong đội ngũ căn cũng không cảm giác được sự tồn tại của Ninh Thụ và Tiểu Minh, trên đường đi cũng không có tang thi công kích bọn họ.

Tình huống như vậy khiến cho lòng người trong đội ngũ sinh ra dã tâm, thậm chí xúi giục trưởng quan đi khống chế Ninh Thụ, mỗi lần nghe thấy loại lời nói này, Tiểu Minh liền trực tiếp xé xác kẻ nói chuyện, móc ra trái tim ở trước mặt mọi người gặm nuốt.

Quả nhiên là lòng người khó đoán a, những người này không cảm kích cô và Tiểu Minh hộ tống họ thì thôi, ngược lại còn sinh ra tâm tư như vậy.

Con người chính là tham lam.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 119: Truy tìm đại BOSS mặt thế (Hoàn)

Edit: Akito

Trải qua một thời gian ngắn, cuối cùng đội ngũ đã tới được căn cứ mới, Ninh Thư trông thấy trưởng quan an toàn tiến vào căn cứ, liền quay người cùng Tiểu Minh rời đi.

Tuy rằng hiện tại cô có thể suy nghĩ, có thể nói chuyện, nhưng đối với con người mà nói, cô vẫn là dị loại, không phải cùng sắc tộc khó hòa đồng, Ninh Thư căn bản cũng không có nghĩ tới cùng trưởng quan sinh hoạt chung một chỗ.

Bởi vì đây là chuyện không thể nào, Ninh Thư nhấn mạnh nhiều lần với cổ thân thể này, nhấn mạnh cô hiện tại là một loại sinh vật khác đối với con người, không có cách nào ở cùng với con người.

Ninh Thư chỉ sợ chính mình đi lúc sau, nguyên chủ em gái ngốc mạnh kia cứ nhiên còn nghĩ đến chuyện sinh hoạt cùng con người.

“Hoa Nhi.” Tiểu Minh kêu Ninh Thư, Ninh Thư xoay đầu lại nhìn hắn, hỏi: “Làm sao vậy?”

“Hoa Nhi, về sau không nên ở chung với con người, con người quá đáng ghét.” Tiểu Minh hướng Ninh Thư nói.

Ninh Thư gật gật đầu, “Sẽ không đâu.”

“Tốt, tốt...” Ngữ khí của Tiểu Minh thật cao hứng, làm cho trong lòng Ninh Thư cũng thật nhẹ nhàng.

Ninh Thư và Tiểu Minh tìm một chỗ nghỉ ngơi, kỳ thật bọn họ căn bản cũng không cần nghỉ ngơi, nhưng trong nội tâm Ninh Thư vẫn là con người, thói quen không sửa được, Tiểu Minh tựa hồ cũng có thói quen như vậy.

Ninh Thư nhìn Tiểu Minh ngồi ở bên cạnh, mở miệng nói: “Tiểu Minh, về sau tôi phải nhờ cậu chiếu cố rồi, cậu sẽ chăm sóc tốt cho tôi đi.”

Tiểu Minh nhìn Ninh Thư, gật gật đầu, “Tôi sẽ chăm sóc cô.”

“Ngàn vạn đừng để cho tôi sinh hoạt với con người, nếu như đầu óc tôi đột nhiên phát ngốc một hai phải đi thân cận với con người, cậu nhất định phải ngăn cản tôi biết không, vạn nhất tôi bị con người giết đào ra tình hạch, liền không có người chơi với cậu.” Ninh Thư nửa uy hiếp nói.

Tiểu Minh nghiêm túc mà nhìn Ninh Thư, nói: “Tôi nhất định sẽ không để cho con người giết cô đâu.”

“Rất tốt.” Ninh Thư nhắm mắt lại, trong lòng đang suy tư, cũng không biết đến khi nào mới có thể kết thúc nhiệm vụ này.

Trong lòng Ninh Thư có chút chột dạ, cũng không biết nhiệm vụ này hiện tại đến tột cùng là tình huống như thế nào, cảm giác hệ thống đã hoàn toàn biến mất, đã thời gian rất lâu không có lên tiếng.

Tiểu Minh đẩy đẩy Ninh Thư, Ninh Thư mở to mắt hỏi: “Làm sao vậy?”

“Tôi chỉ muốn xem một chút cô có ngủ hay chưa.” Tiểu Minh nói.

Ninh Thư: ...

Hiện tại Tiểu Minh nói chuyện trôi chảy, có thể suy nghĩ, cùng con người không có gì khác nhau.

Ninh Thư vẫn quyết định trở về tìm Cô Lang và Sò Phượng gây phiền phức, Tiểu Minh không nói gì, đi theo Ninh Thư mò mẫm đi dạo, cả ngày cứ trầm ngâm không biết đang suy nghĩ gì.

“Hoa Nhi, cô nói tôi có thể hay không giống như con người, lập ra một cái căn cứ.” Tiểu Minh hướng Ninh Thư hỏi.

Ninh Thư: Ách, ách...

Không nên đả kích tính tích cực của Tiểu Minh, Ninh Thư kiên định vỗ vỗ bả vai Tiểu Minh, nói: “Muốn làm liền đi làm đi, tôi ủng hộ.”

Trên mặt Tiểu Minh lộ ra vẻ tươi cười co rút, Ninh Thư yên lặng quay đầu không nhìn mặt hắn.

Thành lập một cái căn cứ có ích lợi gì a, chẳng lẽ đem từng bầy tang thi không có ý thức chỉ muốn ăn đặt trong căn cứ.

Ngắm lại hình ảnh đều cảm thấy quá đẹp đến không dám nhìn.

“Đến lúc đó tập trung tiểu quái thông minh giống như chúng ta lại.” Tiểu Minh nói.

Ninh Thư sùng sốt một lát, thành lập một cái căn cứ tập trung tang thi biến dị, Tiểu Minh thật đúng là có chí khí đấy.

“Có thể a.” Ninh Thư tán thành.

Tiểu Minh thật cao hứng, ghi ghi vẽ vẽ trên mặt đất, hướng Ninh Thư nói: “Nếu không chúng ta trực tiếp đánh bại một cái căn cứ rồi làm căn cứ của

chúng ta.”

Ninh Thư: “Có thể.”

Tiểu Minh: “Cô nói về sau căn cứ của chúng ta sẽ có bao nhiêu tang thi biến dị?”

Ninh Thư: “Rất nhiều đi.”

Ninh Thư nhìn thấy bộ dạng Tiểu Minh rất nghiêm túc, quả nhiên trong nội tâm của đàn ông đều có dã vọng mở rộng lãnh địa.

“Đình, nhiệm vụ hoàn thành rồi khỏi thể giới nhiệm vụ hay không?” Hệ thống hồi lâu không có xuất hiện rốt cục cũng lên tiếng, Ninh Thư thoáng hoảng hốt một phát, tức thì chọn rời khỏi thể giới nhiệm vụ.

Trong lòng Ninh Thư tức thì dâng lên một cỗ thất vọng, vì trước khi đi không có gặp lại Giáo Y đại thúc một lần.

Có thể gặp được đến hai lần đã xem như là kỳ tích rồi, có lẽ về sau cũng khó có thể gặp được, đại thúc, cảm ơn chú.

Ninh Thư tức thì hoảng hốt một chút, mơ mơ màng màng nghe thấy Tiểu Minh kêu Hoa Nhi Hoa Nhi...

Thời điểm Ninh Thư lại mở to mắt, đã ở giữa không gian hệ thống trắng xóa, Ninh Thư hít một hơi thật sâu, sau đó lại thật mạnh thở ra một hơi, tựa hồ muốn phun ra hỗn loạn trong lòng.

Ninh Thư cúi đầu nhìn thoáng qua linh hồn của mình, có chút âm đạm.

“Chúc mừng người chơi trở lại không gian hệ thống, xem xét giao diện thuộc tính hay không.” Âm thanh máy móc lạnh như băng vang lên.

“Được.” Ninh Thư vừa nói xong, trước mặt liền xuất hiện thông tin của cô.

Số hiệu: 2333 (ha ha ha)

Tên họ: Ninh Thư

Tuổi: 27

Điểm kinh nghiệm EXP: 8600 (8600/10000)

Giá trị Linh hồn: 60+1

Điểm Sinh mệnh: 50+1

Giá trị trí tuệ: 80

Giá trị Mị lực: 1

Giá trị May mắn: 28+3

Tinh thần lực: 120

Giá trị vũ lực: 10

Tư chất: 26

Công đức: 2

Kỹ năng: Kỹ năng bắn súng vòng năm, Kỹ năng solo cận bã, Tuyệt Thế Võ Công nhập môn cận bã.

Danh hiệu Vinh dự: Chiến thần nương nương.

(Sau khi tìm hiểu thì mình đã biết 2333 có nghĩa là gì ^^

2333: ha ha ha)

Độ hoàn thành nhiệm vụ: 100%, đạt được 5000 điểm tích phân, đạt được 10 điểm giá trị thuộc tính, mời tự phân phối.

Ninh Thư trông thấy điểm tích phân lần này cư nhiên có tới 5000 điểm, thật nhiều a, lập tức Ninh Thư đoán ra có thể là chính mình cứu được trường quan, mới lấy được nhiều điểm tích phân như vậy.

Ninh Thư đem 10 điểm giá trị thuộc tính thêm ở trên mặt trí tuệ, mị lực và giá trị may mắn.

Sau đó trên giao diện tư liệu liền phát sinh biến hóa.

Số hiệu: 2333

Tên họ: Ninh Thư

Tuổi: 27

Điểm kinh nghiệm EXP: 13600 (13600/10000)

Giá trị Linh hồn: 61

Điểm Sinh mệnh: 50

Giá trị trí tuệ: 80+5

Giá trị Mị lực: 1+2

Giá trị May mắn: 31+3

Tinh thần lực: 120

Giá trị vũ lực: 10

Tư chất: 26

Công đức: 2

Kỹ năng: Kỹ năng bắn súng vòng năm, Kỹ năng solo cận bã, Tuyệt Thế Võ Công nhập môn cận bã.

Danh hiệu Vinh dự: Chiến thần nương nương.

“Chúc mừng người chơi hoàn thành nhiệm vụ sơ cấp tích lũy đủ một vạn điểm tích phân, hiện tại trở thành người chơi chính thức,” Hệ thống nói xong, trong không gian liền nổ vang thanh âm pháo hoa, còn kèm theo ca khúc.

*Một vạn: 1 vạn = 10.000

“Chú dê vui vẻ, chú dê xinh đẹp, chú dê lười biếng...”

Ninh Thư: ...

Hệ thống hoàn toàn bị hỏng rồi.

Hát xong một ca khúc hỗn hờ, hệ thống còn nói thêm, “Hệ thống yêu cầu thăng cấp, hay không reset điểm tích phân để thăng cấp hệ thống?”

Reset điểm tích phân, hơn một vạn điểm tích phân thoáng phát liền phải cho hệ thống thăng cấp? Ninh Thư nghĩ nghĩ rồi nói: “Không thăng cấp.”

Ninh Thư đau lòng điểm tích phân.

“Phải thăng cấp a, trở thành người chơi chính thức, càng yêu cầu phải xử lý nhiều chuyện hơn, cấp hệ thống quá thấp, sẽ cản trở, hơn nữa hệ thống sau khi thăng cấp càng thêm thông minh.” Hệ thống lên tiếng nói.

Đậu xanh rau má, tính cường chế đấy, vậy mà còn nói làm cái khi gì a, Ninh Thư kìm nén bức bối cắn răng nói: “Thăng cấp hệ thống.”

“Xin đợi, hệ thống đang thăng cấp...”

Ninh Thư thịt đau đến run rẩy, điểm tích phân trong mấy cái thế giới liền đổi một hệ thống thăng cấp, cũng không biết sẽ là hệ thống gì.

Hệ thống vẫn luôn trong quá trình thăng cấp, Ninh Thư cũng ngồi xuống, bắt đầu hấp thu vật chất không biết tên trong không gian làm phong phú linh hồn của mình.

“Đình, hệ thống hoàn tất thăng cấp.”

Ninh Thư mở mắt, quan sát thấy chung quanh vẫn là một mảnh trắng xóa, không có cái biến gì a.

“Hệ thống quân, còn đó không?”

“Xin chào, tôi là hệ thống số 2333, thật cao hứng vì cô phục vụ.” Một giọng nói vang lên trong không gian, thanh âm này không mấy mát lạnh lẽo giống như hệ thống trước kia nữa.

Ninh Thư lại rất bi phẫn, la to: “Vì cái gì vẫn là 2333, 2333 em gái mày a.”

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Nhiệm vụ đặc biệt

Edit: Akito

Vì cái lòng gì là 2333, Ninh Thư đối với danh hiệu 2333 này vô cùng không thích, vốn tưởng rằng làm xong kỳ thực tập, có thể thoát khỏi danh hiệu đánh số 2333, nhưng hệ thống đến lại tự xưng là 2333, làm cho Ninh Thư có cảm giác muốn học máu.

“Số hiệu 2333 vì cô phục vụ, từ nay về sau 2333 chính là hệ thống chuyên trách của người chơi, 2333 sẽ vì yêu cầu của người chơi mà phục vụ toàn bộ phương diện, kể cả trạng thái tinh thần của người chơi, thời điểm người chơi mất hứng phụ trách đồ cho người chơi cao hứng, thời điểm người chơi cao hứng phải cùng người chơi ở bên nhau cùng cao hứng, kính dâng hết thảy của mình để trở giúp người chơi hoàn thành nhiệm vụ.”

Ninh Thư: ...

Vì cái gì có loại dự cảm bất an, cô tình nguyện dùng cái hệ thống lạnh như băng kia, cũng không muốn cái hệ thống không thể hiểu thấu này.

Ninh Thư xoa xoa cái trán, nói: “Cái kia, cái 2333 kia...”

“Người chơi có yêu cầu gì sao?” 2333 vội vàng nói, liền giống như nhân viên nhỏ cấp thiết muốn xoa cảm giác tồn tại trước mặt bà chủ vậy, xoa hảo cảm

“Trước hết giải thích thoáng một chút tình huống cho tôi đi.” Ninh Thư nói.

“Tình huống như thế nào?” 2333 hỏi.

“Hiện tại tôi là người chơi chính thức rồi, tôi muốn biết tình huống của những người chơi khác.” Ninh Thư đề xuống nóng nảy trong lòng, bỏ ra hơn một vạn điểm tích phân trao đổi một cái mặt hàng như vậy, trong lòng Ninh Thư thật sự rất ghen ghét.

Tựa hồ cảm giác được Ninh Thư không thực sự cao hứng, 2333 vội vàng nói: “Bây giờ người chơi tạm thời không có quyền hạn được biết tình huống của người chơi khác.”

“Vậy tôi có thể biết chuyện gì?” Ninh Thư liếc con mắt hỏi.

“Có thể biết nhiệm vụ của cô, nguồn gốc của hệ thống.” 2333 nói, “Nguyên nhân người chơi bị chọn trúng có thể do linh hồn cường đại hơn so với người bình thường, có thể chịu đựng tổn thương đối với linh hồn khi không gian truyền tống, công việc của người chơi chính là thay những người có oán khí rất lớn, hiển ra linh hồn của mình hoặc là đồ vật quan trọng muốn thay đổi cuộc đời của mình.”

“Tác dụng của người chơi chính là sửa chữa vị diện, sửa chữa thế giới sửa chữa con người.” hệ thống 2333 nói.

Ninh Thư nhẹ gật đầu rồi nói: “Tôi hiểu rồi.”

“Đúng rồi, có bí tịch có thể tu luyện linh hồn hay không, tôi cảm thấy linh hồn của mình vẫn còn quá yếu.” Loại đồ vật linh hồn này đương nhiên càng cường đại càng tốt.

“Có a, nhưng người chơi không có điểm tích phân, không thể giao dịch.” 2333 nói.

Đậu xanh rau má, thật sự rất muốn bóp cổ 2333 để nó nhỏ điểm tích phân ra, cảm giác cái hệ thống này cũng chả làm được cái mẹ gì, râu ria!

“Đúng rồi, cậu trông như thế nào, đi ra cho tôi nhìn xem.” Ninh Thư nói.

“Bảo cáo người chơi, tôi cũng không có thật thể, tôi là đầu não của không gian này.” 2333 nói.

Hay lắm, còn muốn đánh nó một trận để trút giận đây này.

“Đúng rồi, trở thành người chơi chính thức sẽ có một nhiệm vụ đặc biệt, để giám định xem người chơi thuộc kiểu phong cách làm việc gì, về sau thời điểm khi 2333 bố trí nhiệm vụ, sẽ tận lực chọn cái phù hợp với tính cách của người chơi.” 2333 nói.

“Tốt.” Ninh Thư nói, “Bây giờ phải đi hoàn thành nhiệm vụ đặc biệt sao?”

“Không vội, người chơi cần phải gặp người ủy thác.” 2333 nói.

Ninh Thư nghe 2333 cứ kêu người chơi hết sức không được tự nhiên, liền nói: “Cậu trực tiếp gọi tên, Ninh Thư.”

“Được, Ninh Thư.” 2333 vui sướng lên tiếng, lại hỏi: “Hiện tại gặp người ủy thác sao?”

“Được.” Ninh Thư vừa mới nói xong, trong không gian liền xuất hiện một bóng người ung dung, linh hồn có hơi đơn bạc, cũng là linh hồn thể giống như Ninh Thư.

Đây là một người phụ nữ mặc cổ trang thời xưa, trên đầu cài một cây trâm thô ráp, vài vóc trên người cũng không được tốt lắm, sắc mặt của bà ta vô cùng tái nhợt, nhưng lại rất đẹp, đáng người yếu đuối, mềm mại thon dài, Ninh Thư phỏng chừng người phụ nữ này biết nhảy múa.

Đầu tiên người phụ nữ thoáng đánh giá hoàn cảnh chung quanh một lát, sau đó mới đưa mắt đặt ở trên người Ninh Thư, trên dưới đánh giá Ninh Thư một chút, thần sắc có hơi kiêu căng, mở miệng nói: “Ngươi là người thay bổn phu nhân nghịch tập?”

Bổn phu nhân? Ninh Thư mở miệng nói: “Là ta, xin hỏi ngươi là?”

“Ta là Thích phu nhân.” Thời điểm nữ tử nói ra thân phận của mình, sống lưng ngay thẳng, thần sắc rất kiêu căng.

Về mặt Ninh Thư ngu ngơ, nhìn đến cái người tự xưng Thích phu nhân này giống như nghĩ cô hẳn phải nhận ra bà ta vậy, nhưng cô thật sự không biết người Thích phu nhân này.

2333 nhắc nhở Ninh Thư, “Thích phu nhân người bị biến thành Nhân Trư* trong lịch sử.”

*Nhân Trư: người bị biến giống thành heo.

“Nga...” Lúc này về mặt Ninh Thư mới như bừng tỉnh đại ngộ, lập tức hỏi: “Không phải ngươi đã chết hai ngàn năm trước sao?”

Người chết một ngàn tám trăm năm, gần hai ngàn năm lại đứng ở trước mặt của mình, mặc dù chỉ là một linh hồn thể, nhưng trong lòng Ninh Thư vẫn cảm giác rất ngạc nhiên.

“Ta không cam lòng, ta không cam lòng bị Lữ Trĩ người nữ nhân độc ác kia biến thành Nhân Trư, ngươi có biết nỗi thống khổ đó hay không.” Thời điểm Thích phu nhân nói đến Nhân Trư, khuôn mặt co rút, linh hồn cũng đang run rẩy.

Nhân Trư là chỉ một loại cực hình biến người thành heo. Chính là bầm nát tứ chi, móc ra đôi mắt, dùng đồng rót vào lỗ tai, khiến cho tai điếc, dùng âm dược* rót vào yết hầu cắt đi đầu lưỡi, phá hư dây thanh, khiến cho không thể nói chuyện. Sau đó ném vào trong nhà vệ sinh, còn có phải cắt đi cái mũi, cạo trọc đầu, cạo sạch lông mày (không chỉ cạo sạch tóc và lông mi, còn cạo cả lông mày), sau đó bôi một loại dược, phá hư lỗ chân lông, chân lông tróc ra về sau không thể sinh trưởng, vĩnh viễn không thể mọc lông, sau đó nhổ từng sợi, nếu ngại mệt mỏi, liền cùng nhau nhổ, trong quá trình nếu da bị rớt ra, liền có người không chịu nổi chết đi, cũng có người không chết, liền bị ném vào trong nhà cầu làm Nhân Trư. Nổi danh nhất chính là Lữ Thái hậu của triều Hán biến Thích phu nhân thành Nhân Trư, còn an bài chuyên gia “Chiếu cố”, sau đó vứt bỏ trong nhà cầu chịu thống khổ mà chết đi, cắt đi lỗ tai, thậm chí đem mặt khắc hoa. Đây là loại cực hình độc nhất vô nhị mà Lữ Trĩ phát minh dùng để đối phó với Thích phu nhân.

*Âm dược: thuốc cấm.

Ninh Thư nhìn Thích phu nhân hỏi: “Vậy ngươi muốn thể nào?”

Trong ánh mắt Thích phu nhân vừa bắn ra cừu hận, vừa hung ác nói: “Ta muốn để Lữ Trĩ ném thù thống khổ bị người biến thành Nhân Trư, Như Ý con của ta, nó vẫn còn nhỏ như vậy, đã bị nữ nhân Lữ Trĩ kia giết chết.”

Ninh Thư nhìn về mặt vạm vỡ của Thích phu nhân, nhàn nhạt nói: “Ngươi đi đi, ta sẽ không tiếp nhiệm vụ này đâu.”

Về mặt Thích phu nhân ngạc nhiên, “Vì cái gì, chỉ cần ngươi giúp ta nghịch tập, ta liền tặng một nửa linh hồn lực của ta cho ngươi.”

2333 cũng mở miệng nói: “Ninh Thư, vì cái gì?”

Nếu nói nguyên nhân chủ yếu là do Ninh Thư không muốn cùng nữ nhân Lữ Trĩ lộn quyền hơn mười năm kia đối đầu, nữ nhân này có thủ đoạn, tâm tư tàn nhẫn, tiếp đó Ninh Thư đối với Thích phu nhân này ấn tượng không tốt, càng đối với hoàng đế lưu manh Lưu Bang kia không có hảo cảm tốt gì.

Cận bá nam, Phụng Hoàng nam chính là nói người như Lưu Bang vậy.

Tuy rằng kết cục của Thích phu nhân rất thảm, nhưng Ninh Thư một chút cũng không đồng tình với bà ta, hoàn toàn là tự gây nghiệt, đã tâm lớn lại không có thực lực bằng người, hậu cung tranh đấu xưa nay đã như vậy.

“2333, có thể từ chối nhiệm vụ này hay không, tôi không muốn làm nhiệm vụ này.” Ninh Thư hướng hệ thống nói.

“Có thể, nhưng nhiệm vụ tiếp theo liên không thể cự tuyệt.” 2333 nói.

Linh hồn của Thích phu nhân bắt đầu trở nên mờ đi, đoán chừng là phải rời khỏi không gian hệ thống này, hướng Ninh Thụ gào thét: “Vì cái gì, người vì cái gì không thể thay ta nghịch tập, chẳng lẽ ta đáng đời bị Lữ Trĩ nữ nhân độc ác kia tra tấn sao, ta không cam lòng, không cam lòng.”

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Ngoại truyện mặt thế

Edit: Akito

Bầu trời mặt thế tối tăm mờ mịt, toàn bộ đất trời dường như đều bị cát bụi bao phủ, virus, tang thi gào rống, toàn bộ quang cảnh đều tràn ngập một cổ tuyệt vọng, dục vọng, nhân tính phóng đại vô hạn, luật rừng, cường giả vì tồn.

Giấy dựa để tồn tại, cường giả càng cường đại hơn, kẻ yếu bị loại bỏ.

Ở trước mặt một căn cứ, bốn phương tám hướng đều vây đầy tang thi không có lý trí đang gào rống, điên cuồng hướng căn cứ xông lên.

Trên khoảng không của căn cứ con người cùng tang thi đối mặt.

Sồ Phượng nhìn Hoa Đóa Nhi ở đối diện, mắng chửi: “Hoa Đóa Nhi, cô còn biết xấu hổ hay không, mỗi ngày tới công kích căn cứ của chúng tôi, cô rốt cuộc muốn làm cái gì?”

Tiểu Minh một thân âu phục đứng bên cạnh Hoa Đóa Nhi, Tiểu Minh không để ý tới Sồ Phượng đang kêu gào, xoay đầu lại hướng Hoa Đóa Nhi nói: “Hoa Nhi, cô lui qua bên cạnh đi, để tôi đối phó với nữ nhân này.”

Hoa Đóa Nhi lắc đầu, nhìn Sồ Phượng, nói: “Tôi tự mình tới.”

Sồ Phượng nữ nhân này đẩy cô vào trong bày tang thi, muốn giết cô, cô liền cùng Sồ Phượng đối đầu.

Ký ức của Hoa Đóa Nhi cũng chỉ dừng ở việc mọi người tìm được gen dịch, cô không đề phòng bất ngờ liền bị đẩy vào trong bày tang thi, về sau cô cũng không biết mình như thế nào trở thành tang thi, bên người còn có một tang thi gọi là Tiểu Minh.

Cũng không biết là ai lấy cái tên này, quá qua loa đi, nhưng Tiểu Minh lại nói do cô đặt tên, Hoa Đóa Nhi tỏ vẻ mình mới sẽ không lấy cái tên như vậy, gọi Tiểu Minh còn không bằng gọi Tiểu Đông đâu.

Tiểu Minh gật gật đầu, lại nói với Hoa Đóa Nhi: “Đánh không lại liền nhanh chóng chạy, đừng cùng nữ nhân này cứng đối cứng, thực lực của nữ nhân này so với lúc trước cường đại hơn.”

“Tôi sẽ chạy.” Hoa Đóa Nhi gật gật đầu, tên Tiểu Minh này tuy rằng là tang thi, nhưng bụng dạ lại rất đen tối, là người có độ đen rất sâu.

“Sồ Phượng, cô đẩy tôi vào bên trong bày tang thi, hôm nay tôi chỉ muốn báo thù.” Hoa Đóa Nhi giờ lên nắm đấm hướng Sồ Phượng xông tới.

Sồ Phượng cười nhạo một tiếng, “Chẳng qua là may mắn biến thành tang thi biến dị, liền cảm giác mình biến thành siêu nhân, cô có biến thành bộ dạng gì đi chẳng nữa đều là cái loại không có tiền đồ, là đồ vật cung cấp tinh hạch cho tôi.”

Hoa Đóa Nhi không nói gì, né tránh băng trụ của Sồ Phượng, quần lấy Sồ Phượng tranh đấu, Hoa Đóa Nhi vẫn luôn không hiểu được, tất cả mọi người đều đi ra từ trong tổ đặc công, đều là người do trưởng quan dẫn dắt, Sồ Phượng và Cô Lang cư nhiên còn ra tay với trưởng quan.

Quả thực là mặt người dạ thú.

“Cô bắt quả chính là một tiện nhân, đồ nam trộm nữ kỹ đệ tiện, còn được người gọi thành Nữ Thần, làm bao nhiêu chuyện, còn giả vờ băng thanh ngọc khiết.” Hoa Đóa Nhi một bên đối phó với Sồ Phượng, một bên trong miệng mắng chửi.

Sồ Phượng bị lời nói của Hoa Đóa Nhi kích thích đến đỏ con mắt, bởi vì thời điểm cô ta làm nhiệm vụ, thậm chí đã giao ra thân thể của mình, đã vậy không phải chỉ có một lần, vì hoàn thành nhiệm vụ đây đều là chuyện cần thiết.

Trước kia Sồ Phượng không để ý, nhưng hiện tại cô ta là Nữ Thần của căn cứ, lịch sử đen tối như vậy Sồ Phượng rất để ý, cô bây giờ là cường giả của căn cứ, sao có thể có lịch sử không hoàn mỹ như vậy.

“Hoa Đóa Nhi, cô nếu nói vớ vẩn, có tin tôi xé miệng của cô hay không.” Sồ Phượng cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi mà nói, đặc biệt khi chứng kiến ánh mắt nhìn vào cô của những chung quanh mang theo quái dị, ánh mắt càng thêm oán độc mà nhìn Hoa Đóa Nhi.

Hoa Đóa Nhi cười tủm tỉm nhìn Sở Phụng then quá hóa giận, trông thấy Sở Phụng kích phát ra băng trụ vừa lớn vừa dày, liền vội vàng trốn đi, hướng Tiểu Minh la to: “Tôi đánh không lại cô ta, chúng ta chạy mau đi.”

Tiểu Minh đang đối phó với Cô Lang, nhưng sau đó liền xoay người bỏ chạy, kéo theo Hoa Đóa Nhi nhanh chóng chạy trốn, thoáng phát liền không nhìn thấy bóng người.

Sở Phụng tức đến mặt cũng đỏ lên, nhìn theo Hoa Đóa Nhi chạy trốn không ảnh, tức giận đánh vào tang thi phía dưới một trận cuồng oanh loạn tạc.

“Hoa Đóa Nhi, không giết được cô, Sở Phụng tôi thề không làm người.”

Sở Phụng quả thực đã bị Hoa Đóa Nhi làm cho tức chết, không có việc gì liền mang theo một sóng lớn tang thi đến quấy rầy căn cứ, tình huống không ổn, liền lập tức bỏ chạy.

Cô Lang gắt gao cau mày, hướng Sở Phụng nói: “Tên tang thi đó và Hoa Đóa Nhi còn thành lập căn cứ, xem đáng về thì tên tang thi vừa rồi chính là vua tang thi.”

Sở Phụng càng thêm tức giận, “Thật sự là phiền chết rồi.”

Hơn nữa căn cứ mà Hoa Đóa Nhi cùng tên vua tang thi gì đó thành lập còn cách nơi này không xa, Sở Phụng cảm thấy Hoa Đóa Nhi chính là cố ý, chỉ là con người đến cùng không thể đánh lại vô cùng vô tận tang thi không biết mệt mỏi, bằng không thì Sở Phụng đã sớm đánh đến tận cửa rồi.

Tiểu Minh và Hoa Đóa Nhi chạy một hồi, liền ngừng lại, sau đó chậm rì rì đạp không hành tẩu đi về căn cứ.

Hoa Đóa Nhi nhìn thấy phía trước không xa có một chiếc xe con đỗ lại, một người đang dựa vào trên cửa xe, khẽ ngẩng đầu nhìn cô và Tiểu Minh.

Nét mặt của hắn rất lạnh lùng, trên sống mũi mang theo mắt kiếng gọng vàng, thân hình cao lớn đỉnh bật, một thân áo khoác màu đen nhẹ đong đưa trong gió.

Hoa Đóa Nhi cảm giác được ánh mắt sắc bén của hắn lướt qua trên mặt cô, Hoa Đóa Nhi đều có loại cảm giác bị người nhìn thấu.

Hoa Đóa Nhi có thể cảm nhận được người đàn ông này không phải dị năng giả, nhưng toàn thân lại mang theo một cỗ khí chất thâm trầm không đáy.

“Rống...” Cả người Tiểu Minh giống như bị bút lông hướng Giáo Y đại thúc rống lên một tiếng, cảnh giác mà nhìn hắn, đang chờ một lát chuẩn bị bỏ nhào về phía Giáo Y đại thúc, ý định móc ra trái tim của hắn.

Hoa Đóa Nhi túm chặt Tiểu Minh ý định tiến lên, Tiểu Minh xoay đầu lại nhìn Hoa Đóa Nhi, Hoa Đóa Nhi nói: “Hắn không có công kích chúng ta, chúng ta liền bỏ qua hắn.”

Tiểu Minh nhíu mày, cuối cùng cũng không có động thủ, nhưng thần sắc lại ngưng trọng nhìn người tựa ở bên cạnh xe, cơ bắp toàn thân đều đang rung động, chuẩn bị tùy thời phát động công kích.

“Chúng ta đi.” Hoa Đóa Nhi lôi kéo Tiểu Minh rời đi, quay đầu lại nhìn thoáng qua người đàn ông kia, hắn đang nâng kính mắt trên sống mũi, ánh mặt trời chiếu xuống kính mắt, chiết xạ ánh sáng trắng lạnh lẽo.

Giáo Y đại thúc nhướng mày, sau cùng cười nhạo một tiếng, mở cửa xe, khởi động xe, tro bụi bay lên, chỉ trong chốc lát, liền không nhìn thấy bóng dáng của chiếc xe đâu.

Rời ra người đàn ông kỳ quái kia, Hoa Đóa Nhi thở phào một hơi, tuy rằng không biết vì điều gì, nhưng khi cô vừa nhìn thấy người đàn ông kia, cả người đều không thoải mái.

Tiểu Minh cùng Hoa Đóa Nhi đi vào căn cứ, căn cứ này là do Tiểu Minh thành lập, tụ tập bên trong căn cứ này đều là tang thi biến dị.

Nhìn thấy Tiểu Minh và Hoa Đóa Nhi, tang thi biến dị đều quỳ trên mặt đất hướng hai người tỏ vẻ thần phục, càng tăng thêm đối lập giữa tang thi và luật rừng của con người.

“Hoa Nhi, vừa rồi người kia hình như quen biết cô?” Tiểu Minh nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy người đàn ông lúc nãy hẳn là quen biết Hoa Nhi.

Hoa Đóa Nhi lắc đầu, nói: “Tôi không biết hắn.”

Con người và tang thi áp chế lẫn nhau, đều là vì sinh tồn, Hoa Đóa Nhi liền cùng Cô Lang và Sở Phụng giằng co.

Cô Lang bị công kích sinh ra hỏa khí cũng tổ chức người phản công, tóm lại chính là mày đánh tao tao đánh mày, thực lực của Tiểu Minh càng thêm cường đại, tựa hồ cũng không còn yêu thích ăn trái tim nữa, luôn đem một đồng thi thể của đám dị năng giả phát cho tang thi phía dưới.

Tiểu Minh càng ngày càng giống một người bình thường, chỉ nhìn bề ngoài không ai có thể nhận ra được hắn là một tên tang thi, có lẽ đã trở thành một kiểu nhân loại, nhân loại cao cấp.

HẾT QUYỂN 4

Sơ lược về Quyển 5: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi

Thể loại: Cổ đại, Thịt vắn

Lần này Thánh xui xẻo Ninh Thư được một lần trở thành sủng nhi của trời (hàng fake), thế giới này bà Thư sẽ xuyên vào làm nữ chủ quân, có phúc hưởng nhưng lại không dám hưởng.

Trích một đoạn nè:

“Ninh Thư vận đầu ngón tay đếm xem có bao nhiêu nam nhân, Tướng quân oai hùng, Vương gia bá đạo, Hoàng thượng phúc hắc, Thần y đậm mực, Giáo chủ yêu dã, Minh chủ chính nghĩa, Thư sinh kinh luận.

Ừ, tổng cộng bảy người, mỗi người một đêm, ồ, vừa đúng ngủ xong một tuần.

Ninh Thư muốn về nhà, này là thế giới cuộn cuộn ô nhiễm a.”

(Thả thính thả bà vậy thôi, chứ sắp thi rồi nên mình sẽ ngừng edit trong một thời gian dài nha, chúc mấy bạn thi tốt, có thể hơi sớm nhưng chúc mọi người ăn tết vui vẻ nhe ^^.)

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (1)

Edit: Akito

Thích phu nhân nghe được Ninh Thư không chịu giúp bà ta nghịch tập, khuôn mặt vặn vẹo, hướng Ninh Thư oán độc la to: “Vì cái gì?”

Ninh Thư nhàn nhạt nói: “Con của người Lưu Như Ý là bị người hại chết, người làm mẫu thân lại không biết bảo hộ con của mình, trong lòng đều chỉ có vinh hoa phú quý.”

“Không phải, Như Ý là bị Lữ Trĩ giết.” Thích phu nhân nghe thấy lời nói của Ninh Thư, phản bác kịch liệt.

“Vốn con của người tuy rằng không thể làm hoàng đế, nhưng cũng là Vương gia, nhưng người lại muốn thay con của người làm chủ, Lữ Trĩ chịu buông tha cho con của người mới là lạ.” Ninh Thư nhàn nhạt nói.

Sau khi Lưu Bang chết, Thích phu nhân liền bị Lữ Trĩ bức ép mặc vào áo tù, đeo lên gông thiết, nhốt ở ngõ hẻm Vĩnh Xuân không biết ngày đêm là gì, Thích phu nhân thật sự chịu không nổi, liền làm ca, chính là muốn nhĩ tử của mình làm chủ cho mình, rời khỏi nơi này.

Linh hồn của Thích phu nhân càng thêm âm trầm, phòng chừng sắp phải rời khỏi không gian hệ thống, cuối

cùng hoàn toàn biến mất không ảnh, tiếng gào thét của Thích phu nhân quanh quẩn khắp hệ thống, “Không phải như thế, căn bản là không phải như thế.”

Ninh Thư thờ dãi một hơi, loại sự tình rối tung một đoàn này Ninh Thư mới không muốn quản, còn có kỳ thật Ninh Thư tuyệt đối đứng ở bên phía chính thất, dù ở cổ đại xem chuyện thế thiếp hợp lý hợp pháp, nhưng trong lòng Ninh Thư vẫn rất phản cảm.

Lữ Trĩ với tư cách một tiểu thư nhà giàu gả cho Lưu Bang hai bàn tay trắng giống như lưu manh, vì Lưu Bang giặt quần áo nấu cơm, sinh con dưỡng cái, dung nhan như hoa không còn, thậm chí bị Hạng Vũ bắt làm con tin hai năm, đau khổ chờ Lưu Bang, mà Lưu Bang lại cùng Thích phu nhân ở bên nhau ân ái ái ái.

Thích phu nhân được hưởng thụ vinh quang vinh sủng, Lữ Trĩ ngoại trừ cái ngôi vị hoàng hậu, cũng không có cái gì, mà tâm tư của Thích phu nhân lớn, giết giết Lưu Bang phế Thái tử lập con của mình trở thành Thái tử, cuối cùng thất bại cũng không thể trách trên đầu ai.

Lữ Trĩ tuy tàn nhẫn độc ác, nhưng lại từ một thiếu nữ hồn nhiên thông minh lanh lợi sống an nhàn sung sướng biến thành như vậy, sau lưng mỗi nữ nhân độc ác tuyệt tình đều là một nam nhân bạc tình phụ nghĩa, quá nhiều tổn thương thất vọng và tuyệt vọng, làm tâm tính mềm mại trở nên nguội lạnh như sắt.

Nếu như đó là Ninh Thư, cô cũng sẽ làm như vậy, trước giết chết Lưu Bang, loại hoàng đế dễ cõ vơng ân phụ nghĩa này quả thực quá ghê tởm người đi.

“Xem nhiệm vụ tiếp theo đi.” Ninh Thư hướng 2333 nói.

2333 vội vàng nói: “Ninh Thư, không thể cự tuyệt nhiệm vụ lần này, vô luận là nhiệm vụ như thế nào, cô đều phải tiếp nhận.”

“Được rồi, tôi đã biết.” Ninh Thư gật gật đầu nói.

Ninh Thư vừa mới nói xong, trong không gian chậm rãi xuất hiện một bóng người, đợi đến lúc bóng người dần dần hiện rõ, thời điểm Ninh Thư nhìn thấy linh hồn thể này, cả người đều ngây ngẩn.

Đây là một nữ nhân, một nữ nhân vô cùng xinh đẹp, hơn nữa linh hồn hình như cường đại hơn so với Thích phu nhân, giống như một người thật đứng ở trước mặt Ninh Thư vậy.

Toàn thân rực rỡ, đâm vào lòng người, trên người mặc quần áo vải vóc cực kỳ tốt, trong không gian không có gió, nhưng y phục trên người của cô ấy dường như đang lay động, cho người một loại cảm giác phiêu đảng như tiên.

Ninh Thư vẫn là lần đầu tiên gặp được nữ nhân xinh đẹp như vậy, ánh mắt cô ấy mang theo sự thanh thuần không ràng thế sự, nhưng thân hình của cô lại vô cùng tốt, vòng eo mảnh mai, đai lưng buộc lên, làm nổi bật lên tư thái của cô, đáng vẻ nhỏ gầy xinh xắn.

Lớn lên dễ thương như vậy còn có cái gì không thể vượt qua, có người nói, ba phần do vận may, bảy phần dốc sức làm việc, chín mươi phần là xem mặt.

Pháo hôi gì đó lớn lên như này thì thật tốt rồi.

Ninh Thư cảm giác nữ nhân này không đơn giản, không biết vì điều gì lại có loại dự cảm không tốt.

Nữ tử tiến vào không gian thoáng đánh giá hoàn cảnh chung quanh một chút, sau đó nhìn về phía Ninh Thư hỏi: “Ngươi là người thay ta nghịch tập.”

Thanh âm mềm mại vô cùng, Ninh Thư nghe thấy âm thanh này, như mắc bệnh sốt rét, cô một người phụ nữ nghe được giọng nói này cũng có chút không cảm giữ nổi, hướng chỉ là đàn ông.

Giọng nói này tràn ngập mỉa mai, trong mềm mại mang theo một sự hồn nhiên, quả thực là.

“Là ta.” Ninh Thư gật gật đầu nói.

Nghe thấy lời mà Ninh Thư nói, nữ tử vội vàng đi về phía Ninh Thư, Ninh Thư cũng nhìn nữ tử đi đến trước mặt mình, thân thể của cô ấy có hơi lắc lư, vòng eo lay động, vòng eo mảnh mai như vậy, Ninh Thư đều sợ cô cũng có thể vận gãy.

Nữ tử vươn tay cầm tay Ninh Thư, kêu: “Tỷ tỷ, giúp ta.”

Ninh Thư quan sát gương mặt gần trong gang tấc, khuôn mặt hoàn mỹ không tỳ vết khiến miệng Ninh Thư đều phát khô, hỏi: “Giúp ngươi như thế nào?”

“Cầu xin ngươi giúp đỡ ta, ta không muốn cứ luân hồi như vậy, ta thật sự không chịu nổi nữa, ta tình nguyện một lần nữa chuyển thể làm người, nếu như tỷ tỷ có thể giúp ta nghịch tập, giúp cho ta thoát khỏi vận mệnh trọng sinh luân hồi, Yên La nguyện ý trả giá toàn bộ linh hồn lực, ta chỉ muốn đầu thai.”

Ninh Thư nghe thấy lời người tên Yên La này nói, trong lòng tức thì thoáng lộ bộ một phát, thiên hạ cũng sẽ không rót bánh có nhân đầy, hỏi: “Ngươi nói rõ.”

“Ta gọi Mộc Yên La, là nữ nhi Thừa tướng một quốc.” Mộc Yên La nói.

Hoàn toàn chính là Bạch Phú Mỹ a.

“Tâm nguyện của ta chính là có thể thoát khỏi những nam nhân kia, ta thật sự chịu đủ những nam nhân kia rồi, ta trọng sinh ba lần, nhưng làm thế nào ta cũng không tránh khỏi những nam nhân đó, một lần ta trọng sinh liền muốn chạy trốn, kết quả vẫn rơi xuống tay nam nhân, lại một lần nữa trọng sinh, ta trực tiếp muốn thất cô tự tử, thế nhưng vẫn bị nam nhân cứu được, vẫn giống như lúc đầu vậy cùng những người nam nhân kia dây dưa ở bên nhau.”

Ba kiếp làm người, khó trách linh hồn lực cường đại như vậy.

Mộc Yên La dùng ánh mắt thanh tịnh tràn ngập chờ mong cùng hi vọng nhìn Ninh Thư, “Tỷ tỷ, ta muốn thoát khỏi vận mệnh như vậy, đương nhiên nếu như ngươi có thể giáo huấn những nam nhân kia thì càng tốt.”

Khó miệng Ninh Thư co rút, hỏi: “Có bao nhiêu nam nhân dây dưa với cô.”

Ánh mắt của Mộc Yên La thực thanh tịnh, nói: “Vài cái thôi.”

Ninh Thư: ...

Cho nên, đây rốt cuộc là nhiệm vụ gì a?

“2333, tôi không muốn nhận nhiệm vụ này.” Ninh Thư bay thẳng đến hệ thống nói.

“Không được, cô đã cự tuyệt nhiệm vụ trước, cô không thể lại từ chối nhiệm vụ này.” 2333 nói, “Bằng không thì Ninh Thư cô sẽ bị mạt sát đấy.”

Ninh Thư: ...

Ninh Thư xoay đầu lại, khuôn mặt dữ tợn nhìn Mộc Yên La rồi nói: “Nhiệm vụ này, ta... Tiếp nhận.”

“Tỷ tỷ cảm ơn người.” Trên mặt Mộc Yên La lộ ra vẻ tươi cười, càng thêm vẻ phong hoa mỹ diệu tuyệt đại vô song, cảm giác toàn bộ không gian đều được vẻ tươi cười của Mộc Yên La chiếu sáng.

Mẹ nó thật xinh đẹp.

Nghe thấy Ninh Thư nói tiếp nhận nhiệm vụ, Mộc Yên La rất cao hứng, trước khi đi còn hướng Ninh Thư nói: “Tỷ tỷ, người là người tốt, những người khác đều không tiếp nhận nhiệm vụ của ta, nếu không thì nhiệm vụ đều thất bại, cảm ơn người.”

Ninh Thư: trở về, nói cho rõ ràng.

Đợi đến lúc Mộc Yên La đi rồi, trong lòng Ninh Thư càng thêm cảm thấy không tốt lắm, hướng 2333 hỏi: “Đây là xảy ra chuyện gì?”

“Mộc Yên La là nữ chủ của một vị diện.” 2333 nói, “Chỉ là cô ấy trọng sinh hai lần, không muốn sống cuộc đời quá nặng, cho nên tìm nhiệm vụ giả nghịch tập.”

“Cô ấy là nữ chủ, tôi cái pháo hôi này nghịch tập cái con khi a.” Ninh Thư tức giận nói.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 123: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (2)

Edit: Akito

Cô một người thay pháo hôi nghịch tập, hiện tại lại đi thay nữ chính nghịch tập, quả thực là.

2333 nói: “Nói cho cùng đây là một nhiệm vụ đặc biệt, sau nhiệm vụ này, cô vẫn chỉ có thể làm tiểu pháo hôi mà thôi.”

Đi chết đi, nói chuyện thẳng thắn như vậy, còn nói phải chiều cố cảm xúc của người chơi, hệ thống này chiều cố như vậy sao.

Ninh Thư ngồi xuống, tiếp tục hấp thu vật chất trong không gian làm phong phú linh hồn của mình, đợi đến lúc có đủ điểm tích phân phải lập tức đổi bí tịch tu luyện linh hồn, như này thật sự quá chậm.

Không biết qua bao lâu, Ninh Thư mở mắt, nhìn thấy linh hồn của mình phong phú không ít, trong lòng thực hài lòng, hỏi: “2333 cậu còn ở đây không?”

“Ồ.” Ninh Thư vừa dứt lời, thanh âm của 2333 liền vang lên, hiển nhiên vẫn luôn đang đợi Ninh Thư tỉnh lại.

Ninh Thư nói: “Cậu có thể sửa cái danh hiệu hay không?”

2333 nói: “Không thể, đầu não của tôi từ lúc sinh ra đến nay chính là số hiệu này, không thay đổi được.”

Ninh Thư: xôn xao cầu...

Cảm giác cái số hiệu này tràn đầy ác ý.

Được rồi, này đó việc nhỏ không đáng kể không cần để ý, Ninh Thư nói: “Tiến vào nhiệm vụ đi.”

“Được thôi.”

Nháy mắt Ninh Thư liền cảm giác đầu nặng chân nhẹ, đầu choáng váng não phình to hận không thể nôn ra.

Đợi đến lúc cảm giác này biến mất, Ninh Thư mở mắt, trong phòng rất tối tăm, trên bàn đốt ngọn nến, còn có một nha hoàn ngồi trên ghế nằm ngửa ra bàn, đoán chừng là người gác đêm.

Ninh Thư xoa xoa đầu, nhìn bên ngoài cửa sổ, sắc trời lúc này rất đen, Ninh Thư quyết định trước tiếp thu cốt truyện đi.

Mộc thừa tướng của Đông Hoa quốc có một nữ nhi, vốn thực xinh đẹp, khuynh quốc khuynh thành, tên là Mộc Yên La, người đến cầu thân đập phá

cửa lớn, đều đang phỏng đoán ai có thể ôm được mỹ nhân xinh đẹp như vậy về nhà.

Nhưng không nghĩ đến chính là, trong một đêm Đông Hoa quốc bị đánh chiếm, phủ Thừa tướng bị người công phá, Mộc thừa tướng bảo nữ nhi của mình chạy trốn, còn mình sau đó hướng phương hướng ngược lại đào tẩu.

Mộc Yên La vừa mới chạy ra khỏi phủ Thừa Tướng đã bị một tên tướng quân bắt được, sau đó tướng quân kia liền cưỡng Mộc Yên La, mở ra sinh hoạt không biết xấu hổ.

Tâm Mộc Yên La dần dần giao cho vị tướng quân này, nhưng sau đó một vị Vương gia lại nhìn trúng Mộc Yên La, không ngờ tướng quân trực tiếp giao Mộc Yên La cho Vương gia, Mộc Yên La bị tướng quân tuyệt tình hành hạ đến tâm can tỳ phổi đều đau, sau đó lại cùng Vương gia mở ra cốt truyện tương ái tương sát, ta không yêu người, người chiếm được thân thể của ta cũng không chiếm được trái tim của ta blah blah...

Tướng quân mất đi Mộc Yên La mới phát hiện người mình yêu chính là Mộc Yên La, tướng quân và Vương gia thỏa hiệp, sau đó sự tình càng cảm thấy thẹn đã xảy ra, cư nhiên là 3p.

Ninh Thư: ...

Mộc Yên La rất thương tâm, liền bỏ trốn, sau đó dọc đường đi gặp nhiều nam nhân như, hoàng thương, thần y, minh chủ vô lâm, thư sinh, giáo chủ Ma giáo.

Cốt truyện phát triển về sau, những nam nhân này đều yêu Mộc Yên La, trải qua thương nghị cùng dùng chung Mộc Yên La, càng thêm nổi lên sinh hoạt không biết xấu hổ.

Đậu xanh rau má!

Ninh Thư chỉ mới nghe thấy một chuỗi người này, cũng đã cảm giác kinh hãi lạnh người rồi, quan trọng nhất là mỗi lần Mộc Yên La gặp qua một người nam nhân, đều bị ngược thân ngược tâm, sau đó nam nhân hoàn toàn tình nguyện, phát giác chính mình yêu chính là Mộc Yên La, khi thượng những nữ nhân khác đều không có cảm giác gì.

Thực ngược tâm, sinh non, hiểu lầm, ngược thân, quả thực khỏi nói có bao nhiêu bi ai a.

Cái này hoàn toàn chính là một thể giới thịt văn np ngược tâm a.

Khó trách Mộc Yên La muốn nghịch tập, trải qua ba lần nhân sinh như thế, những nam nhân này tuyệt đối là S, mà Mộc Yên La tuyệt đối là M, đến như vậy cư nhiên còn có thể hảo hảo sinh hoạt ở bên nhau.

Ninh Thư vận ngón tay đếm xem có bao nhiêu nam nhân, tướng quân oai hùng, Vương gia bá đạo, hoàng thương phúc hắc*, thần y đậm mặc, giáo chủ gian ác mị hoặc, minh chủ chính nghĩa, thư sinh kinh luân*.

*Phúc hắc: xấu xa, đen tối.

*Kinh luân: Sách vở.

Ừ, tổng cộng bảy người, mỗi người một đêm, vừa đúng ngủ xong một tuần.

Ninh Thư muốn về nhà, này chính là thể giới cuộn cuộn dơ bẩn a.

“Đình, Ninh Thư đáng yêu ơi, tôi là 2333.” Trong đầu Ninh Thư đột nhiên toát ra một thanh âm, Ninh Thư đang nghĩ đến xuất thần thiếu chút nữa từ trên giường nhảy dựng lên.

“Chuyện gì?” Ninh Thư lạnh lùng hỏi, còn đáng yêu ơi, giới quá nhi.

2333 cũng không nói nhầm, nói: “Nếu đã thay Mộc Yên La nghịch tập, thì phải giúp Mộc Yên La thoát khỏi vận mệnh thất thân cho những người nam nhân này, ba kiếp của Mộc Yên La đều bị những người nam nhân này ngược, cho nên Ninh Thư nếu cô muốn lấy được nhiều tích phân, tốt nhất cũng nên ngược những nam nhân này một chút.”

“Giá trị ngược càng cao, điểm tích phân liền càng nhiều, nhiệm vụ này rất khó, vì quy tắc của Thiên Địa rất cường đại, Mộc Yên La đã được định tốt trình tự, cho dù cô ấy trọng sinh, cũng không thoát khỏi vận mệnh như vậy.” 2333 giải thích.

Ninh Thư bùng tỉnh, liền giống như băng dán đã dính sẵn vậy, chỉ có thể dựa theo cốt truyện mà đi, chỉ cần lệch cốt truyện, rất nhanh pháp tắc của Thiên Địa liền đẩy trở lại điểm ban đầu.

Ninh Thư đột nhiên cảm nín, đậu xanh rau má, vì cái gì cô lại chọn nhiệm vụ khó như vậy, chắc không phải người khác bỏ đi lại bị cô chọn trúng đi.

Hay lắm!

Nói tóm gọn, nhiệm vụ lần này chính là muốn thay đổi vận mệnh của Mộc Yên La, nhưng lại phải ngược những nam nhân đó một phen.

Cũng đúng, này đó cận bã nam nhân giống như bệnh xà tinh* không đánh chết chẳng lẽ còn muốn trừ lại để ăn tết sao?

*Bệnh xà tinh: bệnh thần kinh

Ninh Thử từ trên giường ngồi dậy, tính toán tu luyện Tuyệt Thế Võ Công, không có năng lực cũng chỉ có thể bị ngủ, Ninh Thử cũng không muốn bị những người này đè ngủ.

Đã qua rất lâu, Ninh Thử ngồi ở trên giường hít một hơi thật sâu, lại hít hơi, Ninh Thử bị ai phát hiện, căn bản là cỗ thân thể này không thể luyện võ, luyện gần hai canh giờ, Ninh Thử phát hiện trong thân thể một chút khí kinh cũng không có.

Da lông của Ninh Thử đều đỏ mỗ hôi, đầu xanh rau má không có thực lực liền đợi bị những nam nhân đó đè đi, chuyện này làm sao có thể đây.

Ninh Thử tỏ vẻ chính mình là người băng thanh ngọc khiết, như thế nào có thể làm ra loại chuyện như vậy đây.

“Cỗ thân thể này không có cách nào tu luyện đâu, Ninh Thử cô từ bỏ đi, từ bỏ đi...” Thanh âm của 2333 tuần hoàn trong đầu Ninh Thử, tuần hoàn...

Tâm quá mệt, cũng đúng, nữ chủ liền đợi bị người ta đến đè là được rồi, nếu luyện thành Tuyệt Thế Võ Công vô cùng cường đại, làm nam nhân như thế nào đè?

Người xưa dạy thân thể mềm yếu dễ đẩy ngã, hơi chút phản kháng là tình thú, nhưng nếu để cho nữ chủ có lực lượng cường đại, thì không có cửa đâu.

Ninh Thử ngồi than thở ở trên giường, đột nhiên cửa ‘Bành’ một tiếng bị người đá văng, trong lòng Ninh Thử thoáng giật mình một phát.

Nha đầu ngồi trên ghế ngủ nằm ra bàn cũng bị âm thanh cực lớn này dọa cho ngã nhào trên mặt đất, mờ mịt không biết gì từ trên mặt đất đứng dậy, nhìn thấy Ninh Thử ngồi ở trên giường, kêu: “Tiểu thư, tiểu thư, đây là làm sao vậy?”

Ta mẹ nó làm sao biết chuyện gì xảy ra a, Ninh Thử nhìn xem cửa ra vào, một người nam nhân đang đi vào, sau lưng còn có người đi theo.

“Yên La a, đại quân đã công thành, chúng ta đi nhanh lên thôi.” Một người trung niên mỹ nam tử nôn nóng nói rồi đi tới chỗ Ninh Thử.

Nguyên lai là lão cha của nguyên chủ đến, còn tưởng rằng là tên tướng quân công thành gì kia, hiện tại tâm của Ninh Thử vẫn còn chưa có hồi phục.

“Còn không mau thu dọn đồ đạc cho tiểu thư đi.” Mộc thừa tướng hướng nha hoàn có vẻ mặt trắng bệch quát to.

Tiểu nha hoàn liền vội vàng đi thu dọn đồ đạc.

Mộc thừa tướng nhìn Ninh Thử, than ngắn thở dài, “Đông Hoa quốc sụp đổ.”

Ninh Thử cũng ‘ai’ một tiếng, đây là sự tình bắt đầu cho bi kịch của nguyên chủ a.

“Phụ thân, chúng ta phải đi nơi nào?” Ninh Thử không cảm thấy mình có thể chạy thoát, cốt truyện khá là cường đại đấy.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (3)

Edit: Akito

“Còn nữa, tại sao chúng ta phải chạy, không thể đầu hàng sao?” Ninh Thử hỏi, dùng địa vị của Mộc thừa tướng ở Đông Hoa quốc, nếu như đầu hàng vẫn sẽ có con đường sống.

Mộc thừa tướng trưng một khuôn mặt tuấn tú uy nghiêm, hướng Ninh Thử nghiêm khắc nói: “Cha ngươi là văn nhân, sao có thể làm ra sự tình không có khí phách như vậy.”

Ninh Thử: ...

Thật sự có khí phách thì chạy cái gì a, dứt khoát lưu lại cùng Đông Hoa quốc đồng sinh cộng tử là được rồi, tuyệt đối có thể trở thành nhân vật nổi danh trong lịch sử, tự hào ngông nghênh xưng một văn nhân, còn không phải lưu lại sợ mất mạng.

“Lão gia, tiểu thư, đồ đạc đều thu thập xong.” Trong ngực tiểu nha hoàn ôm một cái bọc.

Ninh Thử cũng không muốn đi cùng Mộc thừa tướng, nói: “Cha ngươi cùng nương đi trước đi, chúng ta đi phương hướng ngược lại.”

“Như vậy cũng được, chúng ta là người một nhà tách ra đi đến lúc nào mới có thể tụ hợp, này loạn thế tách ra có lẽ trước khi chết cũng không thấy được mặt nhau.” Mộc thừa tướng gắt gao nhăn đôi mày kiếm, hiển nhiên là đồng ý đề nghị của Ninh Thụ.

Ninh Thụ nói: “Cha nương liền cùng đại ca và tiểu đệ đi trước, làm vậy có thể vì Mộc gia lưu lại huyết mạch, nữ nhi liền không thể ở bên cha nương rồi.”

Mộc thừa tướng nghĩ nghĩ nói: “Như vậy cũng được.”

Ninh Thụ: ...

Tâm thật là lớn, vứt bỏ khuê nữ của người như thế người không lo lắng sao? Phòng chừng cũng do yêu cầu của cốt truyện, ngấm lại tùy tiện một cái cảnh tượng đều là bạch bạch bạch, cha vợ ở bên cạnh nhìn thấy, này gọi là sự tình gì, bên trong cốt truyện Mộc Yên La đều là lỗi một mình.

“Này đó ngân phiếu con cầm.” Mộc thừa tướng lấy ra một xấp ngân phiếu đưa cho Ninh Thụ, Ninh Thụ nhận lấy ngân phiếu, nói: “Đa tạ phụ thân.”

“Phụ thân lại cho một người bảo hộ con, đây là thị vệ bên người vi phụ, về sau liền để hần âm thăm bảo hộ con.” Mộc thừa tướng chỉ vào một thị vệ ôm kiếm.

Ninh Thụ nhìn về phía người thị vệ này, người thị vệ này lớn lên vô cùng có đặc sắc, chính là một khuôn mặt vuông chữ điền, cái cằm rất rộng.

Trong cốt truyện cũng không thấy thị vệ này xuất hiện a, Ninh Thụ nhớ lại cốt truyện một lần, phát hiện thị vệ này phía trước có xuất hiện một lần, nhưng về sau liền không có xuất hiện nữa, hoặc là tự mình chạy, hoặc là bị nam chủ lên lút giết chết rồi.

“Hần sẽ âm thầm bảo hộ con, nha đầu này cũng đi theo con.” Mộc thừa tướng vội vàng nói xong, sau đó dùng ánh mắt đau khổ bi thương nhìn Ninh Thụ, “Nữ nhi, vi phụ đi rồi, con nhất định phải hảo hảo bảo trọng, đại quân sắp đánh vào rồi, nhanh nhanh chạy đi.”

Mộc thừa tướng vừa dứt lời, người liền bỏ chạy không thấy bóng dáng đâu.

Thị vệ liếc nhìn Ninh Thụ, sau đó nhảy ra ngoài từ cửa sổ, phòng chừng muốn ở một nơi bí mật nào đó bảo hộ cô.

Mẹ nó sao lại cảm giác không đáng tin cậy đây.

Ninh Thụ cất đi bạc mà Mộc thừa tướng cho, sau đó nói với nha hoàn đang ôm cái bọc: “Người cũng đi đi, không cần đi theo bên cạnh ta nữa.”

“Nô tỳ đi theo bên người tiểu thư, nô tỳ không sợ.” Tiểu nha hoàn đang nói chuyện hàm răng run cầm cập, chân cũng run rẩy.

Ninh Thụ ngồi xếp bằng ở trên giường, nhàn nhạt nói: “Người không cần đi theo bên cạnh ta nữa, ta liền cũng không đi đâu.”

“Nô tỳ đi theo bên người tiểu thư, Nguyệt Lan sinh là người của tiểu thư, chết cũng là quỷ của tiểu thư.” Nguyệt Lan kiên định nói.

Ninh Thụ phát phát tay, “Tùy người, người muốn đi theo liền đi theo đi.”

“Làm chút đồ ăn, có hơi đói bụng.” Ninh Thụ hướng Nguyệt Lan nói.

Nguyệt Lan buông cái bọc, đi làm thức ăn cho Ninh Thụ.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, có thể nhìn thấy cửa thành đèn đuốc sáng trưng, còn có thanh âm hô giết, mùi máu tươi lan rất xa, toàn bộ kinh thành đều có vẻ mưa gió bão bùng.

“Người thị vệ kia, người còn ở đấy không?” Ninh Thụ hướng ngoài cửa sổ hô.

Đợi một hồi lâu cũng không có nghe được thị vệ đáp lại, trong lòng Ninh Thụ phiền muộn, tên này nha chắc không phải chạy rồi đi.

“Ở ngay đây.” Một giọng nói truyền tới.

Ninh Thụ: ...

Cảm thấy cung phản xạ của tên này có hơi dài, nàng đã kêu chờ gian lâu như vậy mới trả lời.

“Ta nên làm như thế nào để thông tri người?” Chẳng lẽ mỗi lần nàng đều phải gọi hần, sau đó hần nửa ngày không đáp lại, chỉ sợ gái trinh cũng biến thành đàn bà rồi.

Hơn nữa Ninh Thụ cũng không biết thị vệ này có bao nhiêu độ trung thành.

Ai, quá phiền muộn a.

Một đạo bóng đen xuất hiện ở trước mặt Ninh Thụ, hần che mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt, Ninh Thụ lại càng hoảng sợ.

“Tiểu thư là ta.” Thị vệ nói.

Ninh Thụ xoa xoa ngực, “Người che mặt làm cái gì?”

“Đây là quy củ của ám vệ chúng ta.” Thị vệ nói.

Ninh Thụ: ...

Liên như người vậy, liếc mắt xem qua một cái liên quên trông như thế nào, che mặt càng thêm hấp dẫn ánh mắt của người khác đi.

“Đây là cái còi, chỉ cần tiểu thư thổi còi, ta sẽ xuất hiện.” Thị vệ đưa cho Ninh Thụ một cái còi, Ninh Thụ tiếp nhận cái còi, hỏi: “Vô luận ở nơi nào đều có thể nghe thấy sao?”

Vấn đề này có chút khó, thị vệ cả buổi cũng không có trả lời, cuối cùng nói: “Chỉ cần ta ở bên cạnh tiểu thư, tiểu thư thổi còi, ta đều có thể nghe thấy.”

“Đa tạ người.” Ninh Thụ cất đi cái còi, tốt xấu gì cũng có chút cảm giác an toàn phải không.

Nguyệt Lan làm xong thức ăn, hướng Ninh Thụ nói: “Tiểu thư, hiện tại trong phủ đều không còn ai, nô tỳ nấu một chút mì sợi.”

Ninh Thụ không có ghét bỏ, ăn một ít đồ ăn mà Nguyệt Lan làm, nói: “Người cũng ăn chút gì đó đi.”

Ninh Thụ sờ sờ bụng liền ngồi chờ tướng quân tới, chờ đến Ninh Thụ cũng sắp ngủ rồi, cuối cùng cũng có người xông vào phủ Thừa Tướng, bước chân mất trật tự hướng bên này đi tới.

“Bành” cửa bị người đập văng, sau đó cửa ‘két’ một tiếng rơi trên mặt đất, đập trên mặt đất làm tro bụi bay tung tóe, cửa hoàn toàn bị hỏng rồi.

Ninh Thụ vô ngữ, không thể hảo hảo mở cửa sao, một người hai người đều cứ thích đập cửa.

Ninh Thụ bất động thanh sắc, vẫn không nhúc nhích ngồi ở trên ghế, nhìn về phía nam tử đi ở đằng trước, nam tử này cao lớn uy mãnh, trên người mặc vào khôi giáp, vừa đi vào gian phòng liền khiến khắp gian phòng tràn ngập một cỗ mùi máu tươi nồng đậm.

Ninh Thụ nhìn hắn, tên này là người nam nhân đầu tiên của Mộc Yên La, Tư Đồ Kinh Vũ!

“Oa, tướng quân, ở đây còn có một mỹ nhân này.”

“Đẹp quá a...”

“Thật đẹp...”

Ninh Thụ thấy những người này dùng ánh mắt mê đắm thèm thuồng hết sức buồn nôn nhìn mình, trong lòng toàn là Fuck Your Mom, nàng còn chưa từng được hưởng thụ qua loại đãi ngộ như này đâu.

Cảm giác mình bị cưỡng.

Quả nhiên cô vẫn có thói quen thành thành thật thật làm cái tiểu pháo hôi diện mạo xấu xí.

“Các người đều đi ra ngoài.” Tư Đồ Kinh Vũ hướng tướng sĩ sau lưng nói, giọng nói của hắn trầm thấp hùng hồn, giống như tư thế oai hùng của hắn vậy, uy nghiêm lại lạnh khốc.

Nhìn thấy Ninh Thụ một đại mỹ nhân này, này đó tướng sĩ cùng binh sĩ đều không quá nguyên ý rồi đi, một tên tướng sĩ ôm quyền nói: “Tướng quân, mỹ nhân này, nhất định là mỹ nhân danh chấn Đông Hoa quốc Mộc Yên La, các huynh đệ hành khổ cả đêm, tướng quân, người xem?”

“Bỏn tướng quân nói cút.” Tư Đồ Kinh Vũ trực tiếp rút ra đại đao bên hông, lạnh giọng nói: “Như thế nào, lời nói của Bỏn tướng quân không dùng được nữa, hay là các người muốn trái lại quân lệnh.”

Mọi người thoáng một phát liền minh bạch, tướng quân là coi trọng người đẹp này, muốn lên trước.

Ánh mắt những nam nhân ngăn ở cửa ra vào đều dính ở trên người Ninh Thụ, làm thế nào cũng dời không đi, một ít người thậm chí còn đang chảy nước miếng.

Nhưng có Tư Đồ Kinh Vũ ở đây, mỹ nhân này bọn hắn liền không thể nghĩ tới rồi.

Tư Đồ Kinh Vũ xây dựng ảnh hưởng sâu nặng, những nam nhân này rất sợ hãi Tư Đồ Kinh Vũ, sau cùng đều lưu luyến không rời mà đi rồi, lưu lại một mình Tư Đồ Kinh Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (4)

Edit: Akito

Chờ đến khi binh lính của hắn đều rời đi, Tư Đồ Kinh Vũ mới hướng Ninh Thụ đi tới, thoáng cái ném thanh kiếm ở trên mặt bàn, tiểu nha hoàn Nguyệt Lan bị dọa đến chân cũng mềm nhũn, ngã ngồi dưới đất, kinh hồn bất định mà nhìn hung thần ác sát Tư Đồ Kinh Vũ.

Ninh Thụ nheo mắt, trên mặt bất động thanh sắc, đầu xanh rau má, nếu có thể luyện được Tuyệt Thế Võ Công, dùng roi quất chết người nha.

Tư Đồ Kinh Vũ nhìn Ninh Thụ, phát ra tiếng cười trầm thấp, “Nhưng thật không ngờ tới Mộc cô nương can đảm như thế, ngốc ở trong Tú Lâu này là đang chờ bốn tướng sao?”

Tuy rằng Tư Đồ Kinh Vũ là một tướng quân, nhưng nhan giá trị tuyệt đối cao, oai hùng soái khí, ánh mắt hiện tại nhìn vào Ninh Thụ không chút nào che dấu mà nóng rực cùng cướp đoạt.

Ninh Thụ ho khan một tiếng, cố gắng làm cho giọng nói của mình trở nên thô kệch một chút, “Tướng quân bây giờ là muốn giết tiểu phụ sao?”

“Giết người, bốn tướng như thế nào đánh lòng giết người.” Ngoài miệng Tư Đồ Kinh Vũ nói như vậy, nhưng lại đột nhiên rút ra đại đao bên hông, đại đao chiết xạ ra ánh sáng trắng chiếu vào khuôn mặt Ninh Thụ.

Tư Đồ Kinh Vũ nắm đại đao hướng cái đầu Ninh Thụ đâm tới, Ninh Thụ trốn cũng không có trốn, cứ ngẩn người ngơ ngác mà nhìn Tư Đồ Kinh Vũ.

“Tiểu thụ.” Nguyệt Lan hô lớn một tiếng, sắc mặt trắng bệch.

Tư Đồ Kinh Vũ nhìn thoáng qua gương mặt không chút thay đổi của Ninh Thụ, bàn tay khẽ động roi xuống trâm gài tóc trên đầu nàng, nắm ở trong tay, sau đó đặt cây trâm ở chóp mũi hít hà, thanh âm trầm thấp gọi cảm nói: “Thơm quá a.”

Ninh Thụ nhếch miệng, không nói gì, cô hiện tại đang bảo trì bộ dạng cao quý lãnh diễm, giảm xuống nị thái của thân thể này, trên người Mộc Yên La này tùy thời tùy chỗ đều tán ra hormone, tán ra tín hiệu “Tôi thượng ta, thượng ta.”

Không có người nam nhân nào ưa thích nữ nhân có gương mặt lạnh lùng đi.

Tư Đồ Kinh Vũ một lần nữa gài cây trâm xuyên qua búi tóc của Ninh Thụ, “Ừm, cây trâm này chỉ xứng với người.”

Ai nha, thì ra là một cao thủ trên chọc em gái đây này.

Bên trong cốt truyện, tên Tư Đồ Kinh Vũ này trực tiếp cường Mộc Yên La, sau đó liền bị thân thể của Mộc Yên La mê hoặc, tùy thời tùy chỗ trong phủ Thừa Tướng này đều là nơi vui sướng.

Nữ nhân đối với người nam nhân đầu tiên luôn có một chút tình cảm đặc biệt, hơn nữa lâu ‘ngày’ sinh tình, tâm Mộc Yên La đã cho Tư Đồ Kinh Vũ.

Mộc Yên La vốn tưởng rằng Tư Đồ Kinh Vũ cũng yêu mình, rốt cuộc không yêu sao có thể mỗi ngày cùng mình lăn ở bên nhau, lại còn có thể nhiệt tình như vậy, nhưng thật không ngờ hắn lại coi nàng giống như nữ tử ở thanh lâu không chút do dự tùy tiện tặng nàng cho người khác.

Thật sự ngược Mộc Yên La đến tàn tạ.

Tư Đồ Kinh Vũ thấy mỹ nhân này căn bản không có để ý tới hắn, hắn làm cái gì nàng cũng thờ ơ, trên mặt Tư Đồ Kinh Vũ lộ ra biểu tình cười như không cười, nhàn nhạt nói: “Thú vị, thực thú vị.”

Ninh Thụ: câu này hoàn toàn chính là câu nói tán gái kinh điển, như vậy kế tiếp có phải hay không muốn nói, nữ nhân, người thành công khiến cho ta chú ý.

“Thực tốt, người thành công khiến cho ta chú ý.” Tư Đồ Kinh Vũ hơi hơi cúi người, cúi đầu đặt sát vào Ninh Thụ, động tác này rất mập mờ, bộ dạng giống như muốn cúi người hôn môi vậy, đồng thời trên người Tư Đồ Kinh Vũ mang theo khí thế cùng áp bức cực mạnh, sẽ làm trái tim của nữ nhân bang bang nhảy loạn.

Nhưng Ninh Thụ đối diện với kỹ năng chọc ghẹo em gái này của Tư Đồ Kinh Vũ, ngẩng đầu mặt không biểu tình mà nhìn Tư Đồ Kinh Vũ.

Tư Đồ Kinh Vũ vươn tay nâng cái cằm của Ninh Thụ lên, hơn nữa mặt của Tư Đồ Kinh Vũ càng ngày càng gần, nhìn đáng vẻ là muốn hôn thật đấy.

Chắc chắn, trên người tên này toàn mùi máu tươi a, Ninh Thụ nháy mắt liền cảm giác tên này nha là đi giết heo trở về, còn không chịu tắm rửa.

Ninh Thụ đuổi ra nắm đầm định cho hộc mắt của Tư Đồ Kinh Vũ một quyền, kết quả chỉ đâm vào trong lòng bàn tay của Tư Đồ Kinh Vũ, Tư Đồ Kinh

Vũ cười như không cười mà nhìn Ninh Thư, bàn tay thon dài to lớn nắm chặt nắm đấm của Ninh Thư.

“Bộ dáng ngơoi lạnh lùng như băng vậy, bồn tướng càng yêu thích, bộ dáng lạnh lùng như băng ở thời điểm suy sụp hầu hạ ta trở nên nhiệt tình như lửa, càng khiến cho người mê muội.” Ngoài miệng Tư Đồ Kinh Vũ nói lời hạ lưu, nhưng phối hợp với hần một khuôn mặt anh tuấn như này, lại có vẻ đặc biệt tà mị.

Ninh Thư: Hự...

Con mẹ nó, giả vờ cao quý lãnh diễm cư nhiên đã thất bại.

Tư Đồ Kinh Vũ cúi đầu xuống muốn hôn vào bàn tay bị hần nắm ở trong lòng, Ninh Thư rút tay của mình về, cầm lấy cái còi treo ở trước ngực, hít một hơi thật sâu dùng hô hấp lớn nhất của mình thổi vào cái còi.

“Bành” một đạo bóng đen nhảy vào trong từ ngoài cửa sổ, một thân hắc ý, mang theo khăn che mặt, ở trong gian phòng đèn đuốc sáng trưng này vô cùng dễ làm người khác chú ý.

“Đánh chết hần cho bồn tiểu thư, tên vương bát đần này dám chiếm tiện nghi của tiểu thư ngơoi, cắt jj* của hần.” Ninh Thư chỉ vào Tư Đồ Kinh Vũ chửi ầm lên, một chút cũng không còn bộ dáng cao quý lãnh diễm lúc trước, làm Tư Đồ Kinh Vũ trong lúc nhất thời có chút ngu ngơ, hiển nhiên không nghĩ ra như thế nào mỹ nhân lại đột nhiên thay đổi phong cách rồi.

*jj: cái đó của con trai.

Tư Đồ Kinh Vũ nhướn mày, nhìn Ninh Thư trầm thấp nói: “Nguyên lai là có người giúp đỡ a, mỹ nhân, bồn tướng ưa thích nghe ngơoi nói chuyện, coi như là nể nang chủ ngơoi, cũng giống như đang dụ dỗ hầu hạ.”

Ninh Thư: ...

Con mẹ nó.

Ninh Thư hận không thể uống thuốc câm.

Đây là nữ chủ của thịt vắn, rõ ràng là sự tình rất thống khổ, nhưng trên mặt lại lộ ra biểu tình tựa vui thích tựa thống khổ, làm cho nam nhân nhìn thấy càng muốn tra tấn, hận không thể đem nàng hủy đi.

Ninh Thư bóp lấy cổ của mình, cố gắng khiến cho thanh âm của mình không có quyền rũ động lòng người như vậy, hướng ám vệ la to: “Cắt jj của hần.”

Tư Đồ Kinh Vũ cùng ám vệ đánh nhau, đất cát bay mù mịt, băng ghế chỗ ngồi trong phòng đều bị dư âm quét đến, biến thành một đồng đồ nát.

Nguyệt Lan trắng bệch một khuôn mặt, tiến đến bên cạnh Ninh Thư, một bên nhìn cảnh đánh nhau, một bên thanh âm run rẩy hỏi “Tiểu thư, jj là cái gì?”

Ninh Thư: ...

“Phịch phịch...” Một đạo bóng người rơi ở bên chân của Ninh Thư, Ninh Thư nhìn thấy là ám vệ, cảm thấy cả người đều không tốt lắm, ám vệ ôm ngực đứng dậy, hướng Ninh Thư nói: “Tiểu thư, người này không yếu, ta đánh không lại, đi trước chữa thương.” Nói xong, ám vệ liền nhảy ra ngoài từ cửa sổ, liền như vậy chạy, chạy...

Ặc, vô dụng như thế, nuôi ngơoi còn có lợi ích gì a, muốn chạy cũng phải mang theo chủ tử của ngơoi chạy chứ.

Ninh Thư lại giả vờ một bộ dáng cao quý lãnh diễm, tự phụ nâng cảm nhìn Tư Đồ Kinh Vũ, Tư Đồ Kinh Vũ bị thương ở cánh tay, máu đang rơi tí tách.

“Tướng quân có chuyện gì vậy?” Thị vệ đứng ngoài cửa hướng trong phòng hỏi.

Tư Đồ Kinh Vũ hướng Ninh Thư cười cười, lộ ra hàm răng trắng sáng lạnh lẽo, hướng về phía cửa nhân nhạ nói: “Không có việc gì, tình hình chiến đấu có hơi chút kịch liệt.” Lời mà Tư Đồ Kinh Vũ nói ra này thực ái muội.

Người ngoài phòng tức thì phát ra tiếng cười hắc hắc hèn mọn bỉ ổi, sau đó liền rời đi.

Tư Đồ Kinh Vũ hướng Ninh Thư ngoắc ngoắc đầu ngón tay, “Lại đây, băng bó miệng vết thương cho bồn tướng.”

Không biết băng có miệng vết thương, Ninh Thư không nói gì.

“Nếu ngơoi không tới, bồn tướng chấp nhận tới đó, nhưng bồn tướng lại đó liền không phải đơn giản chỉ băng bó miệng vết thương đâu.” Tư Đồ Kinh Vũ nói xong liền muốn đi tới chỗ Ninh Thư.

Đậu xanh rau má, trong lòng Ninh Thư thầm mắng, ngay sau đó hướng chỗ Tư Đồ Kinh Vũ đi tới, thời điểm đi đường, Ninh Thư phát hiện thân thể của mình theo thói quen mà vận vẹo vòng eo, hoàn toàn là do thân thể tự phát.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 126: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (5)

Edit: Akito

Thân thể tự động làm ra động tác mị hoặc nhất, thời điểm đáng vẽ Ninh Thụ vận vẹo vòng eo, Ninh Thụ liền kẹp chặt cái mông, không để vòng eo của mình vận vẹo, cả người cứng ngắc đi qua chỗ Tư Đồ Kinh Vũ.

Tư Đồ Kinh Vũ vô cùng lưu loát cởi bỏ áo trên của mình, lộ ra thân thể to lớn, duy nhất tương đối gây mất hứng chính là có một vết máu bên trên cánh tay của hắn.

Tư Đồ Kinh Vũ nhàn nhạt nói: “Băng bó miệng vết thương cho bốn tướng.”

Ninh Thụ nói thẳng: “Không biết.”

“Sao...” Tư Đồ Kinh Vũ hí mắt, nguy hiểm nhìn Ninh Thụ, “Băng bó miệng vết thương cũng không biết sao?”

Thật đúng là một tiểu thư khuê các.”

Giọng nói của Tư Đồ Kinh Vũ tràn đầy châm chọc, lạnh lùng nói: “Các người này đó tiểu thư khuê các đôi mắt đều ở trên trời, hiện tại người là tù binh của ta, bốn tướng nói cái gì thì chính là cái đó.”

Ninh Thụ bĩu môi, lấy mảnh vải mà Nguyệt Lan đứng bên cạnh đã xé quần lên cánh tay của hắn, không biết Tư Đồ Kinh Vũ nhớ tới chuyện gì không tốt, ánh mắt nhìn vào Ninh Thụ mang theo hung ác cùng chán ghét, “Chẳng lẽ trước tiên không nên rửa sạch miệng vết thương sao? Thật đúng là người không ăn khói lửa nhân gian.”

Ninh Thụ dùng vải bố lau miệng vết thương cho hắn, ra tay rất mạnh, Tư Đồ Kinh Vũ đau nhức hít hà một tiếng, mắt lạnh nhìn Ninh Thụ, “Người cô ý?”

“Không phải.” Ninh Thụ nhàn nhạt nói.

“Quả nhiên, các người này đó tiểu thư khuê các băng thanh ngọc khiết đều là kỹ nữ.” Cả người Tư Đồ Kinh Vũ đều phát bạo, nói chuyện cũng càng ngày càng khó nghe.

“Đinh, giá trị ngọc +5.” Thanh âm của 2333 đột nhiên xuất hiện ở trong đầu Ninh Thụ.

Về mặt Ninh Thụ ngờ ngác, nàng làm cái gì sao? Rõ ràng là nàng bị Tư Đồ Kinh Vũ mắng chửi, như thế nào lại khiến Tư Đồ Kinh Vũ bị ngược đây.

Trong lòng Ninh Thụ thực nghi hoặc, nhưng động tác cũng không chậm, thay Tư Đồ Kinh Vũ cột chặt mảnh vải, khuôn mặt Tư Đồ Kinh Vũ tối tăm mà nhìn Ninh Thụ, khiến Ninh Thụ không thể hiểu được, cái tật xấu gì.

Tư Đồ Kinh Vũ đứng lên, cơ bắp trên người kích động, làm cho toàn thân hắn đều tràn ngập hương vị hormone.

“Cút ra ngoài.” Tư Đồ Kinh Vũ hướng Nguyệt Lan trầm thấp rít gào, cảm giác toàn bộ gian phòng cũng đang rung chuyển một chút, Nguyệt Lan tức thì bị dọa sợ ngã ngồi dưới đất, nước mắt lưng tròng mà nhìn Ninh Thụ.

“Người đi ra ngoài đi.” Ninh Thụ hướng Nguyệt Lan trấn định bình tĩnh nói.

“Nhưng mà tiểu thư, nô tỳ đi ra ngoài rồi, tiểu thư một mình đối mặt với người dã man này, nô tỳ sợ tiểu thư gặp chuyện không may.” Tuy rằng Nguyệt Lan sợ hãi, nhưng vẫn kiên quyết muốn lưu lại với Ninh Thụ.

Nguyệt Lan lại hướng Tư Đồ Kinh Vũ kêu: “Người buông tha tiểu thư nhà ta, người tới hướng về ta.” Thời điểm Nguyệt Lan nói chuyện hếch hếch bộ ngực của mình.

Ninh Thụ: ...

(Mọi người đừng vội hiểu lầm bé Nguyệt Lan này nha, Nguyệt Lan muốn cứu tiểu thư của mình, chỉ là lời nói có chút gây hiểu lầm ^^.)

“Cút.” Tư Đồ Kinh Vũ tràn ngập sát ý mà nhìn Nguyệt Lan.

“Đi ra ngoài.” Ninh Thụ nói, Nguyệt Lan khóc lóc sụt sùi đi ra ngoài.

Chờ đến khi Nguyệt Lan đi rồi, Tư Đồ Kinh Vũ cúi đầu nhìn Ninh Thụ, Ninh Thụ đậm mặt đối mặt với hắn, trong ống tay áo sâu cất giấu một cái kéo,

cái kéo này là thời điểm lúc trước cắt bỏ vú, Ninh Thụ vụng trộm giấu đi.

Nếu như tên Tư Đồ Kinh Vũ này thật sự dám động thủ với cô, Ninh Thụ sẽ không chút do dự đâm cái kéo vào ngực hắn, lớn lên đẹp trai thì như thế nào, lớn lên đẹp trai cũng chỉ là một tội phạm cường gian.

“Bốn tướng đời này hận nhất tiểu thư khuê các như các người vậy, trước mặt bày một bộ dáng bằng thanh ngọc khiết, sau lưng lại độc ác kiêu ngạo.” Tư Đồ Kinh Vũ nắm lấy cằm Ninh Thụ, âm thầm nói: “Cho nên, khi gặp được tiểu thư khuê các như người, bốn tướng đều là tiền dâm hậu sát.”

Con mẹ nó, đầu xanh rau má tên này là một tên có tâm lý biến thái đi, thay Mộc Yên La mặc niệm, tuy rằng nàng ấy bị hiếp, nhưng không có bị giết.

Ninh Thụ mặt không đổi sắc, Tư Đồ Kinh Vũ nhìn Ninh Thụ hỏi: “Người nói xem bốn tướng hẳn nên đối với người như thế nào?”

“Tiền sát hậu gian?” Trước kia đều là tiền dâm hậu sát, bây giờ nàng đầu gì cũng là nữ chủ quân, đương nhiên muốn đặc biệt một chút.

“Vậy người đoán xem tiểu thư lúc trước bắt bốn tướng quỳ xuống liếm giày, có cái kết cục gì?” Tư Đồ Kinh Vũ tựa hồ muốn nói chuyện phiếm với Ninh Thụ, nhưng nội dung nói chuyện phiếm cũng không vui vẻ mấy.

“Người đoán xem bốn tướng sẽ đối với nàng ta như thế nào?” Tư Đồ Kinh Vũ ngồi xuống, cười mà như không cười nhìn Ninh Thụ, nhưng sâu trong đáy mắt lại mang theo chán ghét.

Ninh Thụ chớp chớp mắt, nói: “Nhất định là cái tra tấn không phải người gì đi.”

“Bốn tướng ném nàng ta vào bầy sói, hơn nữa bầy sói này trước đó bị cho ăn dược, bầy sói vừa thượng nàng ta, vừa xé rách máu thịt trên người nàng ta, nhưng bốn tướng cũng không muốn nàng ta nhanh như vậy liền chết, ước chừng sống khoảng nửa tháng, ngày ngày ở dưới thân thể của sói, sau cùng toàn thân máu thịt lẫn lộn mà chết, thời điểm chết đi, bốn tướng cũng nhìn không ra bộ mặt đã từng kiêu ngạo ương ngạnh trước đó nữa.” Tư Đồ Kinh Vũ nhìn Ninh Thụ, “Người cảm thấy phương thức trừng phạt như vậy có được không?”

Ninh Thụ: ...

Trong lòng Ninh Thụ rất chán ghét.

Tư Đồ Kinh Vũ lại cứ blah blah nói một ít lời, tổng kết lại chính là, tiểu tử đã từng nghèo túng Tư Đồ Kinh Vũ chịu đựng tiểu thư khuê các, bị nhiều đại tiểu thư lăng nhục cùng vũ nhục, hơn nữa Tư Đồ Kinh Vũ lớn lên lại thật cao lớn anh tuấn, khơi dậy ham muốn chinh phục của những tiểu thư quý tộc, thậm chí bắt Tư Đồ Kinh Vũ quỳ trên mặt đất học sủa tiếng chó, liếm giày.

Khiến cho tâm lý của Tư Đồ Kinh Vũ tạo thành bóng ma, tâm lý vặn vẹo, sau đó thời điểm công thành danh toại liền trả thù những người này, dùng phương thức tàn nhẫn độc ác trả thù một lượt.

Rốt cuộc Ninh Thụ cũng minh bạch vì cái gì thời điểm Tư Đồ Kinh Vũ bắt được Mộc Yên La, cái gì cũng không có nói, trực tiếp cưỡng Mộc Yên La, nguyên lai còn có một câu chuyện như vậy, khó trách thời điểm Vương gia muốn người, Tư Đồ Kinh Vũ không nói hai lời liền đem Mộc Yên La đưa đi.

Trong lòng Tư Đồ Kinh Vũ chán ghét tiểu thư khuê các, Mộc Yên La là nữ nhi của thừa tướng Đông Hoa quốc, thân phận cao quý, thực xứng với danh xưng quý nữ.

Tư Đồ Kinh Vũ trông thấy Mộc Yên La, đem phần hận trong lòng đều phát tiết trên người của nàng, nhưng thân thể của nữ chủ quân mê người như vậy, Tư Đồ Kinh Vũ liền trực tiếp cầm tù độc chiếm Mộc Yên La, nhốt ở bên trong Tú Lâu, một ngày mười hai giờ, không sai biệt lắm đều lẫn ở bên nhau.

Ninh Thụ hết chỗ nói rồi, Mộc Yên La hoàn toàn chính là nằm không cũng trúng đạn a, chắc chắn, quả nhiên là cận bã nam muốn trả thù xã hội, trả thù nữ nhân, cảm thấy mình bị ông trời ủy khuất quá nhiều.

Tư Đồ Kinh Vũ thấy Ninh Thụ lộ ra thần sắc xem thường, sắc mặt trầm xuống, “Người đây là cái vẻ mặt gì, xem thường ta sao, thực cảm thấy mình là đại tiểu thư cao cao tại thượng?”

“Chắc chắn, ta không có nói cái gì a, một mình người blah blah nói một đồng lớn, muốn biểu đạt cái gì?” Ninh Thụ lắc đầu nói, “Người là muốn lấy lại danh dự ở trên người nữ nhân sao?”

“A, lấy lại danh dự, người quá coi trọng chính mình, nghe nói người là đệ nhất mỹ nhân của Đông Hoa quốc, bốn tướng ngấm lại, đệ nhất mỹ nhân của Đông Hoa quốc hầu hạ dưới thân của bốn tướng, sau đó lại biến thành quân kỹ ai cũng có thể làm chồng, sẽ thành cái bộ dạng gì?” Thanh âm của Tư Đồ Kinh Vũ mang theo nghi hoặc, lại dùng ánh mắt tràn đầy ác ý nhìn Ninh Thụ.

Bệnh xà tinh biến thái.

Ninh Thụ mặt không biểu tình nói: “Ta làm sao biết sẽ thành cái bộ dạng gì.”

“Thử xem chẳng phải sẽ biết sao.” Thanh âm của Tư Đồ Kinh Vũ thực tà mị, ánh mắt đỏ nhạt nhìn Ninh Thụ mang theo dục vọng cùng tàn nhẫn.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phản Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 127: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (6)

Edit: Akito

Ninh Thư vừa thấy cái dạng này của Tư Đồ Kinh Vũ, đôi mắt hắn mang theo thật sâu dục vọng, liền biết rõ tên này là muốn làm cái gì rồi, trước không nói vì nhiệm vụ, Ninh Thư cũng không muốn lẫn thành một đoàn với tên mắc bệnh xà tinh.

“Ngươi muốn làm cái gì?” Gương mặt Ninh Thư lạnh lùng nhìn Tư Đồ Kinh Vũ, ánh mắt mang theo sát khí, Tư Đồ Kinh Vũ tiếp xúc với ánh mắt của Ninh Thư, chậm chạp nói: “Đừng có dùng ánh mắt cao cao tại thượng mà nhìn bản tướng, có tin hay không ta móc tròng mắt của ngươi ra, những tiện nhân kia cũng dùng ánh mắt như vậy nhìn ta, từ đó về sau đôi mắt của các nàng đều không nhìn thấy nữa.”

Chắc chắn, biến thái tâm tư mẫn cảm.

“Hỏi ta làm cái gì, một người nam nhân, một người nữ nhân ở trong phòng có thể làm cái gì?” Tư Đồ Kinh Vũ tà khí nói, “Ngươi sẽ giống như một con chó cái bị ta đè.”

Ninh Thư: ...

Con mẹ nó, nam chủ thịt vắn đều nói chuyện thô tục như vậy? Bất quá vóc người đẹp mắt, nói lời du côn lưu manh, cũng có mị lực hơn người.

Như chó cái? Ninh Thư cười nhạo, “Ngươi cũng là được chó cái sinh ra đấy.” Thăng góc này oán hận nữ nhân hận không thể diệt sạch nữ nhân.

“Miệng lưỡi sắc bén, bản tướng muốn ngươi biết được chọc giận bản tướng, sẽ không có kết cục tốt đâu.”

Tư Đồ Kinh Vũ nghe rằng, hàm răng chiết xạ ra ánh sáng trắng lạnh lẽo, “Toàn bộ phủ Thừa Tướng đều là người của bản tướng, ngươi cho rằng ngươi có thể chạy thoát, ngươi cho rằng ngươi có một tên ám vệ, liền thật sự thiên hạ vô địch.”

Ninh Thư hơi hơi hất cằm lên, kiêu ngạo mà nhìn Tư Đồ Kinh Vũ, xem thường nói: “Chẳng qua ngươi một kẻ giống như con rệp, bò lên được địa vị cao, liền rất đáng kinh ngạc.”

Nếu Tư Đồ Kinh Vũ rất để ý đến đoạn thời gian bị người lăng nhục kia, như vậy hành vi của Ninh Thư chính là xé mở vết sẹo của hắn, sau đó rải muối ở trên miệng vết thương của hắn, còn dùng sức chà xát hai cái, thuận tiện làm nó ngon miệng hơn.

Tư Đồ Kinh Vũ bị thần thái cao cao tại thượng khinh thường của Ninh Thư kích thích đến hai con mắt đều đỏ, da mặt run rẩy, nghiêng răng nghiêng lợi: “Ngươi đang tìm chết.”

“Đinh, giá trị ngược +10, trước mắt giá trị ngược là 15.” Trong đầu đột nhiên vang lên thanh âm của 2333.

Ninh Thư nháy mắt cảm thấy hành động này là chính xác, trong lòng Tư Đồ Kinh Vũ quả nhiên để ý đoạn chuyện cũ kia mà.

“Ta liền chết rồi, ta cũng xem thường người như ngươi vậy, khó trách những cô nương kia đều khinh bỉ ngươi, đều lăng nhục ngươi, người như ngươi vậy xứng đáng bị người khác khinh nhục.” Mặt mũi Ninh Thư tràn đầy xem thường, “Ngươi như thế nào không trách lão nương của ngươi sinh ra ngươi đây.”

“Ngươi muốn chết.” Đôi mắt Tư Đồ Kinh Vũ đỏ ngầu, vuron tay bóp chặt cổ Ninh Thư, Ninh Thư tức thì cảm thấy hô hấp của mình bị chặn đứt.

Cổ thân thể này quả nhiên là nhược kê.

“Mộc Yên La, ngươi thành công chọc giận ta rồi.” Tư Đồ Kinh Vũ nắm chặt bàn tay, cảm giác cái cổ này thật nhỏ chỉ cần hắn niết nhẹ một chút có thể bẻ gãy đi, một sinh mệnh liền sẽ kết thúc ở trong tay của mình, loại cảm giác này làm cho Tư Đồ Kinh Vũ cảm thấy vừa mê luyện lại vui sướng.

Ninh Thư cảm thấy hô hấp của mình khó khăn hơn, trực tiếp móc ra cái kéo giấu đi ban nãy, liền cực kỳ nhanh xẹt ngang cổ tay của Tư Đồ Kinh Vũ, tức khắc da thịt đều nứt ra, máu tươi chảy ra ngoài.

Tư Đồ Kinh Vũ sửng sốt một hồi, Ninh Thư liền cho phía dưới của Tư Đồ Kinh Vũ một cước, lão nương hôm nay liều mạng với ngươi.

Một cước này của Ninh Thư là xuất ra sức lực lớn nhất của cổ thân thể này, nhưng dường như cũng chẳng làm được cái mẹ gì, Tư Đồ Kinh Vũ chỉ kêu rên một tiếng, cũng không có lộ ra biểu tình nhức hết cả bị muốn nứt.

Ninh Thư: con mẹ nó, sức lực của thân thể này nhỏ bao nhiêu a.

Tư Đồ Kinh Vũ dùng một loại ánh mắt đậm đặc như xem người chết nhìn Ninh Thư, miệng vết thương bị cái kéo xẹt qua đang ‘tí tách’ nhỏ máu.

Ninh Thư không chút suy nghĩ liền làm một cái Thần Long Bái Vĩ, muốn vương chân Tư Đồ Kinh Vũ, nhưng Tư Đồ Kinh Vũ lại cũng không chút sứt mẻ.

Ninh Thư cảm thấy chính mình đang vùng vẫy giãy chết.

Đậu xanh rau má, thuật vật lộn của nàng căn bản cũng không có cái gì dùng a.

Nguyên nhân đều do cổ thân thể này, thân kiêu thể nhược như vậy.

“Ta quyết định, ta sẽ không giết ngươi, bốn tướng quân muốn nhìn, các ngươi này đó tiểu thư cao quý, ái thượng* ta sẽ thành cái bộ dạng gì, khóc suốt mướt cầu hoan?” Khuôn mặt Tư Đồ Kinh Vũ lộ ra vẻ tươi

cười co rút, lạnh băng mà tàn khốc.

*Ái thượng: yêu.

Trong lòng Ninh Thư thở phào một hơi, đậu xanh rau má ít nhất quảng sáng của nữ chủ quân vẫn có chút dùng, nếu như nàng là cái pháo hôi, làm ra sự tình như vậy đã sớm bị Tư Đồ Kinh Vũ giết chết rồi.

Bây giờ Tư Đồ Kinh Vũ thế nhưng muốn làm cho nàng ái thượng hẳn, sau đó bị hắn vứt bỏ, sau đó lại muốn chết muốn sống, đau khổ, sống không bằng chết.

Hiện tại Tư Đồ Kinh Vũ đã không xem trọng tra tấn thân thể, mà là muốn tra tấn tinh thần của đối phương.

Ninh Thư lập tức hất cằm lên, nói: “Bốn tiểu thư sẽ vừa ý người ti tiện như ngươi sao? Nói đùa gì vậy, ngươi bản chất chính là một con rệp.”

“Định, giá trị ngược +5, trước mắt giá trị ngược là 20, Ninh Thư giỏi quá đi.” 2333 lại đi ra xoát cảm giác tồn tại.

Đậu xanh rau má, mới vừa rồi nàng bị Tư Đồ Kinh Vũ bóp cổ, tên này nha cổ họng đều không có thốt lên một tiếng.

“Không cần khảo nghiệm kiên nhẫn của bốn tướng.” Tư Đồ Kinh Vũ không tiếng động nắm nắm đầm, cổ tay bị thương do Ninh Thư quẹt qua càng thêm mở rộng chảy máu, rơi ‘tí tách’ trên mặt đất tạo thành một vũng máu.

Tư Đồ Kinh Vũ ‘hừ’ lạnh một tiếng, liền xoay người rời đi, thời điểm đi đường, đối với cái cửa chính là một cước, một cánh cửa khác cũng cùng vận mệnh đó sập xuống đất.

Tư Đồ Kinh Vũ vừa đi, toàn thân Ninh Thư đều loi lóng xuống, giật giật cổ của mình, đậu xanh rau má, chỗ bị Tư Đồ Kinh Vũ bóp đau quá.

Bất quá không có bị Tư Đồ Kinh Vũ cưỡng, xem như là thành công lớn nhất, tốt xấu gì cũng nhận được 20 giá trị ngược không phải sao.

Giá trị ngược này hoàn toàn chính là bôi muối ở trên miệng vết thương lấy được.

Nhân sinh có bảy cái khổ, sinh, lão, bệnh, tử, oán hận, ái biệt ly*, cầu không được.

*Ái biệt ly: yêu mà phải rời xa nhau.

Không có gì hơn sự tình cầu không được càng thêm thống khổ, yêu mà không có được, Tư Đồ Kinh Vũ muốn nàng ái thượng hẳn, sau đó tra tấn nàng, hiện tại Ninh Thư chính là gây ông đập lưng ông.

Vấn đề là nên giải quyết chuyện này như thế nào, Ninh Thư hoàn toàn không có một chút manh mối.

“2333, cậu ở đâu? Có thể cho tôi một chút tham khảo không?” Ninh Thư hỏi, “Như thế nào làm cho Tư Đồ Kinh Vũ yêu tôi?”

“Sau khi cô cùng hắn oxxx, hắn tự nhiên liền yêu cô.” 2333 trả lời.

Ninh Thư: ...

Thân thể của nữ chủ quân rốt cuộc là cái gì a, sau khi oxxx liền có thể làm cho nam nhân yêu, danh khí sao?

Ninh Thư trực tiếp loại bỏ phương án này, nàng liền không thích hợp thông đồng với người khác, hơn nữa, đây không phải là lừa gạt tình cảm sao?

Ninh Thư đối với những nam nhân này không có một chút tình cảm, tội gì ủy khuất chính mình thông đồng với những nam nhân này, còn không bằng trực tiếp bắt được một chỗ đau, sau đó dùng sức giẫm vào, dùng sức giẫm vào, sau cùng giá trị ngược liền tăng lên.

Cũng giống với tên Tư Đồ Kinh Vũ này, tự đại lại tự ti, để ý nhất chính là nữ nhân xem thường hắn, cho nên Ninh Thư liền dồn hết sức để châm chọc hắn.

“Tiểu thư, tiểu thư người không sao chứ, tiểu thư đáng thương của nô tỳ.” Nguyệt Lan than khóc chạy vào gian phòng, nhìn thấy Ninh Thư bắt chéo chân

ngồi ở trên ghế, một bộ dạng chuyện gì cũng không có.

Nguyệt Lan cho rằng đi tới nhìn thấy chính là cảnh tượng quần áo bị xé rách nằm mất trật tự ở trên sàn, sau đó tiểu thư sống không còn gì luyến tiếc mà nằm ở trên giường.

Hiện thực với tưởng tượng của nàng hoàn toàn không giống nhau a, Nguyệt Lan than khóc tức khắc ngừng lại, liền giống như con vịt bị bóp cổ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 128: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (7)

Edit: Akito

Về mặt Nguyệt Lan ngu ngơ, hướng Ninh Thụ hỏi: “Tiểu thư, người không có chuyện gì a.”

“Người nghĩ rằng ta có chuyện gì?” Ninh Thụ tức giận nói.

Trên mặt Nguyệt Lan tức thì lộ ra biểu tình như trút được gánh nặng, vỗ vỗ ngực, “Tiểu thư không có chuyện gì là tốt rồi, không có chuyện gì là tốt rồi.”

Ninh Thụ nói: “Chúng ta làm chút gì đó ăn đi, có hơi đói bụng.”

“Tiểu thư, đồ đạc trong phủ Thừa Tướng đều bị thu hết đi rồi, bên trong phòng bếp một chút đồ ăn cũng không còn.” Về mặt Nguyệt Lan như đưa đám nói.

Nguyệt Lan là một cô nương khoảng mười ba mười bốn tuổi, lớn lên một gương mặt trẻ con, thời điểm kim nén, cả khuôn mặt đều nhăn thành một cái da mòng đại bánh bao có nhân.

Thật đúng là đủ tàn nhẫn đi, chắc không phải Tư Đồ Kinh Vũ muốn để nàng chết đói đi.

“Chúng ta đi tới tiệm ăn.” Ninh Thụ vung tay lên, có vẻ phi thường phóng khoáng, “Tiểu thư nhà người mang người đi ăn đồ ăn ngon.”

Về mặt Nguyệt Lan u oán mà nhìn Ninh Thụ, “Bốn phương tám hướng đều bị thị vệ bao vây rồi, chúng ta ngay cả Tú Lâu cũng không thể ra.”

Ninh Thụ: ...

Ninh Thụ không chút suy nghĩ liền cầm cái còi treo ở trước ngực, kết quả bộ ngực quá lớn, Ninh Thụ phải lột áo ra, sau đó từ khe rãnh thật sâu móc ra cái còi.

Kiếp trước kiếp này, Ninh Thụ không nghĩ tới chính mình có thể có bộ ngực lớn như vậy, cảm thấy nhân sinh không còn gì nuôi tiếc.

Ninh Thụ thổi vào cái còi, âm thanh phát ra uyển chuyển du dương, êm tai vô cùng.

Thổi thời gian thật lâu, đến quai hàm Ninh Thụ đều đau xót, âm vệ cũng không có xuất hiện.

Ninh Thụ: ...

Tên này nha chắc không phải chạy rồi đi, quả nhiên không đáng tin cậy, như thế hiện tại nên làm gì, chẳng lẽ liền ngồi chờ chết đói.

Ninh Thụ cùng Nguyệt Lan hai mặt nhìn nhau, Ninh Thụ ho khan một tiếng, nói: “Gần đây có lỗ chó gì đó hay không, chúng ta đi ra ngoài kiếm ăn.”

Nguyệt Lan nhìn Ninh Thụ, do dự nói: “Tiểu thư là thiên kim khu, sao có thể chui lỗ chó đây?”

“Không có việc gì, tiểu thư của người chuyện gì cũng có thể làm, không phải chỉ là chui lỗ chó thôi sao?” Ninh Thụ không chút nào để ý nói ra, chỉ cần có thể đạt được mục đích, không có gì là không thể làm được.

“Tiểu thư, tiểu thư đáng thương của nô tỳ, kim chi ngọc điệp lại phải làm chuyện như vậy.” Nguyệt Lan lại gào thét lên.

Về mặt Ninh Thụ hắc tuyến, “Đừng gào thét nữa, lỗ chó ở nơi nào.”

Ninh Thụ buộc mái tóc của mình lên, búi tóc quá phức tạp quá bất tiện, sau đó hướng Nguyệt Lan nói:

“Chúng ta đi.”

Nguyệt Lan vẫn luôn dùng biểu tình ấy này không chịu nổi lại đau lòng mà nhìn Ninh Thụ, “Đều do nô tỳ không chăm sóc tốt cho tiểu thư, nô tỳ không hoàn thành nhiệm vụ lão gia giao cho.”

Ninh Thụ: ...

Liên cảm thấy nha đầu này thật sự suy nghĩ quá nhiều, nàng thoát nhìn có đáng thương như vậy sao?

Nguyệt Lan dẫn theo Ninh Thụ đến hậu viện hoang vu của phủ Thừa Tướng, gạt ra cỏ khô phủ nơi chân tường, vách tường lộ ra một cái lỗ chó.

Ninh Thụ nhìn Nguyệt Lan, “Làm sao người biết chỗ này có lỗ chó vậy, người từng chui?”

“Tiểu thư, người như thế nào có thể nói nô tỳ như vậy đây?” Nguyệt Lan ứa nước mắt muốn khóc mà nhìn Ninh Thụ.

Ninh Thụ: ta nói cái gì?!

“Nô tỳ là nha hoàn bên người của tiểu thư, làm sao có thể chui lỗ chó đây, nô tỳ đều là đi cửa lớn đấy.” Nguyệt Lan bảo vệ tôn nghiêm của mình.

Ninh Thụ: ...

Ninh Thụ gian nan mà từ lỗ chó bò ra ngoài, ngực thiếu chút nữa bị đè bẹp rồi, nếu như không phải

Nguyệt Lan dùng sức đẩy nàng, đoán chừng liên không ra được, lần đầu tiên phát hiện ngực lớn cũng không phải mọi chuyện đều hoàn mỹ.

Ninh Thụ xoa xoa ngực của mình, ngực đau quá a.

Nguyệt Lan dễ dàng như trở bàn tay liền từ lỗ chó bò ra, nhìn thấy Ninh Thụ nhe răng nhếch miệng, vội vàng chạy tới thay Ninh Thụ phủi bụi bặm và cọng cỏ trên người nàng.

“Tiểu thư, người hà tất gì phải chà đạp chính mình như vậy, nếu lão gia biết được sẽ rất đau lòng.” Nguyệt Lan nói.

Ninh Thụ không chút nào để ý, cái gì gọi là chà đạp a, Mộc Yên La bên trong cốt truyện mới gọi là chà đạp, tự mình chà đạp mình, nam nhân cũng chà đạp nàng, đã vậy còn không phải chỉ một người nam nhân.

“Nhìn mà xem, đây là đại tiểu thư cao quý xinh đẹp sao, chui lỗ chó cảm giác như thế nào.” Giọng nói của Tư Đồ Kinh Vũ đột nhiên vang lên.

Ninh Thụ nhìn trái ngó phải, đều không có nhìn thấy Tư Đồ Kinh Vũ ở chỗ nào.

“Tiểu thư, hân... Hân ở phía trên.” Hàm răng Nguyệt Lan cũng đang run cầm cập, Ninh Thụ ngẩng đầu nhìn lên, liền trông thấy Tư Đồ Kinh Vũ một thân lam y đứng ở trên tường, tóc dài tung bay, phi thường đẹp mắt.

Ninh Thụ vuốt lại đầu tóc có chút hỗn loạn của mình, nhàn nhạt nói: “Cảm thấy thật tiện lợi, thật tốt.”

“Hừ...” Tư Đồ Kinh Vũ hừ lạnh một tiếng, sau đó giang hai cánh tay bay đến trước mặt Ninh Thụ, chân chính là một cái điều nhân, Ninh Thụ lui ra phía sau một bước.

Tư Đồ Kinh Vũ đứng ở trước mặt Ninh Thụ, lạnh lùng nói: “Lá gan của người rất lớn a, không được bôn tướng cho phép, cư nhiên dám chuồn êm khỏi phủ, người nói bôn tướng nên trừng phạt người như thế nào?”

Ninh Thụ lôi kéo Nguyệt Lan lui về phía sau một bước, nói: “Tiền dâm hậu sát, tiền sát hậu gian?”

Da mặt Tư Đồ Kinh Vũ run rẩy, trầm thấp nói: “Trong lòng của người bôn tướng chính là một tên đại sắc ma?”

Ninh Thụ liền phi thường sáng khoái gạt đầu, biến thái, đại sắc ma, không phải người thì còn ai vào đây.

Tư Đồ Kinh Vũ cười lạnh, “Bôn tướng không làm chút gì đó, liền thực xin lỗi với cái danh hiệu này rồi?”

Tư Đồ Kinh Vũ nói xong liền vươn tay muốn bắt lại Ninh Thụ, Ninh Thụ la to: “Xem ám khí của ta, phi.”

Ninh Thụ trực tiếp phun một ngụm nước bọt vào mặt Tư Đồ Kinh Vũ, sau đó lôi kéo Nguyệt Lan nhanh chóng bỏ chạy.

Tư Đồ Kinh Vũ hơi động thân thể một chút liền tránh được ám khí nước miếng của Ninh Thụ, đôi mắt đỏ ngầu mà nhìn Ninh Thụ chạy trốn không ảnh.

“Tiểu thư dừng một chút, nô tỳ chạy không nổi nữa rồi.” Nguyệt Lan nói giống như là muốn tắt thở vậy.

Ninh Thụ dừng lại bước chân, thờ hồn hên, nhìn trái ngó phải một cái, không có nhìn thấy thân ảnh của Tư Đồ Kinh Vũ đuổi theo.

“Tiểu thư, thật khổ cho người rồi.” Nguyệt Lan còn chưa có phục hồi lại tinh thần khi thấy bộ dạng Ninh Thụ buh hân phun nước miếng trước đó, “Tiểu

thư là người dịu dàng, cao quý, hôm nay lại trở nên như vậy, nếu như lão gia biết được sẽ đau lòng cỡ nào a.”

“Được rồi, đừng đau lòng, bây giờ chúng ta đi chỗ nào ăn đây?” Ninh Thư nhìn thấy bánh bao của tiệm bên cạnh, nước miếng đều chảy ra rồi, “Ông chủ, bán hai lồng bánh bao.”

“Đi, đi, ăn mỳ thì cút xa một chút.” Ông chủ tiệm bánh bao xua đuổi Ninh Thư và Nguyệt Lan, Nguyệt Lan tức khắc dựng thẳng mày liễu, “Lớn mật, dám vô lễ với tiểu thư nhà ta như thế.”

“Còn không mau cút ta liền đánh chết các ngươi, đồ ăn mỳ.” Ông chủ tiệm bánh bao không chút khách khí gào thét Ninh Thư và Nguyệt Lan một trận, thái độ muốn bao nhiêu ác liệt liền có bấy nhiêu ác liệt.

Ninh Thư tức thì buồn bực, nàng hiện tại tốt xấu gì cũng coi như là một nữ chủ quân a, đi tới nơi nào đều có quý nhân tương trợ, ông chủ tiệm bánh bao này như thế nào lại cứ hung ác với nàng như thế, như thế nào có cảm giác giống như có cừu hận.

“Ngươi biết thân phận của tiểu thư nhà chúng ta là gì sao?” Nguyệt Lan cầm khăn xoa xoa bụi bặm trên mặt Ninh Thư, đẩy lộn tóc ra, lộ ra khuôn mặt của Ninh Thư, hướng ông chủ hỏi: “Nhìn rõ rồi đi, nhìn rõ xem tiểu thư của chúng ta là ai?”

Ông chủ tiệm bánh bao mở to đôi mắt đậu xanh, ngay sau đó nói: “Đéo cần biết ngươi là ai, có tiền liền mua bánh bao, không có tiền liền xéo đi.”

Ninh Thư: ...

“Được rồi, chúng ta đi thôi.” Ninh Thư nhìn thấy xung quanh ngày càng có nhiều người, nữ chủ quân chính là sự cố thể chất, đi tới chỗ nào đều sẽ có chuyện phát sinh, sau đó khiến người vây xem.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 129: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (8)

Edit: Akito

Ninh Thư không muốn liềm mạng với ông chủ tiệm bánh bao này, hoàn toàn không có ý nghĩa, cũng không phải chỉ có một tiệm bánh bao.

Nhưng Nguyệt Lan thật giống như ông chủ tiệm bánh bao này đào phần mộ tổ tiên của nàng vậy, đối chọi với ông ta, một hai phải bảo vệ tôn nghiêm của tiểu thư nàng.

Ninh Thư cũng không biết nên cảm động hay nên trực tiếp đánh bất tỉnh Nguyệt Lan rồi kéo đi.

“Các ngươi hai cái đứa ăn trộm, cư nhiên dám trộm bánh bao của ta, còn dám hô hào với ta, tiểu ăn mỳ.”

Ông chủ tiệm bánh bao thấy Ninh Thư và Nguyệt Lan hai cái nữ lưu, đôi mắt đậu xanh một chuyển, liền vu tội Ninh Thư và Nguyệt Lan trộm bánh bao của hắn.

Nguyệt Lan mở to hai mắt, “Ngươi nói hươu nói vượn, ta và tiểu thư khi nào lấy trộm bánh bao của ngươi rồi, ngươi nói dối.”

Ninh Thư còn không biết ông chủ này có cái tâm tư gì, thì Ninh Thư chính là heo rồi, Ninh Thư nghĩ nghĩ, chính mình phải hay không nên ngồi bệch trên mặt đất, hô to khóc lớn.

“Xảy ra chuyện gì?” Một đạo thanh âm uy nghiêm bá đạo vang lên, Ninh Thư nghe thấy giọng nói này, toàn thân liền run lên, ngay cả nói chuyện cũng kèm theo nhạc nền, tuyệt đối chính là nam chủ quân không sai.

Ninh Thư dùng một ánh mắt mê ly cận thị cao độ nhìn phương hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy một nam tử đầu đội vũ quan ngồi ở trên lưng ngựa, trên người mặc cẩm y hoa phục, bên hông buộc ngọc bội chỉ dương bạch ngọc sáng lóng lánh, tay ghim dây cương, chính là một bộ dạng mỹ nam đang tỉnh lại.

Mặt mũi khôi ngô áo mũ chỉnh tề, hào phóng phong lưu.

“Tiểu dân bái kiến Nhiếp chính vương.” Ông chủ tiệm bánh bao tức thì quỳ trên mặt đất hướng Nhiếp chính vương dập đầu.

Nhiếp chính vương, chính là tên Vương gia.

Ninh Thư vô ngữ, thật là xui xẻo, liền đi ra ngoài tìm chút gì đấy ăn, nàng tiền còn chưa có lấy ra, ông chủ tiệm bánh bao đã trực tiếp đuổi nàng và Nguyệt Lan đi, trong miệng còn gọi tiểu ăn mỳ, vu khống trộm bánh bao.

Hiện tại lại gặp được tên Vương gia này, Ninh Thư suy đoán cốt truyện kế tiếp chắc là anh hùng cứu mỹ nhân đi.

Nhiếp chính vương Lạc Quân Diễm.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Lạc Quân Diễm xoay người xuống lưng ngựa, động tác quý khí ưu nhã.

Nguyệt Lan thấy có người làm chủ, hơn nữa người này thân phận không thấp, vội vàng nói: “Ông chủ này mắt chó xem người, vu khống nô tỳ và tiểu thư ăn trộm bánh bao của hân.”

“Tiểu thư?” Lạc Quân Diễm nhìn về phía Ninh Thư đầu tóc rối bời, dính đất dơ hề hề, “Tiểu thư nhà ngươi là ai?”

“Tiểu thư nhà ta là um...” Nguyệt Lan muốn nói chuyện, lại bị Ninh Thư bịt miệng lại, Ninh Thư ho khan một tiếng, bóp lấy cổ của mình nói: “Ta không phải cái gì tiểu thư.”

Ninh Thư không riêng thêm thô thanh âm của mình, còn dùng một ánh mắt mê ly cận thị cao độ tần quang nhìn Lạc Quân Diễm, dù sao hiện tại nàng đã lờ thôi như vậy, liền dứt khoát giả trang thành một cái tiểu ăn mày, nếu có một ánh mắt trắng đen rõ ràng, vô cùng thanh tịnh, kia chẳng phải liền bại lộ sao?

“Chúng ta đi trước.” Ninh Thư lôi kéo Nguyệt Lan chạy nhanh lóe người.

“Chờ một chút.” Lạc Quân Diễm ngăn cản Ninh Thư, nói: “Chuyện này cũng chưa phân rõ ràng, chẳng lẽ ngươi liền cam nguyện lưng đeo tội danh ăn cắp sao?”

Ninh Thư rất muốn nói, một chút cũng không thêm để ý, căn bản nàng cũng không có trộm bánh bao gì.

Nam chủ quân thật sự là rành rồi đến như hết cả bị, tới quân sự tình bánh bao, lực hấp dẫn giữa nam nữ chủ không phải chỉ dùng để trưng cho đẹp, cốt truyện thời thời khắc khắc đều muốn đem hai người ghép ở bên nhau.

“Ngươi nói, hai người bọn họ có ăn trộm bánh bao của ngươi hay không.” Về mặt Lạc Quân Diễm nhân nhạ nhìn đến ông chủ tiệm bánh bao, ông chủ dưới uy thế của Lạc Quân Diễm, thân thể run rẩy, ngay cả nói chuyện cũng không nhanh nhẹn rồi.

Ninh Thư đã hoàn toàn minh bạch, ông chủ tiệm bánh bao này chính là NPC để cho nàng và Lạc Quân Diễm gặp được nhau a, NPC giúp cho Lạc Quân Diễm anh hùng cứu mỹ nhân a.

Trong lòng Ninh Thư có chút tê dại, quả nhiên cốt truyện rất cường đại, hiện tại nàng vẫn chưa bị Tư Đồ Kinh Vũ đưa cho Lạc Quân Diễm, chạy ra ngoài tìm chút gì đó ăn, kết quả lại gặp phải một nam chủ quân, khó trách Mộc Yên La ba kiếp đều trốn không thoát những nam nhân này.

Ha ha ha.

“Sao, bốn vương muốn nghe lời nói thật, ở đây có nhiều người chứng kiến như vậy, nếu như ngươi dám có một câu nói dối, ngươi liền vào trong lao ngục đi.” Giọng nói của Lạc Quân Diễm rất uy nghiêm, khiến cho người nghe xong liền không nhịn được muốn thần phục.

Ông chủ tiệm bánh bao quỳ trên mặt đất, sắc mặt trắng bệch, dập đầu xuống đất nói: “Các nàng không có trộm bánh bao, là thảo dân vu oan các nàng.”

“Sao, ngươi người này thật xấu, ngươi biết không.” Nguyệt Lan đối với ông chủ khinh thường không thôi.

Lạc Quân Diễm hướng Ninh Thư nói: “Hiện tại chân tướng đã rõ như ban ngày, cô nương ngươi nói nên trừng phạt người có tâm địa đen tối này như thế nào?”

Ninh Thư trừng lớn một đôi mắt loạn thị, không nói gì.

“Cô nương không cần sợ, có chuyện gì bốn vương thay ngươi làm chủ.” Lạc Quân Diễm bình tĩnh nói, lúc hân nói lời này, rất cao lớn, cho người ta một loại cảm giác an toàn có thể dựa vào, lại để cho nữ nhân hết sức động tâm.

Ninh Thư không có cảm giác gì, cổ họng the the đối diện với ông chủ tiệm bánh bao nói: “Đem tất cả bánh bao đều gói hết lại, Nguyệt Lan, thu xong bánh bao chúng ta đi.”

“Ấn...” Nguyệt Lan vội vàng đem bánh bao ở bên trong ngăn đều thu vào.

“Ai nha, tiểu cô nãi nãi, ta là người buôn bán nhỏ.” Ông chủ tiệm bánh bao nhăn lấy một khuôn mặt, đáng thương hề hề mà nhìn Ninh Thư.

“Bốn tiểu thư vừa ý bánh bao của ngươi, đó là để mắt ngươi, ngươi vu khống bốn tiểu thư trộm bánh bao của ngươi, không đem ngươi đưa vào đại lao, ngươi nên mừng thầm.” Ninh Thư hoàn toàn không có tâm lòng thiện lương khoan dung mà nữ chủ nên có, hoàn toàn là chó cạy gần nhà, gà cạy gần chuồng, ngang ngược cần rở.

“Cái này, ai...” Ông chủ tiệm bánh bao than ngắn thở dài, bộ dạng có khổ không nói nên lời, làm cho Ninh Thư cảm giác bản chất của mình vẫn là một trùm phản diện, khoác lên lớp da của nữ chủ độc sức liều mạng tìm đường chết.

Bên trong cốt truyện này đó nam nhân đều yêu thích nữ chủ quân thiện lương, ngược luyến tình thâm một phen, sau đó đều bị nữ chủ mê hoặc, hiện tại nàng trở nên độc ác hung hăng tàn nhẫn như vậy, nam chủ còn yêu nàng sao?

Ninh Thụ xoay đầu lại, nhìn một chút xem Lạc Quân Diễm có cái biểu tình gì, chán ghét? Khinh thường?

Kết quả lại đối diện với ánh mắt cười như không cười, lại mang theo thú vị nào đó của Lạc Quân Diễm.

Ninh Thụ ôm ngực, thiếu chút nữa phun ra một búng máu, nàng đều đã chà đạp chính mình như vậy, không giống với nữ chủ thiện lương, đôi mắt thẳng ngốc này là bị phản dân lại sao?

“Tiểu thụ, thu xong bánh bao rồi.” Nguyệt Lan đem tất cả bánh bao đều thu đi.

Trong tay Nguyệt Lan và Ninh Thụ đều ôm bánh bao, trong miệng Ninh Thụ còn đang ăn bánh bao, trên mặt lại dơ hề hề, kết hợp với bộ dạng ăn như hổ đói, khỏi nói có bao nhiêu khó coi.

“Cô nương, người đây là muốn đi sao?” Lạc Quân Diễm ngăn Ninh Thụ lại, Ninh Thụ thực không kiên nhẫn, lạnh mặt nói: “Người muốn thế nào?”

“Tốt xấu gì bổn vương cũng coi như là ân nhân cứu mạng của cô nương, cô nương cứ như vậy bỏ đi sao?” Lạc Quân Diễm cau mày, khí thế bá đạo sắc bén.

Ninh Thụ nghĩ nghĩ, lấy ra một cái bánh bao đưa cho Lạc Quân Diễm, để báo đáp ân tình giải vây của hắn, nhưng không cẩn thận lại làm bánh bao rơi trên mặt đất lần hai vòng.

Ninh Thụ cười áy náy, vội vàng nhặt bánh bao trên mặt đất lên, xoa xoa ở trên y phục của mình, sau đó nhét vào trong miệng Lạc Quân Diễm, nói: “Cái bánh bao này coi như là thù lao của tiểu nữ tử.”

Bánh bao rơi trên mặt đất, sau đó lại cạ cạ ở trên y phục dính đầy bụi đất, Lạc Quân Diễm nhanh chóng nhổ bánh bao ở trong miệng mình ra, cảm thấy ghê tởm muốn chết.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phản Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 130: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (9)

Edit: Akito

Lạc Quân Diễm gắt gao cau mày, “Chưa từng có người đối xử với bổn vương như vậy, nữ nhân, người thành công chọc ta phát bực rồi.”

Lúc Lạc Quân Diễm nói chuyện, trong miệng mang theo một cỗ mùi vị bánh bao nhân rau hẹ, Ninh Thụ và Nguyệt Lan đồng thời lui về phía sau một bước, tránh xa hắn.

“Vậy người muốn thế nào đây, chẳng lẽ còn muốn tiểu nữ tử lấy thân báo đáp.” Ninh Thụ liền lời kéo Nguyệt Lan rời đi.

Lạc Quân Diễm nhìn theo bóng lưng của hai nữ nhân, lẩm bẩm nói: “Thú vị, thú vị.” Hắn là Nhiếp chính vương, nữ tử nhìn thấy hắn, đều không phải luôn nhào vào trong ngực hắn, nhưng nữ nhân này lại có loại thái độ này.

Nghệch lại còn ngại, ha ha...

Nguyệt Lan ăn bánh bao, thấy sắc mặt Ninh Thụ không được tốt, nói: “Tiểu thụ, vừa rồi người kia thật sự là người tốt, còn thay chúng ta giải vây.”

Người tốt?! Trong lòng Ninh Thụ cười nhạo một tiếng, nói: “Ăn bánh bao của người.”

Lạc Quân Diễm quả thực không thể tính là người tốt lành gì, trong cốt truyện khi gặp được Mộc Yên La ở phủ Thừa Tướng, kinh ngạc giật mình, liền yêu cầu Mộc Yên La với Tư Đồ Kinh Vũ.

Lúc đó Mộc Yên La đã cùng Tư Đồ Kinh Vũ có phu thê chi thực*, thời điểm bị đưa cho Lạc Quân Diễm đã mang thai, nhưng đến tháng rất ít, nên Mộc Yên La cũng không có phát hiện ra.

*Phu thê chi thực: quan hệ giữa vợ chồng

Mỹ nhân tới tay, lúc ấy liền muốn nhắm nháp, Lạc Quân Diễm căn bản mặc kệ Mộc Yên La lúc đó tâm như tro tàn, thống khổ khi bị người mình yêu phản bội, trực tiếp thượng Mộc Yên La, kết quả phát hiện Mộc Yên La không còn là xử nữ, lập tức trở mặt vô tình, đối với Mộc Yên La hết sức vũ

nhục, thậm chí còn dùng roi quất Mộc Yên La.

Đối với Lạc Quân Diễm mà nói, hẳn là Vương gia dưới một người trên vạn người, thân phận tôn quý, nữ nhân được hắn sủng hạnh nhiều vô số kể, kết quả danh hiệu cuồng ma phá yêu lại kết thúc ở trên người Mộc Yên La, quả thực chính là một loại sỉ nhục.

Lạc Quân Diễm đối với Mộc Yên La tiến hành đủ loại tra tấn, Lạc Quân Diễm cảm thấy Mộc Yên La chính là một nữ nhân vô sỉ, không trong sạch, uổng công lúc trước hắn còn mê luyện khuôn mặt xinh đẹp của Mộc Yên La, kết quả lấy được lại là một chiếc giày rách.

Lạc Quân Diễm chưa bao giờ nghĩ tới Mộc Yên La là một nữ tử không nắm giữ được vận mệnh của mình, Mộc Yên La bị Tư Đồ Kinh Vũ cưỡng bạo, ngay cả một chút sức lực phản kháng nàng cũng không có.

Lạc Quân Diễm chỉ biết trách cứ Mộc Yên La thất trinh, tôn nghiêm của nam nhân khiến cho Lạc Quân Diễm giận không kiềm được, đem tức giận đều phát tiết ở trên người Mộc Yên La.

Lúc sau lại phát hiện Mộc Yên La hoài thai nghiệt chủng, càng tức giận đến muốn chết, trực tiếp thượng Mộc Yên La, tàn nhẫn hung bạo, thẳng đó làm cho Mộc Yên La sinh non, cảnh tượng quả thực máu chảy thành sông.

Lạc Quân Diễm không có dừng lại việc xâm phạm Mộc Yên La, ngược lại nhìn thấy máu tươi càng thêm hưng phấn, càng thêm hăng hái, cảm thấy một loại hưng phấn xưa nay chưa từng có.

Đáng thương cho Mộc Yên La, đã mất đi hài tử còn bị người khác cưỡng bạo, quả thực không còn gì khổ hơn, thiếu chút nữa liền chết rồi.

Nhưng nữ chủ quân bị ngược như thế nào cũng sẽ không có chuyện gì, Vương gia ôm Mộc Yên La đã bất tỉnh, lớn tiếng gào thét với thái y, “Các người phải chữa khỏi cho nàng, nàng chết thì các người chờ chôn cùng đi.”

Thân thể của nữ chủ liền giống như có độc vậy, chỉ cần sau khi oxxx, trong lòng nam nhân sẽ chỉ có nữ chủ thôi, oxxx những nữ nhân khác đều không có tí sức lực nào, liền kém không có chút hào hứng nào.

Tuy rằng Mộc Yên La được chữa khỏi, nhưng tâm đã vỡ nát, bị người mình yêu phản bội, ngay cả hài tử cũng không còn, lại bị một người nam nhân cưỡng bạo.

Đến cùng Mộc Yên La là nữ tử cổ đại, rất đặt nặng đối với trinh tiết, nề hà chính là vận mệnh tàn khốc như thế, Mộc Yên La đối với Lạc Quân Diễm hận thấu xương, mở ra cốt truyện ngược luyện tình thâm.

Nhưng Lạc Quân Diễm lại mê luyện thượng Mộc Yên La, không biết do thân thể hay do khuôn mặt, nhưng lại luôn chọn thời điểm khi Mộc Yên La đến đại di mộ, thân thể không thoải mái, mê luyện loại cảm giác thượng tẩm máu chiến đấu hăng hái này, liền giống như mở ra cánh cửa thế giới mới vậy.

A tịch a, bàn về trình độ biến thái, ngay cả tướng quân so ra cũng còn kém Vương gia.

Cho nên, thời điểm Ninh Thụ nghe thấy Nguyệt Lan nói Vương gia là người tốt, chỉ thiếu chút nữa liền phun máu, một người hai người đều là tội phạm cường gian, tính cái gì người tốt, cơ bản mỗi lần Mộc Yên La gặp được một người nam nhân, đều bị ngược đến thương tích đầy mình, nam nhân lại mê luyện thượng thân thể của Mộc Yên La.

Thế giới này điên khùng cỡ nào, dơ bẩn cỡ nào a, cảm giác toàn bộ thế giới đều tràn ngập hương vị hormone.

Ninh Thụ ăn liên tiếp năm cái bánh bao, đánh một cái nấc, Nguyệt Lan hướng Ninh Thụ hỏi: “Tiểu thư, bây giờ chúng ta nên đi nơi nào?”

“Trở về a.” Ninh Thụ nện nện ngực, tê môi, cảm thấy bị bánh bao nghẹn họng, chạy nhanh về phủ Thừa Tướng uống nước.

“Hà?!” Nguyệt Lan kinh ngạc mà nhìn Ninh Thụ, “Tiểu thư, chúng ta thật vất vả mới chạy được ra ngoài, tại sao lại trở về a, tiểu thư xinh như hoa như ngọc, khuyển quốc khuyển thành, trở về chính là tiến vào hang sói, nô tỳ kiên quyết không để tiểu thư trở về.”

Ninh Thụ nói: “Tiểu thư nhà người cảm thấy quá khát nước, trở về phủ Thừa Tướng đi uống nước.”

Nguyệt Lan có chút phiền muộn mà thờ dài một hơi, đi theo Ninh Thụ trở lại phủ Thừa Tướng, “Sớm biết tiểu thư trôi qua cực khổ như vậy, lúc ấy nô tỳ nên khuyên tiểu thư cùng đi với lão gia.”

Ninh Thụ suy nghĩ, cho dù có đi theo Mộc thừa tướng đi chăng nữa, cũng sẽ thất lạc thôi.

“Lộc cộc lộc cộc lộc cộc...”

Một hồi tiếng bước chân vó ngựa xen lẫn chinh tề đi từ xa tới gần, vang lên ở trên đường phố, Ninh Thụ hơi hơi nhón người lên, liền nhìn thấy Tư Đồ Kinh Vũ cưỡi ngựa, đằng sau còn mang theo một đội binh mã đi về phía nàng.

Tư Đồ Kinh Vũ ngồi ở trên lưng ngựa từ trên cao mà nhìn xuống Ninh Thụ, trông thấy trong ngực Ninh Thụ có không ít bánh bao, vung tay lên ra hiệu với thị vệ đằng sau, đậm mạc nói: “Đưa tù binh của bốn tướng trở về.”

Tức khắc liền có mấy tên thị vệ ý định tiến lên bắt lấy Ninh Thụ và Nguyệt Lan, Ninh Thụ lập tức hồ hê chắn động, điều ngoa lại bá đạo la to: “Mù mắt

chó của người, cứ nhiên dấm chạm vào bốn tiểu thư, tin hay không bốn tiểu thư chặt tay của người xuống.”

“Đúng vậy, mùi mất chó các người.” Nguyệt Lan lập tức hát đệm.

Bị Ninh Thư rống lên như vậy, trong lúc nhất thời thị vệ không dám tiến lên bắt lấy Ninh Thư, nhìn về phía Tư Đồ Kinh Vũ.

Tư Đồ Kinh Vũ chứng kiến bộ dạng kiêu ngạo ương ngạnh của Ninh Thư, trong ánh mắt hiện lên vẻ chán ghét, ngữ khí tựa trào phúng còn mang theo một loại khiêu khích, “Lần diễn xuất này của Mộc tiểu thư có phải hay không muốn cùng bốn tướng cười chung một ngựa?” Tư Đồ Kinh Vũ một bên nói một bên vờn tay ra, mời Ninh Thư lên ngựa của mình.

Đầu óc Ninh Thư có vũng hồ mới có thể cùng tên này cười chung một ngựa.

Ninh Thư nhàn nhạt nói: “Bốn tiểu thư tự mình đi.”

“Ha ha ha...” Tư Đồ Kinh Vũ đậm mặt cười, “Một khi đã như vậy, hay là người liền chạy theo đội ngũ đi, không phải người bỏ chạy rất nhanh sao, nếu như không đuổi kịp đội ngũ?” Tư Đồ Kinh Vũ chỉ vào Nguyệt Lan, “Nha đầu bên cạnh người này liền phải trở thành quân kỹ.”

“Tiểu thư.” Thanh âm Nguyệt Lan run rẩy, ứa nước mắt sắp khóc nhìn Ninh Thư, Ninh Thư lập tức nói: “Yên tâm, tiểu thư nhà người có thể đuổi kịp đội ngũ, không có chuyện gì đâu.”

“Người tới đây, để bốn tướng cột vào.” Tư Đồ Kinh Vũ hướng Ninh Thư cười cười, lộ ra hàm răng trắng lạnh lẽo, “Bốn tướng tự mình nắm đi.”

Ninh Thư: ...

Cái tật xấu gì.

Một tên thị vệ lấy ra dây thừng, nhanh chóng cột vào trên cổ tay Ninh Thư, buộc thật chặt chẽ, đánh một nút thắt, sau đó đem đầu dây thừng còn lại đưa cho Tư Đồ Kinh Vũ.

“Người liền chạy theo đằng sau bốn tướng, nếu như chạy không nhanh, bốn tướng chỉ có thể kéo lê người đi, vậy thì đáng tiếc cho một thân da thịt mảnh bạc như sứ của người rồi.” Tư Đồ Kinh Vũ nhàn nhạt nói, giống như đang bảo thời tiết hôm nay không được tốt lắm vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 131: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (10)

Edit: Akito

Ninh Thư nghe thấy tên này cứ nhiên muốn kéo nàng đi, hai cái đùi của mình chạy ở phía sau, nếu như nàng chạy không nhanh, liền trực tiếp bị kéo lê đi rồi, người ma sát ở trên mặt đất, không nói đến da thịt của nàng, nói không chừng ngay cả cái mạng cũng không còn.

Như này tuyệt đối là đang trả thù chuyện nàng trước kia dùng nước miếng ám toán hấn, một Đại tướng quân, bị người phun nước miếng, dùng lòng tự trọng cao ngất của Tư Đồ Kinh Vũ, còn không chơi chết nàng a.

Nàng sai rồi, Lạc Quân Diễm nơi nào biến thái so được với Tư Đồ Kinh Vũ, núi cao còn có núi cao hơn, tâm lý của Tư Đồ Kinh Vũ so với Lạc Quân Diễm tuyệt đối vận vẹo hơn nhiều.

“Hiện tại cầu xin tha thứ còn kịp, Mộc tiểu thư, người tựa hồ vẫn chưa ý thức được địa vị của người đi, người đã không còn là nữ nhi thừa tướng cao cao tại thượng, mà là tù binh của bốn tướng, bốn tướng có quyền quyết định sinh tử của người, cho nên, không cần làm ra sự tình khiến cho bốn tướng mất hứng.”

Đồng tử Tư Đồ Kinh Vũ run nhè nhẹ, có thể nhìn ra tâm tình của hấn không có bình tĩnh như bề ngoài vậy.

Phóng chừng là trong lòng đang tức giận đấy.

Trong lòng Ninh Thư đối với người nam nhân này chán ghét đến chết, có năng lực thì như thế nào, chỉ biết khi nhục phụ nữ và trẻ em, có gì đặc biệt hơn người đây.

Trong lòng Ninh Thư kêu gọi 2333, “2333, cho tôi một khẩu súng, tôi muốn giết chết tên vương bát đần này.”

“Ninh Thư đáng yêu ơi, có súng nga.” Thanh âm 2333 vang lên ở trong đầu Ninh Thư.

Ninh Thư phi thường cao hứng, “Vạy nhanh chóng đưa cho tôi, tôi không chịu nổi tên vương bát đản này rồi.”

“Có thể, 2000 điểm tích phân, cô không có điểm tích phân a, không được trao đổi nga.” 2333 nói thẳng.

Ninh Thư cắn chặt răng, từng câu từng chữ nhả ra, “Tôi ghi nợ.”

“Thực xin lỗi, cô không thể sử dụng súng ống một loại vũ khí nóng, nếu xuất hiện đồ vật siêu thời không, sẽ khiến cho không gian hỗn loạn, dẫn tới ảnh hưởng toàn bộ sự ổn định của vị diện.” 2333 hướng dẫn từng bước, “Tác dụng của cô là tu bổ vị diện, chứ không phải phá hư vị diện, minh bạch?”

Tôi minh bạch cái em gái cậu a, Ninh Thư thiếu chút nữa học máu.

Ninh Thư còn muốn hỏi 2333 những chuyện khác, đột nhiên một giọng nói vang lên, “Tur Đồ tướng quân, đây là đang làm cái gì?”

Ninh Thư nghe thấy thanh âm này, tức thì bủ môi, nhưng Nguyệt Lan bên cạnh lại rất cao hứng, hướng

Ninh Thư nhỏ giọng hưng phấn nói: “Tiểu thư, là người Vương gia ban nầy, chúng ta được cứu rồi.”

Ninh Thư liếc mắt một cái nhìn đến nàng, người thật sự quá ngây thơ rồi.

Lạc Quân Diễm cười ngửa đi tới, trông thấy Ninh Thư bị trói tay lại, nhướn mày, hướng Tur Đồ Kinh Vũ hỏi: “Nàng phạm vào chuyện gì?”

“Mặt tướng bái kiến Vương gia, nữ nô này là tù binh của mặt tướng, trốn chạy ra khỏi phủ, mặt tướng đang bắt nàng trở về.” Tur Đồ Kinh Vũ hướng Lạc Quân Diễm không kiên nhẫn không siêng nịnh nói.

Đôi mắt Lạc Quân Diễm hơi hơi híp lại, nhàn nhạt nói: “Nếu là nữ nô, như vậy tặng nữ nô này cho bốn vương thì như thế nào, đương kim thánh thượng vừa mới đánh bại Đông Hoa quốc, chính là thời điểm trấn an nhân tâm, tướng quân không nên làm ra sự tình tàn bạo như thế, nữ nô này giao cho bốn vương là được.”

Toàn thân Tur Đồ Kinh Vũ tức khắc xông lên một cổ sát khí cùng sát khí, như con nhím khi gặp được nguy hiểm, dựng đứng gai nhọn trên thân thể, “Đây là nữ nô của bốn tướng, thật sự không có ý tứ giao cho Vương gia.”

Lạc Quân Diễm cau mày nhăn mặt, trong lòng dâng lên một cổ mắt mát thật lớn, đột nhiên trong lòng hắn vô cùng muốn đạt được nữ nô này, loại cảm giác này hết sức kỳ quái, nhưng loại cảm giác này lại hết sức mãnh liệt.

Hơn nữa thái độ của Tur Đồ Kinh Vũ với hắn, hắn Lạc Quân Diễm là Nhiếp chính vương, thân phận cao quý, tên đồ tể chỉ biết giết người này cư nhiên dám khinh mạn hắn như vậy, khiến cho mặt mũi của Lạc Quân Diễm bị quét đi, càng thêm muốn lấy được nữ nô này.

Ninh Thư ở bên cạnh đứng nhìn, còn tưởng rằng khuôn mặt nàng sắp bị hủy rồi, kết quả Lạc Quân Diễm lại nhảy ra, quả nhiên nữ chủ có khí vận thêm thân, thân thể chính là tiền vốn, đã không còn thân thể mị hoặc này, như thế nào đảm đương nữ chủ thị trấn.

Tur Đồ Kinh Vũ một bước cũng không nhường, trong lòng Lạc Quân Diễm càng thêm phát bực, hận không thể trực tiếp bắt lấy Ninh Thư liền đi, nhưng lại nhìn đến thị vệ đằng sau Tur Đồ Kinh Vũ, Lạc Quân Diễm tỉnh táo lại, lạnh lùng nói: “Nếu Tur Đồ tướng quân đã không muốn từ bỏ thứ mình yêu thích, vậy thì quên đi.”

Lạc Quân Diễm nói xong câu này, trong lòng càng thêm dâng lên một cổ cảm xúc thất vọng, loại cảm xúc này làm cho hắn cực kỳ khó chịu, loại cảm xúc này rất đột ngột, lại làm hắn rất khó chịu, tựa hồ không đạt được nữ nô này, thì loại cảm giác này sẽ không biến mất.

“Người nguyện ý đi cùng bốn vương không?” Lạc Quân Diễm hướng Ninh Thư hỏi, Tur Đồ Kinh Vũ cũng nhìn vào

Ninh Thư, Tur Đồ Kinh Vũ nhấp môi, đôi mắt đỏ ngầu âm thầm mà nhìn Ninh Thư.

Sâu trong đáy lòng Ninh Thư cũng có một thanh âm nói với nàng, đi cùng người Vương gia này, người Vương gia này sẽ bảo hộ nàng, đi cùng hắn, hắn là người tốt, vừa rồi hắn còn giúp đỡ giáo huấn ông chủ tiệm bánh bao tham lam đấy.

Trong lòng Ninh Thư rùng mình, đây là cốt truyện, từ phủ Thừa Tướng trần trọc chuyển đến Vương phủ.

Cốt truyện đã xảy ra một chút thay đổi, Tur Đồ Kinh Vũ không có giao nàng cho Lạc Quân Diễm, giao quyền lựa chọn cho nàng, ý thức nơi đáy lòng lại bảo nàng đi cùng Vương gia.

Trong lòng Ninh Thư cười lạnh một tiếng, mày muốn tao đi cùng Lạc Quân Diễm, bà đây càng không đi cùng hắn, Ninh Thư nói: “Tiểu nữ tử là nữ nô của tướng quân, tự nhiên phải đi theo tướng quân.”

Tur Đồ Kinh Vũ và Lạc Quân Diễm nghe thấy vậy, đều ngăn người, đặc biệt là trên mặt Tur Đồ Kinh Vũ chợt lóe lên kinh ngạc, hắn tự cho rằng Ninh Thư sẽ đi cùng Nhiếp chính vương.

Khuôn mặt Lạc Quân Diễm lộ ra vẻ thất vọng, còn muốn nói gì đó, Ninh Thư nói thẳng: “Tiểu nữ tử sinh là người của tướng quân, chết là quý của tướng quân.”

Đồng tử Tur Đồ Kinh Vũ run rẩy, càng thêm nghi hoặc.

Gương mặt Lạc Quân Diễm lạnh lùng, ghim dây cương xoay người liền rời đi, còn quay đầu lại nhìn Ninh Thụ, ánh mắt triền miên quý quyết.

Đợi đến lúc Lạc Quân Diễm đi lúc sau, Tur Đồ Kinh Vũ mới nhìn Ninh Thụ hỏi: “Lời ngươi vừa mới nói đều là sự thật.”

Ninh Thụ tròn trắng mắt nhìn hắn, hỏi: “Cái gì?”

Sắc mặt Tur Đồ Kinh Vũ nháy mắt thoáng vắn vẹo một phát, “Vốn còn muốn cời trói cho ngươi, hiện tại xem ra cũng không cần.”

“Đi.” Tur Đồ Kinh Vũ lôi kéo dây thừng, Ninh Thụ chỉ có thể đi theo sau.

“Nhanh lên.” Tur Đồ Kinh Vũ kéo dây thừng một cái, Ninh Thụ đi phía sau lao đảo hai cái, chạy nhanh tăng thêm tốc độ.

Ninh Thụ tương đối may mắn chính là, Tur Đồ Kinh Vũ không để cho ngựa chạy, thực sự nếu làm như vậy, hai cái đuôi của nàng khẳng định địch không lại ngựa bốn chân.

Ninh Thụ dùng hai cái đuôi trở về phủ Thừa Tướng, Nguyệt Lan đứng bên cạnh ôm bánh bao đau lòng mà nhìn Ninh Thụ, nhìn đến Tur Đồ Kinh Vũ ngồi ở trên lưng ngựa càng tràn ngập chán ghét.

Đến cửa ra vào phủ Thừa Tướng, Tur Đồ Kinh Vũ xoay người xuống lưng ngựa, đi đến trước mặt Ninh Thụ, thay Ninh Thụ cời xuống dây thừng trên cổ tay, trong miệng châm chọc nói: “Mộc tiểu thư thật đúng là biết câu dẫn nam nhân, xuất phủ một chuyến, liền câu dẫn được một Nhiếp chính vương muốn mang ngươi đem về Vương phủ.”

Lời này tựa như đang ghen vậy, chắc chắn, Ninh Thụ giật giật bàn tay máu không tuần hoàn của mình.

Tur Đồ Kinh Vũ thấy Ninh Thụ không thèm nhìn mình, trực tiếp đi vào cửa lớn phủ Thừa Tướng, liền đi tới kéo lại cánh tay Ninh Thụ, một tay khác ấn Ninh Thụ vào vách tường đằng sau.

Một tư thế hết sức mập mờ cùng với vách tường.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132: Thệt văn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (11)

Edit: Akito

Trên người Tur Đồ Kinh Vũ mang theo tàn bạo mạnh mẽ, dồn vách tường lúc sau cơ hồ đem Ninh Thụ ôm vào trong ngực, thời điểm từ trên cao nhìn xuống quan sát người, khiến cho trái tim trong lòng ngực người ta bang bang nhảy loạn.

Ninh Thụ: (◕◕◕)

Loại tư thế này?! Không nghĩ tới quay lại làm nữ chủ, quả nhiên bị người thả thính, nhưng có thể đổi một người khác hay không, bị bệnh xà tinh thả thính, trong lòng thực buồn bực.

Tur Đồ Kinh Vũ quả nhiên là cao thủ không chế tình cảm, vừa mới nảy còn tàn khốc như vậy, trối người lại kéo đi, hiện tại lại làm ra tư thế mạnh mẽ mập mờ này.

Lúc lạnh lúc nóng, căn bản làm cho người ta cảm giữ không nổi a, nhưng Ninh Thụ lại chỉ ước có một khẩu súng bắn vỡ đầu thằng này.

Tur Đồ Kinh Vũ nhân nhật mở miệng, trong giọng nói còn mang theo mờ mịt, “Lời nói trước đó của ngươi đều là thật sao, ngươi là người của bốn tướng? Sinh tử đều là?”

“Giả.” Ninh Thụ không chút suy nghĩ liền nói ra, sắc mặt Tur Đồ Kinh Vũ nháy mắt trở nên rất khó coi.

“Định, giá trị ngược +10, trước mắt giá trị ngược là 30.” 2333 điểm số.

Ninh Thụ sững sốt một chút, nhìn thấy bộ dạng vẻ mặt Tur Đồ Kinh Vũ như bị nàng xúc phạm tới vậy, nếu như là nữ chủ, phỏng chừng sẽ đau lòng, dù sao nữ chủ chính là ngôi sao thiện lương.

Ninh Thụ mở miệng nói: “Bốn tiểu thư làm sao có thể vừa ý ngươi một kẻ giết người như ma, tâm tư đen tối, bốn tiểu thư chính là vừa ý một con chó cũng sẽ không vừa ý ngươi.”

Tư Đồ Kinh Vũ âm thầm mà nhìn Ninh Thụ, “Người đang châm lửa.”

Câu tiếp theo có phải hay không, người châm lửa, chính người phụ trách đập?

“Xem, bên kia có một tên đàn độn.” Ninh Thụ chỉ ra đằng sau Tư Đồ Kinh Vũ, Tư Đồ Kinh Vũ gất gao cau mày nhìn Ninh Thụ.

“Thực sự có một tên ngớ ngẩn, người quay đầu lại nhìn xem.” Ninh Thụ khẳng định nói.

Tư Đồ Kinh Vũ quay đầu, Ninh Thụ lập tức từ dưới cánh tay của hắn chui đi qua, lôi kéo Nguyệt Lan bỏ chạy.

Tư Đồ Kinh Vũ: ...

Ninh Thụ và Nguyệt Lan chạy về Tú Lâu, Nguyệt Lan thở phì phò đem bánh bao trong lòng ngực đặt ở trên mặt bàn, hướng Ninh Thụ hỏi: “Tiểu thư vì gì không đi cùng người Vương gia kia, lại trở về cái hang sói này, tiểu thư, nô tỳ thực sự không hiểu rõ tiểu thư nghĩ như thế nào?”

Có cái gì khác nhau sao? Một cái hang sói, một cái hang hổ.

Ninh Thụ rót một cốc nước lớn, cầm lấy một cái bánh bao lên ăn, nói: “Tiểu thư nhà người tự có đạo lý.”

“Bành” một bóng đen từ ngoài cửa sổ nhảy vào, sau đó lăn hai vòng trên mặt đất, bóng đen lăn đến trước chân Ninh Thụ, Ninh Thụ đối với hắn chính là hai chân.

Ám vệ vội vàng từ trên mặt đất bò dậy, cầm lấy bánh bao trên mặt bàn lên ăn, giữa ban ngày mà ăn mặc hắc y, trên cổ treo khăn che mặt, đầu óc có vấn đề đi.

“Trước đó ta thối còi, người chạy đến địa phương nào đi, người không có nghe thấy sao?” Ninh Thụ tức giận nói, nhưng nhìn thấy ám vệ xuất hiện, trong lòng Ninh Thụ vẫn sinh ra một tia cảm giác an toàn.

Chưa từng phát hiện làm nữ chủ có thể yếu ớt như vậy.

Ám vệ một bên nhét bánh bao vào trong miệng, một bên nói: “Đã nghe thấy, ta đang chữa thương, hơn nữa ta nhìn thấy tiểu thư không có việc gì, nên không có xuất hiện.”

Đây là ám vệ kiểu gì a, nhan giá trị không cao còn tùy hứng như vậy, thời điểm đánh nhau chạy trốn so với ai khác đều nhanh hơn, thời điểm ăn liền lập tức xuất hiện.

Dường loại ám vệ này có lợi ích gì.

“Đừng ăn hết, người ăn hết thì chúng ta ăn cái gì, Nguyệt Lan, đem bánh bao thu lại.” Ninh Thụ tức giận nói.

“Người là ám vệ, không tự tìm đồ ăn được sao? Còn tới đoạt đồ ăn mà chúng ta hai nữ tử yếu ớt trăm cay ngàn đắng mới lấy được, mặt mũi của người vứt đâu.” Ninh Thụ đối với tên ám vệ không đáng tin cậy này thực vô ngữ.

Ám vệ nuốt bánh bao xuống, sau đó đeo khăn che mặt màu đen lên, chỉ lộ ra cái trán vuông vức và một đôi mắt.

Ninh Thụ nhìn thấy cảm thấy quá lo lắng a, cảm giác loại pháo hôi râu ria này lớn lên thật sự tùy tiện.

“Tiểu thư, có chuyện gì người liền thổi vào cái còi, ta sẽ lập tức xuất hiện.” Ám vệ hướng Ninh Thụ nói, vừa mở miệng chính là một cổ hương vị rau hẹ.

Ninh Thụ hết chỗ nói rồi, nàng cũng thổi rồi, lúc trước nàng muốn ám vệ tìm chút gì đó cho nàng và Nguyệt Lan ăn, đều thổi muốn tắt thở, tên này nhà cũng không có xuất hiện, có thể thấy được tên ám vệ này một chút cũng không đáng tin cậy.

Ninh Thụ nghĩ nghĩ, rút ra một tấm ngân phiếu, nói: “Tiền này người cất lấy, sau đó mỗi ngày đem chút đồ ăn tới cho ta và Nguyệt Lan, còn có, người đi mua đồ ăn, đừng cứ ăn mặc một thân hắc y, đi đi, hiện tại ta không muốn nhìn thấy người.” Ninh Thụ hướng ám vệ vẫy vẫy tay.

Ám vệ nhét ngân phiếu vào trong ngực, Ninh Thụ còn nói thêm: “Người đến ngân hàng tư nhân đổi một ít bạc vụn, đừng trực tiếp cầm ngân phiếu đi mua đồ.”

Ám vệ nhẹ gật đầu, nói: “Này đó ta đều minh bạch.”

Ninh Thụ: ...

Luôn cảm giác gia hỏa này không đáng tin cậy.

Ám vệ lại nhảy ra ngoài từ cửa sổ, biến mất.

Thời điểm buổi tối, Tư Đồ Kinh Vũ lại đây, chuẩn bị cho Ninh Thụ một bàn lớn sơn hào hải vị, trong lòng Ninh Thụ cảnh giác, vô sự hiền ân cần phi gian

tức đạo.

Ăn xong lúc sau, chắc không phải muốn cùng nàng lẫn ở bên nhau, phi, lão nương khinh bỉ người.

Tỷ tỷ cái gì chưa ăn qua.

Tư Đồ Kinh Vũ từ trên cao mà nhìn xuống Ninh Thụ, tựa hồ bố thí giống nhau nói: “Đây là thức ăn bốn tướng thay người chuẩn bị, ném bánh bao của người đi đi.”

Ninh Thụ lắc đầu, “Bốn tiểu thư vẫn thích ăn bánh bao hơn, này đó sơn hào hải vị trước kia ăn nhiều rồi, hiện tại bốn tiểu thư thay đổi khẩu vị, liền thích ăn bánh bao.”

Tư Đồ Kinh Vũ cười lạnh, “Chắc không phải nguyên nhân là bởi vì Nhiếp chính vương, mới thích ăn bánh bao như vậy, nghe nói là Nhiếp chính vương thay người giải vây, cho nên người bây giờ liền thích ăn bánh bao.”

Ninh Thụ: suy nghĩ này, logic này cũng không có ai...

Nàng ăn bánh bao, thuần túy là bánh bao này không tốn tiền.

Tư Đồ Kinh Vũ thấy Ninh Thụ trầm mặc, hiển nhiên chấp nhận lời nói của hắn, xích mục muốn dứt, lớn tiếng rít gào nói: “Mộc Yên La, người dám xem thường bốn tướng, bữa cơm hôm nay người ăn thì ăn, không ăn cũng phải ăn.”

“Đinh, giá trị ngược +5, trước mắt giá trị ngược là 35.” 2333 xoát cảm giác tồn tại.

Ninh Thụ một chút cũng không quen cái cảm giác hệ thống tồn tại mạnh như vậy, hệ thống trước kia từ đầu tới cuối đều không có lên tiếng, đổi cái hệ thống mới này, lúc nào cũng xuất hiện, quả thực lại khiến cho Ninh Thụ phiền không chịu nổi.

Tựa hồ nhận ra được sự chán ghét của Ninh Thụ, 2333 có hơi ủy khuất, còn nói thêm: “Người ta đây là cho cô biết rõ nhiệm vụ tiến triển đến đâu, cô như thế nào có thể ghét bỏ người ta như vậy, người ta thật đau lòng a, hu hu hu...”

Ninh Thụ nghe thấy tiếng khóc mất hồn của hệ thống, ràng mình một cái, con mẹ nó, hệ thống này quá tiện a.

Ninh Thụ cơ bản không có làm cái gì, sau đó giá trị ngược tăng lên 35, này đó giá trị ngược hoàn toàn chính là Tư Đồ Kinh Vũ tự mình ngược mình.

Mất cảm tự ti, tùy tiện một hành động cũng có thể khiến cho lòng Tư Đồ Kinh Vũ không thoải mái, tùy tiện một hành động cũng có thể chạm đến đáy lòng âm u của hắn.

Chắc chắn, quả nhiên là không có một chút tật xấu thì không thể làm nam chủ a.

Ninh Thụ nâng lên cái cằm, nhìn một bàn đầy đồ ăn, xem thường nói: “Cái này thì tính là gì, trước kia bốn tiểu thư mỗi ngày đều ăn những thứ này, sớm đã ngán, hiện tại bày những thứ này ra, quả thực là mất mặt xấu hổ.”

Sắc mặt Tư Đồ Kinh Vũ tái nhợt, nhìn Ninh Thụ âm thầm nói: “Mỗi lần chứng kiến người dùng bộ dạng cao cao tại thượng như vậy, bốn tướng liền vô cùng muốn đem sự kiêu ngạo của người dẫm nát dưới chân, bắt người phủ phục ở dưới chân bốn tướng.”

Chính mình tự ti còn không nhìn được người ta kiêu ngạo, không thể hiểu được

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (12)

Edit: Akito

Sau cùng Tư Đồ Kinh Vũ tức giận xốc bàn ăn, đồ ăn cùng chén đĩa trên mặt bàn lộn tung phèo rớt xuống đầy đất, mảnh sứ vỡ nát, các loại thức ăn súp canh hỗn tạp chung một chỗ, một đồng bừa bộn.

Ghê lắm, sức lực lớn rất giỏi a, lão nương luyện thành Tuyệt Thế Võ Công cũng có thể xốc bàn.

“Canh giữ cái sân này cho tốt, không được đưa đồ ăn vào bên trong.” Tư Đồ Kinh Vũ hướng thị vệ canh cửa gào thét, sau đó xoay đầu lại hướng Ninh Thụ âm thanh lạnh lùng nói: “Nếu không muốn ăn, về sau cũng đừng ăn.”

Ninh Thụ phi thường kiêu ngạo mà ‘hừ’ một tiếng, ánh mắt nhìn vào Tư Đồ Kinh Vũ, mang theo xem thường cùng thương hại.

Hơi thở khắp người Tư Đồ Kinh Vũ đều bạo động lên, âm đức nói: “Ngươi là không muốn đôi mắt này, dám dùng ánh mắt như vậy nhìn vào bản tướng”

Tư Đồ Kinh Vũ cười lạnh nói: “Đều nói đã đạt được thân thể của nữ nhân, liền có thể đạt được tâm của nữ nhân, đừng nhìn ngươi bây giờ kiêu ngạo như vậy, đợi đến lúc bản tướng thượng ngươi, ngươi về sau sẽ khóc lóc hô hào nói bản tướng thượng ngươi.”

Ninh Thư: ...

Tư Đồ Kinh Vũ đi đến chỗ Ninh Thư, trong mắt mang theo cuồng thế, hiển nhiên là muốn cường Ninh Thư, sắc mặt Ninh Thư bất biến mà nhìn Tư Đồ Kinh Vũ, nhân nhật nói: “Trên người của ngươi đều là mùi đồ ăn cơm thừa.”

Vừa rồi thời điểm Tư Đồ Kinh Vũ xúc cái bàn, nước canh vung đầy trên người của hắn.

Sắc mặt Tư Đồ Kinh Vũ tái nhợt, “Mộc Yên La, ngươi một lần lại một lần khiêu chiến lòng kiên nhẫn của bản tướng, bản tướng sẽ khiến ngươi trả giá đắt.” Dứt lời liền xoay người rời đi.

Ninh Thư bĩu môi, thật là một người có lòng tự tôn tự đại cực độ, đồng thời cũng là một người cực độ tự ti.

Tư Đồ Kinh Vũ không cho người đưa cơm và thức ăn đến Tú Lâu, quả nhiên vài ngày sau đều không có ai đem thức ăn vào, Ninh Thư và Nguyệt Lan liền mỗi ngày ăn bánh bao, có đôi khi ám vệ mặt chữ điền sẽ mang một ít thức ăn đến.

Ngày tháng Ninh Thư trôi qua rất thoải mái dễ chịu.

Tư Đồ Kinh Vũ vốn tưởng rằng Mộc Yên La nữ nhân này sẽ quay lại cầu hắn, nhưng thời gian vài ngày đều không có tới, nhìn thấy Ninh Thư tung tăng nhảy nhót, Tư Đồ Kinh Vũ cười lạnh một tiếng, nữ nhân này còn có một tên ám vệ nhỉ.

Tư Đồ Kinh Vũ tràn ngập ác ý nói: “Nếu như bản tướng giết ám vệ của ngươi, ngươi còn có cái gì dựa vào?”

Ninh Thư cười ha ha, không nói chuyện với bệnh xà tinh.

Sắc mặt Tư Đồ Kinh Vũ lạnh lẽo, “Bản tướng thật sự không hiểu được ngươi đang cao ngạo cái gì, ngươi đã không phải là nữ nhi thừa tướng, không phải quý nữ Đông Hoa quốc rồi, ngươi là tù binh của bản tướng, nữ nô, sinh tử của ngươi đều chỉ bằng một câu nói của bản tướng.”

“Bây giờ ngươi nên làm chính là nịnh nọt bản tướng, dâng lên thân thể của ngươi, linh hồn của ngươi, chứ không phải ngỗ nghịch với bản tướng như vậy, hậu quả có thể ngươi không thể thừa nhận đâu.” Tư Đồ Kinh Vũ cao cao tại thượng mà nhìn Ninh Thư.

Ninh Thư: ...

Tự biên tự diễn cũng thật tốt quá đi.

Tư Đồ Kinh Vũ thấy Ninh Thư dầu muối không ăn, muốn trực tiếp cường Ninh Thư, Ninh Thư không chút suy nghĩ, trực tiếp thổi vào cái còi.

Ám vệ một thân hắc y từ cửa sổ nhảy vào, Tư Đồ Kinh Vũ lạnh lùng mà nhìn thị vệ, “Hôm nay bản tướng không giết được ngươi liền không mang họ Tư Đồ.”

Hai người triển đấu cùng một chỗ, vào lúc này thị vệ không có chạy trước, ngược lại cùng Tư Đồ Kinh Vũ triển đấu chung một trận, xuất ra bản lĩnh thật sự của mình, mắt thấy lực lượng ngang bằng với Tư Đồ Kinh Vũ.

“Tướng quân, Nhiếp chính vương đến, đang chờ tướng quân ở sảnh ngoài.” Thị vệ ngoài cửa hướng Tư Đồ Kinh Vũ hô.

Tư Đồ Kinh Vũ hơi ngây người, bị ám vệ bắt được lỗ hổng, đối với Tư Đồ Kinh Vũ chính là một chương, Tư Đồ Kinh Vũ đau đớn kêu lên một tiếng, ôm ngực, lau một ít bọt máu nơi khóe miệng, mắt lạnh nhìn Ninh Thư và ám vệ, “Thật tốt, thật tốt.”

Ám vệ trực tiếp từ cửa sổ nhảy ra ngoài, chạy.

Tư Đồ Kinh Vũ nhìn thoáng qua Ninh Thư, liền xoay người rời đi.

Ninh Thư vỗ vỗ ngực, nói: “Cuối cùng cũng tránh thoát một kiếp.”

“Tiểu thư a, chúng ta rời khỏi nơi này đi, thật sự quá nguy hiểm” Sắc mặt Nguyệt Lan trắng bệch nói.

Ninh Thư thở ra một hơi thật dài.

Không lâu sau, một nha hoàn tới nói với Ninh Thư: “Tướng quân kêu ngươi ra sảnh ngoài, Vương gia muốn gặp ngươi, tướng quân nói, ngươi ăn mặc lộn thối một chút.”

Lạc Quân Diễm muốn gặp nàng?

Ăn mặc lôi thôi một chút?

“Nguyệt Lan, tới trang điểm cho tiểu thư ngươi, làm cho muốn đẹp bao nhiêu liền đẹp bấy nhiêu.” Ninh Thư hướng Nguyệt Lan nói.

Nguyệt Lan lập tức nói: “Ân.”

Nguyệt Lan hi vọng người Nhiếp chính vương kia có thể mang tiểu thư rời khỏi nơi này.

Tiểu nha hoàn nghe thấy Ninh Thư nói như thế, vội vàng nói: “Tướng quân nói với ngươi ăn mặc lôi thôi một chút, tốt nhất trên mặt bôi chút tro.”

Ninh Thư và Nguyệt Lan đều không để ý tới nàng, dưới sự khéo tay của Nguyệt Lan, Ninh Thư nhìn khuôn mặt của mình, tùy tiện thay đổi một chút như thế, lại xinh đẹp đến không dám nhìn thẳng.

Ninh Thư cảm thấy chính mình đều phải bị khuôn mặt này mê hoặc.

Tiểu nha hoàn ngơ ngác mà nhìn Ninh Thư, ngay sau đó lắc đầu nói: “Ngươi không thể làm như vậy, tướng quân sẽ giết ngươi.”

“Không có việc gì, dẫn đường đi.” Ninh Thư kẹp chặt cái miệng của mình, không cho vòng eo của mình vắn vẹo lên, cao quý lãnh diễm đi về hướng sảnh ngoài.

Ninh Thư bước vào sảnh ngoài, bầu không khí không phải thực tốt, Tư Đồ Kinh Vũ lạnh một khuôn mặt, Lạc Quân Diễm cười như không cười, giữa hai người nói chuyện rất không thoải mái.

Trông thấy Ninh Thư tiến vào, Tư Đồ Kinh Vũ và Lạc Quân Diễm đều ngơ ngẩn, ngay sau đó mặt Tư Đồ Kinh Vũ liền biến đen, hẳn hiểu rõ Nhiếp chính vương vì Mộc Yên La mà đến, bảo nàng ta đừng quá lộ mặt, hiện tại cư nhiên lại trang điểm xinh đẹp như thế.

Thanh lãnh lại vũ mị, trang dung tinh xảo, trong lòng Tư Đồ Kinh Vũ đều là nùng đậm tức giận, ánh mắt nhìn Ninh Thư giống như đang nhìn con mồi vậy, tựa hồ ngay sau đó liền muốn xé nát Ninh Thư.

Lạc Quân Diễm nhìn thấy Ninh Thư, trong mắt tràn ngập kinh diễm, ánh mắt bá đạo mà triền miên, còn có một loại quyết tâm nhất định phải có được.

Không nghĩ đến nữ nô này lại xinh đẹp như thế, quả thực là khuynh quốc khuynh thành, khó trách Tư Đồ Kinh Vũ không muốn tặng nàng cho hắn.

“Khụ khụ, ngươi còn nhớ bốn vương sao?” Lạc Quân Diễm mở miệng hỏi, đi đến trước mặt Ninh Thư, trên người mang theo một cỗ long duyên hương, còn mang theo hơi thở cường thế của nam nhân, khiến cho lòng người rung động.

Trang phục hiện tại của Ninh Thư rất cao quý lãnh diễm, nhưng khi mở miệng chính là thanh âm vô cùng thô dát, “Ngươi là ai?”

Lạc Quân Diễm nghe thấy thanh âm thô dát như thế, sững sờ, cảm giác không khỏe lắm, người xinh đẹp như vậy, nên có một thanh âm nhu hòa, mềm mại như nước, vũ mị đa tình, uyển chuyển du dương...

“Giọng nói của người sao lại thế này? Từng chịu tổn thương?” Lạc Quân Diễm cau mày hỏi, “Không cần lo lắng, bốn vương sẽ giúp ngươi chữa khỏi chỗ hỏng.”

Ninh Thư nhướng mày, không nói gì.

Lạc Quân Diễm thấy Ninh Thư không nói lời nào, ân cần nói: “Ngươi đã quên, bánh bao, ngươi còn nhớ

chuyện bánh bao không? Chúng ta từng gặp ở tiệm bánh bao.”

Ninh Thư bĩu môi, thời điểm ở tiệm bánh bao, nàng căn bản không có chút hình tượng, Lạc Quân Diễm làm sao lại xác định đó là nàng?

Quả nhiên là nhìn trúng vẻ đẹp của Mộc Yên La, nhưng sau khi đạt được thì vứt bỏ như cọng rơm cái rác, cường bạo, ngược tình, không có gì là không chơi, cơ bản thời điểm Mộc Yên La tới đại di mộ chính là thời gian chuyên chúc của Lạc Quân Diễm, khẩu vị thật sự quá đặc biệt.

“Ngươi lui xuống.” Tư Đồ Kinh Vũ hướng Ninh Thư lạnh lùng nói.

Ninh Thư vẫn không nói gì, Lạc Quân Diễm mở miệng nói: “Tư Đồ Kinh Vũ, hôm nay bốn vương tới đây là muốn mang nàng đi.”

Tư Đồ Kinh Vũ cười lạnh, “Vương gia, hiện tại nàng là người của bốn tướng quân, ngươi kiên quyết muốn đoạt sao?”

A ha ha, bây giờ là muốn tranh đoạt nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (13)

Edit: Akito

Tur Đồ Kinh Vũ căn bản không muốn để cho Ninh Thụ đi cùng Lạc Quân Diễm, chuyện này có chút không giống với cốt truyện lúc trước.

Ninh Thụ hơi chút tưởng tượng sẽ hiểu được, Tur Đồ Kinh Vũ vẫn chưa đạt được thân thể của nàng, không chiếm được là tốt nhất, quá dễ dàng đến tay liền không biết quý trọng.

Hiện tại lại xuất hiện một tên Nhiếp chính vương, mắt thấy chính là gia hỏa không có lòng tốt, địa vị cao hơn hắn, quyền thế lớn hơn hắn, lớn lên cũng đẹp trai hơn hắn, trong lòng Tur Đồ Kinh Vũ liền lập tức cảm thấy nguy hiểm, vì tôn nghiêm nam nhân của mình cũng muốn giằng co.

Đồ ăn thì cướp hương, nữ nhân thì cướp mỹ, quả nhiên người đều là tiện.

Lạc Quân Diễm bá đạo nói: “Mỹ nhân như nàng nên được che chở thật tốt, chứ không phải chịu khổ trong tay một tên đồ tể như ngươi, ở trước mặt mọi người, đem người ta trời lại đạo phở, Tur Đồ tướng quân, ngươi không biết rằng ngươi làm như vậy rất quá phận sao?”

“Nàng là nữ nô của bốn tướng, bốn tướng muốn làm gì thì làm, có liên quan gì với Vương gia đây.” Giọng mặt Tur Đồ Kinh Vũ lạnh lùng nói.

“Bốn vương đã từng nói qua rồi, về sau nàng chính là người của bốn vương, cho dù là nữ nô, bốn vương cũng có thể cho nàng thân phận cao quý, Tur Đồ Kinh Vũ, nhớ kỹ thân phận của ngươi, ngươi có tư cách gì tranh giành với bốn vương.” Lạc Quân Diễm mang theo khinh thường nói.

Đời này Tur Đồ Kinh Vũ hận nhất chính là người khác khinh thường hắn, hiện tại Lạc Quân Diễm dùng thân phận xem thường hắn, dùng thân phận áp bách hắn, sắc mặt Tur Đồ Kinh Vũ nháy mắt liền khó coi.

“Thế thì Vương gia muốn làm như thế nào, Tur Đồ Kinh Vũ ta phụng bồi đến cùng.” Sắc mặt Tur Đồ Kinh Vũ nghiêm túc, không chút nhượng bộ.

Ninh Thụ liền đứng bên cạnh quan sát hai tên nam nhân này tranh đấu, nàng một người trong cuộc đều không có quyền lợi nói chuyện cũng là quá khổ bức.

Ninh Thụ tức thì dùng biểu tình ứa nước mắt muốn khóc nhìn hai người này, bắt lấy quần áo trên ngực, bày một bộ dạng đã chịu tổn thương, bị thương nói: “Các người sao có thể làm như vậy, ta là người không phải đồ vật, ta cũng có suy nghĩ của mình, không phải đồ vật để các người tranh tới tranh lui, các người có thể tôn trọng ta một chút hay không, hu hu hu...” Ninh Thụ một bên lau nước mắt, một bên nện từng bước nhỏ bỏ chạy, cũng mặc kệ người trong phòng muốn đánh nhau hay làm cơ.

“Tiểu thư, từ từ, đợi nô tỳ.” Nguyệt Lan lập tức đuổi theo Ninh Thụ.

Ninh Thụ quay đầu lại thấy tiểu nha đầu bay nhanh đuổi theo, vội vàng nhanh hơn tốc độ, Nguyệt Lan ở phía sau la to: “Tiểu thư, người chờ nô tỳ một chút a.”

Ninh Thụ thật sự chạy đến một lã, vịn lan can thở dốc, Nguyệt Lan thiếu chút nữa phải sắc khí, thờ hồn hèn hỏi: “Tiểu thư, người... Người chạy nhanh như vậy làm cái gì?”

“Ngươi đừng sức đuổi ta, ta sao có thể không chạy.” Ninh Thụ nói, “Coi như rèn luyện sức khỏe.”

Hai người về tới Tú Lâu, Ninh Thụ rót một cốc nước lớn, Nguyệt Lan bẹp miệng hỏi: “Tiểu thư, vì cái gì không đi cùng Nhiếp chính vương đây, Nhiếp chính vương tốt hơn tên tướng quân kia nhiều, tên tướng quân kia còn muốn đánh người.”

Tur Đồ Kinh Vũ chính là một tên cuồng bạo lực.

Ninh Thụ chống cằm nhìn Nguyệt Lan, dùng ngón tay vuốt ve cái cằm Nguyệt Lan, vô lại nói: “Tiểu tử, lớn lên cũng không tệ lắm đâu.”

“Tiểu thư, nô tỳ đang nói chuyện rất nghiêm túc, hơn nữa, nô tỳ lớn lên nào có đẹp mắt bằng tiểu thư, tiểu thư ngọc ở trong khuê phòng, nhưng mỹ danh đã truyền khắp lãnh thổ Đông Hoa quốc.”

Nguyệt Lan có hơi ngượng ngùng nói.

Mỹ danh? A phi, là diễm danh đi, khiến cho nam nhân đều muốn thượng Mộc Yên La, muốn thượng thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.

“Được rồi, tiểu thư ngươi trong lòng hiểu rõ, ca ca mặt chữ điền của ngươi như thế nào còn chưa mang đồ ăn tới.” Ninh Thụ sờ sờ bụng, cảm thấy có chút đói bụng.

“Tiểu thư, người đang nói cái gì a, cái gì ca ca mặt chữ điền, ám vệ căn bản không phải là ca ca của nô tỳ.” Nguyệt Lan lập tức nói, “Nô tỳ không có ca ca xấu như vậy.”

Ninh Thư: ...

Ninh Thư quay đầu lại liền nhìn thấy ám vệ đang bò ngoài cửa sổ, chui vào trong phòng, phòng chừng đã nghe thấy lời mà Nguyệt Lan nói.

Ám vệ quăng đồ ăn ở trên mặt bàn, đối với Nguyệt Lan ‘hừ’ lạnh một tiếng, nói xấu sau lưng người khác, kết quả còn bị người khác nghe được, Nguyệt Lan hồng một khuôn mặt mo không nói lời nào.

Ninh Thư khuyên giải an ủi, nói: “Nguyệt Lan chỉ là đùa một chút mà thôi, không phải ngươi lớn lên xấu, là ngươi lớn lên có nét riêng, ta chưa từng thấy khuôn mặt giống ngươi vậy, khuôn mặt đẹp, vuông vức, phòng chừng trong thiên hạ chỉ có ngươi lớn lên như vậy, ngươi nên tự hào.”

Ám vệ: ...

Đôi mắt lộ ra bên ngoài của ám vệ liếc nhìn Ninh Thư và Nguyệt Lan, từ cửa sổ nhảy ra ngoài.

Nguyệt Lan có hơi bất an, gặm gà hương Ninh Thư hỏi: “Tiểu thư, ám vệ sẽ không phải bởi vì chuyện chúng ta nói hấn xấu liền tức giận bỏ mặc chúng ta đi.”

Ninh Thư mút vị thịt trên đầu ngón tay, bình tĩnh nói: “Không có đâu, vừa rồi tiểu thư ngươi đã an ủi hấn.”

Nguyệt Lan nhìn Ninh Thư, “Tiểu thư vừa rồi là an ủi? nô tỳ cảm thấy là đang rải muối lên miệng vết thương.”

Không biết có phải do Ninh Thư nói một hồi tuyên ngôn của nữ chủ tiểu bạch hoa hay không, mà ánh mắt Tư Đồ Kinh Vũ nhìn nàng rất phức tạp, lại xen lẫn ánh mắt rồi rằm, xem Ninh Thư đến ruột đều thất, nhưng trên mặt vẫn là một bộ cao quý lãnh diễm.

Ta lãnh diễm như thế, yếu ớt như thế, ngươi hẳn tâm tổn thương ta sao?

Hiện tại Tư Đồ Kinh Vũ cũng không có hạn chế hành động của Ninh Thư, để cho nàng có thể tùy tiện đi dạo trong phủ Thừa Tướng, thời điểm vừa đến giờ cơm, liền có người đưa cơm và đồ ăn tối.

Về mặt Nguyệt Lan ngu ngơ, nói không rõ cảm giác thoáng một phát từ địa ngục đến thiên đường, không riêng gì Nguyệt Lan ngu ngơ, Ninh Thư cũng cảm thấy không thể hiểu được, chẳng lẽ Tư Đồ Kinh Vũ muốn đi con đường ôn nhu.

Hay là được tuyên ngôn tuyên truyền kia của nàng giác ngộ?

Bất quá có ăn, Ninh Thư cũng không cự tuyệt, trang sức châu báu gì đó mà Tư Đồ Kinh Vũ đưa lại đây cũng đều thu vào, nhưng sau đó xoay người đi liền bảo ám vệ ca ca bán hết đồ lấy tiền.

Kết thúc trạm đầu tiên ở phủ Thừa Tướng này, nàng còn phải chu du thế giới, đến nhà hoàng thượng, sau đó còn phải đi tìm thư sinh dạy học ở nông thôn xó xỉnh, lại phải tìm thần y thích ở trong rừng cây, còn phải tìm giáo chủ Ma giáo ở giữa sườn núi cùng người rừng giống nhau.

Không có tiền làm cái lông a.

Bất quá ám vệ đổi lấy tiền cũng không nhiều, một lần Ninh Thư hoài nghi đồ Tư Đồ Kinh Vũ đưa không phải hàng A thì chính là do tên ám vệ ngốc này, bị người lừa.

Ninh Thư đứng ở trong đình nhìn xem Tư Đồ Kinh Vũ múa kiếm ở bên ngoài, cánh hoa bay tán loạn, âm kiếm keng keng, kiếm quang lập lòe, hơn nữa người múa kiếm là Tư Đồ Kinh Vũ một mỹ nam tử, quả thực đẹp giống như một bức họa vậy.

Cảnh tượng như này có lẽ còn có một mỹ nhân đánh đàn, nhưng Ninh Thư căn bản không biết đánh đàn.

Tư Đồ Kinh Vũ thu chiêu, Ninh Thư lập tức vỗ tay, “Tướng quân múa kiếm thật đẹp.”

Tư Đồ Kinh Vũ hướng Ninh Thư mỉm cười, cái trán mang theo một ít mồ hôi, cười lên như vậy, liền có cảm giác giống như tiểu thịt tươi trong trường học ôm bóng rổ đi tới phía mình, mang theo dây đặc hương vị hormone.

“Mộc Yên La, bốn tướng hỏi ngươi, ngươi có bằng lòng ở bên bốn tướng hay không?” Tư Đồ Kinh Vũ trầm thấp dày nặng hướng Ninh Thư hỏi.

Hiện tại Tư Đồ Kinh Vũ dường như đã thu liễm toàn bộ lệ khí và thô bạo trên người, cả người có vẻ dương cương mà oai hùng, eo rộng mông hẹp, đặc biệt có thể khiến cho trái tim nữ nhân nhộn nhạo.

Trong lòng Ninh Thư càng thêm nghi ngờ, như thế nào đột nhiên lại thay đổi phong cách đây, Ninh Thư hỏi: “Tại sao vậy chứ, đột nhiên đối tốt với tiểu nữ tử như vậy, tiểu nữ tử cảm thấy thụ sủng nhược kinh, tâm can run sợ, sợ ngươi muốn đem tiểu nữ tử làm chuyện kia gì.”

Tư Đồ Kinh Vũ: ...

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phản Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 135: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (14)

Edit: Akito

Không riêng gì Tư Đồ Kinh Vũ trở nên ân cần đối với Ninh Thụ, mà ngay cả Lạc Quân Diễm cũng mỗi ngày đến phủ Thừa Tướng tặng đồ, tất cả đều là một ít trân bảo, đều là đồ chơi đáng giá.

Trong lòng Ninh Thụ càng thêm nghi ngờ, hai người kia là đang theo đuổi nàng, Ninh Thụ bụm mặt tâm nhộn nhạo lên, không nghĩ tới giá trị mị lực không đến năm điểm, đột nhiên có một ngày lại được người khác theo đuổi, thời điểm làm pháo hôi cũng không có loại đãi ngộ này.

Nhưng rất nhanh Ninh Thụ liền không nhộn nhạo nổi nữa, âm vệ trực tiếp nói với Ninh Thụ: “Hai tên này đang đánh cược, xem tiểu thư sẽ yêu ai, đừng hỏi ta như thế nào biết, đơn giản ta chính là biết, được rồi, là ta nghe lén được.”

Ninh Thụ cảm giác tâm quá nheo, nói nửa ngày thì ra là Tư Đồ Kinh Vũ và Lạc Quân Diễm đánh cược, ai có thể lấy được tâm mỹ nhân, mỹ nhân liền về bên người đó.

Ninh Thụ: ...

Quả nhiên là cho không đổi được ăn phân.

Nàng mẹ nó còn tưởng rằng mình trở nên có mị lực đây này, chỉ là khoác lên lớp da của nữ chủ, hoàn toàn dựa vào lực hấp dẫn giữa nam chủ nữ chủ, cùng giá trị mị lực của nàng không có sợi len quan hệ a.

Hiện tại Lạc Quân Diễm lại đang đi dạo ở trước mặt nàng.

Ninh Thụ yên lặng mà nhìn Lạc Quân Diễm trước mặt, vẻ mặt biểu tình tổng tài bá đạo, nhìn thấy làm Ninh Thụ đau trứng không thôi.

“Nữ nhân, đi cùng bốn vương đi, bốn vương có thể cho ngươi thân phận cao quý, sinh hoạt càng thêm giàu có.” Lạc Quân Diễm hướng Ninh Thụ vờn tay, “Bốn vương sẽ yêu thương ngươi thật tốt.”

“Nghe nói trong phủ của Vương gia có trên ba mươi thị thiếp, tiểu nữ từ đi đến vương phủ, này đó thị thiếp còn không ăn sạch tiểu nữ tử?” Trên mặt Ninh Thụ lộ ra biểu tình hoảng sợ lại bất lực, phe phẩy đầu nói: “Nơi này không có nhiều nữ tử như thế.”

“Bốn vương nguyên ý vì ngươi tan hết hậu viện, bốn vương chỉ muốn có được ngươi.” Lạc Quân Diễm kích động nói, thiếu chút nữa nước miếng văng tung tóe đến trên mặt Ninh Thụ, Ninh Thụ vội vàng dùng khăn tay che khuất mặt, lộ ra một đôi mắt ngập nước, “Thế nhưng tiểu nữ tử không thể tin tưởng Vương gia, những nữ tử từ bị đuổi đi nên làm sao bây giờ?”

“Từ nay về sau bốn vương chỉ có một nữ nhân là ngươi, những nữ nhân khác bốn vương sẽ không bao giờ chạm vào, không cần phải lo lắng cho những nữ tử kia, bốn vương sẽ cho các nàng một số tiền, cũng đủ để các nàng sinh sống.” Lạc Quân Diễm hướng Ninh Thụ thâm tình nói.

Ninh Thụ: con mẹ nó, quá cận bã, chỉ lo xxx, nói đuổi đi liền đuổi đi.

Tên cực cận bã này.

Trong lòng Ninh Thụ đối với tên này chán ghét không thôi, cũng không chịu nghĩ tới những nữ nhân kia phải sinh hoạt như thế nào, đây chính là cổ đại tam cương ngũ thường cấp bậc nghiêm ngặt, cho dù nữ chủ Mộc Yên La cùng bảy chú lùn sinh hoạt hạnh phúc ở bên nhau, cũng phải tìm một chỗ ẩn cư, chứ không phải quang minh chính đại đâu.

Ninh Thụ trực tiếp cầm chén nước trên bàn đá, hắt vào mặt Lạc Quân Diễm, cận bã nam, tẩy rửa tâm hồn không sạch sẽ của ngươi đi.

“A, tay của ta làm sao vậy, như thế nào không chịu không chế, hu hu hu...” Ninh Thụ một bên lau nước mắt, một bên chạy ra khỏi đình, làm lơ khuôn mặt dính nước vô cùng khiếp sợ của Lạc Quân Diễm.

“Tiểu thư, người chờ nô tỳ một chút, từ từ, đợi nô tỳ một chút a.” Nguyệt Lan đuổi theo Ninh Thụ, “Tiểu thư ~”

Ninh Thụ chạy về Tú Lâu của mình, Nguyệt Lan đuổi theo đều muốn tắt thở, lắp bắp nói: “Tiểu thư, vì cái gì, vì cái gì mỗi lần người đều không đợi nô tỳ.”

Ninh Thụ rót một chén trà, thở một hơi thật sâu, nói với Nguyệt Lan: “Tiểu thư nhà ngươi phải rời khỏi nơi này rồi, ngươi có ý định gì không?”

“Nô tỳ đi theo tiểu thư, nô tỳ sinh là người của tiểu thư, chết là quỷ của tiểu thư, tiểu thư ngàn vạn đừng ném bỏ nô tỳ.” Vẻ mặt Nguyệt Lan lúng lúng mà nghiêm nghị.

Ninh Thư đã không còn muốn dây dưa với hai tên kia, liền nghĩ nhanh chạy lấy người, chẳng qua trước khi đi nhất định phải ngược hai tên tướng quân và Vương gia này một phen.

Không bị hai tên kia cường bạo, nhiệm vụ coi như cũng hoàn thành được một nửa, ít nhất ở mức độ nào đó xem như đã tránh thoát cốt truyện.

Không thể cứ kéo dài, vạn nhất hai tên này không còn kiên nhẫn, cường bạo nàng, Ninh Thư cũng không tìm thấy nơi để khóc.

Ninh Thư móc ra cái còi kẹp ở trước khe rãnh ngực thật sâu, thổi vào cái còi.

Chỉ trong chớp lát, ám vệ ca ca một thân hắc y che mặt chui vào từ cửa sổ, Ninh Thư vừa thấy kiểu trang phục này của hắn, lớn lên xấu coi như xong, còn chà đạp chính mình như vậy, người hết thuốc chữa.

“Ám vệ, người đi chuẩn bị một chiếc xe ngựa, chuẩn bị một ít lương khô, chúng ta chuẩn bị rời đi.” Ninh Thư nghiêm túc nhìn ám vệ, nói: “Vận mệnh của ba người chúng ta đều do người nắm giữ, cố gắng lên.”

Ám vệ nhìn Ninh Thư, “Tại sao phải rời đi, ta thấy hai tên kia đều là nhân trung long phượng, hiện tại đều thích tiểu thư, tại sao phải rời đi.”

“Người căn bản không hiểu tình yêu.” Ninh Thư nâng cằm, vẻ mặt u buồn và tiêu tụy.

Ánh mắt ám vệ đảo qua khuôn mặt Ninh Thư, xem thường nói: “Thất tâm phong.” Sau đó liền từ cửa sổ nhảy ra ngoài.

Thời điểm Ninh Thư đang ăn bữa tối, Tư Đồ Kinh Vũ tới, ngồi đối diện Ninh Thư, đột nhiên vươn tay túm chặt tay Ninh Thư, tức khắc khiến Ninh Thư cảm giác lông trên người mình đều dài ra.

Ninh Thư không nói gì, chỉ yên lặng muốn rút tay của mình về, Tư Đồ Kinh Vũ nắm tay Ninh Thư thật chặt, Ninh Thư dùng sức muốn rút tay về, kết quả Tư Đồ Kinh Vũ nhảy mất liền buông lỏng tay Ninh Thư ra, sau đó ‘BA ~’ một tiếng, tay Ninh Thư tự đánh vào trên mặt mình, sau cùng ngã ngối trên mặt đất.

“Tiểu thư, người không sao chứ.” Nguyệt Lan lập tức tiến tới đỡ Ninh Thư.

Ninh Thư cảm giác cái móng của mình cũng chết lặng, nhưng trên mặt vẫn bày một bộ cao quý đạm nhiên.

Ninh Thư: Tiệm nhân chết tiết này.

“Người tìm ta làm gì?” Ninh Thư trộm xoa xoa cái móng của mình.

Tư Đồ Kinh Vũ dùng một ánh mắt vừa mê ly vừa thống khổ nhìn Ninh Thư, bị ánh mắt này nhìn đến khiến

Ninh Thư hồ khu chân động, má ơi, một đôi mắt cảm động.

Tư Đồ Kinh Vũ lại muốn cầm tay Ninh Thư, Ninh Thư lập tức dẩu tay ra sau lưng, Tư Đồ Kinh Vũ nói: “Yên La, có phải người còn đang trách ta trước đó khi dễ người hay không, cho nên hiện tại người mới đối xử lãnh đạm với ta như vậy.”

Ồ, Ninh Thư lắc đầu, nói: “Yên La biết rõ tướng quân không thích nữ nhân, trước kia tướng quân bị nữ nhân ****, bắt ăn phân, liếm giày, chịu qua rất nhiều ngược đãi, cho nên tướng quân mới đối xử với Yên La như vậy, Yên La cũng có thể lý giải được, nhưng trong lòng Yên La vẫn thực ủy khuất, rốt cuộc cũng không phải Yên La **** người, bắt người ăn phân, bắt người liếm giày, bắt người học sửa tiếng chó, không có xem người như con ngựa, không có không coi tướng quân là người, cho nên trong lòng Yên La thực ủy khuất.”

“Đinh, giá trị ngược +5, +10, +20, trước mắt giá trị ngược là 70.” Thanh âm của 2333 rất hưng phấn, tuy rằng không biết một cái đầu não hưng phấn như thế nào.

Ninh Thư thấy da mặt Tư Đồ Kinh Vũ run rẩy kịch liệt, đôi mắt đỏ bừng, thời điểm nhìn nàng trong ánh mang còn mang theo sát khí không thể không chế.

Ninh Thư vội vàng trừng lớn đôi mắt vô tội, dùng tay bịt miệng lại, trên mặt hiện đầy vẻ áy náy, vội vàng nói: “Thật xin lỗi, ta không nên nhắc tới những chuyện này, mặc dù người có quá khứ khó khăn, nhưng trong lòng Yên La, tướng quân vĩnh viễn chính là người đầu đội trời chân đạp đất.”

Khi dễ nữ nhân, nói cái gì đầu đội trời chân đạp đất.

“Những nữ tử trước kia quả thực không nên đối xử với người như vậy.”

Người nha đáng đời.

“Nếu như là Yên La, Yên La nhất định sẽ không đối đãi với tướng quân như vậy.”

Phải giết chết luôn.

“Tướng quân, người sẽ không trách ta đi, không phải ta cố ý muốn nói những việc này.”

Trách thế nào được.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (15)

Edit: Akito

Bị Ninh Thư blah blah nói một hồi như vậy, Tư Đồ Kinh Vũ cưỡng chế nhện xuống thô bạo trong lòng, muốn bắt lấy tay Ninh Thư, nê hà chính là Ninh Thư vất chéo tay ở sau lưng, cuối cùng chỉ có thể đặt tay ở trên bả vai Ninh Thư, thâm tình nói: “Mộc Yên La, ta yêu nàng.”

Ninh Thư tức khắc lộ ra biểu tình chua chát, nhe răng nhếch miệng.

Tư Đồ Kinh Vũ cúi thấp đầu xuống muốn hôn Ninh Thư, nhìn thấy khuôn mặt càng ngày càng gần, Ninh Thư thật muốn phun vào mặt của hắn.

Nói nhiều như vậy, chỉ là muốn đạt được thân thể của nàng a.

Ninh Thư quay đầu đi, né tránh đôi môi của Tư Đồ Kinh Vũ, bị bi thương thương nói: “Tướng quân muốn được đến Yên La sao?”

Thần sắc Tư Đồ Kinh Vũ hiện lên một tia không kiên nhẫn, hắn và Nhiếp chính vương đang đánh cược, chẳng qua là một trận trò chơi săn diêm, nhưng nữ nhân này thật biết làm bộ làm tịch, khiến cho lệ khí trong lòng Tư Đồ Kinh Vũ bốc lên.

Ninh Thư đương nhiên thấy được ánh mắt bất thiện của Tư Đồ Kinh Vũ, nhưng trên mặt vẫn là một bộ ngực bạch ngọt, lớn tiếng nói: “Tướng quân đại nhân, cầu người tôn trọng ta, yêu ta thì phải tôn trọng ta, chúng ta còn chưa có thành thân, không thể làm sự tình trái với lễ nghi như vậy, chẳng lẽ tướng quân yêu chính là thân thể của Yên La sao?”

Sắc mặt Tư Đồ Kinh Vũ nhanh chóng hiện lên một tia không vui, nắm bả vai Ninh Thư nói: “Là bổng tướng bị người hấp dẫn, có chút kim lòng không đậu, bổng tướng đương nhiên sẽ tôn trọng người, sẽ dùng kiểu tám người nâng cưới người làm vợ, người liền chờ trở thành nương tử của ta đi.”

Ninh Thư lại càng chua chát hơn, nhện không được cúi đầu lộ ra thần sắc xem thường, có vẻ như có hơi thẹn thùng nói: “Đa tạ tướng quân, tướng quân người đi trước đi, tiểu nữ tử có chút mệt mỏi.”

Ninh Thư xoay người liền bước vào phòng, ‘Bành’ một tiếng đóng cửa lại.

Tư Đồ Kinh Vũ đen mặt, không thể nhện nổi mà hừ lạnh một tiếng, chấp tay sau lưng liền xoay người rời đi.

Ninh Thư từ khe cửa nhìn thấy Tư Đồ Kinh Vũ đi rồi, nhện không được xoa xoa quai hàm của mình, tên Tư Đồ Kinh Vũ này muốn phá hư quy tắc trò chơi, ai có thể đạt được tâm của nàng, nàng liền thuộc về người đó, vừa rồi Tư Đồ Kinh Vũ muốn trực tiếp đè nàng.

Cút xa một chút, nhìn tình hình thì chắc phải rời khỏi nơi này, chờ đến lúc Tư Đồ Kinh Vũ không còn kiên nhẫn, nàng liền chờ bị cưỡng đi.

Buổi tối ngày hôm sau, Ninh Thư chuẩn bị một bàn đồ ăn vô cùng phong phú, vài hũ rượu ngon, sau đó bên trong mỗi hũ rượu đều thả một bao được lớn, sau cùng vén tay áo lên, vói tay vào trong cái hũ, dùng sức khuấy hai cái, làm cho bột thuốc hòa tan hoàn toàn ở trong rượu.

Đợi đến hết thảy đều chuẩn bị tốt lúc sau, Ninh Thư lại trưng vẻ mặt cao quý lãnh diêm chờ Tư Đồ Kinh Vũ và Lạc Quân Diễm tới.

Tư Đồ Kinh Vũ và Lạc Quân Diễm cùng nhau đi đến, thời điểm hai người vừa đi vào trong phòng, toàn bộ gian phòng đều bị quang sáng của hai người chiếu rọi.

Trong lòng Ninh Thư cảm thán, đẹp không chịu nổi, nê hà chính là toàn biến thái.

“Mời hai vị ngồi, hôm nay tiểu nữ tử mời hai vị ăn cơm, là có chuyện muốn nói với hai vị.” Ninh Thư ân cần tiếp đón mời Tư Đồ Kinh Vũ và Lạc Quân Diễm ngồi xuống.

Lạc Quân Diễm nhìn Ninh Thư, nói: “Hôm nay người rất đẹp.”

Ninh Thư cười ngượng ngùng, sờ vào khuôn mặt của mình, nín thở để làm mặt mình ngẹn đỏ lên, sau đó mới lên tiếng: “Đa tạ vương gia khen ngợi, tiểu nữ tử xấu hổ không dám nhận.”

“Quả thật rất xinh đẹp, danh hiệu đệ nhất mỹ nhân thật xứng với Yên La.” Tư Đồ Kinh Vũ cũng nói.

Ninh Thư lại cúi đầu cười ngượng ngùng, cầm hai chén lớn đặt ở trước mặt hai người, nói: “Yên La tự biết mình liễu yếu đào tơ, có thể được Vương gia và tướng quân rũ lòng thương, đã là phúc khí lớn nhất của Yên La rồi.”

Ninh Thư vừa nói, vừa rót rượu vào trong chén của hai người, “Hôm nay tiểu nữ tử mời hai vị tới đây, là muốn đem suy nghĩ thật lòng của Yên La nói cho hai vị.”

“Yên La, người có điều gì cứ nói đi.” Lạc Quân Diễm có hơi nôn nóng nói.

Ninh Thư lại nín thở, làm mặt mình nghẹn đến mức đỏ bừng, mới ngượng ngùng dậm chân một cái, nói: “Yên La thật sự không dễ dàng nói ra lòng mình, hai người trước uống rượu.”

Lạc Quân Diễm dẫn đầu uống một chén rượu, không thừa một giọt, Tư Đồ Kinh Vũ không có động, hẳn là người đánh giấc, trong lòng đương nhiên vô cùng cảnh giác, nói nửa trong lòng Tư Đồ Kinh Vũ cũng không tin tưởng Ninh Thư.

Ninh Thư thấy Lạc Quân Diễm uống một hơi, vẻ mặt càng thêm ngượng ngùng, khuôn mặt đỏ ửng, cúi đầu ngượng ngùng nói: “Vương gia người thật là lợi hại.”

Một chén rượu vào trong bụng, sắc mặt Lạc Quân Diễm có hơi đỏ lên, nghe thấy lời mà Ninh Thư nói, héch lòng ngực, nói với Ninh Thư: “Bỏn vương là Vương gia dưới một người trên vạn người, về sau sẽ đối tốt với người đấy.”

Sóng mắt Ninh Thư lần lần nhìn Tư Đồ Kinh Vũ, một bộ dạng yêu người nhưng trong lòng lại khó mở miệng.

Tư Đồ Kinh Vũ nhũ mày, hừ lạnh một tiếng, cũng một hơi xữ lý xong chén rượu, Ninh Thư lập tức nói:

“Tướng quân, người và Vương gia đều lợi hại như nhau.”

Ninh Thư lại rót rượu cho Tư Đồ Kinh Vũ, “Tướng quân chinh chiến vô số, tư thế oai hùng, Yên La chưa từng gặp qua nam tử cho người ta cảm giác an toàn như tướng quân vậy.”

Lạc Quân Diễm giờ lên bát rượu, khiêu khích nói với Tư Đồ Kinh Vũ: “Tư Đồ tướng quân, bỏn vương kính người một ly.”

Tư Đồ Kinh Vũ mặt không đổi sắc, chạm cốc với Lạc Quân Diễm, hai người đều uống một hơi cạn sạch.

Ninh Thư có chút nôn nóng dậm dậm chân, nói: “Hai người không cần đua nhau uống rượu như vậy, dùng bữa đi, uống nhiều rượu như thế sẽ tổn thương thân thể a, có thể cho ta một chút mặt mũi hay không, không cần vì ta mà làm như vậy.”

Lạc Quân Diễm vươn tay ngăn lại lời Ninh Thư đang nói, nhàn nhạt nói: “Đây là quyết đấu giữa nam nhân, không có quan hệ gì với người.”

Ninh Thư che ngực, vắn vẹo một khuôn mặt phe phẩy đầu nói: “Thế nhưng Yên La không hi vọng hai người như vậy, dùng như thế.”

Uống nhanh, uống nhanh, uống đến chết càng tốt.

“Người đừng động.” Tư Đồ Kinh Vũ nói với Ninh Thư.

Ninh Thư thành thành thật nghe lời, liền ở một bên nhìn hai tên nam nhân đua rượu, lúc bắt đầu thì là dùng chén, về sau liền trực tiếp ôm hũ uống.

Ninh Thư ngồi trên ghế, bắt chéo chân nhìn hai tên nam nhân uống đến sắp chết, cuối cùng say quá ngã trên mặt đất bất tỉnh nhân sự.

“Nha đầu, nên bắt đầu làm việc rồi.” Ninh Thư nói với Nguyệt Lan, trong ngực Nguyệt Lan ôm cái bọc, nói: “Tiểu thư, bây giờ chúng ta liền đi sao?”

“Đợi lát nữa, người tới làm cùng, kéo hai tên này lên trên giường đi.” Ninh Thư vén tay áo lên nói.

Nguyệt Lan ngoan ngoãn ‘nga’ một tiếng, buông cái bọc, lôi kéo cánh tay Tư Đồ Kinh Vũ, trực tiếp kéo người lên trên giường.

Ai ôi!!! Ta đi, không nhìn ra nha đầu này lại có sức lực lớn như vậy, Ninh Thư túm lấy quần áo của Lạc Quân Diễm, dồn đủ sức để kéo người, mặt Ninh Thư cũng nghẹn đến mức đỏ bừng, nhưng Lạc Quân Diễm trên mặt đất vẫn không chút sứt mẻ.

“Tiểu thư, người đang làm gì vậy a?” Nguyệt Lan hỏi Ninh Thư, “Chúng ta cần phải đi, ám vệ còn đang chờ chúng ta.”

Ninh Thư thở hổn hển, nói: “Mau tới đây hỗ trợ, ta chuyển không nổi.”

Nguyệt Lan vội vàng chạy tới kéo cùng Ninh Thư, đem Lạc Quân Diễm cũng dọn lên trên giường, Ninh Thư vươn tay cởi bỏ quần áo của Lạc Quân Diễm, chỉ trong chốc lát, Lạc Quân Diễm liền trần truồng, nơi tư mật nhất cũng bị lộ ra ngoài.

Nguyệt Lan trợn mắt há hốc mồm, che lại đôi mắt hỏi: “Tiểu thư, người đây là đang làm cái gì a.”

“Làm người tốt.” Ninh Thư lại nhanh nhẹn lột sạch quần áo của Tư Đồ Kinh Vũ, thuần một sắc khoe chim.

“Tiểu thư...” Nguyệt Lan dùng tay che lại đôi mắt, từ khe hở ngón tay nhìn thân thể hai tên nam nhân.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 137: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (16)

Edit: Akito

Ninh Thụ làm cho hai tên nam nhân trần truồng ôm nhau, cười ha hả, chúc phúc các người mở ra cánh cửa thế giới mới.

“Đi mau.” Ninh Thụ nói với Nguyệt Lan, thấy Nguyệt Lan còn nhìn hai tên nam nhân trên giường, liền kéo cổ áo Nguyệt Lan đi ra ngoài cửa.

“Tiểu thư, nô tỳ cảm thấy thực hưng phấn.” Nguyệt Lan hướng Ninh Thụ nói, tròng mắt cũng tán ra lục quang, ở trong đêm tối hết sức đáng sợ.

Ninh Thụ vô ngữ, “Người đang hưng phấn cái gì?”

“Nhìn thấy hai người bọn họ nằm ở trên giường, trái tim nô tỳ bịch bịch, bịch bịch nhảy lên, rể tóc muốn nổ tung, da gà toàn thân cũng dựng thẳng lên rồi, tóm lại là rất hưng phấn.” Nguyệt Lan đỏ bừng cả khuôn mặt.

Cái cảm Ninh Thụ cũng muốn rơi trên mặt đất rồi, sắp mở ra cánh cửa thế giới mới không chỉ có Tư Đồ Kinh Vũ và Lạc Quân Diễm, mà còn có cả nhà đầu Nguyệt Lan này a.

Nguyệt Lan còn muốn đi vào trong phòng, Ninh Thụ đã túm lấy cổ áo nàng, thổi vào cái còi.

Sau đó một hắc ảnh từ cửa sổ nhảy vào trong, tiếp đó lại lập tức nhảy ra ngoài.

Ninh Thụ: ...

Rõ ràng nàng và Nguyệt Lan ở trong sân, ám vệ mặt chữ điền vì sao còn muốn nhảy vào trong phòng.

“Đồ vật ta bảo người chuẩn bị đã chuẩn bị tốt chưa?” Ninh Thụ hướng ám vệ hỏi.

Ám vệ gật đầu nói: “Xe ngựa ở ngay bên ngoài tường viện, lập tức có thể đi rồi.”

Trong lòng Ninh Thụ thở phào một hơi, nhanh chóng nói: “Chúng ta đi nhanh đi.”

Một hàng ba người tránh thoát đội ngũ tuần tra trong phủ, đến tường viện, Ninh Thụ hỏi: “Đi qua như thế nào?”

Ám vệ vô cùng ra vẻ nói: “Ta dẫn các người đi qua.”

Sau đó ám vệ mỗi tay kẹp một người, chân đạp lên tường viện, ngồng cuồng bay qua.

Kết quả hiện thực là, ám vệ đánh giá quá cao năng lực của mình, ba người đều rơi trên mặt đất lăn thành một đoàn.

“Rốt cuộc người có được hay không a.” Ninh Thụ đập đập bụi bặm trên người mình, gặp được ám vệ không đáng tin cậy như vậy, là đau thương mà cuộc đời không thể thừa nhận.

Ám vệ nói: “Ta một mình một người có thể leo tường đi qua, nhưng không nghĩ tới mang theo hai người thì không thể bay qua được.”

Ninh Thụ: ...

“Được rồi, ta và Nguyệt Lan vẫn nên đi chui lỗ chó thôi.” Ninh Thụ tức giận nói.

“Không.” Nguyệt Lan như chém đinh chặt sắt nói với Ninh Thụ, “Nô tỳ đi chui lỗ chó, tiểu thư trèo tường cùng ám vệ đi.”

Đều là chạy trốn, cả hai còn có thể phân ra cái nào cao quý hơn sao? Quả thực say.

Cuối cùng Ninh Thụ vẫn hóp lấy ngực, đơn giản chính là chui từ lỗ chó ra, lúc ra tới, Ninh Thụ hướng

Nguyệt Lan nói: “Mau, mau đỡ lấy tiểu thư nhà người, ngực tiểu thư nhà người đau quá a.”

“Tiểu thư, muốn nô tỳ giúp người xoa xoa hay không.” Nguyệt Lan vươn tay muốn xoa ngực cho Ninh Thư.

Ninh Thư: ...

“Lộc cốc...” Ám vệ đánh xe ngựa lại đây, Ninh Thư và Nguyệt Lan nhanh chóng leo lên xe ngựa.

Ám vệ hướng Ninh Thư hỏi: “Tiểu thư, đi nơi nào?”

“Nghị thành.” Hoàng thương phúc hắc liên ở nơi đó.

Nghị thành cũng không có cách xa nơi này lắm, phỏng chừng lộ trình một ngày đường là có thể đến nơi.

“Ồ Nghị thành tiểu thư có người thân thích gì sao?” Ám vệ hỏi, “Hay là lão gia nói tiểu thư đến Nghị thành tụ họp?”

“Không có, chỉ là ta muốn đến Nghị thành.” Ninh Thư vô cùng tùy hứng nói.

Xe ngựa ra khỏi kinh thành, nhìn thấy cổng thành càng ngày càng xa, Ninh Thư thở ra một hơi thật sâu, sau cùng cũng không có bị hai tên nam nhân kia đè, cũng không có mang thai, cũng không có bị khiến cho sinh non, càng không có đến thời điểm đại di mục bị người ta đè.

Bận việc cả đêm, Ninh Thư cũng cảm thấy mệt mỏi, cùng Nguyệt Lan lưng tựa lưng ngủ.

Phủ Thừa Tướng, bên trong Tú Lâu.

Trong phòng tràn ngập một cỗ mùi vị tình dục dày đặc, ánh trăng chiếu rọi xuống màn lụa trong suốt, loáng thoáng nhìn thấy động tác của hai người ở trên giường, một người nửa quỳ, một người phủ phục phía dưới, quần lấy nhau không ngừng.

Tiếng rên rỉ, tiếng thở dốc trầm thấp, tiếng khóc xen lẫn tựa thống khổ tựa sung sướng, ái muội, ****.

Hai nam nhân điên cuồng đảo qua đảo lại, mồ hôi rơi xuống, da thịt tiếp xúc, địa phương kết hợp máu tươi đầm đìa, khiến lòng người càng thêm bạo ngược.

“Đinh, giá trị ngược +100.”

“Đinh, giá trị ngược +100.”

Sáng sớm Ninh Thư tỉnh lại trong thanh âm báo tin vui của 2333, nhiều xuân dược như vậy, hi vọng hai tên gia hỏa này bạo căn mà chết, này đó xuân dược đều là sản phẩm của hệ thống, công hiệu tuyệt đối bảo đảm, vẫn là Ninh Thư ghi nợ với 2333, chờ đến thời điểm có tích phân, còn nhất định phải trả tiền lãi.

Ninh Thư khê cần mỗi đôi xuân dược, đậu xanh rau má, cảm thấy hệ thống 2333 này tồn tại chính là một cái máy hút máu.

Giá trị ngược đã cao như vậy, khẳng định ngược hai tên kia đến chết đi sống lại, thế nhưng cũng không đúng nha, rõ ràng nàng chính là người tốt không phải sao, giúp hai tên này mở ra cánh cửa thế giới mới.

Duỗi eo lười một cái, cuộc đời vẫn thật tốt đẹp.

Ninh Thư vén rèm xe, nhìn thấy xe ngựa đang dừng chân ở ven một bia rừng, ám vệ đánh xe cách đó không xa đang dựng một đồng lửa, trên đồng lửa treo một cái bếp lò, đang nấu nước.

Ninh Thư duỗi chân đá đá Nguyệt Lan đang ngủ say, Nguyệt Lan lập tức nhảy dựng lên, kết quả đầu đụng vào trần xe ngựa, Nguyệt Lan che đầu lại, hướng Ninh Thư ủy khuất hỏi: “Tiểu thư, làm sao vậy?”

Ninh Thư đi đến bên cạnh ám vệ, ngồi xuống, hướng ám vệ hỏi: “Buổi sáng tốt lành a, nơi này cách Nghị thành còn xa lắm không?”

“Không xa lắm, ăn một chút chúng ta liền nhanh rồi đi, nói không chừng tướng quân và Vương gia sẽ phái người đuổi bắt chúng ta.” Ám vệ nấu một ít đồ ăn cho Ninh Thư và Nguyệt Lan, lại rót nước cho hai người uống.

Nàng sai rồi, kỳ thật người ám vệ này vẫn rất đáng tin cậy.

Ninh Thư một bên gặm bánh bột ngô, một bên hướng ám vệ hỏi: “Người vì cái gì phải bảo vệ ta, cha ta bảo người bảo hộ ta người liền bảo hộ ta, chẳng lẽ trong lòng người không có không cam lòng sao?”

Ám vệ đảo khuôn mặt chữ điền nhìn qua Ninh Thư, nói: “Ta được thừa tướng nhận nuôi, thừa tướng cho ta một miếng ăn, một chỗ ngủ, bảo hộ tiểu thư là trách nhiệm của ta, cho đến khi tiểu thư không cần ta bảo vệ, hoặc là ta chết trước tiểu thư mới thôi.”

Ninh Thư nhìn hẩn, đột nhiên cảm thấy khuôn mặt chữ điền của hẩn lại soái khí lại có mị lực như thế, phỏng chừng người này phía sau không có suất diễn là do bị người giết chết a.

Tùy tiện ăn một chút bữa sáng, ba người Ninh Thụ liền tiến tới Nghi thành, hoàn toàn không biết Tư Đồ Kinh Vũ và Lạc Quân Diễm nổi trận lôi đình như thế nào, toàn bộ kinh thành khắp nơi đều là lệnh truy nã nằng.

Vốn dĩ Tư Đồ Kinh Vũ đã chán ghét nữ nhân, mỗi ngày bị Ninh Thụ trào phúng, mỗi ngày ở trước mặt hắn bày ra bộ dáng cao quý, dẫm lên miệng vết thương của hắn, trong lòng hắn đã có phản cảm với nữ nhân, hiện tại cùng nam nhân lẫn ở bên nhau, triệt để đâm thủng giấy vách cửa sổ, hắn cảm thấy tự vị khi lẫn cùng nam nhân càng tốt hơn.

Trong quá trình này, hắn vẫn có thể giống như nam nhân, cũng có thể giống như nữ nhân, loại cảm giác này quá kì diệu.

Hiện tại mục tiêu lớn nhất của Tư Đồ Kinh Vũ chính là một lần nữa đề Lạc Quân Diễm ở trên giường, mà Lạc Quân Diễm lại cảm thấy hết sức ghê tởm, hắn là Nhiếp chính vương cao cao tại thượng, cư nhiên thương một người nam nhân, lại còn bị một tên nam nhân thượng, hiện tại chỗ phía sau vừa động liền giống như tiêu chảy muốn chảy máu, khiến Lạc Quân Diễm tâm muốn chết cũng có.

Đặc biệt khi cảm giác được ánh mắt nóng rực muốn đoạt lấy của Tư Đồ Kinh Vũ, trái tim Lạc Quân Diễm đều co rút, hắn là nam nhân, làm sao có thể cùng nam nhân ở bên nhau, lại còn là một tên tướng quân thân phận không bằng mình, tiện nhân Mộc Yên La kia, cho dù bắt được nàng ta làm nhục nàng ta đến chết, cũng không thể giải tỏa mối hận trong lòng hắn.

Tóm lại đây là một câu chuyện xưa một người áp và một người bị áp, âm u phức tạp công và ngao kiêu thụ, Tư Đồ Kinh Vũ và Lạc Quân Diễm một lần nữa mở ra câu chuyện ngược luyến tình thâm, cơ bản méo có quan hệ gì với Ninh Thụ nữa rồi.

Nguyên bản hai tên trong hậu cung của Mộc Yên La liền vui vẻ ân ái với nhau đi.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 138: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (17)

Edit: Akito

Nghi thành rất phồn hoa, là một nội thành không phân cao thấp với kinh thành, cư trú ở kinh thành đều là quan lại quyền quý, mà cư trú ở Nghi thành vô số đều là kẻ có tiền, là một nội thành phú hào bay đầy trời.

Hai nữ tử quần áo rách tả tơi kéo một chiếc xe ba gác rách rưới, trên xe ba gác có một đồ vật được chiếu rách che lại, lộ ra một đôi chân dơ hề hề, vừa thấy liền biết dưới chiếu chính là một người chết.

Nhìn thấy loại hình ảnh này, mọi người đều không tự giác mà né tránh bọn họ.

Người kéo xe ba gác chính là Ninh Thụ và Nguyệt Lan, nằm ở trên xe ba gác giả thành người chết chính là ám vệ ca ca.

Ninh Thụ một muốn chết, nhìn trái ngó phải xung quanh một chút, tìm một địa phương nào nhiệt, dừng xe ba gác lại, cùng Nguyệt Lan hợp lực khiêng ám vệ xuống xe ba gác, bày ở trên đường cái, sau đó lấy ra một tấm ván gỗ, trên ván gỗ ghi ‘Bản mình táng phụ’.

Ninh Thụ quỳ gối trước mặt ám vệ, phủ phục ở trên người ám vệ, gào khóc, “Cha a a, là nữ nhi có lỗi với người, có lỗi với người a.”

“Tiểu thư, người đừng quá thương tâm, lão gia trên trời có linh thiêng sẽ nhìn thấy hiếu tâm của tiểu thư.” Đầu tiên Nguyệt Lan khuyên giải Ninh Thụ một câu, sau đó lại bỏ nhào vào trên người ám vệ, kêu rên nói: “Lão gia, người chết quá thảm a, lão gia, lão gia.”

Ninh Thụ nhìn thấy vị trí Nguyệt Lan ôm có hơi miễn cảm, phỏng chừng vừa đứng ở địa phương chìm nhỏ của ám vệ, Nguyệt Lan lại giống như cái gì cũng không có nhận ra, liều mạng kêu rên.

Ninh Thụ cảm thấy ám vệ ở dưới chiếu giật giật, chiếu che ở trên người hắn cũng bắt đầu chuyển động.

Ninh Thụ vội vàng kéo Nguyệt Lan đang phủ phục trên người ám vệ lên, Nguyệt Lan lau nước mắt, hỏi:

“Tiểu thư, làm sao vậy?”

Ninh Thụ đang có ý muốn nói người đề gì của hắn rồi, nhưng nhìn thấy vẻ mặt Nguyệt Lan tỏ vẻ ngu ngơ, nói: “Không nên đụng vào di thể của cha.”

Nguyệt Lan ‘nga’ lên hai tiếng, quỳ gối một bên bùm bùm mà rơi nước mắt, xem đến làm Ninh Thụ cũng cảm thấy kính nể, đây mới là diễn viên chuyên nghiệp đi.

Động tĩnh do Ninh Thụ và Nguyệt Lan gây ra khiến cho nửa con phố đều có thể nghe được, hấp dẫn rất nhiều người vây xem, nhưng thấy Ninh Thụ và Nguyệt Lan đầu tóc rối bù, nên không có người muốn đứng ra mua Ninh Thụ.

Ninh Thư cũng không thêm đề ý, mục tiêu của nàng lại không phải những người này, chờ chính là nam chủ quân hoàng thượng, tên phú hào gia tài bạc triệu.

“Tiểu thư, hiện tại làm sao bây giờ, lâu như vậy vẫn không có người hỏi giá cả chúng ta đây này.”

Nguyệt Lan hỏi.

Ninh Thư nói: “Không cần sốt ruột.”

Nguyệt Lan xem tình hình hiện tại đoán chừng nửa khắc cũng không có người tới hỏi, quỳ trên mặt đất cũng không kêu rên nữa, dùng khăn tay dơ hờ lau nước mắt có lẽ có.

Người chung quanh tới tới lui lui, nhưng không có một ai đi lên hỏi giá cả, Ninh Thư có chút hối hận, sớm biết vậy liền không làm mình chật vật như này, để cho quá đáng thương cũng không có ai hỏi.

Ninh Thư quỳ trên mặt đất đều sắp ngủ luôn rồi, đầu từng chút từng chút mà ngủ gà ngủ gật, Nguyệt Lan bên cạnh đã sớm tựa lưng trên xe ba gác ngủ rồi, nước miếng đều đang chảy ra.

“Bán mình táng phụ?” Một đạo thanh âm trầm thấp gọi cảm vang lên, Ninh Thư giật mình một cái, con buồn ngủ cũng biến mất, vội vàng đẩy đẩy Nguyệt Lan đã ngủ bên cạnh.

Nguyệt Lan vừa mở mắt ra, liền lập tức kêu rên, “Lão gia, là nô tỳ không tốt, không thể bảo vệ được tiểu thư, khiến tiểu thư hiện tại lưu lạc đến nông nổi phải bán mình táng phụ, tiểu thư, tiểu thư đáng thương của nô tỳ.” Nguyệt Lan ôm Ninh Thư gào khóc.

Ninh Thư dùng sức vặn bung cánh tay đang ôm mình của Nguyệt Lan, bi bi thương thương mà hướng người tới nói: “Công tử, tiểu nữ từ sớ châu nhân sĩ, thật sự là cùng đường, mới bán mình táng phụ.”

“Ngẩng đầu lên để bốn công tử nhìn xem.”

Ninh Thư lập tức ngẩng đầu, nhìn về phía người nam nhân, bối cảnh xung quanh người nam nhân này đều hóa hư không, chỉ có hắc là tia sáng tồn tại, tên này tuyệt đối là nam trúc quân không sai.

Trên người Tề Sanh chảy xuôi một cỗ mỹ cảm tựa ôn nhu lại tựa tàn khốc, ôn trọng nhưng lại cho người ta một loại cảm giác nguy hiểm, ánh mắt thâm thúy, không hề gọn sóng tựa hồ lại có sóng lớn bất cứ lúc nào.

Đây là hoàng thượng phúc hắc, Tề Sanh.

Tề Sanh hơi hơi nheo mắt, nhìn khuôn mặt dơ hờ hờ của Ninh Thư, thu vào quạt xếp nhẹ nhàng đấm vào trong lòng bàn tay, nói: “Vì sao không rửa mặt sạch sẽ một chút, làm cho xinh đẹp một chút thì giá cả cũng bán tốt hơn một chút.”

Ninh Thư còn chưa nói cái gì, Nguyệt Lan nói: “Tiểu thư nhà ta nói, người không quan tâm đến dáng vẻ bề ngoài mà trợ giúp chúng ta thì chính là người tốt.”

Trên người Tề Sanh ăn mặc cẩm hoa y phục, mỗi một chỗ đều vô cùng tinh xảo, ngay cả quạt xếp hoa tai cũng là ngọc thạch toàn thân mượt mà, vừa thấy chính là phú quý nhân gia, nhất cử nhất động đều mang theo khí chất giàu sang.

Tề Sanh ngồi chồm hồm xuống, dùng quạt xếp vén lên chiếu rách, nghiêng đầu nhìn ám vệ một khuôn mặt chữ điền, lại nhìn Ninh Thư, nói: “Ngươi và cha ngươi lớn lên chênh lệch có chút xa.”

Ninh Thư đạm nhiên nói: “Nuông ta xinh đẹp, cha ta xấu xí trung hòa.”

Ninh Thư cũng thay ám vệ ca ca cảm thấy ủy khuất, lớn lên xấu liền coi như xong, còn hơi già, Tề Sanh cũng không có nghi ngờ tuổi tác ám vệ ca ca như thế nào sẽ có nữ nhi lớn như nàng vậy.

Ninh Thư chờ mong mà nhìn Tề Sanh, “Công tử, nhà người có thiếu thị nữ không, chỉ cần để cha ta hạ táng, tiểu nữ từ chính là thị nữ ở quý phủ của công tử.”

Tề Sanh ‘bạch’ một tiếng mở ra quạt xếp, cao cao tại thượng nói: “Muốn bao nhiêu bạc?”

Ninh Thư duỗi một ngón tay, Tề Sanh liếc mắt nhìn ngón tay Ninh Thư một cái, “Một lượng bạc.”

Đậu xanh rau má, một lượng bạc còn chưa đủ trả bọn họ ở nơi này giả có người chết, khóc trời đập đất, không đủ tiền mua ba bát mì, mẹ nó phú hào đều là kẻ keo kiệt bủn xỉn.

Ninh Thư ngượng ngùng hướng Tề Sanh nói: “Công tử, một lượng bạc có hơi ít, ngay cả quan tài cũng không mua được.”

Tề Sanh lay động quạt xếp, nhàn nhạt nói: “Nói đi, bao nhiêu tiền?”

“Dầu gì cha ta trước kia cũng là một mệnh quan triều đình, tuy rằng chỉ là tiểu quan thất phẩm hạt mè, nhưng cũng là một viên quan a, hạ táng qua loa như vậy, để ông như thế nào đi gặp mặt liệt tổ liệt tông a, cho nên công tử, có thể thêm một chút hay không?”

Ninh Thư kéo Nguyệt Lan qua, “Về sau hai người chúng ta đều là thị nữ ở quý phủ người.”

“Nói nhiều như vậy, chính là muốn tăng giá a.” Tề Sanh vô cùng đạm nhiên, “Bao nhiêu tiền?”

“Một vạn lượng.” Ninh Thư âm vang hữu lực nói.

Biểu tình Tề Sanh đều không có biến một chút, Ninh Thư nhìn mí mắt chớp chớp, quả nhiên là hoàng thương phúc hắc tâm tư thâm trầm a.

Tề Sanh duỗi ra năm đầu ngón tay, Ninh Thư nhú mày, hỏi: “Năm ngàn lượng?”

“Năm lượng, nếu người không nguyện ý thì thôi đi.” Tề Sanh đạm nhiên nói, liền xoay người rời đi, Ninh Thư thấy Tề Sanh thật sự muốn đi, liền vội vàng đứng lên dẫm trên người ám vệ đi qua, đuổi theo Tề Sanh nói: “Công tử xin dừng bước.”

“Hự, khụ khụ khụ...” Ám vệ bị Ninh Thư dẫm trúng ho khan kịch liệt, vẻ mặt Nguyệt Lan ngu ngơ không biết nên làm sao bây giờ, Ninh Thư lập tức nhào tới, kêu rên nói: “Cha à, người sống lại có phải là có cái gì muốn giao cho nữ nhi hay không, đều do nữ nhi không tốt, không thể vì cha làm ra một tang lễ ra hình ra dáng, để cho cha không có cách nào đi gặp liệt tổ liệt tông.”

Ám vệ trừng mắt liếc nhìn Ninh Thư một cái, sau đó nhắm mắt lại như người đã chết, Ninh Thư lập tức kêu rên: “Cha a...”

Nguyệt Lan cũng đi theo kêu rên, “Lão gia, lão gia a.”

Tề Sanh nhướn mày, đi qua đặt tay ở trên chóp mũi của ám vệ, hướng Ninh Thư nói: “Nén bi thương.”

Ninh Thư: (๖o๖)

Chết thật rồi hà?!

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139: Thệt văn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (18)

Edit: Akito

Nàng chỉ mới dẫm một chân, đã dẫm chết ám vệ rồi sao?

Tề Sanh móc ra một thỏi bạc ném cho Ninh Thư, nói: “Đây là hai mươi lượng, đem phụ thân của người đi chôn cất, sau đó đến Tề phủ.”

“Đa tạ công tử.” Ninh Thư cất lấy bạc, hợp lực với Nguyệt Lan kéo ám vệ lên xe ba gác, đi về phía ngoại thành.

Ninh Thư và Nguyệt Lan kéo xe ba gác bay nhanh chạy trốn, Tề Sanh nhướn mày, bỗng nhiên cảm thấy mình bị lừa bạc, hẳn được mọi người đặt cho biệt danh tề hồ ly bị người khác lừa rồi?

Đến rừng cây nhỏ bên ngoài thành, Ninh Thư xóc chiếu rách lên, vỗ vỗ mặt ám vệ, “Này, tỉnh dậy, tỉnh dậy.”

Sắc mặt Nguyệt Lan có hơi trắng bệch, hướng Ninh Thư hỏi: “Tiểu thư, chắc không phải hẳn thật sự đã chết đi.”

Nguyệt Lan cũng gia nhập hàng ngũ đánh bật tai, một bên khóc, một bên tát vào mặt ám vệ, nếu không thì ấn huyệt nhân trung*, một bên hô: “Người tỉnh a, tỉnh a.”

*Huyệt nhân trung: giữa mũi và miệng.

Đã qua thật lâu, ám vệ mới ho khan một tiếng tỉnh lại, phía trước vẫn là khuôn mặt vuông vức, hiện tại sưng phồng lên, trở nên mướt mà hơn nhiều.

Ám vệ vuốt mặt của mình, “Các người đã làm cái gì?”

“Ô ô ô, cuối cùng người cũng tỉnh lại, ta và tiểu thư đều cho rằng người đã chết rồi.” Nguyệt Lan vui đến phát khóc, “Không có người bảo hộ ta và tiểu thư, chúng ta nên làm cái gì bây giờ a.”

Ám vệ vuốt mặt của mình, nhe răng nhếch miệng nói: “Lúc đó ta dùng Quy Tức đại pháp, ngừng lại hô hấp, bằng không thì liền lòi đuôi rồi.”

“Bị tiểu thư đâm mạnh, nội thương của ta lại tái phát, trước đó đánh nhau với tên tướng quân kia, đã bị thương.” Ám vệ giải thích.

Lập tức trong lòng Ninh Thụ thực áy náy, nói: “Người tranh thủ đi chữa thương đi, cần được liệu gì thì cứ mua đi, không phải trước kia đưa cho người rất nhiều tiền sao?”

“Tiền đó là của tiểu thư, ta như thế nào có thể tùy tiện tham ô.” Ám vệ nói.

Nháy mắt Ninh Thụ cảm thấy hình tượng của ám vệ vô cùng cao lớn, nói: “Không có việc gì, người tùy ý dùng, trị tốt vết thương, không có gì quan trọng hơn so với thân thể.”

Nhìn thấy ám vệ tỉnh lại, Nguyệt Lan cũng thở phào nhẹ nhõm một hơi, nàng và tiểu thư đều là nữ tử, có một nam nhân biết võ ở bên người chính là sự tồn tại giống như Định Hải Thần Châm, đặc biệt là tiểu thư mảnh mai như thế, tùy thời toàn thân đều không có tí sức lực nào giống như bộ dạng không được ăn cơm vậy.

Ninh Thụ và Nguyệt Lan thay đổi quần áo vải bông hơi tốt một chút, Ninh Thụ tự trang điểm cho mình, vết bầm máu mồm to lông mày thô, cái cằm còn có một nốt ruồi, hình tượng muốn bao nhiêu đáng khinh liền có bấy nhiêu.

“A... , người là tiểu thư?” Nguyệt Lan phát ra tiếng hét kinh thiên động địa, chấn động đến chim chóc trong rừng đều bay đi.

“Tiểu thư, người có chuyện gì nghĩ không thông, tại sao phải chà đạp chính mình như thế.” Vết mặt Nguyệt Lan đau lòng nhìn Ninh Thụ.

Ninh Thụ cảm thấy bên người có một nha đầu như vậy tâm quá mệt.

“Tiểu thư bỏ bao công sức như vậy đến Tề phủ làm gì, chẳng lẽ về sau người muốn làm tiểu nha hoàn?” Ám vệ cau mày.

Ninh Thụ phát phát tay, nói: “Nguyện vọng của ta là chu du thiên hạ, đây chỉ là cứ điểm tạm thời của ta, thời gian vừa đến ta liền sẽ rời đi.”

Qua mấy ngày nữa, Ninh Thụ liền mang theo Nguyệt Lan đến Tề phủ, ám vệ chỉ âm thầm bảo hộ Ninh Thụ và Nguyệt Lan.

Tới cửa Tề phủ, Ninh Thụ nhech miệng cười với tiểu ca thủ vệ, hiền lành nói: “Có thể đi thông báo một tiếng hay không, nói là người báo đáp ân tình đến.”

Tiểu ca thủ vệ bị vết bầm máu mồm to tươi cười của Ninh Thụ dọa sợ, ngay sau đó nói: “Nữ nhân xấu xí nơi nào tới ngấp nghé vẻ đẹp của thiếu gia nhà ta, liền người như này, còn nghĩ đến muốn tìm thiếu gia, người suy nghĩ nhiều đi.”

Ninh Thụ: Người càng suy nghĩ nhiều hơn.

“Người tới nói.” Ninh Thụ nói với Nguyệt Lan, “Hắn không tin chúng ta tới báo ân.”

Nguyệt Lan xoa eo, dùng dùng đem sự tình trải qua đều nói một lần với tiểu ca thủ vệ, tốc độ nói của

Nguyệt Lan vô cùng nhanh, tiểu ca thủ vệ thành thích mà nghe đôi mắt cũng bốc lên nhang muỗi rồi.

“Sự tình trải qua chính là như vậy, nói nữa, ta và tiểu thư nhà ta làm sao chỉ có giá hai mươi lượng.” Nguyệt Lan thực ừy khuất nói.

Tiểu ca thủ vệ lập tức nói: “Hai mươi lượng không ít, liền người và tiểu thư nhà người lớn lên như vậy, hai mươi lượng đã là thiếu gia nhà ta có lòng tốt.”

Nguyệt Lan còn muốn nói gì đó, đã bị Ninh Thụ ngăn lại, một cổ kiệu dừng ở cửa ra vào, Ninh Thụ cảm thấy ngồi bên trong cổ kiệu nhất định là nam chủ quán.

Ninh Thụ gắt gao nhìn chăm chăm cái rèm, rèm bị một chiếc quạt xếp vén lên, Ninh Thụ vừa thấy quạt xếp, lập tức dùng thanh âm thô to, hô: “Ta xem như tìm được người rồi.”

Vừa hạ cổ kiệu Tề Sanh liền nghe thấy thanh âm này, lại nhìn thấy một nữ tử giương vết bầm máu mồm to hướng mình kêu rên, tay cầm quạt xếp tức khắc run lên, cau mày hỏi: “Người là vị nào?”

“Hai mươi lượng, tiểu thư nghèo túng bán mình táng phụ.” Ninh Thụ chỉ vào mặt mình, “Người nhìn rõ chưa.”

Tề Sanh dời đi ánh mắt, nói: “Lúc trước mặt bản hết sức, nhìn xem cũng coi như thanh tú, vì sao sau khi rửa sạch lại xấu đến không chịu nổi như vậy.”

Ninh Thụ: ...

“Đa tạ hai mươi lượng của công tử, tiểu nữ tử đã chôn cất tiên phụ rồi, hiện tại tiểu nữ tử và thị nữ của tiểu nữ tử chính là nha hoàn ở quý phủ của công tử, tích thủy chi ân đương dừng tuyên trương báo, tiểu nữ tử là người có nguyên tắc, danh dự, điểm mấu chốt và đạo đức.”

Tề Sanh không có nhìn mặt Ninh Thụ, nhàn nhạt nói: “Tốt, bốn công tử còn tưởng rằng người sẽ không trở lại đây.”

Sau đó Ninh Thư và Nguyệt Lan liền trụ hạ ở Tề phủ, tốt xấu gì vẫn có chút quang sáng của vai chính chiếu xuống. Ninh Thư và Nguyệt Lan ở chung một phòng, tiếp đó lại thay đồng phục nha hoàn của Tề phủ.

Nguyệt Lan nhìn Ninh Thư chua xót nói: “Tiểu thư, người thật sự muốn ở chỗ này làm nha hoàn sao?”

“Đương nhiên, phí tâm tư để vào đây như vậy tất nhiên phải làm nha hoàn.” Không tới gần Tề Sanh, nàng như thế nào thoát khỏi cốt truyện, chính là nàng không tới đây, cũng sẽ bị cốt truyện cưỡng chế bắt nàng gặp được Tề Sanh.

Bên trong cốt truyện, Mộc Yên La bị Tư Đồ Kinh Vũ và Lạc Quân Diễm làm cho thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, còn yêu cầu 3p, thời điểm hai tên kia không chú ý thừa dịp trốn thoát, về phần Mộc Yên La thân kiều thể nhuyễn như thế nào trốn ra được quả thực chính là một điều bí ẩn, tuy là trốn ra được, nhưng trên người Mộc Yên La một ít ngân lượng cũng không có.

Vốn là nữ tử khuê các, cơ bản chưa từng bước ra khỏi cửa, vừa ra khỏi cửa liền ngu ngơ, bộ dạng mờ mịt lại vô tội, bị người dùng một bát mì lừa gạt đến kỹ viện, tú bà thấy Mộc Yên La lớn lên là tuyệt sắc giai nhân, quyết định dùng phương thức bán đấu giá.

Hơn nữa địa phương Nghi thành này khắp nơi đều là kẻ có tiền, bán đấu giá một tuyệt thế mỹ nhân như vậy, có thể giúp kỹ viện kiếm được bội tiền.

Mộc Yên La cứ ngây thơ mờ mịt như trước bị Tề Sanh dùng giá cao mua về, tuy rằng sau khi trọng sinh hai lần Mộc Yên La đều tránh được thanh lâu, không để cho mình luân lạc tới trong thanh lâu, nhưng vẫn không thể tránh né gặp được những nam nhân này, dù cho người có rẽ đường khác, không đi con đường này, vòng một vòng tròn vẫn sẽ gặp được những nam nhân này.

Thật làm người ta hồng mắt a.

Tề Sanh mua Mộc Yên La về lúc đầu cũng không có làm gì, chỉ là đặt nàng ở trong hậu viện, không có thô bạo giống như Tư Đồ Kinh Vũ và Lạc Quân Diễm liên cường người ta.

Tề Sanh không có việc gì liền đến sân nhỏ của Mộc Yên La ngồi một chút, sau đó trò chuyện với Mộc Yên La, nói về thi ca từ phú nhân sinh lý tưởng thần kì.

Tóm lại nhìn qua Tề Sanh chính là một quân tử ôn nhuận như ngọc.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 140: Thệt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (19)

Edit: Akito

Ở trên người Tề Sanh, Mộc Yên La cảm thấy mình được tôn trọng, Tề Sanh không giống như nam nhân khác, hắn rất ôn hòa, tuy rằng nàng bị Tề Sanh mua về đây, nhưng cảm giác mà Tề Sanh cho nàng không hề giống trước kia.

Ở Tề phủ, Mộc Yên La cảm thấy sự yên bình xưa nay chưa từng có, không có hai tên nam nhân như hổ rình mồi, mỗi ngày lôi kéo nàng làm chuyện kia gì.

Mộc Yên La cho rằng đời này liền có thể vượt qua bình an như vậy, đối với Tề Sanh rất có hảo cảm, thậm chí thành thật đem chuyện thân phận của mình và chuyện phát sinh với hai tên nam nhân trước kia đều nói cho Tề Sanh.

Tề Sanh không có ghét bỏ Mộc Yên La, hắn nói hắn đã sớm biết thân phận của Mộc Yên La, dù sao khắp đây đường kinh thành đều là lệnh truy nã Mộc Yên La, hắn đối với quá khứ của Mộc Yên La không để bụng.

Trong lòng Mộc Yên La càng thêm cảm động.

Vì thế vào một đêm ngày nào đó, một nam một nữ tự nhiên tiến hành hoạt động kết hợp tâm với tâm, giao lưu thân thể.

Mộc Yên La cảm thấy khoảng thời gian này là ngày tháng thoải mái nhất sau khi Đông Hoa quốc sụp đổ, tuy rằng thời gian mỗi ngày vượt qua đều là cuộc sống chờ đợi Tề Sanh.

Nhưng Tề Sanh không có cho Mộc Yên La một thân phận xác thực, thị thiếp không phải thị thiếp, chính thê không phải chính thê, có đôi khi Mộc Yên La đa sầu đa cảm cảm thấy Tề Sanh ghét bỏ nàng, ghét bỏ nàng đã từng cùng hai tên nam nhân có quan hệ xác thịt, còn từng mang thai.

Về sau có một đoạn thời gian rất dài, Tề Sanh cũng không có đi tìm Mộc Yên La, mỗi ngày Mộc Yên La khổ ba ba mà chờ Tề Sanh tới, sau đó mới biết được thanh mai trúc mã chân ái của Tề Sanh đã trở về.

Vốn dĩ Mộc Yên La chính là một người đa sầu đa cảm, sau khi biết được tin tức này, giống như trời sập vậy, chạy đi tìm Tề Sanh, vừa lúc bắt gặp Tề Sanh và thanh mai trúc mã đang lẩn ở bên nhau.

Mộc Yên La chất vấn Tề Sanh, Tề Sanh ôm thanh mai trúc mã chân ái, nói Mộc Yên La chẳng qua chỉ là một chiếc giày rách mà thôi, chỉ là một kỹ nữ hần mua về, so ra căn bản kém với chân ái nốt chu sa trong lòng mình.

Sau đó Mộc Yên La lại đau khổ khi bị vứt bỏ, cả người suy sút không động nổi.

Tuy trong miệng Tề Sanh nói ghét bỏ Mộc Yên La, nhưng vẫn vô cùng mê luyến thân thể Mộc Yên La, vẫn thường xuyên đi tìm Mộc Yên La, nhưng từ khi trong miệng Tề Sanh biết được chân tướng khiến lòng người vỡ nát như thế, Mộc Yên La sẽ không bao giờ lại để cho Tề Sanh lên giường lần nữa, cả ngày lấy nước mắt rửa mặt, lấp ba lấp bắp, giống như đã chịu đựng thống khổ cực lớn.

Cái dạng này của Mộc Yên La làm Tề Sanh có hơi phiền chán, tuy rằng nàng có thân thể tuyệt vời, làm cho người muốn ngừng mà không được, nhưng hần cũng không muốn thương nữ nhân nằm giống như cá chết, Tề Sanh liền càng cùng chân ái cùng nhau, Mộc Yên La càng thêm thương tâm, mất ăn mất ngủ, tự ngược đãi mình, trở nên tiêu tụy không thôi.

Tóm lại chính là rối rắm đan xen rối rắm, ghé tằm tuần hoàn tuần hoàn lại tuần hoàn.

Tuy Tề Sanh nói rất chán ghét Mộc Yên La, nhưng lại thường xuyên đi tìm Mộc Yên La, muốn xxoo, nhưng đều bị Mộc Yên La khóc lóc sụt sùi cự tuyệt.

Điều này lại khiến cho nữ phụ chân ái ghi hận trong lòng.

Sau đó liền mở ra sự tình nữ phụ ác độc hãm hại nữ chính, thanh mai trúc mã giả vờ mang thai, cả ngày ở trước mặt Mộc Yên La tú ân ái, khoe hải tử, làm cho tâm can Mộc Yên La đều dòi vị trí.

Trong bụng nữ phụ không có hàng thật, sau đó sắp đặt thiết kế Mộc Yên La hại chết hải tử trong bụng nàng, hàng giả trong bụng cũng theo lý thường nên biến mất.

Tề Sanh biết được chuyện này hết sức giận dữ, cũng không nghe Mộc Yên La giải thích, trực tiếp ném Mộc Yên La vào trong địa lao rồi tra tấn.

Mộc Yên La ở trong địa lao nhận hết tra tấn, đúng lúc này chuyện buôn bán của Tề Sanh lại xảy ra một chút vấn đề, liền vội vàng chạy đi giải quyết vấn đề, bẽ bộn đến quên mất Mộc Yên La ở trong địa lao.

Mộc Yên La trong địa lao bị nữ phụ chân ái tra tấn, trên người phủ đầy các loại vết thương, nữ phụ chân ái ghen ghét nhất chính là khuôn mặt này của Mộc Yên La, liền trực tiếp làm hỏng khuôn mặt của Mộc Yên La.

Thời điểm Tề Sanh nhớ tới Mộc Yên La, thì Mộc Yên La chỉ còn một hơi thở, hơn nữa mặt của Mộc Yên La đã bị hủy hoại, Tề Sanh liền nghe theo lời của nữ phụ chân ái, đưa Mộc Yên La đến trang viên cách xa Tề phủ vụn dậm.

Mộc Yên La chính là ở tình huống ngược thân đau lòng như vậy bị tiễn đi, nhưng sau khi Mộc Yên La đi rồi, tưởng niệm trong lòng Tề Sanh lại càng tích càng nhiều, rất có xu thế tương tư thành tật, sau đó lại biết được nốt chu sa trong lòng mình ác độc như thế, quyết đoán không yêu chân ái nữa, chạy đi tìm Mộc Yên La, nhưng Mộc Yên La cũng đã biến mất.

Cho nên, mỗi nam nhân Mộc Yên La gặp được đều sẽ có một hồi tình cảm khắc cốt ghi tâm như vậy a.

Ninh Thư cảm thấy tên Tề Sanh này so với Tư Đồ Kinh Vũ và Lạc Quân Diễm còn đáng giận hơn, tên này chính là áp dụng phương thức nước ấm nấu ếch xanh, để tâm Mộc Yên La đặt ở trên người hần, để Mộc Yên La yêu hần, đi con đường công tâm

Dùng hình tượng ôn nhuận như ngọc đạt được tâm Mộc Yên La, về sau lại đối xử tàn khốc với Mộc Yên La, tuy rằng sau này đã hiểu rõ tình cảm của mình giành cho Mộc Yên La, nhưng Mộc Yên La lại phải trả một cái giá quá lớn, dung mạo bị hủy, một thân da thịt khi sương tái tuyết* đã không còn.

*Khi sương tái tuyết: khi dễ hạt sương ức hiếp bông tuyết.

Thật mẹ nó thâm, hơn nữa vốn dĩ Mộc Yên La do dự không quyết đoán, gặp phải chuyện còn thích tự ngược.

Thật sự làm cho Ninh Thư một người ngoài nhìn xem cũng cảm thấy tâm can tỳ phối đều dòi vị trí, mẹ nó quá thâm đi.

Ninh Thư và Nguyệt Lan dọn dẹp gian phòng xong, một nữ nhân hình như là ma ma quản sự đi vào, nói với

Ninh Thư: “Từ hôm nay trở đi, người chính là thị nữ bên người thiếu gia.”

Ninh Thư: (๖O๖)

Bộ dạng nàng xấu thế này làm sao đủ tư cách trở thành thị nữ bên người Tề Sanh, đã như vậy Tề Sanh còn có thể coi trọng nàng sao, chẳng lẽ đây là lực hấp dẫn giữa nam nữ chủ, cốt truyện bao giờ cũng muốn đem nam nữ chủ ghép vào cùng nhau.

“Ma ma, thị nữ bên người yêu cầu phải làm gì?” Ninh Thụ nhìn ma ma quản sự, về mặt nguyệt ngừng hỏi.

Ma ma quản sự phun Ninh Thụ một ngụm, “Phi, người cũng đừng nghĩ quá nhiều, người chỉ cần bưng trà đổ nước cho thiếu gia, sau đó thay thiếu gia làm một ít việc vặt vãnh, chắc người sẽ không cho rằng liền người cái dạng này, còn muốn chui lên trên giường thiếu gia đi, trong lòng thiếu gia đã có tiểu thư Vũ

Phi, làm tốt công việc của người là được rồi, nếu như người có tâm tư không đứng đắn gì, thiếu gia sẽ khiến cho người sống không bằng chết đấy.”

Ninh Thụ bày ra một bộ dạng bị dọa sợ, Nguyệt Lan lập tức khó chịu nói: “Tiểu thư nhà ta thì làm sao, tiểu thư nhà ta xinh đẹp như hoa, người sao có thể xem thường tiểu thư nhà ta như vậy, tiểu thư nhà ta là Thừa tướng, ưm...”

Ninh Thụ lập tức bịt kín miệng Nguyệt Lan, nói với ma ma quản sự: “Nô tỳ đều nhớ kỹ, nô tỳ nhất định tuân thủ nghĩa vụ, hầu hạ thiếu gia thật tốt, làm thiếu gia thoải mái dễ chịu, mỹ mỹ diệu diệu.”

Ma ma quản sự cao cao tại thượng ‘ừ’ một tiếng, Ninh Thụ vội vàng chân chó đưa qua một thỏi bạc, làm đôi mắt ma ma quản sự đều sáng lên, “Người rất có tiền đồ.”

Ninh Thụ lập tức nguyệt ngừng nói: “Đa tạ ma ma khích lệ, ở Tề phủ còn hy vọng ma ma chiếu cố nhiều.”

Chờ đến khi ma ma quản sự đi rồi, Nguyệt Lan lập tức nói: “Tiểu thư, người làm gì vậy a, ủy khuất mình làm chuyện này như vậy, tiền chúng ta vất vả bán mình táng phụ liền cho ma ma kia một nửa, trong lòng nô tỳ đều đang chảy máu.”

“Tiểu thư nhà người đều có kế hoạch của tiểu thư nhà người.” Ninh Thụ vĩnh chân bắt chéo nói.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (20)

Edit: Akito

Ninh Thụ trở thành thị nữ bên người Tề Sanh, bưng nước trà pha ngon đi về phía thư phòng của Tề Sanh, đẩy cửa ra bước vào, nhìn thấy Tề Sanh đang bận bịu, với tư cách người thừa kế sinh ý của gia tộc, Tề Sanh vẫn rất bận rộn.

Nhưng vẫn rút ra thời gian tình chàng ý thiếp với Mộc Yên La, sau khi nữ phụ chân ái tới, lại tình chàng ý thiếp với nữ phụ chân ái, bộ dạng một chút cũng không vội.

Ninh Thụ đặt chén trà ở trong tầm tay Tề Sanh, Tề Sanh nhìn thoáng qua chén trà lại nhìn thoáng qua

Ninh Thụ, Ninh Thụ lập tức vỡ ra bồn máu mồm to cười với Tề Sanh, nói: “Thiếu gia, mời uống trà.”

“Chẳng lẽ không có người nói cho người, ta uống nước trà đều là để ấm mới uống sao?” Tề Sanh nhàn nhạt nói.

“Thực xin lỗi, nô tỳ mới đến không biết nhiều chuyện, nếu không nô tỳ một lần nữa đi pha.” Về mặt Ninh Thụ áy náy, vội vàng nâng chum trà lên, lại động tay động chân, trực tiếp đổ nước trà nóng hổi lên tay Tề Sanh.

Là nước sôi nóng hổi vừa mới pha trà, cứ như vậy đổ vào trên tay Tề Sanh.

“Người đang làm cái gì?” Tề Sanh gắt gao cau mày, có chút đau đớn khó nhịn, nháy mắt bàn tay của hắn liền đỏ lên.

Ninh Thụ càng thêm áy náy, vội vàng lấy ra khăn tay lau tay cho Tề Sanh, Ninh Thụ vừa lấy khăn tay ra

Tề Sanh lập tức ngửi thấy một mùi hương hoa lại mang theo một mùi chân thú, mùi thú hỗn hợp cùng một chỗ.

Tề Sanh muốn nôn ra tại chỗ, vội vàng dùng tay che lại cái mũi, nhưng bàn tay bị khăn tay chà qua, lại mang theo một lượng mùi thú, Tề Sanh vội vàng chạy ra khỏi phòng.

Ninh Thụ bĩu môi, ném khăn tay vào trong chén trà, bưng chén trà chạy lấy người.

Ninh Thụ về tới phòng, Nguyệt Lan lập tức hỏi Ninh Thụ: “Tiểu thư, hắn có làm khó dễ người hay không.”

“Không có, việc gì tiểu thư nhà người cũng biết làm, như thế nào sẽ bị hắn khó xử đây.” Ninh Thụ vĩnh chân bắt chéo nói.

Nguyệt Lan thực đau lòng. “Tiểu thư là thiên kim nhà Thừa tướng, kim chi ngọc diệp, hiện tại lại phải hầu hạ người khác, tiểu thư, tiểu thư đáng thương của nô tỳ a.”

“Được rồi, đừng gào, tiểu thư nguoi tốt lắm.” Ninh Thư tức giận nói.

Nguyệt Lan lập tức ngậm miệng lại, nức nở thút tha thút thít, vô cùng ủy khuất.

Tuy rằng Ninh Thư khiến cho Tề Sanh buồn nôn, nhưng Tề Sanh vẫn bảo Ninh Thư tiếp tục làm thị nữ bên người hấn, chẳng sợ Ninh Thư làm việc luôn xảy ra sự cố, lớn lên còn xấu, hấn vẫn kiên quyết bảo Ninh Thư làm thị nữ của hấn.

Dù cho thời điểm Ninh Thư hầu hạ Tề Sanh ăn cơm, nước mũi vung vào trong thức ăn, thời điểm Tề Sanh tắm rửa, Ninh Thư tùy tiện đi vào, mang theo một thùng nước nóng đổ vào thùng tắm, làm Tề Sanh đều bóng đến nhảy dựng lên, trần truồng khoe chim chày ở trong phòng.

Hơn nữa trên người Ninh Thư luôn có một mùi thơm xen lẫn mùi chân thúi, đặc biệt làm Tề Sanh chịu không nổi.

Nhưng dù như thế Tề Sanh đều nhìn xuống, khiến Ninh Thư cảm thán, lực hấp dẫn giữa nam nữ chủ quả thực không phải dùng để trưng cho đẹp.

“Mùi hương trên người của nguoi rất cuộc là mùi gì?” Rốt cuộc Tề Sanh nhin không được hỏi ra.

Ninh Thư dùng đôi mắt vẽ dày đặc tròng lớn nhìn Tề Sanh, cao hứng nói: “Đây là mùi hoa quế, mỗi ngày nô tỳ đều dùng hương liệu này huân quần áo khăn tay, thiếu gia, có phải người ngửi thấy rất thơm hay không?”

Ninh Thư vừa nói vừa lấy khăn tay sấp đến trước mặt Tề Sanh, Tề Sanh quay đầu đi, gắt gao cau mày, nói với Ninh Thư: “Kỳ thật nguoi đã rất thơm, cần bản không cần huân hương, huân hương này ngược lại phá hư mùi thơm tươi mát trên người của nguoi.”

Ninh Thư: (◕◕◕)

Xem qua tên này rất biết nói chuyện, gian thương chính là gian thương, rõ ràng không chịu nổi loại mùi hoa thêm mùi chân hỗn hợp trên người nàng, còn nói cái gì mùi thơm tươi mát, nguyên chủ chính là bị cái dạng này của hấn lừa, bên ngoài quần áo tao nhã lễ độ, bên trong bụng dạ xấu xa vô cùng.

Ninh Thư nhếch nhếch khóe miệng, nở nụ cười, một bồn máu mồm to lớn hơn nữa, quả thực làm người không nở nhìn thẳng, Tề Sanh quay đầu đi, một lát sau mới quay đầu lại, nói với Ninh Thư: “Tự nhiên chính là đẹp, này đó đồ trang điểm đối với làn da của nguoi không tốt, lại nói lúc này tuổi nguoi còn nhỏ, này đó đồ trang điểm sẽ chỉ che lấp vẻ đẹp vốn có của nguoi.”

Kỳ thật trong lòng Tề Sanh rất ngứa, đột nhiên muốn rửa sạch sẽ khuôn mặt của nữ nhân này, nhìn xem trông như thế nào.

Ninh Thư chớp chớp đôi lông mày vừa thô vừa to, ôm ngực nói: “Trong lòng bảo bảo* có nổi khổ, nhưng bảo bảo không thể nói.”

*Bảo bảo: bé yêu, cục cưng.

“Nguoi không phải gọi Tiểu Hồng sao, như thế nào lại gọi bảo bảo.” Tề Sanh nghi hoặc nói.

Ninh Thư phát phát tay, nói: “Không cần để ý những chi tiết này, tướng mạo nô tỳ rất giống phụ thân của nô tỳ, bởi vì lớn lên xấu, cho nên mới dùng trang dung mỹ lệ để che dấu sự xấu xí của bản thân, thiếu gia, người không biết trong lòng nô tỳ có bao nhiêu khổ, buổi tối nô tỳ cũng không dám tháo trang sức, chỉ sợ thời điểm đi tiêu đêm, bị người ta coi là quý.”

Ninh Thư tự kỷ mà vuốt ve khuôn mặt của mình, nói: “May mắn có người dạy nô tỳ thuật trang điểm, hiện tại trang điểm, nô tỳ tự tin hơn nhiều.”

Da mặt Tề Sanh run rẩy, nói không nên lời.

“Dung mạo là cha mẹ cho, không nên ghét bỏ như thế, đi theo bên người ta thì không cần như vậy, ta sẽ không ghét bỏ nguoi trông như thế nào, về sau không cần trang điểm phiền toái như vậy, tự nhiên chính là đẹp nhất.” Ánh mắt Tề Sanh vô cùng chân thành tha thiết, cho người ta cảm giác có thể tin tưởng hấn.

Những lời này nghe thật ấm lòng, Ninh Thư có thể cảm nhận được cảm xúc lúc đó của Mộc Yên La, bị tổn thương thùng lỗ chỗ, đột nhiên có một nam tử ấm áp như thế, nguyện ý bao dung hết thảy sự bất kham, bao dung hết thảy quá khứ đau khổ của mình.

Ngay lúc đó tâm Mộc Yên La lay động cỡ nào a, nhưng kết quả lại tàn khốc, bên trong vỏ bọc hình tượng ấm áp chính là tính chiếm đoạt cực mạnh luôn tính toán hiệu quả và lợi ích, muốn đạt được tâm Mộc Yên La, công chiếm tâm Mộc Yên La. Liên giống như chuyện làm ăn buôn bán, công chiếm lòng người, hiểu rõ lòng người, thuận lợi làm hấn đạt được Mộc Yên La.

Chờ đến khi Mộc Yên La chỉ còn một hơi thở, biến mất, lúc này Tề Sanh mới hiểu ra cảm giác của mình đối với Mộc Yên La.

Trong lòng Ninh Thư cảm thấy giống như xôn xao toàn bộ vườn bách thú.

“Đa tạ thiếu gia quan tâm, nhưng trong lòng nô tỳ quá tự ti, không trang điểm, nô tỳ liền không có cách nào ra khỏi cửa, chỉ có trang điểm mới làm nô tỳ tự tin, đừng cảm đối mặt với cuộc sống.” Về mặt Ninh Thư cảm kích nói.

Da mặt Tề Sanh thoáng co rút một phát, hần như thế nào cảm thấy người này có bệnh, chẳng lẽ nàng ta

không có mắt sao? Chẳng lẽ nàng ta không chịu soi gương sao?

Biến thành như vậy chưa chê xấu là may còn nói cái gì đẹp, Tề Sanh vô lực phát phát tay, nói: “Ngươi cao hứng liền tốt.”

Ninh Thụ lập tức nói: “Thiếu gia, người thật sự là người tốt.”

Tề Sanh: ...

Ánh mắt Tề Sanh trôi qua từng tác từng tác trên mặt Ninh Thụ, căn cứ hần phân biệt mỹ nhân nhiều năm như vậy, nha đầu này lớn lên hần không xấu, vì sao lại biến mình thành như vậy.

Bỗng nhiên Tề Sanh nói với Ninh Thụ: “Nghe nói buổi tối hôm nay có hội hoa đăng, ngươi đi cùng với thiếu gia đi, rửa mặt sạch sẽ, buổi tối trời tối, người khác cũng không thấy rõ bộ dạng ngươi như thế nào, không cần trang điểm như này.”

Ninh Thụ:...

Hiện tại Tề Sanh cảm thấy rất hứng thú với bộ mặt thật của nàng?

Ninh Thụ cười ngượng ngùng, vô cùng bạch liên hoa mà nói: “Ai nha, giờ đó đã trễ như thế, nương nô tỳ nói, buổi tối không thể ra cửa.”

Tề Sanh: ...

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 142: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (21)

Edit: Akito

Tâm tư muốn Ninh Thụ rửa sạch khuôn mặt kia của Tề Sanh đương nhiên là thất bại, ánh mắt Tề Sanh chuyển động trên mặt Ninh Thụ, cuối cùng nhàn nhạt nói: “Nếu ngươi không muốn thì thôi, nghe nói có rất nhiều hoa đăng xinh đẹp.”

Ninh Thụ đối với hoa đăng gì đó lại không có hứng thú, vô sự hiến ân cần phi gian tức đạo.

Chuyện nàng cần phải làm là không bị Tề Sanh dè, càng thêm không bị viên đạn bọc đường của Tề Sanh bắn hạ, sau đó đợi đến khi nữ phụ chân ái của Tề Sanh trở về.

Thời gian Ninh Thụ trôi qua ở Tề phủ vô cùng thoải mái, Tề Sanh là hoàng thượng, tiền trong nhà xài hoài không hết, ăn mặc ngủ nghỉ, đều là tốt nhất, ngay cả thức ăn và quần áo của nha đầu cũng đều không tồi.

Vào buổi tối, Tề Sanh cư nhiên chạy tới gian phòng của Ninh Thụ, về mặt Nguyệt Lan cảnh giác quan sát Tề Sanh, nói trắng ra: “Ngươi tới làm cái gì, có phải ngươi đang gấp ghé tiểu thư nhà ta hay không?”

Ninh Thụ lộ ra vẻ tươi cười với Tề Sanh, hỏi: “Thiếu gia, người tìm nô tỳ là có chuyện muốn giao phó sao?”

“Buổi tối có hội đèn lồng, ta muốn mang theo nha đầu bên ngươi, ngươi đi với ta chứ.” Tề Sanh nhìn Ninh Thụ, ánh mắt mang theo ôn nhu cùng chờ mong, khiến cho người ta không đành lòng cự tuyệt, dường như cự tuyệt hẳn chính là làm ra một chuyện tàn nhẫn.

Ninh Thụ nhàn nhạt nói: “Thiếu gia, nô tỳ đi.”

“Tốt, ngươi chuẩn bị một chút đi, ta đi ra bên ngoài chờ ngươi.” Khuôn mặt Tề Sanh lộ ra vẻ tươi cười, đứng lên đi ra ngoài.

Nguyệt Lan hướng bóng lưng Tề Sanh làm một gương mặt quý, nói: “Tiểu thư, người thật sự muốn đi sao?”

Vậy mang theo nô tỳ đi đi, người này vừa thấy liền không có lòng tốt.”

Ninh Thụ ‘ừ’ một tiếng, đối diện tấm gương bắt đầu trang điểm, sau đó thay một bộ quần áo khác, mới đi ra ngoài.

Nguyệt Lan trừng lớn một đôi mắt nhìn Ninh Thụ, run rẩy nói: “Tiểu thư, vì sao người lại nghĩ không thông như vậy?”

Ninh Thụ e hèm một tiếng, đi về phía Tề Sanh trong sân, Tề Sanh vô cùng làm ra vẻ đứng đối diện một cái cây, tạo hình nóng bỏng dưới tán cây đây

này.

Ninh Thư đứng ở sau lưng Tề Sanh, ngược lưng nói: “Thiếu gia, nô tỳ đã chuẩn bị tốt rồi.”

Tề Sanh xoay người lại nhìn Ninh Thư, tức thì mở to hai mắt, nửa ngày nói không ra lời, Ninh Thư chớp chớp đôi mắt ngăm đen, khuôn mặt tỏ vẻ ngược lưng, “Thiếu gia, trông nô tỳ có đẹp không?”

Tề Sanh ừm ừc một tiếng nuốt xuống một ngụm nước bọt, yết hầu nhấp nhô lên xuống, biểu tình trên mặt đều rạn nứt, khó khăn nói: “Thảm mỹ của người thật đúng là khác hẳn với người thường đấy.”

Một đôi mắt đen sì, trên mặt không biết trát bao nhiêu phấn, miệng đỏ chót, phía trên áo màu đỏ thẫm, phía dưới váy màu xanh mượt.

Quả thực Tề Sanh cũng không biết nên hình dung như thế nào, Ninh Thư thấy đôi mắt Tề Sanh tỏ vẻ như bị cưỡng gian, trong lòng vô cùng sáng khoái, xem ta có ghê tởm chết người không.

Đôi mắt hóa thành mắt gấu trúc, phi thường đen, cách ăn mặc tầm thường một thân hồng với lục, quả thực là sáng muốn mù mắt.

Cảm thấy mình quá chói.

Trong lòng Tề Sanh có chút không kiên nhẫn, ngữ khí có hơi mạnh bạo, nói: “Không phải ta đã nói rồi sao, tự nhiên là đẹp nhất, vì sao người cứ dùng này đó đồ trang điểm, mỗi người đều là một bản thể, vì sao người không dám tự đối mặt với mình.”

“Nghe thiếu gia, chạy nhanh đi rửa sạch mấy thứ trên mặt này đi.” Ngữ khí Tề Sanh mang theo chân thành,

“Người là người của Tề Sanh ta, ở Nghi thành này sẽ không có người dám cười người.”

Ninh Thư: ...

Nhìn một tên dối trá thành bộ dạng gì đi, rõ ràng ghét bỏ cái dạng này của nàng làm mất mặt, nói như thế còn không phải muốn khiến nàng tin tưởng hẳn sao.

Ninh Thư nga một tiếng, nói: “Đội tí hồi nô tỳ sẽ không muốn đi nữa, nô tỳ không trang điểm liền không thể sống, kính xin thiếu gia thứ lỗi.”

“Đinh, giá trị ngược +5.” Thanh âm của 2333 vang lên trong đầu Ninh Thư.

Tề Sanh ôm lấy ngực của mình, tức giận đến bộ ngực cũng đang phập phồng kịch liệt, sắc mặt có chút phát xanh, Ninh Thư vô cùng ngốc bạch ngọt như không nhìn thấy bộ dạng tức giận muốn chết của Tề Sanh, hết sức cảm kích nói: “Thiếu gia, người thật sự là một người tốt, đội lát nữa nô tỳ sẽ không đi.”

Ninh Thư nói xong liền về phòng, muộn như vậy không gì thoải mái bằng ngủ trong ổ chăn đâu.

Lần này Tề Sanh không có kêu nàng lại, phòng chừng là đang kìm nén cơn giận.

Cất, cho người giả ôn nhu, xem người làm ra vẻ như thế nào.

Nguyệt Lan đi theo Ninh Thư vào phòng, cực kỳ tán đồng nói: “Tiểu thư nên như vậy, người kia vừa thấy liền không phải người tốt gì.”

Về sau Tề Sanh cũng không còn đề cập qua cái gì hội đèn lồng, bất quá nhìn sắc mặt có hơi không tốt, phòng chừng là tức giận, Ninh Thư giả vờ như cái gì cũng không có nhìn thấy.

Cuối cùng Tề Sanh không nhịn được, bắt đầu dĩ nói với Ninh Thư: “Nàng nha đầu này a.”

Trong giọng nói mang theo sủng nịnh và ngọt ngào làm Ninh Thư rung một cái, cơn giận, da gà toàn thân đều nổi lên rồi.

Cốt truyện quá đột ngột đi, tình cảm giữa nàng và Tề Sanh căn bản chưa có phát triển gì, hẳn lại dùng loại khẩu khí như thế này nói chuyện với nàng?!

Ninh Thư dùng một đôi mắt gấu trúc loạn thị tán quang nhìn Tề Sanh, tên này lại có tật xấu gì.

Tề Sanh vươn tay muốn nắm tay Ninh Thư, Ninh Thư dẫn đầu cầm tay Tề Sanh, tức khắc Tề Sanh cảm giác tay của mình giống như bị một đồng hồ heo bao lấy, đầu mờ dính chớp chớp, cảm giác khó nói có bao nhiêu ghê tởm.

Tề Sanh dùng sức rút tay về, vội vàng dùng khăn tay xoa xoa, cuối cùng cũng không dám nắm tay Ninh Thư nữa.

Ninh Thư dùng ánh mắt ngược lưng nhìn Tề Sanh, hỏi: “Thiếu gia, người có chuyện gì sao?”

Tề Sanh dùng một loại ánh mắt đã hiểu, thương xót, triền miên nhìn Ninh Thư, làm lòng tơ của Ninh Thư đều dựng thẳng lên, đầu xanh rau má, có chuyện gì thì nói không được sao, nhìn người ta như vậy làm cái gì?

“Ta đã biết thân phận của ngươi, lúc trước xác thực ngươi đã chịu nhiều khổ cực.” Tề Sanh nói, dùng một loại ánh mắt “Ta hiểu, cái gì ta cũng hiểu nhìn Ninh Thư.”

Ninh Thư: ta fuck your mom, nói tiếng người.

Về mặt Ninh Thư ngờ ngác, phi thường ngốc bạch ngọt nói: “Nô tỳ không hiểu thiếu gia đang nói cái gì?”

Tề Sanh lắc đầu, dùng một loại ngữ khí ‘ta bị tổn thương’ nói: “Ngươi vẫn chưa tin ta sao? Ngươi cảm thấy người như ta không thể tin tưởng sao? Thời gian ngươi đi theo ta cũng không ít, chẳng lẽ ngươi còn không biết ta là người như thế nào sao?”

Ninh Thư nghe liên thanh ‘sao, sao, sao’ cũng cảm thấy có sao rồi, hơn nữa nàng đi theo bên người Tề Sanh tính tới tối hôm nay cũng mới nửa tháng thôi.

“Ngươi vẫn không chịu nói thật với ta, ta biết thân phận của ngươi là nữ nhi của Mộc Thừa Tướng Đông Hoa quốc Mộc Yên La, hiện tại đang bị Tư Đồ Kinh Vũ và Nhiếp chính vương truy nã, ngươi cẩn thận từng li từng tí như thế cũng là chuyện nên làm.” Tề Sanh phi thường thấu hiểu nói.

Ninh Thư mờ mịt nhìn Tề Sanh, “Nô tỳ không hiểu người đang nói cái gì nữa, Mộc Yên La là ai, nô tỳ là Tiểu Hồng, không phải Mộc Yên La.”

Tề Sanh cau mày, ngay sau đó thả lỏng lông mày, nói: “Ngươi cẩn thận như vậy là tốt, về sau người khác hỏi ngươi, ngươi cũng phải phủ nhận giống như bây giờ, nhưng ngươi có thể tin nhiệm ta, thiếu gia của ngươi là người ngươi có thể dựa vào.”

Ninh Thư gật đầu, vô cùng cảm kích nói: “Tuy rằng không biết thiếu gia người đang tự biên tự diễn cái gì, nhưng nô tỳ vẫn thực biết ơn thiếu gia.”

“Yên La, có thể để ta nhìn thấy khuôn mặt thật của nàng không? Thiếu gia muốn lưu giữ khuôn mặt chân thật của nàng.” Tề Sanh nói đến vô cùng thâm tình.

Đây mới là mục đích thật sự a.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (22)

Edit: Akito

Tuy rằng Ninh Thư cực lực phủ nhận mình không phải là Mộc Yên La, nhưng Tề Sanh đã nhận định Ninh Thư chính là Mộc Yên La, hơn nữa ánh mắt nhìn Ninh Thư mang theo dày đặc hứng thú và tìm kiếm mới lạ.

Ninh Thư căn bản cũng không thêm để ý tới hắn, cho dù Tề Sanh biết nàng là Mộc Yên La thì thế nào, đợi đến lúc chân ái vừa về đến, lập tức có thể quên mất nàng.

Đù loại hành vi của Tề Sanh chẳng qua là trêu ghẹo em gái, hưởng thụ quá trình theo đuổi nữ nhân, lúc sau tới tay liền không quý trọng, nói nữa trong lòng hắn còn có một nốt chu sa.

Trong lòng có người mình yêu, còn có hành vi phóng đảng như vậy, còn đi tới kỹ viện, còn mua Mộc Yên La.

Phòng chường đối với chân ái cũng không có yêu như vậy, sau lại đối với chân ái nói không yêu liền không yêu, chỉ bởi vì nguyên lai chân ái thiện lương trong lòng mình lại thực độc ác, Mộc Yên La càng thêm thiện lương, vì thế hắn yêu Mộc Yên La.

Đây là tình yêu sao? Bởi vì người độc ác, ta liền không yêu người, trước kia là ta nhìn lầm người.

Từ khi đã biết được Ninh Thư là Mộc Yên La lúc sau, rõ ràng Tề Sanh đối xử với Ninh Thư tốt hơn nhiều, thật nhiều công việc vốn dĩ thị nữ nên làm, Tề Sanh đều không cho Ninh Thư làm, cảm giác chính là đem Ninh Thư trở thành một tiểu thư mà cung phụng.

Đối với việc làm của Tề Sanh, nói Ninh Thư không cho nàng làm việc, Ninh Thư liền mỗi ngày uống trà dạo vườn, miễn bàn có bao nhiêu tiêu dao, hơn nữa không bao lâu, chân ái của Tề Sanh sẽ trở lại.

Người chân ái này bề ngoài dịu dàng dễ thân nhưng nội tâm lại đen tối, hủy đi khuôn mặt của nguyên chủ, trên người cũng toàn là dấu vết loang lổ.

Có thể nói là tàn nhẫn độc ác, hoàn toàn hợp với phong cách của nữ phụ ác độc, Ninh Thư vô ngữ, rõ ràng nàng hẳn phải là nhân vật như này, ấy thế lại biến thành nữ chủ số khổ.

Đây là thể loại nhiệm vụ gì a.

Không lâu sau, Ninh Thụ liền nhìn thấy trên mặt Tề Sanh mang theo vui mừng, cả người đều được bao phủ trong bong bóng phấn hồng, Ninh Thụ liền biết nữ phụ quân tới rồi.

“Yên La, Vũ Phi sắp trở về.” Tề Sanh nói với Ninh Thụ.

Chuyện này liên quan cái lông gì tới ta à? Về mặt Ninh Thụ nghi hoặc hỏi: “Vũ Phi là ai?”

Tề Sanh nhìn đôi mắt gấu trúc của Ninh Thụ, phì cười nói: “Nàng là nữ tử ta yêu đã lâu, ta cũng không biết ta yêu nàng bao lâu rồi, nàng tốt đẹp như vậy, hiện tại nàng tới tìm ta, giống như ta đang nằm mơ vậy.”

Ninh Thụ lập tức nứt ra bốn máu mồm to, cười nói: “Chúc mừng người a, thiếu gia.”

Tề Sanh muốn vươn tay nắm lấy tay Ninh Thụ, nhưng lại nghĩ đến xúc cảm khi cầm tay đối phương xác thực không dám khen tặng, nói với Ninh Thụ: “Tuy rằng Vũ Phi đã trở lại, nhưng ta vẫn sẽ bảo hộ ngươi, ngươi không cần lo lắng, Vũ Phi rất thiện lương, cho dù biết được thân phận của ngươi, cũng sẽ bảo hộ ngươi.”

Ninh Thụ: nắm cái đại tào*

Có ai hiểu nắm cái đại tào* có nghĩa là gì không, nếu biết thì giải thích giúp mình với nhé.

Đây là tiết tấu muốn bắt cả hai tay a, chân ái cũng trở về rồi, cư nhiên còn tự hạ cam đoan với nàng a.

Ninh Thụ cảm thấy người hẳn thật dài, một chân đạp hai thuyền a.

Ngẫm lại thì cũng bình thường, cốt truyện ban đầu, trước khi chân ái Lý Vũ Phi trở về, Mộc Yên La và Tề Sanh đã có quan hệ phu thê, Tề Sanh đã chiến thắng, đồ vật tới tay như thế nào có thể so sánh với đồ vật chưa tới tay đây.

Hiện tại Ninh Thụ và Tề Sanh một chút mập mờ đều không có, cho dù có mập mờ cũng là Tề Sanh đơn phương cố ý mập mờ.

Đương nhiên Tề Sanh sẽ trấn an nàng, chứ không phải cặn bã như trong cốt truyện.

Mộc Yên La chính là bị những nam nhân này ngược đến muốn chết muốn sống, cuối cùng còn có thể sinh hoạt hạnh phúc ở bên nhau, cảm giác cũng là say.

Ninh Thụ dùng một đôi mắt tán quang chói gà chân thành nhìn Tề Sanh, nói: “Chúc mừng thiếu gia, chúc mừng thiếu gia, sớm sinh quý tử.”

Tề Sanh: ...

Có đôi khi Tề Sanh cũng hoài nghi nữ nhân này có phải Mộc Yên La hay không, đầu óc như thế càng làm người ta sờ vuốt không tới, nhưng trên lệnh truy nã ghi là chủ tớ, một người trong đó gọi là Nguyệt Lan, chẳng lẽ người gọi là Nguyệt Lan kia mới chính là Mộc Yên La, nhưng cái dạng kia của Nguyệt Lan

quả thực không xứng với danh hiệu tuyệt đại mỹ nữ.

Lúc trước Tề Sanh có nghe đến đệ nhất mỹ nhân của Đông Hoa quốc Mộc Yên La, nhưng thân phận của hẳn đã chú định là không thể treo cao, mà hiện tại Mộc Yên La đang đứng ở trước mặt hẳn, Tề Sanh thật nghĩ muốn cầm một xô nước súc sạch đồ vật không thể hiểu được trên mặt nàng.

Tiết tấu một giây bức tử người.

“Vậy thì ngươi đi bố trí phòng cho Vũ Phi đi, thiếu gia tin tưởng phẩm vị của ngươi.” Tề Sanh nói như vậy, chẳng qua là muốn làm Ninh Thụ ghen, nhưng Ninh Thụ một chút cũng không có ghen, ngược lại cực kỳ cao hứng nói: “Thiếu gia yên tâm, nô tỳ nhất định sẽ chuẩn bị thỏa đáng.”

Trong lòng Tề Sanh tức khắc nhớ tới mùi hương trên người Ninh Thụ, còn có một thân hồng với lục, phẩm vị này, thật sự làm người không dám khen tặng, Tề Sanh vội vàng nói: “Ngươi ở nhà chưa từng làm qua những việc này, không cần ngươi làm, ta sẽ an bài người khác đi làm, những việc nặng này ngươi làm không quen.”

Đương nhiên trong lòng Ninh Thụ biết Tề Sanh nghĩ như thế nào, đơn giản chính là sợ nàng phá hư, nhưng trên mặt Ninh Thụ lại lộ ra vẻ tươi cười ân cần, nói: “Cứ để nô tỳ vì Vũ Phi tiểu thư làm chút gì đó, nói không chừng về sau nô tỳ có thể sẽ cùng Vũ Phi tiểu thư trở thành tỷ muội đấy.”

Trở thành tỷ muội, Tề Sanh nhìn Ninh Thụ, suy xét ý tứ trong những lời này của Ninh Thụ, hẳn là như hẳn mong đợi đi, Tề Sanh tiến lên một bước muốn nắm lấy tay Ninh Thụ, nhưng sinh sôi ngừng lại, cao hứng nói: “Vũ Phi rất thiện lương, hai người nhất định sẽ trở thành tỷ muội tốt.”

Ah phi, nghĩ thật đẹp.

Người như vậy cũng có thể trở thành nam chủ, Ninh Thụ cảm thấy tam quan của mình đều nát bét, người thiện lương là người chấp nhận tính cách của hẳn, không chấp nhận chính là người không thiện lương.

Trời đứu, khi nào thì định nghĩa thiện lượng là như thế này.

Ha ha ha.

Mỗi lần nhìn thấy Tề Sanh một bộ trong thâm tình mang theo ôn nhu, Ninh Thụ liền hận không thể chọc hai con mắt của mình, thật sự làm người ta buồn nôn.

Trong lòng Ninh Thụ đối với Tề Sanh khinh thường muốn chết, cho nên mục đích của Ninh Thụ chính là làm Hồng Nương, giúp Tề Sanh và chân ái vĩnh viễn viễn ở bên nhau.

Ninh Thụ mang theo Nguyệt Lan đi chuẩn bị gian phòng cho nữ phụ chân ái, Nguyệt Lan vừa xếp chăn, vừa nói: “Tiểu thư, tiểu thư đáng thương của nô tỳ, kim chi ngọc điệp lại phải làm công việc của hạ nhân, nếu lão gia biết được nhất định rất đau lòng.”

Hiện tại Mộc Thừa Tướng không biết còn đang hưởng phúc ở nơi nào đâu, bút mực ít đến đáng thương, chẳng qua chỉ là một người qua đường.

Ninh Thụ đem màn mùng thanh nhũ đều gỡ xuống, thay vào đồ vật có phong cách chói lọi, màu sắc hồng hồng lục lục, đủ loại màu sắc lung tung lộn xộn, muốn chói mắt bao nhiêu liền có bấy nhiêu.

Biểu thị nàg đối với nữ phụ quân hoan nghênh mãnh liệt, không biết nữ phụ quân thanh nhũ ôn nhu nhìn thấy gian phòng lóa mắt như thế này sẽ có biểu tình gì.

Nguyệt Lan nhìn toàn bộ gian phòng, xoa xoa đôi mắt, nói: “Tiểu thư, người khi nào thì thích những màu sắc này, cái này, cái này, ...”

“Trải qua nhiều biến cố như vậy, tiểu thư nhà ngươì mới phát hiện màu sắc cuộc đời nên sặc sỡ hơn, nên phong phú, nhiều màu như thế này.” Ninh Thụ vỗ vỗ tay nói.

Sau khi Ninh Thụ bố trí phòng xong, Tề Sanh muốn vào xem, dù sao cũng là nốt chu sa trắng sáng trong lòng mình, hiện tại vẫn đang ở giai đoạn lấy lòng Lý Vũ Phi, hấn sợ Ninh Thụ sẽ làm hỏng chuyện.

“Thiếu gia, hãy tin tưởng nô tỳ, nô tỳ nhất định sẽ cho Vũ Phi tiểu thư một kinh hi sâu sắc.” Ninh Thụ chính là không muốn cho Tề Sanh đi vào.

Tề Sanh điem vào mũi Ninh Thụ, sùng nịch nói: “Thiếu gia nhà ngươì đương nhiên là tin tưởng ngươì.”

Con mẹ nó, không cần ngón tay nữa?!

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 144: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (23)

Edit: Akito

Nữ phụ chân ái dưới sự chờ mong của Tề Sanh và Ninh Thụ, cuối cùng đã đến, Tề Sanh mang theo Ninh Thụ đứng ở cửa lớn Tề phủ chờ Lý Vũ Phi tới.

Một chiếc xe ngựa đi đến, dừng ở trước mặt Ninh Thụ và Tề Sanh, sau đó màn xe bị vén lên, lộ ra một đôi tay trắng nõn, Ninh Thụ nhìn chăm chăm đôi tay, muốn nhìn xem Lý Vũ Phi này lớn lên có bộ dạng gì.

Kết quả bước ra chính là một nha hoàn quấn cái bọc đầu trùm khăn, đợi đến khi nha hoàn xuống xe ngựa lúc sau, một đôi tay vươn ra từ trong xe ngựa, đôi tay này trắng nõn thon dài, mỹ lệ ưu nhã, đáp ở trên bàn tay của nha hoàn.

Ninh Thụ cảm giác được Tề Sanh bên cạnh vô cùng kích động, đôi mắt không nháy nhìn chăm chăm vào xe ngựa.

Chỉ thấy một nữ tử mặc y phục màu vàng nhạt khom người đi ra từ trong xe ngựa, vịn tay của nha hoàn bước xuống xe ngựa, chậm rãi đi về phía bên này, tư thái ưu nhã xinh đẹp, nhẹ nhàng bước đến giống như một bức họa.

Mặt trứng ngỗng hoàn mỹ, khóe môi nhếch lên vẻ tươi cười, hiện vẻ ưu nhã mỹ lệ, toàn thân mang theo mùi vị của kiều nữ nhân dụ dàng dễ thân, nhìn qua khiến cho người ta nhịn không được có cảm giác muốn che chở cho nàng.

Ánh mắt của Tề Sanh không tẻ, nếu như không có Mộc Yên La, phỏng chừng Lý Vũ Phi vẫn sẽ luôn bảo trì bộ dạng dịu dàng lương thiện, nhưng dưới thúc giục của sự ghen ghét, Lý Vũ Phi đã biến thành nữ phụ lòng dạ độc ác ra tay tàn nhẫn, hủy đi khuôn mặt của Mộc Yên La.

Lý Vũ Phi còn chưa có đi tới, Tề Sanh đã hết sức kích động đi qua cầm tay Lý Vũ Phi, trên mặt mang theo tươi cười nói: “Vũ Phi, muội đã đến rồi?”

Ninh Thư đứng bên cạnh nhìn, cảm thấy Tề Sanh cực kỳ thích cầm tay người khác, nhìn thấy nữ nhân liền cầm tay nữ nhân, kỳ thật nội tâm là một tên lưu manh đi.

Trên mặt Lý Vũ Phi lộ vẻ tươi cười, rút tay ra nói: “Sanh đại ca, cha muội bảo muội tới vấn an huynh.”

“Sức khỏe bá phụ vẫn còn tốt chứ?” Tề Sanh dùng một loại ánh mắt vô cùng ôn nhu nhìn Lý Vũ Phi, ánh mắt nhìn muốn đem nữ nhân mang thai luôn, Lý Vũ Phi có chút không được tự nhiên, sắc mặt ửng đỏ, hai người liền cứ nhìn nhau như vậy.

Ninh Thư trung một đôi mắt gấu trúc chen vào, Lý Vũ Phi nhìn thấy Ninh Thư vẻ mặt hoảng sợ, thanh âm cũng có chút bén nhọn hỏi: “Ngươi là ai.”

Tề Sanh hết sức nhiệt tình giới thiệu với Lý Vũ Phi: “Đây là Tiểu Hồng, phòng của muội cũng do nàng bố trí, là thị nữ bên người của huynh.”

Lý Vũ Phi nghe thấy phòng của mình là nha đầu xấu xí bộ mặt hoàn toàn thay đổi này bố trí, trái tim cũng run rẩy theo, mặt của mình còn chăm sóc không tốt, thì phòng của nàng sẽ có bộ dạng gì đây trời, ngay sau đó nghe được là thị nữ bên người Tề Sanh, trên mặt Lý Vũ Phi lộ vẻ tươi cười thân mật, nói:

“Thật gây phiền phức cho Tiểu Hồng rồi.”

Ninh Thư nhếch miệng nứt môi với Lý Vũ Phi, lộ vẻ tươi cười đáng sợ, nói thẳng: “Nghe nói Vũ Phi tiểu thư là nữ tử thiếu gia quý mến, cho nên nô tỳ đã hao hết tâm tư muốn cho Vũ Phi tiểu thư một kinh hi.”

Thời điểm Ninh Thư tới gần Lý Vũ Phi, Lý Vũ Phi không để lại dấu vết lui về phía sau một bước, cầm khăn tay che lại cái mũi, nói với Tề Sanh: “Sanh đại ca, Vũ Phi có hơi mệt mỏi, muốn đi nghỉ ngơi một lát.”

Khóe môi Tề Sanh treo lên ý cười ôn nhu, nói: “Huynh mang muội đến phòng của muội đi.”

Tề Sanh và Lý Vũ Phi sóng vai nhau đi ở phía trước, Ninh Thư đi theo phía sau, tới trước cửa phòng, Tề Sanh đẩy cửa phòng ra, nói với Lý Vũ Phi: “Đây là Tiểu Hồng vì muội đặc biệt bố trí.”

Lý Vũ Phi nhìn lướt qua trong phòng, sau đó cảm thấy cả người đều ngây dại, khuôn mặt đứng hình, Tề Sanh nhìn thấy vẻ mặt này của Lý Vũ Phi, vội vàng quay đầu lại, chứng kiến một phòng màu sắc rực rỡ, ngay cả một ít đồ vật cũng không biết có màu gì.

Bức rèm che được treo lên dùng đủ loại màu sắc rực rỡ, xen lẫn với nhau, không có kết cấu, khó coi muốn chết, còn có chính là bình hoa, tất cả đều là loại thấp kém khó coi, trong bình hoa tự nhiên là hoa cải dầu*, phong cách quả thực khỏi nói có bao nhiêu quý dị.

*Cải dầu: rau cải.

“Tiểu Hồng, ngươi làm việc như thế nào vậy, không phải bốn thiếu gia bảo ngươi chuẩn bị một gian phòng tốt, bố trí tao nhã lịch sự một chút, ngươi chính là làm thành như vậy?” Xem dáng vẻ Tề Sanh là giận thật rồi, dù sao chịu mất mặt trước mặt nốt chu sa trắng sáng của mình, trong lòng Tề Sanh thực oán hận Ninh Thư.

“Đỉnh, giá trị ngược +5, trước mắt giá trị ngược là 10.” Thanh âm của 2333 quanh quẩn ở trong đầu Ninh Thư, “Giá trị ngược người này như thế nào lại thấp như vậy?”

Ninh Thư cũng muốn hỏi vì cái gì lại thấp như vậy đây, bề ngoài Tề Sanh nhìn ôn nhu, kỳ thật là một người tâm tư phức tạp, vô cùng đen tối.

Bị Tề Sanh trách hỏi, khuôn mặt Ninh Thư vội vàng lộ vẻ ủy khuất lại vô tội, biểu tình khiếp sợ hết sức bạch liên hoa, nói: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, đều do nô tỳ không tốt, nô tỳ đã lấy hết sự cố gắng lớn nhất muốn làm tốt việc này, thực xin lỗi, là nô tỳ khiến cho Vũ Phi tiểu thư tức giận.”

Vẻ tươi cười trên mặt Lý Vũ Phi có chút ban không nổi nữa, nhưng lại nghĩ đến mục đích của chuyến đi này, sinh sôi nhện xuống, dịu dàng nói: “Không có chuyện gì, trước đó Tiểu Hồng không biết thói quen của muội, bố trí thành như vậy cũng không thể trách tội được.”

Trên mặt Ninh Thư lập tức lộ vẻ tươi cười kinh hi, tiến lên hai bước bắt lấy tay Lý Vũ Phi, vô cùng cảm động, “Vũ Phi tiểu thư, người thật sự là một người tốt.”

Nháy mắt Lý Vũ Phi ngửi được một mùi thú vị làm người khó có thể chịu đựng được xông vào mũi, hơn nữa trên tay đối phương dường như có đồ mỡ hôi dầu, thời điểm nắm tay mình, Lý Vũ Phi cảm giác chính mình cũng muốn phun ra.

Trời ơi, đây là người gì a, Tề Sanh như thế nào lại đặt người như vậy ở bên người, quả thực làm cho người ta vô cùng buồn nôn a.

Tựa hồ Tề Sanh cũng biết tâm tình hiện tại của Lý Vũ Phi, vội vàng cứu vớt Lý Vũ Phi khỏi bàn tay của Ninh Thư, vừa thoát khỏi tay Ninh Thư, Lý Vũ Phi hấp tấp dùng khăn tay lau tay, một bộ dạng muốn nôn mửa.

Ninh Thư cười vô cùng ngốc, không hề nhìn thấy sự ghét bỏ của Lý Vũ Phi.

“Ngươi đi xuống nói phòng bếp chuẩn bị thức ăn, ngươi đi nói một tiếng là được rồi, ngươi không cần làm.” Tề Sanh đặc biệt bỏ thêm một câu, thật sự thì Tề Sanh biết Ninh Thư làm đồ ăn khó ăn cỡ nào, liền giống như ăn phải hạch đinh hồng* vậy.

*Hạc đỉnh hồng: một loại độc dược.

Ninh Thư vội vàng nói: “Thật sự không cần nô tỳ hỗ trợ sao? Vũ Phi tiểu thư tới, nô tỳ muốn làm hai món đặc biệt, thay Vũ Phi tiểu thư đón gió tẩy trần.”

“Không cần.” Tề Sanh vội vàng nói, phát hiện ngữ khí của mình quá mức vội vàng, liền chậm lại thanh âm, ôn nhu nói: “Vũ Phi vừa mới tới, ăn không hết nhiều món ăn như vậy.”

Lý Vũ Phi nghe thấy lời nói của Tề Sanh, trên mặt hiện lên một tia biểu tình nhỏ bé, nhũn mảy, lời này của Tề Sanh là có ý gì, chẳng lẽ hẳn không chào đón nàng sao?

Lý Vũ Phi nói: “Tiểu Hồng, thật sự không cần phiền toái, nói phòng bếp chuẩn bị một chút thôi, ta cũng ăn không bao nhiêu.”

Ninh Thư ‘ân’ một tiếng, xoay người rời đi, Ninh Thư vừa đi, Tề Sanh và Lý Vũ Phi đều đồng thời thở phào một hơi, quả thực là mùi hương trên người nữ nhân này quá ghê tởm người.

Lý Vũ Phi lặng lẽ thoáng ngửi chiếc khăn tay, tức khắc thiếu chút nữa nôn ra, Tề Sanh giả vờ không có nhìn thấy động tác của Lý Vũ Phi, ôn nhu nói với Lý Vũ Phi: “Đợi lát nữa ta bảo gia nhân một lần nữa bố trí lại gian phòng, không nghĩ tới Tiểu Hồng này cư nhiên bố trí phòng thành như vậy, bất quá Tiểu Hồng cũng có lòng tốt, muội cũng đừng trách cứ nàng ấy.”

Tề Sanh theo bản năng muốn làm Lý Vũ Phi sinh ra ấn tượng tốt với Ninh Thư.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (24)

Edit: Akito

Lý Vũ Phi nghe thấy lời nói của Tề Sanh, không thể nhịn được nhũn mảy, ngay sau đó lập tức giãn đôi lông mày.

Cười cười, nghiêng đầu nhìn Tề Sanh, có chút nghịch ngợm nói: “Sanh ca ca, muội như thế nào cảm thấy huynh đối với nha hoàn kêu Tiểu Hồng này lại tốt như vậy, chắc không phải huynh thích nàng ấy đi.”

Tề Sanh lập tức dùng ánh mắt thâm tình sáng chói nhìn Lý Vũ Phi, vươn tay điểm vào chóp mũi Lý Vũ Phi, tức giận lại mang theo sùng nịnh nói: “Muội cái nha đầu này sao có thể nói Sanh ca ca như vậy, Sanh ca ca của muội là dạng người gì chẳng lẽ muội còn không biết sao?”

Lý Vũ Phi nhăn lại cái mũi, nói: “Sanh ca ca, huynh chưa trả lời vấn đề chính của Vũ Phi, có phải huynh thích nha đầu kêu Tiểu Hồng kia hay không, nếu huynh thật sự thích nàng ấy, muội có thể giúp huynh nga.”

Tề Sanh lắc đầu, ngữ khí cực kỳ kiên định, “Đừng suy nghĩ vớ vẩn, nàng chỉ là thị nữ bên người ta, bởi vì lớn lên quá xấu, cho nên luôn thích trang điểm quá dị, kỳ thật nàng là một người rất đáng thương.”

Nghe thấy Tiểu Hồng lớn lên rất xấu, Lý Vũ Phi mới thở phào nhẹ nhõm, đến cùng thì một nữ nhân xấu xí không có năng lực cạnh tranh, phía trước nàng nói nhiều như vậy, bất quá chỉ vì muốn thử xem Tề Sanh có còn yêu nàng hay không.

Một người nam nhân yêu mình, hơn phân nửa nữ nhân trong lòng đều biết, nhưng Lý Vũ Phi coi thường tình yêu của Tề Sanh, vốn dĩ Lý Vũ Phi và Tề Sanh là thanh mai trúc mã, hai nhà là thế giao*, đều là gia đình thương nhân.

*Thế giao: quan hệ lâu đời.

Tề Sanh thích Lý Vũ Phi, nhưng trong lòng Lý Vũ Phi lại có dã vọng rất cao, đương nhiên chú trọng mắt Tề Sanh, lần này tới gặp Tề Sanh chẳng qua do chuyện làm ăn của gia tộc xảy ra vấn đề, cần tên Tề Sanh hoàng thương này giúp đỡ.

Nhưng không đỡ nổi quảng sáng nam chủ của Tề Sanh, hơn nữa lúc đó có Mộc Yên La xinh đẹp như hoa yêu Tề Sanh, đồ vật có người muốn đoạt mới là đồ tốt, nói nữa sau khi Lý Vũ Phi bạch bạch bạch với Tề Sanh, tự

hiền liền yêu Tề Sanh, trước kia ôm tâm tư lợi dụng giờ đã yêu Tề Sanh.

Đầu tiên Ninh Thư đến phòng bếp nói người làm thức ăn, sau đó liền quay về phòng, nhìn thấy Nguyệt Lan đang thêu đồ vật, nói: “Thêu cây trúc à, đây là thêu cho nam nhân đi, Nguyệt Lan, có phải người có nam nhân hay không?”

Sắc mặt Nguyệt Lan nháy mắt bạo hồng, ấp úng nói: “Tiểu thư, người đang nói cái gì vậy, nô tỳ nào có nam nhân gì a, người không nên bôi nhọ sự trong

sạch của nô tỳ.”

Ninh Thư găm một miếng quả táo, cười nói: “Đều muốn tặng đồ rồi, làm sao lại không có nam nhân, nói đi, là ai, có phải người của Tề phủ hay không, chắc không phải?”

Ninh Thư tròn to đôi mắt nhìn Nguyệt Lan, Nguyệt Lan lập tức nói: “Không phải như tiểu thư nghĩ đâu.”

“Tề Sanh?” Ninh Thư tròn mắt há hốc mồm nhìn Nguyệt Lan, tuy rằng Tề Sanh lớn lên đẹp trai, gia tài bạc triệu, nhưng lại là một tên cận bã nam một chân đứng hai thuyền a, tuyệt đối không xứng với em gái nhỏ Nguyệt Lan của nàng đâu.

Nguyệt Lan ngơ ngác nhìn Ninh Thư, hỏi: “Chuyện này có quan hệ gì với Tề Sanh, Tề Sanh là ai?”

Nói nửa ngày, Nguyệt Lan còn không biết chủ nhân nơi này tên là gì a.

Ninh Thư hỏi: “Vậy người làm cái này cho ai?”

Mặt Nguyệt Lan rất hồng, thẹn thùng nói: “Tiểu thư, người đừng hỏi nữa, son môi của tiểu thư nhạt rồi, người nên đi trang điểm lại.”

“Không cần có ý đồ dò đi lực chú ý của tiểu thư nhà người, nói đi, nam nhân kia là ai, ta muốn xem nam nhân đó có thể chăm sóc cho người cả đời hay không?” Ninh Thư nghiêm túc nói.

Kỳ thật trong lòng Ninh Thư vẫn rất thích em gái Nguyệt Lan này, tuy rằng thân kinh có chút không ổn định, nhưng là một cô nương tốt, trước khi đi có thể sắp xếp chuyện chung thân đại sự cho nhà đầu này, cũng rất tốt.

Nguyệt Lan nói: “Tiểu thư, nô tỳ thật sự không có nam nhân gì, nô tỳ chỉ định làm cho ám vệ một đôi giày, lần trước nô tỳ nhìn thấy giày của ám vệ cũng hồng rồi, ám vệ bảo hộ chúng ta vất vả như thế, chúng ta cũng nên hồi báo người ta không phải sao.”

Về mặt Ninh Thư bừng tỉnh đại ngộ, gật đầu nói: “Thì ra là như vậy a.”

Nhớ tới khối mặt vuông của ám vệ ca ca, lại nhìn bộ dạng thanh tú xinh đẹp của Nguyệt Lan, hai người này sẽ phóng ra tia lửa sao?

Vốn Ninh Thư đang muốn hỏi Nguyệt Lan nghĩ gì về ám vệ, nhưng sau đó ngẫm lại, không nên can thiệp vào chuyện tình cảm của người ta đâu.

Ninh Thư đối diện gương thoa son môi, sau đó đi hầu hạ Tề Sanh và Lý Vũ Phi dùng bữa.

Thời điểm đến phòng khách, Tề Sanh và Lý Vũ Phi đã đang dùng bữa rồi, Ninh Thư vội vàng nói: “Thiếu gia, hai người dùng bữa tại sao không gọi nô tỳ, để nô tỳ hầu hạ hai người dùng bữa a, Vũ Phi tiểu thư, để nô tỳ gấp thức ăn cho người.”

Sắc mặt Lý Vũ Phi có hơi khó coi, nhưng lại cố nén, cười miễn cưỡng với Ninh Thư, nói: “Tiểu Hồng, không cần, ta tự mình gấp được, người gấp thức ăn cho thiếu gia của người đi.”

Ninh Thư lập tức nói với Tề Sanh: “Nếu vậy thì thiếu gia, để nô tỳ gấp thức ăn cho người đi.”

Tề Sanh nhú mày, dùng tay bịt lại cái mũi, ôn hòa nói với Ninh Thư: “Không cần, người cũng đi dùng bữa đi, ta và Vũ Phi không cần người hầu hạ.”

Đương nhiên Ninh Thư biết hai người này ghét bỏ nàng, ghê tởm chết các người, người bình thường đều không nỡ thấy mùi trên người mình, Ninh Thư không cảm thấy trên người mình có bao nhiêu thú, nhưng nhìn thấy hai người này miễn cưỡng chịu đựng, bộ dạng lại khó nói ra được, ghen đến mức rất khó chịu, nàng thật sự quá sáng khoái.

Nói trắng ra Tề Sanh và Lý Vũ Phi đều cùng một loại người, đều tương đối đối trá, trên mặt một dạng, trong lòng lại một dạng.

Hiện tại một người xinh đẹp dịu dàng, một người ôn nhu dễ gần, nhưng trong lòng lại ghét bỏ nàng đến muốn chết.

“Chuyện này sao có thể đây, nô tỳ là thị nữ bên người thiếu gia, đương nhiên phải hầu hạ thiếu gia.” Ninh Thư cầm lấy đôi đũa, gấp một miếng thịt gà, kết quả không kẹp tốt, thịt gà thoảng cái ‘tùm tùm’ rơi vào canh gà, canh gà bắn tung tóe, văng tới trên người Lý Vũ Phi.

Lý Vũ Phi ‘ah’ một tiếng từ trên ghế nhảy dựng lên, ngay sau đó phát hiện hành động của mình quá không thùy mị, gất gao cắn miệng mình, có vẻ hơi ủy khuất, một đôi mắt ngập nước nhìn vào Tề Sanh.

Tề Sanh cũng cau mày, trên mặt Ninh Thư lộ vẻ kinh hoàng và áy náy, vội vàng móc ra khăn tay thơm mùi hoa xen lẫn mùi chân, lau dầu mỡ trên người Lý Vũ Phi.

Lý Vũ Phi quả thực đều bị cái mùi kỳ quái này xộc vào đến muốn nôn, đẩy tay Ninh Thư ra, ủy khuất nói với Tề Sanh: “Sanh ca ca, có phải huynh không chào đón Vũ Phi hay không, mới bảo thị nữ bên người huynh làm như vậy, nếu Sanh ca ca muốn Vũ Phi đi, Vũ Phi liền lập tức rời đi.”

“Còn không nhanh lui xuống, xem chuyện tốt người làm đi.” Tề Sanh quát Ninh Thư, Ninh Thư bĩu môi, nói:

“Nô tỳ không phải cố ý.”

“Cút xuống đi.” Tề Sanh bày ra dáng vẻ phần nộ, lại âm thầm nháy mắt ra hiệu với Ninh Thụ, Ninh Thụ thấy đôi mắt Tề Sanh co giật không ngừng, vội vàng ân cần hỏi thăm: “Thiếu gia, đôi mắt của người làm sao vậy, cứ co giật, thiếu gia đáng thương của nô tỳ a, người nhưng ngàn vạn không thể bị mù a.”

Tề Sanh: ...

Lý Vũ Phi cũng quan tâm hỏi thăm: “Sanh ca ca huynh không sao chứ?”

Tề Sanh cảm thấy tâm quá mệt a, hẳn chưa từng gặp qua người đàn như Tiểu Hồng vậy.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 146: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (25)

Edit: Akito

Tề Sanh uy nghiêm nói với Ninh Thụ, “Ngươi trước lui xuống, nơi này không cần ngươi hầu hạ.”

Ninh Thụ vẫn hơi do dự, Tề Sanh lãnh đạm nói: “Lui xuống, không nghe thiếu gia nói sao, có phải muốn bị bán đi hay không?”

Ninh Thụ hai lời chưa nói liền xoay người rời đi, lúc này Tề Sanh mới nói với Lý Vũ Phi: “Vũ Phi muội ngàn vạn không cần nghĩ nhiều, nha đầu này chân tay vụng về, luôn gây ra chuyện, ta như thế nào cam lòng đuổi muội đi đây, muội cũng biết tâm ý của huynh mà.”

Lúc này Lý Vũ Phi mới tươi cười, hỏi: “Vì sao nha hoàn này chân tay vụng về, Sanh ca ca còn lưu nha đầu này ở bên người vậy, hơn nữa trên người nha hoàn này có một cổ mùi lạ, Sanh ca ca cũng có thể chịu đựng sao?”

Tề Sanh có chút nói không nên lời, hẳn lưu nữ tử này ở bên người bởi vì nàng có thể là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ Mộc Yên La, gặp được mặt hàng cực phẩm như thế, đương nhiên Tề Sanh sẽ không từ bỏ, mặc dù trong lòng hẳn có Lý Vũ Phi, nhưng nam nhân mà, thích ném thử những thứ mới mẻ.

“Sanh ca ca vì gì không trả lời Vũ Phi?” Lý Vũ Phi cau mày.

Tề Sanh nắm thật chặt tay Lý Vũ Phi, thâm tình nói: “Vũ Phi, chẳng lẽ muội vẫn chưa nhìn ra sao, vì cái gì cứ mãi hỏi huynh vấn đề này, trong lòng huynh từ trước tới nay đều chỉ có muội, đôi này huynh chỉ muốn muội trở thành thê tử của huynh.”

Lý Vũ Phi ngượng ngùng cúi đầu, không nói gì, tinh thần Tề Sanh kích động, cúi đầu hôn Lý Vũ Phi, sau đó bắt đầu cảnh tượng cúi đầu bốc lửa.

Đi nửa đường Ninh Thụ phát hiện khăn tay của mình bị rút, vì thế quay trở lại đường cũ tìm khăn tay, cái khăn tay này có hương vị chính tông nhất, ném đi thì thật đáng tiếc.

Ninh Thụ vừa mới đi vào trong sân đã nghe được động tĩnh trong phòng, nàng đứng hình trong tức khắc, vừa rồi không phải còn đang ăn cơm sao, hiện tại như thế nào đã leo lên giường, hơn nữa Lý Vũ Phi mới đến Tề phủ hôm nay, làm sao không chút rụt rè liền lăn thành một đoàn với nam chủ.

Quả nhiên thế giới thịt thì không có logic, đối với Lý Vũ Phi, chỉ cần bắt được Tề Sanh là có thể giúp gia tộc vượt qua nguy cơ, nhưng cuối cùng lại yêu Tề Sanh.

Đây là cốt truyện, định nàng phải tới bắt gian đây mà, Ninh Thụ vuốt cằm, nàng nên bắt gian thể nào đây?

Ninh Thụ lặng lẽ đi vào phòng, đến bên mép giường, hai người trên giường đang chiến đấu hăng hái, căn bản không chú ý có một người đứng bên cạnh.

Ninh Thụ nhìn hai con gà luộc biến hóa đủ loại tư thế, vẻ mặt mê say, tinh thần vô cùng tập trung.

Ninh Thụ đột nhiên lên tiếng nói: “Thiếu gia, có cần nô tỳ chuẩn bị nước tắm cho người?”

“A ~~~~~” Lý Vũ Phi vội vàng che ngực, phát ra tiếng thét kinh thiên động địa, hấp tấp đẩy Tề Sanh ra, cơ thể Tề Sanh bại lộ, bị dọa cho hoảng sợ, sau đó ‘phốc phốc’ phóng ra ngoài, khiến cho vẻ mặt Lý Vũ Phi đều là, sau đó Lý Vũ Phi lại hét lên.

Bị Ninh Thụ dọa một trận, lại bị Lý Vũ Phi dọa một trận, sau khi phóng thích tiểu huynh đệ của Tề Sanh liền mềm xuống, có loại cảm giác không đứng lên nổi nữa.

Chắc chắn chắc, hình ảnh quá bản a, các ngươi cần bôi tro cho hết bản.

Về mặt Tề Sanh xanh mét, quát Ninh Thư: “Cút đi, ai cho ngươi vào đây, cút.”

Sau khi Lý Vũ Phi hết xong, cũng bình tĩnh hơn, buông lỏng cánh tay trước ngực, sóng cả mảnh liệt hiện ra, nhấp nhô lên xuống, tựa hồ có ý muốn khoe khoang với Ninh Thư.

Ninh Thư héch ngực, chỉ có ngươi lớn, ta so với ngươi còn lớn hơn, so với ngươi càng cao ngất đầy đặn, của ngươi đều rũ xuống kia kia.

Hai người trên giường cũng không có ý tứ mặc quần áo vào, quả thực không hề có chút liêm sỉ, sao các ngươi lại có thể phóng đảng như vậy.

Tề Sanh rít gào với Ninh Thư, “Bồn thiếu gia bảo ngươi cút, không chịu đi là nghĩ muốn cùng nhau phải không?”

Ninh Thư buồn nôn thiếu chút nữa ói mửa, nhìn Tề Sanh nghênh ngang phoi chim nhỏ, không biết xấu hổ, thấy thân thể Lý Vũ Phi và Tề Sanh dán bên nhau, Ninh Thư cảm thấy mất mặt mình đều phải mù.

“Vậy nô tỳ đi chuẩn bị nước tắm cho thiếu gia, đúng rồi, thiếu gia, người vừa mới bị dọa, bị tiếng hét chói tai của Vũ Phi tiểu thư dọa cho mềm nhũn, có cần được hay không?”

Ninh Thư hết sức quan tâm hỏi.

“Đinh, giá trị ngược +15, trước mất giá trị ngược là 20.” 2333 vội vàng nói, “Ninh Thư, không thể nhìn, xem đồ chơi này nhiều mắt dễ nổi hột, cô chẳng trong sáng gì cả.”

“Cút.” Tề Sanh tức giận gào thét Ninh Thư.

Ninh Thư nói liên tục không ngừng: “Vậy thì nô tỳ cút, thiếu gia, người chơi vui vẻ, đúng rồi, cần được cứ nói, nô tỳ chuẩn bị giúp người, nô tỳ thật sự cút đây, bây giờ liền cút.”

Ninh Thư thấy sắc mặt Tề Sanh đáng sợ vô cùng, hoàn toàn không còn bộ dạng ôn hòa thường ngày, đoán chừng làm hấn phát bực thật rồi.

Ra cửa, Ninh Thư cũng không có đi, mà trốn ở bên cửa sổ, nghe động tĩnh bên trong.

“Ninh Thư, vì sao cô phải làm như thế, cô thay đổi rồi, cô trước kia không phải như này, cô của trước kia thực trong sáng.” 2333 nói.

Ninh Thư nói thẳng: “Cậu biết rõ tôi sao, không biết rõ thì đừng có đoán mò lung tung.”

“Hệ thống sơ cấp trước đó ghi chép cô rất trong sáng, vì sao hiện tại cô lại thay đổi, mấy nhiệm vụ trước chỉ nhìn trộm người khác bạch bạch bạch, còn bây giờ cô cư nhiên chủ động nhìn người khác bạch bạch bạch.” 2333 nói như đang gạt lệ.

“Tôi thay đổi liên quan cái lông gì đến cậu, có bản lĩnh thì đừng đưa tôi đến thế giới điên cuồng không có tiết tháo này a.” Trên đầu Ninh Thư toàn là vạch đen, “Hiện tại còn trách tôi không trong sáng, tôi có trong sáng hay không liên quan gì đến chim nhỏ của cậu.”

2333 thương tâm rồi, “Sao cô có thể hung dữ với tôi như vậy, tuy rằng tôi là đầu não, nhưng tôi cũng có cảm xúc, về sau chúng ta chính là đồng bọn, nói không chừng cả đời đều cột vào nhau, cô nên thân thiện với tôi một chút.”

“Tôi có thể đổi một hệ thống khác hay không, tôi không muốn cậu.” Ninh Thư nói trắng ra.

“Hừ, người ta không bao giờ muốn lý lẽ với cô nữa.” 2333 ân thân.

Bên ngoài Ninh Thư và 2333 khẩu chiến, bên trong Tề Sanh và Lý Vũ Phi cũng đang nói chuyện.

“Sao lại như vậy, Sanh ca ca, thế nào không ngóc dậy nổi nữa.”

“Muội thử dùng miệng xem.” Giọng nói Tề Sanh có chút nôn nóng.

Ninh Thư xuyên qua cửa sổ nhìn tình huống bên trong, Tề Sanh quỳ trên giường, Lý Vũ Phi đang cố gắng trêu chọc, nhưng tiểu Tề Sanh vẫn mềm nhũn như bông.

“Sanh ca ca, chuyện này không hay lắm đâu, Vũ Phi chưa từng thử qua.” Lý Vũ Phi hết sức ngưng ngưng nói.

Nhưng sắc mặt Tề Sanh vô cùng không tốt, trực tiếp đè đầu Lý Vũ Phi, ấn nàng vào phía dưới của mình.

Cảnh tượng sau đó rất bẩn, Ninh Thư dụi dụi đôi mắt, tiếp tục xem.

Nhưng cực kỳ tiếc nuối hơn là, trải qua nỗ lực của Lý Vũ Phi, tiểu Tề Sanh vẫn không lên nổi, Ninh Thư yên lặng suy nghĩ, chắc không phải dọa hấn đến liệt dương rồi đi.

A di đà phật, ít nhiều nữ nhân sẽ không bị hấn độc thủ nữ.

Tiểu huynh đệ không có cảm giác gì, khiến cho lòng Tề Sanh vừa tức vừa sợ, đẩy Lý Vũ Phi trước mặt ra, về mặt Lý Vũ Phi kinh ngạc, ủy khuất kêu lên “Sanh ca ca.”

Ninh Thư trông thấy khuôn mặt Tề Sanh xanh mét, còn phải an ủi Lý Vũ Phi, trong lòng Ninh Thư liền vô cùng sáng khoái.

“Vũ Phi, hôm nay huynh hơi mệt.” Tề Sanh nói cho có lệ, hôn một cái trên đỉnh đầu Lý Vũ Phi, sau đó liền bắt đầu mặc quần áo vào.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (26)

Edit: Akito

Nhìn trong phòng chắc là sẽ không tiếp tục nữa, tiểu huynh đệ của Tề Sanh không được.

Thấy kế tiếp không có chuyện gì, Ninh Thư vội vàng bỏ chạy, quay về phòng, móc ra cái còi trước ngực, thổi vào cái còi.

Nguyệt Lan thấy Ninh Thư thổi còi, vội vàng thả chiếc giày đang khâu xuống, hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao tiểu thư? Đến ám vệ cũng phải xuất hiện.”

Có chuyện, đương nhiên có chuyện, hiện tại Tề Sanh không được, tuyệt đối sẽ trở về tìm nàng, tuy rằng Lý Vũ Phi cũng có phần, nhưng nguyên nhân chủ yếu là do nàng a, sau khi tự tìm đường chết, Ninh Thư liền tìm kiếm sự bảo hộ của ám vệ.

Ta là nữ chủ ngọc bạch ngọt, ta cần được bảo vệ.

Thổi còi một hồi lâu, ám vệ mới từ cửa sổ nhảy vào, một thân hắc y bịt mặt, cực kì gây chú ý.

“Tiểu thư, chuyện gì?” Ám vệ hỏi.

Ninh Thư nói: “Ta chỉ muốn xem người có ở chung quanh đây không thôi, tính mạng ta gần đây có lẽ sẽ gặp nguy hiểm, ta thổi còi, người nhất định phải xuất hiện đây.”

Ám vệ nhìn Ninh Thư, tạm dừng một lát mới hỏi: “Tiểu thư, người lại làm chuyện gì?”

Ninh Thư hết sức bạch liên hoa nói: “Ta cái gì cũng không có làm, luôn có điều dân muốn hại tiểu thư nhà người.”

“Gần nhất người cần phải chú ý, nói không chừng sẽ có người muốn đối phó với tiểu thư nhà người, người ngàn vạn phải bảo hộ tiểu thư nhà người thật tốt.” Ninh Thư nói với ám vệ.

Ánh mắt ám vệ mang theo khinh thường, nói: “Ta biết rồi.”

“Đúng rồi, Nguyệt Lan làm cho người một đôi giày đấy.” Ninh Thư nói với ám vệ, ám vệ lập tức nhìn về phía Nguyệt Lan, sắc mặt Nguyệt Lan tức thì bạo hồng, dậm chân nói với Ninh Thư: “Tiểu thư, sao người có thể nói trước như vậy chứ.”

“Vì cái gì không thể nói?” Ninh Thư nhìn Nguyệt Lan.

Ám vệ nói một tiếng đa tạ với Nguyệt Lan liền nhảy ra ngoài cửa sổ, Ninh Thư nói: “Có phải hay không ta nói ra, người sẽ không thể cho ám vệ ca ca một kinh hi.”

Nguyệt Lan nhìn Ninh Thư, méo miệng muốn khóc, “Người nói như thế làm cho nô tỳ quá xấu hổ a.”

Ninh Thư ‘nga’ lên một tiếng, “Người lén lút đưa giày cho ám vệ thì không xấu hổ sao.”

Ninh Thư thừa nhận chính mình có ý.

“Tiểu thư, người sao lại thành như vậy, người thay đổi, trước kia người không phải như này.” Nguyệt Lan bi thương nhìn Ninh Thư.

Đẹp mẹ đi, hôm nay một người hai người đều nói với cô, cô thay thôi.

“Không sao đâu, nếu như không được thì làm hai đôi, không phải liền sẽ có kinh hi sao, vốn dĩ ám vệ ca ca cho rằng chỉ nhận được một đôi giày, kết quả lại nhận được hai đôi, có phải rất kinh hi hay không?”

Ninh Thư an ủi Nguyệt Lan.

Nguyệt Lan nước mắt lưng tròng nhìn Ninh Thụ: “Tiểu thụ, sao người có thể như vậy, rõ ràng không có gì, bị người nói như thế, liền cảm thấy có gì đó, rõ ràng cái gì cũng không có, nô tỳ thế nào nhìn thẳng được khuôn mặt đầu gối của ám vệ đây.”

Ninh Thụ vội vàng bịt kín miệng Nguyệt Lan, nói với Nguyệt Lan: “Tuy rằng lời nói của người đều là sự thật, nhưng không thể đồng dạng lớn tiếng như vậy, nếu để cho ám vệ ca ca nghe thấy được, ám vệ ca ca thương tâm bỏ đi thì làm sao bây giờ.”

Nguyệt Lan lắc đầu, Ninh Thụ buông lỏng miệng Nguyệt Lan ra, Nguyệt Lan nói: “Nô tỳ cảm thấy ám vệ ca ca là người tốt.”

Bị phát thẻ người tốt, thông thường sẽ không có đất diễn.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của Ninh Thụ, buổi tối Tề Sanh tới tìm nàng, Ninh Thụ cảm thấy hết sức cạn lời, có chuyện gì ban ngày không thể nói, tại sao cứ phải đợi đến buổi tối, mắt thấy tên này rõ ràng không có lòng tốt.

Thời điểm Ninh Thụ mở cửa phòng, Tề Sanh trong tay cầm quạt xếp, phi thường đẹp trai lại biếng nhác tựa vào cạnh cửa, trông thấy Ninh Thụ liền nói: “Tiểu Hồng, đi cùng thiếu gia một lát, thiếu gia có lời muốn nói với người.”

Ninh Thụ nháy đôi mắt gấu trúc, hỏi: “Có chuyện gì vậy thiếu gia, đã trễ thế này, người lại có chuyện gì muốn nói với nô tỳ, hiện tại nô tỳ muốn đi ngủ.”

Tề Sanh cau mày, nhìn mặt Ninh Thụ, hỏi: “Buổi tối người cũng không rửa mặt sao? Vì sao buổi tối đi ngủ mà còn trang điểm, này đó bột chì không tốt cho làn da, đi rửa mặt rồi đi với thiếu gia một chút.”

Ninh Thụ ngượng ngùng vuốt ve mặt mình, nói: “Nô tỳ thích trang điểm, ngay cả khi đi ngủ, nô tỳ cũng không muốn rửa mặt.”

Trong mắt Tề Sanh hiện lên vẻ tức giận, nhưng rất mau liền dịu xuống, ôn hòa nói với Ninh Thụ: “Vậy cũng được, đi với thiếu gia một chút.”

Ninh Thụ đi theo phía sau Tề Sanh, phía trước Tề Sanh đi rất chậm, tư thái vô cùng ưu nhã lười biếng, dưới ánh trăng sáng ngời, giống như người trong tranh vậy.

Tề Sanh không nói lời nào, Ninh Thụ cũng không nói lời nào, đi vào trong đình, Tề Sanh an vị ở trên ghế đá, cũng không nói lời nào, nói thật, nhìn thấy bộ dạng chó hình người hiện tại của Tề Sanh, trong đầu

Ninh Thụ đều nghĩ đến hình ảnh Tề Sanh cởi quần áo trước đó, như con gà luộc.

Cá chép bơi lội trong ao dưới đình, thỉnh thoảng gây ra chút tiếng động, giống như ma quỷ nào động, khiến cho tóc gáy Ninh Thụ dựng thẳng lên, cảm giác chung quanh cũng có hơi âm trầm

“Thiếu... Thiếu gia, trăng đêm nay thật to thật tròn a.” Ninh Thụ phá vỡ yên tĩnh.

Tề Sanh nhìn Ninh Thụ, dưới ánh trăng thanh lãnh chiếu rọi, sắc mặt nàng ta vô cùng trắng, vành mắt đen thui, đôi môi đỏ chót, giống như một con quỷ vậy, Tề Sanh dời đi ánh mắt, nói: “Ta muốn nói đến sự tình trưa hôm nay.”

Sự tình bạch bạch bạch giữa trưa? Ninh Thụ sờ cái cằm trước ngực, đề phòng Tề Sanh thật sự bị kinh hãi đến bất lực, tới tìm nàng báo thù?

Ninh Thụ lui về phía sau hai bước hỏi: “Thiếu gia muốn nói cái gì?”

Tề Sanh nói với Ninh Thụ: “Ngồi xuống đi, ta muốn nói với người về chuyện của Vũ Phi.”

Ninh Thụ: cắt, có cái gì để nói đâu.

“Vũ Phi là cô nương ta yêu từ nhỏ tới lớn, tương lai hai ta nhất định sẽ trở thành phu thê.” Tề Sanh dùng một loại ánh mắt bắt đắc dĩ lại thâm tình nhìn Ninh Thụ, “Ta hi vọng người có thể hiểu cho ta.”

“Đương nhiên nô tỳ có thể hiểu cho thiếu gia, chúc mừng thiếu gia.” Ninh Thụ vô cùng sáng khoái nói.

Trên mặt Tề Sanh tức khắc lộ vẻ vui sướng, đứng lên muốn bắt lấy tay Ninh Thụ, nhưng ngay sau đó lại thu tay về, nói: “Thiếu gia biết người là người tâm địa thiện lương.”

“Chờ sau khi ta và Vũ Phi thành thân, ta sẽ làm Vũ Phi tiếp nhận người, Vũ Phi cũng giống như người đều là người tâm địa thiện lương.” Tề Sanh cao hứng nói.

Con mẹ nó, cắt mẹ nó đi, Ninh Thụ thật muốn tát cho hắn một cái, nói cả buổi, tên này là muốn cá và chân gấu đều kiếm được, thành thân với chân ái của mình còn muốn nạp nàng làm thiếp.

Đậu xanh rau má, còn tưởng rằng tên này không được nữa, tìm mình muốn gây chuyện, thì ra hơn nửa đêm tên này tới là để tâm sự tán gái.

Năng lực nam chính thực không phải dùng để trưng cho đẹp, vậy là không có bị gì.

Không thể tưởng tượng nổi, chuyện gì cũng không có.

Ninh Thư nghĩ không ra, nàng đã đập hư chính mình thành như này, khó coi như thế, Tề Sanh đều có thể tự thôi miên mình, cho rằng nàng là một đại mỹ nhân.

Ninh Thư cười ngượng ngùng, “Thiếu gia và Vũ Phi tiểu thư là do duyên trời tác hợp, thiếu gia đã nói Vũ Phi tiểu thư là nữ tử tốt nhất trên đời, thiếu gia nên hảo hảo yêu quý Vũ Phi tiểu thư, vì sao thiếu gia còn muốn Vũ Phi tiểu thư thu nhận nô tỳ đây, nô tỳ liễu yếu đào tơ, thật sự không muốn xen vào tình yêu vĩ đại của thiếu gia và Vũ Phi tiểu thư.”

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 148: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (27)

Edit: Akito

Quả thực Ninh Thư cũng muốn quỳ lạy logic của Tề Sanh, giữa trưa thì kia gì với nữ nhân khác, buổi tối lại tới tìm nàng, bảo nàng và chân ái thờ chung một chồng.

Đích thực xôn xao cầu.

Ninh Thư nghĩ muốn hỏi Tề Sanh một chút hấn thật sự yêu chân ái sao?

Thật là phóng đảng không kiềm chế được, chẳng lẽ yêu người chỉ yêu ở trong lòng, còn thân thể tùy tiện làm loạn, chỉ cần lòng ta có người là được rồi.

Quá cận bã, cận bã quá mức.

Ninh Thư co rút khóe miệng nhìn Tề Sanh chó đội lốt người, dưới ánh trăng có vẻ phiêu dật vô cùng, nói:

“Thiếu gia, người yêu Vũ Phi tiểu thư sao?”

Tề Sanh gật đầu nói: “Yêu, ta yêu nàng đã nhiều năm.”

Ninh Thư: ...

Nếu yêu như thế, vì cái gì vẫn có thể sau lưng Lý Vũ Phi hơn nửa đêm tìm nữ nhân khác tâm sự, do hấn có tình yêu tràn lan, hay là Tề Sanh cũng chỉ muốn lừa nàng tới tay.

Bất luận là lý do nào, Ninh Thư đều khinh bỉ Tề Sanh.

“Ta tin rằng, Vũ Phi nhất định sẽ tiếp nhận người, hai người nhất định sẽ tương thân tương ái, hai người đều là nữ nhân thiện lương.” Biểu tình của Tề Sanh có chút thống khổ, “Thời gian gần đây, ta phát hiện ta đã yêu nàng, nàng và Vũ Phi ai ta cũng không thể dứt bỏ.”

Đậu xanh rau má đánh rắm thúi, trong lòng Ninh Thư ghê tởm muốn chết, đậu xanh rau má, nam chủ của thế giới này không một tên nào được bình thường, một tên đầy lòng âm u có tuổi thơ bất hạnh, một tên chủ nghĩa đại nam tử mắc bệnh ung thư, một tên hoa hoa công tử chuyện gạt lòng người, đậu xanh rau má, không biết mấy tên nam nhân sau nữa sẽ có bộ dạng gì.

Có bệnh liền đi khám bệnh, tội gì tới tra tấn Mộc Yên La.

“Trong hai người ai rời bỏ ta, ta đều sẽ đau đớn muốn chết.” Tề Sanh thâm tình nhìn Ninh Thư.

Ninh Thư ‘ừm ừc’ nuốt một ngụm nước bọt, thật muốn phun vào mặt tên vương bát đản này.

“Yên La, không có nàng, ta sẽ chết.” Tinh thần Tề Sanh mãnh liệt, bắt lấy tay Ninh Thư, sắc mặt lập tức biến đổi, nhưng vẫn kiên định nắm lấy tay Ninh Thư.

Vậy người đi chết đi, Ninh Thư rút tay mình về, cúi đầu ngượng ngùng nói: “Nô tỳ lớn lên quá xấu, không xứng với thiếu gia.”

“Không phải, ta biết nàng làm như vậy vì muốn bảo hộ chính mình, ở kinh thành ta đã từng gặp mặt nàng một lần, ta chỉ xa xa liếc nhìn nàng một cái, liền biết nàng lớn lên phong nhã tài hoa, đôi mắt sáng như nước, mái tóc mượt như mây, nàng làm thế này ta có thể hiểu được.”

Ninh Thư: ...

Con mẹ nó, khó trách tên này chịu đựng nặng như vậy, nguyên lai là biết Mộc Yên La trông như thế nào.

Ninh Thư chớp đôi mắt đen sì cận thị, đôi mắt hoàn toàn không có cảm giác sáng như nước mà Tề Sanh nói,

Ninh Thư lắc đầu nói: “Thiếu gia, nô tỳ tên Tiểu Hồng, không phải Mộc Yên La, thiếu gia, có phải người bị điên rồi hay không, uống thuốc đi.”

Tề Sanh có hơi sùng nịnh nói: “Được, được, nàng chính là Tiểu Hồng, nàng không phải Mộc Yên La, về sau người khác hỏi nàng, nàng cũng phải nói như vậy, dù sao danh tiếng của Mộc Yên La quá lớn, nàng sẽ rất nguy hiểm.”

Thật sự mỗi chữ đều có mùi giả dối, cợt nhả, Ninh Thư dám quỹ xuống chỉ tay lên trời thề, tên vương bát đần Tề Sanh này chỉ muốn thượng cổ thân thể này, sau đó cốt truyện kế tiếp chính là, làm tiếp làm nữa liên yêu, lâu ngày sinh tình, bị nữ phụ Lý Vũ Phi tra tấn một phen, sau đó Tề Sanh mới hoàn toàn tỉnh ngộ, hần yêu chính là Mộc Yên La, chứ không phải nữ nhân độc ác Lý Vũ Phi kia, nữ nhân hần yêu sâu đậm trước kia, hóa ra lại là người độc ác tàn nhẫn, về dụ dàng hiền lành lương thiện trước kia đều là giả blah blah..

Tề Sanh ghé sát vào Ninh Thư, muốn hôn nhẹ lên trán Ninh Thư một cái, nhưng mới tới gần đã ngửi được mùi dầu mỡ buồn nôn lâu rồi chưa có gội đầu trên tóc, Tề Sanh thay đổi vị trí khác, ý định hôn vào má, nhưng phần son dày nặng trên mặt lại làm Tề Sanh không xuống miệng được, cuối cùng chỉ có thể từ bỏ.

Trong lòng Ninh Thư cười nhạo một tiếng, nàng biết rõ Tề Sanh không xuống miệng được, trốn cũng lười trốn, mục tiêu của Tề Sanh là Mộc Yên La tài hoa phong nhã, chứ không phải Tiểu Hồng vừa xấu vừa thúi hiện tại.

Ninh Thư nhìn Tề Sanh, nói: “Thiếu gia, người tới tìm nô tỳ Vũ Phi tiểu thư có biết không?”

Tề Sanh lắc đầu nói: “Vũ Phi không biết, nhưng mà ta nghĩ Vũ Phi sẽ không để ý.”

Ngươi nghĩ quá đơn giản rồi, Ninh Thư co rút khóe miệng, thân thể thoáng run rẩy, nói: “Ai ui, buổi tối rất lạnh, nô tỳ trở về đi ngủ.”

Ninh Thư xoay người đi đã bị Tề Sanh bắt lấy tay, Ninh Thư xoay đầu như rồng đôi lông mày vừa thô vừa to nhìn Tề Sanh, dưới ánh trăng chiếu rọi, Tề Sanh có hơi bị khuôn mặt này của Ninh Thư hù dọa, trên mặt cười ôn hòa, nói: “Buổi tối nhớ đắp kín chăn, đừng để bị đông lạnh.”

Đại ca, ngươi đang nói gì vậy, bây giờ là mùa hè, ngươi phải nói đừng để bị muỗi cắn chứ, quá có lệ rồi.

Ninh Thư gật gật đầu, về mặt đứng đắn nói: “Nô tỳ đã biết, thiếu gia cũng phải đắp chăn.”

Ninh Thư vung ống tay áo, không có nửa điểm lưu luyến rồi đi, sau đó dưới ánh mắt của Tề Sanh bỏ chạy nhanh như chớp.

Trở lại gian phòng, Nguyệt Lan lập tức kiểm tra trên dưới Ninh Thư, hỏi: “Tiểu thư, người không sao chứ.”

“Không có việc gì, tiểu thư nhà ngươi sao có thể có chuyện đây.” Ninh Thư xua xua tay.

Nguyệt Lan có hơi ưu sầu, nhìn Ninh Thư nói: “Tiểu thư, hay là chúng ta rời khỏi nơi này đi, cảm giác tên thiếu gia kia cũng lòng mang ý xấu với tiểu thư, lúc trước ở phủ Thừa Tướng cũng như thế này, thay đổi chỗ khác vẫn là như vậy, những nam nhân này sao đều đáng ghét như thế.”

“Tiểu thư nhà ngươi gặp sự cố về thân thể, đi tới chỗ nào cũng giống như thế này thôi.” Mộc Yên La đi tới chỗ nào cũng hấp dẫn ánh mắt của nam nhân.

Nguyệt Lan thở dài một hơi, sau đó bắt đầu ‘lộp bộp’ rót nước mắt, lấp bắp nói: “Trước kia dung mạo của tiểu thư nổi danh thiên hạ, thiên hạ ai không nói tiểu thư có mệnh tốt, nhưng hiện tại lại thành như vậy, tiểu thư đáng thương của nô tỳ a.”

Ai da đẹp mẹ đi, nước mắt này đều chưa có công tác chuẩn bị thoáng phát liền chảy ra, nha đầu này chưa từng xem phim, nữ chủ lớn lên không đẹp, thế nào làm những tên nam nhân đó si mê, cuối cùng còn từ bỏ hết thầy ân cư với nữ chủ.

Không đẹp đến nghịch thiên, làm sao phù hợp bây giờ.

Ninh Thư dùng tay nâng ngực của mình, nói: “Đừng khóc, Tiểu thư nhà ngươi hiện tại tuy rằng xấu, nhưng vẫn có ngực mà.”

Nguyệt Lan: ...

Tề Sanh tự cho buổi tối đã nói rõ ràng với Ninh Thư, dường như Ninh Thư cũng đồng ý với đề nghị của hắn, cho nên ngày hôm sau ánh mắt nhìn Ninh Thư liền có vẻ ái muội và khiêu khích.

Lý Vũ Phi nhìn thấy ánh mắt của Tề Sanh, trong lòng tức khắc dâng lên cảm giác nguy hiểm, nàng và Tề Sanh cũng đã có quan hệ phu thê, Tề Sanh đặc biệt có mị lực trong chuyện giường chiếu, đã khiến Lý Vũ Phi động tâm.

Nếu lúc trước Lý Vũ Phi vẫn ôm tâm tư lợi dụng tình cảm của Tề Sanh, tới cứu vớt chuyện làm ăn của gia tộc mình, thì bây giờ Lý Vũ Phi đã thật sự yêu Tề Sanh.

Không riêng gì nữ chủ thật vẫn có năng lực sau khi xxoo làm cho nam chủ yêu mình, nam chủ thật vẫn cũng có năng lực giống như vậy, hơn nữa đối với nữ phụ pháo hôi mà nói, lực sát thương rất lớn.

Thông thường những nữ phụ và nữ phụ pháo hôi sẽ ghen ghét chuyện nam chủ mê luyện nữ chủ, tiếp theo làm ra sự tình độc ác gì đó, gây tổn thương cho nữ chủ.

Cho nên khi Ninh Thụ cảm giác có hai ánh mắt đang nhìn chằm chằm trên người mình, tức thì có loại xúc động muốn hất canh nóng lên hai người kia.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (28)

Edit: Akito

Ninh Thụ quá cạn lời, hiện tại nàng đều đã chà đạp mình thành cái dạng này rồi, cư nhiên còn hấp dẫn giá trị cừu hận của Lý Vũ Phi, bây giờ ánh mắt Lý Vũ Phi nhìn nàng đặc biệt sắc bén và cảnh giác, mang theo dò xét, giống như muốn nhìn thấu nàng vậy.

Ninh Thụ đặt canh nóng ở trên bàn, cười giống như 250*, nói với Tề Sanh và Lý Vũ Phi: “Thiếu gia, Vũ Phi tiểu thư, canh đến rồi.”

*250: đồ ngốc.

Tề Sanh nói: “Ở đây không cần hầu hạ, người lui xuống đi.”

Lý Vũ Phi cũng dịu dàng nói: “Tiểu Hồng, người lui xuống, đợi lát nữa đến phòng của ta, người trang điểm xác thực không đủ đẹp để, tí hồi ta sẽ trang điểm kiểu khác cho người.”

Ninh Thụ: ...

Ha ha ha, hẳn là Lý Vũ Phi muốn biết diện mạo chân thật của nàng đi.

Đôi mắt Tề Sanh sáng rực lên, nói: “Hai người nên thân thiết hơn, để Vũ Phi dạy người trang điểm.”

Ninh Thụ căn bản không để ý tới hai người này, nếu không cần người hầu hạ, nàng liền lập tức chạy lấy người.

Ninh Thụ trở lại phòng, trông thấy Nguyệt Lan đang ăn cơm, đột nhiên Ninh Thụ hậu tri hậu giác nghĩ tới một chuyện, kia chính là ám vệ ca ca ăn gì?

Ninh Thụ hỏi Nguyệt Lan: “Ám vệ ca ca của người ăn cơm chưa?”

Nguyệt Lan buông đôi đũa, bữu môi nói với Ninh Thụ: “Hắn không phải ca ca của nô tỳ, ám vệ đã ăn rồi, mỗi lần nô tỳ ăn cơm đều làm nhiều hơn một phần, chờ đến khi tiểu thư nhớ tới, ám vệ đã sớm chết đói.”

“Ai da, là tiểu thư không đúng, may mắn có tiểu khả ái Nguyệt Lan nghĩ đến ám vệ, bằng không ám vệ ca ca sẽ thật sự chết đói.” Ninh Thụ vỗ vỗ bả vai Nguyệt Lan, nói: “Sau khi tiểu thư không còn nữa, người liền cùng ám vệ ca ca của người giúp đỡ lẫn nhau đi.”

Nguyệt Lan vội vàng nói: “Thế nào tiểu thư sẽ không ở đây, nô tỳ nhất định phải đi theo bên người tiểu thư, nô tỳ sinh là người của tiểu thư, chết cũng là quỷ của tiểu thư.”

“Được rồi, được rồi.” Ninh Thụ phát phát tay, “Tiểu thư nhà người biết tâm ý của người.”

Trong ánh mắt Nguyệt Lan lại có bọt nước, “Vô luận tiểu thư đi nơi nào nhất định đều phải mang theo nô tỳ.”

Cảm giác nước mắt của nha đầu này giống như hệ thống cung cấp nước uống, vòi nước vừa mở liền có bảo tổ nước mắt chảy ào ào.

“Nhất định mang theo người, người yên tâm.” Ninh Thụ nói.

“Người là Tiểu Hồng, tiểu thư nhà ta muốn gặp người.” Một nha hoàn đi vào, nhìn thấy mặt Ninh Thụ, trong mắt hiện lên vẻ khinh thường, “Nhanh lên, tiểu thư nhà ta muốn gặp người, nhanh đi, hơn nữa thiếu gia Tề Sanh cũng đang chờ, người tốt nhất nhanh lên, đừng để các chủ tử chờ lâu.”

Xem ra Lý Vũ Phi muốn rửa sạch khuôn mặt của nàng.

“Nhanh lên, còn lề mề cái gì nữa?” Tiểu nha hoàn tức giận nói với Ninh Thụ.

Ninh Thụ bữu môi, đi theo nha hoàn đến sân Lý Vũ Phi, xem xét trong phòng, hoa rau cải và đồ trang trí màu xanh lục đều đã bị ném đi, hiện tại tất cả đều là một ít trang sức quý báu lại thanh nhã, cùng phong cách tục tằng nàng trang trí lúc trước hoàn toàn không giống nhau.

Tề Sanh ngồi ở trong đại sảnh, nhìn thấy Ninh Thụ tới, vội vàng nói với Ninh Thụ: “Hình tượng này của ngươi xác thực nên thay đổi một chút.”

Lý Vũ Phi cũng nói: “Ngươi đi tắm rửa một cái trước đi.” Vốn Lý Vũ Phi định nói tẩy sạch mùi lạ trên người ngươi đi, nhưng có Tề Sanh ở bên cạnh, đương nhiên không thể nói như thế.

Ninh Thụ căn bản không nghĩ muốn bại lộ khuôn mặt của mình, nàng cũng không muốn bị Lý Vũ Phi hủy dung, dao găm cạo ở trên mặt rất đau đấy.

Nữ nhân khi đã đổ kị thật đáng sợ.

“Nước ấm đã chuẩn bị rồi, ngươi đi tắm đi, sau khi tắm xong ta sẽ dạy ngươi trang điểm là như thế nào.”

Lý Vũ Phi nhìn thấy Ninh Thụ không động đây, lại nói một câu.

Ninh Thụ ‘phù phù’ ngồi xuống đất, làm Tề Sanh và Lý Vũ Phi hoảng sợ, Lý Vũ Phi vội vàng nói: “Ngươi làm gì vậy Tiểu Hồng?”

“Mau đứng lên, mặt đất rất lạnh.” Tề Sanh nói, “Ngươi có chuyện gì cứ nói, chúng ta đều có thể thay ngươi làm chủ.”

Ninh Thụ khóc sụt sùi nói: “Cầu Vũ Phi tiểu thư đừng bắt nô tỳ tháo trang sức, bằng không nô tỳ thật sự không có cách nào gặp người.”

“Vì sao?” Lý Vũ Phi kinh ngạc hỏi.

“Thật sự nô tỳ lớn lên rất xấu, nửa mặt bên phải đều là một khối bột màu đen, cho nên trên mặt nô tỳ mới bôi phấn dày như vậy, cũng vì muốn che dấu cái bột trên mặt.” Ninh Thụ vừa nói, vừa dùng tay áo lau phấn trên mặt mình, sau đó làn da ngăm đen lộ ra dưới lớp phấn.

Quả thực rất đen, nhìn rất ghê tởm.

Trong lúc tức thời Tề Sanh trợn mắt há hốc mồm, hỏi: “Ngươi sao có thể có bột, cái bột này của ngươi là giả đi, giả đi, giả đi?”

Ninh Thụ trông thấy bộ dạng Tề Sanh tiêu tan ảo ảnh muốn nôn mửa, trong lòng khinh miệt xì một tiếng.

Tề Sanh đập quạt xếp lên mặt bàn, sau đó lại siết chặt trong lòng bàn tay, gân xanh trên mu bàn tay cũng hiện lên, trong nháy mắt bộ mặt dữ tợn, xoay đầu lại nói với Lý Vũ Phi: “Huynh còn có việc, huynh đi trước, hai người tiếp tục.”

Sau đó cũng không ngoảnh đầu lại rồi đi.

Lý Vũ Phi nhìn nửa bên mặt đen thui của Ninh Thụ, cười càng thêm dịu dàng, nói: “Nếu ngươi đã như vậy, ta cũng không miễn cưỡng ngươi nữa, ngươi đi đi.”

Sau đó Ninh Thụ liền xoay người rồi đi, kết quả trên đường quay về lại gặp Tề Sanh sắc mặt xanh mét, Tề Sanh cau mày nhìn Ninh Thụ, hỏi: “Ngươi thật sự không phải Mộc Yên La.”

Ninh Thụ chớp đôi mắt gấu trúc, nói: “Thiếu gia, nô tỳ khi nào nói qua mình là Mộc Yên La, nô tỳ vẫn luôn nhấn mạnh nô tỳ là Tiểu Hồng, tiểu trong nhỏ bé, hồng trong màu hồng, không phải Mộc Yên La gì đó.”

“Là thiếu gia cứ một mực nói nô tỳ là Mộc Yên La gì đó, mỗi lần nô tỳ đều phủ nhận.” Ninh Thụ dùng sức dẫm lên chân Tề Sanh.

“Đinh, giá trị ngược +10, trước mắt giá trị ngược là 20.” Thanh âm của 2333 có chút điên cuồng, “Vì cái gì giá trị ngược ít như thế, Ninh Thụ ~~~~”

Mẹ nó tôi làm sao biết được, người thâm trầm như này muốn dễ dàng ngược mới là lạ.

“Vậy nha đầu bên người người là như thế nào, nha đầu bên cạnh ngươi là người bị truy nã.” Tề Sanh vẫn đang hấp hối giấy dựa lần cuối.

Ninh Thụ dùng nửa bên mặt ngăm đen đối diện Tề Sanh, không thể tin nói: “Nha hoàn kia là tội phạm truy nã? Chuyện này nô tỳ cũng không biết, kỳ thật...” Ninh Thụ có hơi ngượng ngùng cúi đầu, nói: “Nô tỳ gặp được nha hoàn đó ở trên đường, lúc ấy nàng ấy nằm giữa đường, ta và cha ta cứu nàng, sau khi cha ta qua đời, nô tỳ liền để nàng gọi nô tỳ là tiểu thư, cha của nô tỳ cũng không phải quan lớn gì, hoàn toàn vì một chút tâm tư hư vinh, mới bảo nàng ấy kêu ta là tiểu thư.”

“Thiếu gia...”

“Được rồi, ngươi đừng nói nữa.” Tề Sanh bịt mắt, chà xát hai cái, “Vì sao ngươi muốn lừa gạt ta.”

Vì sao ngươi muốn lừa gạt ta?! Ninh Thụ nghe thấy câu nói này thiếu chút nữa liền phun ra, phun vào khuôn mặt Tề Sanh, Ninh Thụ mở to đôi mắt cận thị, khiếp sợ hỏi: “Nô tỳ lúc nào lừa gạt người, nô tỳ chưa bao giờ lừa gạt người.”

Da mặt Tề Sanh run rẩy, lớn tiếng rít gào nói: “Cái tên Tiểu Hồng này vừa nghe chính là dùng tên giả, ta cho rằng ngươi là Mộc Yên La.”

“Tiểu Hồng thì làm sao, nô tỳ còn có một ca ca tên Tiểu Minh, nô tỳ tên Tiểu Hồng.” Ninh Thụ kiên định gật đầu.

Còn ai nhớ bạn học Tiểu Minh không ^^.

Tề Sanh ôm ngực, “Ngươi cút cho ta, ta hiện tại không muốn nhìn thấy ngươi, ngươi cứ nhiên dám gạt ta.”

Ninh Thư quay người bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (29)

Edit: Akito

Từ khi Tề Sanh biết Ninh Thư không phải Mộc Yên La, thái độ Tề Sanh đối với Ninh Thư liền long trời lở đất, pha trà không phải ghét bỏ nói nóng quá thì là lạnh quá, bịt mũi nói trắng ra trên người Ninh Thư quá thúi.

Chỉ kém nói thẳng, ngươi nha lớn lên xấu như vậy, sao ngươi còn không đi chết đi.

Nhưng vẫn không có trực tiếp đuổi Ninh Thư đi, vẫn để Ninh Thư làm nha hoàn bên người mình, phỏng chừng giữa nam nữ chủ vẫn có chút ràng buộc.

Mỗi ngày Ninh Thư bôi mặt thâm đen, đôi môi đỏ thẫm, lác lư ở trước mặt Tề Sanh.

Thái độ Tề Sanh với nàng rất kém, nhưng kỳ lạ chính là, thái độ Lý Vũ Phi với nàng lại hiền lành hơn mà trước nay chưa từng có, tốt đến mức khiến cho tóc gáy Ninh Thư đều dựng đi lên.

Không hiểu được Lý Vũ Phi bị làm sao vậy, chẳng lẽ muốn cùng nàng trở thành khuê mật tốt, chẳng lẽ bởi vì hiện tại nàng xấu, có thể phụ trợ Lý Vũ Phi trở nên phong hoa tuyết nguyệt.

“Tới đây, Tiểu Hồng, túi tiền này thưởng cho ngươi, bên trong có ít bạc vụn, ngươi đi mua son phấn tốt một chút.” Lý Vũ Phi đưa cho Ninh Thư một túi tiền.

Đối mặt sự bố thí của nữ phụ, với tư cách một nữ chủ có tôn nghiêm, theo lẽ thường hẳn nên nói lời cự tuyệt, đồng thời bảo vệ tôn nghiêm của mình.

Ninh Thư vội vàng nhận lấy túi tiền, cười tủm tỉm nói: “Đa tạ Vũ Phi tiểu thư.” Ninh Thư ở trước mặt Lý Vũ Phi mở túi tiền ra, bên trong có không ít bạc vụn, bõn máu mềm vớ ra cười sáng lạn với Lý Vũ Phi, về mặt gian xảo nói với Lý Vũ Phi: “Vũ Phi tiểu thư có yêu cầu gì muốn nô tỳ đi làm sao?”

Mua thuốc, mua công cụ tình thú gì đó, Ninh Thư cảm thấy mình đều có thể làm thay.

Lý Vũ Phi lui về phía sau hai bước, dùng khăn che mũi nói: “Không cần, chỉ là ta thấy son phấn của ngươi đều là một ít hàng rẻ tiền, bạc này ngươi cầm đi mua một ít đồ tốt đi, Tiểu Hồng ngươi tốt xấu gì cũng là thị nữ bên người Sanh ca ca, dung nhan của ngươi cũng đại biểu cho thể diện của Sanh ca ca, cho dù ngươi không để ý tới hình tượng của mình, nhưng cũng phải vì thể diện của Sanh ca ca mà suy nghĩ.”

Đối mặt nữ phụ nhục nhã như thế, nữ chủ hẳn nên đại nghĩa lăng thiên kiên cường bất khuất, ngươi có thể vũ nhục nhân cách của ta, nhưng không thể vũ nhục tôn nghiêm của ta.

“Vũ Phi tiểu thư, Tiểu Hồng ta tuy rằng lớn lên xấu, nhưng ta cũng có tôn nghiêm của mình.” Ninh Thư hếch hếch bộ ngực của mình, thoáng cợt xát ngực Lý Vũ Phi, tuy rằng ta xấu, nhưng ngực lớn hơn ngươi.

Lý Vũ Phi: ...

Tề Sanh từ bên ngoài trở về, trông thấy Ninh Thư và Lý Vũ Phi ở bên nhau, đầu tiên hừ lạnh một tiếng với Ninh Thư, sau đó mới dịu dàng nói với Lý Vũ Phi: “Ồ nhà có tốt không?”

Lý Vũ Phi mỉm cười đặc biệt dịu dàng, cả người dường như được phủ thêm một tầng hào quang dịu dàng thánh thiện.

“Sanh ca ca, Vũ Phi đã chuẩn bị thức ăn, đi dùng bữa thôi.” Lý Vũ Phi then thừng nói với Tề Sanh.

Tề Sanh liếc mắt nhìn Ninh Thư một cái, dặt tay Lý Vũ Phi, nói: “Huynh biết Vũ Phi hiểu rõ khẩu vị của huynh nhất, đồ ăn muối làm nhất định hợp với khẩu vị của huynh.”

Nụ cười của Lý Vũ Phi càng thêm ngọt ngào, Ninh Thư không nghĩ ra chuyện này thì có gì phải then thừng chứ.

Tề Sanh quay đầu quát lạnh Ninh Thư: “Còn thất thần cái gì, còn không qua hầu hạ ta và Vũ Phi dùng bữa, hiện tại ngươi chính là một thị nữ bên người.”

Ninh Thư vững bốn máu mồm to, Lý Vũ Phi vội vàng khuyên can Tề Sanh nói: “Dầu gì nàng cũng là thị nữ bên người của huynh, có chỗ nào làm không tốt, về sau dạy dỗ nhiều hơn là được rồi.”

Tề Sanh mắt lạnh nhìn Ninh Thư, sau đó nói với Lý Vũ Phi: “Chỉ có muội là người thiện lương nhất, có ít người chính là dạy mãi không sửa, nếu như không phải xem ở chuyện hai mươi lượng bạc, xác thực ta đã sớm đuổi nàng ta đi.”

Ninh Thư: ...

Cảm giác Tề Sanh của hiện tại thật đúng là không quen mà, đoán chừng tên này cảm thấy nàng lừa gạt tình cảm của hắn, đánh rắm, rõ ràng là Tề Sanh muốn lừa gạt tình cảm của nàng kia mà, hiện tại trả đũa, quả thực không biết xấu hổ.

Tề Sanh và Lý Vũ Phi tay trong tay đi vào phòng, Ninh Thư đi theo phía sau hai người, gấp thức ăn cho hai người, rõ ràng Tề Sanh chịu không nổi mùi thối trên người nàng, nhưng vẫn một hai muốn nàng hầu hạ bên người hắn.

Thật sự có bệnh.

“Sanh ca ca, huynh uống canh này đi, đây là Vũ Phi đặc biệt vì huynh chuẩn bị, mỗi ngày đều vội vàng chuyện làm ăn, rất vất vả.” Lý Vũ Phi dùng muỗng múc canh bỏ.

Trên mặt Tề Sanh lộ ra nụ cười ôn nhu, trực tiếp bắt lấy tay Lý Vũ Phi, đưa cái muỗng trong tay Lý Vũ Phi đến trước mặt mình, vẻ mặt hưởng thụ uống hết.

Nhìn bộ dạng nhộn nhạo của Tề Sanh, Ninh Thư đều cho rằng thứ tên này uống chính là xuân dược.

“Vũ Phi, muội cũng uống.” Tề Sanh múc một muỗng canh, đưa đến trước mặt Lý Vũ Phi, Lý Vũ Phi ngọt ngào uống hết.

Tề Sanh và Lý Vũ Phi tình chàng ý thiếp dùng xong bữa cơm, Ninh Thư đứng bên cạnh như người gỗ nhìn trên người hai người kia bắt chập bay ra bong bóng màu hồng, cảm giác ê răng không chịu nổi.

Quá làm màu.

Tề Sanh và Lý Vũ Phi thuộc cùng một loại người, đều dùng mặt nạ dịu dàng vô hại để che giấu tâm tư trong lòng mình, nội tâm Lý Vũ Phi cũng không dịu dàng lương thiện giống như bề ngoài này, trong lòng Tề Sanh cũng không bao dung ôn nhu như hắn biểu hiện ra bên ngoài vậy.

Hai người này thật đúng là một đôi trời sinh, ha ha ha.

“Ngươi đi ra ngoài.” Tề Sanh nghiêng người liếc mắt nhìn Ninh Thư, vốn dĩ Ninh Thư cũng đang ngủ gà ngủ gật, nghe thấy lời nói của Tề Sanh, lập tức xoay người đi ra ngoài.

Tề Sanh nghiêng răng, nói: “Đóng cửa lại, chớ ở bên ngoài, không được rời đi, ở bên ngoài chờ.”

Ninh Thư vừa nghe thấy đóng cửa cả người tức khắc ngưng ngẩn, giữa ban ngày đóng cửa làm gì, giữa trưa ngủ trưa, Ninh Thư nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ đến đỏ bừng của Lý Vũ Phi, tức khắc bừng cháy.

Cảm thấy a, đây là muốn thủ dâm giữa ban ngày, điểm chết người chính là, Tề Sanh cứ nhiên bảo nàng thủ ngoài cửa, khẩu vị của ngươi còn có thể đặc biệt hơn một chút nữa không, ngươi như hoàng đế sung hạnh phi tử, còn muốn có người thủ ở bên ngoài.

Ninh Thư dùng biểu tình ‘Ngươi quá tò mò’ nhìn Tề Sanh.

Tề Sanh tự động lý giải biểu tình của Ninh Thư là vì hâm mộ ghen ghét, vô cùng làm ra vẻ nhàn nhạt nói:

“Còn thất thần cái gì, đi ra ngoài, đóng cửa lại.”

Ninh Thư xoay người ra khỏi cửa, sau đó đóng cửa lại, chính mình thì dựa vào cạnh cửa, trợn trắng mắt không ngừng.

Chỉ trong chốc lát, trong phòng liền vang lên thanh âm âm muội, còn có đủ kiểu chọc ghẹo khiến người ta mặt đỏ tai hồng, còn có âm thanh kéo kẹt của giường chiếu, còn có thanh âm rên rỉ trên miên ái muội của Lý Vũ Phi.

Chậc chậc chậc, Ninh Thư lắc đầu, làm trò ở trước mặt nữ chủ cùng nữ nhân khác bạch bạch bạch như vậy, quả thực chính là vũ khí lợi hại để ngược nữ chủ, phỏng chừng nếu là nguyên chủ Mộc Yên La ở chỗ này, chỉ sợ ruột gan phải đứt từng khúc rồi.

Ninh Thư ngồi trên bậc thang, coi những âm thanh đó trở thành khúc hát ru ngủ, nâng đầu ngủ gà ngủ gật.

Ai, cái thế giới không có tiết tháo này a.

Ninh Thư ngủ gà ngủ gật mơ mơ màng màng, chợt nghe thấy một tiếng gào thét, “Tiểu Hồng...”

Ninh Thư tức khắc giật mình tỉnh lại, vội vàng đứng lên, dụi dụi đôi mắt nhìn về mặt xanh mét của Tề Sanh, hỏi: “Nhanh như vậy đã xong rồi?”

Nháy mắt, sắc mặt Tề Sanh càng thêm khó coi, tay nắm chặt quạt xếp, hận không thể lấy quạt xếp đánh chết Ninh Thư.

Ninh Thư trông thấy khuôn mặt tái mét của Tề Sanh, lập tức liền biết mình nói sai rồi, ngậm miệng không nói gì, ánh mắt lại hạ xuống địa phương dưới rốn ba tấc của Tề Sanh.

Chắc không phải thực sự bị dọa nên xảy ra chuyện gì rồi đi.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 151: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (30)

Edit: Akito

Tề Sanh bị ánh mắt hoài nghi của Ninh Thư nhìn đến da mặt run rẩy, ánh mắt hoài nghi lại đáng khinh như thế, khiến Tề Sanh lần nữa xác định nữ nhân đáng khinh này căn bản không phải là Mộc Yên La, Mộc Yên La tài hoa phong nhã, cao quý xinh đẹp, thế nào sẽ có loại đức hạnh này.

“Cút xa một chút, hiện tại ta không muốn nhìn thấy ngươi.” Tề Sanh xoa mũi, cả người đều không tốt lắm.

Ninh Thư bay nhanh cút đi.

Tề Sanh lại gọi Ninh Thư lại, “Tiểu Hồng, ngươi chờ một chút.”

Ninh Thư quay đầu nhìn Tề Sanh, hỏi: “Thiếu gia, còn có chuyện gì sao?”

Tề Sanh đi đến trước mặt Ninh Thư, từ trên cao nhìn xuống vô cùng nghiêm túc hỏi: “Tiểu Hồng, ta hỏi ngươi một lần cuối, rốt cuộc ngươi có phải Mộc Yên La hay không?”

“Đây là bốn thiếu gia cho ngươi hạ thông điệp cuối cùng, nói cho bốn thiếu gia biết, rốt cuộc ngươi có phải Mộc Yên La hay không?”

Biểu tình Tề Sanh hết sức nghiêm túc, Ninh Thư xua xua tay, hỏi: “Thiếu gia rốt cuộc người bị sao vậy, nô tỳ đã nói, nô tỳ không phải Mộc Yên La, nô tỳ tên Tiểu Hồng, rốt cuộc người muốn bắt nô tỳ phải nói bao nhiêu lần nữa đây.”

“Rất tốt, rất tốt, ngươi năm lần bảy lượt trêu đùa ta như vậy có phải cảm thấy rất cao hứng hay không?” Sắc mặt Tề Sanh xanh mét.

“Từ hôm nay trở đi, ngươi không phải nha hoàn bên người ta nữa, về sau ngươi chính là nha hoàn thô sử* của Tề phủ.” Tề Sanh nói xong xoay người rời đi, đi hai bước lại quay đầu khinh miệt Ninh Thư nói: “Đây là cái giá cho chuyện ngươi lừa gạt bốn thiếu gia.”

*Thô sử: sai vặt

Con mẹ nó, hết thấy đều do ngươi tự nghĩ đấy, nàng chưa từng nói mình là Mộc Yên La, hiện tại cứ nhiên đổ thừa cho nàng.

Còn nói đạo lý hay không đây.

Bị tước đoạt thân phận thị nữ bên người, Ninh Thư bị ma ma quản sự trở mặt vô tình trừng mắt dẫn tới nơi rửa bát, nói với Ninh Thư: “Từ hôm nay trở đi, ngươi rửa bát, đổ nước tiểu đêm.”

Ninh Thư: ta Fuck Your Mom, Tề Sanh...

Quá ngược! Mùi vị này còn xông mũi hơn cái mùi trên người nàng nhiều.

Ma ma quản sự hừ lạnh một tiếng, nói: “Không tự biết thân phận của mình, lúc trước ta biết ngay ngươi là một người không đáng tin cậy mà, lúc này thời gian mới bao lâu đã chọc giận thiếu gia rồi.”

Ninh Thư đưa tay ra, ma ma quản sự ngờ ngác hỏi: “Làm gì?”

“Trả lại bạc lúc trước ta cho bà đây, lúc đó bà nói ta rất có tiền đồ.” Ninh Thư nhàn nhạt nói.

Mất tam giác của ma ma quản sự tức khắc ác liệt, “Bà đây thu bạc của ngươi khi nào hả?”

Ninh Thư: ...

Được rồi, lão ma ma này già quá hóa đại, chuyện gì cũng không nhớ rõ, Ninh Thư cười lạnh một tiếng nói:

“Coi như cho bà tiền mua quan tài vậy.”

“Ngươi cứ nhiên dấm trừ bà đây?” Sắc mặt ma ma quân sự khó coi, “Chẳng qua là một con ma lem, ngươi cho rằng thiếu gia còn có thể cho ngươi phục chức, đúng là một tiện bại hoại.”

“Bà mới là tiện bại hoại, dám nói tiểu thư nhà ta là tiện bại hoại, ngươi có biết tiểu thư nhà ta có thân phận gì không? Cứ nhiên dấm bắt tiểu thư nhà ta làm việc dơ bẩn như vậy.” Nguyệt Lan héch bộ ngực của mình, cực kỳ có khí thế, ma ma quân sự đều bị hù dọa rồi.

Dù sao cũng là thị nữ nhà Thừa Tướng, gặp qua nhiều sự đời.

Ninh Thư dựng thẳng ngón tay cái với Nguyệt Lan, Nguyệt Lan lập tức cười với Ninh Thư, thoáng cái liền phá nát khí thế vừa rồi.

Sắc mặt ma ma quân sự không tốt bỏ đi, ánh mắt nhìn Ninh Thư đặc biệt âm tàn.

Nữ chính gặp nạn, luôn có một hai pháo hôi độc ác như này muốn đối phó với nữ chính, Ninh Thư tuyệt đối không thừa nhận mới vừa rồi là mình tìm chết.

Ý vào chuyện mình là nữ chủ không chỗ cõ kị, dù sao cũng không chết được, chỉ cần không bị bảy tên nam nhân kia đè thì coi như hoàn thành nhiệm vụ, giúp Mộc Yên La thoát khỏi những nam nhân kia, thoát khỏi kết cục ập.

Nói thật Ninh Thư tình nguyện chơi đùa với những pháo hôi người qua đường giáp NPC này, sống chung với nam nữ chủ, tùy thời đều có thể bị đẩy đến nguy hiểm, ví như hiện tại đối diện nàng chính là nước tiểu đêm và cái bô, hoàn toàn không cần lo lắng bị nam chủ đè.

Nguyệt Lan bịt mũi nói với Ninh Thư: “Tiểu thư, thật sự chúng ta phải làm việc này sao? Thật sự quá thú vị a.”

Ninh Thư phui tay, nhàn nhạt nói: “Tiểu thư nhà ngươi cao quý lãnh diễm như thế, bô dáng phong hoa tuyệt đại như thế, sao có thể làm loại việc này đây, giặt quần áo so với việc này cũng ưu nhã hơn một chút đi.”

“Tiểu thư vậy chúng ta đi đi, không phải tiểu thư nói muốn chu du khắp nơi sao? Hiện tại chúng ta đi thôi, tiểu thư người thôi còi, để ám vệ mang chúng ta đi.” Nguyệt Lan tận lực nín thở không hô hấp, khuôn mặt ghen đến mức đỏ bừng.

Ninh Thư dùng góc bốn mươi lăm độ tươi đẹp mà ưu thương nhìn lên trời, phối hợp với gương mặt hoàn toàn thay đổi, khỏi nói có bao nhiêu tạo nghiệt.

“Tiểu thư nhà ngươi còn có việc phải làm, rất nhanh sẽ xong thôi.” Thanh âm thô dát của Ninh Thư vang lên.

Nguyệt Lan: ...

“Nô tỳ hoàn toàn không hiểu được tiểu thư muốn làm gì?” Nguyệt Lan kiên định gật đầu, “Tiểu thư đi đến nơi nào, nô tỳ liền đi theo tới đó.”

Nước mắt Ninh Thư thoáng cái rơi xuống, nói: “Cái mùi này quá xông mũi.” Mùi phân u-rê thật mất hồn a.

“Đúng vậy.” Nguyệt Lan cũng lau nước mắt nói.

“Tiểu Hồng, tiểu thư nhà ta tìm người.” Một nha hoàn cách xa xa gọi to Ninh Thư.

Ninh Thư nhìn thấy người đến là nha hoàn bên người Lý Vũ Phi, trong đầu tức khắc hiện các loại sách lược âm mưu, ví dụ như hiện tại Lý Vũ Phi thấy nàng bị Tề Sanh chán ghét, sau đó muốn tìm đủ loại lý do tra tấn nàng.

Hừ đi dung mạo của nàng?!

“Tiểu Hồng, người nhanh tới đây.” Nha hoàn thấy Ninh Thư bất động, lại không dám đi qua bên này, có hơi tức giận muốn học máu quát Ninh Thư.

Ninh Thư đi qua, mang theo một cỗ mùi dày đặc, tức khắc xông đến khiến nha hoàn thiếu chút nữa cũng nôn ra, vội vàng nói một câu tiểu thư tìm người rồi bỏ chạy.

Ninh Thư không nghĩ ra Lý Vũ Phi tìm mình có mục đích gì.

Ninh Thư cũng không có rửa mặt liền đổi hướng đi đến viện của Lý Vũ Phi, từ khi tới Tề phủ, Ninh Thư phát hiện trên người có đủ loại mùi thú vị, hơn nữa hiện tại còn có mùi phân u-rê ban này, càng thêm mất hồn.

Ninh Thư vừa đi vào phòng, Lý Vũ Phi liền lập tức bịt kín mũi, quát Ninh Thư: “Mùi gì vậy?”

“Ngươi trước đi tắm rửa một chút, ta có chuyện muốn nói với ngươi, sau khi tắm thoa chút phấn thơm.” Lý Vũ Phi gất gao cau mày nói.

Trong lòng Ninh Thư càng thêm nghi hoặc, rốt cuộc là muốn làm gì nha?

Chẳng lẽ Lý Vũ Phi muốn làm bạn tốt với nàng? Chuyện này không có khả năng, trên người nữ chủ mang theo quang sáng làm nữ nhân đều ghen ghét, sẽ khiến người ta không biết làm sao lại khó chịu với nữ chủ, sau đó tìm nữ chủ gây phiền toái.

Nàng một pháo hôi trở thành nữ chủ, quang sáng này liền biến mất?

Điều này không khoa học, cái này không công bằng, dầu gì nàng cũng là nữ chủ phải không.

Ninh Thư đổi hướng quay về rửa mặt, sau đó theo yêu cầu của Lý Vũ Phi, thoa chút phấn thơm trên người, thoa hân một hộp.

Hiện tại Ninh Thư rất thơm, vô cùng thơm, thơm đến gay mũi.

Ninh Thư mang theo mùi thơm đậm đặc vào phòng, trực tiếp làm Lý Vũ Phi hắt xì một cái, che mũi lại hỏi:

“Rốt cuộc ngươi thoa bao nhiêu phấn thơm, có phải ngươi không ngủ được mùi hương trên người mình hay không?”

“Nô tỳ có thể ngủ được mà, rất thơm nha, Vũ Phi tiểu thư người ngủ thử xem. . .” Ninh Thư đi đến trước mặt Lý Vũ Phi, giơ cánh tay đến gần mũi Lý Vũ Phi.

Lý Vũ Phi đen mặt lui về phía sau một bước, sắc mặt có chút khó coi nói: “Tiểu Hồng, ta kêu ngươi tới là có chuyện muốn hỏi ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 152: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (31)

Edit: Akito

Ninh Thư có chút kinh ngạc, Lý Vũ Phi có sự tình gì không rõ muốn hỏi nàng, Ninh Thư tới gần Lý Vũ Phi hỏi: “Vũ Phi tiểu thư có chuyện gì muốn hỏi nô tỳ sao?”

Lý Vũ Phi tức khắc lui về phía sau một bước, bật mũi hỏi: “Ngươi là thị nữ bên người Sanh ca ca, vậy ngươi có biết người Sanh ca ca thích là ai hay không?”

Ninh Thư chớp chớp đôi mắt gấu trúc, nhướn đôi lông mày vừa thô vừa to giống như sâu róm, kinh ngạc nói: “Vì sao Vũ Phi tiểu thư lại hỏi như vậy, người là chân ái của thiếu gia, không phải, ý nô tỳ là Vũ Phi tiểu thư là người thiếu gia vừa ý.”

Ninh Thư nói lấy lòng Lý Vũ Phi, trên mặt Lý Vũ Phi lộ vẻ tươi cười, xinh đẹp lờm Ninh Thư, Ninh Thư bị ánh mắt của nàng chọc đến rung mình một cái, nàng cũng không phải Tê Sanh, làm gì lại lộ ra mị thái như thế với nàng?

“Đương nhiên ta biết trong lòng Sanh ca ca có ta.” Khuôn mặt Lý Vũ Phi đỏ ửng

Ninh Thư: ...

Kêu người ta tới chính là để nói những lời này? Muốn đã kích nàng sao?

“Nhưng mà...” Nụ cười trên mặt Lý Vũ Phi tiêu tán một ít, nhìn Ninh Thư nói: “Nhưng ta cảm thấy trong lòng Sanh ca ca còn có người khác, ta nhạy bén cảm giác được.”

Trực giác của nữ nhân thực đáng sợ, hơn nữa đều là sự thật.

Ninh Thư xua xua tay nói: “Vũ Phi tiểu thư người suy nghĩ nhiều, người có loại cảm giác này đơn giản là vì chuyện ấy.”

“Chuyện ấy là chuyện gì?” Lý Vũ Phi cau mày nhìn Ninh Thư.

Ninh Thư thẹn thùng dậm chân, bụm mặt nói: “Ai ui, Vũ Phi tiểu thư người hiểu mà.”

Về mặt Lý Vũ Phi đen lại, nói: “Có cái gì cứ việc nói thẳng.”

“Khụ...” Đầu tiên Ninh Thư ho khan một tiếng, sau đó nói: “Có phải Vũ Phi tiểu thư cảm thấy chuyện giường chiếu có chút nhạt nhẽo hay không, cảm thấy thiếu gia chán ghét người?”

“Nha đầu này nguoi đang nói cái gì vậy.” Mặt Lý Vũ Phi tức khắc bạo hồng, cả người ngượng ngùng không chịu nổi.

Ninh Thư: thời điểm bạch bạch bạch cũng không thấy nguoi thẹn thùng, bộ dạng thẹn thùng này thật làm người ta đau trứng.

“Nam nhân mà, không phải đều yêu thích mới lạ sao?” Ninh Thư há bồn máu mồm to cười đáng khinh với Lý Vũ Phi, Lý Vũ Phi nhìn Ninh Thư, hỏi: “Nguoi có biện pháp gì?”

“Muốn bắt được tâm nam nhân, phải làm cho nam nhân đối với người muốn ngừng mà không được.” Ninh Thư như bà cụ non nói.

Lý Vũ Phi nhìn Ninh Thư, nói: “Thế nào là muốn ngừng mà không được, ta cảm thấy nguoi rất có kinh nghiệm.”

“Phốc... Khụ khụ, Vũ Phi tiểu thư nguoi thật đáng ghét.” Ninh Thư dùng khăn bịt mắt, “Chuyện bình thường thôi mà.”

Lý Vũ Phi nheo mắt, “Nếu đã như vậy, sau này nguoi sẽ là thị nữ bên người ta, ta sẽ nói với Sanh ca ca.”

Chuyển biến như thần, sao nàng lại trở thành thị nữ của Lý Vũ Phi rồi.

Cuộc đời nhấp tới nhấp lui cũng chỉ như thế này thôi, ban đầu nghĩ rằng mình còn phải đi về rửa bỏ đây này.

“Nói đi, nói cho ta biết tất cả kinh nghiệm của nguoi.” Lý Vũ Phi nói hết sức chân thành: “Chỉ cần sự tình được giải quyết, ta sẽ không bạc đãi nguoi.”

Ninh Thư: ...

Da đầu căng lên.

Ninh Thư cười đáng khinh vô cùng, vỗ vỗ bộ ngực của mình, giọng điệu khí phách nói: “Chuyện này Vũ Phi tiểu thư cứ giao cho nô tỳ xử lý, nô tỳ nhất định sẽ xử lý thỏa đáng.”

Lý Vũ Phi cực kỳ cao ngạo ừ một tiếng.

Buổi tối Tề Sanh tới tìm Lý Vũ Phi, nhìn thấy Ninh Thư đứng ở cạnh cửa, lạnh giọng hỏi: “Sao nguoi lại ở đây, nguoi không phải nha hoàn thô sử sao, thế nào lại ở chỗ này?”

Ninh Thư nhàn nhạt nói: “Hiện tại nô tỳ là thị nữ của Vũ Phi tiểu thư.”

Lý Vũ Phi đi tới, dịu dàng nói với Tề Sanh: “Sanh ca ca, Vũ Phi thấy nha đầu này rất thú vị, liền lưu nàng ở bên người, Sanh ca ca sẽ không trách Vũ Phi chứ.”

Tề Sanh cầm tay Lý Vũ Phi, thâm tình nói: “Chỉ là một nha hoàn, mọi vui vẻ là được, chẳng qua nha hoàn này rất đần độn, làm việc luôn không đàng hoàng, lớn lên còn tạm chấp nhận như vậy, mọi nên lần nữa chọn lại thị nữ tốt một tí.”

“Sanh ca ca, huynh đối với Vũ Phi thật tốt, Vũ Phi nghĩ cả đời này, Vũ Phi không thể rời khỏi huynh nữa rồi.” Lý Vũ Phi tựa vào lồng ngực Tề Sanh.

Ninh Thư ở bên cạnh đứng nhìn, như nơi không người mà chàng chàng thiếp thiếp như thế, có cân nhắc đến cảm thụ trong lòng của người bên cạnh hay không, bẽ lũ tú ân ái nên bị thiếu chết.

Lý Vũ Phi đưa mắt ra hiệu với Ninh Thư, Ninh Thư vô cùng thức thời đi ra ngoài, lại còn quan tâm đóng cửa lại, sau cùng đứng ở ngoài cửa.

Trong phòng, Lý Vũ Phi cởi bỏ quần áo, lộ ra da thịt trắng như tuyết, mặc phía trên không phải là yếm, mà là nội y của hiện đại, phía dưới mặc quần lót, eo thon chân mảnh, sóng cả mảnh liệt khỏi nói có bao nhiêu dụ hoặc, Tề Sanh đang uống trà ‘phụt’ một tiếng phun ra ngoài, ngo ngác nhìn Lý Vũ Phi.

Tư thái Lý Vũ Phi quyến rũ vũ mị đi đến trước mặt Tề Sanh, ngồi ở trên đùi Tề Sanh, “Sanh ca ca, đây là Vũ Phi đặc biệt chuẩn bị, huynh thích không?”

Tề Sanh cảm thấy mũi mình có hơi ngứa, hấp tấp vùi đầu vào ngực Lý Vũ Phi, trên mặt Lý Vũ Phi hiện lên vẻ đắc ý, đây là lần đầu tiên nàng thấy Tề Sanh hưng phấn như thế này.

“Sanh ca ca, Vũ Phi còn chuẩn bị một kinh hi nữa.” Lý Vũ Phi càng thêm vũ mị.

Tề Sanh thở phì phò trầm thấp nói: “Kinh hi gì, hiện tại huynh đã rất kinh hi rồi, mọi mọi ngoan, mọi thật đẹp.”

Trong lòng Lý Vũ Phi càng thêm xác định phương pháp của Tiểu Hồng là đúng, vì thế lấy cái roi từ trong hộp, dưới biểu tình không thể hiểu được của Tề Sanh, Lý Vũ Phi dùng tư thái quyến rũ quất một roi vào Tề Sanh.

Ở bên ngoài Ninh Thư nghe thấy một hồi kêu rên tê tâm liệt phế của Tề Sanh, ngay sau đó rít gào, “Lý Vũ Phi, mọi làm gì, mọi quất ta làm gì.”

Lý Vũ Phi vô cùng ủy khuất nói: “Sanh ca ca không cao hứng sao?”, thanh âm Lý Vũ Phi càng thêm ủy khuất, “Vũ Phi vì Sanh ca ca mặc kiểu quần áo này, còn dùng roi đều vì muốn gia tăng tình thú.”

“Căn bản không cần roi, á... Muội đừng tay.”

“Sanh ca ca, chẳng lẽ huynh không yêu Vũ Phi sao? Vũ Phi vì yêu huynh, mới thay đổi như thế này, Sanh ca ca, như vậy rất kích thích.” Lý Vũ Phi một bên nói, một bên vung roi.

“Vũ Phi, muội trước buông roi, đương nhiên ta biết muội yêu huynh, huynh cũng yêu muội, không cần dùng roi, á...”

Trong phòng tiếng kêu rên của Tề Sanh và tiếng roi hỗn loạn chung một chỗ, Ninh Thụ từ khe cửa nhìn xem hai người.

Tựa hồ quá hưng phấn, hai người liên tục tiếp bắt đầu ở trên mặt đất, cũng không chê mặt đất lạnh, chiến đấu cực lực hăng hái, Tề Sanh tấn công vô cùng mãnh liệt, khiến Lý Vũ Phi dưới thân kêu đến đặc biệt khoa trương, đầy nhịp điệu, ngay cả bên ngoài sân cũng có thể nghe được động tĩnh bên trong.

Chắc chắn chắc, nói nhỏ thôi có được hay không, đoán chừng toàn bộ người của Tề phủ đều biết được các người đang bang, quả thực không có một chút tiết tháo, còn không cảm thấy thẹn một tí nào.

Ninh Thụ từ khe cửa nhìn thấy trên người Tề Sanh có vết roi đỏ tím, Ninh Thụ cực kỳ tiếc nuối lắc đầu, loại roi này còn chưa có gắn móc câu, nếu có gắn móc câu lại ngâm trong nước muối ớt cay một lát, quất ở trên người Tề Sanh, kia mới cảm thấy sáng khoái đây.

Nếu để cho tự mình tới quất thì tốt a.

Ài, trong lòng Ninh Thụ quá phiền muộn, đột nhiên quá tưởng niệm thời điểm sức lực vô cùng lớn của mình trước kia.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (32)

Edit: Akito

Ninh Thụ đứng ở bên ngoài đến hai chân đều đã tê rần, bên trong vẫn đang điên loạn đảo phượng, trước đó Ninh Thụ còn hoài nghi điểm chí mạng của Tề Sanh xảy ra chuyện gì, hiện tại xem ra vẫn rất uy vũ, điểm chí mạng của nam chủ sao có thể xảy ra chuyện gì đây.

Ninh Thụ rũ đôi chân tê dại của mình, chợt nghe thấy cửa ‘két’ một tiếng mở ra, ngẩng đầu liền trông thấy Tề Sanh chó đội lốt người đi ra, sắc mặt ửng hồng, biểu tình trong vui sướng lại xen lẫn tức giận, dù sao cũng rất khó hình dung.

Tề Sanh nhìn thoáng qua khuôn mặt xấu xí của Ninh Thụ, giọng có hơi khàn nói: “Về sau khi thiếu gia tới chỗ này, người đều chỉ có thể đứng ở ngoài cửa, bốn thiếu gia không muốn nhìn thấy mặt người.”

Ninh Thụ: mẹ nó ta muốn nhìn thấy mặt người chắc?

Ninh Thụ cúi đầu không nói gì, Tề Sanh hừ lạnh một tiếng liền rời đi.

Ninh Thụ đi vào trong phòng, liền ngửi thấy một cổ mùi tình dục nồng đậm, Lý Vũ Phi lười biếng ngồi ở trên ghế, bộ y phục chỉ choàng ở trên người, vẻ mặt đều là nồng đậm thỏa mãn và dư vị, tựa hồ vẫn còn đang thưởng thức.

Ninh Thụ che đôi mắt lại, bà nó thật sự quá bản, đúng là một thế giới không có tiết tháo mà.

Lý Vũ Phi mở hai mắt, nhìn thấy Ninh Thụ, cười với Ninh Thụ, nói: “Biện pháp của người dùng rất tốt, ta chưa từng thấy qua Sanh ca ca hưng phấn như thế, nhiệt tình cuồng dã tựa như muốn ăn ta luôn vậy, đến bây giờ chân ta vẫn còn mềm nhũn.”

Đừng nói nữa, xin người đừng nói nữa, người thuần khiết như nàng không thích hợp nghe được những lời nói này.

Ninh Thụ vội vàng dời chủ đề nói: “Sao thiếu gia không ở lại qua đêm?”

Lý Vũ Phi nói chuyện mang theo giọng mũi dày đặc, biểu tình có hơi ngượng ngùng nói: “Ta và Sanh ca ca còn chưa có thành thân, lưu lại qua đêm không hợp lễ nghi.”

Ninh Thụ: ...

Đúng là tự coi quần áo đánh rắm, động tình như vậy mỗi người trong Tề phủ đều biết các người đang làm chuyện ấy, hiện tại lại muốn ra vẻ tuân thủ nghiêm ngặt lễ nghi sao?

Đừng làm như vậy.

Ninh Thư méo mặt nhìn Lý Vũ Phi, trên mặt Lý Vũ Phi dường như còn vương lại khoái cảm mấy đời mới có, nhắm mắt lại đi ngủ.

Ninh Thư: tốt xấu gì cũng lên giường ngủ đi chứ, ngủ trên sàn nhà trơn bóng thật sự rất thoải mái sao?

Ninh Thư xoay người rồi đi, ngay cả cửa cũng không đóng.

Quay về phòng, Nguyệt Lan vội vàng tiến tới hỏi Ninh Thư: “Tiểu thư, nữ nhân kia có làm gì người không?”

“Không có chuyện gì, tiểu thư nhà người vẫn tốt.” Ninh Thư cảm thấy rất mệt, vừa nằm lên giường liền ngủ luôn.

Ngày hôm sau lúc Ninh Thư đang ngủ ngon lành, lại bị người kéo ra khỏi giường, Ninh Thư mở to mắt, thấy người đến là nha hoàn bên người Lý Vũ Phi, tức khắc nói: “Đại tỷ, rốt cuộc có chuyện gì lại không để người ta ngủ đây?”

Tiểu nha hoàn nói: “Hiện tại đã lúc nào rồi, người còn ngủ, tiểu thư có việc tìm người.”

Ninh Thư bĩu môi, theo tiểu nha hoàn đi gặp Lý Vũ Phi, toàn thân Lý Vũ Phi tựa như được bao phủ trong dòng sông xinh đẹp, làn da trắng nõn, vừa thấy chính là được người làm cho thoải mái.

Xác thực chính là diễm quang bắn ra bốn phía.

“Tiểu Hồng, lại đây, thưởng cho người.” Lý Vũ Phi đưa cho Ninh Thư một túi tiền, Ninh Thư mở ra xem, là hai thỏi bạc nặng trĩu đấy, Ninh Thư nhanh chóng cất bạc đi, ngu hay sao mà không lấy.

“Lần này người làm rất tốt.” Lý Vũ Phi nói, “Đêm qua ta thấy Sanh ca ca không thích dùng roi cho lắm, có phương pháp khác không?”

Ninh Thư nhướn đôi lông mày thô to, nói: “Không thích roi, vậy thì không kích thích, vẫn nên dùng roi, nhưng lần này không phải người đánh thiếu gia, mà để thiếu gia đánh người, những việc này phải chậm rãi tiếp xúc, chờ khi thiếu gia yêu thích phương thức kích thích này, đối diện với nữ nhân khác sẽ không có hứng thú gì, về sau tâm tự nhiên sẽ đặt ở chỗ của Vũ Phi tiểu thư.”

“Vậy người chuẩn bị giúp ta.” Lý Vũ Phi nói.

Ninh Thư gật gù đầu.

Ninh Thư nghĩ Tề Sanh sẽ không tới tìm Lý Vũ Phi, dù sao đêm qua kêu gào thê thảm như thế, nhưng Tề Sanh vẫn tới, nhìn thấy Lý Vũ Phi xinh đẹp vô cùng, vẻ mặt rồi rắm.

Ninh Thư cảm thấy trong xương cốt Tề Sanh vẫn có tiềm chất **.

Chính Tề Sanh cũng cảm giác được, roi quất vào trên người, nóng rát đến rùng mình, vừa đau lại vừa mang theo vui thích, loại cảm giác kỳ quái này khiến Tề Sanh cảm thấy rất kỳ lạ, cảm giác dường như được thể nghiệm một loại vui thích.

Cho nên rồi rắm hồi lâu, Tề Sanh vẫn đi tìm Lý Vũ Phi, chiến trường bên trong lại tiến hành phương thức mới.

Ngon nén nhỏ giọt trên lồng ngực, biểu tình của Tề Sanh tựa thống khổ tựa vui thích, vung vẩy roi trong tay, quất đến mức Lý Vũ Phi ngã quỵ trên mặt đất, tứ chi chạm đất, roi quất lên làn da trắng nõn của Lý Vũ Phi, nháy mắt hiện lên vết roi đỏ tím, làm cho Tề Sanh cảm giác máu nóng đều vọt lên trên óc, như muốn nổ tung, cả người đều như bị sấm đánh, tê bảo toàn thân run rẩy như bị điện giật.

Lý Vũ Phi đau đớn kêu rên, nhưng Tề Sanh càng thêm hưng phấn, không ngừng quất vào Lý Vũ Phi.

Ninh Thư đứng ở ngoài từ khe cửa nhìn hình ảnh cấp độ hạn chế bên trong, đây coi như là nòng giúp hai người này mở ra cánh cửa thế giới mới phải không.

Không cần quá biết ơn nàng.

Thời gian kế tiếp, Lý Vũ Phi và Tề Sanh dường như làm không biết mệt, mãnh liệt ngoài dự đoán của Ninh Thư.

Chuyện này, mẹ nó chuyện này cũng có thể sao?! Quả nhiên là thế giới thật vẫn không có logic, chỉ cần một đốm lửa nhỏ là có thể cháy thành lửa lớn, rất có cảm giác không dùng lại được.

Lý luận tri thức trong đầu Ninh Thư đều nói cho Lý Vũ Phi hết rồi, sau đó Lý Vũ Phi và Tề Sanh tự mình nghĩ ra nhiều phương pháp đa dạng mới, Ninh Thư thấy những hình ảnh đó cũng tròn mắt há hốc mồm.

Buộc chặt, làm đồ vật phía dưới bị tắc nghẽn, Ninh Thư nhìn thấy có hơi buồn nôn rồi, quả thực là, người ta ác chỉ cần một tí chỉ dẫn liền bộc phát khả năng ra ngoài. . .

Ninh Thư quyết định rút lui, thấy Tề Sanh và Lý Vũ Phi chơi thật sự cao hứng như thế, vậy thì để hai người này ở bên nhau cả đời đi.

Buổi tối, Ninh Thư ghé vào bên ngoài tường viện, quan sát phòng của Lý Vũ Phi, trong phòng đèn đuốc sáng trưng.

Ninh Thư đang chờ kinh hi, chờ tới khi có kinh hi rồi, Ninh Thư liền lập tức lóe người.

“Tiểu thư, người xong chưa vậy, nô tỳ chịu không nổi nữa.” Nguyệt Lan thờ phỉ phò nói, cổ sức nắm chặt cổ chân Ninh Thư trên vai mình, đề phòng Ninh Thư ngã xuống.

“Xong ngay, xong ngay đây, vất vả thân ái rồi.” Ninh Thư đứng trên vai Nguyệt Lan, nhìn chăm chăm vào phòng Lý Vũ Phi, ngay sau đó chợt nghe âm thanh kêu rên khác với ngày thường của Lý Vũ Phi, tiếng kêu rên này bao lấy thống khổ vô hạn, âm thanh này không giống với âm thanh tựa thống khổ tựa vui thích lúc trước.

Ninh Thư tức khắc muốn ngửa mặt lên trời cười to, thanh âm thống khổ vẫn đang vang lên, Ninh Thư từ trên vai Nguyệt Lan nhảy xuống, vội vàng nói với Nguyệt Lan: “Ai ôi, bé ngoan của ta thật là vất vả.”

Ám vệ một thân hắc y che mặt nhìn Ninh Thư và Nguyệt Lan nói: “Tiểu thư, nếu người muốn nhìn cái gì, hoàn toàn có thể ngồi ở trên tường viện, hà tất gì phải đạp lên trên vai người khác đây.”

Ninh Thư cảm thấy ám vệ ca ca đang đau lòng cho Nguyệt Lan, cho nên mới nói như thế, vội vàng dùng khuỷu tay đụng đụng Nguyệt Lan, về mặt Nguyệt Lan không thể hiểu được nhìn Ninh Thư.

“Tiểu thư, rốt cuộc người đang xem gì vậy?” Nguyệt Lan hỏi Ninh Thư.

Ninh Thư phát phát tay, “Tiểu hài tử không thích hợp biết chuyện này, chúng ta đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 154: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (33)

Edit: Akito

Ba người Ninh Thư thừa dịp ban đêm rời khỏi Nghi thành, gian phòng đèn đuốc sáng trưng trong Tề phủ máu me mà gọi cảm.

Trong tay Tề Sanh cầm roi, quát Lý Vũ Phi trên mặt đất, khắp người Lý Vũ Phi đều là vết roi, máu tươi đầm đìa, trong miệng rên rỉ không ngừng, kêu Tề Sanh: “Sanh ca ca, đừng đánh nữa, Vũ Phi đau quá a.”

Lý Vũ Phi cảm giác thời điểm bị roi quát vào đau đến co rút, mỗi lần đều cảm giác như bị câu đi một mảnh da thịt.

Đôi mắt Tề Sanh đỏ ngầu, càng thêm hưng phấn, miệng thở hên hên an ủi Lý Vũ Phi: “Không sao đâu, có phải cảm thấy rất thoải mái hay không, Vũ Phi, bây giờ huynh càng ngày càng yêu muội, rất rất yêu muội yêu đến hận không thể quát chết muội.”

Trong lòng Lý Vũ Phi cực kỳ tức giận, bị đánh ra hỏa khí, thân thể đau muốn chết, toàn thân máu chảy đầm đìa cười quỵn rũ với Tề Sanh, hít khí lạnh nói: “Sanh ca ca, đưa roi cho Vũ Phi.”

Lý Vũ Phi sau khi nhận lấy roi liền quát một trận mãnh liệt vào Tề Sanh, Tề Sanh vừa thống khổ lại hừng thụ, cuối cùng cả hai người máu chảy đầm đìa ôm lấy nhau, đủ kiểu kích động.

...

Ninh Thư nhàn nhã ngồi trong xe ngựa huyết sáo, nhìn về phía Nghi thành, trong lòng hết sức cao hứng, phỏng chừng một thân da thịt tuyết trắng của Lý Vũ Phi sẽ bị hủy, về phần mặt có thể bị roi quát trúng hay không, Ninh Thư cũng không biết.

Cái roi này là nàng cố ý làm ra, gắn thêm móc câu rất nhỏ, hơn nữa cái roi này còn được ngâm trong nước muối ớt cay, bị roi quát trúng, đoán chừng miệng vết thương còn bị nhiễm trùng, lưu lại sẹo chẳng qua là chuyện bình thường thôi.

Trong lòng Ninh Thư vẫn nhớ rõ Mộc Yên La là bị Lý Vũ Phi hủy dung, chuyện này xem như có thù báo thù.

Ninh Thư lau phần son dày nặng trên mặt mình, cảm giác đầu cũng nhẹ hơn vài cân, quả thực cảm thấy rất thoải mái, Ninh Thư lại tiếp tục huyết sáo.

“Tiểu thư, người có thể dừng thôi nữa không?” Nguyệt Lan ghen đỏ một khuôn mặt nói.

Ninh Thư hỏi: “Làm sao vậy?”

“Người thổi làm nô tỳ muốn đi nhà xí rồi.” Nguyệt Lan lấp bắp nói.

Nguyệt Lan vừa dứt lời, xe ngựa liền ngừng lại, Ninh Thụ bốn cọt nói với Nguyệt Lan: “Thấy ám vệ ca ca biết quan tâm đấy.”

Khuôn mặt Nguyệt Lan nghen đến ngày càng đỏ, vén màng đi ra ngoài, bụng Ninh Thụ cũng ‘ọt ọt’ một tiếng, nói với Nguyệt Lan: “Đi cùng đi, tiểu thư người cũng hơi bị tiêu chảy, phỏng chừng do buổi tối ăn nhiều chân gà quá.”

Ninh Thụ ngồi xôm bên cạnh Nguyệt Lan, hai người nói chuyện phiếm, Ninh Thụ nói với Nguyệt Lan: “Cô nương, tuổi người không nhỏ, có nghĩ tới muốn sống an ổn một nơi hay không, chạy theo tiểu thư nhà người như vậy cũng không phải chuyện tốt.”

“Nô tỳ sẽ luôn đi theo bên người tiểu thư, tiểu thư đi nơi nào nô tỳ liền đi nơi đó.” Nguyệt Lan bịt mũi lại nói: “Tiểu thư, về sau người nên ít ăn thịt, cảm thấy gần đây dạ dày của người có chút không tốt, có hơi thúi.”

Ninh Thụ: ...

Nói lời như thế với một mỹ nhân không thấy tàn nhẫn sao, mỹ nhân đều là người không dính khói lửa phàm tục.

Ninh Thụ không tìm thấy thứ để chùi dít, sau cùng cay đắng mà dùng lá cây, cảm thấy cổ đại rất khổ cực, lần sau trực tiếp mua giấy Tuyên Thành lau.

Đường vân trên lá cây rất trát người.

Về tới xe ngựa, ám vệ đánh xe hỏi Ninh Thụ: “Bây giờ chúng ta đi nơi nào?”

“Để ta ngắm lại.” Ninh Thụ cũng không biết thư sinh dạy học bụng đầy kinh luân ở nơi nào.

Theo cốt truyện Tề Sanh tiền Mộc Yên La hơi thở thoi thóp bị hủy dung nhan đi, nhưng không nghĩ tới Mộc Yên La chân trước đi, chân sau Lý Vũ Phi liền phái thuộc hạ, muốn trực tiếp giết chết Mộc Yên La.

Mộc Yên La trượt chân rơi xuống vách núi, được một thư sinh cứu mạng, mang về nhà.

Cái thôn làng xó xỉnh kia ở nơi nào Ninh Thụ cũng không biết a, chẳng lẽ muốn nàng đi nhảy xuống vách núi một lần.

“Tiểu thư đi nơi nào?” Ám vệ hỏi.

Mẹ nó ta làm sao biết đi nơi nào, Ninh Thụ nói thẳng: “Đi thẳng con đường này, gặp ngã rẽ thì quẹo trái, sau đó cứ luôn quẹo trái, thấy có thôn trang thì đi vào.”

Ám vệ: ...

Ninh Thụ liền tùy hứng như vậy, vô luận thế nào, nam nữ chủ đều sẽ gặp được nhau.

Nguyệt Lan ưu sầu hỏi: “Tiểu thư, vạn nhất chúng ta bị lạc đường thì làm sao bây giờ?”

“Không sao đâu, luôn tồn tại một chút ánh sáng chỉ dẫn tiểu thư nhà người tiến tới con đường phía trước.” Ninh Thụ chống cằm nói.

Về mặt Nguyệt Lan ngơ ngác, lắc đầu, “Nô tỳ nghe không hiểu.”

Tựa hồ nhớ tới chuyện gì, Ninh Thụ nói với ám vệ: “Trên người người có giấy không?”

“Tiểu thư muốn giấy để làm gì?” Nguyệt Lan hỏi.

“Ta quen dùng giấy, ta dùng lá cây không quen.” Ninh Thụ nói.

Trong ánh mắt Nguyệt Lan lập tức thấm ra bọt nước, đau buồn bị thương nói: “Trước kia tiểu thư đều dùng giấy, hiện tại rơi vào tình trạng này, nếu lão gia biết được nhất định sẽ rất đau lòng, tiểu thư, dùng lá cây không thoải mái, không thì tìm cục đá nhẵn bóng, cũng thoải mái hơn so với lá cây nhiều.”

Ninh Thụ che mặt, chỉ mượn chút giấy chùi, vì sao lại dẫn ra đề tài dơ bẩn như vậy.

Cảm thấy cũng muốn điên rồi.

Ninh Thụ và Nguyệt Lan nói qua nói lại liền ngủ gật, dựa lưng vào nhau ngủ thiếp đi, cảm giác tiếng vó ngựa lạch cạch vô cùng có tiết tấu, đã ngoại vào ban đêm rất yên tĩnh, ngẫu nhiên có hai tiếng chim kêu quái dị.

“Đinh, leng keng, đinh đinh đinh, giá trị ngược Lý Vũ Phi +100, giá trị ngược Tề Sanh +100.” Thanh âm 2333 vang lên trong đầu Ninh Thụ.

Ninh Thụ duỗi eo, lộ ra biểu tình sung sướng, giá trị ngược Lý Vũ Phi có một trăm, phỏng chừng vì phá hỏng làn da trên người nàng ta, về phần giá trị ngược Tề Sanh như thế nào có, Ninh Thụ cũng không biết.

Đoán chừng giống như Lý Vũ Phi làn da bị hùi, chắc chắc chắc ~

Kỳ thật có giá trị ngược Tề Sanh là vì ngày hôm sau hắn phát hiện không thấy thị nữ tên Tiểu Hồng, tìm khắp Tề phủ cũng không tìm được, trong lòng Tề Sanh liền có loại cảm giác buồn bã mất mát, loại cảm giác này không có quan hệ với tình yêu, mà là phát hiện mình bị lừa gạt bỏ lỡ một viên Minh Châu quý giá, tức giận muốn cào tâm cào phổi.

Trong lòng Tề Sanh suy đoán cái người tên Tiểu Hồng này nhất định chính là Mộc Yên La, đột nhiên bỏ chạy như thế, khiến cho lòng Tề Sanh rất tức giận, đi hỏi Lý Vũ Phi tiểu tâm phúc của người đầu, nhưng hiện tại Lý Vũ Phi đang vội vàng cứu vớt làn da của mình, toàn thân đều có vết roi bị nhiễm trùng sưng lên, nơi nào còn để ý đến chuyện của Tiểu Hồng.

Hơn nữa trong lòng Lý Vũ Phi cũng hận Tiểu Hồng, đạo cụ của bọn họ đều do Tiểu Hồng chuẩn bị, đột nhiên cái roi này có móc câu, còn bỏ thêm nhiều gia vị như vậy, hiện tại Tiểu Hồng lại bỏ chạy, bây giờ Lý Vũ Phi đều không nghĩ muốn nhắc tới Tiểu Hồng.

Tề Sanh tức giận muốn chết, lại không thể trực tiếp nói với Lý Vũ Phi Tiểu Hồng là Mộc Yên La, hiện tại

Tề Sanh vẫn còn luyến tiếc Lý Vũ Phi, đặc biệt là hai người có chung sở thích.

Trong lòng Tề Sanh đối với Mộc Yên La nhớ mãi không quên, thậm chí trong đầu còn ảo tưởng Mộc Yên La một thân da thịt trắng tinh không tỳ vết nằm dưới roi mình tràn ra đóa hoa máu, chỉ tùy tiện nghĩ một chút như vậy, Tề Sanh cũng cảm giác toàn thân run rẩy, trên mặt hiện lên thần sắc hưởng thụ.

Nghĩ nghĩ Tề Sanh càng hưng phấn hơn, kéo Lý Vũ Phi trên giường, sau đó lấy dây xích chó thắt ở trên cổ Lý Vũ Phi, nói với Lý Vũ Phi: “Nào, học một tiếng chó sủa.”

Vết thương trước đó trên người Lý Vũ Phi còn chưa lành, y phục cọ xát vào người liền nóng rất đau đớn, nhưng khi Lý Vũ Phi trông thấy bộ dạng tà mị của Tề Sanh, thân thể lại bắt đầu nóng lên, run rẩy phát nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 155: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (34)

Edit: Akito

Một đoàn người Ninh Thụ mò mẫm đi dạo, thời gian mò mẫm đi dạo hơi dài, Ninh Thụ có chút không biết làm sao rồi, tại sao lâu như vậy vẫn chưa tìm thấy thư sinh ca ca, lực hấp dẫn giữa nam nữ chủ chạy đi đâu rồi, cốt truyện quân chạy đi đâu rồi.

Ninh Thụ vén rèm, nói với ám vệ đang đánh xe: “Không có nơi nào nghỉ chân sao?”

Ám vệ dùng vải đen che mặt, chỉ có đôi mắt và cái trán vuông vức lộ ra bên ngoài, nhìn Ninh Thụ nói:

“Tạm thời chưa tìm thấy thôn trang nào.”

Ninh Thụ cau mày, Nguyệt Lan nói: “Tiểu thư, nếu không chúng ta quẹo phải đi, quẹo trái không tìm thấy thì quẹo phải.”

Ninh Thụ: ...

“Được rồi, có hơi mệt mỏi, dừng lều nghỉ ngơi đi.” Ninh Thụ phát tay nói.

Ám vệ nói: “Không cần phiền toái như vậy, không cần dừng lều, tiểu thư và Nguyệt Lan nghỉ tạm trong xe ngựa, ta tùy tiện tìm cái cây nghỉ ngơi là được rồi.”

“Nhưng mà ta không muốn ngồi xe ngựa nữa, đã ngồi xe ngựa lâu như thế, ta muốn nằm thẳng chân ngủ một đêm.” Khuôn mặt Ninh Thụ cay đắng nói, ở trong xe ngựa, cảm giác tay chân đều duỗi không thẳng, cảm thấy tầm quá mệt a.

Ám vệ dùng một loại ánh mắt ‘Người mắc bệnh công chúa’ nhìn Ninh Thụ, Ninh Thụ bị ám vệ ca ca nhìn như vậy có chút tức giận, nói: “Ở đây chỉ có ba người chúng ta, người bị mất làm gì, người có biết người làm như vậy rất hấp dẫn người khác hay không, chúng ta phải hạn chế nổi bật, bộ dạng người như muốn cướp của nhà giàu chia cho nhà nghèo, như thế nào làm chúng ta ân thân.”

Ám vệ không nói gì, cũng không kéo miếng vải đen xuống, sau đó liền đi tìm nơi dựng lều nghỉ ngơi.

Ninh Thụ bày một bộ dạng ôm lại trái tim bị tổn thương nói với Nguyệt Lan: “Ám vệ ca ca nhà người quá lãnh khốc a.”

Khuôn mặt Nguyệt Lan nghiêm túc nói: “Tiểu thư, ám vệ ca ca căn bản vốn không phải người nhà nô tỳ, là người nhà tiểu thư đấy.”

Ninh Thư: ...

Ám vệ vẫn tương đối có lòng thương yêu người, còn nướng một ít món ăn thôn quê cho Ninh Thư và Nguyệt Lan.

Ám vệ đưa món nướng không biết là gà hay là bò câu trong tay tới, Ninh Thư liền vội vươn tay muốn nhận lấy gà nướng, nhưng tay ám vệ lại chuyển hướng, đưa cho Nguyệt Lan.

Đầu tiên Nguyệt Lan sừng sốt, sau đó nhận lấy gà nướng, nhìn thấy Ninh Thư bộ dạng xấu hổ, liền đưa gà nướng cho Ninh Thư, nói: “Tiểu thư, nếu không người ăn trước đi.”

Da mặt Ninh Thư run rẩy, miễn cưỡng nói ra: “Không sao, người ăn đi, đây là ám vệ ca ca cho người.”

“Tiểu thư ăn đi.” Nguyệt Lan nói với Ninh Thư.

Ninh Thư: “Thật sự không cần.”

Nguyệt Lan: “Tiểu thư, người ăn đi, nô tỳ biết gần đây người thích ăn thịt nhất.”

Ninh Thư: “Không cần, người ăn đi, ám vệ ca ca cho người.”

Nguyệt Lan: “Nếu không thì chúng ta chia ra ăn.”

Da mặt Ninh Thư run rẩy kịch liệt, một con gà gầy không bao nhiêu thịt, lại còn chia ra, Ninh Thư nhét con gà vào trong miệng Nguyệt Lan, “Bảo người ăn thì ăn đi, nói nhảm nhiều lời như thế làm gì.”

Nguyệt Lan gặm gà nướng thơm ngào ngạt, nói với Ninh Thư: “Tiểu thư, vừa thơm vừa ngon, khó trách lão gia thích món ăn thôn quê như thế, rất thơm, tiểu thư người đợi một lát, ám vệ sắp nướng xong rồi.”

Ninh Thư nhìn chăm chăm gà nướng trong tay ám vệ, nuốt nước miếng, đột nhiên ám vệ ném gà nướng vào đồng lửa, sau đó mạnh mẽ rút kiếm ra, mũi kiếm chĩa vào nơi nào đó, quát lớn: “Kẻ nào?”

Nguyệt Lan quăng gà nướng ăn chỉ còn bộ xương trong tay đi, đại nghĩa lảng thiên che ở trước mặt Ninh Thư, học ngữ khí lạnh lùng của ám vệ ca ca, quát lớn: “Kẻ nào mau lẩn ra đây nhận lấy cái chết, đừng hòng thương tổn tiểu thư nhà ta.”

Ninh Thư: vì sao phải bại lộ thân phận của tiểu thư nhà người.

Ninh Thư vội vàng dùng khăn lụa che mặt, chỉ lộ ra đôi mắt.

Sau một hồi tiếng xột xoạt xột xoạt, một nam tử mặc áo bào xanh, trên lưng đeo giỏ tre, đi tới đây, chấp tay nho nhã lễ độ nói: “Không phải tiểu sinh cố ý quấy rầy mấy vị, chỉ là sắc trời có hơi đen, muốn mượn mấy vị đồ châm lửa.”

Ninh Thư hơi nheo mắt nhìn nam tử này, trời tối quá không thấy rõ lắm, nhưng xem cách nói chuyện văn nhã lịch sự, trong lòng có loại cảm giác mãnh liệt, tên này khẳng định là nam chủ quân.

Ninh Thư ho khan một tiếng, nói: “Gặp nhau chính là có duyên, thôi thì tráng sĩ lại đây uống chén nước đi.”

Nam tử áo bào xanh chấp tay văn nhã nói với Ninh Thư: “Đa tạ tiểu thư.”

Nam tử áo bào xanh buông giỏ tre sau lưng xuống, trong giỏ tre là một ít thảo dược, nhất thời Ninh Thư có hơi mê man, tên này là thư sinh hay là thần y nhà?

Ninh Thư nói với ám vệ: “Xem thử gà nướng trong đồng lửa còn có thể ăn được hay không, để vị tráng sĩ này ném thử món ngon.”

Ám vệ liếc mắt dò xét Ninh Thư, từ đồng lửa gạt ra một nắm gà nướng đen sì, nhìn thế này là không thể ăn nữa rồi.

Nam tử áo bào xanh vội vàng nói: “Không cần phiền toái huynh đài, tại hạ có lương khô của mình.” Nói xong liền móc ra bánh bột ngô, thấy ba người này đều nhìn mình chăm chăm, lại lấy ra mấy khối, nói với

Ninh Thư: “Là đồ ăn ở nông thôn, không biết cô nương ăn có quen hay không.”

“Không sao đâu.” Ninh Thư nhận lấy bánh bột ngô cắn một miếng, răng thiếu nửa gãy luôn rồi, mẹ nó thật cứng, cắn một miếng liền đưa bánh bột ngô cho Nguyệt Lan, nói: “Người cũng ném thử, lương thực phụ(1) nhuận tràng(2).”

(1) Lương thực phụ: ngô, khoai sắn, đậu.

(2) Nhuận tràng: giúp dễ tiêu hóa.

Nam tử áo bào xanh nghe thấy lời bình luận của Ninh Thụ, có hơi không vui nhứt mảy, bắt quá sau cùng cũng không nói gì thêm.

Nguyệt Lan nhận lấy bánh bột ngô cắn một miếng, sau đó lại đưa bánh bột ngô cho ám vệ, ám vệ cắn một miếng, cắt bánh bột ngô đi, nhàn nhạt nói: “Bánh bột ngô này rất hiếm đấy.”

Nam tử áo bào xanh vội vàng khoát tay, nói: “Không hiếm đâu, chẳng qua là một ít thô thực ở nông thôn, ba người thích là tốt rồi.” Nói xong liền gặm bánh bột ngô, lại lấy nước từ trong giỏ tre ra.

Ba người Ninh Thụ sững sờ mà nhìn hấn từng miếng từng miếng gặm bánh bột ngô, rằng thật khỏe.

Ninh Thụ ho khan một tiếng hỏi: “Cái kia, xin hỏi tôn tính đại danh của tráng sĩ?”

Nam tử áo bào xanh đối với kiểu xưng hô tráng sĩ này tựa hồ có hơi phản cảm, buông bánh bột ngô chấp tay nho nhã nói: “Tiểu sinh kêu Ôn Như Hòa.”

Nga, là thư sinh sao, đúng là đi mòn giày sắt chẳng tìm thấy, đến khi gặp được chẳng tốn công, quả nhiên có lực hấp dẫn giữa nam nữ chủ, nam chủ tự nhiên đưa tới tận cửa.

Ninh Thụ lập tức kéo lấy tay Ôn Như Hòa, khiến Ôn Như Hòa thoáng kinh ngạc, vội vàng tránh khỏi tay.

Ninh Thụ, cau mày nói: “Cô nương, nam nữ thụ thụ bất thân, thỉnh cô nương tự trọng.”

Ám vệ và Nguyệt Lan ở bên cạnh đều dùng ánh mắt quý dị nhìn Ninh Thụ.

Ninh Thụ cố gắng làm cho mình bài trừ ra hai giọt nước mắt nhỏ, giọng điệu kích động lại bị thương nói: “Biểu ca, muội là Cẩm Tương, Bạch Cẩm Tương a.”

Biểu ca?!!

Ánh mắt ám vệ và Nguyệt Lan càng thêm quý dị nhìn xem Ninh Thụ.

Biểu tình Ôn Như Hòa thì lại như bị sét đánh, sững sờ nhìn Ninh Thụ một lát, thanh âm run rẩy kèm theo không xác định, “Biểu muội?”

“Àn, là muội.” Ninh Thụ giòn giòn già già đáp lại.

Về mặt Ôn Như Hòa rất phức tạp, có đau thương, có kích động, lại có oán hận, còn có một tia hoài niệm và mền mọ khắc cốt, khuôn mặt đều vận vẽ.

“Ta thấy ngươi thay đổi rất nhiều?” Ôn Như Hòa có hơi hoài nghi nhìn Ninh Thụ, “Ngươi thật sự là biểu muội Cẩm Tương sao?”

“Là muội là muội chính là muội, muội là Bạch Cẩm Tương.” Ninh Thụ phi thường kiên định nói.

Nháy mắt về mặt Ôn Như Hòa liền méo mó, rít gào với Ninh Thụ: “Vậy ngươi trở về làm cái gì, trở về làm cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 156: Thệt văn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (35)

Edit: Akito

Ôn Như Hòa phi thường kích động, thân thể run rẩy gào thét với Ninh Thụ, thiếu chút nữa nước miếng cũng bắn tới trên người Ninh Thụ rồi, Ninh Thụ vội vàng lui về phía sau một bước, dùng một loại ngữ khí vô cùng đau thương nói: “Biểu ca, huynh vẫn còn trách Cẩm Tương sao?”

Sắc mặt Ôn Như Hòa rất khó coi, tức giận đến nói không nên lời.

Nguyệt Lan bên cạnh nhìn không nổi nữa, kéo Ninh Thụ qua một bên hỏi: “Tiểu thư, người khi nào thì đổi tên, người khi nào lại có một biểu ca ở xa như thế?”

Ninh Thụ vỗ vỗ đầu Nguyệt Lan, nói trấn an: “Ngoan, đừng nháo, tiểu thư nhà ngươi tự nhiên có dụng ý của tiểu thư nhà ngươi.”

Ánh mắt Ôn Như Hòa phức tạp nhìn Ninh Thụ, hỏi: “Lần này ngươi trở về làm gì?”

“Đĩ nhiên là trở về tìm biểu ca.” Ninh Thư theo lý thường hấn nên vậy nói.

Thoáng cái Ôn Như Họa tức giận đến thở hổn hển, đôi mắt đỏ đậm nhìn Ninh Thư, nói: “Ngươi cũng đã thành thân, ngươi còn trở về tìm ta làm gì, ngươi coi ta thành cái gì.”

Ách, trong chuyện này kỳ thật có một đoạn chuyện xưa tương đối rối rắm làm thay đổi vận mệnh của Ôn Như Họa cầu thí.

Chính là Ôn Như Họa và biểu muội có hôn ước mền mỗ lẫn nhau, hơn nữa Ôn Như Họa bụng đầy kinh luân, là một người phi thường có tài hoa, gia cảnh cũng tạm được, Ôn Như Họa hẹn ước chỉ cần trúng khoa cử sẽ lập tức cưới Bạch Cầm Tương làm vợ.

Nhưng còn chưa đến khi Ôn Như Họa đi khoa khảo, đã bị một đạo sấm sét giữa ban ngày bỏ trứng, phụ thân biểu muội hủy bỏ hôn ước, trực tiếp gả Bạch Cầm Tương cho nhi tử của một quan lớn.

Hơn nữa quan lớn kia cũng không phải người hấn có thể chọc tới, Ôn Như Họa muốn tìm Bạch Cầm Tương tìm ra giải pháp, ngày xưa yêu nhau như vậy, sao có thể biểu muội nói gả cho người khác liền gả cho người khác.

Ôn Như Họa gặp được Bạch Cầm Tương, Bạch Cầm Tương áy náy nói: “Thực xin lỗi biểu ca, muội không chờ nổi nữa, so với chờ huynh khoa khảo xa xa không hẹn, muội tình nguyện chọn người đã công thành danh toại, biểu ca huynh quên muội đi, sẽ có người tốt hơn yêu huynh.”

Quả thực Ôn Như Họa không thể tin được, ngày xưa vành tai và tóc mai chạm vào nhau ngọt ngọt ngào ngào, trong nháy mắt lại có thể tuyệt tình như vậy, tâm đầu ý hợp trước kia để ở đâu, quả thực làm cho lá gan Ôn Như Họa cũng tức điên lên.

Nữ nhân đều là tiện nhân ái mộ hư vinh, này đó quan viên đều là đao phủ hoành hành ngang ngược ức hiếp dân lành, thế giới này đúng là thối nát và do bẩn.

Sau khi Ôn Như Họa uống say, trực tiếp vứt bỏ gia nghiệp của mình, chạy tới một nông thôn ở xóm dạy học.

Thường xuyên cảm thấy bụng đầy kinh luân của mình không có chỗ dùng, rồi lại xem thường quan trường hủ bại, Ôn Như Họa thề, cả đời này sẽ không tiến vào quan trường.

Ôn Như Họa đặc biệt oán hận nhi tử quan viên đoạt người thương của mình, liền oán hận tất cả quan viên, trốn đến nơi xóm dạy này muốn sống đến cuối đời.

Ninh Thư co rút khóe miệng, cảm thấy não toàn cố gắng rằng Ôn Như Họa dường như không giống với những nam nhân khác, nam nhân bình thường tính thần kiên định gặp được loại chuyện này đều sẽ nỗ lực vươn lên, dùng hết sức bò lên trên, sau đó quay về ‘ba ba ba’ và mặt tiện biểu muội, cưới một nữ tử so với tiện biểu muội càng tốt hơn, sống tốt hơn, trả thù biểu muội một chút, làm nản ta hồi hận.

Nhưng trúng Ôn Như Họa trực tiếp co lại, trốn đi, trong lòng buồn bực thất bại.

Cả người làm màu mà không được.

Nếu là Ninh Thư, Ninh Thư cũng không nhìn trúng tên nam nhân này, trách nhiệm và tư tưởng của một người nam nhân không thể nghi ngờ sẽ lộ rõ ở thời điểm này sinh chuyện lớn, mà hiển nhiên Ôn Như Họa chính là cái loại người không có trách nhiệm.

Có đôi khi cảm thấy rất ngây thơ, nhưng đôi khi lại rất phần nộ.

“Ngươi nói đi chứ, ngươi trở về làm gì, có phải nhi tử đại quan kia vứt bỏ ngươi hay không, vốn dĩ ngươi cũng không phải người xinh đẹp gì, đương nhiên người ta sẽ chán ghét ngươi.” Thanh âm Ôn Như Họa có chút sắc bén, như là đang phát tiết bị phần trong lòng.

“Đinh, giá trị ngược +20, Ninh Thư đáng yêu ới, có nhớ người ta không?” Thanh âm 2333 vang lên trong đầu Ninh Thư.

Ninh Thư: “Cút.”

“Hừ, nữ nhân khẩu thị tâm phi*.” 2333 hừ lạnh một tiếng liền biến mất.

*Khẩu thị tâm phi: miệng nói một đằng tâm nghĩ một nẻo.

“Ngươi nói đi, vì cái gì ngươi không nói lời nào, ngươi trở về tìm ta làm gì, chẳng lẽ ngươi cho rằng ta còn có thể chấp nhận ngươi sao? Ta bị ngươi lừa một lần, tuyệt đối sẽ không lại bị ngươi lừa lần thứ hai?” Ôn Như Họa như bệnh tâm thần gào thét Ninh Thư.

Trong đầu Ninh Thư trao đổi với hệ thống, tiếng gầm rú của Ôn Như Họa bên tai quả thực đều muốn chấn điếc lỗ tai nàng.

Ninh Thư nhìn không được mớ mớ lỗ tai, trước kia thấy bộ dạng Ôn Như Họa hào hoa phong nhã, giống như người đọc nhiều sách, sao hiện tại lại tương phản như thế.

Thiếu niên, hình tượng của ngươi sụp đổ có chút lợi hại.

“Này, ngươi là ai, lại dám nói tiểu thư nhà ta như thế, có tin ta nói ám vệ của tiểu thư chọc ngươi thành cái sàng hay không.” Nguyệt Lan phun tào Ôn

Như Họa, “Tự biết thân phận của ngươi, tiểu thư của chúng ta cũng không phải người để ngươi tùy tiện chỉ trích.”

Trên mặt Ôn Như Họa hiện lên biểu tình khổ đại thù sâu, lộ ra nụ cười trào phúng lại bi thương, ngữ khí bay bổng nói: “Đúng vậy a, thân phận của ta là gì, đương nhiên so ra kém phu nhân nhà quan của ngươi này.”

Nguyệt Lan dùng vẻ mặt xem tên đàn nhip Ôn Như Họa, chẳng lẽ hẳn một chút cũng không có hoài nghi tiểu thư nhà nàng có phải biểu muội nhà hắn hay không, đều không chịu chứng thực một chút liền ở chỗ này gào thét ùng ùng, quả thực là.

Cảm thấy đầu óc có bệnh, hơn nữa bệnh còn không nhẹ.

Tựa hồ ám vệ cũng nhìn không nổi, hỏi Ninh Thụ: “Tiểu thư, có muốn làm cho vị công tử này, biểu ca người một cái lều hay không?”

Ninh Thụ còn chưa có há mồm, Ôn Như Họa lập tức rít gào nói: “Không cần, Bạch Cầm Tương, ta không cần ngươi bố thí, ta ngủ bên ngoài là được rồi.”

Ninh Thụ: ...

Kiên cường như vậy, Ninh Thụ còn tưởng rằng Ôn Như Họa sẽ trực tiếp bỏ đi chứ, ngủ ở bên ngoài liền tỏ ra ngươi rất có cốt khí?

Ninh Thụ ngáp một cái, thật sự không muốn cãi nhau với Ôn Như Họa nữa, lời Nguyệt Lan đi vào lều, nói vọng ra: “Tất lửa đi ngủ.”

Bên ngoài Ôn Như Họa dùng một loại ánh mắt phức tạp nhìn lều vải, tựa hồ muốn nhìn thấu bên trong lều vải.

Ám vệ chỉ liếc mắt nhìn Ôn Như Họa một cái, sau đó cầm dây thừng của mình cột giữa hai cái cây, cuối cùng giống như Tiểu Long Nữ nằm trên dây thừng, nhưng hoàn toàn không có vẻ xinh đẹp phiêu dật của Tiểu Long Nữ, ám vệ chỉ có sự kinh khủng.

Ôn Như Họa thấy không có người để ý tới mình, dựa vào một thân cây, ngơ ngác nhìn chằm chằm lều vải của Ninh Thụ.

Ôn Như Họa trừng đến đôi mắt đều đỏ, thỉnh thoảng còn nghiêng răng, trong ban đêm yên tĩnh có vẻ đặc biệt âm trầm.

Trong lều Ninh Thụ ôm Nguyệt Lan ngủ đặc biệt ngon giấc, một chút cũng không biết bên ngoài Ôn Như Họa một đêm không ngủ, tới tới lui lui ở ngoài lều vải lo lắng như thế nào.

Cho dù Ninh Thụ có biết cũng sẽ không để ý đâu.

Thế nhưng trong lòng Ôn Như Họa táo bạo hơn, khó tránh khỏi muốn suy đoán Bạch Cầm Tương đã xảy ra chuyện gì, vì cái gì muốn quay về tìm mình, nâng coi mình thành cái gì, nói vứt bỏ liền vứt bỏ, nói trở về tìm liền trở về tìm.

Dựa vào gì trái tim hắn vẫn không an ổn như thế, còn bị ảnh hưởng bởi nữ nhân ái mộ hư vinh này.

Ôn Như Họa cứ như vậy chuyển động ngoài lều vải một đêm, buổi sáng nhìn thấy bộ dạng Ninh Thụ thoải mái đuổi người, hỏa khí ghen một đêm tức khắc muốn bộc phát ra, nhưng nhìn thấy đôi mắt lộ ra bên ngoài khăn che mặt của Ninh Thụ, nháy mắt ngăn ngắt cả người.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 157: Thệt văn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (36)

Edit: Akito

Ôn Như Họa trông thấy đôi mắt lộ ra bên ngoài, thoáng sững sờ, hỏi: “Bạch Cầm Tương, sao ta thấy ngươi hoàn toàn không giống với lúc trước, ngươi không phải Bạch Cầm Tương?”

Trước đó trời tối, hơn nữa đôi phương dùng khăn lụa trắng che mặt, căn bản không thấy rõ lắm đôi phương có bộ dạng gì, bây giờ Ôn Như Họa rõ ràng cảm nhận được người này không phải biểu muội của hắn.

Bạch Cầm Tương nhiều lắm chỉ có thể xem như thanh tú, hơn nữa vóc dáng cũng không cao lắm, nhưng người hiện tại ở trước mặt này dáng người cao gầy, cao ráo ưu nhã, rõ ràng không phải là Bạch Cầm Tương.

Ninh Thụ như có mây, nhàn nhạt nói: “Biểu ca, muội là Bạch Cầm Tương, muội biết lúc trước muội ruộng bỏ hẹn ước giữa chúng ta là sai, nhưng hiện tại muội cũng gặp báo ứng rồi.”

Ôn Như Họa gất gao cau mày, người trước mặt không phải Bạch Cầm Tương, nhưng dường như lại biết rõ chuyện giữa hắn và Bạch Cầm Tương,

chuyện gì đang xảy ra thế này.

Ôn Như Họa cảm thấy có hơi mờ mịt.

Ninh Thư ôm lấy mặt mình, nói: “Có phải cảm thấy đôi mắt của muội trở nên ngập nước, vóc dáng cao hơn, dù sao cũng được gả vào hào môn, mỗi ngày ăn bào ngư vì cá, tắm gội sữa bò, có thay đổi cũng là chuyện bình thường, ăn ngon sống tốt, tự nhiên liền phát dục lần thứ hai.”

Lúc Bạch Cầm Tương gả chồng chẳng qua cũng chỉ mới mười lăm mười sáu tuổi, không chừng bây giờ Bạch Cầm Tương thật sự đứng ở trước mặt Ôn Như Họa, khả năng Ôn Như Họa cũng không nhận ra.

“Hiện tại ngươi đang khoe khoang với ta sinh hoạt giàu sang phú quý của ngươi sao?” Ôn Như Họa mắt lạnh nhìn Ninh Thư, “Vậy bây giờ ngươi trở về tìm ta làm gì?”

“Đinh, giá trị ngược +20, trước mắt giá trị ngược là 40.” 2333 có chút kích động nói, “Ai ui không tồi nha, một đêm liền có 40 điểm giá trị ngược, Ninh Thư làm tốt lắm, nói không chừng lần này chúng ta sẽ kiếm lời to.”

Ninh Thư: “Cút.”

“Hừ, nữ nhân vô tình vô nghĩa, người ta hận cô, về sau cô đừng mơ gặp lại tôi.” 2333 lau nước mắt, sau đó trong đầu Ninh Thư lập tức vang lên âm thanh 2333 mô phỏng tiếng chạy bộ, 2333 nùng nịu gọi Ninh Thư: “Mau kêu tôi lại, mau kêu tôi lại đi.”

Ninh Thư: “Cút... Xa một chút.”

Ninh Thư nhìn Ôn Như Họa một đêm không ngủ rất chỉ là chặt vật tiêu tụy, trên áo bào xanh dính đầy bụi bẩn cò đại, sắc mặt hốc hác, râu trên cằm cũng mọc, hình tượng này quá bỉ thảm.

Biểu muội của mình ham mê hư vinh gả cho người khác, trong lòng Ôn Như Họa đã tồn tại nỗi đau, Ninh Thư chỉ cần tùy tiện nói một câu liền gọi lên nỗi đau trong lòng Ôn Như Họa.

Đây là đau đớn Ôn Như Họa chôn chặt nơi đáy lòng không dám thừa nhận.

Ninh Thư cảm thấy Ôn Như Họa vừa đáng thương lại vừa đáng giận, nội tâm là một người hèn nhát vô năng, một chút đã kích cũng không chịu được, thậm chí từ bỏ cuộc đời của mình, hoàn toàn không có trách nhiệm của một nam tử hán.

Nam tử như vậy sao có thể trở thành nam chủ, phóng chừng về sau cùng bảy nam tử khác dùng chung Mộc Yên La, Ninh Thư cũng cảm thấy hán là người bị khi dễ sỉ nhục, những nam chủ kia muốn quyền có quyền, muốn tiền có tiền, hoặc là người có võ công cao cường, vừa chính vừa tà.

Nhưng cảm thấy Ôn Như Họa hoàn toàn không có cái gì, coi như bụng đầy kinh luận thì có ích lợi gì chứ.

Đoán chừng không đoạt được nữ chủ cũng chỉ có thể tự mình giải quyết, đầu óc Ninh Thư càng chạy càng xa, rất có cảm giác không kéo về được.

Ôn Như Họa cầm giỏ tre lên ý định rời đi, Ninh Thư vội vàng hỏi: “Huynh muốn đi đâu?”

Ôn Như Họa lãnh đạm nói: “Di nhiên là đi về.”

Ninh Thư: “Muội đi cùng huynh.”

Lập tức Ôn Như Họa lạnh giọng rít gào: “Bạch Cầm Tương, ta không phải đồ vật ngươi muốn vứt bỏ thì vứt bỏ, muốn trở về tìm thì có thể trở về tìm, ngươi đừng uống phí tâm tư.”

Ninh Thư một chút cũng không thêm để ý đến thái độ của Ôn Như Họa, trực tiếp ngồi vào xe ngựa, sau đó đi theo sau lưng Ôn Như Họa.

Ôn Như Họa tức giận bước đi nhanh hơn, nhưng hai cái đùi của hắn sao có thể chạy trốn được ngựa bốn chân, cho dù có dùng thêm cái chân nhỏ ngắn thứ ba của Ôn Như Họa cũng chả làm được gì.

Thật sự không làm gì được đám người phía sau, Ôn Như Họa chỉ có thể mặc kệ, làm lơ người phía sau.

Nguyệt Lan vén rèm nhìn Ôn Như Họa phía trước, hỏi Ninh Thư: “Tiểu thư, có phải đầu óc của người kia có vấn đề hay không a.”

“Không có vấn đề gì, chẳng qua là cảm thấy mình là người đau khổ nhất trên đời, tự thương hại bản thân.” Ninh Thư nhàn nhạt nói, vì một nữ nhân, hơn nữa vì một nữ tử không đáng giá, lại chôn vùi cuộc đời mình, từ bỏ người thân của mình như thế.

Không, hắn là Ôn Như Họa tự chôn vùi cả đời mình, bỏ nhà trốn đi, cũng mặc kệ cha mẹ tuổi tác đã cao, chạy đến nông thôn dạy học trồng người, thật không biết Ôn Như Họa sẽ dạy ra học sinh có bộ dạng gì nữa đây trời.

Trong cốt truyện Mộc Yên La bị thuộc hạ Lý Vũ Phi phái đi đuổi giết, rơi xuống vách núi, được Ôn Như Họa đi hái thuốc cứu mạng, tuy rằng còn sống, nhưng mặt Mộc Yên La đã bị hủy, trên người đều loang lổ dấu vết chịu hình, quả thực rất khó coi.

Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân biến thành người xấu xí, mỗi ngày Mộc Yên La chỉ có thể lấy khăn che mặt, che mặt mình lại, một khuôn mặt bị che kín chỉ còn hờ dôi mắt.

Đối với chuyện bị hủy dung, trong lòng Mộc Yên La chỉ còn lại sự chết lặng, thôi thì cứ như vậy đi, hết thấy mọi chuyện xảy ra đều do dung mạo của nàng.

Sau khi vết thương của Mộc Yên La tốt hơn, Ôn Như Họa cũng không đuổi Mộc Yên La đi, hai người cứ sinh sống cùng nhau như vậy.

Quan hệ bình bình đạm đạm, Mộc Yên La biết ơn Ôn Như Họa cứu mạng mình, giúp đỡ làm một ít việc nhà, chế củi nấu cơm, giặt phơi quần áo, cũng coi như an ổn hơn.

Có đôi khi Mộc Yên La đưa cơm đến lớp học, sẽ bị học sinh của Ôn Như Họa cười nhạo là người quái dị, có một ít học sinh gan lớn nghịch ngợm còn ném đá Mộc Yên La.

Ôn Như Họa ghét bỏ Mộc Yên La làm hấn mất mặt, khiến hấn không có cách nào làm người trước mặt học sinh, không có cách nào đứng thẳng lưng trước mặt học sinh của mình, bắt Mộc Yên La về sau không được đến lớp học nữa, bằng không sẽ đuổi nàng đi.

Trong lòng Mộc Yên La rất thương tâm, từ mỹ nữ biến thành người quái dị, chênh lệch trước sau thật sự quá lớn.

Tuy rằng dung mạo Mộc Yên La bị hủy, nhưng đôi mắt lộ ra ngoài rất mê người, đôi mắt sáng như nước, ánh sáng lấp lánh sáng rực, xinh đẹp như gợn nước dưới dòng sông, sóng nước lỏng lẻo, thời điểm đối diện, cảm giác xương cốt đều mềm nhũn.

Chỉ bởi vì đôi mắt này, Mộc Yên La bị nhi tử trưởng thôn nhìn trúng, thôn bá này cũng là người bụng đói ăn quàng, nói thẳng tuy rằng bị hủy dung, nhưng đôi mắt lại cực đẹp, nữ nhân ấy à, tắt đèn trùm chăn thì ai cũng như ai thôi.

Ôn Như Họa biết được chuyện này, liền lạnh nhạt trào phúng Mộc Yên La, nói Mộc Yên La khuôn mặt bị hủy còn không chịu nổi cô đơn, có phải nữ nhân đều thích thông đồng với nam nhân có quyền thế hay không.

Nhi tử trưởng thôn ở trong thôn này tuyệt đối được coi là người có quyền thế, làm Ôn Như Họa nhớ tới biểu muội của mình, người biểu muội thất tín bội nghĩa trở thành quý phu nhân kia, nữ nhân đều vong ân phụ nghĩa như vậy.

Ôn Như Họa không đối phó được với nhi tử trưởng thôn, nếu không phải trong thôn chỉ có một giáo viện dạy học là Ôn Như Họa, thì thôn bá đã sớm muốn giết chết cái tên Ôn Như Họa không biết từ đâu ra này.

Ôn Như Họa oán hận người có quyền thế, đối với tên thôn bá này cực kỳ nhìn không thuận mắt, cảm thấy tên thôn bá này chính là ác bá ức hiếp dân lành, chọc người giận nhưng không dám nói gì, còn thôn bá lại cho rằng đầu óc Ôn Như Họa có hồ.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 158: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (37)

Edit: Akito

Thôn bá không chịu nổi Ôn Như Họa luôn chỉ chỉ trỏ trỏ hấn, giống như hấn làm chuyện người người oán trách vậy, tựa như hấn chính là trọng tài, coi mình thành đại anh hùng, người bắt khuất chống lại thế lực hung ác.

Thôn bá muốn Mộc Yên La, chẳng qua vì muốn làm Ôn Như Họa mất mặt, ở địa bàn của hấn cư nhiên lại dám kiêu ngạo như vậy.

Ôn Như Họa tức giận muốn chết, thế nên cũng oán hận lấy Mộc Yên La, ở buổi tối ngày nọ trực tiếp còng Mộc Yên La, mỹ danh nói rằng nếu người thấy thiếu nam nhân ta liền đại phát từ bi thỏa mãn người.

Nhưng Ôn Như Họa rất chán ghét Mộc Yên La, sau đó lại biết Mộc Yên La không còn là xử nữ, càng thêm khinh thường, hấp tấp làm xong việc, thời điểm kéo quần lên còn không quên khinh thường Mộc Yên La nằm trên giường đất sống không bằng chết.

Thượng Mộc Yên La xong, khi Ôn Như Họa đối mặt với thôn bá liền có vẻ lễ thẳng khí hùng, uốn ngực thẳng lưng, người là thôn bá thì sao, cho dù thượng được Mộc Yên La, chẳng qua cũng chỉ là giày rách mà hấn thượng qua.

Mộc Yên La hoàn toàn không nghĩ tới mình đã bị hủy dung, cư nhiên vẫn là vận mệnh như vậy, vẫn phải bị nam nhân đối xử như thế, nháy mắt Mộc Yên La sinh ra ý nghĩ muốn chết.

Mộc Yên La trực tiếp treo cổ tự tử, nhưng lại bị Ôn Như Họa cứu, Ôn Như Họa uy hiếp Mộc Yên La nếu như còn tự tử, sẽ đưa nàng cho thôn bá, cho dù là thi thể cũng muốn tặng cho thôn bá chà đạp.

Mộc Yên La bị dọa không dám lại đi tìm cái chết, cứ sinh hoạt cùng Ôn Như Họa như trước.

Cô nam quả nữ ở chung một mái nhà, hơn nữa hai người đã đâm thủng giấy cửa sổ rồi, thỉnh thoảng Ôn Như Họa sẽ triền miên với Mộc Yên La, khiến Ôn Như Họa cảm thấy cực kỳ sáng khoái, nhưng trong lòng hán Mộc Yên La chẳng qua chỉ là một kỹ nữ tùy thời có thể giải quyết nhu cầu sinh lý của mình, chưa từng đặt

Mộc Yên La ở vị trí ngang hàng.

Ninh Thư đau răng tựa như hít thở, cảm thấy Mộc Yên La đi đến nơi nào đều rơi vào tình cảnh nằm không cũng trúng đạn, sau đó người chịu khổ chính là Mộc Yên La.

Ôn Như Họa cũng là một tên mặt người dạ thú, ức hiếp một nữ tử bị hủy dung thì có bản lĩnh gì, một bên thượng một bên còn bày đặt ghét bỏ người ta, quả thực.

Này cũng còn chưa thấm vào đâu, về sau thôn bá cảm thấy Mộc Yên La bị Ôn Như Họa khi dễ quá đáng thương, vì vậy nói với Mộc Yên La muốn đưa nàng đi.

Ôn Như Họa từ lớp học trở về thấy thôn bá và Mộc Yên La đang lồi lõm kéo kéo, tức khắc hiểu lầm, trực tiếp vọt vào trong nhà, rút ra bảo kiếm gia truyền, chém một trận lung tung không có kết quả về phía thôn bá, kết quả trong lúc hỗn loạn thọc trúng bụng Mộc Yên La.

Lúc này Mộc Yên La lại đang mang thai, phía trên phía dưới đều phun máu, lúc ấy Ôn Như Họa liền bị dọa choáng váng, Mộc Yên La tâm như tro tàn khê đảo thân thể, nhảy xuống sông lớn bên ngoài cửa phòng, người trong thôn vớt nấy ngày cũng không tìm được thi thể.

Trong lúc nhất thời Ôn Như Họa suy sút muốn chết, Mộc Yên La biến mất, Ôn Như Họa mới biết được hán yêu Mộc Yên La, cuộc đời gặp đã kích lần thứ hai, Ôn Như Họa cũng muốn trực tiếp nhảy vào dòng sông.

Cuối cùng bị lão trưởng thôn kéo lại, blah blah blah nói hải tử ở lớp cần người, không có người thì những hải tử đó phải làm sao bây giờ.

Sau đó Ôn Như Họa nói ở trong lòng, Yên La, bởi vì có người cần ta, nên ta chỉ có thể tạm sống ở trên thế gian này, đến lúc đó ta liền tới tìm nàng, ta yêu nàng blah blah blah...

Ninh Thư không riêng hút khí, mà còn không ngừng lau mồ hôi lạnh trên trán, Nguyệt Lan thấy trên mặt Ninh Thư đều là mồ hôi lạnh, vội vàng lấy khăn tay ra, giúp lau mồ hôi, hỏi: “Tiểu thư, người làm sao vậy?”

“Tiểu thư người bị dọa sợ.” Ninh Thư nhe răng nói, thư sinh tay trái gà không chặt ác độc giống như kẻ giết người.

Nguyệt Lan vội vàng nhìn chung quanh một vòng, sắc mặt hơi trắng bệch, dính sát vào Ninh Thư, hàm răng run rẩy hỏi: “Tiểu thư, người thấy cái gì sao, người không nên dọa nô tỳ a.”

Ninh Thư đẩy Nguyệt Lan dấn ở trên người mình ra, tức giận nói: “Giữa ban ngày nơi nào có quỷ.”

Tức khắc Nguyệt Lan thở phào nhẹ nhõm một hơi, “Đúng vậy, giữa ban ngày, vậy thứ gì dọa người sợ.”

“Con nít con nôi, đừng hỏi nhiều.” Ninh Thư vén rèm nhìn Ôn Như Họa đi ở phía trước, tốc độ của hán có hơi chậm, phỏng chừng là mệt rồi.

“Biểu ca, huynh muốn lên xe ngựa ngồi không, huynh một người thư sinh, đi đường dài như thế hán rất mệt a.” Ninh Thư kêu Ôn Như Họa.

Ôn Như Họa dừng bước, xoay người lại nhìn Ninh Thư, mặt lạnh hỏi: “Người muốn đi theo ta tới khi nào, Bạch Cầm Tương, giữa chúng ta đã không có bất cứ quan hệ nào nữa.”

Đương nhiên không có quan hệ nào a, Bạch Cầm Tương chân chính đang hưởng phúc, sớm đã quên người tận chín tầng mây rồi, người suy nghĩ nhiều.

Ninh Thư nói: “Biểu ca đi nơi nào, Cầm Tương liền đi theo đến đó, hiện tại Cầm Tương đã không còn nơi nào để đi, cũng chỉ có thể đến tìm biểu ca thôi.”

Ôn Như Họa tức giận đến thân thể đều đang run rẩy, sắc mặt xanh mét, dùng một loại ánh mắt ghét hận triền miên nhìn Ninh Thư.

“Lên đây đi, biểu ca.” Ninh Thư cười nói với Ôn Như Họa.

Ôn Như Họa xua tay, lạnh lùng nói: “Nam nữ thụ thụ bất thân, ta không vào xe ngựa, ngồi bên ngoài xe ngựa.”

Ôn Như Họa nói xong buông giỏ tre sau lưng xuống, ôm vào trong ngực, ngồi xuống bên cạnh ám vệ.

Ninh Thư: ...

Ninh Thư cảm thấy phương thức tư duy của Ôn Như Họa rất là kỳ lạ, người thật sự có khí phách sẽ không lên xe, chẳng lẽ hán cho rằng ngồi bên ngoài là hành động có khí phách.

Hay là thói quen tìm đủ loại lý do cho hành động của mình?

Ninh Thư trợn trắng mắt, buông rèm xuống, cách tằm rèm nói chuyện với Ôn Như Họa, “Biểu ca, sao huynh đi hái thuốc, huynh bây giờ ngay cả tiền bốc thuốc cũng không có sao? Hà tất phải tự làm khổ mình đi hái thuốc như vậy?”

“Đinh, giá trị ngược +10, trước mắt giá trị ngược là 50.”

Ninh Thư nhướng mày, lại làm Ôn Như Họa tổn thương rồi, thân phận biểu muội này quả thực chính là đại sát khí, tùy tiện nói một câu xem thường khả năng liền làm nội tâm biểu ca thư sinh tạo thành tổn thương.

Ôn Như Họa hừ lạnh một tiếng, ngữ khí hàm chứa châm chọc, “Sinh hoạt của bọn ta những người dân thấp cổ bé họng sao có thể so sánh với quý phu nhân như người, quý phu nhân có thể hiểu không, tuy rằng ta nghèo nhưng là tay làm hàm nhai, chung quy hơn ít người thất tín bội nghĩa, tạm thời phú quý thoả mái, người nếu nhìn không quen, tại sao còn muốn đi theo ta.”

Chắc chắn, thấy tên này nói được đại nghĩa lăng thiên như thế, nếu như không phải có giá trị ngược, Ninh Thư cũng cho rằng trong lòng Ôn Như Họa thật sự không thêm để ý đây đó.

Phòng chừng trong lòng Ôn Như Họa để ý muốn chết, vị hôn thê bởi vì vinh hoa phú quý vứt bỏ hẳn, tiền tài và quyền thế chính là nỗi đau trong lòng Ôn Như Họa, muốn đạt được, lại phi thường bài xích, lòng tự trọng rất cao.

Ninh Thư lại trợn trắng mắt, cảm thấy đầu óc đọc một bụng sách cũng không được bình thường, đều nói đọc sách sáng suốt, nhưng Ninh Thư cảm thấy Ôn Như Họa càng đọc càng cổ hủ, người ta đọc sách hấp thu đều là tinh hoa, Ôn Như Họa đọc sách hấp thu đều là bã đậu.

Nói Ôn Như Họa bụng đầy kinh luân thật ra là cất nhắc hẳn, chẳng qua lớn lên có bộ túi da tốt, mang theo khí chất yếu ớt văn nhã của thư sinh, không giống với kiểu nam chủ tàn khốc điên cuồng chinh chọi khác.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 159: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (38)

Edit: Akito

Xe ngựa chạy băng băng trên con đường đầy cát vàng, trên xe không ai nói chuyện, không khí có hơi nặng nề.

Ôn Như Họa nhìn ám vệ che mặt bên cạnh, trên người mang theo hơi thở giết chóc, ánh mắt lãnh khốc, vừa thấy chính là người có võ công cao cường.

Bạch Cầm Tương và hán hoàn toàn không phải là người chung một thế giới, hiện tại Bạch Cầm Tương đi ra ngoài có thị vệ, có nha hoàn, quả nhiên là điệu bộ của một phu nhân.

Trong xe ngựa Ninh Thư và Nguyệt Lan đều ngủ rồi, xe ngựa lay động như này dễ ngủ gà ngủ gật nhất.

Ninh Thư ngủ một giấc tỉnh dậy, vén rèm hỏi Ôn Như Họa: “Rốt cuộc cách thôn huynh ở còn xa lắm không a, huynh hái thuốc có thể chạy xa như thế, huynh cũng rất khỏe đấy.”

Nghe thấy lời nói này của Ninh Thư, nháy mắt sắc mặt Ôn Như Họa đỏ lên, sau đó lại trở nên xanh mét, lạnh giọng nói: “Ta đi nơi nào hái thuốc mắc mớ gì tới người.”

Ninh Thư nghịch nghịch mái tóc của mình, nhàn nhạt nói: “Phòng chừng thảo dược xung quanh thôn đều bị huynh hái hết rồi, huynh mới chạy xa như thế, biểu ca, muội nghĩ rằng huynh tách khỏi muội sẽ sống rất tốt, nhưng thật không ngờ huynh cư nhiên nghèo khó như vậy.”

Trên mặt Ôn Như Họa hiện lên sắc cầu vồng, đủ loại màu sắc thay phiên biểu hiện trên mặt một lần, tức giận đến mức bộ ngực phập phồng kịch liệt.

“Đinh, giá trị ngược +10, trước mắt giá trị ngược là 60.”

Ninh Thư: con mẹ nó, thật thích loại cảm giác tương ái tương sát này.

Ninh Thư bĩu môi, buông màn xe xuống, tỏ rõ không muốn nói chuyện với Ôn Như Họa, ở trong xe ngựa cũng có thể nghe rõ Ôn Như Họa ‘hự hự’ thở hổn hển bên ngoài.

“Dừng xe, ta muốn xuống xe, Bạch Cầm Tương, người bây giờ là có ý gì, người cố ý trở về để nhục nhã ta sao?” Ôn Như Họa nói với Ninh Thư trong xe ngựa.

Ninh Thư nhàn nhạt nói: “Biểu ca, Cầm Tương là tới đây nhờ cậy huynh, hiện tại Cầm Tương đã cùng đường, chỉ có thể nhờ biểu ca cứu Cầm Tương.”

Ôn Như Họa bực bội, “Thái độ này của ngươi là cầu người, Bạch Cầm Tương, ta cho ngươi biết, ta không nợ ngươi thứ gì, bây giờ ngươi còn có mặt mũi quay về.”

“Biểu ca, không phải Cầm Tương đều đã nhận sai với huynh rồi sao, trước kia là Cầm Tương thực có lỗi với huynh, hiện tại Cầm Tương cũng biết sai rồi, biết được biểu ca vì Cầm Tương cư nhiên không đi khoa khảo, quả thực trong lòng Cầm Tương vừa cảm động vừa áy náy, cho nên lần này Cầm Tương trở về là muốn đốc thúc biểu ca đọc sách, sau đó đi khoa khảo.” Ninh Thư ăn nói bừa bãi.

Đôi mắt Ôn Như Họa đều lồi ra ngoài, nữ nhân này sao còn có mặt mũi nói ra những lời như vậy.

Lúc trước nói đi là đi, bây giờ lại trở về nói cái gì cùng hấn khoa khảo, Ôn Như Họa tức giận đến trong lòng khí huyết cuộn cuộn, một nữ nhân sao có thể tiện như vậy, không biết xấu hổ như thế, chẳng lẽ ngay cả một chút cảm giác hổ thẹn nặng nề ta cũng không có.

Ôn Như Họa muốn xuống xe ngựa, nhưng ám vệ không có dừng xe, Ôn Như Họa lại không có dũng khí nhảy xuống xe, chỉ có thể xanh mét một khuôn mặt đi đến cửa thôn.

Ninh Thư quan sát thôn trang có khói bếp lượn lờ, quay đầu nói với Ôn Như Họa: “Huynh thế nào tìm được thôn trang hẻo lánh ẩn cư đến cuối đời này vậy, sống dễ dàng không?”

Ôn Như Họa không nói gì, đi vào thôn, Ninh Thư nói với ám vệ và Nguyệt Lan: “Chúng ta cũng vào, có nơi nghỉ chân.”

Ám vệ dò xét liếc mắt nhìn Ninh Thư một cái, nói: “Tiểu thư, ta ở ngay chỗ này trông coi xe ngựa, đến lúc ăn cơm, người liền bảo Nguyệt Lan đưa tới cho ta một phần là được rồi.”

Cũng tốt, cái dạng này của ám vệ, đi vào thôn phỏng chừng sẽ gây hoang mang đấy, “Vậy cũng được, ngươi bảo vệ tốt xe ngựa của chúng ta, về sau chúng ta còn phải dùng xe ngựa này đấy.”

Ninh Thư dẫn theo Nguyệt Lan bước nhanh đi vào trong thôn, thời điểm đến cửa thôn phát hiện Ôn Như Họa đang nói chuyện với một nữ tử, trên đầu nữ tử này gài kim thoa, lớn lên miến miến cường cường, lúc nhìn

Ôn Như Họa, đôi mắt đều đang tỏa sáng, bên trong tất cả đều là ái mộ.

Nhưng biểu tình của Ôn Như Họa tất cả đều là không kiên nhẫn và phiền chán, không ngừng quay đầu lại nhìn xung quanh, nhìn thấy Ninh Thư, lần đầu tiên hướng Ninh Thư lộ ra sắc mặt tốt, ôn nhu nói với Ninh

Thư: “Biểu muội, sao giờ muội mới đến, huynh chờ muội đã lâu.”

Ninh Thư còn chưa có nói chuyện, nữ tử đầu đội kim thoa kia đã tức khắc nổi cáu rồi, chỉ vào Ninh Thư, sắc bén hỏi Ôn Như Họa: “Ôn tiên sinh, nữ tử này là ai, giữa các ngươi có quan hệ gì?”

“Có quan hệ gì cũng không phải chuyện của ngươi, Hà cô nương, ta hi vọng người về sau đừng tới quấy rầy ta nữa, miễn cho người khác nhân rồi nói nhảm sẽ không tốt cho danh dự của cô nương đâu.”

Lông mày tu sửa thật tỉ mỉ của Hà Tiểu Hoa lập tức dựng lên, chống nạnh nói: “Người trong Hà thôn này ai dám nói ta, ta thích chàng thì làm sao, chỉ cần chàng đến nhà ta ở rể, nhất định sống tốt hơn những ngày tháng bây giờ, về sau học sinh không đóng tiền học phí chàng cũng không cần sống khổ như này.”

Ôn Như Họa chứng kiến bộ dạng thô tục của Hà Tiểu Hoa, lạnh giọng nói: “Hà cô nương, tiểu sinh lặp lại lần nữa, ta và ngươi là không có khả năng, ngươi liền từ bỏ cái ý nghĩ đó đi.”

Rốt cuộc Hà Tiểu Hoa là nữ tử, bị Ôn Như Họa cự tuyệt thẳng thừng như thế, còn bị cự tuyệt ở trước mặt nữ tử xinh đẹp như Ninh Thư, trong lòng Hà Tiểu Hoa vừa tức vừa gấp, hung ác nói một câu ‘Ngươi chờ’ với Ninh Thư, khóc lóc chạy đi.

Ninh Thư nhướng mày, nói với Ôn Như Họa: “Nữ tử này rất đáng yêu, cũng thật lòng thích huynh, vì sao huynh lại tàn nhẫn như thế.”

Sắc mặt Ôn Như Họa càng thêm không tốt, giống như bị Hà Tiểu Hoa thích là sự tình mất mặt gì vậy, hơn nữa vô luận là xét đến khí chất hay xét trên diện mạo, Hà Tiểu Hoa này đều kém Bạch Cầm Tương.

Chính Ôn Như Họa cũng không thể phủ nhận, hiện tại Bạch Cầm Tương rất xinh đẹp, tuy rằng mặt bị che khuất, nhưng dáng người yếu điệu, khí chất cao quý có thể ném Hà Tiểu Hoa què mùa vô số con phố.

Hơn nữa vừa rồi ngữ khí nàng ta bay bổng, mang theo kinh ngạc, dường như Ôn Như Họa hẳn nên lưu lạc đến nông nổi bị loại nữ tử này thích sao?

“Đinh, giá trị ngược +10, trước mắt giá trị ngược là 70.” Thanh âm 2333 rất kích động, “Cổ lên Ninh Thư, phóng cái đại chiêu, trực tiếp làm giá trị ngược lên tới 100.”

Phóng đại chiều cái lông a, nàng chỉ tùy tiện hỏi một câu, tại sao lại chọc trúng điểm ngược của Ôn Như Hòa, tâm thế nào pha lê như vậy.

Ôn Như Hòa vung tay áo thanh bào, hừ lạnh một tiếng, nói: “Ta và Hà Tiểu Hoa là không có khả năng, ca ca nàng ý vào phụ thân mình là trường thôn, hoành hành ngang ngược ức hiếp dân lành, vừa rồi người cũng nhìn thấy, Hà Tiểu Hoa và ca ca nàng giống nhau, điều ngoa bá đạo, Ôn Như Hòa ta mặc dù hiện tại sống

không tốt, cũng sẽ không lấy nữ tử điều ngoa vô lễ như thế.”

Ninh Thư: ...

Thật nên làm tên này cô độc cả đời, tự mình cảm thấy cũng quá tốt đẹp đi, loại này nếu thả ở xã hội hiện đại nam nhiều nữ ít, tuyệt đối sẽ bị ăn đại tát tai.

Cảm thấy tên Ôn Như Hòa này hoàn toàn không biết đối nhân xử thế, quả thực chính là chày gỗ a, khó trách thôn bá ca ca của Hà Tiểu Hoa chán ghét Ôn Như Hòa.

Ninh Thư không nói gì chỉ ‘ha ha’ một tiếng, Nguyệt Lan cũng bĩu môi.

Ninh Thư đi theo Ôn Như Hòa đến nhà tranh, chung quanh nhà tranh vây quanh hàng rào trúc, bên trong có một ít loại thức ăn lung tung lộn xộn, cỏ dại mọc thành cụm, cũng không có người xử lý một chút.

Cách nhà tranh không xa là một con sông lớn, trong cốt truyện Mộc Yên La sau khi chịu thêm tổn thương sinh non đã nhảy xuống con sông này.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 160: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (39)

Edit: Akito

Ninh Thư thật sự nghĩ không ra, tại sao Ôn Như Hòa lại chọn một nơi gần bờ sông như vậy, nếu như mưa to, nước sông dâng lên, không sợ cuốn trôi nhà cửa của hắn sao?

Hay là vì phục vụ cốt truyện, phương tiện để cho Mộc Yên La kéo thân thể bị thương nhảy sông, biến mất gặp được người nam nhân tiếp theo?

Ninh Thư đứng trước hàng rào trúc không có đi vào, Ôn Như Hòa quay đầu lại nhìn Ninh Thư, châm chọc nói: “Ta quên mất, ngươi là phu nhân nhà quan cao quý, sao có thể quen ở nhà tranh đây.”

Ninh Thư như gặp chuyện lạ gật đầu, nói: “Đúng là có chút không quen, biểu ca không nghĩ tới hiện tại huynh sống khổ sở như vậy, huynh nên tới tìm muội, muội lộ khe hở ngón tay ra một tí thôi cũng có thể để biểu ca huynh ở căn nhà tường xanh ngói xám, cũng không đến mức phải ở loại phòng này.”

Khuôn mặt Ôn Như Hòa nháy mắt dữ tợn, gào thét với Ninh Thư, “Thu hồi sắc mặt ghê tởm này của ngươi, tiền của ngươi chẳng qua là bán đứng tôn nghiêm mới có được, quả thực khiến người ta ghê tởm.”

Ninh Thư: ...

Ninh Thư cảm thấy đầu óc Ôn Như Hòa thật sự có vấn đề, chứng vọng tưởng bị hại có hơi nghiêm trọng, dường như chính mình bị toàn thể giới xúc phạm.

Ninh Thư đứng ở góc độ nữ nhân, Bạch Cầm Tương ngoại trừ một điểm ham mê hư vinh, lựa chọn nam nhân có điều kiện tốt, nhưng trong mắt Ôn Như Hòa chính là tội ác không tha, chẳng lẽ Ôn Như Hòa chưa từng nghĩ qua có phải điều kiện của hắn không tốt hay không, hắn không thể cho Bạch Cầm Tương cảm giác an toàn sao.

A Di Đà Phật, Ninh Thư cảm thấy nữ tử kêu Bạch Cầm Tương kia thoát khỏi Ôn Như Hòa khá tốt, cho dù muốn chung hoạn nạn, cũng phải tìm loại nam nhân đáng giá cùng nhau chung hoạn nạn, Ôn Như Hòa là một nam nhân không có trách nhiệm, xem cái bộ dạng dờ người này, chắc về sau cũng không có tiền đồ gì.

Ninh Thư nhấp nhấp môi, từ túi tiền móc ra một thỏi bạc, ném xuống đất nện thành một cái hố nhỏ, cao ngạo nói: “Biểu ca, phòng này Cầm Tương thật sự ở không thoải mái, bạc này huynh cầm đi, bảo thợ mộc trong thôn lại đây tu sửa phòng ở một chút, chỉ sợ trời mưa căn nhà tranh này sẽ bị dột.”

Khuôn mặt Ôn Như Hòa dữ tợn, vừa nhặt bạc trên mặt đất lên ném vào Ninh Thư, vừa hung ác nói: “Cút, cầm bạc dơ bẩn của ngươi cút, Ôn Như Hòa ta cho dù chết đói cũng sẽ không nhận của ăn xin.”

Ninh Thư né tránh bạc công kích, nhặt bạc trên mặt đất lên, chậm rì rì bỏ vào trong túi tiền, nhàn nhạt nói: “Chỉ là Cầm Tương thấy biểu ca sống khổ

quá, muốn giúp đỡ biểu ca một chút, để biểu ca sống tốt một tí, sau đó dùng thời gian đào thảo được đi đọc sách, biểu ca bụng đầy kinh luân, mấy thứ này bị mai một quá đáng tiếc.”

“Ta thế nào mắc mớ gì tới ngươi, từ lúc ngươi vứt bỏ hẹn ước giữa chúng ta, ta và ngươi đã không còn quan hệ gì rồi, Bạch Cầm Tương, bây giờ ngươi lại dùng thân phận gì can dự vào cuộc sống của ta?” Ôn Như Hòa nghe thấy Ninh Thụ nói muốn giúp đỡ mình, loại ban ân cao cao tại thượng này làm Ôn Như Hòa cảm giác thực ngược tâm.

Hắn cho dù chết cũng sẽ không nhận tiền của nữ nhân này, chẳng sợ hắn hiện tại thoát nhìn rất thê thảm, nhưng sự tự đại trong lòng hắn, tuyệt đối sẽ không lộ ra e sợ trước mặt Ninh Thụ.

Ninh Thụ tựa hồ giống như thỏa hiệp nói: “Được rồi, biểu ca nói cái gì thì chính là cái đó đi, Cầm Tương cũng sẽ không bắt biểu ca nhận bạc của Cầm Tương, biểu ca muội ở đâu?”

Ôn Như Hòa thấy Ninh Thụ chịu thỏa hiệp, trong lòng đột nhiên sinh ra một trận cảm giác thoải mái vô cùng, từ sau khi gặp mặt, bộ dạng Bạch Cầm Tương luôn cao cao tại thượng, trong miệng nói đến nơi này nhờ cậy mình, nhưng thái độ lại rất ác liệt, không hề có thái độ mà người tìm nơi nương tựa nên có.

Ninh Thụ và Nguyệt Lan chọn một gian phòng, phòng ở rất đơn sơ, Ninh Thụ đều hoài nghi gió lớn một tí cũng có thể thổi bay phòng ở, hơn nữa trong phòng có hơi ẩm ướt, cỏ dưới chân tường ẩm ướt đã ướt đầm mục nát, loại phòng này sao người có thể ở a.

Nguyệt Lan nhìn một vòng, sắc mặt biến thành màu đen, nói với Ninh Thụ: “Từ khi tiểu thư gặp nạn vẫn chưa từng ở qua loại phòng này đâu, loại phòng này sao người có thể ở, nơi nơi đều là bò sát, ngủ rồi còn không phải bị cắn chết a, còn không bằng dựng cái lều ở trong sân, so ra cũng tốt hơn cái phòng này.”

Ninh Thụ thở dài một hơi, nghĩ đến lúc trước Mộc Yên La bị hủy dung, sinh hoạt ở nơi như thế này, phải đối mặt sự châm chọc mỉa mai của Ôn Như Hòa, còn phải làm việc nhà, thậm chí còn phải thỏa mãn dục vọng của Ôn Như Hòa, Mộc Yên La lúc đó chắc rất khó khăn a, nỗ lực giãy giụa tồn tại, khó trách lúc ấy bị ngộ thương rồi lại sinh non, trực tiếp nhảy sông tự vẫn.

Sinh hoạt như vậy quả thực là sống không bằng chết.

Ninh Thụ lau mặt một phen, nói: “Vậy dựng lều ở ngoài sân đi, xui xẻo lại bị côn trùng cắn.” Ninh Thụ mới sẽ không ủy khuất chính mình đâu.

Ninh Thụ và Nguyệt Lan hợp lực dựng một cái lều vải, sắc mặt Ôn Như Hòa biến thành màu đen đứng bên cạnh nhìn, lạnh lùng nói: “Đã không quen ở nhà của ta, làm gì lại muốn tới tìm ta, không phải ngươi rất có tiền sao? Tùy tiện tìm một chỗ so ra đều tốt hơn chỗ này.”

Ninh Thụ dùng khước mắt nhìn Ôn Như Hòa, khinh thường nói: “Biểu ca, huynh chưa từng nghĩ qua vì cái gì mà ta không chịu thành thân với huynh nhỉ?”

“Đinh, giá trị ngược +10, trước mất giá trị ngược là 80, a, Ninh Thụ nhanh một chút, lại nhanh một chút, thêm tí sức.” Thanh âm 2333 phi thường mất hồn vang lên trong đầu Ninh Thụ.

Ninh Thụ: “Cút.”

“Vì cái gì?” Ôn Như Hòa trào phúng nói: “Còn không phải là ngươi ham mê hư vinh, ruộng bỏ hẹn ước giữa chúng ta, gả cho nhi tử quan viên, muốn sống sung sướng.”

Ninh Thụ xua xua tay, “No, no, dĩ nhiên không phải như thế, huynh muốn biết vì cái gì, muội có thể nói cho huynh biết.”

“Tuy rằng huynh lớn lên cũng có thể, nhưng vào tiệm cơm không phải dùng mặt tính tiền, tuy rằng huynh đọc đủ thứ thi thư, nhưng huynh chưa từng đi khoa khảo, thậm chí ngay cả tú tài cũng không có đi thi, về phần cử nhân sau tú tài càng không cần phải nói, huynh từ nhỏ đọc sách, thế nhưng đến thời điểm thành gia lập nghiệp cư nhiên vẫn còn là một dân thường, không có công danh trong người, khoa khảo đều là từng bậc từng bậc khảo thí, đợi đến lúc huynh khảo thí xong, có lẽ sẽ có nhiều lần không đậu khảo thí, vậy thì dung nhan của muội đã tàn, coi như làm trái hẹn ước, rồi bỏ huynh cũng đáng, bây giờ trở về chính vì muốn đền bù cho huynh, cho huynh có đủ vốn liếng đi khoa khảo.”

“Tốt xấu cũng làm tấm gương cho hài tử thôn Hà gia, để cho chúng biết được đọc sách là có thể trở nên nổi bật, huynh đọc nhiều sách như vậy, lại ở căn nhà rách nát như này, mặc quần áo toàn mảnh vá, ăn thức ăn không có chất béo, hài tử ở lớp liền cảm thấy thầy giáo lẩn lộn thảm như thế, đọc sách cũng chả làm được cái mẹ gì, còn đọc sách cái lông, huynh ở trước mặt hài tử có tôn nghiêm, uy nghiêm sao? Chỉ có cường đại mới có thể khiến cho người khác kính sợ huynh, quyền, tiền, năng lực đều thứ đại biểu cho cường đại, biểu ca, huynh cảm thấy huynh có thứ gì?”

“Muội thừa nhận ruộng bỏ hứa hẹn giữa hai chúng ta, nhưng là huynh cho muội một hẹn ước xa vời, một hẹn ước nhìn không thấy sờ không tới, hơn nữa hứa hẹn vốn chính là hư vô mờ mịt, chẳng lẽ muội vì lời hứa hẹn như ẩn như hiện này, mà từ bỏ sinh hoạt đến nơi đến chốn.”

Ninh Thụ dùng một ánh mắt chân thành như sóng nước lần lần nhìn Ôn Như Hòa, “Biểu ca, muội nói đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (40)

Edit: Akito

“Biểu ca, huynh cảm thấy huynh có thứ gì, huynh có thứ gì, có thứ gì...”

“Biểu ca, muội nói đúng không, nói đúng không? Nói đúng, à...” Quanh quẩn trong đầu Ôn Như Hòa đều là những lời này.

Thân thể Ôn Như Hòa lao đảo hai cái, ôm ngực nhìn Ninh Thụ, chống lại đôi mắt chân thành của Ninh Thụ, chỉ cảm thấy máu trong lồng ngực đang cuộn cuộn, trước mắt từng đợt choáng váng, trái tim giống như bị một đôi tay bóp chặt, tựa hồ muốn bóp nát lồng ngực hắn.

Ôn Như Hòa gào thét từng chữ từng câu, “Chẳng qua là ngươi đang kiểm soát chuyện ngươi phản bội hèn ước, ngươi đây là nói bậy, ngươi đang nói bậy.”

Khỏe miệng Ôn Như Hòa thấm bọt máu, tất cả lời nói của Bạch Cầm Tương chẳng qua đều đang cười nhạo hắn vô năng, rõ ràng là nàng ta ruồng bỏ hèn ước, dựa vào cái gì lễ thắng khí hùng như thế.

Ninh Thụ bĩu môi, ngay cả động vật cũng sẽ lựa chọn giống đực cường tráng có lực tới sinh sản đời sau, cách sinh tồn chính là như vậy, ngươi nha nói cái gì chết cứ nắm lấy một lời hứa hèn đã vỡ.

Nếu Bạch Cầm Tương thật sự bồi Ôn Như Hòa đi tới thời điểm công thành danh toại, nói không chừng người phản bội hèn ước chính là Ôn Như Hòa.

“Đinh, leng keng, đinh leng keng, giá trị ngược +20, giá trị ngược đạt tới 100, a, Ninh Thụ cô quá giỏi a, tôi rất thích, cố lên, tiếp nữa, tiếp nữa.” Thanh âm muốn ăn đòn của 2333 đang vang lên trong đầu Ninh Thụ.

Ninh Thụ cảm thấy quá mất mặt, vì sao 2333 biến thành phong cách như này, quả thực chính là một loại sỉ nhục.

Ninh Thụ: “Cút... Đi chết đi.”

Ôn Như Hòa thất tha thất thểu vào nhà, đóng cửa, tựa hồ không muốn đối mặt với Ninh Thụ.

Nguyệt Lan sùng bái nhìn Ninh Thụ, “Tiểu thư, người nói đến mức người ta học máu luôn, người thật lợi hại a, phong thái khẩu chiến quần nho không ai địch nổi.”

Ninh Thụ nhướn mày nhìn Nguyệt Lan, “Khẩu chiến quần nữ?”

“Đúng vậy a, có vấn đề gì ư tiểu thư?” Nguyệt Lan nghi hoặc nhìn Ninh Thụ.

Ninh Thụ vỗ vỗ bả vai Nguyệt Lan, “Ngươi vui vẻ là được rồi.”

Ninh Thụ và Nguyệt Lan bận bịu một hồi, cuối cùng cũng dựng xong lều vải, đến giờ cơm trưa rồi, nhưng Ôn Như Hòa tự giam mình ở trong nhà, không có ý muốn đi ra, trong phòng cũng im ắng, Ninh Thụ đều hoài nghi Ôn Như Hòa chết ở trong nhà rồi.

Ninh Thụ đứng ở cửa, hô: “Biểu ca, huynh ở đâu? Ở đó thì kêu một tiếng.”

Trong nhà im ắng không ai lên tiếng, Ninh Thụ nhướn mày, nam chủ hắn sẽ không yếu ớt như thế, chết dễ dàng như vậy, lại hô: “Biểu ca, phải ăn cơm thôi, chúng ta ăn gì, trong phòng bếp một chút đồ ăn cũng không có, một hột cơm cũng không còn, con chuột đều khóc lóc chạy ra rồi, biểu ca, huynh như thế nào lẫn lộn đến nước này, biểu ca, huynh ở đâu?”

Trong nhà vẫn im ắng, Ninh Thụ cảm thấy có chút không đúng, nói với Nguyệt Lan: “Nguyệt Lan, mau tới đây xô cửa, biểu ca ở bên trong gặp chuyện không may, không cần lo cái cửa này bị phá vỡ về sau có thể sửa lại được hay không, dù sao bên trong căn nhà này cũng rất nghèo không có đồ vật gì đồ để ăn trộm để ý đâu, không cần đau lòng cửa.”

Nguyệt Lan ‘nga’ một tiếng, hít một hơi thật sâu chuẩn bị dùng máu thịt của mình hiến thân đi tông cửa, nhưng cửa ‘két’ một tiếng mở ra, sắc mặt Ôn Như Hòa xanh tím đan xen nhìn Ninh Thụ, trong mắt mang theo chán ghét cực hạn.

Lúc trước Bạch Cầm Tương phản bội hèn ước liền tính, nhưng hiện tại còn dùng lời nói chanh chua tới kích thích hắn, quả thực càng đáng ghét hơn so với Bạch Cầm Tương phản bội hèn ước trước đó.

Có thể nói bây giờ Ninh Thụ đã trở thành kẻ thù trong lòng Ôn Như Hòa.

Ninh Thụ giả vờ như không nhìn thấy vẻ chán ghét trong mắt Ôn Như Hòa, hỏi: “Biểu ca, chúng ta ăn gì?”

Ôn Như Hòa lạnh lùng nói: “Không phải ngươi có rất nhiều bạc sao? Tùy tiện tìm một nhà cho ít bạc liền có đồ ăn.”

Ninh Thư nhìn Ôn Như Họa nói: “Vậy huynh ăn gì?”

“Ngươi quân ta làm gì, Bạch Cầm Tương, ngươi muốn ở lại đây ta không có ý kiến gì, ta cũng không quân được ngươi, nhưng ngươi đừng hòng can dự vào cuộc sống của ta, ngươi chẳng qua chỉ là muốn đến bù cho ta, xóa đi cảm giác áy náy trong lòng ngươi, ta sẽ không để ngươi toại nguyện đâu.” Ôn Như Họa lạnh như băng nói.

Có quý mới muốn đền bù cho ngươi, tùy tiện nói ngươi liền tưởng thật, trong lòng Ninh Thư khinh thường, vì cái gì không cảm thấy nàng là tới báo thù hấn, đặc biệt gây khó dễ cho hấn nhỉ.

Ôn Như Họa đã nói như thế rồi, đương nhiên Ninh Thư sẽ không ủy khuất chính mình, tính toán kéo Nguyệt Lan đi ăn món ăn nông thôn, trước khi đi còn giả mù sa mưa* hỏi Ôn Như Họa: “Biểu ca, huynh đi cùng bọn muội chứ, phỏng chừng lâu rồi huynh cũng không có ăn mặn đi, đợi tí nữa muội bỏ tiền để người ta giết một con gà hầm cách thủy cho huynh, hảo hảo dưỡng thân thể, chuẩn bị đi khoa khảo đi, chẳng lẽ biểu ca thật sự muốn ngậm ngốc ở nơi tầm thường này cả đời?”

*Giả mù sa mưa: giả bộ, vờ vĩnh.

Sắc mặt Ôn Như Họa khó coi vô cùng, “Ngươi chẳng qua là một người bị trượng phu ruồng bỏ, bị người ta vứt bỏ, người ta không cần ngươi nữa, ngươi liền tới tìm ta, còn chỉ chỉ trỏ trỏ ta, ta làm chuyện gì cần bản không tới phiên ngươi đến khoa tay múa chân.”

“Ta khoa khảo hay không khoa khảo, liên quan gì đến ngươi, Bạch Cầm Tương, ta cảnh cáo ngươi, đừng ở trước mặt ta nói chuyện khoa khảo gì đó, đời này ta sẽ không bước vào quan trường hắc ám, ta tình nguyện khổ khổ buồn chán ngày ngốc ở nơi này cả cuộc đời.” Ôn Như Họa lời lẽ chính đáng nói, ưỡn ngực xương cốt cứng rắn.

Ninh Thư: ...

Có phải ngươi nghĩ quá nhiều hay không, nói hay lắm giống như ngươi đi thi có thể trúng tuyển vậy, còn quan trường hắc ám, Ninh Thư cảm thấy cũng là say.

Loại người xem mình là ông trời này, thật sự rất đáng sợ.

Da mặt Ninh Thư run rẩy, còn nói thêm: “Chẳng lẽ biểu ca chưa từng nghĩ qua nếu đi làm quan, làm một quan viên tốt làm chủ thay dân chúng trong thiên hạ, vì muôn dân trăm họ trong thiên hạ xin cứu giúp, đã quan trường hắc ám, thì biểu ca càng phải đi khoa khảo, gột rửa quan trường hắc ám?”

Ôn Như Họa nhủ mảy, ngay sau đó nói: “Ngươi nói có đạo lý, nhưng thiên hạ đen giống như quạ, từ xưa quan lại đã bao che cho nhau, ta chỉ có một người, sao đâu lại một tập đoàn đại hắc ám như thế, cho nên ta mới tuyệt vọng với chốn quan trường này.”

Ninh Thư có hơi kinh ngạc nhìn Ôn Như Họa, xem ra Ôn Như Họa cũng không phải thật sự ngốc, nhưng mỗi ngày chỉ biết đánh sủng, nói cho cùng vẫn là có chút sợ hãi khoa khảo, đoán chừng là sợ đi thi, còn tìm đủ loại lý do cảm giác quá say lòng người.

Không có chuyện gì để nói với loại người này đâu, Ninh Thư định mang theo Nguyệt Lan đi ăn cơm, đã nghe được mùi thịt vịt, cái mũi Ninh Thư giật giật, quay đầu lại liền trông thấy có hai người đứng bên ngoài hàng rào.

Một người trong đó chính là Hà Tiểu Hoa mang trăm cái, trong tay Hà Tiểu Hoa bung đồ ăn, kêu Ôn Như Họa: “Ôn tiên sinh, ta mang một ít đồ ăn tới.”

“Hoan nghênh, hoan nghênh, mau vào.” Ninh Thư vội vàng nói.

“Ah, ngươi chính là mỹ nhân thầy dạy học mang về sao, không tồi, như thế nào lại quen một tên đầu óc cỏ hủ không có ánh sáng như Ôn Như Họa đây?” Một tên nam nhân tâm rộng thể béo bên cạnh Hà Tiểu Hoa, trong tay cầm quạt xếp, học đòi văn vẻ, phối hợp với một khuôn mặt béo múp của hấn, muốn bao nhiêu quái dị liền có bấy nhiêu.

Hết lần này tới lần khác hấn còn lấy làm tự hào, trước đó Ninh Thư thấy Tề Sanh cầm quạt xếp, mới kêu một tiếng ưu nhã, bây giờ nhìn thấy tên này cầm quạt xếp, thời điểm dùng ngón tay thô to như cà rốt nắm lấy quạt xếp, khỏi nói có bao nhiêu đập hư đôi mắt người khác.

Thật là tạo nghiệt a.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 162: Thịt văn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (41)

Edit: Akito

Ôn Như Họa trông thấy hai người kia sắc mặt liền đặc biệt không tốt, lạnh giọng nói: “Các ngươi tới làm gì, ở đây không chào đón các ngươi, Hà Đại

Hoa, Hà Tiểu Hoa, cho dù tất cả mọi người trong thôn Hà gia sợ các người, ta cũng không sợ các người.”

Hà Tiểu Hoa mang trái cây to có hơi ỉu khúat, “Ôn tiên sinh, ta chỉ muốn đưa một ít đồ ăn tới, người hung dữ với ta như vậy làm gì.”

Ninh Thụ lập tức nói: “Con gái người ta cũng là có tâm ý, Hà cô nương, đúng lúc chúng ta đang đói bụng, đa tạ cô nương mang tới.”

Ôn Như Họa xanh mặt nói với Ninh Thụ: “Không được ăn, Ôn Như Họa ta không nhận của ăn xin, huống chi những đồ này đều là thứ thôn trưởng vơ vét mồ hôi nước mắt của dân làng.”

Gương mặt béo phì của Hà Đại Hoa tức khắc dữ tợn, dùng cây quạt chỉ vào Ôn Như Họa, lớn tiếng la to:

“Họ Ôn kia, con mắt nào của người nhìn thấy mấy thứ này là cha lão tử thu lấy, đôi mắt người mọc ở trên móng sao, những thứ này đều là lão tử nuôi trong nhà đấy, đầu óc người có vấn đề thì thôi, ngay cả đôi mắt cũng có vấn đề.”

Sắc mặt Ôn Như Họa đậm nhạt, “Ai biết được.”

“Ai da, ta nóng lên rồi đấy, Hà Tiểu Hoa, đừng đem những thứ này cho loại người này ăn, cho chó ăn, chó còn biết vẫy đuôi với lão tử đấy.” Thôn bá Hà Đại Hoa kêu muội muội của mình, “Cho loại người này chính là lãng phí lương thực.”

“Ca ca, huynh đừng nói nữa, Ôn tiên sinh không phải là người như thế.” Hà Tiểu Hoa đặt thức ăn trên bàn đá đơn sơ trong sân, nói với Ôn Như Họa: “Trong nhà Ôn tiên sinh có khách, phải chiêu đãi gì đó, những món ăn này coi như ta vì hài tử ở lớp giao quà nhập học.”

Chắc chắn chắc, Ninh Thụ đứng bên cạnh quan sát trực tiếp lúc đầu, nói thật Hà Tiểu Hoa này cũng là một cô nương tốt, chỉ là tính tình không tốt.

“Được, được, đa tạ Hà cô nương, đúng lúc chúng ta đói bụng, ta là Bạch Cầm Trương, ta là biểu muội của Ôn Như Họa, lần này là đến nương nhờ biểu ca đấy.” Ninh Thụ nói với Hà Tiểu Hoa.

Trong ánh mắt Hà Tiểu Hoa mang theo địch ý, xoa lưng quần nói: “Người và Ôn tiên sinh có quan hệ gì.”

Ninh Thụ kêu Nguyệt Lan ngồi xuống ăn cơm, trả lời Hà Tiểu Hoa: “Không phải đã nói ta là biểu muội sao? Yên tâm, giữa ta và biểu ca chính là tình biểu huynh muội thuần khiết.”

Hà Tiểu Hoa vẫn còn có chút hoài nghi, nhưng vẫn mời Ninh Thụ ăn cơm, nói với Ôn Như Họa: “Ôn tiên sinh, người cũng tới ăn một chút đi.”

“Ta không ăn.” Ôn Như Họa liền xoay người vào trong nhà, đóng sầm cửa lại.

Trên mặt Hà Tiểu Hoa lộ ra vẻ âm thầm.

Hà Đại Hoa tùy tiện ngồi bên cạnh Ninh Thụ, giống như một viên thịt lớn ngồi trên mặt ghế đá vậy, Hà Đại Hoa mở to hai mắt nhìn Ninh Thụ, “Mỹ nhân, tội gì cùng chịu khổ với người như Ôn Như Họa thế, nếu không đến nhà Đại Hoa ca ca đi, ở phòng tốt, mỗi ngày ăn thịt, đi theo loại người như Ôn Như Họa sẽ không có tiền đồ.”

Ninh Thụ xoay đầu nhìn xem thôn bá Hà Đại Hoa mặt mũi tràn đầy dữ tợn, hai huynh muội này cũng quá vô song, ca ca là thôn bá, muội muội là thôn hoa, quả thực thống trị hết thấy a.

Nhưng Ninh Thụ thấy Hà Đại Hoa so với Ôn Như Họa thuận mắt hơn nhiều, Hà Đại Hoa trong cốt truyện muốn đưa Mộc Yên La bị hủy diệt vận mệnh khôn khổ đi, từ trình độ nào đó mà nói cũng là thương cảm Mộc Yên La, nhưng cũng có một chút tư tâm, đó là muội muội của hắn thích Ôn Như Họa đến phát điên, bắt hắn bắt Mộc Yên La đi.

Đến cùng thì Hà Đại Hoa và Hà Tiểu Hoa không phải người độc ác gì, đáy lòng tuyệt đối thiện lương thuần phác hơn so với Ôn Như Họa nhiều.

phụ tình phần lớn là người đọc sách, đọc một bụng sách nên trong bụng cũng quanh co khúc khuỷu.

Giọng Ninh Thụ nhẹ nhàng nói: “Đa tạ Đại Hoa a, chỉ là lần này ta tới là có mục đích, phải sống chung với biểu ca.”

Hà Đại Hoa lắc lắc cây quạt, bĩu môi nói: “Loại người như Ôn Như Họa tính cái gì nam nhân, đừng lẫn lộn với hắn, đừng để bị lây bệnh khiến đầu óc không rõ ràng.”

Ninh Thụ cười cười không nói gì.

Ninh Thụ và Nguyệt Lan ăn thật sự no, vì cảm tạ Hà Tiểu Hoa, Ninh Thụ lấy ra phần tốt và một ít lụa hoa tặng cho nàng.

“Cô nương, đừng đeo trái cây gì đó nữa, tuổi người còn nhỏ, thích hợp mang những lụa hoa này.” Ninh Thụ nói với Hà Tiểu Hoa.

Hà Tiểu Hoa rất cao hứng, vươn tay vỗ vào bờ vai Ninh Thụ, tức khắc nện Ninh Thụ đến ho khan, má ơi, lực tay này cũng quá lớn.

“Mỹ nhân, nếu không đến nhà Đại Hoa ca ca ở đi, nơi này sao có thể để người ở a, chuồng heo nhà ta cũng tốt hơn so với chỗ này.” Hà Đại Hoa quạt chiếc quạt ra vẻ ưu nhã nói với Ninh Thụ.

Ninh Thư: ...

Huỳnh muội Hà gia đi rồi, Ninh Thư liền nghe thấy cửa ‘két’ một tiếng mở ra, Ôn Như Hòa đen mặt ra ngoài, âm ngoan trừng mắt nhìn Ninh Thư, đi vào phòng bếp múc một gáo nước lạnh, trộn với bánh bột ngô bắt đầu ăn.

Biểu tình khổ đại thù sâu kia a, Ninh Thư trực tiếp lú lủi, thật sự nàng hoàn toàn không hiểu nổi Ôn Như Hòa nghĩ như thế nào.

Ninh Thư đi vào gian phòng của Ôn Như Hòa, trông thấy trên bàn sách rách nát để rất nhiều sách, ngược lại Ninh Thư thật không ngờ Ôn Như Hòa chăm chỉ như vậy đây.

Tùy tiện cầm lấy một quyển sách, mở ra, mặt Ninh Thư tức thì liền xanh, nội dung quyển sách này là thoại bản giữa một thư sinh nghèo túng và một con hồ ly, bên trong kể về hồ ly mị hoặc như thế nào, chuyện tươi đẹp hương diễm giữa thư sinh và hồ ly ra sao.

Ninh Thư: ...

Ninh Thư lại cầm lấy một quyển sách khác, mở ra, nội dung quyển sách này là con đường hành hiệp trượng nghĩa của một đại hiệp, giết tham quan, được người kính ngưỡng.

Sách trên bàn đều là một ít thoại bản, thư sinh và nữ tử thanh lâu, thư sinh và tiểu thư khuê các, hơn nữa miêu tả gì đó rất thực, căn bản chính là sách đòi trụy cổ đại.

Ôn Như Hòa đọc đủ thứ thì thư chính là mấy sách này?

Đọc loại sách này, không đi khoa khảo cũng là bình thường.

Chẳng lẽ xem mấy sách này tự mình giải quyết, nhảy mắt Ninh Thư cảm thấy trên bàn toàn dấu vết loang lổ, đều là gì đó của Ôn Như Hòa.

“Ai cho phép ngươi đụng vào đồ của ta.” Ôn Như Hòa đi vào đoạt lấy quyển sách trên tay Ninh Thư, “Cút đi, về sau không cho phép ngươi đụng vào sách của ta.”

Ninh Thư dùng khăn tay lau tay của mình, cảm thấy trên sách đều là thứ dơ bẩn, hỏi Ôn Như Hòa: “Biểu ca, ngày thường huynh đều xem mấy sách này?”

“Chẳng lẽ huynh không ôn tập sách u, ngày thường huynh dạy hải tử ở lớp như thế nào?” Ninh Thư cảm thấy có hơi ghê tởm, cảm thấy Ôn Như Hòa có chút giống lão sư cầm thú.

“Mấy sách kia đã sớm khắc vào trong đầu ta rồi, căn bản không cần xem, mấy sách này chẳng qua là thời điểm rảnh rỗi ta xem qua.” Ôn Như Hòa nhàn nhạt nói, biểu tình trên mặt không chút xấu hổ, “Chuyện của nam nhân, các ngươi này đó nữ nhân thiếu quan.”

“Biểu ca thích xem sách hành hiệp trượng nghĩa sao?” Ninh Thư hỏi, “Người đại anh hùng này xem thường luật pháp, tùy ý giết người, quan viên cũng có luật pháp triều đình trừng phạt, hẳn như vậy coi như là xem mạng người như cỏ rác.”

Ôn Như Hòa tức khắc hừ lạnh một tiếng, “Ngươi thì biết gì, quan trường hắc ám, đợi đến lúc này đó tham quan gặp xui xẻo không biết phải thì tới khi nào, giết sớm một chút dân chúng liền ít chịu khổ một chút, tham quan tại vị một ngày, dân chúng thuộc cai quản lại bị bóc lột thêm một ngày, luật pháp đã không trị được những tên này, thì nên có đại anh hùng đứng ra, ra mặt thay dân chúng.”

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 163: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (42)

Edit: Akito

Ninh Thư im lặng nhìn Ôn Như Hòa kích động không thôi, nàng chỉ tùy tiện nói hai câu, Ôn Như Hòa thật giống như là đồng cảm bản thân mình cũng đã chịu vũ nhục như vậy.

Phong chừng là bị nhân vật anh hùng trừ tham quan giết ác bá nhập.

Ninh Thư cảm thấy tính cách Ôn Như Hòa có hơi nguy hiểm, nói dễ nghe là ghét cái ác như kẻ thù, nói khó nghe chính là rối loạn nhân cách phản xã hội.

Đột nhiên cảm thấy Mộc Yên La quá vĩ đại, hy sinh chính mình thu phục những nam nhân có bệnh này.

“Cút ra ngoài, về sau không được vào phòng của ta, người cũng không được tùy tiện đụng vào đồ đạc của ta, người như ngươi không có tư cách đụng vào đồ của ta, Bạch Cầm Tương, đừng khiêu chiến điểm hạn của ta.”

Đồ vật vừa bắn lại nát này, ta cũng không muốn đụng vào đâu nhé, trong lòng Ninh Thụ khinh thường một câu, liền xoay người rời đi, vừa ra khỏi cửa liền trông thấy mập mạp thôn bá trong tay cầm một nhúm hoa dại không biết hái ở đâu đến, bó thành một nhúm lung tung, bộ dạng tay nâng hoa dại đứng ở bên ngoài hàng rào, thật đúng là... đần độn a.

“Mỹ nhân, ta tặng hoa cho ngươi, hoa tươi tặng mỹ nhân.” Hà Đại Hoa trông thấy Ninh Thụ, tức thì đi tới nhét hoa dại vào tay Ninh Thụ.

Nguyệt Lan châm chọc Hà Đại Hoa, “Hoa này xấu như thế, làm sao tiểu thư nhà ta sẽ thích đây.”

Hà Đại Hoa cười ha hả với Nguyệt Lan, “Thị nữ của mỹ nhân cũng đừng nóng giận, lần sau ta sẽ hái nhiều hơn một phần.”

Nguyệt Lan kiêu ngạo hừ lạnh không nói gì.

“Hừ, quả nhiên ngươi đi tới nơi nào cũng như thế này, thích quyến rũ nam nhân có quyền thế, đoán chừng ngươi vẫn chưa nói cho Hà Đại Hoa, ngươi đã gả cho người khác rồi, là người bị trượng phu ruồng bỏ đi.”

Ôn Như Họa châm chọc Ninh Thụ, kẹp một quyển sách rời đi, phỏng chừng là đến lớp học.

Ninh Thụ hướng bóng lưng Ôn Như Họa lớn tiếng nói: “Có người tặng muối hoa, điều đó chứng tỏ muối có mị lực, chẳng lẽ muối có mị lực vẫn là lỗi của muối sao, đổ lỗi cho muối?”

Ôn Như Họa ngừng bước chân, quay đầu gào thét với Ninh Thụ: “Ngươi không biết xấu hổ như thế ****, không biết xấu hổ đến cực điểm, ngươi lại còn nói ra lời như vậy, quả thực đúng là không bằng súc sinh, đáng phụ không biết xấu hổ, Bạch Cầm Tương, ngươi thật là càng ngày càng tiện mà, ngươi như này là bất chấp tất cả sao? Vậy sao ngươi không đến thanh lâu treo biển hành nghề luôn đi, dù sao ngươi cũng thiếu nam nhân như thế.”

Lời nói này xác thực rất ác độc, đến bây giờ Ninh Thụ vẫn chưa nhìn thấy Ôn Như Họa ở đâu có khí chất của nam chủ, một tên như rắm này, sao có thể là nam chủ đây, chắc không phải cốt truyện quân vì kiếm đủ bảy anh em hồ lô, nên mới kiên quyết thêm hấn vào?

Chẳng qua Ôn Như Họa ngược lại có sự tùy hứng của nam chủ, chính là thế giới nên chuyển động quanh hấn, hấn không sai, là thế giới này sai.

“Biểu ca, muối đi treo biển hành nghề, huynh nhất định phải tới thăm Cầm Tương a, dù sao biểu ca đọc

nhiều thoại bản như thế, chắc có nhiều kinh nghiệm đi.” Ninh Thụ phi thường châm chọc nói.

Ôn Như Họa tức giận đến thân thể đều đang run rẩy, phẩy tay áo bỏ đi, “Ngươi đáng phụ không biết xấu hổ này.”

Đợi đến khi Ôn Như Họa đi rồi, Ninh Thụ mới nói với Hà Đại Hoa: “Đa tạ hoa của ngươi.”

“Mỹ nhân, làm sao ngươi lại theo người như Ôn Như Họa.” Những lời này của Hà Đại Hoa cũng đã nói vô số lần rồi, tỏ vẻ hết sức tiếc nuối, “Mỹ nhân như ngươi vậy cho dù không cùng nam tử ưu tú như ta, cũng không nên cùng nam nhân như Ôn Như Họa.”

“Sao thế, ngươi thực chán ghét Ôn Như Họa, nhưng muối muối của ngươi Hà Tiểu Hoa hình như rất thích Ôn Như Họa mà.” Ninh Thụ cười tủm tỉm nói.

Tức khắc Hà Đại Hoa tức giận, thịt mỡ trên mặt co rút, xì một tiếng khinh miệt ghét bỏ nói: “Đôi mắt muối muối ta chính là bị phân tán lại, Ôn Như Họa cái thứ chó đội lốt người kia, chẳng qua chỉ là một tên tiểu bạch kiểm, muối muối ta thích cái khuôn mặt đó, nếu như không phải sợ cha ta đánh gãy chân của ta, ta cũng muốn đưa muối muối ta đến tiểu quán, tìm kiếm tiểu bạch kiểm so với Ôn Như Họa càng đẹp mắt hơn.

Ninh Thụ: ...

Huynh đệ này cũng là hiếm thấy, muốn đưa muối muối của mình tới điểm vịt đực, thật sự là người sáng khoái, tính cách rất tốt, chỉ là lớn lên có hơi chút khó coi, nếu tên này là nam chủ, Mộc Yên La sẽ không chịu nhiều khổ như thế.

Ninh Thụ có chút đồng ý gật đầu, “Ôn Như Họa xác thực là kẻ vô tích sự, trong trăm người thì vô dụng

nhất là thư sinh.”

“Đúng vậy, cuối cùng đã có một tri kỉ rồi, mỹ nhân chúng ta kết bái huynh đệ đi.” Hà Đại Hoa muốn vươn tay cầm tay Ninh Thụ.

Ninh Thụ lập tức lui về phía sau một bước, “Đừng mơ chiếm tiện nghi của ta.”

Hà Đại Hoa cười ha hả, ‘ba’ một phát mở ra quạt xếp, vô cùng bựa mà phẩy phẩy.

Thời gian dài, Ninh Thụ và huynh muội Hà gia lại có một tí tình hữu nghị, mỗi ngày lúc ăn cơm Hà Đại Hoa với Hà Tiểu Hoa đều mang đồ ăn tới, Ninh Thụ nói mình còn có một thị vệ, Hà Đại Hoa liền phi thường

sáng khoái chuẩn bị nhiều hơn một phần.

Chẳng qua Ninh Thư cũng trả tiền đấy, dù sao nông dân đều sống không khá giả, lúc đầu Hà Đại Hoa không vui, nhưng Ninh Thư kiên trì muốn đưa, Hà Đại Hoa cũng liền nhận lấy.

Ngược lại Ninh Thư hiểu rõ Hà Đại Hoa không phải thôn bá gì đó thu hết mồ hôi nước mắt của dân làng như Ôn Như Họa nói, chẳng qua chỉ là miệng ba hoa một tí, không có việc gì liền đi đùa giỡn tiểu cô nương trong thôn một chút, nhưng chưa từng chân chính động tay.

Nhưng ở trong mắt Ôn Như Họa, đây là hành vi không bằng cảm thú, phá hư trong sạch của nữ tử, làm người nhà nữ tử giận mà không dám nói gì.

Ninh Thư lại cảm thấy Ôn Như Họa ghen ghét Hà Đại Hoa có thể không kiêng nể gì cả, Ôn Như Họa cũng chỉ có thể một mình một người trốn trong phòng đọc thoại bản đối truyện, hành vi của hắn cao thượng hơn Hà Đại Hoa sao?

Ôn Như Họa ngược lại rất kiên cường, thời điểm mỗi lần huynh muội Hà gia mang thức ăn tới, hắn không ăn, đợi sau khi huynh muội Hà gia đi về, lại ăn một ít bánh bột ngô khô cứng, hoặc là cháo loãng.

Mỗi ngày ăn mấy thứ này, Ninh Thư cũng bội phục Ôn Như Họa không có gầy thành da bọc xương, vẫn là bộ dạng chó đội lốt người như cũ.

Quá không khoa học.

Mỗi lần Hà Đại Hoa tới tìm Ninh Thư, Ôn Như Họa đều sẽ lạnh một khuôn mặt chăm chọc Ninh Thư không biết xấu hổ, muốn câu dẫn nam nhân, chăm chọc Hà Đại Hoa là một nam nhân nhặt giày rách, Hà Tiểu Hoa nằm không cũng trúng đạn, chăm chọc Hà Tiểu Hoa là nữ nhân cho không nam nhân cũng không thêm, đời này không gả được.

Ninh Thư tỏ vẻ sợ hãi thần phục hành vi mở ra địa đồ đại bác của Ôn Như Họa, một người nam nhân có thể nói như thế, nói lời độc ác như vậy cũng xem như là một loại bản lĩnh, rốt cuộc là người đọc qua rất nhiều sách, thư sinh bụng đầy kinh luân a.

Đối với lời nói khó nghe của Ôn Như Họa, thật ra Ninh Thư và Hà Đại Hoa cũng không có cảm giác gì, nhưng Hà Tiểu Hoa lại rất thương tâm, Ôn Như Họa là người nàng ấy thích, bị người trong lòng chăm chọc và ghét bỏ như vậy, quả thực chính là trong lòng bị đâm thành một cái hố.

Tính tình điệu ngoa của thôn hoa Hà Tiểu Hoa phát tác, chống nạnh quát Ôn Như Họa: “Hà Tiểu Hoa ta kém chỗ nào, cha ta là thôn trưởng, trong nhà có ăn có uống, lớn lên cũng rất đẹp, ngươi dựa vào cái gì ghét bỏ ta, ngươi chẳng qua là một người dạy học, cơm cũng không có ăn, ngươi có tư cách gì ghét bỏ ta,

Ôn Như Họa, ta thích ngươi là vinh hạnh của ngươi, đừng để ta nể mặt lại không cần.”

“Đời này của ta chính là không thành thân, cũng sẽ không lấy ngươi.” Ôn Như Họa nhàn nhạt nói, cực kỳ kiên quyết.

“Ngươi, ngươi...” Hà Tiểu Hoa tức đến khóc, bặm mặt bỏ chạy.

HAPPY NEW YEAR NHE MÁY CHẾ ^^

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phản Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (43)

Edit: Akito

Ninh Thư không biết cảm giác về sự ưu việt của Ôn Như Họa từ đâu mà đến, xem thường Hà Tiểu Hoa thích mình, dường như hắn là người cao quý cỡ nào vậy.

Chắc chắn, kỳ thật chính là một người không có đám đương.

Hà Đại Hoa dùng quạt chỉ vào Ôn Như Họa, âm thầm nói: “Nếu muội muội ta có chuyện gì, ta sẽ chôn sống ngươi đấy, lão tử nói được làm được, người trong thôn cũng không dám nói gì đâu, thực cho rằng mình là thứ gì.”

Hà Đại Hoa xoay đầu lại nói với Ninh Thư: “Mỹ nhân, đến nhà Đại Hoa ca ca đi, người như hắn thật ghê tởm.”

“Ngươi đi an ủi muội muội của ngươi đi.” Ninh Thư nói.

Hà Đại Hoa đuổi theo muội muội của mình.

Ninh Thư liếc nhìn Ôn Như Họa, quay người muốn đi vào lều, Ôn Như Họa kêu Ninh Thư lại, gương mặt lạnh lùng nói: “Bạch Cầm Tương, giữa chúng ta nhất định phải nói chuyện một lát.”

Ninh Thư nhú mày, nhìn Ôn Như Họa nói: “Biểu ca có chuyện gì sao? Có phải huynh quyết định chăm chỉ đọc sách để khoa khảo rồi không?”

“Đừng đề cập chuyện khoa khảo, ta đời này sẽ không đi khoa khảo đâu, chuyện ta muốn nói chính là ngươi chú ý lời đồn, ngươi có biết hiện tại mọi người trong thôn nói ngươi như thế nào không, không giữ nữ đạo, ý vào mình xinh đẹp mà đi dụ dỗ nam nhân, hải tử ở lớp học đều hỏi ta, sao trong nhà tiên sinh lại có nữ tử như vậy, ngươi khiến ta làm sao làm người trước mặt học sinh của ta đây, Bạch Cầm Tương, nếu ngươi không kiêng nể gì như thế, hành vi phóng đãng, ngươi liền rời khỏi thôn Hà gia, nơi này không thích hợp với ngươi, kỹ viện mới thích hợp với ngươi.”

Ôn Như Họa dừng dừng nói một đồng, Ninh Thư chỉ nói: “Học sinh của huynh còn không biết huynh xem thoại bản thư sinh với kỹ nữ, nếu biết sẽ nhìn huynh người thầy giáo này như thế nào?”

Sắc mặt Ôn Như Họa nháy mắt tái nhợt, gào thét với Ninh Thư, “Bạch Cầm Tương, ta đang nói chuyện của ngươi, không cần nói sang chuyện khác.”

Một chút Ninh Thư cũng không muốn nói chuyện với Ôn Như Họa, khom lưng bước vào lều, Ôn Như Họa chẳng qua là một tên nam nhân ra vẻ đạo mạo mà thôi.

Chuyện gì hần đều có thể làm, nhưng người khác lại không được, chỉ cho quan lớn đốt lửa, không cho dân chúng thấp đèn.

Toàn là tiện nhân, Ôn Như Họa nơi nơi coi thường nữ nhân, lại là một nam nhân bệnh ung thư, chắc chắc chắc...

“Bạch Cầm Tương, ngươi...”

“Biểu ca, Cầm Tương mệt rồi, Cầm Tương muốn nghỉ ngơi, biểu ca là chính nhân quân tử, hần sẽ không đứng giữ bên ngoài lều của Cầm Tương đi, chuyện không biết xấu hổ như vậy, biểu ca sẽ không làm đi.” Ninh Thư ngáp một cái.

Ôn Như Họa ở bên ngoài sắc mặt vô cùng khó coi, cả người cũng mang theo khí chất hắc ám, ánh mắt ngăm đen, như muốn xuyên qua tấm lều nhìn vào Ninh Thư ở bên trong.

Ôn Như Họa hừ lạnh một tiếng, đi vào trong nhà, đóng sầm cửa lại.

Trong lều, Nguyệt Lan nói với Ninh Thư: “Tiểu thư chúng ta đi đi, vì sao mỗi lần đều gặp được một vài người không thể hiểu nổi.”

Nam chủ chính là tùy hứng như thế, chính là không thể hiểu nổi như này.

“Thời điểm nên đi tự nhiên tiểu thư nhà ngươi sẽ đi, hiện tại chưa đến thời điểm đó.” Ninh Thư ngáp một cái nhắm mắt lại ngủ.

Ninh Thư cũng không có đặt lời nói của Ôn Như Họa ở trong lòng, thời điểm nhàm chán không có việc gì còn leo núi với huynh muội Hà gia, hay là đến rạch ngòi bắt cá, ngày tháng trải qua cực kỳ tiêu dao.

Hà Tiểu Hoa đặc biệt tìm một cơ hội hỏi Ninh Thư: “Vì sao Ôn Như Họa không thích ta.”

Trong miệng Ninh Thư gặm quả đại, nói với Hà Tiểu Hoa: “Vì sao muốn hần thích, loại người như Ôn Như Họa này trừ bỏ một cái túi da, mặt khác cái gì cũng không có, không thể cho ngươi cuộc sống ổn định, thậm chí ngay cả chính mình cũng không nuôi sống được, sao có thể nuôi ngươi nuôi hải tử đây?”

Còn có chính là tính cách Ôn Như Họa thật sự quá kỳ quặc đi, sống cùng người như thế sẽ rất mệt mỏi.

Hà Tiểu Hoa có hơi ngượng ngùng nói: “Kỳ thật ta không cần hần nuôi, dù sao hần bơ vơ một người, ta là muốn hần ở rể nhà ta, cha ta cũng đồng ý mà.”

“Phụt...” Ninh Thư phun quả đại trong miệng ra, muốn Ôn Như Họa ở rể, phòng chừng hần lại cảm thấy nhận lấy thiên đại vũ nhục.

Ninh Thư vỗ vỗ bả vai Hà Tiểu Hoa, “Chúc may mắn.” Tình huống bình thường đó là Ôn Như Họa có chết cũng sẽ không chịu, trừ phi dùng một chút thủ đoạn đặc biệt.

Ninh Thư leo núi trở về, trông thấy sắc mặt Ôn Như Họa biến thành màu đen đứng trong sân, toàn thân mang theo hơi thở tức giận cơ hồ muốn nổ tung.

“Bạch Cầm Tương, ngươi luôn miệng nói tới giám sát ta khoa khảo mà, ta thấy ngươi là tới câu dẫn nam nhân đi, không chút nào tránh lời đồn đại, Bạch Cầm Tương, trước kia thật sự là ta nhìn lầm ngươi rồi, nguyên lai ngươi là người không biết xấu hổ như thế, ngươi thiếu nam nhân như vậy sao? Nếu thật không chịu nổi ta sẽ thỏa mãn ngươi.”

Ninh Thư nghe thấy câu này, hồ khu nhất chấn*, đây không phải là lời Ôn Như Họa nói với Mộc Yên La bên trong cốt truyện sao? Thế nhưng bây giờ nàng là Bạch Cầm Tương mà.

*Hồ khu nhất chấn: ý chỉ trạng thái khí thế của nhân vật chính trong game hay truyện tăng vọt, uy hiếp người khác.

“Nếu như ngươi còn không biết kiểm điểm, ta sẽ thỏa mãn ngươi.” Ôn Như Họa hừ lạnh một tiếng, bước lướt qua Ninh Thư, đi rồi.

Ninh Thư nhìn theo bóng lưng của Ôn Như Hòa, cảm thấy khả năng Ôn Như Hòa bị nàng kích thích đến hắc hóa rồi, nhưng nàng cũng không có làm cái gì a, hoàn toàn do Ôn Như Hòa dục khổng chế mạnh, không cho phép nàng tiếp xúc với Hà Đại Hoa.

Ninh Thư cảm thấy cần thiết vì an toàn của cuộc đời mình mà thoáng cân nhắc một chút, Ninh Thư đi vào nhà chính, trông thấy bảo kiếm gia truyền treo trên vách, ừ, dùng cái này phòng thân đi.

Ninh Thư giấu thanh bảo kiếm vào trong lều, Nguyệt Lan nhìn Ninh Thư hỏi: “Tiểu thư, người làm gì vậy a, đặt hung khí ở bên giường, những thứ này có sát khí đấy, buổi tối dễ gây ác mộng.”

“Không có việc gì, tiểu thư nhà người kiên cường lắm, tiểu thư của người cũng có ngực khí đấy.” Ninh Thư dùng tay nâng ngực của mình lên.

Nguyệt Lan: ...

“Tiểu thư, nếu không gọi ám vệ vào đi.” Nguyệt Lan nói với Ninh Thư.

Ninh Thư khoát tay, “Chỉ với Ôn Như Hòa sức chiến đấu bằng 5 bộ dáng như con gà còi không bằng cộng bún kia, một ngón tay của ta cũng có thể đối phó với hắn, không cần kêu ám vệ ca ca của người vào đây, có phải nhớ ám vệ ca ca của người hay không, người có thể đến cửa thôn gặp hắn.”

Nguyệt Lan dậm chân, “Tiểu thư, người đang đùa gì thế, giữa nô tỳ và ám vệ cái gì cũng không có, bị người nói như thế ngược lại giống như có cái gì vậy.”

Ninh Thư uống nước, nghiêm túc nhìn Nguyệt Lan nói: “Tiểu thư nhà người thật sự hi vọng người và ám vệ có gì đó, về sau người cũng có một chỗ dựa vào.”

“Tiểu thư là chỗ dựa của nô tỳ, đúng thế, nam nhân đều không đáng tin cậy, không có tiểu thư cho nô tỳ chỗ dựa, ám vệ kia còn không khi dễ nô tỳ.” Nguyệt Lan nói.

Ninh Thư thờ dài một hơi, trong lòng hi vọng giữa ám vệ ca ca và tiểu muội tử Nguyệt Lan phát sinh một chút chuyện gì đó.

“Mỹ nhân a, cứu mạng a, mau cứu Đại Hoa ca ca của người...” Hà Đại Hoa chạy về phía bên này, thịt mỡ trên người đang lắc lư, thời điểm chạy tới cảm giác toàn bộ mặt đất đều đang rung động.

Quả thực rất giống một viên thịt chạy về phía bên này, Ninh Thư một miệng đều trà phun ra ngoài.

Hà Đại Hoa chạy tới trước mặt Ninh Thư, phịch một phát ngồi trên mặt ghế, cái ghế phát ra âm thanh không chịu nổi gánh nặng ‘kẹt kẹt’.

Hà Đại Hoa thở phì phò, thở hổn hển như người ngáy, khoe miệng Ninh Thư có rút, hỏi: “Bị người đuổi giết.”

“Đáng sợ hơn bị đuổi giết, chỉ có người mới giúp được ta.” Hà Đại Hoa cố nặn ra nước mắt nhìn Ninh Thư.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 165: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (45)

Edit: Akito

Từ khi tiến vào thế giới này, Ninh Thư không có tự tay động thủ đánh người, thật sự là sức lực của cỗ thân thể này yếu đến đáng thương.

Nhưng hiện tại Ninh Thư kì thực quá ghê tởm Ôn Như Hòa, bắn đại bác với một nữ nhân, nhục nhã nữ nhân để đạt được cân bằng trong lòng, ý vào Bạch Cầm Tương thực có lỗi với hắn, phản bội hẹn ước, quả thực chính là phế vật.

Coi như là Bạch Cầm Tương chân chính cũng không có gì có lỗi với Ôn Như Hòa, Ôn Như Hòa cứ níu giữ một lời hứa hẹn, cảm thấy mình là người khổ nhất thiên hạ.

“Nguyệt Lan, người tới, tiểu thư nhà người có hơi mệt.” Ninh Thư cảm giác tay mình đang run lên, dùng sức quá mạnh rồi.

“Làm càn, lớn mật.” Ôn Như Hòa bùm khuôn mặt của mình, không thể tin mà nhìn Ninh Thư, “Người cư nhiên dám đánh ta.”

Ninh Thư thổi thổi ngón tay của mình, lạnh lùng nhìn Ôn Như Hòa, “Về sau còn dám ở trước mặt ta chít chít oa oa, lão nương sẽ phế người.”

“Bạch Cầm Tương, ta muốn giết người tiện nhân này.” Ôn Như Hòa muốn xông vào nhà lấy bảo kiếm, Ninh Thư lạnh lùng nói: “Người khẳng định, bên

cạnh ta còn có thị vệ võ công cao cường, chỉ cần ta thôi cái còi này, người còn chưa giết được ta, người đã xuống hoàng tuyền trước rồi.”

Thân thể Ôn Như Hòa khựng lại, Ninh Thụ đi đến trước mặt Ôn Như Hòa, Ôn Như Hòa lùi về phía sau hai bước, âm ngoan nhìn Ninh Thụ, “Tiện nhân, rốt cuộc người muốn thế nào?”

Ninh Thụ dịu dàng nói với Ôn Như Hòa: “Biểu ca, muội muốn ngày mai huynh bắt đầu đọc sách, không nên xem những cuốn sách bất chính kia nữa, tranh thủ thời gian ôn bài, đi khoa khảo a.”

“Ta đã nói rồi, ta sẽ không đi tham gia khoa khảo, còn có ta đọc sách gì mắc mớ gì tới người?” Khuôn mặt Ôn Như Hòa tái nhợt nói.

Ninh Thụ nhàn nhạt nói: “Loại sách đó không thể xem nhiều, thâm du nhiều không tốt cho cơ thể, đã vậy thức ăn biểu ca ăn còn tệ, cứ thâm du miết như vậy, sớm muộn gì cũng mai một.”

“Ta nghe không hiểu người nói gì, tránh ra, ta muốn vào nhà ngủ.” Ôn Như Hòa lạnh giọng nói.

Giọng nói Ninh Thụ rất dịu dàng, “Biểu ca, sáng ngày mai Cầm Tương sẽ gọi biểu ca dậy đọc sách nhé, không đọc sách liền đi chết nha.” Ninh Thụ giương cái còi trong tay lên.

Ôn Như Hòa nhìn thoáng qua cái còi, tức giận đi vào nhà, đóng sầm cửa lại.

Ninh Thụ nhếch miệng, nói với Nguyệt Lan: “Chúng ta cũng đi ngủ, buổi tối canh gác một chút.”

Ninh Thụ đi vào lều, đầu tiên vung chăn lên, nhìn thoáng qua bảo kiếm bên trong chăn, sau đó mới đi ngủ.

Bóng đêm thật sâu, buổi tối mùa hè nơi nơi vang lên âm thanh của con ếch, Ôn Như Hòa nằm trên giường lật qua lật lại không ngủ được, vươn tay sờ lên mặt mình, đau đón hít hà một tiếng, trong lòng thầm hận Bạch Cầm Tương ra tay ngoan độc.

Nữ nhân này luôn ác độc như thế, tiện nữ nhân độc ác.

Ánh trăng xuyên qua cửa sổ chiếu vào khuôn mặt Ôn Như Hòa đang nằm trên giường, sắc mặt xanh trắng đan xen dưới ánh trăng chiếu rọi tựa như lệ quý.

Dữ tợn đáng sợ.

Bộ ngực Ôn Như Hòa phập phồng kịch liệt, hiển nhiên là trong lòng cực kỳ tức giận, xoay người từ trên giường ngồi dậy, xuyên qua cửa sổ nhìn về phía cái lều trong sân, trong lòng cuộn cuộn lệ khí.

Xuống giường mang giày, nhẹ chân nhẹ tay mở cửa nhà ra, đi tới phía ngoài lều, nghe thấy tiếng hít thở dài nhỏ bên trong, Ôn Như Hòa im lặng cười lạnh một tiếng, ngủ rồi là tốt.

Cẩn thận từng chút một bước vào lều, đi tới bên giường, Ôn Như Hòa duỗi tay muốn tháo cái còi trên cổ Ninh Thụ xuống, đây là lần đầu tiên Ôn Như Hòa làm chuyện như này, căng thẳng ngừng lại hô hấp, tay đang duỗi cũng run rẩy.

Khi sắp thành công rồi, thì một ánh sáng sáng như tuyết xuất hiện trước mắt hắn, thời điểm Ôn Như Hòa còn chưa kịp phản ứng, liền cảm giác được một đồ vật lạnh như băng đâm vào bụng mình, tức khắc sự đau đón thôi quét toàn bộ thân thể.

Ôn Như Hòa rên thảm thiết một tiếng, cảm giác đồ vật lạnh băng ngày càng đâm sâu vào thân thể của mình, Ôn Như Hòa đau đón hét lên.

“Tiểu thư, làm sao vậy, sao vậy?” Nguyệt Lan đang ngủ nghe thấy tiếng hét thảm thiết nhảy dựng lên, Ninh Thụ lạnh lùng nói: “Thấp đèn lên.”

Ôn Như Hòa rên rỉ nằm trên mặt đất, trong lòng vô cùng sợ hãi, nghe thấy giọng nói của Ninh Thụ, tức thì suy yếu kêu lên: “Biểu muội, là ta, cứu ta.”

Ninh Thụ vờ như không nghe thấy giọng nói của Ôn Như Hòa, đợi đến khi Nguyệt Lan châm đèn dầu lên, tựa hồ Ninh Thụ mới nhìn thấy Ôn Như Hòa trên mặt đất, Ôn Như Hòa nằm trong vũng máu, khuôn mặt xanh tím đan xen, hơn nữa mắt máu quá nhiều, quả thực một khuôn mặt không có cách nào nhìn.

“A.....” Ninh Thụ dùng dây thanh có thể phát ra tiếng hét to nhất, trực tiếp đánh vỡ sự tĩnh lặng trong thôn, ngay sau đó chó trong thôn đều sủa, ban đêm yên tĩnh bắt đầu xao động.

“Biểu ca, sao lại là huynh, biểu ca huynh làm sao vậy, huynh đừng làm muội sợ a.” Ninh Thụ khiến mình cố nặn ra hai giọt nước mắt, bộ dạng muốn chạm vào Ôn Như Hòa nhưng lại không dám, Ninh Thụ rất sợ bị đánh một tay máu.

“Biểu ca, thực xin lỗi, muội tưởng là ăn trộm, biểu ca làm sao bây giờ a.” Thoạt nhìn Ninh Thụ rất hoang mang lo sợ.

Trong lòng Ôn Như Hòa sợ hãi lại phần nộ, cảm thấy sinh mạng của mình đều muốn xói mòn theo dòng máu rồi, lại nghe thấy tên đầu sỏ gây tội này cư nhiên chỉ biết bô bô nói chuyện, hoàn toàn không có một chút hành động thực tế, khiến lòng Ôn Như Hòa hận đến muốn chết.

“Đi mời đại phu.” Ôn Như Hòa suy yếu nói, môi đã bắt đầu tím tái.

Ninh Thư lập tức nói: “Được được, biểu ca huynh chờ, vậy để muội đi tìm đại phu.”

“Trong sân có thảo dược cầm máu, người đi hái.” Ôn Như Họa phẩy đi sức lực rất lớn mới nói xong câu này.

Ninh Thư tựa hồ hoang mang lo sợ, hỏi Ôn Như Họa: “Biểu ca, vậy muội đi mời đại phu trước hay là đi hái thảo dược cho huynh trước, biểu ca muội không biết thảo dược, thảo dược kia có hình dạng ra sao, vạn nhất hái nhầm thảo dược giúp máu lưu thông, biểu ca sẽ chảy máu nhanh hơn nữa.”

Ôn Như Họa thật muốn cho tiện nữ nhân này đi chết.

“Mỹ nhân, xảy ra chuyện gì vậy, thật xa liền nghe được thanh âm hào hùng của người.” Hà Đại Hoa đi tới, sau lưng còn có một ít thôn dân đi theo.

Ninh Thư lập tức nói: “Các người mau tới xem biểu ca một chút, biểu ca hẳn xảy ra chuyện.”

Hà Đại Hoa nhìn thoáng qua bên trong lều vải, phân phó thôn dân bên cạnh, “Người đi tìm đại phu, các người tới đỡ Ôn tiên sinh lên giường.”

“Trước vịn ta đi lấy thảo dược.” Ôn Như Họa khó khăn nói, Hà Đại Hoa nhân dịp nói: “Các người đỡ hẳn đi lấy thảo dược.”

Ôn Như Họa cầm thảo dược, Ninh Thư lấy qua bỏ vào miệng nhai nhuyễn sau đó đắp trên miệng vết thương của Ôn Như Họa, Nguyệt Lan cũng theo nhai thảo dược, khuôn mặt của Nguyệt Lan nhăn nhó vì đắng.

Đối với sinh tử của Ôn Như Họa Hà Đại Hoa tựa hồ không quá quan tâm, nhướn đôi lông mày giống như sâu róm, hỏi: “Sao hẳn lại bị thương ở trong lều của người?”

Trên mặt Ninh Thư lộ vẻ bất an cùng áy náy, nói với Hà Đại Hoa: “Không phải ta cố ý đâu, chỉ là nửa đêm biểu ca đến lều của ta và thị nữ, ta nghe có tiếng động tưởng là kẻ xấu ăn trộm, sau đó liền móc ta bảo kiểm hộ thân.”

“Chắc chắc chắc...” Hà Đại Hoa chắc lưỡi, “Khuya khoắt đến khuê phòng của nữ tử, còn không phải có lòng xấu, chính nhân quân tử sẽ làm như vậy, ngày thường quảng cáo rùm beng mình là hậu duệ của chính nhân quân tử, có phong thái người quân tử, giống như hái hoa tặc vậy, còn là quân tử, chắc coi mất ta mà a.”

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 166: Thệt văn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (46)

Edit: Akito

Ôn Như Họa trên giường ý thức đã bắt đầu mơ hồ, cảm thấy mình khả năng sắp chết rồi, lại nghe thấy nữ nhân Bạch Cầm Tương này kêu rên ở bên tai mình, giống như hẳn đã đi vậy, trong lòng Ôn Như Họa càng hận đến muốn chết.

Trước kia nữ nhân này bỏ rơi hẳn, bây giờ cư nhiên còn giết hẳn.

“Đại phu, đại phu đến rồi.” Thôn dân dẫn theo đại phu đi đến.

Ninh Thư lập tức nói với Ôn Như Họa trên giường: “Biểu ca, đại phu đến rồi, huynh nhất định sẽ không có chuyện gì đâu, biểu ca, thật sự không phải muội cố ý đâu, biểu ca huynh ngàn vạn không được gặp chuyện không may, huynh xảy ra chuyện thì Cầm Tương phải làm sao bây giờ a, biểu ca a...”

Đại phu bắt mạch cho Ôn Như Họa, lắc đầu nói: “Mất máu quá nhiều, có hơi nguy hiểm.”

Ninh Thư: ...

Nam chủ sao có thể dễ dàng rút đài như vậy đây?

“Biểu ca, biểu ca đáng thương của muội a, đại phu có biện pháp nào không? Chỉ cần người cứu biểu ca của ta, chuyện gì ta cũng có thể làm.” Ninh Thư kêu rên, “Biểu ca, thực xin lỗi, lúc đó trời tối quá, muội thật sự không biết người đó là biểu ca.”

“Có nhân sâm gì đó có thể giúp bổ khí.” Đại phu cũng biết chuyện này không thực tế, nhân sâm kia là đồ vật người nhà có tiền mới có, người trong thôn Hà gia này ăn no bụng cũng không tẻ rồi, nhà người nào có nhân sâm đây.

Trên người Ninh Thư vẫn có tiền, nhưng giờ này hơn nửa đêm đi mua nhân sâm cái gì, loại nhân sâm này cũng không phải là dược liệu bình thường, có tiền là có thể mua được chứ, hơn nữa, Ninh Thư cũng không muốn tiêu tiền cho Ôn Như Họa.

Ninh Thư tin chắc nam chủ sẽ không dễ dàng dập máy như thế.

“Thật ra nhà ta có nhân sâm.” Hà Đại Hoa nói.

Ôn Như Họa nghe được lời nói của Hà Đại Hoa, cũng bất chấp hiềm khích ngày thường giữa hai người, dùng ánh mắt chờ mong khao khát nhìn Hà Đại Hoa.

“Người đi tới nhà ta, nói muội muội ta lấy nhân sâm lại đây.” Hà Đại Hoa nói với một thôn dân.

Ninh Thư trộm liếc nhìn Hà Đại Hoa, sao Hà Đại Hoa lại trở nên hào phóng như thế, cư nhiên còn lấy nhân sâm cứu Ôn Như Họa, quả thực chính là mặt trời mọc ở phía Tây.

Miệng vết thương của Ôn Như Họa được đại phu dùng vải quấn lại, tránh khỏi chảy máu, thêm vào trước đó có thảo dược cầm máu, nên máu đã ngừng chảy, nhưng cả người Ôn Như Họa cảm giác bất cứ lúc nào đều có thể chết đi.

Chỉ chớp lát, liền nghe thấy tiếng bước chân vội vàng hỗn loạn chạy tới, y phục trên người Hà Tiểu Hoa có chút lộn xộn, hiển nhiên là gấp gáp chạy tới đây.

Hà Đại Hoa trông thấy Ôn Như Họa nằm trên giường sống chết không rõ, sắc mặt trắng bệch, vội vàng lấy hộp đựng nhân sâm ra, nhân sâm to cỡ ngón cái, hơn nữa cần sâm còn nguyên vẹn, đúng là nhân sâm đáng giá.

Không ngờ nhà trưởng thôn còn có thứ tốt này.

“Đại phu, cái này phải dùng như thế nào a.” Hà Tiểu Hoa rất sốt ruột.

Ôn Như Họa thấy có nhân sâm, trong lòng thở phào một hơi, thấy Hà Tiểu Hoa cũng thuận mắt hơn.

Hà Đại Hoa vươn tay lấy nhân sâm trong tay Hà Tiểu Hoa, Hà Tiểu Hoa kinh ngạc nhìn ca ca của mình, nôn nóng nói: “Ca ca, huynh làm gì vậy, Ôn tiên sinh đang chờ dùng nhân sâm mà.”

“Vật trân quý như này, sao có thể dễ dàng liền cho hần dùng đây, tên Ôn Như Họa này không đáng lãng phí nhân sâm, thứ này thế nhưng là mệnh căn tử của phụ thân chúng ta.”

Ninh Thư dùng khăn tay lau nước mắt, lắp bắp nói: “Người có yêu cầu gì cứ nói đi, chỉ cần có thể cứu biểu ca, chuyện gì ta cũng nguyện ý làm, đều là lỗi của ta, biểu ca biến thành như vậy đều là lỗi của ta, biểu ca, Cẩm Tương thực xin lỗi huynh.”

“Tiền trên người ta đều cho người.” Ninh Thư nói với Hà Đại Hoa.

Hà Đại Hoa khoát tay ngăn lại, nghiêng mắt nhìn Ninh Thư nói: “Giữa ta và người nói cái gì tiền?”

“Ca ca, rốt cuộc huynh muốn thế nào, Ôn tiên sinh chờ không nổi nữa rồi.” Hà Tiểu Hoa phi thường sốt ruột nói.

“Thứ tốt thế này đương nhiên phải dùng cho người trong nhà, sẽ cho nếu Ôn Như Họa đáp ứng thành thân với Tiểu Hoa, ở rể Hà gia chúng ta.” Về mặt Hà Đại Hoa rất lãnh khốc, “Đương nhiên người cũng có thể cự tuyệt.”

Mặt Hà Tiểu Hoa nháy mắt đỏ bừng, thẹn thùng không thôi.

“Không....” Ôn Như Họa mở to hai mắt, như hồi sinh trở lại vậy trung khí mùi phàn hô lên một tiếng

‘Không’.

“Không sai.” Ninh Thư lập tức tiếp nhận lời nói của Ôn Như Họa, “Ân cứu mạng lấy thân báo đáp, tích thủy chi ân đem dùng tuyên trương báo, ta thay biểu ca ta đáp ứng, nhanh cho biểu ca ta dùng được đi.”

Ôn Như Họa tròn to mắt nhìn Ninh Thư, một khuôn mặt xanh tím đan xen vằn vẹo, trong cổ họng phát ra tiếng ‘hự hự’, sau đó hôn mê bất tỉnh, bất tỉnh nhân sự.

Hà Đại Hoa nhìn Ninh Thư, “Hần tỉnh lại sẽ giết người.”

Ninh Thư chớp mắt nhìn Hà Đại Hoa, “Chẳng lẽ ta nói không đúng sao? Biểu ca là người đọc sách, đương nhiên hiểu rõ đạo lý này.”

Hà Đại Hoa ‘vù’ một phát mở quạt xếp ra, làm dáng phẩy phẩy, phiết miệng nhìn Ôn Như Họa trên giường.

Đại phu chỉ dùng một ít râu nhân sâm nấu thuốc, sau đó rót hết vào miệng Ôn Như Họa, dặn dò một vài việc cần chú ý rồi rời đi.

Hiện tại Hà Tiểu Hoa coi Ôn Như Họa như phụ quân của mình mà hầu hạ, thay Ôn Như Họa lau mồ hôi lạnh trên trán, lau tay.

Cả người thẹn thùng không chịu nổi, tựa hồ được bao phủ trong hạnh phúc vậy.

Ninh Thư ngáp một cái, đảo mắt thấy Nguyệt Lan dựa vào khung cửa đã ngủ từ lúc nào rồi, nước miếng đều chảy ra.

Thần kinh nha đầu này cũng quá thô đi, Ninh Thư đẩy đẩy Nguyệt Lan, Nguyệt Lan lập tức mở mắt, nhìn Ninh Thư hỏi: “Tiểu thư, sao rồi?”

“Không chết được.” Ninh Thư nhàn nhạt nói.

Thấy tình hình Ôn Như Hòa đã ổn định lại, thôn dân cũng đều rời đi, Hà Đại Hoa ngáp một cái nói Hà Tiểu Hoa về cùng, nhưng Hà Tiểu Hoa lại nói muốn lưu lại chiếu cố Ôn Như Hòa.

Hà Đại Hoa liền tùy nàng, đi đến trước mặt Ninh Thư, nói: “Mỹ nhân, không nhìn ra người nhìn dịu dàng yếu ớt như vậy, cư nhiên lại ra tay nặng như thế, bây giờ ta cũng có chút sợ người rồi.”

Ninh Thư lập tức nặn ra hai giọt nước mắt nhỏ, áy náy không chịu được nói: “Là ta không cẩn thận thôi.”

“Kia cũng là hấn đáng đời, khuya khoắt khẳng định tới không phải làm chuyện tốt gì.” Hà Đại Hoa như một viên thịt lớn lăn đi rồi.

Ninh Thư quan sát Hà Tiểu Hoa đang bận bịu, hỏi nàng: “Tiểu Hoa, dường như biểu ca ta cũng không thích người, cho dù hai người thành thân có thể sẽ không hạnh phúc đâu.”

“Lấy chồng theo chồng lấy chó theo chó, đến lúc hấn thuận lợi ở rể nhà chúng ta, còn không phải do ta định đoạt, hơn nữa ta chỗ nào không xứng với hấn đây, từ từ dạy dỗ là được rồi.” Tựa hồ Hà Đại Hoa một chút cũng không lo lắng chuyện Ôn Như Hòa không thích mình.

Chỉ cần thành thân, tự nhiên chuyện gì đều có thể giải quyết.

Ninh Thư: ...

Nàng cứ như vậy gả Ôn Như Hòa đi?!

Ninh Thư nhìn thoáng qua Ôn Như Hòa chập vạt trên giường, trong lòng thì thầm một tiếng A Di Đà Phật, sau đó dẫn Nguyệt Lan đi ngủ nường.

“Tiểu thư, khi nào chúng ta mới có thể rời khỏi nơi này?” Trên mặt Nguyệt Lan mang theo phần nộ, “Tên kia cư nhiên nửa đêm lén lút vào lều của chúng ta, hấn muốn làm gì, hay có mưu đồ muốn gây rối tiểu thư, quả thực chính là súc sinh.”

Ninh Thư sờ sờ cái còi trước ngực, chỉ sợ Ôn Như Hòa gia hỏa này muốn trộm cái còi của nàng, thuận tiện lại làm chuyện kia gì với nàng, dù sao cốt truyện chính là như thế, Ôn Như Hòa cường bạo Mộc Yên La.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (46)

Edit: Akito

Ôn Như Hòa trên giường ý thức đã bắt đầu mơ hồ, cảm thấy mình khả năng sắp chết rồi, lại nghe thấy nữ nhân Bạch Cầm Tương này kêu rên ở bên tai mình, giống như hấn đã đi vậy, trong lòng Ôn Như Hòa càng hận đến muốn chết.

Trước kia nữ nhân này bỏ rơi hấn, bây giờ cư nhiên còn giết hấn.

“Đại phu, đại phu đến rồi.” Thôn dân dẫn theo đại phu đi đến.

Ninh Thư lập tức nói với Ôn Như Hòa trên giường: “Biểu ca, đại phu đến rồi, huynh nhất định sẽ không có chuyện gì đâu, biểu ca, thật sự không phải muội cố ý đâu, biểu ca huynh ngàn vạn không được gặp chuyện không may, huynh xảy ra chuyện thì Cầm Tương phải làm sao bây giờ a, biểu ca a...”

Đại phu bắt mạch cho Ôn Như Hòa, lắc đầu nói: “Mất máu quá nhiều, có hơi nguy hiểm.”

Ninh Thư: ...

Nam chủ sao có thể dễ dàng rút dài như vậy đây?

“Biểu ca, biểu ca đáng thương của muội a, đại phu có biện pháp nào không? Chỉ cần người cứu biểu ca của ta, chuyện gì ta cũng có thể làm.” Ninh Thư kêu rên, “Biểu ca, thực xin lỗi, lúc đó trời tối quá, muội thật sự không biết người đó là biểu ca.”

“Có nhân sâm gì đó có thể giúp bổ khí.” Đại phu cũng biết chuyện này không thực tế, nhân sâm kia là đồ vật người nhà có tiền mới có, người trong thôn Hà gia này ăn no bụng cũng không tẻ rồi, nhà người nào có nhân sâm đây.

Trên người Ninh Thụ vẫn có tiền, nhưng giờ này hơn nửa đêm đi mua nhân sâm cái gì, loại nhân sâm này cũng không phải là dược liệu bình thường, có tiền là có thể mua được chứ, hơn nữa, Ninh Thụ cũng không muốn tiêu tiền cho Ôn Như Hòa.

Ninh Thụ tin chắc nam chủ sẽ không dễ dàng đập máy như thế.

“Thật ra nhà ta có nhân sâm.” Hà Đại Hoa nói.

Ôn Như Hòa nghe được lời nói của Hà Đại Hoa, cũng bất chấp hiềm khích ngày thường giữa hai người, dùng ánh mắt chờ mong khao khát nhìn Hà Đại Hoa.

“Người đi tới nhà ta, nói muội muội ta lấy nhân sâm lại đây.” Hà Đại Hoa nói với một thôn dân.

Ninh Thụ trộm liếc nhìn Hà Đại Hoa, sao Hà Đại Hoa lại trở nên hào phóng như thế, cư nhiên còn lấy nhân sâm cứu Ôn Như Hòa, quả thực chính là mặt trời mọc ở phía Tây.

Miệng vết thương của Ôn Như Hòa được đại phu dùng vải quấn lại, tránh khỏi chảy máu, thêm vào trước đó có thảo dược cầm máu, nên máu đã ngừng chảy, nhưng cả người Ôn Như Hòa cảm giác bất cứ lúc nào đều có thể chết đi.

Chỉ chốc lát, liền nghe thấy tiếng bước chân vội vàng hỗn loạn chạy tới, y phục trên người Hà Tiểu Hoa có chút lộn xộn, hiển nhiên là gấp gấp chạy tới đây.

Hà Đại Hoa trông thấy Ôn Như Hòa nằm trên giường sống chết không rõ, sắc mặt trắng bệch, vội vàng lấy hộp đựng nhân sâm ra, nhân sâm to cỡ ngón cái, hơn nữa cần sâm còn nguyên vẹn, đúng là nhân sâm đáng giá.

Không ngờ nhà trường thôn còn có thứ tốt này.

“Đại phu, cái này phải dùng như thế nào a.” Hà Tiểu Hoa rất sốt ruột.

Ôn Như Hòa thấy có nhân sâm, trong lòng thở phào một hơi, thấy Hà Tiểu Hoa cũng thuận mắt hơn.

Hà Đại Hoa vươn tay lấy nhân sâm trong tay Hà Tiểu Hoa, Hà Tiểu Hoa kinh ngạc nhìn ca ca của mình, nôn nóng nói: “Ca ca, huynh làm gì vậy, Ôn tiên sinh đang chờ dùng nhân sâm mà.”

“Vật trân quý như này, sao có thể dễ dàng liền cho hán dùng đây, tên Ôn Như Hòa này không đáng lãng phí nhân sâm, thứ này thế nhưng là mệnh căn tử của phụ thân chúng ta.”

Ninh Thụ dùng khăn tay lau nước mắt, lắp bắp nói: “Người có yêu cầu gì cứ nói đi, chỉ cần có thể cứu biểu ca, chuyện gì ta cũng nguyện ý làm, đều là lỗi của ta, biểu ca biến thành như vậy đều là lỗi của ta, biểu ca, Cầm Tương thực xin lỗi huynh.”

“Tiền trên người ta đều cho người.” Ninh Thụ nói với Hà Đại Hoa.

Hà Đại Hoa khoát tay ngăn lại, nghiêng mắt nhìn Ninh Thụ nói: “Giữa ta và người nói cái gì tiền?”

“Ca ca, rốt cuộc huynh muốn thế nào, Ôn tiên sinh chờ không nổi nữa rồi.” Hà Tiểu Hoa phi thường sốt ruột nói.

“Thứ tốt thế này đương nhiên phải dùng cho người trong nhà, sẽ cho nếu Ôn Như Hòa đáp ứng thành thân với Tiểu Hoa, ở rể Hà gia chúng ta.” Về mặt Hà Đại Hoa rất lạnh khốc, “Đương nhiên người cũng có thể cự tuyệt.”

Mặt Hà Tiểu Hoa nháy mắt đỏ bừng, thẹn thùng không thôi.

“Không....” Ôn Như Hòa mở to hai mắt, như hồi sinh trở lại vậy trung khí mùi phần hô lên một tiếng

‘Không’.

“Không sai.” Ninh Thụ lập tức tiếp nhận lời nói của Ôn Như Hòa, “Ân cứu mạng lấy thân báo đáp, tích thủy chi ân đem dùng tuyên trương báo, ta thay biểu ca ta đáp ứng, nhanh cho biểu ca ta dùng được đi.”

Ôn Như Hòa tròn to mắt nhìn Ninh Thụ, một khuôn mặt xanh tím đan xen vụn vụn, trong cổ họng phát ra tiếng ‘hự hự’, sau đó hôn mê bất tỉnh, bất tỉnh nhân sự.

Hà Đại Hoa nhìn Ninh Thụ, “Hán tính lại sẽ giết người.”

Ninh Thụ chớp mắt nhìn Hà Đại Hoa, “Chẳng lẽ ta nói không đúng sao? Biểu ca là người đọc sách, đương nhiên hiểu rõ đạo lý này.”

Hà Đại Hoa ‘vù’ một phát mở quạt xếp ra, làm dáng phẩy phẩy, phiết miệng nhìn Ôn Như Hòa trên giường.

Đại phu chỉ dùng một ít râu nhân sâm nấu thuốc, sau đó rót hết vào miệng Ôn Như Hòa, dặn dò một vài việc cần chú ý rồi rời đi.

Hiện tại Hà Tiểu Hoa coi Ôn Như Hòa như phu quân của mình mà hầu hạ, thay Ôn Như Hòa lau mồ hôi lạnh trên trán, lau tay.

Cả người thẹn thùng không chịu nổi, tựa hồ được bao phủ trong hạnh phúc vậy.

Ninh Thụ ngáp một cái, đảo mắt thấy Nguyệt Lan dựa vào khung cửa đã ngủ từ lúc nào rồi, nước miếng đều chảy ra.

Thần kinh nha đầu này cũng quá thô đi, Ninh Thụ đẩy đẩy Nguyệt Lan, Nguyệt Lan lập tức mở mắt, nhìn Ninh Thụ hỏi: “Tiểu thụ, sao rồi?”

“Không chết được.” Ninh Thụ nhàn nhạt nói.

Thấy tình hình Ôn Như Hòa đã ổn định lại, thôn dân cũng đều rời đi, Hà Đại Hoa ngáp một cái nói Hà Tiểu Hoa về cùng, nhưng Hà Tiểu Hoa lại nói muốn lưu lại chiếu cố Ôn Như Hòa.

Hà Đại Hoa liền tùy nàng, đi đến trước mặt Ninh Thụ, nói: “Mỹ nhân, không nhìn ra người nhìn dịu dàng yếu ớt như vậy, cư nhiên lại ra tay nặng như thế, bây giờ ta cũng có chút sợ người rồi.”

Ninh Thụ lập tức nặn ra hai giọt nước mắt nhỏ, áy náy không chịu được nói: “Là ta không cẩn thận thôi.”

“Kia cũng là hán đáng đời, khuya khoắt khẳng định tới không phải làm chuyện tốt gì.” Hà Đại Hoa như một viên thịt lớn lăn đi rồi.

Ninh Thụ quan sát Hà Tiểu Hoa đang bận bịu, hỏi nàng: “Tiểu Hoa, dường như biểu ca ta cũng không thích người, cho dù hai người thành thân có thể sẽ không hạnh phúc đâu.”

“Lấy chồng theo chồng lấy chó theo chó, đến lúc hán thuận lợi ở rể nhà chúng ta, còn không phải do ta định đoạt, hơn nữa ta chỗ nào không xứng với hán đây, từ từ dạy dỗ là được rồi.” Tựa hồ Hà Đại Hoa một chút cũng không lo lắng chuyện Ôn Như Hòa không thích mình.

Chỉ cần thành thân, tự nhiên chuyện gì đều có thể giải quyết.

Ninh Thụ: ...

Nàng cứ như vậy gả Ôn Như Hòa đi?!

Ninh Thụ nhìn thoáng qua Ôn Như Hòa chập vạt trên giường, trong lòng thì thầm một tiếng A Di Đà Phật, sau đó dẫn Nguyệt Lan đi ngủ nường.

“Tiểu thụ, khi nào chúng ta mới có thể rời khỏi nơi này?” Trên mặt Nguyệt Lan mang theo phẫn nộ, “Tên kia cư nhiên nửa đêm lén lút vào lều của chúng ta, hán muốn làm gì, hay có mưu đồ muốn gây rối tiểu thụ, quả thực chính là súc sinh.”

Ninh Thụ sờ sờ cái còi trước ngực, chỉ sợ Ôn Như Hòa gia hỏa này muốn trộm cái còi của nàng, thuận tiện lại làm chuyện kia gì với nàng, dù sao cốt truyện chính là như thế, Ôn Như Hòa cường bạo Mộc Yên La.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 168: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (47)

Edit: Akito

Thực ra Ninh Thụ đoán không có sai, Ôn Như Hòa chính là muốn trộm cái còi của nàng, nhưng trộm cái còi mục đích quan trọng nhất là vì muốn đạt được thân thể của Ninh Thụ.

Nghe Ninh Thụ nói muốn gả Hà Đại Hoa, trong lòng Ôn Như Hòa tràn ngập bi phẫn và nhục nhã, nữ nhân này tình nguyện gả cho người như Hà Đại Hoa, cũng không thêm ngó ngang tới hán, không phải là do Hà Đại Hoa có quyền thế trong thôn, nên nữ nhân này mới như con ruồi ngửi thấy mùi thối dấn lên sao.

Quả nhiên là tiện nhân.

Ôn Như Hòa muốn đạt được thân thể Bạch Cầm Tương trước, cho dù Bạch Cầm Tương gả cho Hà Đại Hoa, thì chẳng qua cũng chỉ là giày rách bị hán dùng qua mà thôi, như thế vừa có thể trả thù Bạch Cầm Tương, lại vừa có thể nhục nhã Hà Đại Hoa.

Ôn Như Hòa nghĩ rất tốt đẹp, nhưng tưởng tượng thì hoàn toàn không giống với thực tế, bảo kiểm tổ truyền của hán sao lại ở trong tay Bạch Cầm

Tương.

Ninh Thụ và Nguyệt Lan đi ra ngoài, trông thấy ám vệ một thân hắc y đứng ở trong sân, nếu như không phải có ánh trăng, một thân đen thui này rất khó để người khác phát hiện.

“Tiểu thụ, người gọi gì, ta ở cửa thôn cũng nghe thấy đấy.” Ám vệ hỏi Ninh Thụ, “Có mùi máu tươi, trong các người ai bị thương?”

Ninh Thụ xua xua tay nói: “Không có việc gì, người trở về ngủ đi, chuyện đã được giải quyết rồi.”

Ám vệ nói với Nguyệt Lan: “Người chú ý một chút, tiểu thụ làm việc không đáng tin cậy.”

Này, ở trước mặt người ta nói xấu, còn muốn sống không?

Nguyệt Lan gật gật đầu, “Ta biết rồi.”

Sau đó ám vệ thân nhiên rời đi, Ninh Thụ hỏi Nguyệt Lan: “Ta làm việc thật sự không đáng tin cậy như vậy.”

Nguyệt Lan nhìn Ninh Thụ, ngữ khí rất đau khổ, “Nô tỳ đi theo bên người tiểu thụ, hoàn toàn không biết một giây sau sẽ có chuyện gì xảy ra.”

Ninh Thụ: ...

Nàng cũng có biết giây tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì đâu, nàng cũng không biết bấm ngón tay mà.

“Ngủ đi, lăn lộn cả đêm quá thực mệt mỏi.” Ninh Thụ nằm xuống.

Ngày hôm sau lúc Ninh Thụ tỉnh lại đã là giữa trưa, đầu tiên vào nhà nhìn Ôn Như Họa một lát, Ôn Như Họa còn chưa có tỉnh lại, Hà Tiểu Hoa đang chiếu cố Ôn Như Họa.

“Người dậy rồi, trên bàn có một ít thức ăn.” Hà Tiểu Hoa nói với Ninh Thụ.

Ninh Thụ cảm thấy Hà Tiểu Hoa rất hiền lành, chỉ là tính cách hơi bá đạo, với thân phận là khuê nữ trưởng thôn, có tư cách tùy hứng, bỏ qua những điểm này, Hà Tiểu Hoa vẫn là một cô nương tốt.

Cũng là mệnh Ôn Như Họa tốt, có quang sáng nam chủ trong người.

Ôn Như Họa ngủ vài ngày cuối cùng cũng tỉnh lại, tỉnh lại chuyện đầu tiên làm chính là báo Hà Tiểu Hoa xéo đi, chuyện thứ hai chính là bắt Ninh Thụ lăn đến trước mặt hắn, hắt hắt, trả thù nàng chuyện

Ninh Thụ không để ý ý nguyện của hắn mà đồng ý việc thành thân.

Nhưng Hà Tiểu Hoa và Ninh Thụ đều không để ý tới hắn, Ôn Như Họa tức giận làm miệng vết thương bung ra chảy máu, sau cùng Ôn Như Họa cũng không dám tức giận nữa.

Hà Tiểu Hoa đã coi Ôn Như Họa thành trọng phụ của mình, nên nói chuyện cũng tùy tiện hơn nhiều, đã vậy còn vô tình cố ý đã kích Ôn Như Họa, Hà Tiểu Hoa không có đọc sách, chữ to không biết, có đôi khi Ôn

Như Họa nói vài lời có chút nội hàm, về mặt Hà Tiểu Hoa liền ngu ngơ.

Ôn Như Họa cho dù chết cũng sẽ không lấy nữ nhân như thế này, hơn nữa còn là ở rể, quả thực chính là đem tôn nghiêm nam nhân của hắn giẫm trên mặt đất.

Ôn Như Họa hận Ninh Thụ nhất, hận nàng ngang ngược càn rỡ, cao cao tại thượng, hận nàng không ngoan ngoãn để hắn thượng, hận nàng đâm hắn bị thương, hận nàng đáp ứng chuyện thành thân, hận nàng treo một khuôn mặt hư tình giả ý.

Đương nhiên Ninh Thụ thấy rõ sự thù hận trong mắt Ôn Như Họa, nhưng bộ dạng cứ như không nhìn thấy, cái này đã không chịu nổi, vậy còn Ôn Như Họa nhục nhã Mộc Yên La, mang thân thể bị Ôn Như Họa đâm trúng, nhảy vào dòng sông nước chảy xiết, loại thống khổ này Ôn Như Họa há có thể hiểu được sao.

Ninh Thụ ân cần hỏi Ôn Như Họa: “Biểu ca, hôm nay huynh cảm thấy thế nào rồi?”

Ôn Như Họa âm trầm nhìn Ninh Thụ, “Ta chưa chết, có phải người rất thất vọng không?”

“Biểu ca, huynh nói gì vậy, sao Cầm Tương có thể cam lòng để cho huynh chết đây, thật sự là Cầm Tương không cẩn thận, nói nữa do muội không biết hơn nữa đem biểu ca lên vào lều, muội nghĩ rằng là tên mặt người dạ thú nào, chó chết không bằng cảm thú có ý đồ bất chính, cho nên mới ra đây chứ, nếu như muội biết trước người đó là biểu ca, sao có thể động thủ đây, biểu ca chính là chính nhân quân tử, không phải chó chết không bằng cảm thú nhĩ.”

Khuôn mặt Ôn Như Họa dữ tợn, nhìn Ninh Thụ thờ hờ hững, “Cút ra ngoài, ta không muốn nhìn thấy người.”

Ninh Thư có chút bất đắc dĩ thở dài một hơi, dịch chần giúp Ôn Như Hòa, nói: “Biểu ca, Cầm Tương biết huynh đang tức giận chuyện Cầm Tương làm huynh bị thương, nhưng muội đã giải thích rất rõ ràng rồi, còn về chuyện thành thân giữa huynh và Hà cô nương, Cầm Tương thấy Hà cô nương rất yêu biểu ca, thêm nữa mạng của biểu ca là do Hà gia cứu, Cầm Tương thấy mối hôn sự này rất công bằng, liền đáp ứng thay biểu ca, biểu ca không cần cảm kích Cầm Tương, đây đều là chuyện Cầm Tương nên làm mà.”

“Biểu ca huynh phải dưỡng thương thật tốt, chờ thân thể tốt rồi, trường thôn sẽ an bài hôn sự cho hai người nhanh thôi.” Ninh Thư làm lơ gương mặt đỏ lên sau đó xanh mét của Ôn Như Hòa, nói: “Biểu ca có thể tìm được hạnh phúc của mình, trong lòng Cầm Tương coi như đã buông xuống một chuyện lớn.”

“Người đi ra ngoài, cút đi.” Ôn Như Hòa là dã thú bị thương, đôi mắt đỏ ngầu, nghẹn ngào mà gào thét với Ninh Thư, “Bạch Cầm Tương người cút ra ngoài cho ta.”

“Được rồi, huynh đừng nóng giận, muội liền ra ngoài đây.” Ninh Thư xoay người rời đi, cũng không thêm quay đầu lại một cái.

Đem Ôn Như Hòa tức giận muốn chết, cảm thấy đời này gặp phải nữ nhân Bạch Cầm Tương này chính là bất hạnh lớn nhất, nữ nhân này hủy cả đời hắn, bỏ rơi hắn bây giờ lại quay về tìm hắn, khiến cho cuộc sống hiện tại của hắn loạn một nùi.

Hiện tại Ôn Như Hòa trải qua sinh hoạt dưỡng thương đại môn không ra nhị môn không bước, Hà Tiểu Hoa đối xử rất tốt với Ôn Như Hòa, làm món ăn bổ dưỡng cho Ôn Như Hòa, giết gà giết vịt, hầu hạ ăn ngon uống tốt.

Nhưng Ôn Như Hòa đối với Hà Tiểu Hoa lại không có sắc mặt tốt, Ninh Thư ở bên cạnh xem cũng cảm thấy không đáng thay Hà Tiểu Hoa, loại nam nhân này đều không có tâm, trong lòng chỉ có chính mình, nội tâm ích kỷ lạnh lùng, cho dù người đối tốt với hắn, hắn cũng xem như không thấy.

Ninh Thư nhìn không được khuyên Hà Tiểu Hoa hai câu, Hà Tiểu Hoa chỉ lắc đầu, nói những việc này đều là nàng cam tâm tình nguyện, có thể sống cùng Ôn tiên sinh nàng rất hạnh phúc, còn nói đợi đến sau khi thành thân, nhất định sẽ dạy dỗ Ôn Như Hòa thật tốt, nhất định sẽ làm cho Ôn Như Hòa yêu mình.

Ninh Thư thấy bộ dạng dửng dưng của Hà Tiểu Hoa, cũng mặc kệ nàng, chỉ có thể nói câu chúc phúc.

Miếng vết thương của Ôn Như Hòa rất sâu, thỉnh thoảng lại nhiễm trùng, người động một chút lại phát sốt, cực giày vò người, trực tiếp giày vò Ôn Như Hòa gây đi, xương gò má trên mặt đều nổi lên, quai hàm lõm xuống dưới, cả người thoát nhìn sa sút hơn nhiều, đã không còn vẻ ưa nhìn trước kia.

Gây một phát giá trị nhan sắc liền biến mất, hoàn toàn không còn cảm giác khiêm khiêm quân tử trước đó nữa.

Hơn nữa trong khoảng thời gian bị thương Ôn Như Hòa cũng trở nên âm trầm hơn, toàn thân bao phủ một tầng khói đen không thể xua tan, thời điểm nhìn người khác thì ánh mắt lạnh lẽo, hai đầu lông mày thêm vào một tầng âm đức cùng lạnh lùng, cho người ta cảm giác cực kỳ không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 169: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (48)

Edit: Akito

Đến khi vết thương của Ôn Như Hòa đã gần khỏi, có thể xuống giường đi lại, trường thôn gia liền lập tức chuẩn bị chuyện hôn sự cho Hà Tiểu Hoa và Ôn Như Hòa, giăng đèn kết hoa, một mảng đỏ rực, Ôn Như Hòa giận đến mức lại lần nữa trở về nằm trên giường.

Ninh Thư cảm thấy mình cũng xem như là người nhà của Ôn Như Hòa, nghiêm túc chuẩn bị cho Ôn Như Hòa mấy bộ quần áo, chần gối mới, thậm chí còn bỏ vào mấy thỏi bạc, nói với Ôn Như Hòa đây là của hồi môn cho hắn.

Ôn Như Hòa nghe là của hồi môn, cả người phát hỏa, ném sạch bạc trước mặt, âm trầm nhìn Ninh Thư, “Ta chính là chết cũng sẽ không cưới Hà Tiểu Hoa.”

Ninh Thư nhặt bạc trên mặt đất lên, sửa cho đúng nói: “Biểu ca, hiện tại là huynh gả cho Hà cô nương, ở rể Hà gia, không phải huynh cưới Hà cô nương.”

“Bạch Cầm Tương, có phải người muốn hủy hoại hết thảy của ta thì trong lòng người mới cam tâm hay không?” Khuôn mặt thon gầy của Ôn Như Hòa dữ tợn.

Về mặt Ninh Thư ngạc nhiên, ủy khuất nói với Ôn Như Hòa: “Biểu ca, sao huynh có thể nghĩ muội như vậy đây, mọi thứ muội làm đều vì muốn tốt cho huynh, nếu không có nhân sâm của Hà cô nương, biểu ca bây giờ huynh đã sớm ở dưới mười tám tầng địa ngục rồi, nơi nào còn có thể nói lời như vậy với Cầm Tương đây.”

Ôn Như Họa: ...

Ninh Thụ còn nói thêm: “Biểu ca huynh yên tâm, huynh chỉ cần an tâm dưỡng bệnh, chuyện khác cứ giao cho muội chuẩn bị là được rồi, muội nhất định sẽ để biểu ca về vang gả ra ngoài.”

“Nói nữa biểu ca, chuyện này có rất nhiều người có thể làm chứng, chẳng lẽ biểu ca huynh muốn chơi xấu sao? Phá hoại thanh danh của Hà cô nương sao? Không phải huynh hận nhất loại hành vi này sao, không phải huynh không quen nhìn Hà Đại Hoa đùa giỡn phá hoại thanh danh của nữ tử nhất sao, biểu ca huynh sẽ không làm như thế đi?”

Mỗi Ôn Như Họa run rẩy không nói nên lời, Ninh Thụ tiếp tục nói thêm: “Cầm Tương làm như vậy đều là vì suy nghĩ đến tính mạng của biểu ca, nói nữa Hà cô nương cũng là người tốt, rất hợp với biểu ca.”

“Người đâm ta bị thương, sau đó vì nhân sâm mà bán ta, cư nhiên còn nói là muốn tốt cho ta, Bạch Cầm Tương, người đừng quá đáng quá.” Ôn Như Họa gào thét Ninh Thụ.

Về mặt Ninh Thụ càng thêm ủy khuất, nói: “Biểu ca, muội đã nói rồi, muội không biết là huynh, nếu biết là huynh, muội tuyệt đối sẽ không làm như thế, huynh không nên lên lút vào lều của muội, huynh nên ở bên ngoài lều gọi muội, hành vi như vậy của huynh, ai cũng sẽ cảm thấy là muốn mưu đồ bất chính mà thôi, nói nữa nhân sâm là huynh dùng, không phải muội dùng, sao có thể nói muội vì nhân sâm mà bán huynh đây?”

Ôn Như Họa tức giận đến nói không ra lời, chỉ biết nóng nảy kêu Ninh Thụ cút.

Sau đó Ninh Thụ bay nhanh cút đi, lưu lại Ôn Như Họa bịt miệng vết thương rên rỉ.

Trưởng thôn cầm một quyển lão hoàng lịch chọn một ngày hoàng đạo, để cho hai đứa nhỏ thành thân.

Hôm nay ngày hoàng đạo thời tiết rất đẹp, trưởng thôn gia cho đốt pháo, không khí náo nhiệt, ngay cả căn nhà tranh rách nát của Ôn Như Họa cũng náo nhiệt lạ thường.

Ninh Thụ vô cùng nhiệt tình chiêu đãi mọi người, tân lang Ôn Như Họa bị người thu thập tốt, mặc vào y phục đỏ thắm, là được người nâng ra ngoài, sau đó bị cõng trên lưng, đi đến nhà trưởng thôn.

Khuôn mặt Ôn Như Họa xanh mét, trên mặt không có một tí vui mừng, ánh mắt đặc biệt hận thù đặt trên người Ninh Thụ, Ninh Thụ cười tủm tỉm nói với Ôn Như Họa: “Biểu ca, huynh cứ đi trước, đợi lát nữa muội sẽ tới đó ngay.”

Sắc mặt Ôn Như Họa càng thêm xanh mét, thân thể run rẩy dường như sắp rơi từ trên lưng xuống.

Khi Ôn Như Họa đi đến nhà trưởng thôn, trông thấy trước sân đều là đồ ăn, không thì chính là gà vịt ngỗng kêu ‘quạc quạc’, những thứ này đều là quà mừng thôn dân mang tới.

Thôn dân thô bỉ, một khuôn mặt khắc khổ, trong không khí mùi phân thối của gà của vịt của ngỗng hỗn loạn, Ôn Như Họa không cam lòng, trong lòng gào thét, đây không phải sinh hoạt hân hoan, cuộc đời của hân không phải là cái dạng này.

Không phải là cái dạng này, nhìn tân nương khăn voan được người đỡ ra, cảm xúc trong lòng Ôn Như Họa càng thêm mãnh liệt, đây không phải thê tử hân hoan cưới, đây không phải sinh hoạt hân hoan sống, còn là bị ở rể, từ đây đều phải nhìn sắc mặt một nhà trưởng thôn.

Ôn Như Họa quay đầu lại nhìn lướt qua, nhìn thấy Ninh Thụ đứng bên kia, nháy mắt trong lòng hân nổi lên chua xót, oán hận, lại mang theo vẻ quyết liệt kiên nhẫn, loại cảm giác yếu hận đan xen này làm Ôn Như Họa không có biện pháp nào bình tĩnh nổi.

“Giờ lành đã đến, tân lang còn không leo xuống.” Hà Đại Hoa phe phẩy cây quạt nói với Ôn Như Họa.

Ôn Như Họa không để ý tới Hà Đại Hoa, thẳng lăng lăng nhìn Ninh Thụ, Ninh Thụ lập tức đi đến bên này, nói: “Biểu ca, huynh leo xuống đi, phải đi bái đường.”

“Ta đã nói rồi, ta sẽ không lấy Hà Tiểu Hoa đâu.” Ôn Như Họa tựa hồ mang theo hờn dỗi, lại có vẻ chờ mong nào đó nói với Ninh Thụ.

Hà Đại Hoa dùng ánh mắt tràn ngập sát khí nhìn Ôn Như Họa, mặt trưởng thôn bên cạnh nháy mắt đen thui, trực tiếp cho người thô bạo kéo Ôn Như Họa từ trên lưng xuống, túm hân đến chỗ đại đường bái đường.

Ôn Như Họa muốn phản kháng, nhưng hân là một thư sinh văn nhược sức đâu ra so với thôn dân làm việc nông, huống chi hiện tại Ôn Như Họa còn bị thương.

Ôn Như Họa bị người ép bái đường, thời điểm nghe hai từ ‘Lễ thành’, trong lòng Ôn Như Họa như có thứ gì nổ tung, khiến lòng của hân đột nhiên trống trải, trống trải đến khó chịu.

Ninh Thụ ở bên ngoài đại đường quan sát khuôn mặt ghen đỏ của Ôn Như Họa, đủ loại cảm xúc hiện lên trên mặt, không có sắc mặt vui mừng sau khi thành thân.

Ninh Thụ bước vào nhà chính, cười tủm tỉm nói với trưởng thôn: “Trưởng thôn, biểu ca của ta xin nhờ người chiếu cố, đây là quà mừng ta cho biểu ca,

nghe nói nhân sâm cứu biểu ca là món đồ bảo bối của trưởng thôn, nên ta đặc biệt cho người đến nội thành mua nhân sâm.”

Ninh Thư tiếp nhận nhân sâm trong tay Nguyệt Lan, đưa cho trưởng thôn, trưởng thôn mở hộp trông thấy nhân sâm không khác với củ trước kia lắm, tức khắc vui mừng ra mặt, nói: “Được, được, không cần khách sáo như thế, đều là người một nhà, người một nhà.”

Ôn Như Họa nhìn thấy nhân sâm, tức thì đôi mắt đều đỏ, chất vấn Ninh Thư: “Vì sao lúc trước ngươi không lấy nhân sâm ra, vì sao, vì sao?” Nếu Bạch Cẩm Tương sớm lấy nhân sâm ra một chút, hẳn sẽ không cần cười Hà Tiểu Hoa, sẽ không gặp chuyện nhục nhĩ như vậy.

Cùng lắm thì đem nhân sâm trả cho Hà gia không phải sao, hẳn cũng không đến mức vì một củ nhân sâm mà rơi xuống tình trạng này.

Trong lòng Ninh Thư trầm nghĩ, chỉ là ta thích xem bộ dạng gãy dựa vật vãi lại không có kết quả này của ngươi.

Về mặt Ninh Thư ngạc nhiên, nói: “Trước đó không có nhân sâm, muội là thấy huynh phải thành thân, liền đặc biệt đi mua một củ, tặng cho huynh làm quà cưới, biểu ca muội làm sai chuyện gì sao?”

Lòng Ôn Như Họa như thiêu như đốt, hận không thể ôm lấy ngực mình, ngửa mặt lên trời thét dài để phát tiết phần nộ trong lòng, nếu như cứ ghen xuống như này, Ôn Như Họa có cảm giác mình sẽ phát điên mất.

Ôn Như Họa lấy bông hoa đỏ hồng trên ngực mình, ném xuống đất, nói với trưởng thôn: “Nhân sâm đã trả lại cho các ngươi rồi, ta sẽ không thành thân với Hà Tiểu Hoa.”

Sắc mặt trưởng thôn lạnh lẽo, Hà Đại Hoa lạnh lùng nói với Ôn Như Họa: “Tên chó chết, ngươi có dám cá ngươi còn có thể sống đi ra khỏi căn nhà này hay không, nếu người còn sống rồi đi, lão tử cùng họ với ngươi.”

Hà Tiểu Hoa trực tiếp vén khăn voan tân nương, khuôn mặt trang điểm bỗng chốc dữ tợn nói với Ôn Như Họa: “Nói lời vô dụng làm gì, trực tiếp đi động phòng.”

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 170: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (49)

Edit: Akito

Trước không nói bộ dạng Ôn Như Họa như heo đọi làm thịt bị kéo vào động phòng, đến nỗi tình huống động phòng bên trong Ninh Thư cũng không biết sẽ là kiểu chiến đấu gì đây.

Ninh Thư cảm thấy Hà Tiểu Hoa nên kiềm chế một tí, dù sao vết thương trên bụng Ôn Như Họa vẫn chưa khỏi hẳn.

Ăn xong bữa trưa hi yển ở nhà trưởng thôn Ninh Thư liền định quay về căn nhà tranh.

“Mỹ nhân.” Hà Đại Hoa nhảy xuống từ sườn đất bên trên, ra vẻ ưu nhã mở quạt ra phẩy phẩy, Hà Đại Hoa nói: “Mỹ nhân, ngươi xem Ôn Như Họa cũng đã thành thân với muội muội ta rồi, chúng ta có phải cũng nên thành thân luôn không, ta và ngươi quả thực chính là duyên trời tác hợp, thân càng thêm thân mà.”

Ninh Thư chỉ có một chữ: “Lăn.”

“Mỹ nhân, đừng như thế, bây giờ muội muội ta đã thành thân rồi, phụ thân ta sẽ nhìn chăm chăm ta, cuộc sống của ta sẽ rất khổ sở.” Hà Đại Hoa đuổi theo Ninh Thư, “Chẳng lẽ nam tử như ta đây không xứng với ngươi.”

Ninh Thư nhìn Hà Đại Hoa, “Cút xa một chút.”

Hà Đại Hoa sờ mũi, “Ngươi có thể dịu dàng một chút không? May là lòng dạ ta rộng lớn, bằng không đã sớm bị ngươi tổn thương.”

Ninh Thư thấy Hà Đại Hoa miệng lưỡi ba hoa, khinh thường nói: “Nếu gặp được một cô nương xem lời nói của ngươi là thật, coi ngươi làm sao bây giờ.”

Hà Đại Hoa phẩy phẩy cây quạt, ha ha nói: “Vậy càng tốt, nếu tin thật, ta liền được thành thân, ta không phải giăng lưới nữa nhì.”

Ninh Thư: Lăn con bê.

Ninh Thư đã có ý định rời khỏi nơi này, dù sao Ôn Như Họa cũng đã tìm được hạnh phúc, về sau nên lăn giường đất với Hà Tiểu Hoa, sau đó sinh một thằng nhãi con, không có quan hệ gì với nàng nữa rồi.

“Đứng rồi, dọn căn nhà tranh của Ôn Như Hòa một chút, ba ngày sau muối muối ta sẽ mang theo Ôn Như Hòa về nhà mẹ đẻ, ở đây cũng coi như là nhà mẹ đẻ của Ôn Như Hòa, người coi như người nhà em rể ta, chắc chắn chắc, căn nhà tranh rách nát đó ta đã sớm muốn phá đi, quá khó coi.”

Hà Đại Hoa nói với Ninh Thụ.

Ninh Thụ: ...

Mang theo Ôn Như Hòa về nhà mẹ đẻ?!

Ninh Thụ nhìn Hà Đại Hoa, “Người nhục nhã biểu ca ta như vậy, biểu ca ta sẽ giết người.”

“Thụ sinh tạo phản một trăm năm, chỉ với hấn, không cần ta ra tay, muối muối của ta cũng có thể thu thập hấn thôi.” Hà Đại Hoa xem thường nói.

“Các người đã xem thường biểu ca ta như vậy còn đồng ý chuyện hôn sự này làm gì?” Ninh Thụ rất hoài nghi.

Hà Đại Hoa nói: “Một là Hà Tiểu Hoa nha đầu kia rất thích Ôn Như Hòa, hai là, phụ thân ta rất tôn kính người đọc sách, muốn sinh một hài tử biết đọc sách.”

Ah, nguyên lai Ôn Như Hòa chẳng qua chỉ là một công cụ mượn giống.

Chắc chắn chắc, thời gian qua Ôn Như Hòa tự xưng là cao quý, phòng chừng chính hấn cũng không nghĩ tới ở trong lòng người khác lại có hình tượng như thế này.

Vốn dĩ Ninh Thụ muốn rời đi, nhưng nghĩ Ôn Như Hòa phải về nhà mẹ đẻ, cảnh tượng khó gặp như thế tuyệt đối không thể bỏ qua a.

Thế nên Ninh Thụ lẳng lặng chờ hồi môn vào ba ngày sau.

Buổi sáng ngày thứ ba, Ninh Thụ hiếm khi không ngủ lười, sáng sớm liền chờ ở trước cửa, còn bảo Nguyệt Lan treo hai chuỗi pháo.

Chỉ chốc lát liền trông thấy hai bóng người đi về phía này, trên người Hà Tiểu Hoa mặc hỉ phục, Ôn Như Hòa kế bên cũng mặc quần áo mới, nhưng sắc mặt Ôn Như Hòa thật sự không tốt, vẻ mặt xanh lè, ngược lại Hà Tiểu Hoa như dòng sông rực rỡ, xem ra đã Ôn Như Hòa làm nàng ấy hết sức thoải mái.

“Đốt pháo đi.” Ninh Thụ nói với Nguyệt Lan, Nguyệt Lan ‘nga’ lên một tiếng, run run rẩy rẩy đốt pháo.

Âm thanh ‘đùng đùng’ làm Ôn Như Hòa và Hà Tiểu Hoa đang tới gần giật nảy mình, vẻ mặt Hà Tiểu Hoa đỏ ửng, kêu Ninh Thụ một tiếng ‘biểu muội’.

Ninh Thụ thoải mái gọi Hà Tiểu Hoa một tiếng ‘biểu tẩu’, khiến cho mặt Ôn Như Hòa thoáng cái trở nên tái nhợt, cảm thấy Ôn Như Hòa giống như thùng thuốc nổ vậy, một câu nói một ánh mắt của người khác đều có thể khiến cho Ôn Như Hòa có phản ứng kịch liệt.

Hà Tiểu Hoa đem theo một ít lễ vật tới, sau đó đến phòng bếp bận bịu chuẩn bị bữa trưa, dù sao bữa trưa vẫn phải ăn ở bên này.

Ninh Thụ hỏi Ôn Như Hòa: “Biểu ca, huynh sống có tốt không? Thấy huynh và biểu tẩu rất hạnh phúc nhỉ.”

Da mặt Ôn Như Hòa thoáng co rút, rõ ràng là cười đặc biệt dịu dàng với Ninh Thụ, nhưng Ninh Thụ vừa nhìn thấy nụ cười này, lông tơ trên người đều dựng lên, phi thường ác hàn, hiện tại khuôn mặt Ôn Như Hòa thon gầy, hơn nữa cả mặt xanh lè, thời điểm cười lộ ngoài cười nhưng trong không cười, có vẻ rất khó coi.

Ninh Thụ chắc lưỡi, nói: “Biểu ca, huynh gần đây tiêu tụy hơn nhiều.”

“Ta biến thành như vậy đều là vì ai?” Ôn Như Hòa nhin không được gào lên với Ninh Thụ.

“Có chuyện gì?” Hà Tiểu Hoa cầm cái nồi đứng trước cửa gian bếp, nghi hoặc nhìn Ninh Thụ và Ôn Như Hòa.

Ôn Như Hòa lập tức nói: “Không có gì.”

“Nói chuyện đằng hoàng với biểu muội, vì sao cứ gào lên với biểu muội thế.” Hà Tiểu Hoa nói một câu liền xoay người đi vào gian bếp.

Ninh Thụ có hơi kinh ngạc nhìn Ôn Như Hòa, nói: “Biểu ca, xem ra huynh ở chung với chị dâu rất tốt nhỉ?”

Nghiêm khắc mà nói thì Ôn Như Hòa có chút sợ Hà Tiểu Hoa, mới ba ngày mà Hà Tiểu Hoa đã thuần phục được Ôn Như Hòa?

Ôn Như Hòa vươn tay muốn giữ chặt tay Ninh Thụ, Ninh Thụ né tránh, da mặt Ôn Như Hòa run rẩy, dịu dàng nói với Ninh Thụ: “Biểu muội chúng ta bỏ trốn đi.”

“Phụt... Khụ khụ.” Ninh Thụ nện ngực, bị nước miếng sặc chết.

“Huynh đang nói gì vậy?” Ninh Thụ kinh ngạc nhìn Ôn Như Hòa, vẻ mặt Ôn Như Hòa thống khổ ai oán, ánh mắt tràn miên nhìn vào Ninh Thụ, trong

ánh mắt mang theo hối hận, thâm tình cùng bất đắc dĩ, nói với Ninh Thư: “Biểu muội, huynh thật sự rất hối hận, trước kia huynh không nên giận muội, sau khi thành thân với Hà Tiểu Hoa, huynh mới phát hiện huynh vẫn luôn yêu muội, những chuyện huynh làm trước đó đơn giản là vì huynh quan tâm muội, biểu muội, chúng đi cùng đi đi, đi lưu lạc chân trời góc biển, muội bảo huynh đi khoa khảo cũng được, tóm lại, huynh không có cách nào rời xa muội.”

Ninh Thư: ...

Không còn gì để nói.

“Thế nhưng huynh đã thành thân với biểu tẩu rồi, sao có thể vứt bỏ biểu tẩu chứ, huynh làm vậy khiến biểu tẩu sao có thể đối mặt với mọi người đây?”
Ninh Thư phết miệng nói.

Ôn Như Họa vung tay lên, “Hà Tiểu Hoa ra sao, đâu có liên quan gì tới huynh, thành thân với nàng ta là do huynh bất đắc dĩ, huynh căn bản không yêu nàng ta, biểu muội, chúng ta rời khỏi nơi này đi.”

“Biểu ca, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Huynh nói ra rồi chúng ta cùng nhau nghĩ cách, nhìn thấy huynh thống khổ như này, trong lòng Cẩm Tương cũng khó chịu không ít.” Ninh Thư ôn hòa nói với Ôn Như Họa.

Trên mặt Ôn Như Họa lộ ra biểu tình khó có thể mở miệng, hít sâu một hơi nói: “Cẩm Tương, huynh chưa từng gặp qua nữ tử phóng đảng như Hà Tiểu Hoa, chuyện giường chiếu vô cùng dữ dội, hoàn toàn mặc kệ cảm nhận của huynh, hơn nữa hứng thú rất cao, muội cũng biết Hà Tiểu Hoa không phải người mà huynh muốn lấy, cho nên huynh căn bản không muốn cá nước thân mật với nàng ta, Cẩm Tương, từ đầu đến cuối người huynh yêu chỉ có muội, đối với Hà Tiểu Hoa một chút cảm giác cũng không có, thế nhưng nàng ta chưa bao giờ để ý đến cảm nhận của huynh.”

Đáng đời, thời điểm người thượng Mộc Yên La có đề ý đến cảm nhận của Mộc Yên La sao?

Ninh Thư hướng phòng bếp hô to gọi Hà Tiểu Hoa: “Biểu tẩu, biểu ca muốn dẫn muội bỏ trốn, hấn muốn dẫn muội bỏ trốn.”

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 171: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (50)

Edit: Akito

Ôn Như Họa ngơ ngác nhìn Ninh Thư, một giây trước vẫn là bộ dạng dịu dàng thắm thiết, một giây sau liền trở mặt vô tình, Ôn Như Họa khiếp sợ đến nỗi không biết nên có biểu tình gì.

Hà Tiểu Hoa cảm nôi xông ra khỏi gian bếp, trực tiếp kéo lỗi tai Ôn Như Họa, la lớn: “Người nói người muốn bỏ trốn với ai, người gan hùm sao, người đã thành thân với ta rồi, người lại muốn bỏ trốn với người khác.”

“Người thả lỗi tai ta ra, Hà Tiểu Hoa, ta bảo người thả lỗi tai ta ra.” Khuôn mặt Ôn Như Họa xanh mét, nhưng lại không thoát khỏi sự khống chế của Hà Tiểu Hoa, không thể giải cứu lỗi tai của mình.

“Bạch Cẩm Tương, người bán đứng ta, uống công ta đối xử như vậy với người.” Ôn Như Họa gào Ninh Thư, nhìn Bạch Cẩm Tương chậm rì rì uống trà, bộ dáng thanh thoi, lại nhìn bộ dáng chật vật của mình, Ôn Như Họa cảm thấy sống không bằng chết.

“Biểu muội, rốt cuộc muội và Ôn Như Họa có quan hệ gì, vì sao hấn muốn dẫn muội bỏ trốn?” Hà Tiểu Hoa chất vấn Ninh Thư.

Ninh Thư nhún vai, “Biểu ca muốn thoát khỏi tẩu, liền kéo muội xuống nước theo, hấn nhìn thấy muội có xe ngựa, chạy nhanh hơn nên lừa gạt muội muốn bỏ trốn với muội.”

Ôn Như Họa thiếu chút nữa phun ra một búng máu, rống Ninh Thư, “Bạch Cẩm Tương, người tiện nhân này.”

“Biểu muội, bọn ta đi trước.” Hà Tiểu Hoa nhéo lỗi tai Ôn Như Họa rời đi.

Ninh Thư bảo Nguyệt Lan ngồi xuống ăn cơm, “Cả bàn thức ăn lớn như thế không ăn đã đi, quá đáng tiếc mà.”

Nguyệt Lan cũng gật gật đầu, “Hà Tiểu Hoa thật đúng là một nữ tử lợi hại.”

“Tiểu thư, khi nào chúng ta đi a, nô tỳ thật sự không muốn ngủ lều nữa.” Nguyệt Lan khổ ba ba nói.

Ninh Thư ăn đồ ăn, nói: “Ngày mai sẽ đi.”

“Thật tốt quá.”

Ăn cơm xong, Nguyệt Lan phi thường tích cực thu dọn đồ đạc, Ninh Thụ chia đồ đạc trên người thành hai phần, một phần cho Nguyệt Lan, một phần giữ trên người mình, Nguyệt Lan nhìn mấy tờ ngân phiếu, hỏi:

“Tiểu thụ, cho nó tỳ nhiều ngân phiếu như vậy làm gì?”

“Trúng gà không bỏ chung một rổ, vạn nhất xảy ra chuyện gì, chúng ta chỉ có thể cạp đất mà ăn.” Ninh Thụ nhàn nhạt nói, nhàn nhả nằm trên giường nhìn Nguyệt Lan thu dọn đồ đạc.

Nghỉ đến ngày mai phải sống ngày tháng trôi dào dạt, Ninh Thụ và Nguyệt Lan đều ngủ rất sớm, dự định sáng sớm hôm sau sẽ rời đi luôn.

Ninh Thụ ngủ đến nửa đêm, lại bị người đánh thức, Ninh Thụ đang ngủ mơ màng mơ màng cho rằng lại là Ôn Như Hòa lén lút đến lều vải, vội vàng móc ra bảo kiếm, đâm một trận mãnh liệt về phía người ở đầu giường.

Nhưng một cái cũng không có đâm trúng.

“Tiểu thụ, là ta.” Giọng nói của ám vệ vang lên, “Có bọn cướp tới...”

“Cái gì?” Ninh Thụ giật mình tỉnh dậy, “Cái gì tới?”

Nguyệt Lan cũng tỉnh, nghe thấy lời nói của ám vệ sắc mặt tức khắc trắng bệch, “Tiểu... Tiểu thụ, cường đạo tới.”

Ninh Thụ thiếu chút nữa nhảy dựng lên, hơn nửa đêm tại sao cường đạo còn đến cái thôn xó xỉnh này, hơn nửa đêm đi ra ngoài ăn cướp, người nha cũng không phải đi ăn trộm.

Cốt truyện không có nhảy ra chuyện này a.

Sao lại thế này?

Đột nhiên trong lòng Ninh Thụ có cảm giác không ổn, vội vàng mang giày, ra khỏi lều liền trông thấy hương nhà trường thôn đèn đuốc sáng trưng.

Ninh Thụ lập tức hiểu ra cảm giác không ổn trong lòng từ đâu mà ra rồi, Ôn Như Hòa là nam chủ, vốn nên dây dưa với nữ chủ, nhưng bây giờ lại thành thân với Hà Tiểu Hoa, điều này nghiêm trọng vượt ra khỏi cốt truyện.

Muốn xoay chuyển cốt truyện, thì phải lau sạch người vợ Hà Tiểu Hoa này, ngay tại thời điểm nàng quyết định ngày mai rời đi, nửa đêm liền nhảy ra cường đạo gì đó không thể hiểu được, quả thực là...

Đùa gì thế.

Nguyên nhân đều là vì nàng.

“Nguyệt Lan, người đi trốn trước đi, được rồi, ám vệ, dẫn theo Nguyệt Lan của người đi trốn đi, sau đó rồi hãy tới tìm ta.” Ninh Thụ nhét cái bọc vào trong ngực Nguyệt Lan.

Hầm răng Nguyệt Lan run cầm cập, ôm cái bọc thật chặt, nôn nóng hỏi Ninh Thụ: “Tiểu thụ thì sao, tiểu thụ chúng ta cùng đi đi, những tên cường đạo kia đều là những kẻ giết người không chớp mắt.”

“Trước tiên người và ám vệ ca ca của người tìm một chỗ trốn đi, bây giờ tiểu thụ có chút việc phải đi làm.” Ninh Thụ nói với ám vệ: “Người trước mang Nguyệt Lan đi, nhanh lên.”

Ám vệ không nói hai lời, vươn tay kẹp Nguyệt Lan biến mất ở trong bóng đêm.

Ninh Thụ hít một hơi thật sâu đi đến nhà trường thôn, trốn ở cách đó không xa, trông thấy cửa nhà trường thôn bị một đám người chặn lại, một tên cười ngạo, thoạt nhìn dường như là thủ lĩnh bọn cường đạo, những tên tiểu lâu la khác đều dựa vào hai cái đùi.

Giờ phút này, một nhà trường thôn, lão trưởng thôn, Hà Đại Hoa và Hà Tiểu Hoa, Ôn Như Hòa liên quan đều bị người bắt giữ.

Hà Đại Hoa gắt gao nhú đôi lông mày như râu róm, nói với thủ lĩnh cường đạo: “Các vị có chuyện gì sao?”

Người tới là khách, vào trong nhà uống chén nước đi.”

“Một chén nước là xong sao.” Thủ lĩnh cường đạo sát khí mười phần nói.

Hà Đại Hoa một bộ dạng tham sống sợ chết, cúi đầu cúi người nói: “Đương nhiên không phải chỉ một chén nước, đã trễ thế này, các vị đều mệt mỏi rồi, rượu ngon đồ ăn ngon sẽ lập tức được mang lên.”

“Đúng thế rượu ngon thức ăn ngon, còn phải có nữ nhân, để nữ nhân này hầu hạ ta, kêu hết cô nương trong thôn đến đây.” Thủ lĩnh cường đạo hung hăng càn quấy nói.

Lão trưởng thôn lập tức phản bác, “Súc sinh, tưởng bở, muốn chà đạp cô nương trong thôn, trừ phi ngươi giết ta.”

“Lão già chết tiệt, lão tử lập tức khiến cho nữ nhi của ngươi hầu hạ lão tử.” Thủ lĩnh cường đạo xoay người xuống ngựa, xé rách y phục Hà Tiểu Hoa.

Hà Tiểu Hoa phát ra tiếng kêu sắc bén, Ôn Như Họa kẻ bên ánh mắt lóe lên, gọi lại thủ lĩnh cường đạo:

“Ngươi chờ một lát.”

Ninh Thư đang trốn trông thấy Ôn Như Họa lên tiếng, nhìn thấy nữ nhân của mình bị tổn thương, với tư cách nam nhân thì cần phải đứng lên.

“Ngươi có chuyện gì?” Thủ lĩnh cường đạo nhìn Ôn Như Họa, Ôn Như Họa chấp tay với thủ lĩnh cường đạo, mang vẻ nho nhã của người đọc sách.

“Các ngươi đơn giản chính là muốn tiền tài, ta biết rõ thứ đáng giá của nhà này giấu ở nơi nào, ta có thể dẫn các ngươi đi, nhưng điều kiện là để ta gia nhập với các ngươi, ta đọc sách, có thể trở thành quân sư của đội ngũ.”

Lời nói của Ôn Như Họa làm người Hà gia sợ ngây người, cũng làm Ninh Thư sợ ngây người.

“Tốt tốt, đội ngũ của ta hoan nghênh bất cứ kẻ nào, hơn nữa ngươi còn là người đọc sách, có thể, về sau ngươi chính là quân sư của ta.” Thủ lĩnh cường đạo vỗ vỗ bả vai Ôn Như Họa.

Ôn Như Họa cười cười, rõ ràng nụ cười trong bóng đêm có vài phần lạnh lẽo, nhặt kiếm trên mặt đất lên, nói với thủ lĩnh cường đạo: “Ta có một yêu cầu, ta muốn tự tay giết chết nữ nhân này.”

Thân thể và giọng nói Ôn Như Họa đều đang run rẩy, giữa ánh mắt mang theo tối tăm.

Già trẻ Hà gia không thể tin được mà nhìn Ôn Như Họa, Hà Đại Hoa chấn trước mặt Hà Tiểu Hoa khuôn mặt như tro tàn, lạnh giọng nói: “Ôn Như Họa, uống công người đọc đủ loại sách vở, Tiểu Hoa là thê tử của ngươi, ngươi muốn giết thê tử của mình sao? Ngươi chính là súc sinh không có nhân tính.”

“Cho tới bây giờ ta chưa bao giờ thừa nhận Hà Tiểu Hoa là thê tử của ta, ta thành thân với nàng ta đều là bị các ngươi bức ép mà thôi, ta chán ghét nàng ta cực kỳ chán ghét.” Ôn Như Họa lạnh giọng nói, “Thời điểm mỗi lần cùng nàng ta trên giường, ta đều ghê tởm muốn nôn ra.”

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (51)

Edit: Akito

Ôn Như Họa hoàn toàn hắc hóa, nhân cách phản xã hội triệt để bộc lộ ra ngoài, cốt truyện có Mộc Yên La chịu nhục bao dung Ôn Như Họa, Ôn Như Họa đâm trúng Mộc Yên La, khiến cho Mộc Yên La mất đi hài tử sau cùng biến mất, mới làm cho Ôn Như Họa hoàn toàn nhận ra vị trí của Mộc Yên La trong lòng mình.

Thế nhưng Ninh Thư không có bao dung hắc, cũng không có lý do gì để bao dung hắc.

Tính cách Ôn Như Họa vốn dĩ cực kỳ cổ chấp, lại tăng thêm gặp được những chuyện này, hoàn toàn hắc hóa rồi, hiện tại muốn tự tay giết Hà Tiểu Hoa.

Ôn Như Họa chậm rãi đi đến chỗ Hà Tiểu Hoa, mũi kiếm lê trên mặt đất, phát ra âm thanh chói tai.

Hà Tiểu Hoa lệ rơi đầy mặt lắc đầu quát Ôn Như Họa: “Ôn Như Họa, ngươi không thể đối xử như thế với ta.”

Đáp lại Hà Tiểu Hoa là nụ cười lạnh của Ôn Như Họa.

“Tiểu thư.” Bên tai Ninh Thư vang lên giọng nói của ám vệ, Ninh Thư nhỏ giọng hỏi: “Dem Nguyệt Lan giấu kỹ chưa?”

Ám vệ ân một tiếng, “Bây giờ chúng ta đi luôn sao?”

“Chờ một chút đi.” Ninh Thư cắn môi, tuy rằng phải thay đổi vận mệnh của Mộc Yên La, nhưng mặt khác cũng không thể cuốn người vô tội vào trận chiến này được.

Một bước này nàng vượt qua có hơi lớn, cốt truyện biến hóa quá nhanh, pháp tắc thiên địa cường chế muốn bẻ cốt truyện lại.

Ninh Thụ nói với ám vệ: “Đội lát nữa người hỗ trợ ngăn cản cường đạo, giúp người Hà gia bỏ trốn.”

Ám vệ nhìn Ninh Thụ, “Vậy còn người?”

“Ta tự có biện pháp cho mình.” Ninh Thụ nhìn Ôn Như Hòa chậm rãi đi về phía Hà Tiểu Hoa.

“Nhiệm vụ của ta là bảo hộ tiểu thư, những người khác ta không quản nổi.” Ám vệ lạnh lùng nói.

Ninh Thụ trầm thấp nói: “Ta là tiểu thư của người, người nhất định phải nghe ta.”

“Được rồi.”

Ninh Thụ hít một hơi thật sâu, xông vào sân nhỏ la to, “Ôn Như Hòa người dừng tay cho lão nương.”

Ôn Như Hòa đang giằng co với Hà Đại Hoa thoáng sững sờ, lập tức lạnh lùng nói: “Bạch Cầm Tương, người tới làm gì, chắc không phải người nghĩ rằng người là biểu muội của ta, nên ta sẽ hạ thủ lưu tình.”

“Đẹp, nữ nhân này thật đẹp, đúng lúc, đúng lúc.” Thủ lĩnh cường đạo trông thấy Ninh Thụ nước miếng liền chảy ra.

“Sao người lại tới đây, nguy hiểm lắm?” Hà Đại Hoa không còn vẻ cà lơ phớt thờ ơ ngày nữa.

“Không phải lúc giải thích, dẫn muội muội và phụ thân của người chạy nhanh đi.” Ninh Thụ nói với Hà Đại Hoa.

“Người thì sao, người làm sao bây giờ?” Hà Đại Hoa cau mày.

Ôn Như Hòa chứng kiến cảnh tượng chằng chằng thiếp thiếp của Ninh Thụ và Hà Đại Hoa, lập tức cười lạnh một tiếng, “Hôm nay các người ai cũng không thể đi.”

“Ôn Như Hòa, người thật sự làm cho người ta ghê tởm.” Ninh Thụ phun Ôn Như Hòa một ngụm, quay đầu nhìn Hà Đại Hoa nói: “Người đi đi, ta chống đỡ được.”

“Người chống đỡ được... Cái rắm.” Hà Đại Hoa vẫn chưa nói xong, một nam nhân mặc hắc y bịt mặt xuất hiện, đứng bên cạnh Ninh Thụ.

“Mỹ nhân, tình nghĩa của người Đại Hoa ca ca ghi tạc trong lòng, một ngày nào đó sẽ báo đáp người.” Hà Đại Hoa nói xong, nhìn thoáng qua Ôn Như Hòa, sau đó vác muội muội mình trên lưng, kéo cha mình bỏ chạy.

Hà Đại Hoa cũng rất quyết đoán, đồ đạc gì đó trong nhà đều không cần, chạy nhanh về ngọn núi phía sau nhà.

“Muốn chạy, vẫn chưa có người nào chạy thoát trước mặt ta đâu.” Thủ lĩnh cường đạo quát tiểu lâu la sau lưng, mấy tên tiểu lâu la kia lập tức đuổi theo Hà Đại Hoa, ám vệ rút kiếm ngăn cản những tên này, kiếm quang lập lòe, trong chớp lát đã có mấy cỗ thi thể nằm trên mặt đất rồi.

Thủ lĩnh cường đạo nhìn ra người này là kẻ có bản lĩnh, la to tiểu lâu la sau lưng: “Giết chết tên nam nhân này, mỹ nhân kia sẽ là người của chúng ta, huynh đệ chúng ta cùng hưởng.”

Trong ánh mắt mấy tên nam nhân nhìn Ninh Thụ đều toát ra lục quang, không muốn sống nữa xông về phía ám vệ, cho dù ám vệ võ công cao cường, nhưng không địch nổi nhiều người, Ninh Thụ thấy ám vệ khó có thể chống đỡ được, nhắc lần vấy bỏ chạy.

Hy vọng có thể chia sẻ một ít cho ám vệ.

“Mau đuổi theo, nữ nhân này lớn lên quốc sắc thiên hương, còn là phụ nhân nhi tử quan lớn, có khả năng phất phốc phát tài.” Ôn Như Hòa mê hoặc thủ lĩnh cường đạo.

Thủ lĩnh cường đạo vội vàng dẫn theo một nhóm người và Ôn Như Hòa tự mình truy bắt Ninh Thụ.

Chân trời dần dần sáng, gà trống trong thôn đều gáy đánh thức bình minh, Ninh Thụ dẫn theo lần vấy chạy về phía trước, đằng sau một đám người đang đuổi theo, tuy rằng Ninh Thụ cố sức chạy, nhưng chạy cũng không nhanh, người đằng sau mang theo tâm tính mèo vờn chuột, tựa hồ muốn chờ tới khi Ninh Thụ sức cùng lực kiệt, không còn cách nào giẫy dụa mới bắt nằng.

Ninh Thụ chạy không nổi nữa rồi, hơn nữa trước mặt là một con sông lớn, sông này chính là con sông Mộc Yên La nhảy xuống.

“Sao không chạy nữa, Bạch Cầm Tương, người chạy đi a.” Trong tay Ôn Như Hòa cầm kiếm, toàn thân toát ra lệ khí nồng đậm.

Có lẽ Ôn Như Hòa hợp cầm kiếm hơn, chứ không phải cầm bút, trong lòng Ôn Như Hòa luôn nghĩ muốn trở thành đại anh hùng từng phạt tham quan.

Ninh Thụ xoay người lại, nhìn Ôn Như Hòa khinh miệt ‘xi’ một tiếng, “Ôn Như Hòa, người ghét ác như kẻ thù chẳng qua là hâm mộ quan lớn có thể muốn làm gì thì làm, mà người lại không thể, người muốn trở thành người như thế, nhưng người lại không thể, cho nên người ghen ăn tức ở, thù hận bọn họ.”

“Người nói vậy, căn bản không phải như vậy.” Ôn Như Hòa cãi lại, “Ta làm thế này là làm chủ thay dân chúng trong thiên hạ, là vì muốn cho dân chúng trong thiên hạ có cuộc sống tốt hơn, không có những tên tham quan này, dân chúng mới có một cuộc sống đúng nghĩa.”

“Ta nhỏ vào, Ôn Như Hòa, bây giờ người gia nhập cường đạo, người có biết cường đạo là gì không, đốt giết đánh cướp, giết người đoạt mệnh, đến mức tiếng kêu than dậy khắp trời đất.” Ninh Thụ khinh thường nói, “Ôn Như Hòa người khao khát quyền lực, lại không có cách nào đạt được, còn dùng mặt nạ đại nghĩa lãng nhiên để bao bọc mình, người có biết xấu hổ hay không, đợi lát nữa còn không phải các người sẽ chém giết cướp đoạt đồ đạc trong thôn hay sao, thậm chí còn giết những thôn dân vô tội kia, người và những tên tham quan đó thì có gì khác nhau.”

Trong lòng Ninh Thụ như thiêu như đốt, sao ám vệ còn chưa đến, Ninh Thụ nhìn lướt qua dòng sông, chẳng lẽ thật sự muốn nàng nhảy xuống?

“Ta khao khát quyền lực, nếu ta có quyền lực, Bạch Cầm Tương người còn chọn nhi tử quan lớn?” Ôn Như Hòa nhàn nhạt nói, “Đợi khi ta có quyền lực, ta sẽ giết sạch tham quan trong thiên hạ.”

Ninh Thụ trả về ba chữ: “Ha ha ha.”

“Đương gia, ta cho người biết một bí mật, thôn trang này có một bí mật lớn.” Ôn Như Hòa không để ý tới

Ninh Thụ nữa, ngược lại nhìn về phía thủ lĩnh cường đạo nói.

Thủ lĩnh cường đạo lập tức hỏi: “Sao, là bí mật gì?”

Ôn Như Hòa ghé đến bên tai thủ lĩnh cường đạo, như muốn nói gì đó, nhưng thoáng cái kiếm trong tay lại đâm vào tim thủ lĩnh cường đạo.

“Á...” Về mặt thủ lĩnh cường đạo không thể tin nổi nhìn Ôn Như Hòa, thân thể ngã trên mặt đất.

“Đương gia, đại đương gia...” Tiểu lâu la đều kinh hãi la lên, kinh ngạc nhìn Ôn Như Hòa.

Ninh Thụ cũng ngây ngẩn cả người, nhìn thanh kiếm đang nhỏ máu trong tay Ôn Như Hòa, về mặt Ôn Như Hòa cực kỳ lạnh nhạt, sự tối tăm phiền muộn giữa hai đầu lông mày bỗng chốc tản ra, tựa như có thứ gì đó phá vỡ thân thể hắc xương ra ngoài.

Ôn Như Hòa hoàn toàn không giống với lúc trước nữa, dường như Ôn Như Hòa vốn nên là như thế này.

Ôn Như Hòa giờ cao tay cầm huyết kiếm, la to: “Từ hôm nay trở đi, ta chính là đương gia của đội ngũ này, ta sẽ dẫn dắt mọi người, làm mọi người sống tốt hơn, có càng nhiều tiền tài mỹ nhân hơn nữa...”

“Nếu có người chống đối, kết cục sẽ như cổ thi thể này.” Ôn Như Hòa đá thi thể đương gia tiền nhiệm trên mặt đất một cái.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 173: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (52)

Edit: Akito

Sau khi chấn trụ mấy tên tiểu lâu la, Ôn Như Hòa quay người cầm theo kiếm nhìn Ninh Thụ, đưa tay về phía Ninh Thụ, lạnh lùng nói: “Biểu muội, lại đây.”

Ta có bệnh ta mới lại đó, Ninh Thụ lui về sau một bước, đằng sau chính là sông lớn, đã không có đường lui nữa rồi.

Ôn Như Hòa lộ ra hàm răng trắng bóc, cười nhìn Ninh Thụ, tựa như đang mê hoặc, “Bạch Cầm Tương, lại đây, người muốn ta đích thân qua đó bắt người?”

“Người đang chờ thị vệ của người?” Ôn Như Hòa lạnh lùng nói, “Đợi đến lúc thị vệ của người tới đây, ta đã bắt được người rồi.”

Ôn Như Hòa cầm kiếm đi về phía Ninh Thụ, Ninh Thụ lập tức nói: “Đừng tới đây nha, người bước tới nữa ta sẽ nhảy xuống đây, ta nhảy thật.”

“Với cái tính cách ham mê hư vinh của người, người sẽ không nỡ chết.” Bước chân Ôn Như Hòa không ngừng lại dù chỉ một giây, hiển nhiên hiểu rất rõ Bạch Cầm Tương.

Ninh Thụ sắc mặt nôn nóng, nhắc lần vẩy lên, quát Ôn Như Hòa: “Người đừng tới đây, ta... ta nhảy thật.”

Bây giờ Ôn Như Hòa không giống trước, không phải là một tên thư sinh đơn độc một mình, hẳn có nhiều thủ hạ như thế, hiện tại nàng không đánh nổi Ôn Như Hòa.

Ninh Thư cảm thấy chính mình tạo nghiệt, tự tìm đường chết a, nếu như không phải khoác lên lớp da nữ chủ, chỉ sợ cỏ mọc trên mộ đã cao hai thước rồi.

Ai...

“Ôn Như Hòa, ta nhảy thật, mệt ghê đó, ta nhảy thật.” Ninh Thư dẫn theo làn váy, nhìn Ôn Như Hòa hô to.

Ôn Như Hòa cười nhạo một tiếng, nụ cười tràn đầy vẻ châm chọc.

Ninh Thư hít một hơi thật sâu, biết rõ mình không thể bị Ôn Như Hòa bắt được, bị bắt được chỉ sợ sẽ biến thành tình huống như cốt truyện, bị Ôn Như Hòa tra tấn, hơn nữa có nhiều tiểu lâu la cường đạo như vậy, lấy lòng căm hận Ôn Như Hòa dành cho nàng, chỉ sợ sẽ biến nàng thành kỹ nữ hầu hạ mấy tên cường đạo này.

Nghĩ tới đây, trong lòng Ninh Thư không còn sự do dự, thả người vào dòng sông lớn, nuốt hai ngụm nước miếng, bên tai nghe được tiếng gào thét của Ôn Như Hòa.

“Bạch Cầm Tương, cho dù nguoi chết ta cũng sẽ không bỏ qua cho nguoi.”

“Tiểu thư?!” Âm vệ xuất hiện.

Nguoi nha xuất hiện sớm một giây, liền không cần nhảy.

Nước sông rất xiết, Ninh Thư nhảy xuống vài giây sau đã không thấy bóng dáng đâu nữa, âm vệ tìm men theo dòng sông, đôi mắt Ôn Như Hòa đỏ đậm quát tiểu lâu la: “Tìm, cho dù chết, cũng phải tìm được thi thể của nàng ta, Bạch Cầm Tương, nguoi tiện nữ nhân này.”

Ninh Thư cảm thấy mạch nước ngầm dưới sông đánh vào người rất đau, gắng sức đào tay chân mình, nghĩ lại Mộc Yên La bị thương lại sinh non nhảy xuống sông, Ninh Thư cảm thấy mình cũng không quá phận lắm.

Vốn dĩ Ôn Như Hòa chính là một kẻ bị thiếu hụt về tính cách, nếu đặt hắn ở hiện đại thì chính là một phần tử khủng bố, ảnh hưởng sự yên ổn của xã hội, hiện tại Ôn Như Hòa trở thành cường đạo, chỉ sợ sau này đi tới đâu đều sẽ gây hỗn loạn, đã thế Ôn Như Hòa còn luôn dùng sự chính nghĩa để quảng cáo rùm beng cho mình.

Quả thực là buồn nôn không chịu nổi mà.

Ninh Thư boi chó một hồi, mệt như con chó, bị mạch nước ngầm dưới sông đánh trúng, cả người thật sự giống như bị đánh nát vậy, đau đến hôn mê bất tỉnh.

Lúc tỉnh lại Ninh Thư đã dạt vào bờ sông, nửa người vẫn còn ngâm trong nước, may quá còn sống, nhưng vấn đề là nàng không phải ở trong nhà thần y sao?

Vì sao ném nàng ở chỗ này không một người quan tâm đây?

Đều là nữ chủ, sao lại có sự cách biệt lớn như vậy chứ.

Ninh Thư động dậy thân thể, cảm giác có hơi đau, trên cánh tay còn có vết thương bị quệt trúng, là bị đá ngầm dưới sông cào rách.

Ninh Thư đánh giá trái phải một chút, phát hiện cách mình không xa có người, một thân áo trắng ngồi cạnh sông hình như là đang câu cá.

Ninh Thư lập tức gọi to: “Anh hùng, cứu mạng.”

Nam tử áo trắng nhìn lướt qua Ninh Thư, thu hồi cần câu, đeo giỏ trúc bỏ đi.

Trời đứu, vẫn chưa từng gặp qua người không có tình thương như thế đâu.

Ninh Thư vội vàng bò dậy, vắt qua loa cái váy dính nước, dẫn theo làn váy ẩm ướt ngược ngược đuổi theo người kia.

Không có mệnh nữ chủ, còn gánh tai họa của nữ chủ, mọi thứ đều phải dựa vào chính mình.

Vừa đến gần nam tử kia, Ninh Thư đã ngửi được vị thuốc trên người hắn, búi tóc chỉ dùng trâm gỗ dính lại, cẩn thận tỉ mỉ, toàn thân mang theo hơi thở lạnh như băng.

Loại lạnh như băng này là từ trong xương cốt tản ra ngoài, lạnh lẽo khác nghiệt, làm người ta khó có thể tiếp cận.

Đây là một nam tử trong dân hậu cung của Mộc Yên La, thần y.

Cốt truyện Mộc Yên La được một thôn dân cứu mạng, sau đó được đưa đến chỗ thần y, thần y cơ bản không ra tay, nhưng khi thấy Mộc Yên La quá thê thảm, cả người đều là sẹo.

Có lẽ xuất phát từ ý nghĩ muốn khiêu chiến y thuật của mình, thần y đã ra tay cứu Mộc Yên La, sau đó như được bật hack vậy chữa lành cho Mộc Yên La, thêm vào đó vết sẹo trên người trên mặt đều không còn, bộ dạng giống như lúc ban đầu.

So phẫu thuật thẩm mỹ còn khoa trương hơn.

Nhưng mà Ninh Thụ có thể hiểu được, dung nhan Mộc Yên La không có khả năng cứ luôn bị hủy, không có da trắng nõn nà, sao có thể khiến nhiều nam nhân mê muội như thế, cuối cùng quyết định dùng chung đây.

Thần y là nam nhân tinh táo biết kiềm chế nhất trong dàn hậu cung của Mộc Yên La, cũng là nam nhân băng lãnh nhất, thời điểm ở cùng Mộc Yên La, chỉ phát sinh quan hệ đúng một lần duy nhất là do lúc thần y phối được, thuốc bột xảy ra biến đổi, biến thành xuân dược, đã thế được tính còn không phải mãnh liệt kiểu bình thường.

Đừng hỏi một thần y phối được làm sao lại phối ra xuân dược, hết thấy đều để phục vụ cốt truyện.

Thần y dưới tác dụng mạnh mẽ của dược tính cường Mộc Yên La.

Ninh Thụ nhìn theo bóng lưng thần y, một ghê chính mình không có tay sao, không thể tự xử sao.

Thần y chính là thần y, sau khi phát sinh quan hệ, đầu tiên thần y cho Mộc Yên La một viên thuốc, nói thuốc này đặt vào phía dưới, có thể làm nàng ấy một lần nữa trở thành xử nữ.

Ý ngoài lời, chính là hắn sẽ không chịu trách nhiệm, Mộc Yên La nhận viên thuốc không nói gì.

Từ đó về sau thần y không có chạm qua Mộc Yên La, không giống nam nhân khác chỉ cần từng có một lần với Mộc Yên La, sẽ mê luyện thượng thân thể Mộc Yên La, nhưng thần y lại không có.

Dù về sau dùng chung Mộc Yên La với mấy tên nam nhân khác, những tên nam nhân kia đều tranh đoạt quyền sử dụng Mộc Yên La, nhưng thần y lại không, chỉ yên lặng làm chuyện của mình, và rồi Mộc Yên La lại đi thích thần y.

Hoàn toàn không nghĩ ra tại sao thần y lại tiến vào đội ngũ hậu cung này, cảm thấy hắn không phải vì

Mộc Yên La mà hướng tới, không tranh giành tình cảm cũng không mê luyện thân thể Mộc Yên La.

Thần y xoay người lại nhìn Ninh Thụ, lãnh đạm nói: “Ngươi đi theo ta làm gì?”

Giọng nói thần y rất lạnh, nghe xong làm lòng người không hiểu được mà khản trương, Ninh Thụ cố nặn ra hai giọt nước mắt mèo nhỏ, lấp bắp nói: “Tiểu nữ tử lẻ loi một mình, tứ cố vô thân, cảm thấy cuộc sống không còn ý nghĩa gì nữa, liền quyết định nhảy sông tự vận, nếu như còn sống, thì đó chính là ông Trời muốn ta tiếp tục sống, nếu chết đi thì là mệnh ta nên tuyệt.”

“Hiện tại ta còn sống, đại biểu cho ông Trời muốn ta sống tiếp, ta nhất định phải kiên cường sống tiếp.” Ninh Thụ giọng nắm đấm nói đồng đặc.

Thần y dùng ánh mắt nhìn bệnh tâm thần xem Ninh Thụ, không để ý tới nàng.

Ninh Thụ nói tiếp: “Vị anh hùng này, chúng ta coi như cũng có duyên, tình lại người đầu tiên ta nhìn thấy chính là người, nếu chúng ta đã có duyên như thế, vậy không bằng làm bằng hữu tốt đi.”

Thần y vẫn không thèm để ý tới Ninh Thụ.

Ninh Thụ lại nói: “Thần y, ta bái ngươi làm thầy nga, ta muốn biết trúng xuân dược phải làm thế nào để giải.”

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 174: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (53)

Edit: Akito

“Sao ngươi biết ta là thần y?” Thần y xoay đầu người lại phi thường lạnh lùng nói, “Ai phái ngươi đến đây.”

Ninh Thụ ‘ách’ một tiếng, nói: “Ta ngửi thấy mùi thuốc trên người ngươi, về chuyện gọi thần y, đây là cách gọi khách khí, ví dụ như khi gặp nhân sĩ chơi đao kiếm ngao du giang hồ, không phải đều sẽ gọi một tiếng đại hiệp sao? Là cách nói khách khí, khách khí.”

Thần y lớn lên coi như không tệ, chỉ là quá lạnh đi, giống như một đồng núi băng di động vậy.

Thần y liếc Ninh Thư một cái, bước nhanh hơn muốn mặc kệ Ninh Thư.

Ninh Thư dẫn theo làn váy, chạy chậm theo sau lưng thần y, một bên chạy một bên thở hồng hộc gọi: “Thần y, chúng ta làm bằng hữu đi.”

“Có bệnh sao.” Thần y cau mày lạnh lùng nói.

“Ngươi có được?” Ninh Thư ‘ai’ một tiếng, “Ta chỉ muốn biết khi trúng xuân dược, ngoại trừ bạch bạch bạch ra còn có biện pháp khác hay không.”

Ninh Thư đi theo đến chỗ ở của thần y, nơi thần y ở tốt hơn chỗ Ôn Như Hòa nhiều, ít nhất nhà thần y làm bằng trúc, sạch sẽ mát mẻ, trước nhà là từng sào đất trông được ngay ngắn.

Bên trên đủ loại dược liệu.

Trong lòng Ninh Thư cảm thán, cuối cùng cũng có chỗ tốt để ở.

Thần y đi vào nhà, Ninh Thư muốn đi vào theo, nhưng ngại cái là thần y lập tức đóng cửa lại, thiếu chút nữa kẹp luôn cái mũi của Ninh Thư rồi.

Ninh Thư cảm thấy hơi lạnh, trên người mặc y phục ướt sũng cực kỳ không thoải mái, Ninh Thư ‘phịch’ một tiếng ngồi xuống đất, sau đó vừa gõ cửa ‘ba ba ba’, vừa kêu: “Đại ca, có thể cho một kiện y phục rách rưới được không, ta muốn đổi bộ y phục.”

Trong nhà không có âm thanh, hiển nhiên thần y căn bản không thèm quan tâm Ninh Thư, Ninh Thư dùng tay gõ cửa, nói: “Đại ca, đừng như thế, chỉ cần mỗi người vurun một bàn tay, thì ngày mai thế giới sẽ trở nên tốt đẹp hơn, có thể cho một bộ y phục mặc không?”

“Cút.” Giọng nói thần y lạnh vô cùng, “Nếu còn không cút, ta hạ độc chết ngươi.”

Thật là độc ác?!

Quả thực Ninh Thư không dám chọc đại phu tay phải cứu người tay trái có thể giết người, liền tự mình ra khỏi rừng cây tìm nông hộ đổi vài cái áo gai vải thô, sau đó quay lại nhà trúc.

Thần y đang ở ngoài sân, ngồi xỏm quan sát đất trồng thảo dược, Ninh Thư vội vàng đi qua chào hỏi:

“Thần y, người đã ăn rồi sao?”

Ánh mắt thần y phi thường lạnh nhìn thoáng qua Ninh Thư, “Ngươi trở lại đây làm gì?”

Ninh Thư nghiêm túc nói: “Đệ tử muốn theo người học y.”

Thần y tựa như không nghe thấy lời nói của Ninh Thư, Ninh Thư chính âm lớn hơn lặp lại lần nữa, “Đệ tử muốn theo người học y.”

Thần y gặt gao cau mày, “Có phải đầu óc ngươi có bệnh hay không, ngươi là người thôn nào, ta đã nói rồi, xung quanh nơi này nếu không có lệnh của ta, tất cả mọi người đều không được tới gần, ngươi muốn bị độc chết?”

Ninh Thư: ...

Động một chút lại muốn hạ độc chết người.

“Sư phụ, con muốn theo người học y, con chỉ muốn biết nam nhân trúng xuân dược làm thế nào để trị liệu, để hán không đi chà đạp nữ tử, có phải nên ngâm mình trong nước đá không, hay là đánh hán bất tỉnh, chờ công hiệu của dược đi qua là được?”

Lông mày thần y nhíu lại chặt hơn, nhắc môi, “Cút.”

Ninh Thư thấy thần y không chào đón mình như thế, cũng muốn cút đi, nhưng nghĩ tới y thuật của thần y, liền muốn đi theo hán học trộm, kỹ nhiều không hại thân.

“Sư phụ, con thật lòng muốn theo người học y mà, người cứ coi như con không tồn tại là được rồi, con thay người chăm sóc dược liệu, thay người phối dược.” Ninh Thư sống với thần y là an tâm nhất, bởi vì thần y là người lãnh khốc nhất, đối với chuyện ấy ấy ấy hình như không có hứng thú gì.

Cũng không cần lo lắng sẽ bị đề, điều lo lắng duy nhất chính là sự kiện xuân dược, chỉ cần Ninh Thư sớm chuẩn bị thì tự nhiên có thể tránh khỏi.

“Cút.” Thần y lạnh lùng nói.

Ninh Thư héch bộ ngực của mình, dầu gì nàng cũng là nữ chủ không phải sao, làm sao lại không có một chút lực hấp dẫn với nam chủ thể này.

Một ánh mắt thần y cũng không lưu giữ cho Ninh Thư, khiến cho Ninh Thư cảm thấy thực thất bại.

Không có biện pháp nên mỗi ngày Ninh Thư cứ canh giữ ngoài nhà trúc, thần y thật sự không chào đón Ninh Thư, từ đầu tới cuối đều làm lơ Ninh Thư,

Ninh Thư chỉ có thể mặt dày mày dạn đi theo sau lưng thần y.

“Sư phụ, sư phụ, người hãy thu nhận đồ nhi, đồ nhi nhất định sẽ học tập thật tốt, đem những thứ sư phụ truyền lại phát dương quang đại tạo phúc thương sinh.” Ninh Thư lái nhài.

Thần y rải một ít phấn về phía Ninh Thư, đầu tiên Ninh Thư hất xi một cái không có cảm giác gì, sau đó cả người liền mềm nhũn, toàn thân không có chút sức lực nào, rất hoảng hốt, giống như bị tuyệt huyết áp vậy, tê liệt ngồi dưới đất.

“Sư phụ, có phải người hạ độc con hay không, đây chính là Nhuyễn cốt tán trong truyền thuyết sao?” Bây giờ cả người Ninh Thư không có tí sức lực nào, trong lòng có hơi sợ hãi, bộ dạng này bị người đề thì làm sao bây giờ, tuy rằng thần y tính cách lạnh nhạt, nhưng dầu gì cũng là một người nam nhân phải không, đặc biệt là thân thể này còn xinh đẹp như thế, đã vậy lực hấp dẫn giữa nam nữ chủ, cộng thêm âm vệ ca ca không ở bên cạnh, tỷ lệ bị đề một trăm phần trăm a.

“Sư phụ, có thể cho con thuốc giải không?” Ninh Thư đáng thương hỏi thăm thần y.

Thần y không có để ý tới Ninh Thư, nên làm gì thì làm cái đó, hoàn toàn không nhìn Ninh Thư, căn bản là ngó lơ nàng.

Ninh Thư vốn đang lo lắng bị đề, thế nhưng một ánh mắt người ta cũng không cho nàng, lúc ăn cơm, thần y liền ném một cái bánh bột bắp to cho Ninh Thư, hơn nữa không phải ném vào tay Ninh Thư, mà là trực tiếp ném xuống đất, giống như ném xương cho chó vậy.

Ninh Thư: ...

Ta là nữ chủ, ta có quảng sáng mà, người không thể đối xử với ta như thế, Ninh Thư cố sức nhặt bánh bột bắp trên mặt đất lên, xoa xoa trên quần áo rồi gặm ăn.

Mẹ nó thật khó ăn, sao nàng phải lăn lộn thảm như vậy đây, rõ ràng thần y ăn đều là bánh bao lớn trắng bóc, tại sao nàng lại ăn cái này?

Tâm quá mệt a.

Thấy thần y không có ý muốn đề nàng, Ninh Thư cũng liền yên lòng, mỗi khi thần y cho nàng bánh bột bắp, Ninh Thư mặt dày mày dạn xin thần y thêm một chén nước, bánh bột bắp quá khó ăn, quá khô.

Ninh Thư hỏi thần y: “Sư phụ, bánh bột bắp này người lấy từ đâu thế, bánh bột bắp hôm nay có hơi cứng a, răng con thiếu chút nữa đều gãy rồi, lần sau làm mềm mềm một tí.”

Căn bản Ninh Thư cũng không trông chờ thần y trả lời lại, thần y tính tình lạnh lùng, ít nói, có lẽ là sống một mình quá cô độc.

“Là thôn dân nhờ ta chẩn bệnh đem qua.” Thần y lạnh lùng nói, “Đề ở nhà quá nhiều.”

Ninh Thư: ...

Tâm quá ghen, cảm giác lòng đau xót, cảm thấy mình là một cái thùng rác.

“Người thật sự muốn theo ta học y?” Thần y đột nhiên hỏi.

Ninh Thư lập tức nói: “Con đương nhiên rất nghiêm túc, con muốn theo sư phụ học y, sau đó tạo phúc cho muôn dân trăm họ trong thiên hạ.”

Thần y không có để ý tới lời nói đại nghĩa lãng nhiên của Ninh Thư, hỏi ngược lại: “Người cảm thấy học y cần phải có thứ gì?”

Đây xem như sát hạch nhập môn sao? Ninh Thư cảm thấy nhất định phải trả lời nghiêm túc, Ninh Thư nhìn sắc mặt thần y, muốn từ về mặt hấn nhìn ra chút manh mối, nhưng gương mặt thần y lạnh như băng, khuôn mặt giống như khối băng được điêu khắc vậy, không hề có cảm xúc.

Ninh Thư thăm dò: “Lòng nhân từ?”

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 175: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (54)

Edit: Akito

Nghe thấy đáp án lòng nhân từ của Ninh Thư, thần y chỉ cười nhạt, không nói lời nào mà nhìn Ninh Thư.

“Đáp án không đúng sao?” Ninh Thư thấy vẻ mặt cao thâm khó đoán của thần y, hỏi: “Vậy học y phải có thứ gì?”

Thần y nhìn Ninh Thư nhàn nhạt nói: “Vạn vật trong thiên địa đều là con rối trong lòng bàn tay mà thôi.”

Ninh Thư: ...

Nói tiếng người?!

Thần y nói: “Người không hợp học y.”

“Không, con có thể.” Ninh Thư kiên định nói.

“Học y chính là dùng một loại đồ vật để bù vào chỗ thiếu hụt của một loại đồ vật khác, dùng thảo dược trị liệu cho người khác, chính xác là dùng thảo dược chữa trị cho thân thể con người.” Thần y nhàn nhạt nói, “Người nói lòng nhân từ gì đó, là cái quý gì?”

Ninh Thư: ...

Không phải nói y giả nhân tâm sao? Thế nào với thần y này thì lại không áp dụng được đây, thần y không chỉ tính tình lạnh lùng, ngay cả tâm cũng lạnh ngắt, xem con người chẳng qua chỉ là con rối cần tu bổ mà thôi, cao hứng thì động thủ, mất hứng thì không động thủ.

Còn cho rằng đây là một gia hỏa khó chịu tính cách rối loạn, ngoài lạnh trong nóng như lửa, hóa ra lại là một gia hỏa từ trong ra ngoài đều lạnh ngắt.

Thật sự không biết Mộc Yên La làm sao có thể chịu đựng hần đây.

Ninh Thư nhìn thần y, hỏi: “Sur phụ, có thể dạy con tu bổ con rối không?”

“Ta nói rồi người không được.” Thần y lắc đầu, thần sắc lạnh như băng.

Dưới hành vi không biết xấu hổ muốn chết muốn sống của Ninh Thư, cuối cùng thần y không kiên trì nổi nữa, để Ninh Thư bón phân cho thảo dược.

Hiện tại Ninh Thư cầm theo cái xô, sau đó lần lượt bón phân hữu cơ cho thảo dược, còn phải xới đất nhỏ cỏ.

Ở Tề phủ tránh thoát rửa cái xô, nhưng vẫn không tránh thoát chuyện bón phân, vì sao người ta làm nữ chủ đều là sur phụ cầu được thu nhận đồ đệ, mà đến năng thì lại khổ cực như này.

Ninh Thư cảm thấy mình cần thiết phải tăng giá trị may mắn cao hơn một chút, nếu có điểm tích phân thì đi mua thêm một bình quảng sáng người gặp người thích hoa gặp hoa nở mới được.

Cho dù mỗi ngày Ninh Thư tắm rửa sạch sẽ, vẫn đều cảm thấy trên người mình có cổ mùi phân không tan hết được, quả thực là.

Từ ngày trên người Ninh Thư có mùi phân này, thần y càng thêm không tới gần Ninh Thư, hai người căn bản không nói với nhau một câu, ăn cơm thì càng không cần phải nói, Ninh Thư chỉ ăn bánh bột bắp to, vẫn còn có thật nhiều bánh bột bắp to đang chờ Ninh Thư, Ninh Thư còn có một nhiệm vụ chính là ăn hết những cái bánh bột bắp to này.

Mỗi ngày đều ăn cái này, bây giờ Ninh Thư cũng tảo bón luôn rồi, lúc đi nặng đặc biệt thống khổ, đã thế dường như thần y không thích ăn thịt, bên trong nhà cơ bản không có đồ ăn dầu mỡ gì, quả thực không cần quá khổ bức.

Lâu lắm rồi không ăn thịt, Ninh Thư thật thèm thịt.

Thỉnh thoảng có thôn dân tới đây nhờ thần y xem bệnh, Ninh Thư liền đứng bên cạnh quan sát thần y chữa bệnh cho những người này, sau đó những thôn dân này liền tặng một ít rau củ, hoặc là một túi bột mì, hoặc là một khối thịt nhỏ.

Nhìn thấy những thứ này mắt Ninh Thư liền phát sáng, thịt cơ bản đều tiến vào bụng Ninh Thư.

Ngày tháng cứ trôi qua thong thả như thế, quan hệ giữa Ninh Thư và thần y không tiến thêm được bước nào, ngay cả nói cũng không nói được vài câu, thần y bận bịu ở trong nhà, Ninh Thư ở bên ngoài chăm sóc được điền.

Ninh Thư coi chăm sóc được điền trở thành công việc chính thức của mình, mỗi ngày chăm sóc được điền, đối với những thảo dược này Ninh Thư đã khắc sâu trong tâm khảm rồi, lúc thần y không vội vàng lại hỏi được tính và đặc điểm của những thảo dược này.

Thần y sẽ giảng giải cho Ninh Thư, nhưng bình thường chỉ giảng một lần, cũng mặc kệ Ninh Thư có nhớ hay không, có hiểu hay không.

Trong được điền của thần y đích thị đều là một ít thảo dược tương đối bình thường qua quýt, đều là một ít thảo dược trị liệu bệnh tật.

Ninh Thư hỏi thần y vì sao không trồng một ít thảo dược trân quý một tí, thần y chỉ lạnh lùng liếc nhìn Ninh Thư, đạm mạc nói, thảo dược trân quý tự có phương thức sinh trưởng đặc biệt của mình, những thứ phải chiều chuộng hần không trồng.

Đại đa số bệnh cần thảo dược trị liệu đều là một ít bệnh phổ biến thông thường.

Ninh Thư rất muốn trò chuyện với thần y, tỷ như tình huống trong nhà thế nào, cha mẹ đâu, năm nay bao nhiêu tuổi các loại chủ đề để có thể kéo gần khoảng cách giữa hai người, nhưng ngại cái thần y chưa bao giờ thêm nghĩa tới nàng.

Điều này làm cho Ninh Thư cảm thấy rất là cạn lời, trên đời này sao còn có người như thế.

Ninh Thư đối với chuyện học y đã không ôm hi vọng gì rồi, thay vào đó kỳ thật Ninh Thư lại cảm thấy rất hứng thú với độc dược của thần y, nếu như cô có thể chế độc dược gì đó, thời điểm làm nhiệm vụ cũng có nhiều hơn một phần tự bảo vệ mình, nhiều thế giới như vậy, nếu như không có thủ đoạn bảo hộ mình, sớm muộn gì cũng sẽ bị tiêu diệt thôi, từ nay về sau trên đời sẽ không tồn tại người tên Ninh Thư nữa.

Tồn tại so với chết đi tốt hơn nhiều.

Cho nên đối mặt với thần y dầu muối không ăn, Ninh Thư thật muốn giết chết hắn, cầm tù hắn, sau đó cưỡng bức hắn dạy cho mình.

Ha ha ha, cái này tùy tiện tưởng tượng thì tốt rồi, lần trước là Nhuyễn cốt tán, lần này không biết là thứ gì.

Phân biệt được hết thảo dược bên trong dược điền là giỏi rồi.

Thời điểm Ninh Thư gặm bánh bột bắp to, thần y ném cho Ninh Thư một quyển sách, Ninh Thư vội vàng xoa xoa tay, lật sách lên, thắc mắc: “Ồ, những chữ này sao con nhìn không quen?”

“Người cầm sách ngược rồi.” Thần y lạnh lùng nói.

Ninh Thư không hề lúng túng, lạnh nhạt quay đầu sách lại, xem tên sách, “Bách thảo tập.”

Ninh Thư mở ra xem qua, bên trong đều là một ít tài liệu về thảo dược, Ninh Thư phi thường cảm kích nói: “Sư phụ, đa tạ người.”

Sắc mặt thần y hết sức lạnh lùng, xoay người bỏ đi, ở chung với thần y một đoạn thời gian, Ninh Thư căn bản cũng không để ý tới thái độ của thần y nữa, thần y làm lơ nàng, nàng cũng học theo làm lơ thần y mặt lạnh.

Tuy rằng tên sách là bách thảo tập, nhưng bên trong có hơn trăm loại thảo dược, nội dung thì cực kỳ tỉ mỉ chính xác.

Hiện tại mỗi ngày ngoại trừ xử lý vườn, Ninh Thư sẽ đọc bách thảo tập, úp mặt lên nội dung.

Có đôi khi thần y sẽ kiểm tra một chút tình hình ghi nhớ của Ninh Thư, ngẫu nhiên lại bắt Ninh Thư chế thảo dược dựa theo nội dung trong sách.

Lúc này Ninh Thư mới phát hiện những thứ này khi động vào thật sự rất phiền toái a, quả thực khiến cho Ninh Thư đau cả đầu, nhưng mà Ninh Thư vẫn vô cùng nghiêm túc chế dược, cũng không có oán hận thần y không dạy mình y thuật.

Làm tốt thứ hỗ trợ mình là được rồi, hơn nữa vốn dĩ nàng và thần y không thân cũng chẳng quen, thần y chịu dạy nàng những thứ này, Ninh Thư đã rất cảm kích rồi.

Nói thật, Ninh Thư cảm thấy trong mấy nam chủ cũng chỉ có thần y là người thật sự có bản lĩnh, tuy rằng mấy tên nam chủ kia đều có thân phận cao quý, nhưng bộ dạng đều giống như ăn không ngồi rồi, cả ngày cùng Mộc Yên La chàng chàng thiếp thiếp, chả thấy đi xử lý chuyện chính sự gì.

Chẳng qua thật văn thì muốn logic cái gì, chỉ cần bạch bạch bạch là được rồi.

Ninh Thư khâm phục người có bản lĩnh, thần y chính là người có bản lĩnh, còn không cả ngày kéo nữ chủ bạch bạch bạch, so với mấy tên kia, quả bình thường.

Chỉ là có hơi lạnh, khó bắt chung tần số.

Hằng ngày rất bận rộn, cả ngày trong đầu Ninh Thư đều là nội dung trong bách thảo tập, sau cùng chính là nỗ lực hoàn thành nhiệm vụ thần y giao phó.

Từ khi đi vào thế giới này, đây là lần đầu tiên Ninh Thư ở chung với nam chủ tốt như thế, trước kia không phải tranh chấp đối lập thì chính là đề phòng mấy tên nam nhân đó đè mình.

Ninh Thư cũng muốn kết bái huynh đệ với thần y, nhưng căn bản là thần y chúm chím nàng

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 176: Thịt văn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (55)

Edit: Akito

Trong núi không năm tháng, Ninh Thư cũng không biết mình và thần y đã ngây người bao lâu, nhưng ngày tháng trôi qua rất phong phú, mỗi ngày tiếp xúc với thảo dược.

Sau đó thần y lại tiếp tục cho Ninh Thư một ít sách vở, đều là một ít phương pháp trị liệu hết sức đơn giản, chẳng qua Ninh Thư vẫn cực kỳ cao hứng, chuyện gì cũng đều bắt đầu từ cái đơn giản nhất, tỷ như hiện tại Ninh Thư bị thương, nàng biết rõ nên dùng thảo dược gì để cầm máu, thảo dược gì để tiêu độc.

Khiến cho lòng Ninh Thư thực thỏa mãn.

Nếu thương thế thôn dân tới chữa bệnh tương đối đơn giản, thần y sẽ để cho Ninh Thư trị liệu, đương nhiên chỉ là một ít vết thương ngoài da tương đối đơn giản, nếu là bệnh cần phải uống thuốc, đương nhiên không phiền tới Ninh Thư, hơn nữa Ninh Thư cũng không có cái bản lĩnh đó.

Ninh Thư đứng bên cạnh xem thần y chữa bệnh, tuy nói thần y người này khá lạnh, nhưng khi đối mặt với công việc của mình vẫn khá nghiêm túc.

Ninh Thư cảm thấy quan hệ giữa mình và thần y đã có cải thiện, trực quan nhất thể hiện ở chỗ thần y không có để nàng mỗi ngày ăn bánh bột bắp to nữa rồi, mà là cho nàng bánh bột bắp to có nhào thêm bột mì.

Tuy nhiên cả hai thứ này đều khó ăn như nhau.

Thần y ngồi trước mặt Ninh Thư, vươn tay đặt trước mặt nàng, lạnh nhạt nói: “Hôm nay bắt đầu học bắt mạch đi, xem mạch đập cho ta.”

Ninh Thư ‘ùng ực’ nuốt từng ngụm nước bọt, trong lòng có hơi khẩn trương, nói thật, đối với nghề nghiệp bác sĩ này nàng có chút sợ hãi, nó khiến cho nàng phản xạ có điều kiện nghĩ đến Giáo Y đại thúc biến thái.

Tay Ninh Thư run run ấn lên cổ tay thần y, đột nhiên sững sốt, nói: “Sur phụ, mạch của người cư nhiên không đập?”

“Người ấn sai chỗ rồi.” Thần y lạnh băng nói.

Ninh Thư: ...

Ninh Thư ấn lên mạch đập của thần y, mạch đập bình thường đều có lực và tiết tấu, nhưng tiết tấu tim đập của thần y vô cùng hỗn loạn, hoàn toàn không có tiết tấu gì hết, Ninh Thư cũng hoài nghi mình ấn sai chỗ mạch đập của hắn, mạch đập người bình thường sao có dạng này được nhỉ.

Ninh Thư xấu hổ mỉm cười với thần y, sau đó lại ấn lên mạch đập của thần y lần nữa, xác nhận vô số lần đều có kết quả giống trước, sur phụ thần y tuyệt đối mắc bệnh tim a.

“Đã hơn nửa canh giờ rồi, có kết luận gì?” Giọng nói thần y lạnh băng.

Ninh Thư thu tay về, nói: “Đồ nhi tài hèn học ít, không đưa ra được kết luận gì.”

Ánh mắt thần y nhìn Ninh Thư phi thường ghét bỏ, lạnh lùng nói: “Rõ ràng như thế mà ngươi cũng không phát hiện được, mạch đập rõ ràng như vậy mà ngươi cũng không nhìn ra gì? Quả nhiên ngươi không hợp học y.”

“Bệnh của ta là tim đập bất quy tắc, mạch đập rõ ràng như thế cũng không phát hiện ra gì sao?” Ánh mắt thần y nhìn Ninh Thư mang theo thất vọng.

Ninh Thư: ...

Ninh Thư vẫn luôn không biết thần y cư nhiên mắc bệnh tim, Ninh Thư hỏi: “Đây là do trời sinh hay sao?”

Thần y đậm mạc liếc nhìn Ninh Thư, “Loại bệnh này cơ bản đều mắc phải từ trong bụng mẹ.”

Bỗng nhiên Ninh Thư nói không nên lời, cũng không biết nên an ủi thần y như thế nào đây, loại bệnh này trị không hết được, cho dù ở hiện đại y học phát triển cũng không tìm được biện pháp giải quyết, chỉ có thể thay tim.

Cuối cùng Ninh Thư cũng hiểu được vì sao thần y không có cảm xúc gì, loại bệnh này kiêng kỵ nhất chính là dao động cảm xúc.

Được người ta gọi là thần y, cư nhiên bệnh của chính mình cũng không có cách nào chữa được, cũng có thể hiểu vì sao thần y không có hứng thú với ấy ấy, so với mấy tên nam chủ như sói như hổ còn lại quả thực là hai thái cực.

Kiểu hoạt động kịch liệt đó không tốt cho thân thể, nói không chừng hơi kích động một chút liền đột tử luôn, chết ở trên người Mộc Yên La.

Về phần sau đó gia nhập dàn hậu cung của Mộc Yên La, phỏng chừng là trong lòng vẫn có thích Mộc Yên La đấy.

Ninh Thư dùng ánh mắt thương cảm nhìn thần y, thần y làm lơ ánh mắt của Ninh Thư, hỏi nàng: “Loại bệnh này phải trị liệu như thế nào?”

“Bệnh nan y, trị không hết.” Ninh Thư thuận miệng nói.

Thần y nhìn Ninh Thư, Ninh Thư lập tức đổi giọng: “Không phải, ý của con là loại bệnh này không dễ dàng loại bỏ hoàn toàn, nhưng chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt, cảm xúc đừng quá kích động, thì cũng không khác người bình thường là mấy.”

“Nên uống thuốc gì?” Thần y nhìn Ninh Thư lạnh lùng hỏi.

Ninh Thư nói: “Uống dưỡng tâm hoàn hóa thủy.”

“Dùng được liệu gì để chế thành dưỡng tâm hoàn?” Thần y hỏi tiếp.

Ninh Thư cực kỳ nghiêm túc trả lời câu hỏi của thần y, cuối cùng thần y lắc đầu, nói: “Không phù hợp, người không đủ tư cách kế thừa y bát của ta, ta không muốn đồ đặc sư phụ giao cho ta cuối cùng lại truyền vào trong tay người như ngươi.”

Ninh Thư: ...

Nàng thì làm sao?

“Sư phụ, con có vấn đề gì sao?” Ninh Thư hỏi thần y, “Con không đủ tư cách chỗ nào, con có thể sửa được không? Con cảm thấy được con có thể cứu người, người ra câu hỏi đi một lần nữa.”

Thần y nhàn nhạt nói: “Người là nữ tử.”

Ngã nhào!!

Đây là lý do gì, kì thị giới tính, được rồi, lý do này quá mạnh mẽ, Ninh Thư cũng không biết phải phản bác như thế nào.

Biết được thần y mắc bệnh tim, Ninh Thư cũng không dám không có việc gì lại kích thích hắn, còn muốn chế cho hắn một ít dưỡng tâm hoàn, Ninh Thư cảm thấy thần y đối xử với nàng rất tốt, nàng cũng muốn đối tốt với thần y một chút, có ân báo ân có oán báo oán.

Được liệu trân quý nhất để chế dưỡng tâm hoàn chính là nhân sâm, vốn dĩ nhân sâm chính là dược liệu bổ khí, Ninh Thư đeo giỏ trúc ý định lên núi thử tìm vận may, xem xem có thể tìm được nhân sâm hay không, đương nhiên Ninh Thư cũng biết mình có thể sẽ một chuyến tay không quay về, nhân sâm nào dễ dàng tìm được như thế.

Hiện tại trên người Ninh Thư một phân tiền cũng không có, còn lạc mất Nguyệt Lan và ám vệ, may mà nàng đã đưa một nửa đồ đặc cho Nguyệt Lan, cũng đủ cho Nguyệt Lan và ám vệ sinh hoạt, cũng không biết đến khi nào mới có thể gặp lại.

“Người đi đâu vậy?” Thần y trông thấy Ninh Thư lưng đeo giỏ trúc, lên tiếng hỏi.

Ninh Thư đáp: “Con đi lên núi hái thuốc.”

Thần y không nói gì thêm, chờ đến lúc Ninh Thư đã đi rất xa, mới lạnh lùng gọi với theo Ninh Thư: “Cẩn thận một chút.”

Đầu tiên Ninh Thư sừng sốt một lát, mới cười nói: “Con biết rồi.”

Ninh Thư đi dạo trong núi, dùng gậy gộc gạt bụi gai, cong eo tìm kiếm nhân sâm, nói thật đối với chuyện có thể tìm được nhân sâm hay không Ninh Thư đều ôm thái độ hoài nghi, chủ yếu là thứ này quá trân quý, bây giờ nghĩ đến lúc trước hào phóng cho phụ thân Hà Đại Hoa một cây nhân sâm như thế, thật sự là lòng Ninh Thư đau thắt đến run rẩy.

Phóng chừng lúc này cây nhân sâm kia đã bị Ôn Như Họa vợ vét đi rồi.

Đi đến khi đói bụng, Ninh Thư lại móc bánh bột bắp ra ăn, không hề ngoài dự tính, một ngày này không thấy bóng dáng nhân sâm đâu, ngược lại hái được một vài dược liệu khác, cũng coi như có chút thu hoạch.

Trong lòng Ninh Thư khẳng định lần nữa, sau này nhất định phải đem điểm thuộc tính đều thêm lên giá trị may mắn, người quá xui xẻo thật sự không tốt, quá lãng phí thời gian.

Lúc Ninh Thư trở lại nhà trúc thì trời cũng đã dần chuyển đen, hơn nữa thần y còn đang đứng ngoài cửa chờ nàng.

Ánh nắng chiều dưới làn áo trắng, trong lòng Ninh Thư đột nhiên dâng lên một sự cảm động, từ khi đi vào thế giới này, đây là lần đầu tiên Ninh Thư đối với một nam chủ sinh ra cảm giác như này.

Loại cảm động này không liên quan đến tình yêu, mà là cảm xúc sinh ra khi hai người có thể sống với nhau một cách yên bình, không cần kịch liệt cuồng loạn tổn thương nhau, kiểu sống chung thuận như nước chảy này chẳng lẽ không tốt đẹp sao.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 177: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (56)

Edit: Akito

Ninh Thư đi đến trước mặt thần y, cười nói: “Sư phụ, người đang đợi con sao?”

Thần y lạnh như băng nói: “Không hề.”

Ninh Thư cũng không thêm so đo, hỏi thần y: “Sư phụ, người ăn cơm chưa?”

Thần y cũng không để ý tới Ninh Thư, đợi đến khi Ninh Thư buông giỏ trúc trên lưng xuống, mới lãnh đạm nói: “Trên bàn có một ít thức ăn.”

Ninh Thư vào nhà liền trông thấy trên bàn có thịt, hơn nữa còn có bánh bao trắng lớn, nước miếng Ninh Thư lập tức chảy ra, kinh hi hỏi thần y: “Sư phụ, những thứ này đều là cho con sao?”

“Đây là đồ hôm nay một thôn dân đưa tới, ta đã ăn rồi, mấy thứ này là ta ăn còn dư lại mà thôi.” Thần y nói xong một câu liền ra ngoài sân chăm sóc dược liệu.

Ninh Thư mới mặc kệ mấy thứ này thần y đã ăn qua hay chưa, ngồi trên ghế miệng nhỏ mồm to bắt đầu ăn, trước đó vẫn luôn ăn bánh bột bắp, bây giờ được ăn thịt, Ninh Thư cảm thấy rất hạnh phúc.

Người sống cả đời chính là vì há miệng.

Sau khi Ninh Thư ăn xong, thần y lại hỏi về một vài dược liệu và tình hình ghi nhớ phương thuốc của

Ninh Thư, sau cùng hỏi: “Người muốn đi hái dược liệu gì?”

“Người đã hái dược chưa?” Thần y lại hỏi Ninh Thư, “Tìm thảo dược phải căn cứ vào đặc tính của chúng, đi tìm có mục đích, chứ không phải chạy khắp nơi trên núi như thế.”

Ninh Thư nhìn thần y, tò mò hỏi: “Sư phụ, sao người biết con chạy khắp núi vậy?”

Thần y lạnh lùng nhìn Ninh Thư, “Thảo dược người hái về có chút là ưa bóng râm, có chút lại hướng mặt trời, còn có một chút chỉ có thể tìm được ở mép nước.”

“Công khóa của người vẫn không có khả quan.” Thần y cau mày nhìn Ninh Thư.

Con mẹ nó, thật sự là một người kỹ tính a, bản lĩnh của thần y đều có thể đi làm thám tử rồi, Ninh Thư cảm thấy mình nên học tập theo thần y, cần phải học hỏi nhiều hơn.

“Lời sư phụ chỉ dạy đồ nhi đều ghi tạc trong lòng.” Ninh Thư cực kỳ nghiêm túc nói “Về sau đồ nhi sẽ chính là một Nữ Thần y thế hệ mới.”

Thần y dùng ánh mắt xem bệnh tâm thần nhìn Ninh Thư, quay người đi vào nhà, không thêm để ý tới Ninh Thư nữa.

Ngày hôm sau Ninh Thư tiếp tục lên núi hái thuốc, thần y lạnh lùng hỏi Ninh Thư: “Rốt cuộc người muốn hái thuốc gì, người là nữ tử ở trong núi không an toàn, đừng đi nữa, người cần gì thì nói ta bảo người mang tới.”

Ninh Thư vừa cười vừa nói, “Không có chuyện gì đâu, hôm nay con lại đi tìm thử, nếu như không tìm thấy thì coi như thôi.”

Thần y không nói gì, xoay người đi vào trong nhà.

Ninh Thư lưng đeo giỏ trúc đi lên núi, tiếp tục tìm kiếm nhân sâm, đều nói nhân sâm biết chạy, Ninh Thư cảm thấy nhân sâm của cả ngọn núi này đều chạy mất.

Cuối cùng Ninh Thư cũng tìm được một cây nhân sâm tuổi không nhỏ, nếu như chế thành dưỡng tâm hoàn mà nói, cũng đủ cho thần y ăn một thời gian rất dài, Ninh Thư cảm thấy gia hỏa thần y này rất nghèo, căn bản cũng không có tiền bạc gì, thôn dân đến tìm hán xem bệnh đều cho đặc sản địa phương.

Bình thường cũng không thấy thần y uống thuốc gì, chỉ là có đôi khi tự châm cứu cho mình, đột nhiên cảm thấy tên này thật đáng thương mà.

Ninh Thư chống mộng lên trời đào nhân sâm hết cả buổi, muốn đào toàn bộ rễ cây nhân sâm lên, còn không được làm trầy lớp vỏ bên ngoài.

Cuối cùng cũng đào ra được, to cỡ ngón út, như này đem đi bán cũng được không ít tiền đâu.

Ninh Thư cẩn thận từng li từng tí dùng dây đỏ cột chặt nhân sâm, sau đó gói kỹ chuẩn bị quay về.

Trên đường trở về, Ninh Thư loáng thoáng nghe thấy tiếng trẻ con khóc, tức khắc dọa Ninh Thư tóc gáy đều dựng lên, chắc không phải yêu quái gì đó đi.

Bước chân Ninh Thư nhanh hơn, tiếng khóc của đứa trẻ càng lớn hơn, Ninh Thư có cảm giác đứa nhỏ này chắc đang ở gần đây.

Có đi hay không đây, có đi hay không đây.

Ninh Thư lắc lắc đầu, vẫn nên không đi, lòng hiếu kỳ hại chết mèo.

Bên tai cứ luôn quanh quẩn tiếng khóc của trẻ con, trong miệng còn kêu nưong.

Sau cùng Ninh Thư vẫn đi, sợ cái lông, ta là nữ chủ, dù thế nào cũng không xảy ra chuyện gì đâu.

Ninh Thư lần theo tiếng khóc, vượt qua núi trông thấy một đứa bé đang ngồi khóc trên mỏm đá, Ninh Thư đi về phía đứa bé, cả người đứa nhỏ dơ vô cùng.

Ninh Thư ho khan một tiếng, dường như đứa bé kia bị Ninh Thư dọa sợ, xoay đầu nhìn Ninh Thư, trong ánh mắt mang theo hoảng sợ, thút thít nấc cục.

“Ngươi là người xấu tới bắt ta sao?” Đứa bé lên tiếng hỏi.

Ninh Thư tròn trố mắt, “Ngươi gặp qua người xấu nào mà đẹp như ta chưa, đừng sợ, ta không phải là người xấu đâu, bạn nhỏ, tại sao ngươi lại ở đây một mình?”

Đứa bé ‘oa’ một cái khóc lên, Ninh Thư đi đường cũng hơi mệt, buông giỏ trúc trên lưng, ngồi bên cạnh chờ cho đứa nhỏ khóc xong.

Phong chừng là có người ở bên cạnh, đứa nhỏ cũng không sợ hãi nữa, nói với Ninh Thư: “A di, con không tìm thấy phụ thân, không tìm thấy mẫu thân của con đâu.”

“Gọi tỷ tỷ, ta không có già như thế.” Ninh Thư nhú lông mày nhìn đứa nhỏ, thằng bé có hơi tan vỡ kêu lên: “Tỷ tỷ, ta không tìm thấy phụ mẫu của mình.”

“Phụ mẫu ngươi đâu?” Ninh Thư hỏi, “Chắc ngươi không phải là yêu quái gì đó trong núi đi.”

“Oa, tỷ tỷ, tỷ đừng làm ta sợ, tỷ là yêu quái sao?” Đứa nhỏ bị dọa sợ tới mức liên tục lui về phía sau.

Ninh Thư lại hỏi đứa nhỏ phụ mẫu đâu, đứa bé khóc lóc kể mọi chuyện một lần, chuyện là cả nhà thằng bé này đi du lịch, gặp cường đạo, phụ mẫu đánh lạc hướng cường đạo, bảo đứa bé chờ ở nơi này, nhưng đứa nhỏ chờ đã hai ngày rồi mà phụ mẫu vẫn chưa trở lại.

Ninh Thư lấy mấy cái bánh bao cho hắn, nói: “Có phải ngươi nhớ nhầm chỗ không, chắc không phải đây là nơi mà phụ mẫu ngươi hẹn ngươi.”

“Không sai đâu, lúc ấy cha ta nói, trên con đường này đi năm dặm về phía trước.” Thằng bé khẳng định.

Ninh Thư thiếu chút nữa muốn ngất xỉu, thằng bé nhỏ như vậy biết được năm dặm là bao xa sao? “Chắc là ngươi lộn chỗ rồi.”

Thằng bé gặm bánh bao, cắn bánh bao rơi lệ, “Không lộn đâu.”

Ninh Thư đứng lên, vỗ vỗ bụi đất trên móng, nói: “Ngươi tiếp tục chờ đi, ta đi trước.”

Thằng bé kéo góc áo Ninh Thư lại, kêu: “Tỷ tỷ, tỷ đừng đi.”

“Ta không đi thì làm gì bây giờ?” Ninh Thư nhìn thằng bé, “Không phải ngươi còn phải đợi phụ mẫu ngươi sao?”

“Tỷ tỷ đừng đi, ta sợ.” Thằng bé dựa vào Ninh Thư.

Ninh Thư: ...

Không có cách nào Ninh Thư chỉ có thể tạm thời mang theo thằng bé này trở lại nhà trúc trước đã.

Thần y nhìn thấy cảnh lúc đi là một người, lúc về lại biến thành hai người, lạnh lùng nhìn Ninh Thư, “Giải thích chút đi.”

Nhìn vẻ mặt này của hắn, còn tưởng rằng trượng phu đang nhìn thấy thê tử mình ngoại tình đấy, hiển nhiên là Ninh Thư suy nghĩ nhiều.

Thằng bé núp sau lưng Ninh Thư, nhìn thần y sắc mặt lạnh băng, miệng méu máo tựa như lại muốn khóc nữa rồi.

Ninh Thư giải thích vô cùng đơn giản dễ hiểu nguồn gốc của đứa bé này, cuối cùng tổng kết, “Nếu như phụ mẫu thằng bé thật sự đã xảy ra chuyện, khả năng thằng bé phải sống cùng với chúng ta, con tìm về giúp người một người thừa kế.”

“Nó là một nam hài tử.” Ninh Thụ nói xong muốn cời quần thẳng bé xuống để chứng minh lời mình.

Thẳng bé khóc lóc túm lấy cái quần mình nói: “Con thật sự là nam hài tử.”

“Xem đi, con tìm về giúp người một người thừa kế, về sau y bát của người đã có người truyền thụ rồi.” Ninh Thụ cười nói với thần y.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 178: Thệt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (57)

Edit: Akito

Thần y trời sinh có gương mặt trào phúng, cho dù đối diện với trẻ con, cũng không có biểu tình gì.

Theo lý thuyết Ninh Thụ tìm về giúp thần y một đứa bé kế thừa y bát, cho nên thần y dù chỉ có lệ cũng nên nói hai câu quan tâm với thẳng bé, nhưng mà mếu có.

Đứa bé ở lại nhà trúc, sự việc chăm sóc trẻ con đều rơi xuống người Ninh Thụ, khiến cho Ninh Thụ khá bức bối, trẻ con gì đó là phiền toái nhất.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ cho thẳng bé, nhóc lại nói mình sợ, một hai muốn ngủ cùng Ninh Thụ, Ninh Thụ tại chỗ tỏ vẻ chính mình bằng thanh ngọc khiết, sao có thể ngủ cùng nam nhân, tuy rằng bộ dạng đứa bé này cũng chỉ mới năm sáu tuổi, nhưng cũng là nam nhân mà.

Đối với hành động tương đối không có tấm lòng yêu thương của Ninh Thụ, thần y không nói gì thêm, hỏi

Ninh Thụ chuyện khác: “Người hái được dược liệu mình cần chưa?”

Đúng rồi, bị đứa nhỏ này nháo một hồi, Ninh Thụ cũng quên nhân sâm mình tìm được luôn, lấy nhân sâm trong giỏ trúc ra, nói với thần y: “Người xem con tìm được nhân sâm rồi, con định chế đường tâm hoàn cho người.”

Thần y lạnh lùng nói: “Ta không cần thứ đó, không cần làm, lãng phí đồ tốt.”

“Sao có thể không cần chứ, không phải tìm người có vấn đề sao, đường thật tốt nếu không sẽ xảy ra chuyện.” Ninh Thụ nói tiếp, “Con đặc biệt tìm nhân sâm cho người.”

Thần y quan sát nhân sâm trong tay Ninh Thụ, lạnh lùng nói: “Nhân sâm này khá tốt, nhưng lúc người đào không chú ý cách thức, có chỗ vỏ đã bị trầy rồi.”

“Ngày thường ta bảo người nhìn nhiều học nhiều, gặp được thứ tốt đều bị người lãng phí rồi.” Thần y đối với Ninh Thụ tựa hồ có chút chi tiết rèn sắt không thành thép.

Ngược lại Ninh Thụ không thèm để ý nói: “Không có chuyện gì đâu, còn sẽ lập tức chế nó thành đường tâm hoàn, không phải muốn đem bán, không cần quan tâm chất lượng.”

Thần y lạnh lùng nói: “Mặc kệ có phải đồ bán hay không, đều nên bảo đảm dược tính của dược liệu ở mức cao nhất, người tổn hao dược tính dược liệu, cái này không đơn thuần là vật phẩm mà là bài học.”

Ninh Thụ vội vàng gật đầu nói: “Con biết rồi, về sau con nhất định sẽ chú ý.”

Ninh Thụ là người có da mặt dày nhất mà thần y từng gặp qua, có nói gì thì dường như nàng cũng sẽ không tức giận, dù hấn nghiêm khắc phê bình nàng như thế, nàng đều có thể không bỏ trong lòng, rốt cuộc là trái tim rộng lớn hay là không có trái tim?

Ngày hôm sau, dưới sự cầu xin của củ cải nhỏ, Ninh Thụ dẫn thẳng bé đi tìm phụ mẫu, cũng không cần đi bao xa, chỉ đi dạo nơi nơi tìm xem.

Vốn dĩ thần y muốn đi cùng, nhưng Ninh Thụ lại cân nhắc đến tình hình sức khỏe của thần y, hấn khó mà trèo non lội suối.

Thật ra củ cải nhỏ rất thông minh, tìm về theo con đường chạy trốn lúc đầu, cuối cùng ở trong một rừng cây phát hiện hai cỗ thi thể, thi thể đã có hơi hoàn toàn thay đổi, y phục trên người nữ nhân đã không còn, vừa thấy liền biết trước khi chết đã gặp phải chuyện gì.

Củ cải nhỏ cắn răng không để cho mình khóc lên, giúp mẫu thân mặc lại y phục, sau đó nói với Ninh Thụ: “Tỷ tỷ, đệ muốn đem phụ mẫu đệ hỏa táng.”

Ninh Thụ có chút kinh ngạc, người xưa đều coi trọng nhập thổ vi an, hỏa táng đó là chết không toàn

thấy, sao củ cái nhỏ lại nghĩ muốn hóa táng phụ mẫu mình đây.

“Đệ muốn mang tro cốt phụ mẫu bên người.” Củ cái nhỏ cắn răng, quai hàm đều đang run rẩy.

“Được rồi.” Ninh Thụ gật đầu với củ cái nhỏ.

Củ cái nhỏ tự mình đốt một đồng lửa, sau cùng bùng một cái bình đựng tro cốt nhỏ.

Ninh Thụ hỏi: “Sau này có ý định gì chưa, trong nhà còn có người thân nào không? Không có thì theo sư phụ tỷ học y đi.”

“Trong nhà cũng có người thân, nhưng những người thân đó đều không phải người thân, chỉ sợ cha đệ xảy ra chuyện bọn họ sẽ rất vui vẻ, đệ không quay về đâu.” Củ cái nhỏ lắc đầu, tuy rằng khuôn mặt còn non nớt, nhưng lời nói lại không giống trẻ con chút nào.

Trẻ con nhà giàu đều trưởng thành sớm.

“Đúng rồi, đệ còn nhớ cường đạo đánh cướp nhà đệ lớn lên có bộ dạng như thế nào không?” Ninh Thụ hỏi.

Củ cái nhỏ đáp: “Là một nam nhân lớn lên rất dễ nhìn.”

Trong lòng Ninh Thụ tức khắc lộ bộ một cái, nói: “Có phải nhìn rất giống người đọc sách hay không?”

Củ cái nhỏ gật gù đầu, “Đúng vậy, mới mở miệng liền nói cha đệ bán đồ giá cao, hại bá tánh, hút cốt nhục bá tánh, cha đệ nói rõ nhà của đệ thành thành thật thật làm ăn buôn bán, cũng không có lên giá cả ào ào các kiểu, nhưng tên đó lại không thèm nghe.”

Con mẹ nó, cái bộ dạng hai trong một này tuyệt đối chính là Ôn Như Hòa rồi, quả nhiên là như thế.

Quảng cáo rùm beng chính mình chính nghĩa, hẳn có tư cách gì mà giết người?

Ai cho hắn quyền lợi cướp đoạt mạng sống của người khác, rõ ràng trong chính lòng mình phản uất, lại một hai muốn trừng trị người khác.

Ninh Thụ có hơi muốn giết tên này.

“Chúng ta đi.” Ninh Thụ dắt củ cái nhỏ về lại nhà trúc.

Thần y đứng ở cửa chờ Ninh Thụ và củ cái nhỏ về, trông thấy cái bình trong tay củ cái nhỏ, lãnh đạm nói: “Tắm rửa ăn cơm đi.”

Củ cái nhỏ cất tro cốt vào trong phòng, lúc ăn cơm thì vừa ăn vừa khóc, thần y gấp thức ăn bỏ vào trong bát thẳng bẻ, nhàn nhạt nói: “Từ hôm nay trở đi con đi theo ta học y đi.”

“Đa tạ sư phụ.” Củ cái nhỏ cố gắng không khóc, đáp lại thần y.

“Bây giờ gọi sư phụ còn quá sớm, đồ đệ chính thức còn có một vài nghi thức, mấy thứ đó không thể lược bỏ.” Thần y nhàn nhạt nói.

Ninh Thụ cảm giác cả người đều không khỏe cho lắm, còn có nghi thức gì a, từ lúc bắt đầu thăng nhai thần y này đã không nghĩ tới chuyện thu nàng làm đệ tử rồi.

Còn bảo nàng bón phân, bảo nàng làm cỏ nữa chứ, chỉ biết gầy vò nàng.

Ngày hôm sau củ cái nhỏ đầu tiên là tắm rửa dâng hương, sau đó lại dập đầu rồi ăn cỏ được, trải qua một loạt nghi thức rườm rà, trở thành đệ tử của thần y, hơn nữa còn là đệ tử duy nhất, Ninh Thụ đứng bên cạnh xem đến ghen ăn tức ở.

Củ cái nhỏ Hứa Ngọc đã trở thành đệ tử thần y, thân phận Ninh Thụ cũng có hơi xấu hổ, nàng cũng không phải đệ tử thần y, thần y nhàn nhạt nói, “Về sau con gọi nàng ấy là Đại sư tỷ, tuy rằng là thứ không còn dùng được nữa, nhưng đã học cùng với ta được một đoạn thời gian, nhập môn sớm hơn con.”

Cái gì gọi là thứ không còn dùng được nữa, nói chuyện thật sự quá khó nghe rồi.

“Sư tỷ.” Hứa Ngọc đối diện với bộ mặt dữ tợn của Ninh Thụ kêu lên, Ninh Thụ cười ha ha, cũng gọi: “Tiểu sư đệ.”

Hứa Ngọc bắt đầu ngày tháng học tập tàn khốc, thần y bố trí cho hắn rất nhiều nhiệm vụ, mà Hứa Ngọc dường như cũng vì muốn quên đi nỗi đau mất đi phụ mẫu, mất ăn mất ngủ học tập.

Tuy Ninh Thụ không phải là đệ tử thần y, nhưng thần y cũng giống vậy nghiêm khắc yêu cầu Ninh Thụ, Ninh Thụ không nói gì, đây chính là cơ hội tốt để học thêm bản lĩnh.

Chẳng qua trong lòng Ninh Thụ vẫn luôn nhớ thương chuyện thần y phối dược, không biết tại sao lại phối thành xuân dược, đối với người như thần y mà nói thì đây chính là sai lầm cấp thấp đến không thể thấp hơn.

Hơn nữa loại dược này không tốt cho cơ thể của thần y, loại thuốc này giúp con người tạo hưng phấn, không thể kìm chế, máu chảy rất nhanh, cũng

không biết trong cốt truyện tại sao thần y không phát tác bệnh tim, phỏng chừng là có quảng sáng nam chủ.

“Sư phụ à, người đừng phổi được gì đó nữa, nếu người muốn phổi được thì bảo đồ nhi phổi giúp người, nếu không được thì còn có Hứa Ngọc, bảo hắn làm, đệ tử vì sư phụ làm thay là chuyện nên làm mà, phải không.” Ninh Thụ nhìn Hứa Ngọc.

“Đúng thế, sư phụ.” Hứa Ngọc liền vội vàng gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 179: Thệt văn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (58)

Edit: Akito

Thần y lạnh lùng nói: “Cả người còn không dùng được, thì người có thể phổi được gì?”

Bác sĩ gì đó quá đáng ghét, người có bản lĩnh có tư chất đều nói chuyện thẳng thắn như vậy sao? Ninh

Thụ kéo Hứa Ngọc qua, nói: “Con không còn dùng được, nhưng tiểu sư đệ có thể mà, về sau chuyện gì đều để hắn làm a.”

Hứa Ngọc cau mày, cảm giác mình bị Đại sư tỷ hù.

“Gần đây ta sẽ không phổi được gì đó.” Thần y lạnh lùng nhìn Ninh Thụ, “Người bón phân cho thảo dược chưa? Sao cứ đứng đây nói nhiều như thế.”

Ninh Thụ: ...

Ninh Thụ cảm thấy thần y đã coi mở hơn, biểu hiện trực quan nhất chính là mỗi lần châm chọc nàng càng ngày càng độc ác hơn, nàng cũng có một trái tim nhỏ bé yếu ớt miễn cưỡng, cứ luôn châm chọc nàng như vậy, nàng cũng sẽ buồn khổ mà.

Ninh Thụ bĩu môi, dặn dò thần y một tiếng, “Người nhưng ngàn vạn không nên phổi được.”

Thời gian cứ chậm rãi trôi qua như thế, thần y cũng không phổi được gì đó, làm Ninh Thụ thở phào nhẹ nhõm một hơi.

Nhưng Ninh Thụ thả lỏng quá nhanh, hôm nay thời điểm Ninh Thụ làm cỏ, liền nghe thấy có người đi về phía nhà trúc, hơn nữa số người còn không ít.

“Thần y ở chỗ này?” Một giọng nói vang lên.

Ninh Thụ nghe thấy giọng nói này liền lập tức như bị sét đánh trúng vậy, vội vàng vọt vào phòng bếp, lần mò tro nôi bôi lên mặt, ngay cả trên cổ cũng xoa nốt.

“Sư tỷ, tỷ làm gì vậy?” Hứa Ngọc nhìn thấy cái dạng này của Ninh Thụ, lại nói tiếp: “Tỷ lại nghịch ngợm, đợi lát nữa sư phụ sẽ lại mắng tỷ đấy.”

“Tiểu sư đệ, bên ngoài có người tới, đệ đi đón tiếp đi, đại sư tỷ của đệ là nữ tử, đi chiêu đãi nam tử không hay cho lắm.” Ninh Thụ trốn ở trong phòng bếp nói với Hứa Ngọc.

Đậu xanh rau má? Ta Fuck Your Mom, tại sao Lạc Quân Diễm lại tới đây, tại sao Nhiếp chính vương lại tới cái nơi xó xỉnh này.

Chuyện này không khoa học?!

Chắc không phải biết được nàng ở nơi này nên đến tìm nàng đi?

“Đi xem bọn họ nói gì với sư phụ?” Ninh Thụ đưa ấm nước cho Hứa Ngọc, “Đi châm trà cho khách đi.”

Hứa Ngọc cầm theo ấm nước đi vào nhà chính, Ninh Thụ một mình trong phòng bếp đi tới đi lui, hi vọng

Lạc Quân Diễm không phải đến đây tìm nàng, bây giờ âm vệ không có ở đây, bị bắt được thì tuyệt đối là cái chết viết hoa, sống không bằng chết viết hoa, những tên đó sẽ tra tấn nàng.

“Thế nào, bọn họ nói gì thế?” Ninh Thụ hỏi Hứa Ngọc đang bước vào: “Bọn họ nói gì thế?”

Ngữ khí của Hứa Ngọc có hơi kích động, nói: “Những người kia bảo sư phụ đi xem bệnh cho Hoàng Thượng.”

“Phù...” Ninh Thụ thở phào một hơi, lau mồ hôi lạnh trên trán, lại hỏi: “Sư phụ nói như thế nào?”

“Sư phụ không có lập tức đồng ý, sau đó người kia bảo ngày mai lại đến.” Hứa Ngọc đáp.

Đợi đến lúc một đoàn người Lạc Quân Diễm đi rồi, Ninh Thụ mới lên lút đi ra, đi đến nhà chính hỏi thần y: “Sư phụ, người muốn vào kinh sao?”

Thần y trông thấy khuôn mặt đen xám của Ninh Thụ, cau mày nói: “Mặt của ngươi làm sao vậy?”

“Trước không cần lo cho mặt của con, người muốn vào kinh xem bệnh cho Hoàng Thượng sao?” Ninh Thụ lại hỏi.

“Dưới bầu trời này, đất nào không phải là đất của Thiên tử, chỉ cần sống trong quốc thổ này, ta liền không được phép cự tuyệt, lần này ta cự tuyệt, nhưng lần sau sẽ phải đáp ứng.” Thần y nhàn nhạt nói.

Ninh Thụ lại không đồng ý, “Nhưng thân thể người chịu được không? Nơi này cách kinh thành không gần đâu.”

“Ngươi đang trốn những người kia?” Thần y hỏi một vấn đề không liên quan, trong lúc nhất thời khiến cho Ninh Thụ không kịp phản ứng.

“Ngươi sợ những người đó?” Thần y còn hỏi thêm.

Gia hỏa này quan sát thật tỉ mỉ, Ninh Thụ không nói gì, thần y cũng không hỏi nữa, Hứa Ngọc cũng muốn vào kinh, liền cầu xin thần y, “Sư phụ mang con theo với, con chưa từng được tới hoàng cung.”

“Ngoan ngoãn ở nhà với sư tỷ của con, không được chậm trễ việc học.” Thần y nhàn nhạt nói, sau đó lại nhìn Ninh Thụ: “Chăm sóc nhà cửa cho tốt.”

“Không thể không đi?” Sao lại xuất hiện chuyện này, cảm giác cốt truyện đã hoàn toàn thay đổi luôn rồi.

Thần y lãnh đạm nói: “Thu dọn đồ đạc cho ta, nếu ngươi sợ những người đó thì không cần ra ngoài tiễn ta, đừng để cho những người đó thấy ngươi.”

Ninh Thụ thờ dãi một hơi, nói: “Vâng sư phụ con sẽ chuẩn bị đồ đạc cho người.”

“Sư phụ, trong nhà giờ chỉ còn con và Hứa Ngọc, một người phụ nữ, một đứa trẻ con, quả thực quá nguy hiểm, nếu không, sư phụ người dạy cho chúng con chế độc đi.” Ninh Thụ nói ra mục đích của mình.

Thần y liếc mắt nhìn Ninh Thụ, gật đầu, nói: “Có thể.”

Ninh Thụ thiếu chút nữa nhảy dựng lên tung tăng như chim sẻ.

Thần y dạy Ninh Thụ và Hứa Ngọc chế độc, “Độc dược, chính là lấy thảo dược có độc hoặc nọc độc trộn lẫn với nhau, cũng có thể là loại thảo dược nào đó khi dùng nhiều sẽ sinh ra tác dụng độc hại cho cơ thể.”

Thần y cho Ninh Thụ một quyển sách chế độc, mặt trên đều là phương pháp chế tác độc dược, thời điểm chế độc dược Ninh Thụ lại học rất nhanh.

Thần y lạnh lùng nói: “Mấy thứ tà môn ngoại đạo này ngược lại ngươi lại học rất nhanh nhỉ.”

Ninh Thụ cười ha hả.

“Ngươi cất quyển sách này đi, tự mình nghiên cứu, lần này ta đi phỏng chừng mất rất nhiều thời gian, chăm sóc Hứa Ngọc cho tốt.” Thần y nhàn nhạt nói.

“Con biết rồi, sư phụ người yên tâm” Ninh Thụ hạ cam đoan.

Thần y lãnh đạm nhìn Ninh Thụ, Ninh Thụ đối diện với ánh mắt của hắn, hơi sùng sốt hỏi: “Sư phụ, còn có chuyện gì muốn giao phó ư.”

“Không có gì, ngày mai không cần tiễn ta.” Thần y nói xong quay người đi vào nhà đóng cửa lại.

“Sư phụ, đợi đã.” Ninh Thụ đẩy cửa, lấy bình dược đưa cho thần y, nói: “Sư phụ, đây là đường tâm hoàn con làm cho người.”

Thần y liếc nhìn Ninh Thụ, đổ ra một viên đường tâm hoàn, ngửi ngửi, lại nhìn màu sắc một chập, lãnh đạm nói: “Làm không tốt, màu sắc và dược tính đều không đủ, lãng phí nhân sâm.”

“Đây là con làm cùng với Hứa Ngọc đấy, sư phụ đi đường chú ý thân thể.” Bấy giờ Ninh Thụ đã có thể tự động ngăn cản sự châm chọc của thần y.

“Ồ, là Hứa Ngọc làm sao, mới tuổi này đã chế được đường tâm hoàn như vậy thì không tồi.” Thần y quay sang nói với Hứa Ngọc: “Lần sau chú ý độ mạnh khi nghiền nát dược liệu.”

Ninh Thụ: ...

Ngày hôm sau, thần y xách đồ đạc đi với một đoàn người Lạc Quân Diễm, Hứa Ngọc đứng trước cửa tiễn thần y, trên mặt Ninh Thụ bôi tro nôi trốn trong phòng bếp.

“Sur tỷ, sư phụ đã đi rồi.” Hứa Ngọc đi về phía Ninh Thụ.

Ninh Thụ ‘nga’ một tiếng, lau sạch vết đen xám trên mặt, nói với Hứa Ngọc: “Đệ còn ngồi ở đây làm gì, không đi đọc sách đi.”

“Sư tỷ, sư phụ không có ở nhà, chúng ta đi bắt cá đi.” Hứa Ngọc dùng ánh mắt chờ mong nhìn Ninh Thụ,

“Bên dưới dòng suối nhỏ có không ít cá. Buổi trưa chúng ta ăn cá nướng.”

Tiểu tử này ở trước mặt thân y thì bày bộ dạng nhu thuận nghe lời, cố gắng khắc khổ, lúc này thân y vừa đi, liền lộ ra cái đức hạnh này.

Nhưng mà đứa nhỏ này đã mất đi hai người thân, không trở nên tự kỷ đã rất may mắn rồi, Ninh Thụ gật gật đầu nói: “Có thể, buổi trưa chúng ta ăn cá nướng.”

Ninh Thụ cầm sách đọc được đi theo Hứa Ngọc đến dòng suối nhỏ, đọc sách ngay bên cạnh bờ, thỉnh thoảng lại quan sát tình hình của Hứa Ngọc.

“Là một mỹ nhân, đi với bản tôn.” Một giọng nói gọi cảm đột nhiên vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 180: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (59)

Edit: Akito

Ninh Thụ nghe thấy có tiếng động liền nhìn một lượt xung quanh, không nhìn thấy ai, Hứa Ngọc bắt cá dưới dòng suối nhỏ đã bước lên bờ, trốn ở đằng sau Ninh Thụ, trong lòng run sợ nói: “Sư tỷ, có phải có yêu quái gì hay không? Sư tỷ sợ quá a, sư tỷ, tỷ phải bảo vệ đệ đây.”

“Tuổi còn nhỏ, sao lại mê tín như thế.” Ninh Thụ tóm Hứa Ngọc trốn sau lưng mình ra, “Đệ là nam tử hán, phải bảo vệ nữ nhân có biết không, trốn sau lưng một nữ nhân như thế một chút cũng không giống đại trượng phu.”

“Ha ha, thú vị.” Một bóng người nhảy từ trên cây xuống, tóc rối bù, nam tử này chỉ tùy tiện dùng một dải lụa màu đen buộc lại tóc, mặc y phục màu đen kim tuyến, quan trọng nhất là mặt hắn lớn lên nam nữ khó phân biệt, đẹp như mộng như ảo, toàn thân lại mang theo tà khí.

Đứng ở nơi đó giống như một đóa hoa Mạn Đà La huyền ảo vậy, tà khí lại xinh đẹp.

Ninh Thụ nhìn thấy người này, nhàn nhạt nói: “Sư phụ ta không có ở nhà, người khỏi phải tới.”

Nam tử hơi sùng sốt một lát, ngay sau đó liền nở nụ cười, cười tà mị một hồi, mũi chân chạm mặt nước, từ phía đối diện bay đến trước mặt Ninh Thụ, tức khắc Ninh Thụ liền ngửi được mùi hương trên người hắn.

“Oa, thật là lợi hại, người cư nhiên bay tới đây.” Hứa Ngọc nhìn nam tử vô cùng sùng bái.

Nam tử nhìn Ninh Thụ hỏi: “Người sinh ngày mấy?”

Nhìn đi, chưa hỏi danh xưng đã trực tiếp hỏi ngày sinh, Ninh Thụ kéo Hứa Ngọc lui về phía sau một bước, nhàn nhạt nói: “Đây là bí mật, vạn nhất người biết được ngày sinh của ta, muốn giở trò bĩ ối với ta thì sao?”

Nam tử: ...

Ninh Thụ kéo Hứa Ngọc nhanh chóng bỏ chạy, quay đầu lại nhìn thoáng qua liền thấy giáo chủ Ma giáo cũng không có đuổi theo, chỉ dùng ánh mắt hứng thú nhìn theo nàng.

Về tới nhà trúc, Ninh Thụ liền nói với Hứa Ngọc: “Kẻ đó rất nguy hiểm, sau này phải cẩn thận hắn.”

Ninh Thụ tính toán chuẩn bị lương khô cho Hứa Ngọc, nói: “Đệ ở nhà một mình phải cẩn thận một chút, đệ mang đồ đạc theo trên người, nếu như gặp phải nguy hiểm gì thì liền sử dụng đồ đạc phần.”

Hứa Ngọc thấy Ninh Thụ chỉ bảo mình tỉ mỉ như thế, trong lòng lập tức có loại dự cảm không ổn, kéo tay áo Ninh Thụ lo lắng nói: “Sư tỷ thì sao, tỷ muốn đi đâu.”

“Không có việc gì, phỏng chừng gần đây tỷ cũng phải đi ra ngoài một chuyến, đệ ở nhà một mình phải cẩn thận một chút.” Ninh Thụ nói.

Cốt truyện giáo chủ Ma giáo tới đây để nhờ thần y trị liệu nội thương cho hắn, lúc ấy nhìn trúng Mộc Yên La, lại biết Mộc Yên La sinh vào ngày âm tháng âm, liền trực tiếp bắt Mộc Yên La đi.

Đoán chừng đợi lát nữa nàng sẽ phải đi với gia hỏa này.

Chẳng qua lần này sẽ khiến cho tên này ăn không hết gói đem đi.

“Sư tỷ, tỷ đừng đi, ở nhà một mình sợ.” Hứa Ngọc kéo Ninh Thụ lại không cho Ninh Thụ đi.

“Ồ, mỹ nhân nàng muốn đi đâu, chẳng lẽ bị khuôn mặt xinh đẹp của bản tôn mê hoặc rồi, muốn bỏ trốn với bản tôn?” Ngoài nhà truyền đến giọng nói của giáo chủ, Ninh Thụ ra khỏi cửa liền nhìn thấy giáo chủ Ma giáo nhàn nhã ngồi ở trên ghế đá, tư thái quyền rũ, cử chỉ cũng mang theo vẻ xinh đẹp động lòng người, nhưng vẫn có thể nhìn ra hắn là một người nam nhân.

Khuôn mặt xinh đẹp, gian ác mê hoặc lòng người, tà khí lăng nhiên, giáo chủ Ma giáo là người có nhan giá trị cao nhất trong bảy anh em hồ lô.

Cung Vô Mị nhìn Ninh Thụ, lại nhìn lướt qua Hứa Ngọc, “Một thời gian ngắn không gặp bản tôn thu liền hai đồ đệ.”

Cung Vô Mị lóe người di chuyển đến trước mặt Ninh Thụ, ngón tay thon dài trắng như ngọc nâng cằm Ninh Thụ, đánh giá trái phải một lát, tà mị nói: “Vẫn là xử nữ, ta còn tưởng rằng nàng là nữ nhân của cái tên núi băng kia đấy, bản tôn cũng không có chạm vào nàng, thật sự coi nàng là đồ đệ rồi.”

Xem đi, đây là nam nhân chơi gái vô số, nhìn một cái là có thể nhận ra có phải là xử nữ hay không, Ninh Thụ lui về phía sau một bước, lãnh đạm nói: “Người đến chậm, người trong cung đã tới nhờ sư phụ vào cung chữa bệnh cho quý nhân rồi.”

“Không sao, có nàng cũng không tính là một chuyển tay không.” Đôi mắt hoa đào của Cung Vô Mị nhìn thẳng Ninh Thụ, “Nếu là đồ đệ của núi băng, vậy nàng đã học được gì?”

“Sư tỷ ta căn bản không học được gì cả, sư phụ đem tất cả y thuật đều giao cho ta, người đừng làm khó sư tỷ của ta, để ta xem bệnh cho ta.” Hứa Ngọc đại nghĩa lăng nhiên đứng trước mặt Ninh Thụ, “Sư tỷ của

ta chỉ là một kẻ ngốc, căn bản cái gì cũng không có học được.”

Ninh Thụ: ...

Sao nàng lại không thích nghe mấy lời này như thế, cho dù là vì muốn bảo vệ nàng.

Ninh Thụ túm củ cải nhỏ về phía sau mình, vô cùng làm ra vẻ nói: “Ta không cần bắt mạch, chỉ quan sát khuôn mặt của người, đã biết được người mắc bệnh gì.”

Hứa Ngọc dùng ánh mắt ‘Sư tỷ, đừng làm rộn’ nhìn Ninh Thụ, mà Cung Vô Mị thì chớp đôi lông mày xéo dưới tóc mai, tựa hồ rất hứng thú nói: “Đối với mỹ nhân, bản tôn luôn luôn có kiên nhẫn, nàng nói xem bản tôn có bệnh gì.”

Ninh Thụ hết sức xem thường nói: “Túng cực quá độ, tẩu hỏa nhập ma, thời điểm mỗi lần vận khí trong cơ thể đều cảm giác có lửa đốt, cần phải giao hợp với nữ tử sinh ngày âm tháng âm, bằng không kinh mạch sẽ bạo liệt, nhưng nữ tử giao hợp với người lại sống không bao lâu.”

Thân thể Cung Vô Mị tri động, tay vuốt ngọc bội bên hông thoáng dừng lại, buông ngọc bội ra, cười ha hả với Ninh Thụ, thần sắc có chút âm đức nói: “Có phải núi băng nói cho nàng biết không, núi băng nói tình hình của bản tôn cho nàng?”

“Người nghĩ nhiều rồi, sư phụ không có nói với ta về người, người cho rằng mình là nhân vật lớn nào.”

Ninh Thụ khinh thường, nhìn Cung Vô Mị xinh đẹp như hoa, hỏi: “Giáo chủ Ma giáo đều xinh đẹp như vậy sao?”

Loại thiết lập giáo chủ phải là người xinh đẹp này coi như không tệ.

“À, làm sao nàng biết bản tôn là giáo chủ Ma giáo?” Cung Vô Mị nhướn lông mày ái muội nhìn Ninh Thụ,

“Nữ nhân như nàng quả thực rất thú vị, cùng bản tôn đến Vô Ương cung, ta sẽ cho nàng vui sướng cực hạn.”

Ninh Thụ: ...

“Sư tỷ.” Hứa Ngọc túm lấy góc áo Ninh Thụ, sắc mặt trắng bệch, đương nhiên hiểu được ý định của Cung Vô Mị, có lẽ sư tỷ cũng sẽ có kết cục giống như nương hắn.

Ninh Thụ vỗ vỗ lưng Hứa Ngọc, nhàn nhạt nói: “Không có việc gì, tỷ không có việc gì.”

“Nữ nhân nàng muốn đi với bản tôn không? Nàng có thể lựa chọn không đi, vậy tiểu sư đệ này của nàng liền sẽ mất mạng nga, bản tôn chỉ động ngón tay, cái mạng nhỏ của hắn liền không còn.”

Cung Vô Mị đối với việc giết người không hề áp lực, biểu tình trên mặt không chút gợn sóng, hiển nhiên là một kẻ giết người như ma.

Ninh Thư không có bị dọa sợ, “Ta khuyên ngươi không nên làm như vậy, chờ đến khi sư phụ ta trở lại, tuyệt đối sẽ tới tìm ngươi, đắc tội với ai chứ đừng đắc tội với đại phu.”

“Mỹ nhân, nàng thật sự rất thú vị, nàng cũng sinh vào ngày âm tháng âm đi.” Cung Vô Mị vươn đầu lưỡi liếm môi, vô cùng tà mị gợi cảm, khiến trái tim con người ta trật nhịp.

Một người nam nhân lại mị hoặc như vậy cũng là xôn xao cầu, khiến cho Ninh Thư với tư cách là nữ nhân cảm thấy tôn nghiêm bị khiêu chiến, thật quá muốn tìm một đám nam nhân luân phiên chơi gia hòa này.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (60)

Edit: Akito

“Không, thân thể ta thuần dương, nếu như ngươi kia gì với ta, mạch máu nhất định sẽ nổ tung.” Ninh Thư phủ nhận mình sinh vào ngày âm tháng âm.

Cung Vô Mị nhướng lông mày hứng thú nói: “Đừng giả biện, bản tôn có thể cảm nhận được khát vọng của cơ thể dành cho nàng.”

Ninh Thư: ...

“Đi Vô Ương cung với bản tôn, nếu nàng là đệ tử của núi băng, cũng biết tình trạng của bản tôn, vậy thì đi với ta một chuyến đi.” Cung Vô Mị khoác vòng eo Ninh Thư, ghé đến bên tai Ninh Thư, miệng phun khí nóng, gần như dán vào tai Ninh Thư, giọng nói gợi cảm rung động: “Nàng không có quyền cự tuyệt bản tôn,

con sâu cái kiến không có quyền cự tuyệt.”

Về mặt Ninh Thư nhàn nhạt, ghét bỏ nói: “Nói chuyện có thể đừng dựa gần như vậy không, ngươi có biết ngươi bị thổi mồm không?”

Cung Vô Mị: ...

Ninh Thư cũng biết mình nhất định phải đi, đây là cốt truyện, Ninh Thư nói với Hứa Ngọc nước mắt lưng tròng: “Đệ ngoan ngoãn ở nhà, chờ sư phụ trở về, sư tỷ sẽ không sao đâu, ở nhà phải chăm sóc được điền, bốn phân nhỏ cỏ đều phải làm.”

Hứa Ngọc dùng sức gật đầu, nói: “Sư tỷ, đợi đến lúc sư phụ trở về rồi, đệ sẽ cùng sư phụ đi cứu tỷ.”

Ninh Thư vỗ vỗ đầu Hứa Ngọc, cảm lấy cái bọc nói với Cung Vô Mị: “Bây giờ ta là đại phu của ngươi, ta yêu cầu phúc lợi cao một chút.”

“Được, đối với mỹ nhân, nhất là nữ nhân có thân thể thuần âm ta đặc biệt có kiên nhẫn.” Đôi môi màu hồng phấn câu lòng người của Cung Vô Mị cong lên, “Đợi khi nàng đến Vô Ương cung, nàng sẽ nhận ra, nơi đó là một thiên đường, từ đó về sau nàng sẽ không muốn trở lại đây nữa.”

Hai người rời khỏi nhà trúc, Ninh Thư nói với Cung Vô Mị: “Chẳng lẽ chúng ta dùng chân đi đến Vô Ương cung?”

“Đương nhiên không phải.” Ngón tay Cung Vô Mị uốn khúc, đặt ở bên miệng thổi ra một âm thanh vang dội, chỉ trong chớp lát đã có người đánh xe ngựa xa hoa đi tới, người đánh xe là một đệ tử Ma giáo.”

“Bái kiến giáo chủ, xe ngựa đã đưa tới.”

Cung Vô Mị nhìn Ninh Thư, câu lấy khoe miệng cười như không cười nói: “Lên đi.”

Ninh Thư ôm bọc bước lên xe ngựa, Cung Vô Mị cười cười, cũng theo lên xe ngựa, ngồi đối diện Ninh Thư, dùng đôi mắt hoa đào nhìn Ninh Thư, chổng cằm mị hoặc hỏi: “Mỹ nhân, nàng tên gì?”

“Tiểu Hồng.” Ninh Thư đáp lại.

“Tiểu Hồng?” Lúc Cung Vô Mị nhắc lại danh xưng giọng nói hần rất gợi cảm, khiến cho lòng người ngựa ngáy, trong lòng hận không thể bắt lấy hai tiếng này, “Ngay cả tên của mỹ nhân cũng độc đáo như thế, bản tôn rất thích.”

“Đa tạ khích lệ.” Ninh Thư nghiêm trang trả lời lại, bỗng tựa như nhớ tới chuyện gì đó, hỏi: “Nữ tử sinh ngày âm tháng âm không dễ tìm, nếu như nữ tử đó lớn lên cực kỳ xấu, ngươi cũng muốn chơi sao?”

Loại tỷ lệ này giống như trúng giải nhất xổ số vậy, mà thân thể Mộc Yên La chính là loại trúng giải nhất xổ số đó.

Nếu như nữ tử đó lớn lên tạm được, mà Cung Vô Mị vì suy nghĩ cho tính mạng của mình, có thể căng da đầu thượng không.

Hiển nhiên cái này không phải là chủ đề hay ho gì, sắc mặt Cung Vô Mị trầm xuống, nói với Ninh Thụ: “Nếu như nàng sắp chết đói, trên mặt đất có đồ ăn dính bụi bẩn, nàng ăn không.”

“Đương nhiên là ăn.” Ninh Thụ không chút do dự nói: “Sinh mạng là đáng quý nhất mà.”

“Ồ...” Ninh Thụ bừng tỉnh đại ngộ, “Vậy ngươi sẽ chơi?”

Trông thấy sắc mặt Cung Vô Mị có hơi không tốt, Ninh Thụ cũng không kích thích hấn nữa, Cung Vô Mị nói:

“Cho nên nàng lớn lên xinh đẹp như thế, còn là thân thể thuần âm khiến cho bản tôn thật sự rất kinh hi.”

Ninh Thụ cười lạnh một tiếng với Cung Vô Mị, nhắm mắt lại không thèm để ý tới hấn, chỉ sợ lúc này sẽ không dễ dàng bị ngươi đe như thế, độc được trên người lão nương sẽ làm cho ngươi *****.

Ma giáo trụ tại một dãy núi non dễ thủ khó công, trực tiếp đánh xuyên qua giữa sườn núi, ở trong sơn động, ở động như chuột vậy, Cung Vô Mị còn không biết xấu hổ gọi nơi ở của mình là Vô Ương cung, quả thực không biết xấu hổ.

Ninh Thụ xuống xe ngựa, ngẩng đầu nhìn núi cao, chắc chắn một tiếng, về mặt khinh thường, Cung Vô Mị nhìn Ninh Thụ, “Về mặt nàng sao vậy, khinh thường Vô Ương cung của ta sao?”

“Ngươi cũng biết Ma giáo các ngươi làm cho người ta chán ghét, mới trốn tới chỗ này.” Ninh Thụ méo miệng, “Ngươi bắt nhiều nữ tử như thế không sợ danh môn chính phái tới bao vây ngươi sao?”

Cung Vô Mị cười lạnh một tiếng, “Chúng dám sao, bản tôn ngược lại muốn xem ai dám tới bao vây bản tôn.”

Cung Vô Mị dẫn Ninh Thụ tới cầu treo, nói với Ninh Thụ: “Qua khỏi cái cầu treo này là đến Vô Ương cung của bản tôn rồi.”

Ninh Thụ quan sát cầu treo, ‘ùng ực’ nuốt một ngụm nước bọt, nơi nào là cầu treo a, chỉ là một cái dây xích sắt to bằng cánh tay trẻ con, người bình thường căn bản không có cách nào đi trên thứ này, tuyệt đối sẽ té xuống.

Ninh Thụ nghiêm trang hỏi: “Ta nên đi qua như thế nào, đừng nói với ta là ta tự mình đi qua, đề tiện, ta phải đi về.”

Cung Vô Mị trực tiếp khoác eo Ninh Thụ, kẹp lấy nàng, sau đó đi lên xích sắt.

Ninh Thụ trông thấy xích sắt đóng đưa lên xuống, phía dưới vách núi vạn trượng là một mảnh trắng xóa nhìn không thấy đáy, Ninh Thụ thả giọng thét chói tai, “Má ơi, a...”

Cung Vô Mị vận khí dẫn xích sắt nhảy qua bờ bên kia, dùng sức kéo Ninh Thụ vào ngực, tà mị nói: “Mỹ nhân đừng sợ, sao bản tôn có thể đành lòng để nàng bị gì chứ.”

Ninh Thụ lặng yên nhìn hấn một cái, nói: “Buông ra, cứ ôm như này, mạch máu ngươi sẽ nổ tung.”

Cung Vô Mị nhướng lông mày, về mặt tà khí nói: “Có thể nổ tung mạch máu trên người mỹ nhân, bản tôn cho dù chết cũng cam tâm tình nguyện.”

“Ngươi thực sự nguyện ý?” Ninh Thụ mặt không biểu tình nhìn Cung Vô Mị, Cung Vô Mị chậm rãi dán sát vào

Ninh Thụ, “Đương nhiên là nguyện ý, ở trên người nàng sướng đến chết, ta đương nhiên nguyện ý.”

“Đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, ngươi bị thối mồm, nói chuyện cứ luôn dựa gần như thế, ngươi thật sự làm người khác khó có thể chịu nổi biết không? Có phải ngươi thường xuyên bị táo bón hay không a, miệng thúi như vậy, ngươi không chỉ tẩu hỏa nhập ma, dạ dày ngươi còn có vấn đề, chẳng lẽ chưa từng có ai nói với ngươi, ngươi bị thối mồm sao?” Ninh Thụ lui về phía sau một bước, phi thường ghét bỏ nói.

Da mặt Cung Vô Mị thoáng co rút, ngay sau đó nở nụ cười, duỗi ngón tay câu lấy mái tóc Ninh Thụ, nhàn nhạt nói: “Nàng là nữ nhân đầu tiên nói ta như thế, trước kia nữ nhân bị ta bắt được không phải khóc lóc cầu xin tha mạng, thì là mê luyến vẻ đẹp của bản tôn, thần phục dưới háng bản tôn, nàng châm chọc bản tôn như vậy, chẳng lẽ nàng không sợ bản tôn sẽ giết nàng sao?”

Ninh Thụ lắc đầu nói: “Ta là đại phu, lời ta nói đều là sự thật, ta cho ngươi biết, thân thể của ngươi mắc bệnh tật đây là trách nhiệm của ta, về phần vì sao ngươi không phát hiện mình bị thối mồm, phỏng chừng đều do họ sợ ngươi, mới không nói cho ngươi biết, dù sao ngươi cũng là giáo chủ Ma giáo giết người như ma, mất hứng một cái liền giết người.”

“Có phải ngươi ý vào bản tôn luyến tiếc ngươi, ngươi liền làm càn hay không?” Cung Vô Mị kéo căng mái tóc, Ninh Thụ đau đớn ai ui!!! một tiếng, “Con mẹ nó, đau.”

“Đương nhiên ta biết ngươi luyến tiếc ta, bây giờ ngươi đã không áp nổi thương thế trong cơ thể nữa rồi, cho nên ngươi mới phải tới tìm sư phụ ta.” Ninh

Thư xoa xoa da đầu bị kéo đến đau nhức của mình.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 182: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (61)

Edit: Akito

Cung Vô Mị buông lỏng tóc Ninh Thư ra, đầu ngón tay đặt ở chóp mũi hít hà, câu lấy đôi môi mỏng màu hồng phấn, “Mùi của mỹ nhân.”

Bộ dạng cảm thú xấu xa này là muốn làm gì? Nói cho người biết, người không cần câu dẫn ta, ta sẽ không mắc mưu.

Đây hẳn là một tên nam nhân nát j, không biết đã chà đạp bao nhiêu thiếu nữ, hơn nữa nữ nhân bị hắn chơi qua, đều sống không được bao lâu.

Trong lòng Ninh Thư đối với gia hỏa này khinh thường không thôi, cho dù lớn lên đẹp mắt, nhưng không chịu nổi tên cảm thú này a.

“Đi thôi.” Cung Vô Mị đi đằng trước, vào sơn động, nhìn bên ngoài sơn động đặc biệt khó coi, nhưng càng bước vào trong càng giống như đi vào hoàng cung vậy, xa hoa vô cùng, trong phòng đều bày đặt minh châu cực lớn, lụa mỏng treo khắp nơi.

Ninh Thư sờ sờ dạ mình châu, vẻ mặt kinh ngạc cảm thán, cái này giá trị bao nhiêu tiền a, Cung Vô Mị nhướn mày nhìn Ninh Thư, “Thích, bản tôn tặng cho nàng.”

Ninh Thư thu tay về, “Ta chỉ tùy tiện nhìn xem, nói nữa, vật này ngoại trừ để chiếu sáng thì căn bản cũng chả làm được cái mẹ gì, quả thực chính là phế vật, một chút ta cũng không thích, ta thích đồ vật thực tế một tí.”

“Đồ vật thực tế?” Cung Vô Mị nhướn mày nhìn Ninh Thư, khóe miệng câu lên tà mị nói: “Chỉ có nàng không nghĩ ra thứ đó, chứ không có chuyện ta không lấy được nó.”

“Đại ca, Tom Sue là bệnh, phải trị.” Ninh Thư nhàn nhạt nói.

Một đệ tử Ma giáo mặc hắc y đi vào, bẩm báo với Cung Vô Mị: “Giáo chủ, lại có một nữ nhân đã chết.”

Biểu tình Cung Vô Mị rất lạnh nhạt, nhàn nhạt nói: “Những chuyện này không cần báo cho ta, đem nữ nhân đã chết với nữ nhân sắp chết đều ném ra khỏi Vô Ương cung.”

“Tuân mệnh.” Đệ tử Ma giáo vẫy tay một cái, liền có hai người khiêng một nữ nhân đi ra, sắc mặt nữ nhân này tro tàn, móng tay tím đen, cả người không có hơi thở, xem ra là chết rồi.

Ninh Thư thấy Cung Vô Mị mặt không biểu tình, đậm mặc đường như chỉ là một con kiến chết đi vậy, làm phía sau lưng Ninh Thư có chút phát lạnh.

“Đem những nữ nhân không thể lần nữa chữa thương cho ta đều ném đi, sắp chết còn chiếm diện tích nơi này.” Cung Vô Mị ngồi trên ghế, vẫy vẫy mái tóc của mình, đậm mặc nói.

“Tuân mệnh.”

Chỉ trong chốc lát, Ninh Thư liền trông thấy không ít nữ tử bị đẩy ra, sắc mặt những nữ tử này tái nhợt, dường như thời gian dài không được nhìn thấy mặt trời vậy, thần sắc tiêu tụy, giữa đôi mắt mang theo hắc khí, kiểu này xem ra là không sống được bao lâu nữa.

Có vài nữ tử trên đầu cư nhiên mọc tóc bạc, không biết nguyên nhân là do tuổi vốn dĩ lớn, hay là vì bị Cung Vô Mị hủy hoại.

Mấy nữ tử này trông thấy Cung Vô Mị, đều khóc lóc cầu xin Cung Vô Mị tha mạng, không thì là mặt mũi tràn ngập tuyệt vọng, còn có vài người thì chết lặng.

Ninh Thư nhìn thấy tất cả, nhìn thấy những nữ tử này sắp bị Cung Vô Mị đuổi ra khỏi Vô Ương cung, chờ đợi những nữ tử này chính là cái chết.

“Chờ một chút.” Ninh Thư lên tiếng, Cung Vô Mị lười biếng nhìn Ninh Thư, dùng ngón tóc lướt nhẹ mặt Ninh Thư, tới gần Ninh Thư miệng phun nhiệt khí, “Sao thế mỹ nhân, nàng có ý kiến gì sao?”

“Để ta xem qua những người này.” Ninh Thư lui về phía sau một bước, đi đến trước mặt một nữ tử, kéo tay nàng qua bắt mạch.

Ngũ tạng sức sống đều đã bị phá hủy, mạch đập rất nặng, không có lực, Ninh Thư cũng hoài nghi một giây sau mạch sẽ không đập nữa, nội tạng đều đã suy kiệt rồi.

Ninh Thư lắc đầu, phỏng chừng những người này đều sống không quá một tháng, chỉ là kéo dài hơi tàn mà thôi, tính toán đại khái một chút, ở đây không sai biệt lắm có hơn mười người, nữ tử sắp chết cũng có nhiều như vậy, phỏng chừng Cung Vô Mị sẽ bắt thêm nhiều nữ tử nữa.

Muốn bắt được nhiều nữ tử sinh ngày âm tháng âm như vậy, phải hao tổn rất nhiều nhân lực vật lực.

Về mặt Cung Vô Mị tò mò nhìn Ninh Thư, phối hợp với dung mạo xinh đẹp xấu xa của hắn, khóe nói khiến bao nhiêu người động tâm, bao nhiêu thuần khiết đẹp đẽ, mà lời nói phát ra lại ác độc vô cùng: “Khi nào các nàng ấy chết?”

Ninh Thư nhìn Cung Vô Mị, nhàn nhạt nói: “Người cũng thật biết tạo nghiệt.”

Cung Vô Mị bỗng nhiên nở nụ cười, “Không có gì gọi là tạo nghiệt, ở đây một thời gian, bán tôn cho các nàng ấy cuộc sống giàu sang, cho các nàng ấy khoái hoạt lớn nhất, so với cả đời sống tầm thường, còn không bằng sống một hồi sáng lạn như thế.”

“Các người có thích bán tôn không?” Cung Vô Mị nhìn những nữ tử này cười dịu dàng lại tà mị, “Các người không thích thời gian ở bên bán tôn sao?”

“Thích.” Một vài nữ tử hơi say mê nhìn Cung Vô Mị, một vài nữ tử trên mặt lộ vẻ thống hận, còn một vài nữ tử lại sợ hãi.

“Trong số các nàng ấy có ít người nguyện ý sống cuộc sống như thế.” Cung Vô Mị nhìn Ninh Thư, khuôn mặt xinh đẹp như Mạn Đà La hấp dẫn và mê huyền, “Nếu như nữ nhân nguyện ý, ta đương nhiên cũng nguyện ý thỏa mãn nàng mọi chuyện.”

Ninh Thư: “Ha ha, xin miễn thứ cho kẻ bất tài, người người quá bản.”

Da mặt Cung Vô Mị run lên, lại nở nụ cười, nói với thuộc hạ: “Tốt xấu gì cũng hầu hạ bán tôn lâu như vậy, trực tiếp giết là được, miễn cho họ đau khổ chờ chết, trong lòng bán tôn cũng không chịu nổi.”

“Tuân mệnh.” Thủ hạ của Cung Vô Mị rút kiếm, không màng này đó nữ tử gãy dựa, trực tiếp đâm thủng trái tim các nàng, máu tươi bắn đầy đất, những nữ tử này gãy dựa hai cái liền không còn hơi thở, nháy mắt trong không khí tràn ngập mùi máu tươi nồng đậm.

Cung Vô Mị vuốt tay áo, nhú mày, mở miệng: “Nhanh chóng dọn dẹp, bán tôn không chịu nổi cái mùi này.”

“Người người thử mùi trên tay người xem, một tay đầy mùi máu tươi, còn nói không chịu nổi, người thật già mồm.” Ninh Thư khinh thường.

Cung Vô Mị vươn ngón tay trắng như ngọc, đặt ở chóp mũi ngửi ngửi, nhàn nhạt nói: “Mỗi lần giết người về bán tôn đều tắm rửa rất lâu, không có mùi gì đâu, nữ nhân nàng ngửi xem.”

“Mùi máu tanh đã tiến vào trong xương cốt người rồi, làm thế nào cũng rửa không sạch đâu.” Ninh Thư nhìn Cung Vô Mị, “Người thật sự là một tên tinh trùng xông não, ra về ta đẩy trước mặt nữ nhân, cướp đoạt tính mạng của họ.”

“Mỹ nhân...” Cung Vô Mị vươn lưỡi liếm môi dưới, “Đừng khiêu chiến sự kiên nhẫn của bán tôn, sớm muộn gì nàng cũng sẽ giống những nữ nhân này thân phục dưới háng bán tôn.”

Quá thô tục, là thứ hàng nát, còn cho rằng mình là hàng to xài tốt chắc.

“Giáo chủ, thật lòng khuyên người một câu, đừng có dúng tục quá độ nữa, người thế này là đang uống rượu độc để giải khát đấy, phải lập tức bồi bổ thân, ăn nhiều thứ tốt cho thân, bây giờ không phải người cũng cảm giác được thất lực mình thường xuyên đau, mỗi lần sau khi bạch bạch bạch với nữ tử, sẽ đầu vầng mắt hoa, thời gian thật dài tinh thần cũng không hồi phục lại, đương nhiên, ta biết người không để ý tới, người còn tưởng rằng là do thoải mái nhĩ, nói cho người biết, tình huống hiện tại của người rất nguy hiểm.”

Cung Vô Mị khiêu mày nhìn Ninh Thư, rất có hứng thú nói: “Lời nàng nói, bán tôn đều nghe, còn gì nữa không?”

Con rùa đen này, trong lòng Ninh Thư thầm mắng một tiếng, nói tiếp: “Có phải mỗi lần đi tiểu đều cảm thấy đau đốn không, thời điểm xì xì nước tiểu luôn rơi không hết?”

“Mỹ nhân, nghe từ trong miệng nàng nói mấy lời thô tục này, bán tôn cảm thấy có hơi hưng phấn.” Đôi mắt hoa đào của Cung Vô Mị nhìn vào Ninh Thư, “Những bệnh trạng mà nàng nói bán tôn đều có, nàng cần nhìn một chút không?”

Ta nhìn em gái người a, tiện nhân này.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 183: Thệt văn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (62)

Edit: Akito

Ninh Thư ở lại Vô Ương cung, Cung Vô Mị coi Ninh Thư thành đại phu của mình, thành viên dự bị của hậu cung, nếu thật sự xảy ra chuyện gì, phòng chừng sẽ bỏ nhào vào Ninh Thư.

Ninh Thư sờ lên độc được ở trong khe hở quần áo, nếu tên này quả thực có can đảm cường bạo nàng, Ninh Thư lập tức khiến cho mạch máu tên này nổ tung.

Không, lá gan nổ tung.

Hiện tại chắc là Cung Vô Mị lại lăn với một nữ nhân nào đó, đáng thương nhất chính là những nữ nhân này, sống không bao lâu đã bị Cung Vô Mị cướp đoạt tính mạng.

Cung Vô Mị luyện đều là tà công gì đó, trực tiếp cướp đoạt nữ tử thuần âm, tróc ra từng mảng sinh mệnh của nữ tử.

Vì sao tên này không luyện Quỷ Hoa Bảo Điện*, liền xong hết mọi chuyện lời thôi rắc rối.

*Quỷ Hoa Bảo Điện: xem Tiểu Ngạo Giang Hồ để biết thêm chi tiết.

Cốt truyện Mộc Yên La và những nữ tử này có vận mệnh như nhau, bị Cung Vô Mị bắt tới đây, tra tấn không biết ngày đêm, khiến cho Cung Vô Mị kinh hãi vô cùng chính là, Mộc Yên La là cộng cổ chịu đựng được lâu nhất.

Mấy nữ tử khác không lâu lắm thân thể đều suy yếu, nhưng Mộc Yên La hoàn toàn không có loại bệnh trạng này, hơn nữa mỗi lần sau khi lăn giường với Mộc Yên La, vận khí cũng đặc biệt trôi chảy.

Xác thực chính là một cái bảo bối a, từ đó về sau Mộc Yên La bị Cung Vô Mị cầm tù, trở thành nô lệ, không có một chút tự do, sống giống như một con chó vậy, quả thực không cần cảm thấy quá nhục nhã.

Ninh Thư ôm ngực, cảm giác tâm quá nghẹn, thân thể nữ chủ tồn tại thật sự giống như bật hack.

“Tiểu Hồng tiểu thư, giáo chủ của chúng ta bảo người qua đó.” Một đệ tử Ma giáo nói với vào trong phòng.

“Khụ...” Ninh Thư ho khan một tiếng, sửa sang lại y phục của mình một chút, cầm theo hòm thuốc đi theo đệ tử đến phòng ngủ của Cung Vô Mị.

Tuy là ở trong sơn động, nhưng lại được bố trí rất đẹp, cầu nhỏ nước chảy, núi giả hoa viên, còn có một vài nữ tử đang ở trong hoa viên, thời điểm trông thấy Ninh Thư, ánh mắt đều mang theo dò xét.

“Ngươi mới tới sao?” Một nữ tử chặn đường Ninh Thư, hỏi Ninh Thư: “Ngươi tới tranh đoạt giáo chủ với ta sao?”

Ninh Thư: ...

Cái quỷ gì!

Ninh Thư kéo tay nữ tử qua, xem mạch đập một lát, ngay sau đó lắc đầu, lại là một nữ tử lăn giường với Cung Vô Mị, nếu so với những người trước đó thì nữ tử này tốt hơn một chút, chỉ cần sau này không lăn giường với Cung Vô Mị, nói không chừng còn có thể sống lâu thêm một đoạn thời gian.

Ninh Thư nhìn những nữ nhân trong hoa viên này, lắc đầu, nói không chừng lúc nào đó liền giống những nữ nhân trước kia bị ném ra ngoài, sống không bằng chết.

“Ta hỏi sao ngươi không nói, có phải ngươi cũng là nữ tử được giáo chủ thu nhận vào Vô Ương cung hay không?” Nữ tử hỏi lại Ninh Thư, nhìn chăm chăm vào mặt Ninh Thư trong mắt tràn đầy dò xét, “Bây giờ ngươi muốn đi đến phòng của giáo chủ sao?”

Đương nhiên Ninh Thư thấy được sự ghen ghét trong ánh mắt nữ tử này, đúng là người đáng thương tất có chỗ đáng giận, cư nhiên vì Cung Vô Mị thứ hàng nát kia mà ghen ghét nàng.

Ninh Thư không để ý tới nàng ta, nữ tử kia thấy bộ dạng này của Ninh Thư, bĩu môi nói: “Đắc ý gì chứ, chờ đến khi bị giáo chủ thượng, còn không phải cũng sẽ dán vào giáo chủ, ta đang nói chuyện với ngươi đây, ngươi đi đâu thế.”

“Ngươi đứng lại.” Nữ tử vươn tay muốn giữ Ninh Thư lại, đệ tử Ma giáo bên cạnh Ninh Thư quát lạnh nữ tử: “Làm càn.”

“Quản sự Lưu.” Nữ tử tươi cười nịnh nọt với đệ tử Ma giáo kia, hỏi: “Sao giáo chủ lại không tìm ta vậy?”

Trong ánh mắt quản sự Lưu hiện lên vẻ khinh thường, “Giáo chủ đương nhiên là có việc của giáo chủ, ngươi chỉ cần đợi là được rồi.”

“Vâng, vâng.”

Ninh Thư quan sát nữ tử này, lớn lên cũng không phải thập phần xinh đẹp, nhiều lắm xem như một cô con cái rượu, nhưng nhìn ra được là đã yêu Cung Vô Mị.

Cái tên tình trùng xông nào Cung Vô Mị kia thật đúng là tạo nghiệt, không chỉ chà đạp thân thể những nữ nhân này, còn lừa tâm, mặt Cung Vô Mị có tính công kích quá mạnh, rất ít nữ nhân kiềm chế được.

Ninh Thụ được đưa đến trước phòng Cung Vô Mị, đi tới cửa, cửa phòng đang mở toang, bên trong truyền ra âm thanh mập mờ, cách tắm lụa mỏng loáng thoáng có bóng người đang chuyển động trên giường, tư thái mê người, thanh âm rên rỉ, thờ dốc, cùng với âm thanh da thịt chạm vào nhau ái muội.

Ninh Thụ cảm thấy tâm quá ngột, vì sao mỗi lần đều phải cưỡng chế bắt nàng xem loại hình ảnh này, có thể thoáng suy nghĩ một chút cho tâm tình của nàng hay không, cho lao động chân tay vào là hợp hay không hợp, nàng cũng là ‘lữ’ hài tử mà.

“Tiểu Hồng tiểu thụ, mời vào trong, giáo chủ đang chờ người ở bên trong đấy.” Quân sự Lưu nói với Ninh Thụ.

Ninh Thụ chỉ vào bên trong, kinh ngạc nói: “Đi vào bây giờ sao? Không đợi giáo chủ nhà người làm xong việc?”

“Đã tới rồi, thì vào đi.” Giọng nói trầm thấp hơi thờ dốc của Cung Vô Mị truyền đến.

Quân sự Lưu hơi khom lưng, làm ra một cái thủ thế mời vào với Ninh Thụ, Ninh Thụ xách theo hòm thuốc đi vào.

Vừa vào Ninh Thụ đã ngửi được mùi là, thật sự làm cho người ta chịu không nổi.

“Lại gần đây một chút a, nàng đứng xa như thế làm sao xem bệnh cho bản tôn.” Thanh âm của Cung Vô Mị có hơi kiềm nén nói với Ninh Thụ: “Tới đây bắt mạch cho bản tôn.”

Con mẹ nó, cái khẩu vị này không phải nặng bình thường, còn muốn có người đứng ngoài xem, quả thực là.

Ninh Thụ vén lụa mỏng lên, liền chứng kiến trên chiếc giường rộng lớn, Cung Vô Mị đang chống lấy thân thể, dưới thân có một nữ tử, toàn thân nữ tử này nhiễm một lớp màu hồng phấn, thời điểm quay đầu nhìn Ninh Thụ, cắn chặt môi, vẻ mặt quyến rũ.

Ninh Thụ cảm thấy chính mình đã bị những người này dạy hư, người ta trước kia thực đơn thuần, thực thuần khiết, thế nhưng bây giờ nhìn thấy trường hợp như này lại mặt không đỏ tim không loạn.

Ninh Thụ ngồi trên cái ghế bên cạnh, trông thấy trên bàn có hoa quả, cầm lấy một trái xoa xoa ở trên y phục, liền gặm ăn, nhìn Cung Vô Mị trên giường không ngừng đôi mắt kiều tư thế, đủ kiểu lần qua lộn lại, giày vò ‘lữ’ hài tử đến mặt mày xanh mét.

Khoẻo khoang cái gì nha, nam trên nữ dưới còn không phải là bình thường, vốn dĩ thân đã hư còn lộn lộn như thế, thật sự là... Ninh Thụ cũng không biết nên nói gì.

Ninh Thụ ‘răng rắc’ gặm hoa quả, nhìn người trên giường lộn lộn các kiểu, Cung Vô Mị quay đầu lại nhìn thoáng qua Ninh Thụ đang gặm hoa quả, đôi mắt tàn quang không có tiêu điểm.

Cung Vô Mị gặm nhẹ một tiếng, ngửa đầu về mặt sáng khoái, trên người nhỏ mồ hôi, lúc hát đầu cũng vung ra bọt nước, Ninh Thụ nhìn Cung Vô Mị, cuối cùng cũng kết thúc, nữ tử kia cũng là về mặt giải thoát.

Cung Vô Mị vừa kết thúc, lập tức liền có người tiến đến dùng khăn bọc lại nữ nhân trên giường, đem ra ngoài, lại mở cửa sổ thông khí.

Ai ôi, tên Cung Vô Mị này quả thực sinh hoạt giống như hoàng đế vậy, Ninh Thụ đặt hoa quả xuống bàn, chùi hai tay, hỏi Cung Vô Mị: “Có phải cảm thấy đầu vàng mắt hoa hay không?”

Cung Vô Mị không có mặc y phục, chỉ dùng tấm mỏng che lại đồ vật xấu xí giữa hai chân, trên người mang theo mùi vị hormone dày đặc, từng giọt mồ hôi chảy dọc theo gương mặt, mái tóc ẩm ướt, nhìn đặc biệt hấp dẫn.

Cung Vô Mị nghe thấy câu hỏi của Ninh Thụ, câu lấy cánh môi màu hồng phấn, “Nàng thấy bộ dạng của ta giống như đầu vàng mắt hoa sao?”

“Đi tắm rửa đi, nhìn xem người bị thân hư đồ mồ hôi thành cái dạng gì đi kìa, ta là đại phu, tốt nhất người nên nghe ta.” Ninh Thụ lắc đầu, nói với Cung Vô Mị: “Rốt cuộc người có cần ta chữa trị cho người hay không, chẳng lẽ người muốn cả đời dùng nữ nhân ngăn chặn nội thương sao? Vạn nhất người già đi, cái kia không được nữa, người phải làm gì bây giờ, người liền đợi bạo gan mà chết đi, nói nữa, người không có tiết chế như vậy, cái đó của người sớm đã không được, hoàn toàn chính là tiết tấu mất mạng a, mỗi ngày lộn với nữ nhân, trị ngọn không trị gốc.”

Ninh Thụ tận tình khuyên bảo hết nước hết cái.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 184: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (63)

Edit: Akito

Cung Vô Mị hoàn toàn coi vui sướng thành lập trên sự thống khổ của nữ nhân, nghĩ rằng khi tẩu hỏa nhập ma lẫn với nữ nhân, thì có thể trị liệu nội thương, lại có thể thoải mái, quả thực rất tốt.

Cung Vô Mị ngồi trên giường, gương mặt hần đỏ ửng, nghe thấy lời mà Ninh Thụ nói, dùng ánh mắt mê ly sau khi sung sướng nhìn Ninh Thụ, “Nàng nói như thế có phải do ghen ghét với nữ nhân vừa rồi hay không?”

“Ghen ghét bản tôn ở bên nàng ta, mà không sung sướng hạnh phúc, nàng không vui?” Cung Vô Mị vuốt cằm nhìn Ninh Thụ.

Ninh Thụ xem thường lườm hần, trong lòng không hề dao động, thậm chí còn muốn cười, “Đa tạ ngươi không thảo chi ân.”

“Chắc chắc chắc...” Cung Vô Mị chống cằm, “Nàng nói xem nàng lớn lên rất xinh đẹp, trong Vô Ương cung này, không một nữ tử nào có thể so sánh với nàng, nhưng nàng vừa mở miệng, liền hoàn toàn phá hoại bầu cảm xúc, nàng biết không, nàng hẳn nên dịu dàng dàng, phong hoa tuyệt đại, lại có vẻ nhu nhược của mỹ nhân, nhưng bản tôn cảm thấy bề ngoài và tính cách của nàng hoàn toàn không hợp nhau, mỹ nhân nên có bộ dạng của mỹ nhân.

Ninh Thụ vuốt mặt, “Mỹ nhân gây chuyện gì đều có thể được tha thứ mà, ta đẹp ta kiêu ngạo, ta có nhan sắc ta tùy hứng, ta thích thế nào liền thế đó.”

Cung Vô Mị cười nhạo một tiếng, “Bản tôn thích cái giọng điệu này của nàng.”

Thật sự rất muốn tìm một đám nam nhân đến luân phiên cái tên xinh đẹp giống như nữ nhân này.

Cung Vô Mị tư thái quyền rũ nằm xuống, tóc đen như mực phủ trên giường, mặt mày như họa, quả thực khỏi nói đẹp biết bao, Cung Vô Mị vươn tay về phía Ninh Thụ, nói: “Bây giờ bắt mạch đi, nói thật, sau khi nhìn thấy nàng, bản tôn cũng không muốn chơi những nữ nhân đó nữa, so với nàng thì các nàng ta lớn lên quá xấu xí.”

Nội tâm Ninh Thụ không hề dao động, coi như Cung Vô Mị đang đánh rắm, Ninh Thụ đặt tay lên mạch đập của Cung Vô Mị, cẩn thận cảm nhận mạch đập của hần.

Cung Vô Mị chống cằm nhìn Ninh Thụ, ánh mắt đảo qua một tấc một tấc trên mặt Ninh Thụ, sau đó thổi một ngụm nhiệt khí vào mặt nàng, “Quả thực là càng nhìn càng đẹp, xem đến bản tôn thật sự động tâm.”

Ninh Thụ phẩy phẩy nhiệt khí Cung Vô Mị thổi ra, có chút hồng mắt nói: “Không phải ta đã nói ngươi bị thổi mềm sao, ngươi vì gì cứ thích thổi hơi về phía người khác, tốt xấu gì ngươi cũng nên cân nhắc một chút người khác có chịu được hay không chứ?”

Ninh Thụ buông lỏng mạch đập của Cung Vô Mị ra, về mặt Cung Vô Mị lười biếng nhìn Ninh Thụ, “Thế nào, có thể trị không?”

“Đương nhiên có thể trị, nhưng ngươi phải nghe lời ta.” Về mặt Ninh Thụ cao thâm khó đoán, “Sau khi trị khỏi, không chỉ nội thương của ngươi do tẩu hỏa nhập ma không còn, hơn nữa võ công còn tiến thêm một tầng, cũng không cần mỗi ngày lẫn với nữ nhân như trước, ngươi khẳng định muốn trị liệu sao?”

Cung Vô Mị ngồi dậy, nghiêm túc nhìn Ninh Thụ, “Thật sự có thể trị? Sự phụ của nàng còn không được sao nàng có thể chứ?”

“Sự phụ ta là chẳng muốn trị cho ngươi, sự phụ ta tự xưng là danh môn chính phái, đương nhiên sẽ không nói nhiều với loại người giết người như ma là ngươi.”

Ninh Thụ nói đến mức sắp đem thần y hóa thân thành chính nghĩa.

Cung Vô Mị cười nhạo một tiếng, “Tên núi băng kia tuyệt đối không như nàng nói, còn danh môn chính phái nữa chứ, mỹ nhân, nàng đang chọc cười bản tôn sao?”

“Thôi thì trước hết bản tôn tin nàng một lần, nếu như có vấn đề gì, bản tôn sẽ lập tức đem nàng tiền dâm hậu sát đấy, sau đó lại lột da nàng xuống cất giấu thật kỹ.” Thanh âm Cung Vô Mị gọi cảm lại nói lời ác độc tàn nhẫn, kết hợp khuôn mặt đẹp như họa của hần, đích thị là một đóa hoa ăn thịt người được ngụy trang rất xinh đẹp.

Ninh Thụ vừa cười vừa nói: “Chỉ cần ngươi làm theo ta, đương nhiên sẽ được trị khỏi, nếu như trị không khỏi, ta liền tự sát, không cần ngươi động tay.”

“Mỹ nhân, sao bản tôn có thể cam lòng để nàng chết chứ.” Cung Vô Mị vươn tay, muốn sờ mặt Ninh Thụ, Ninh Thụ lui về phía sau một bước tránh né Cung Vô Mị, nhàn nhạt nói: “Ngươi sờ jj còn chưa rửa tay, với tư cách là đại phu, đề nghị ngươi vẫn nên sạch sẽ một chút.”

Cung Vô Mị: ...

“Đầu tiên nhé, bước trị liệu đầu tiên chính là không được ngủ với nữ nhân.” Ninh Thụ nghiêm trang nói.

Cung Vô Mị nhướng mày, “Nếu ta thương thế phát tác, không có nữ nhân, nàng muốn thấy bản tôn nổ tan xác mà chết, nàng muốn bản tôn chết?”

Giọng nói Cung Vô Mị rất lạnh lẽo, ánh mắt nhìn Ninh Thụ mang theo sát ý.

Ninh Thụ mặt không biểu tình, nhàn nhạt nói: “Thời điểm mỗi lần hơi thở nguoi hỗn loạn, đều thông qua cách thức như vậy phóng xuất công lực hỗn loạn ra ngoài, đối với nguoi và nữ tử giao hợp với nguoi chính là một loại thương tổn, ta đã nói rồi, ta đã trở thành đại phu của nguoi, tự nhiên sẽ có trách nhiệm với nguoi, đây là ý đức của ta với tư cách là đại phu.”

Thời điểm Ninh Thụ nói ra lời này, trên mặt tòa ra vẻ thành thiện chói chang, vĩ ngọc lại cao lớn.

“Lần này bản tôn tin nàng, nếu xảy ra chuyện gì, bản tôn liền đem nàng nấu sống, cũng không biết một thân da thịt trơn mềm, khi sương dễ tuyết của nàng sẽ có hương vị gì, bây giờ bản tôn chỉ muốn ăn sạch nàng.”

Bệnh tâm thần, trong lòng biến thái.

“Để chúng tôi nguoi quyết tâm trị liệu, nguoi tiễn những nữ nhân trong cung của nguoi đi đi, vạn nhất để nguoi không khống chế được lần với mấy nữ nhân đó, thì tốt nhất là tiễn càng nàng ấy đi.” Ninh Thụ nhìn Cung Vô Mị nói.

Khuôn mặt Cung Vô Mị đột nhiên lộ ra ý cười, như một đóa hoa có độc lại xinh đẹp từ từ hé mở, nhưng giọng nói lại vô cùng rét lạnh, “Mỹ nhân, là nàng ghen ghét những nữ nhân đó, hay là nàng muốn cứu bọn họ đây? Có phải thật lòng suy nghĩ cho bản tôn hay không, mặc kệ mục đích của nàng là gì, bản tôn đều nói cho nàng biết, nên trị liệu thì trị liệu, đừng đòi hỏi quá nhiều, tính tình bản tôn không tốt lắm, chọc giận bản tôn, hậu quả có chút nghiêm trọng nga.”

Ninh Thụ mặt không cảm xúc, “Ta và những nữ nhân đó không thân cũng chẳng quen, vì sao ta phải cứu bọn họ? Ta thoát nhìn có thánh mẫu như vậy sao? Có thiện lương làm cho người khác yêu thích như vậy sao?”

Cung Vô Mị đạm mạc nhìn Ninh Thụ, “Mặc kệ nàng xuất phát từ tâm tư gì, bản tôn đều nói cho nàng biết, ở địa bàn của bản tôn, nàng không có tư cách cò kè mặc cả với bản tôn, cho dù trong lòng nàng muốn cứu những nữ nhân đó, thì nàng cảm thấy bọn họ nguyện ý rời đi ư, ở đây vui sướng tựa thần tiên, có quýnh lâu ngọc vũ, có trân tu mỹ thực, có hoa phục châu báu, còn có nam tử như bản tôn sủng hạnh các nàng, nàng cho rằng những nữ tử đó sẽ nguyện ý rời đi, nói nữa, đã mất đi trinh tiết thì rời khỏi đây cũng sẽ bị người đời cười nhạo, kéo dài hơi tàn mà thôi.”

Đây hết thảy đều là ai gây ra chứ, Ninh Thụ thấy Cung Vô Mị đáng vẻ đắc ý, rất là buồn nôn, thật sự là chưa từng gặp qua người mặt dày vô sỉ như vậy, rõ ràng làm ra chuyện không bằng cảm thú, còn có thể mặt dày vô sỉ như thế.

Ninh Thụ cảm thấy mình còn quá trẻ, so sánh với Cung Vô Mị, nàng đích thực là một người tốt, tuyệt đối là người tốt, Ninh Thụ đều phải bị chính mình cảm động muốn khóc.

“Từ ngày mai bắt đầu trị liệu đi.” Ninh Thụ xách hòm thuốc chuẩn bị rời đi, quay đầu nói với Cung Vô Mị: “Sau khi bạch bạch bạch mà không tắm rửa khử trùng, sẽ nát jj đây.”

Ninh Thụ rời khỏi phòng Cung Vô Mị, đi ngang qua hoa viên, chứng kiến không ít nữ tử đang chơi đùa trong hoa viên, xung quanh có không ít đệ tử Ma giáo trông chừng bọn họ, phòng chừng là phòng ngừa các nàng chạy trốn.

Có lẽ có vài nữ tử thật sự thích nơi này đi.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phản Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 185: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (64)

Edit: Akito

Ninh Thụ không có ý nghĩ cứu vớt muôn dân trăm họ, nàng cũng không cứu được những nữ tử này, nếu nàng có năng lực đại sát tứ phương, chuyện thứ nhất làm chính là cắt đứt căn cơ của Cung Vô Mị, để hắn lực căn thanh tịnh.

Muốn hỏi Ninh Thụ có bản lĩnh trị liệu nội thương cho Cung Vô Mị không sao? Không có, hiện tại nàng có thể xử lý miệng vết thương, biết kê toa cảm mạo, trị liệu nội thương cái bệnh cao siêu như thế, Ninh

Thụ tỏ vẻ chỉ có thể mèo mù vớ phải chuột chết.

Bây giờ mỗi ngày Ninh Thụ ra vào phòng Cung Vô Mị, thay hắn trị liệu, kê đơn thuốc cho Cung Vô Mị, nhưng đều là một vài phương thuốc lưu thông chống nghẽn máu, Cung Vô Mị dùng ánh mắt như cười như không nhìn Ninh Thụ, “Nàng chữa bệnh cho bản tôn như thế sao, những phương thuốc này đưa cho đại phu khác xem, đều là một vài phương thuốc tầm thường, nàng xác định muốn bản tôn uống mấy loại được này?”

Sắc mặt Ninh Thụ không chút biến đổi, nhàn nhạt nói: “Phương thuốc này có vấn đề gì, vốn dĩ người bị nội thương, tắc nghẽn kinh mạch, thân thể có máu bầm, chỉ cần nhỏ máu bầm ra là được rồi.”

Không thấy trên TV khi đại hiệp bị thương, ói ra máu đen vết thương liền khá hơn sao.

“Lời nàng nói thật ra rất có đạo lý.” Cung Vô Mị một ngụm uống sạch được trong chén, sau đó ngồi trên ghế nhắm mắt lại, gất gao cau mày.

Ninh Thụ thấy bộ dạng của hắn hỏi: “Có phải rất đáng không, ăn viên đường đi.”

Cung Vô Mị mở to mắt nhìn Ninh Thụ, lấy quả mơ từ trong tay Ninh Thụ, nhàn nhạt nói: “Có phải nàng yêu bản tôn hay không, mới lấy lòng bản tôn như vậy.”

Ninh Thụ: ...

Sau khi uống xong được sắc mặt Cung Vô Mị cũng không dễ nhìn lắm, phát tay bảo Ninh Thụ xéo đi, Ninh Thụ xách theo hòm thuốc bay nhanh lẫn.

Vừa đi ra khỏi phòng Cung Vô Mị, Ninh Thụ đã bị một nữ tử ngăn lại, là nữ tử trước đó, nữ tử trong ánh mắt tràn ngập ái mộ đối với Cung Vô Mị.

Ninh Thụ tức khắc cảm thấy người này là tới tìm nàng gây chuyện, Ninh Thụ nhàn nhạt nói: “Không cần nói chuyện với ta, ta không có lời nào muốn nói với người, cũng đừng hỏi ta có phải là nữ nhân của Cung Vô Mị hay không, càng đừng hỏi ta lẫn hay chưa lẫn giường với hắn.”

Nữ tử kéo Ninh Thụ ngăn người, tức thì hỏi Ninh Thụ: “Có phải mỗi ngày người đều có thể nhìn thấy giáo chủ không, ta muốn biết tình huống hiện tại của giáo chủ như thế nào? Vì sao lâu như vậy đều không tới tìm ta.”

“Người muốn biết thì tự mình đi tìm, đừng hỏi ta, cái gì ta cũng không biết.” Ninh Thụ nghĩ nghĩ, lấy được hoàn trong hòm thuốc ra cho nàng ấy, “Thứ này có thể làm đẹp, cho người.”

Nữ tử sùng sốt một lát, nhận lấy được hoàn nói: “Đa tạ.”

Ninh Thụ thấy nàng tùy ý cắt bình được vào, liền biết rõ nàng ta sẽ không ăn đâu, nàng ta có ăn hay không Ninh Thụ không quản được, nàng chỉ tiện tay giúp đỡ một chút, nếu như đối phương không tiếp nhận,

Ninh Thụ cũng sẽ không miễn cưỡng, người là tự cứu sau đó trời mới cứu.

Những được hoàn đó đều là dưỡng khí điều trị cơ thể, là thứ có lợi với thân thể của nàng ta đấy.

Ninh Thụ xách theo hòm thuốc rời đi, trở lại gian phòng của mình, vừa mới ngồi xuống, chó săn số một của Cung Vô Mị quân sự Lưu lại tới, vội vàng nói với Ninh Thụ: “Tiểu Hồng tiểu thư, bệnh của giáo chủ tái phát, bây giờ lại đang muốn triệu nữ tử tới hầu hạ.”

Ninh Thụ lập tức nhắc hòm thuốc xông đến gian phòng của Cung Vô Mị, đến gian phòng của Cung Vô Mị, mắt thấy Cung Vô Mị đang xé rách y phục của một nữ nhân, đôi mắt Cung Vô Mị đỏ bừng, toàn thân tràn ngập hơi thở thô bạo hỗn loạn.

Nữ tử dưới thân Cung Vô Mị là nữ tử Ninh Thụ cho được hoàn trước đó, giờ phút này liếc mắt đưa tình nhìn Cung Vô Mị.

Ninh Thụ tiến lên, trực tiếp kéo nữ tử dậy, nói với quân sự Lưu: “Mang nàng ấy đi.”

“Làm càn, ta xem ai dám.” Đôi mắt Cung Vô Mị đỏ ngầu, nữ tử bị quân sự Lưu bắt lấy gấp gấp nói với quân sự Lưu: “Quân sự Lưu, ta nguyện ý hầu hạ giáo chủ.”

“Mỹ nhân, nếu đuổi người đi, thì nàng thay thế nàng ta.” Cung Vô Mị vươn tay về phía Ninh Thụ, đôi mắt càng đỏ đậm hơn, giống như dã thú nhắm vào con mồi.

Nghe thấy Ninh Thụ muốn thay mình, ánh mắt nữ tử kia nhìn Ninh Thụ tức khắc tràn đầy ghen ghét, Ninh Thụ nhìn Cung Vô Mị, đầu tiên bịt kín mũi của mình, sau đó rắc bột thuốc, Cung Vô Mị cũng không thèm để ý loại bột thuốc này, nhưng không lâu sau, thân thể hắn liền mềm nhũn ra.

“Kéo hắn vào ngâm trong nước đá đi.” Ninh Thụ nói với quân sự Lưu.

‘Phù phù’ một tiếng Cung Vô Mị bị ném vào bên trong nước đá, Cung Vô Mị rùng mình một cái, đôi mắt hoa đào âm trầm thô bạo nhìn Ninh Thụ, “Người không muốn sống nữa, cứ nhiên dám đối xử với bản tôn như thế.”

Ninh Thụ nhàn nhạt nói: “Hết thấy những thứ này đều là vì chữa bệnh cho người, nói nữa, trước đó người cũng đã đáp ứng ta không chạm vào nữ nhân, phát bệnh cái liền cái gì cũng quên mất.”

Ninh Thụ lại đưa Cung Vô Mị mềm như bông uống một chén thuốc đắng đến phát nôn, Cung Vô Mị sặc đến nước mắt đều rơi xuống, phi thường dữ tợn nhìn Ninh Thụ: “Bản tôn muốn người chết.”

“Đừng nóng giận.” Ninh Thụ cực nhanh trút đầy ngân châm trên đầu Cung Vô Mị, “Đội lát nữa là mạch máu thật sự nổ tung đấy.”

Thân thể Cung Vô Mị run nhè nhẹ, cơ bắp trên người đều đang lay động, thần sắc có hơi thống khổ, nhưng toàn thân mềm nhũn lại không có sức lực, hiện tại khỏi nói Cung Vô Mị có bao nhiêu thống khổ.

“Đinh, giá trị ngược +10, Ninh Thư đáng yêu ời, lâu như vậy không có nhìn thấy tôi, có phải rất nhớ tôi không?” Giọng nói của 2333 vang lên vòn quanh khắp đầu Ninh Thư, làm lỗ tai Ninh Thư ong ong nổ tung.

Ninh Thư: “Lăn.”

2333: ...

Ninh Thư nhìn thấy trên đầu Cung Vô Mị đều đang bóc khỏi, vội vàng thêm khối băng vào thau tắm, đôi mắt Cung Vô Mị đỏ đậm nhìn Ninh Thư, “Tốt nhất người nên cầu nguyện người có thể nhìn thấy mặt trời của ngày mai.”

Tiếng nói Cung Vô Mị cũng đang run rẩy, dường như đang chịu đựng thống khổ gì đó, hơn nữa tiểu Cung Vô Mị vẫn luôn ngóc đầu.

Ninh Thư vừa trát một ít ngân châm lên cánh tay Cung Vô Mị, lại rót cho Cung Vô Mị hai chén thuốc, thật sự giầy vò Cung Vô Mị đến mệt mỏi, đôi mắt hoa đào sáng quắc cũng có vẻ âm đạm.

Cách nửa canh giờ Ninh Thư liền rót được một lần cho Cung Vô Mị, làm mặt Cung Vô Mị xanh mét luôn rồi.

“Giáo chủ, khá hơn chút nào không?” Về mặt Ninh Thư chuyên nghiệp hỏi Cung Vô Mị, “Bây giờ hơi thở còn đâm loạn trong thân thể không?”

Cung Vô Mị nhủ mảy, lắc đầu nói: “Khá hơn nhiều, hình như không có xung đột mạnh mẽ như trước.”

“Vậy là tốt rồi.” Ninh Thư gật gật đầu, sau đó lấy ngân châm trát trên cánh tay và trên đầu Cung Vô Mị xuống.

Ninh Thư biết không phải trị liệu của mình có tác dụng, mà là Cung Vô Mị thân thể mềm như bông không có năng lực vận khí, càng vận khí xung đột trong cơ thể càng lớn.

“Giáo chủ, thời điểm mỗi lần dạng lớn ****, đều phải nhịn lại, ngàn vạn không cần phóng xuất ra ngoài, có biết không, chịu đựng, chịu đựng.” Ninh Thư nói với Cung Vô Mị, ý tứ chính là muốn Cung Vô Mị thời điểm muốn phóng thích phải nghẹn lại, thời điểm muốn bắn phải nghẹn.

“Tại sao.” Cung Vô Mị âm trầm nhìn Ninh Thư, tuy rằng lần này không dựa vào giao hợp với nữ tử để vượt qua nguy hiểm, nhưng lại làm Cung Vô Mị hết sức thống khổ, hoàn toàn không có sáng khoái khi giao hợp với nữ tử, ánh mắt Cung Vô Mị nhìn Ninh Thư đặc biệt khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 186: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (65)

Edit: Akito

Ninh Thư không để ý tới ánh mắt dục cầu bất mãn muốn giết người của Cung Vô Mị, nói với Cung Vô Mị: “Những chuyện này đều do tình dịch của người.”

“Muốn chữa khỏi hoàn toàn căn bệnh của người, thì phải làm hơi thở hỗn loạn bạo động trong cơ thể người lắng xuống, còn phải chữa trị cơ thể bị hơi thở thương tổn, hao phí tình dịch không tốt cho thân thể của người.” Căn bản là Ninh Thư đang nói hươu nói vượn.

Cung Vô Mị xanh mặt không nói gì, ngay sau đó cười tà khí lăng nhiên với Ninh Thư, “Vậy hiện tại nên làm gì bây giờ, nó không thể cứ luôn như này đi.”

Cung Vô Mị chỉ vào phía dưới của mình, cảm hơi ngưỡng lên, ái muội nói với Ninh Thư: “Nàng phụ trách làm nó hạ xuống.”

Ninh Thư: “Ha ha ha.”

“Chịu đựng, không phải ta đã nói rồi sao, sau này phải chịu đựng, thật sự nhịn không được có thể tự xử, nhưng nhất định không được phóng xuất ra ngoài, nhất định không thể.” Trên mặt Ninh Thư một chút vẻ thẹn thùng cũng không có.

Cung Vô Mị mềm oặt nằm sấp vào thành thùng tắm, nhìn Ninh Thư, “Rốt cuộc nàng có phải nữ nhân hay không?”

“Ta là đại phu, nam nữ trong mắt ta chính là mây bay.” Ninh Thư quả nhiên là vân đạm phong khinh.

Cung Vô Mị gắt gao cau mày, dường như rất khó chịu, Ninh Thư cổ vũ Cung Vô Mị: “Cố lên, cố gắng nhịn lại.”

Cung Vô Mị: ...

Dù gì Cung Vô Mị là kẻ có võ công trong người, tác dụng của nhuyễn cốt tán biến mất rất nhanh, thời điểm Cung Vô Mị từ thau tắm đứng lên, Ninh Thư xách theo hòm thuốc chạy trước.

Nàng cũng không quá dám đối mặt với Cung Vô Mị đã không còn chuyện gì nữa.

Ngày thường, Ninh Thư cũng không dám sáp đến trước mặt Cung Vô Mị, thừa dịp lúc hẩn tẩu hỏa nhập ma, rót cho hẩn thật nhiều chén nước thuốc bỏ thêm thuốc đắng, sợ hãi Cung Vô Mị thu sau tính sở năng.

Phòng chường là trước kia đã quen hành vi phóng đảng, chẳng sợ Cung Vô Mị không có phát bệnh, cũng muốn lăn giường với nữ nhân, mỗi lần lúc hẩn cùng một nữ nhân muốn lăn, Ninh Thư liền xuất hiện, lái nhai bắt Cung Vô Mị chịu đựng.

“Chịu đựng, phóng thích chính là tình dịch của ngươi, chịu đựng, ...”

“Không thể bạch bạch bạch, bang một cái liền kiếm cùi ba năm thiêu một giờ ...”

“Ngươi có phải nam nhân hay không, quân không được đứng quân của mình đều là kẻ thất bại, ngươi muốn làm kẻ thất bại sao ...”

Mỗi lần ở thời điểm Cung Vô Mị nhận nhạo Ninh Thư lại xuất hiện thì thầm, khiến Cung Vô Mị có loại cảm giác muốn phát điên, vô số lần muốn vươn tay cắt đứt cổ nữ nhân này, nhưng nghĩ đến nội thương của mình, Cung Vô Mị nhịn xuống.

Có đôi khi tiểu đệ đệ của Cung Vô Mị dâng trào cả ngày, nhưng lại phải ghen lại không thể phóng thích, cho nên thời gian góc đầu liền dài hơn, làm Cung Vô Mị ghen đến mức mặt đều xanh, biểu hiện trực quan nhất chính là cảm Cung Vô Mị mọc đậu mùa, nội tiết mất cân bằng, hơn nữa thời điểm tiểu đệ đệ đứng thẳng đi đường tư thế rất kỳ quái.

Trong lòng Ninh Thư cũng rất khổ sở, nàng cũng không biết còn có thể lừa bao lâu nữa, mỗi lần nội thương của Cung Vô Mị vừa phát tác, Ninh Thư liền ném hẩn vào trong thùng tắm chứa khối băng nổi lơ lửng, trước đó trộn nhuyễn cốt tán với được, bằng không Cung Vô Mị một nổi đóa thì nàng liền xui xẻo.

Mỗi lần Cung Vô Mị phát bệnh đều rất khủng bố, Ninh Thư cũng chỉ có thể không ngừng rót thuốc lại rót thuốc cho hẩn, những nước thuốc này đều bỏ thêm nhuyễn cốt tán, Ninh Thư phát hiện thời điểm nội thương phát tác chỉ cần Cung Vô Mị không vận khí, bệnh trạng tẩu hỏa nhập ma liền giảm bớt rất nhiều, nói trắng ra chính là khiến hẩn không có sức lực lăn lộn nổi bão.

Hơn nữa bề ngoài Ninh Thư còn phải bày ra bộ dạng tự tin trong lòng nắm chắc, quả thực, kỳ thật trị liệu nội thương của Cung Vô Mị, chỉ có một biện pháp, phế đi võ công, nhưng Ninh Thư không dám nói, vừa nói Cung Vô Mị sẽ phế đi nàng trước.

Lúc trước nàng khoác lác thể son sắt cam đoan chữa khỏi, hiện tại nói muốn phế đi võ công của Cung Vô Mị, Cung Vô Mị sẽ giết nàng vô số lần, làm giáo chủ Ma giáo, không có võ công quả thực chính là tự tìm đường chết, cho dù Cung Vô Mị chịu đựng thống khổ nội thương, cũng tuyệt sẽ không phế đi võ công.

Ninh Thư đang chờ danh môn chính phái tới tấn công Vô Ương cung, đến lúc đó nàng liền thừa dịp loạn mà bỏ trốn.

“Mỹ nhân, lại đây.” Cung Vô Mị vẫy tay với Ninh Thư, Ninh Thư chậm rì rì đi đến bên cạnh Cung Vô Mị, tức khắc ngửi được một mùi lạ trên người Cung Vô Mị, có mùi như tè ra quần vậy.

Cung Vô Mị cười vẻ mặt tà mị lười biếng, một cây trầm cài xanh biếc di chuyển trên đầu ngón tay trắng như ngọc của hẩn, Cung Vô Mị vươn tay, cắm trầm cài vào trong búi tóc của Ninh Thư, nhàn nhạt nói: “Cây trầm này vừa vận xứng với nàng.”

Ninh Thư lập tức cảm giác tóc gáy đều dựng thẳng lên, cảm thấy tên này không có ý tốt, Ninh Thư thật sự hận không thể lấy trầm gài tóc trên đầu xuống ném đi.

Cung Vô Mị tư thái ưu nhã ngồi trên ghế, đôi mắt hoa đào ngơ ngác nhìn Ninh Thư, Ninh Thư hỏi: “Ngươi có chuyện gì sao?”

“Bản tôn chỉ muốn hỏi một chút, nàng thêm gì vào được?” Cung Vô Mị lười biếng nói.

Da mặt Ninh Thư run lên, chẳng lẽ hẩn phát hiện bên trong có nhuyễn cốt tán, Ninh Thư phi thường bình tĩnh khẳng định: “Cũng không có thêm thứ gì vào.”

“Mỹ nhân, nàng không nói thật, bản tôn để cho đại phu xem qua, bên trong bỏ thêm lượng lớn thuốc đắng.”

Cung Vô Mị âm trầm nhìn Ninh Thư, “Nàng không thành thật tí nào.”

“Thuốc đắng khó uống, nhưng thanh nhiệt giải độc, ta cố ý bỏ thêm thuốc đắng, đại phu khác có nói, thuốc đắng này ngươi không thể uống sao? Yên tâm, bất cứ chuyện gì ta làm đều là vì tốt cho ngươi.”

Ninh Thư vươn tay muốn vỗ vỗ bả vai Cung Vô Mị, nhưng mới tới gần Cung Vô Mị, Ninh Thư đã ngửi được mùi lạ.

Ninh Thư lui về phía sau hai bước, “Ngươi không tắm rửa sao? Vì sao trên người ngươi lại có mùi nước tiểu thế?”

Tức khắc khuôn mặt Cung Vô Mị liền vặn vẹo, vẻ mặt sát khí, “Mỹ nhân, cơm có thể ăn vậy, nhưng nói không thể nói vậy, lúc trước nàng nói miệng bản tôn thối, bây giờ lại nói trên người bản tôn có mùi nước tiểu, nàng nói bản tôn nên trừng phạt nàng như thế nào?”

Ninh Thư hỏi: “Giáo chủ, ta nói thật, có bệnh trạng gì ngươi liền nói cho ta biết, cái mùi trên người ngươi này, cũng chỉ có trên người thái giám nước tiểu bất tận mới có, ngươi mọi thứ hoàn hảo, sao trên người có thể có loại mùi này.”

Cung Vô Mị nghe thấy Ninh Thư Ninh Thư so sánh hẳn thành thái giám, một khuôn mặt xanh mét dữ tợn, “Bản tôn có phải thái giám hay không nàng có thể thử một chút.”

“Không cần, chỉ là ta quan tâm ngươi, ngươi không có việc gì thì tốt rồi.” Ninh Thư xua tay, “Tắm rửa nhiều, ta nói thật trên người ngươi thật sự có mùi, nếu đích thực có chuyện gì ngươi có thể tới tìm ta.”

Ninh Thư nói xong câu đó, liền lập tức lẩn, ngay sau đó nghe thấy âm thanh đùng đùng trong phòng, phỏng chừng là Cung Vô Mị đang đập đồ.

Tiếp đó Cung Vô Mị gào thét một trận, chộc đến đệ tử Ma giáo đều chui vào trong phòng Cung Vô Mị, cho rằng giáo chủ đại nhân mà bọn hắn tôn kính xảy ra chuyện gì.

Ninh Thư đứng bước, tình huống hiện tại của Cung Vô Mị là sao đây, chẳng lẽ cái kia cậu bé của Cung Vô Mị hỏng rồi, ghen hỏng rồi hả?

Chuyện này không có khả năng đi, nam chủ đều là có năng lực nhất, thiếu cái tay què cái chân cũng không thể cái kia không được.

Chẳng lẽ là đoạn thời gian trước thật sự ghen quá rồi hả?

Ninh Thư đánh vào bước cò giữ gìn tinh dịch, là để cho Cung Vô Mị ít làm chuyện phòng the, cũng kết hợp với ý tứ cố ý giầy vò hắn.

Nhưng mà Ninh Thư cảm thấy không có khả năng, chỉ một thời gian ngắn không có bạch bạch mà thôi, làm sao có thể ghen hỏng chứ, chuyện này làm cho xử nam thấy thế nào đây?

Bất quá thấy Cung Vô Mị nóng nảy như vậy, vẫn nên làm nhiều độc dược một chút bỏ trên người, vì tính mạng của mình mà suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 187: Thệt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (66)

Edit: Akito

Bây giờ nhân lúc không có việc gì Ninh Thư liền thu dọn đồ đạc của mình, tính toán thời gian những tên danh môn chính phái lấy danh chính nghĩa giúp đỡ nhân dân dưới sự dẫn dắt của mình chủ vô lâm, hẳn là sắp tới tấn công Ma giáo rồi.

Hơn nữa hiện tại Cung Vô Mị vô cùng nóng nảy, Ninh Thư cũng không dám lắc lư trước mặt Cung Vô Mị, lúc không có việc gì hắn lại đập đồ trong phòng, nếu không thì giết thị nữ, phạm là người chọc tới Cung Vô Mị đều không có kết cục tốt.

Trong lòng Ninh Thư càng sợ hãi hơn, sờ mông hỏ già lại không dám thừa nhận kinh sợ, vạn nhất chỉ sợ Cung Vô Mị bỏ nhào vào nàng thì làm sao bây giờ, chỉ sợ bị nam nhân đè, nói nữa nữ chủ tùy tiện tìm đường chết đều được.

Ninh Thư đoán rằng Cung Vô Mị tức giận vì chuyện bị danh môn chính phái bao vây.

“Tiểu Hồng tiểu thư, giáo chủ tìm người.” Quân sự Lưu lại tới tìm Ninh Thư, bây giờ Ninh Thư chỉ sợ nhìn thấy tên này, tên này trung thành và tận tâm với Cung Vô Mị, khiến cho Ninh Thư cũng muốn ném cho hắn một bao độc dược, đúng là sợ cái gì thì tới cái đó.

Về mặt Ninh Thư đứng đắn đi theo quân sự Lưu tới trước cửa phòng Cung Vô Mị, cửa phòng đang đóng, điều này làm cho Ninh Thư rất kinh ngạc, bởi vì tên Cung Vô Mị này lăng lơ cực kỳ, coi như thời điểm bạch bạch bạch cũng không đóng cửa, sao bây giờ giữa ban ngày lại đóng cửa nhà.

Tức khắc Ninh Thư không muốn đi vào nữa.

“Phòng chừng giáo chủ các ngươi ngủ rồi, vậy ta đi trước đây.” Ninh Thư xoay người muốn rời đi.

Quân sự Lưu ngăn Ninh Thư lại, nói: “Giáo chủ chờ người ở bên trong.”

Ninh Thư nhìn thoáng qua cây kiếm treo bên hông quân sự Lưu, yên lặng xoay người.

Quản sự Lưu mở cửa, để Ninh Thụ tiến vào.

Ninh Thụ nắm đợc trong lòng bàn tay, mới chậm rãi đi vào, Quản sự Lưu bên ngoài lập tức đóng cửa lại, trong lòng Ninh Thụ tức khắc có cảm giác xấu, mẹ nó còn đóng cửa nữa chứ, chắc không phải muốn giết người hủy xác?

“Còn đứng đó làm gì, đến chỗ bản tôn.” Giọng nói Cung Vô Mị đột nhiên vang lên, thanh âm hết sức tối tăm

Ninh Thụ chậm rì rì đi qua, vén rèm cửa lên, tức thì ngửi đợc một mùi thúi khiến người ta khó có thể chịu đợc, chính xác là mùi tiểu ra quần, cái loại mùi thúi lên men này, thiếu chút nữa làm Ninh Thụ cũng muốn nôn ra.

Nhưng nhìn thấy Cung Vô Mị khuôn mặt xanh mét, Ninh Thụ hết sức nhìn xuống, hỏi Cung Vô Mị: “Giáo chủ, người có chuyện gì sao?”

Thần sắc Cung Vô Mị tối tăm vô cùng, giữa ánh mắt cũng có màu xanh lá, hơi thở toàn thân đều rất hỗn loạn, còn mang theo vẻ suy sút, ánh mắt nhìn Ninh Thụ mang theo hoài nghi và oán hận sâu sắc, còn có một tia chờ mong.

Ninh Thụ bị ánh mắt của Cung Vô Mị nhìn đến không thể hiểu đợc, chịu đựng mùi thúi, hỏi: “Nói đi, rốt cuộc người làm sao vậy.”

Cung Vô Mị nằm ở trên giường, hơn nữa từ lúc Ninh Thụ tiến vào đến giờ cũng không động đậy thân thể tí nào, giống như tượng điêu khắc nửa nằm ở trên giường, Ninh Thụ không biết Cung Vô Mị đến cùng có tậ xấu gì?

Cung Vô Mị nhìn Ninh Thụ, hỏi: “Ta biến thành như này có phải người có ý gây ra hay không?”

Ninh Thụ:???

Về mặt Ninh Thụ ngu ngơ, nàng thật sự không biết đã xảy ra chuyện gì, từ lúc Cung Vô Mị trở nên nóng này, nàng liền không lác lư trước mặt Cung Vô Mị, đích thực là nàng cũng không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Giáo chủ, người có chuyện gì, cứ nói thẳng với ta, có gì ta có thể hỗ trợ, ta đương nhiên hỗ trợ.” Ninh Thụ vỗ ngực nói cực kỳ trượng nghĩa.

Biểu tình Cung Vô Mị phi thường khó có thể mở miệng, nhưng vẫn mở miệng nói tình huống của mình cho Ninh Thụ.

Là thế này, từ khi Ninh Thụ yêu cầu hần không thể lãn giường với nữ nhân, lại còn phải kiên quyết nhen lại, hơn nữa vẫn luôn nhen, thế nhưng nhu cầu đối với phương diện kia của Cung Vô Mị rất lớn, đã thế sau khi đợc Ninh Thụ trị liệu, xác thật cảm thấy khá hơn so với trước nhiều, cũng liền nghe Ninh Thụ nói, dùng sức nhen, cho dù có nhu cầu, cũng dùng sức nhen.

Sau lại phát triển đến không cần bạch bạch bạch liền muốn phóng thích, chính là quần cộ sát một chút cũng muốn phóng thích, nhưng Cung Vô Mị vẫn chịu đựng, liều mạng chịu đựng, chịu đựng thời gian dài như vậy, nhưng lại xuất hiện vấn đề, phía dưới tùy lúc đều dính nhớp phóng thích chất màu trắng bạc.

Tùy lúc đều đang phát tiết, người chỉ động một chút, liền sẽ dính nhớp, làm cho tính tình Cung Vô Mị bây giờ vô cùng nóng này, loại chuyện xấu hổ này khó mà nói ra khỏi miệng, đấu tranh một hồi hần vẫn tìm Ninh Thụ tới, hơn nữa trong lòng Cung Vô Mị cho rằng mình thành như vậy, đều do Ninh Thụ tên lang băm này gây ra.

Ninh Thụ: ...

Đây là jj nhen hông rồi a, con mẹ nó!!!

Giống như vôi nước bị hỏng vậy!

Ninh Thụ cũng không biết nên bày ra vẻ mặt gì, chuyện quý dị này, Ninh Thụ nhìn gương mặt Cung Vô Mị tỏ vẻ người phải giải quyết chuyện này, liền tự nhiên cảm thấy mình nằm không cũng trúng đạn rồi.

Nàng thật sự cũng không nghĩ tới Cung Vô Mị có thể nhen thành như vậy, tựa như muốn đi nhà xí, người nên đi nhà xí, chứ không phải nhen chết như thế.

Cho dù không bạch bạch bạch với nữ nhân, chẳng lẽ người không thể tự xử?

Đúng là chuyện lạ trên đời, mẹ nó người không có tay dài à.

Ta là mẹ của người sao, nghe lời như thế.

Ninh Thụ gãi gãi cổ mình, nói với Cung Vô Mị: “Chuyện này đúng là không dễ giải quyết.”

“Người không thể giải quyết?” Cung Vô Mị tức khắc kích động, ngồi dậy, sau đó mặt biến sắc rồi lại từ từ nằm xuống, cảm giác dưới thân lại ướt rồi, kiểu chẳng phân biệt thời gian địa điểm này, quả thực khiến cho Cung Vô Mị tâm muốn chết cũng có.

Ninh Thụ lại ngửi đợc mùi lạ, phỏng chừng là vừa rồi Cung Vô Mị quá kích động, lại phóng thích, cái này, cái này, ...

Sắc mặt Cung Vô Mị rất khó xem, nhìn Ninh Thụ lạnh lùng nói: “Ngươi phải giải quyết chuyện này.”

“Bằng không thì ngươi đi chết đi.” Về mặt Cung Vô Mị sát khí nhìn Ninh Thụ, “Bản tôn biến thành như vậy đều là bởi vì ngươi sai.”

“Chuyện này không liên quan đến chuyện của ta?” Ninh Thụ xua tay, “Thật sự không liên quan đến chuyện của ta.”

“Chuyện của người như thế nào ta mặc kệ, ngươi dám nói không phải ngươi bảo bản tôn cấm dục, không phải ngươi một hai nói phải ghen tình địch, mấy câu này đều không phải ngươi nói?” Cung Vô Mị gào thét Ninh Thụ, sau đó phía dưới lại phóng thích rồi, Cung Vô Mị lau mặt một phen, thần sắc tối tăm vô cùng.

Khuôn mặt Cung Vô Mị bây giờ đều là nóng nảy viết hoa, hơn nữa ánh mắt mang theo sát khí mãnh liệt, hiển nhiên là muốn giết Ninh Thụ, nhưng lại có kỳ tình trạng của mình, miễn cưỡng chịu đựng sát ý trong lòng.

Ninh Thụ: ...

Hiện tại lại phải cứu của quý cho gia hòa này sao, Ninh Thụ tỏ vẻ mình không làm được, hơn nữa cũng không có cái bản lĩnh đó.

“Nói đi, ngươi có biện pháp gì?” Cung Vô Mị nhìn Ninh Thụ, giống như nếu Ninh Thụ không nói ra được biện pháp gì, liền muốn giết chết Ninh Thụ.

Ninh Thụ không có cách nào chỉ có thể nói: “Trước dùng túi chườm nước đá đắp lên, tăng kích thích, đây là kinh mạch ngươi bị ghen hồng thôi.”

Cung Vô Mị nhìn Ninh Thụ, nhẹ nhàng nói: “Ngươi tốt nhất cầu nguyện biện pháp ngươi nói có tác dụng, bằng không bản tôn sẽ khiến ngươi chết rất khó xem.”

Ninh Thụ: ...

Bây giờ Ninh Thụ cũng chỉ muốn chạy trốn, cứ tiếp tục nán lại nơi này Ninh Thụ sợ sống không được bao lâu nữa, Ninh Thụ nghĩ nghĩ, lại hỏi Cung Vô Mị: “Cái kia, ngoại trừ dính nhóp không yên, còn có thể đứng lên không?”

“Cút.” Cung Vô Mị rống Ninh Thụ một tiếng, “Chẳng sợ bản tôn hiện tại có vấn đề, vẫn có thể xử lý được ngươi như thường.”

“Đinh, giá trị ngược +80, trước mặt giá trị ngược là 90.”

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hối* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 188: Thệt văn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (67)

Edit: Akito

Cung Vô Mị sai hạ nhân đưa khối băng tới, sau đó đôi mắt hoa đào hẹp dài nhìn về Ninh Thụ.

Nhìn ta làm gì?

“Ngươi nói nên làm như thế nào?” Cung Vô Mị hỏi Ninh Thụ, Ninh Thụ lập tức nói: “Trực tiếp thả vào đống quần là được rồi.”

“Ngươi đang chơi bản tôn sao?” Cung Vô Mị gào Ninh Thụ, “Chẳng lẽ muốn bản tôn cứ luôn bùm lấy đống quần hay sao?”

Ninh Thụ móm móm lỗ tai, nói với Cung Vô Mị: “Giáo chủ, kì thật không được thì ngươi cứ nằm vào trong nước đá đi, sau đó lại dùng nước ấm, kích thích qua lại cuối cùng cũng sẽ tốt thôi.”

Cung Vô Mị hít sâu một hơi, dùng thanh âm nhẹ nhàng không cảm xúc nói: “Ngươi đây là đang chơi bản tôn.”

“Ta không... Có.” Lời Ninh Thụ còn chưa nói xong, trước mặt vụt tới một thân ảnh, sau đó cổ bị người bóp lấy, khuôn mặt Cung Vô Mị dữ tợn, khí nóng tỏa ra đập vào trên mặt Ninh Thụ.

“Đừng tưởng rằng bản tôn không nỡ giết ngươi.” Sắc mặt Cung Vô Mị càng thêm dữ tợn, những ngón tay trắng như ngọc bóp lấy cổ Ninh Thụ, “Hiện tại bản tôn hận không thể giết ngươi.”

Ninh Thụ sờ độc dược trong lòng bàn tay, nếu bây giờ vùng độc phát, Cung Vô Mị còn chưa độc phát, thì cổ nàng đã bị bẻ gãy rồi.

Giỏ trò này là tự tìm đường chết a.

Ninh Thư cảm giác hơi thở càng ngày càng dồn dập, phổi cũng nóng rát.

Ninh Thư đánh tay Cung Vô Mị, muốn vặn bung tay hắn ra, Cung Vô Mị lạnh giọng hỏi Ninh Thư: “Nói, rốt cuộc nên làm gì bây giờ?”

Ninh Thư giãy giụa chỉ vào cổ của mình, người nha bóp cổ ta, ta nói như thế nào.

Cung Vô Mị hừ lạnh một tiếng buông cổ Ninh Thư ra, Ninh Thư ho khan kịch liệt, nước mắt đều chảy ra ngoài, nhưng mà trong lòng vẫn rất cao hứng, vừa rồi nàng đã bơi được độc được trên tay Cung Vô Mị rồi.

Đề sợ thiệt chứ, muốn mạng của lão nương, đáng đời người tên thái giám.

Cung Vô Mị lạnh lùng nhìn Ninh Thư đang ngồi dưới đất, “Nói.”

“Giáo chủ, giáo chủ không hay rồi, người trong võ lâm đã vượt qua khóa sắt, bao vây sơn động.” Quản sự Lưu vội vã vọt vào bẩm báo Cung Vô Mị.

Mặt Cung Vô Mị hiện lên vẻ khiếp sợ, “Tại sao đi qua được khóa sắt rồi, không phải bản tôn đã nói rồi sao, thời điểm những môn phái đó tới đánh chúng ta, trực tiếp nói lỏng khóa sắt ra, sao lại để những kẻ trong võ lâm chạy tới đây hả?”

“Bản tôn còn đặc biệt phái người canh giữ ở chỗ khóa sắt, đã xảy ra chuyện gì?” Cung Vô Mị cực kỳ nóng nảy quát lớn, trên người lại tản ra từng luồng mùi thúi khó ngửi.

Trong lòng Ninh Thư thờ phào một hơi, má ơi, cuối cùng những người này cũng tới, Ninh Thư nỗ lực thu hẹp cảm giác tồn tại của mình lại, chờ đến khi Cung Vô Mị rời khỏi căn phòng này, nàng sẽ nhanh chóng chạy trốn.

Cung Vô Mị cũng không tiếp tục chuyện phía dưới bị dính nhóp của mình, bây giờ những người này đã đánh tới cửa, Cung Vô Mị đi hai bước, lại trở về túm lấy cổ áo Ninh Thư, đi về phía cửa sơn động.

Ninh Thư: ...

Trong trường hợp này mang theo nàng một khuê nữ hoa cúc thì có ích lợi gì, nàng căn bản không biết chiến đấu, mang theo nàng làm gì, Ninh Thư thật muốn chết.

Tới cửa động, liền nhìn thấy trước cửa tụ tập rất nhiều người, phục thị những người này mặc đều không giống nhau, còn có người cầm cờ hiệu, mặt trên ghi tên môn phái của mình.

Người trong Ma giáo đang chống đỡ công kích của những danh môn chính phái này, trông thấy giáo chủ của mình đến, lập tức hô: “Giáo chủ.”

Hai bên đều ăn ý ngừng công kích, Cung Vô Mị nhìn những người này, sắc mặt vô cùng khó coi, rõ ràng hắn đã bố trí, những người này cư nhiên còn có thể vượt qua khóa sắt, trừ phi có phân đồ.

Ánh mắt Cung Vô Mị âm lệ quét qua mặt các đệ tử Ma giáo.

Ninh Thư muốn đi, nhưng đã đến lúc này, Cung Vô Mị cũng không chịu buông cổ áo nàng ra, nhìn vào tình thế giằng co giữa hai bên, Ninh Thư một cọng bún thiêu sức chiến đấu bằng 5 tờ vé chân mềm, nếu hiện tại nàng luyện được Tuyệt Thế Võ Công, có thể lấy roi đính móc câu nhảy vào đám người này, coi như chỗ

không người, nhưng bây giờ nàng thân mềm thể yếu, Ninh Thư liền cảm thấy hụt hơi.

Một ghê hà, có phải Cung Vô Mị muốn kéo nàng đồng quy vu tận luôn không đây.

Một người bên danh môn chính phái đi lên trước, người này một thân kính trang màu lam, trong tay cầm kiếm, một thân đứng nơi đó vừa đúng cho người ta một loại chính nghĩa lăng nhiên, cương trực ngay thẳng.

Mình chủ võ lâm này kiếm mắt sáng, sống mũi cao cao, lớn lên cực kỳ đẹp trai.

Lúc Cung Vô Mị nhìn thấy người nam nhân này, lạnh lùng nói: “Yến Nam Trúc, bản tôn và người nước sông không phạm nước giếng, người mang theo người đánh đồ cửa bản tôn, là muốn khơi mào tranh đoạt võ lâm sao?”

“Cung Vô Mị, Ma giáo của người tàn hại bá tánh, cướp đoạt khắp nơi, lạm sát người vô tội, lại cướp vô số nữ tử bắt đến Vô Ương cung của người.” Yến Nam Trúc lớn tiếng nói, “Chẳng lẽ bọn ta không nên đánh dẹp người sao?”

Ninh Thư nhìn thấy Yến Nam Trúc, thật muốn hô to cứu mạng, nhưng nghĩ đến Cung Vô Mị đang ở bên cạnh, vẫn là ngậm miệng lại.

“Muốn giết bản tôn, chỉ bằng đám ô hợp như các người, quả thực là trò cười.” Sợi tóc Cung Vô Mị tung bay, khuôn mặt tà mị lãnh khốc đến cực điểm, trên người bộc phát ra khí thế mãnh liệt.

Yến Nam Trúc hướng mặt về phía trước, quang minh chính đại nói: “Cung Vô Mị, người làm đủ chuyện thương thiên hại lý*, khoanh tay chịu trói còn có

một con đường sống.”

*Thương thiên hại lý: làm chuyện không có tính người.

Ninh Thư nghe thấy lời mà Yến Nam Trúc nói, tức khắc liền có cảm giác nhìn thấy chú cảnh sát phiên bản cổ đại.

“Bất bản tôn khoanh tay chịu trời, Yến Nam Trúc, có phải đầu óc ngươi có vấn đề hay không, ngươi ít giả nhân giả nghĩa đi, các ngươi đơn giản chính là nhìn trúng tài phú trong nội cung Vô Ương cung của bản tôn, đồ mất chết các ngươi, danh môn chính phái ghê tởm.”

“Cung Vô Mị, những tài phú này của người đều do cướp đoạt mà có, đều là giết người đoạt bảo mà được.” Yến Nam Trúc nhún mày kiêu nói.

Cung Vô Mị cười ha hả, “Bản tôn là đánh cướp mà có, vậy hiện tại các ngươi đang làm gì, không phải cũng là đang đánh cướp đó sao?”

“Này không giống nhau.” Yến Nam Trúc lắc đầu nói.

“Có gì không giống nhau, chỉ bởi vì các ngươi mang cờ hiệu chính nghĩa, hành vi giống bản tôn liền

thành Thánh Giáo.” Cung Vô Mị cười lạnh nói.

Ninh Thư: ...

Con mẹ nó, các ngươi đánh nhau đi a, nói nhiều như thế làm gì, nói nhiều như thế có ý nghĩa gì?

“Yến minh chủ, chúng ta trực tiếp phá hủy Ma quật, sớm cho thiên hạ một ngày bình yên.”

“Đừng thế, người trong Ma giáo giết người như ma, ngài nói với hắn nhiều hơn nữa cũng vô dụng, những tên này đã không thể cứu.”

Danh môn chính phái bên này dường như cũng không chịu nổi hai người này nói dong dong dài dài mãi không xong, muốn trực tiếp xông lên, chọn rộn rục rịch.

Ninh Thư đứng bên cạnh Cung Vô Mị, cảm giác được thân thể Cung Vô Mị run nhè nhẹ, đôi mắt đỏ đậm, tuy rằng hơi thở mạnh mẽ, nhưng lại rất hỗn loạn, nội thương Cung Vô Mị phát tác rồi.

“Cung Vô Mị nếu ngươi ma tính khó sửa thì cũng đừng trách bản minh chủ không khách khí, mọi người nghe cho rõ, trực tiếp giết chết đệ tử Ma giáo, bắt sống Cung Vô Mị, nếu không thể bắt sống, trực tiếp giết.”

“Giết, phá hủy Ma quật...”

“Giết, bảo vệ chính nghĩa...”

Danh môn chính phái một bên hô khẩu hiệu, một bên như ong vỡ tổ xông về phía đệ tử Ma giáo, người hai bên đang chém giết lẫn nhau.

Cung Vô Mị và Yến Nam Trúc xa xa đối mặt, tạm thời hai người không có động thủ, quan sát nhân mã hai phe chiến đấu.

Ninh Thư: ...

Nàng nên chạy như thế nào?!

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 189: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (68)

Edit: Akito

Ninh Thư đứng bên cạnh Cung Vô Mị, nhìn nhân mã hai phe chém giết lẫn nhau, hơn nữa hơi thở trên người Cung Vô Mị càng thêm hỗn loạn, Ninh Thư liền biết tên này căng không được bao lâu nữa.

Ninh Thư rất sợ Cung Vô Mị bất chấp tất cả, ở trước mặt nhiều người như vậy trực tiếp dè nàng ra để áp chế nội thương của mình, nhưng dường như Cung Vô Mị không có ý định như vậy, bây giờ hơi không chú ý liền sẽ mất mạng.

Yến Nam Trúc cầm trường kiếm trong tay, ánh mắt nhìn chằm chằm Ninh Thư, hỏi Ninh Thư: “Ngươi là người noi nào, có phải là nữ tử bị Cung Vô Mị bắt tới đây không?”

Ninh Thư gật đầu, muốn nói đúng, nhưng lại bị Cung Vô Mị ôm vào trong ngực, nháy mắt người được mùi khai khiến người buồn nôn, muốn thoát ra khỏi lồng ngực Cung Vô Mị, nhưng lại bị Cung Vô Mị ôm chặt.

Cung Vô Mị cười lạnh nói với Yến Nam Trúc: “Đây căn bản không phải là nữ tử mà bản tôn bắt tới, nàng vốn dĩ chính là Thánh Nữ của Ma giáo ta.”

Ninh Thư: Phụt...

Sao nàng lại trở thành Thánh Nữ Ma giáo?

Ninh Thư lập tức nhìn về phía Yến Nam Trúc, hướng Yến Nam Trúc liếc mắt liếc đầu, Cung Vô Mị ghé gần bên tai Ninh Thư lạnh lùng nói: “Không nghe lời bây giờ bản tôn liền giết ngươi.”

Ninh Thư ngậm miệng lại, dùng ánh mắt phi thường chính nghĩa và vô tội nhìn Yến Nam Trúc, nhưng Yến Nam Trúc cũng không có bắt được ánh mắt của Ninh Thư, nghe thấy Cung Vô Mị nói Ninh Thư là Thánh Nữ Ma giáo, tức khắc dùng ánh mắt ‘Khanh bản giai nhân, nại hà vi tặc’ (*) nhìn Ninh Thư.

*Khanh bản giai nhân, nại hà vi tặc: Đoạt được giai nhân, sợ chỉ làm giặc.

Cái loại tiếc hận này, cái loại hận sắt không thành thép này, làm Ninh Thư thực đau trứng.

Ninh Thư tỏ vẻ chính mình một nữ tử đơn thuần trong sáng bị biến thành Thánh Nữ Ma giáo.

“Giáo chủ, người bên chúng ta không chống cự nổi nữa rồi.” Quân sự Lưu khuôn mặt đau khổ đi tới, lo lắng nói với Cung Vô Mị, “Giáo chủ, nếu không chúng ta bỏ chạy trước đi.”

Cung Vô Mị cau mày nhìn đệ tử Ma giáo lần lượt ngã xuống, âm tàn liếc nhìn Yến Nam Trúc, nói với quân sự Lưu: “Tiến hành theo kế hoạch ban đầu, đưa những đệ tử này đi cùng.”

“Tuân mệnh.” Quân sự Lưu khom người, như trên TV, quân sự Lưu cầm kiếm trong tay mình đâm vào bụng Cung Vô Mị, Cung Vô Mị rên một tiếng, sau đó chừng một phút lên ngực quân sự Lưu, lập tức quân sự Lưu miệng phun máu tươi, bay ngược ra ngoài, được Yến Nam Trúc tiếp lấy.

Cung Vô Mị rút kiếm cắm ở bụng ra, máu tươi văng tung tóe, thần sắc cực kỳ tối tăm.

“Ngô sư thúc, người không sao chứ.” Yến Nam Trúc rót được hoàn vào trong miệng quân sự Lưu.

Quân sự Lưu ngồi xếp bằng trên mặt đất chữa thương.

“Thì ra phản đồ là ngươi, uống công bản tôn tín nhiệm ngươi như thế, thì ra ngươi là gian tế.” Sắc mặt Cung Vô Mị vô cùng khó coi, còn mang theo một vẻ thất vọng, hiển nhiên biết rõ Vô Ương cung đã đến đường cùng rồi.

Cung Vô Mị coi nhẹ vết thương đang phun máu trên người, ôm Ninh Thư đập lên khóa sắt ý định bỏ trốn.

Đã như này, Cung Vô Mị cũng không buông nàng ra, Ninh Thư cảm thấy sa mạc lời luôn rồi, đúng là Cung Vô Mị đối với nàng hận đến thâm sâu.

Nhìn vực sâu vạn trượng mờ mịt sương mù dưới khóa sắt, Ninh Thư rất sợ Cung Vô Mị trực tiếp ném nàng xuống.

Cấn chặt quai hàm, Ninh Thư không để cho mình thét chói tai.

Yến Nam Trúc thấy Cung Vô Mị chạy, cũng bất chấp tất cả, vội vàng dẫn khóa sắt đuổi theo Cung Vô Mị, hai người, ba người kèm thêm Ninh Thư bị kẹp dưới nách Cung Vô Mị, khóa sắt lay động đặc biệt dữ dội.

Ninh Thư rất muốn nói, mẹ nó đi từ từ không được sao, như vậy rất nguy hiểm.

Cung Vô Mị nhìn thoáng qua sau lưng, cười lạnh một tiếng, miệng vết thương của hắn đang chảy máu, còn ôm theo Ninh Thư, sắc mặt trắng bệch, ngày thường môi hồng phấn ướt át, bây giờ cũng trắng bệch nốt.

Ninh Thư nghĩ không ra, vì sao Cung Vô Mị lại muốn mang nàng theo, nàng hoàn toàn chính là gánh nặng.

Dưới sự lo lắng đề phòng của Ninh Thư, cuối cùng Cung Vô Mị cũng tới bờ bên kia.

Cung Vô Mị buông Ninh Thư ra, nhìn thoáng qua Yến Nam Trúc còn đang hành tẩu trên khóa sắt, lớn tiếng nói với Ninh Thư: “Thánh Nữ, truyền thừa thánh giáo giao cho nàng, chúng ta tách ra chạy, đến lúc đó tụ họp ở Tướng Quốc Tự, nàng nhất định phải bảo quản tốt truyền thừa Ma giáo, chỉ cần truyền thừa ở đâu, Ma giáo còn ở đó, chúng ta vĩnh viễn sẽ không bị những danh môn chính phái đối trá đó tiêu diệt.”

Truyền thừa? Tụ họp Tướng Quốc Tự? Ta Fuck Your Mom, căn bản nghe không hiểu ngươi đang nói gì, về mặt Ninh Thư ngu ngơ, sau đó Cung Vô Mị không đợi Ninh Thư phản ứng đã bỏ chạy rồi.

Ninh Thư nhìn Yến Nam Trúc càng ngày càng gần, giật mình một cái liền chạy theo hướng Cung Vô Mị trốn đi.

Đậu xanh rau má, nằng bị Cung Vô Mị hổ rồi, truyền thừa cái quái gì, chẳng qua là đem lực chú ý đặt ở trên người nàng, Cung Vô Mị tên tiện nhân này.

Lão nương cứ cố ý không chạy về hướng khác, lão nương chỉ muốn chạy theo ngươi.

Yến Nam Trúc đi theo sau lưng Ninh Thư, đuổi theo Ninh Thư, Ninh Thư nhìn thấy phía trước căn bản không có bóng dáng của Cung Vô Mị, trong lòng đều là thảo nê mã phi nhanh, quả thực xôn xao cầu mà.

Thấy Yến Nam Trúc càng ngày càng gần, như dòi bám cốt làm Ninh Thư rất bức mình, chạy một hồi, Ninh Thư liền chạy không nổi nữa, xoa eo thở hổn hển, nói với Yến Nam Trúc đằng sau: “Đại hiệp, chờ một chút, ta có lời muốn nói.”

Yến Nam Trúc cảnh giác nhìn Ninh Thư, đứng đó cách Ninh Thư không xa, lạnh giọng hỏi: “Truyền thừa Ma giáo trên người ngươi, giao cho ta, chỉ cần ngươi hồi cải làm lại từ đầu, không hề làm chuyện thương thiên hại lý, ta sẽ tạm tha mạng cho ngươi.”

Ninh Thư phi thường bất đắc dĩ, nói: “Ta nói ta là nữ tử đáng thương bị Cung Vô Mị bắt tới, ngươi tin không?”

“Ta không tin, nếu ngươi là người bị hấn bắt, Cung Vô Mị căn bản sẽ không để ý tới sống chết của ngươi, nhưng lúc hấn bỏ trốn còn mang theo ngươi, có thể thấy được trong lòng hấn quan tâm ngươi, giao truyền thừa Ma giáo ra đây.” Yến Nam Trúc vẻ mặt chính khí, chìa kiếm vào Ninh Thư, “Bằng không đừng trách ta không khách khí.”

Ninh Thư: Ta...

Tâm quá mệt.

“Trên người ta thật sự không có truyền thừa gì, lúc này có lẽ ngươi nên đi bắt Cung Vô Mị đi, ta chỉ là một nữ tử chân yếu tay mềm, Cung Vô Mị là giáo chủ, cho dù có truyền thừa gì đó thì cũng ở trên người hấn chứ, với ta như này, không có một chút sức chiến đấu, tùy tiện một người cũng có thể quật ngã được ta, sao truyền thừa có thể ở trên người ta đây, đại ca.”

Ninh Thư quá bất đắc dĩ.

“Yêu nữ Ma giáo chó có gọi bậy, đây cũng có thể là thuật che mắt của Cung Vô Mị, nếu không phải ta nghe thấy cuộc nói chuyện giữa hai ngươi, ta cũng sẽ không biết truyền thừa ở trên người ngươi, Cung Vô Mị làm cách trái ngược, ai sẽ nghĩ tới truyền thừa lại ở trong tay một nữ tử yếu đuối.”

Yến Nam Trúc chìa kiếm vào Ninh Thư, “Ma giáo các ngươi tàn hại bá tánh, vô cớ giết người vô tội, Ma giáo như thế, liền không nên tồn tại truyền thừa, giao truyền thừa cho ta.”

Ninh Thư: ...

Trong lòng bảo bảo thật sự rất khổ, kiểu nam chủ tin tưởng mọi sinh vật trong thiên hạ, nhưng lại không chịu tin tưởng nữ chủ này, người ta tùy tiện nói một câu cũng tin, mà nữ chủ nói rách cả mồm cũng không tin.

Quá ngược.

Ninh Thư còi thất lưng, ý định còi y phục, Yến Nam Trúc lập tức quay đầu đi, nghiêm nghị quát lớn: “Yêu nữ dám dâng vô sỉ, ngươi cho rằng ta sẽ bị yêu nữ như ngươi dụ hoặc.”

Khóe miệng Ninh Thư co rút, ngươi nha suy nghĩ nhiều rồi.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 190: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (69)

Edit: Akito

“Yêu nữ, đừng hòng dùng loại thủ đoạn thấp hèn này để mê hoặc ta.” Yến Nam Trúc lạnh giọng nói.

Ninh Thư thờ dài một tiếng, vô lực nói: “Không phải ngươi nói truyền thừa ở trên người ta sao? Ta còi hết áo ngoài rồi, nhìn xem có truyền thừa quái quỷ gì đó rơi ra không.”

Lúc này Yến Nam Trúc mới quay đầu lại, Ninh Thư run rẩy một cái, nói với Yến Nam Trúc: “Xem đi, căn bản không có truyền thừa gì.”

Yến Nam Trúc nhìn Ninh Thụ, ngữ khí rất nhẹ nhặn: “Tuy rằng trên người người không có, nhưng ta hoài nghi người đặt ở nơi khác rồi, chung quy ta không tin người.”

Ninh Thụ nhún vai, “Người không tin thì cứ đi theo.” Xoay người bỏ đi.

“Người đi đâu, hiện tại người là dư nghiệt Ma giáo, bây giờ trở về với ta.” Yến Nam Trúc đuổi theo Ninh Thụ, “Để tránh người gây tai họa cho người vô tội, ta phải bắt người về.”

Ninh Thụ: ...

“Minh chủ, người nhìn bộ dạng yếu như gà này của ta, ta có thể gây tai họa cho ai?” Ninh Thụ cầm tóc của mình, “Vì sao thả đại ma đầu Cung Vô Mị không bắt, người bắt ta thì làm được cái mẹ gì, chẳng lẽ võ lâm chính phái các người cũng chỉ biết khi dễ nữ tử yếu đuối sao?”

“Người là nữ tử yếu đuối sao?” Yến Nam Trúc nhìn Ninh Thụ, “Người là Thánh Nữ Ma giáo, đương nhiên có bản lĩnh mê hoặc người phạm, dựa vào sắc đẹp của mình mê hoặc nam nhân, tất nhiên gây thành đại họa, vì sự an ổn trong võ lâm, ta với tư cách minh chủ võ lâm được mọi người đề cử, bắt luận người nào có nguy hại đối với võ lâm, ta đều sẽ không bỏ qua.”

Ninh Thụ nhìn Yến Nam Trúc, cái người này quá chính nghĩa quá tích cực, làm Ninh Thụ cạn lời.

Cốt truyện Mộc Yên La bị Cung Vô Mị cầm tù, làm công cụ **** của hắn, về sau Ma giáo bị người công phá, Cung Vô Mị căn bản không kịp mang theo Mộc Yên La đi, Mộc Yên La được Yến Nam Trúc cứu, đưa tới Lạc Hà sơn trang của Yến Nam Trúc.

Được cứu ra còn có những nữ tử khác, có vài nữ tử xuất phát từ lòng ghen ghét Mộc Yên La, từ khi Mộc Yên La tới, Cung Vô Mị chỉ lăn giường với Mộc Yên La, làm một ít nữ tử trong lòng rất ghen ghét, liền nói với Yến Nam Trúc, Mộc Yên La là nữ nhân của Cung Vô Mị, là người trong Ma giáo, còn nói Mộc Yên La có bản lĩnh mê hoặc lòng người, nam nhân đều chạy không thoát công kích mị hoặc của nàng.

Yến Nam Trúc biết được chuyện này, có đôi khi ở bên cạnh Mộc Yên La, liền bắt giác bị Mộc Yên La hấp dẫn, nghĩ đến những nữ tử khác nói Mộc Yên La biết sử dụng kỹ thuật câu dẫn, đặc biệt có thể dụ dỗ nam nhân, Yến Nam Trúc liền rối rắm vô cùng.

Trong lòng Yến Nam Trúc mâu thuẫn đủ kiểu, một bên là cảm xúc trong lòng, một bên là đạo lý võ lâm, hắn là minh chủ võ lâm, sao có thể sống cùng một yêu nữ Ma giáo, thua dưới mị công của một yêu nữ, trong lòng Yến Nam Trúc cũng đấu tranh cho nên lúc lạnh lúc nóng với Mộc Yên La.

Mặc cho Mộc Yên La giải thích như thế nào, giải thích mình không phải người trong Ma giáo, bị Cung Vô Mị cứng rắn bắt tới Vô Ương cung, thêm vào đó Cung Vô Mị bỏ trốn lại chạy đến Lạc Hà sơn trang cứu Mộc Yên La, cho nên dù thế nào Yến Nam Trúc cũng không tin lời Mộc Yên La nói.

Với lại Cung Vô Mị cực kỳ xấu tính, có đôi khi nửa đêm lên lút tiến vào Lạc Hà sơn trang, lăn giường với Mộc Yên La, Yến Nam Trúc liền ở nơi bí mật nhìn xuân cung đồ, xem đến nhiệt huyết dâng trào.

Yến Nam Trúc căm thù Mộc Yên La cũng căm giận chính mình, căm giận mình bị yêu nữ này mê hoặc, càng căm hận Mộc Yên La không có tự ái, lăn lộn với nam nhân.

Tóm lại Yến Nam Trúc là một nam nhân cực kỳ đứng đắn, cực kỳ quang minh lỗi lạc, trong lòng Yến Nam Trúc cảm thấy Mộc Yên La là một nữ nhân hư hỏng, lại còn thích bày bộ dạng diễm đam đáng yêu lừa nam nhân, làm Yến Nam Trúc tương đối sụp đổ chính là, mình cũng bị nữ nhân này lừa rồi.

Nói chung tâm pha lê của Yến Nam Trúc bị bóp nát rồi, đau thấu ruột thấu gan, rối rắm không tả nổi, suýt chút nữa bước lên con đường tẩu hỏa nhập ma như Cung Vô Mị.

Chính là không đợi trời chung, danh môn chính phái nói muốn giết yêu nữ Mộc Yên La, hơn nữa còn là thiêu sống, Yến Nam Trúc nghĩ ngợi vẫn là giao Mộc Yên La ra, có lẽ Mộc Yên La chết thì hắn cũng sẽ không rối rắm như vậy nữa, xem như giải quyết nợ thương trong lòng mình.

Nhưng thời điểm khi Mộc Yên La thật sự bị treo trên củi lửa, bị khói sắc đến ho khan, mặt xám như tro tàn nhìn Yến Nam Trúc, cuối cùng Yến Nam Trúc vẫn không kiềm chế được tình cảm dâng trào trong lòng, cứu Mộc Yên La xuống dưới.

Yến Nam Trúc tự cảm thấy không có cách nào đối mặt người trong võ lâm, từ bỏ vị trí minh chủ võ lâm, cũng cam đoan hắn sẽ trông coi yêu nữ này, kiên quyết không để yêu nữ gây tai họa cho người khác.

Ninh Thụ chép miệng chặc lưỡi nhìn Yến Nam Trúc, có thể nói trong mấy nam chủ, Yến Nam Trúc là người có nguyên tắc mạnh nhất, thật không biết với tư cách tiền minh chủ võ lâm sao hắn có thể dùng chung một nữ nhân với giáo chủ Ma giáo, tam quan của hai người này hoàn toàn bất đồng a.

Cung Vô Mị xem muôn dân trong thiên hạ không là gì cả, giết người hoàn toàn dựa vào tâm tình, Yến Nam Trúc thì có hơi thánh phụ, tâm địa xem như là người tốt nhất.

Hoàn toàn không nghĩ ra hai người này ở chung như thế nào, mỗi ngày đánh nhau?

Ninh Thụ đi ở phía trước, Yến Nam Trúc đi theo sau, đi rất xa rồi, Ninh Thụ nhìn không được bắt đắc dĩ nói với Yến Nam Trúc: “Minh chủ, rốt cuộc người muốn theo ta tới khi nào.”

“Trên người ta thật sự không có truyền thừa gì.” Ninh Thụ nhảy nhảy, “Người xem, thứ gì cũng không có.”

Yến Nam Trúc nhìn chăm chăm Ninh Thụ nói: “Ta phải để ý ngươi, miễn cho ngươi làm chuyện xằng bậy, còn có, ngươi phải theo ta đến Tướng Quốc Tự.”

“Vì cái lông, vì cái lông gì phải đến Tướng Quốc Tự?” Ninh Thụ cau chặt mày nhìn Yến Nam Trúc, “Ta muốn trở về tìm sư phụ ta.”

“Ngươi còn có sư phụ, chẳng lẽ giáo chủ Ma giáo trước kia vẫn chưa chết sao?” Thần sắc Yến Nam Trúc có hơi sầu lo.

Ninh Thụ: ...

“Lão nương khi nào nói giáo chủ Ma giáo là sư phụ của ta?” Ninh Thụ quả thực đều muốn quỳ lạy Yến Nam Trúc, “Lão nương phải nói thế nào thì ngươi mới có thể hiểu đây, ta căn bản không phải là Thánh Nữ Ma giáo.”

Dường như Yến Nam Trúc căn bản không nghe thấy những lời này của Ninh Thụ, hoặc là lựa chọn bỏ qua, nói với Ninh Thụ: “Ngươi phải cùng ta đi Tướng Quốc Tự.”

Ninh Thụ: lòng ta gần như hồng mắt rồi.

“Tại sao phải đi Tướng Quốc Tự?” Ninh Thụ hữu khí vô lực hỏi.

Yến Nam Trúc nhìn thoáng qua muốn chết không muốn sống Ninh Thụ, nhàn nhạt nói: “Không phải Cung Vô Mị hẹn ngươi gặp mặt ở Tướng Quốc Tự sao? Ta phải bắt được hắn, tên Cung Vô Mị này quá nguy hiểm.”

Ninh Thụ nhắc mí mắt, trợn trắng mắt, “Cung Vô Mị kia chỉ là tùy tiện nói, ngươi thật sự cho rằng hắn sẽ chờ ta ở đó?”

Ngươi còn ngây thơ thật là đáng yêu nhỉ.

“Cho dù là già, ta cũng phải đi, chỉ cần có thể bắt được Cung Vô Mị, nhất định phải đi Tướng Quốc Tự một chuyến.” Yến Nam Trúc nghiêm túc nói.

“Ngươi cũng phải đi theo ta.” Yến Nam Trúc nói, “Ta phải trông coi ngươi, không để ngươi chạy đi gây tai họa cho người vô tội.”

Nàng hại người vô tội nào rồi hả?

“Ngại quá, ta còn phải đi tìm sư phụ ta, tự ngươi đi Tướng Quốc Tự đi.” Ninh Thụ nhắc lần vẩy quay người bỏ chạy, còn chưa chạy được hai bước, thanh kiếm sáng như tuyết liền ngăn ở trước mặt nàng, làm tim người đập đặc biệt nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 191: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (70)

Edit: Akito

Ninh Thụ dùng đầu ngón tay bắt lấy thanh kiếm sáng như tuyết lạnh như băng, lại xê dịch ra bên cạnh, vừa cười vừa nói: “Đại hiệp, có chuyện gì từ từ nói, hà tất gì xúc động như thế chứ, còn không phải chỉ là đi Tướng Quốc Tự sao? Gần đây ta cảm thấy ta thật sự quá xui xẻo, cần phải đi thấp nén hương đuổi vận xui.”

“Lại nói để chứng minh ta là nữ tử nhà lành, không phải Thánh Nữ Ma giáo, tiểu nữ tử nhất định sẽ hỗ trợ minh chủ bắt tên đại ma đầu Cung Vô Mị đó, tuân thủ tác phong và kỷ luật vô lâm” Ninh Thụ lời lẽ chính đáng nói.

Yến Nam Trúc buông kiếm xuống, tra kiếm vào vỏ.

“Quả nhiên là người của Ma giáo, rất giỏi khua môi múa mép, cho dù ngươi nói gì, ta đều sẽ không tin ngươi, người trong Ma giáo giỏi nhất là mê hoặc lòng người, lừa gạt thành thói, làm đều là chuyện ác đức.” Yến Nam Trúc lạnh lùng nói.

Ninh Thụ: Ta...

Ninh Thụ bị bắt đi theo Yến Nam Trúc tới Tướng Quốc Tự, nhưng Ninh Thụ không cảm thấy Cung Vô Mị sẽ tới Tướng Quốc Tự.

Dọc đường đi, dung mạo của Ninh Thụ đưa tới một ít rối loạn, luôn có nhiều ác bá muốn cưỡng đoạt dân nữ, dựa vào võ công cao cường của Yến Nam Trúc, dễ dàng không để một tên du côn lưu manh trên đường nào đụng vào sợi tóc của Ninh Thụ.

Nhưng mặt Yến Nam Trúc lại càng ngày càng đen, nhìn Ninh Thụ lạnh lùng nói: “Quả nhiên là yêu nữ, đi tới đâu cũng sẽ mê hoặc tâm nam nhân.”

Ninh Thư đang ngồi bên cạnh đống lửa gặm chân gà, ném xương gà đi, lau chùi mồm mép, nhàn nhạt nói: “Ta không thích nghe lời này của ngươi.”

“Chẳng lẽ không phải ngươi mê hoặc xoay tròn những nam nhân đó?” Đôi mắt Yến Nam Trúc nhìn chằm chằm Ninh Thư, trong mắt phản chiếu ngọn lửa sáng rực, làm đôi mắt hắn rực rỡ lấp lánh.

Ninh Thư duỗi eo, nhàn nhạt nói: “Thay vì nói vấn đề là ở ta, sao không nói vấn đề là ở mấy tên nam nhân kia, ta từ nhỏ đã như vậy, lớn lên xinh đẹp như thế, dung mạo là phụ mẫu cho, ta cũng không có bởi vì dung mạo của ta mà đi tổn thương người khác, trái lại là nam nhân bởi vì ta lớn lên xinh đẹp liền muốn cưỡng đoạt ta, rõ ràng là nam nhân sai, vì sao ngươi lại đổ lỗi lên đầu ta, nam nhân háo sắc, còn trách ta lớn lên xinh đẹp sao, mình chủ, sao ngươi không quát mắng những nam nhân khi dễ nữ nhân kia, ngược lại còn trách ta mê hoặc lòng người, nam nhân không quản được nửa thân dưới của mình, còn tới trách nữ nhân.”

Yến Nam Trúc ngơ ngác nhìn Ninh Thư, ngay sau đó nói: “Quả nhiên là yêu nữ, yêu ngôn hoặc chúng, cần quấy.”

Nói cho cùng còn không phải chủ nghĩa đại nam chủ, cái gì cũng là nữ nhân sai, chắc chắn chắc, lão nương lớn lên đẹp nhưng cũng không có nghĩa là ngươi có thể xâm phạm ta, đừng nói cái gì nữ nhân ăn mặc hở hang, nên bị câu dẫn.

Ninh Thư cũng lười nói chuyện với Yến Nam Trúc, chung quy chính là địa vị nữ nhân thấp, cái gì cũng là nữ nhân vác nồi.

Ninh Thư dựa vào thân cây, định đi ngủ, ngay sau đó như nhớ tới chuyện gì mờ to mắt, nói với Yến Nam Trúc: “Mình chủ, ngươi là lãnh đạo võ lâm chính phái, chắc sẽ không như mấy tên nam nhân đó, muốn đoạt thân thể ta?”

Mặt Yến Nam Trúc nháy mắt liên vận vẹo, khinh thường nói: “Ta sẽ không có cảm giác gì với yêu nữ như ngươi, ta coi trọng chính là lương tâm tương duyệt.”

“Vậy là tốt rồi, thật sự là ta sợ ngươi bị mỹ mạo của ta mê hoặc, làm ra chuyện hồ đồ gì đó mà thôi.” Ninh Thư may mắn nói.

Yến Nam Trúc: ...

Thiệt tình Ninh Thư không muốn ở chung với Yến Nam Trúc, bởi vì Yến Nam Trúc muốn bắt nàng đi Tướng Quốc Tự, Ninh Thư cũng không biết Tướng Quốc Tự ở nơi nào, đã đi mấy ngày rồi, rốt cuộc Ninh Thư đi không nổi nữa, trên chân đều mọc bọng nước, cả người đều không khỏe.

Hoài nghi gia hỏa này cố ý tra tấn nàng, không thuận mắt yêu nữ Ma giáo là nàng.

“Vì sao chúng ta không thuê xe ngựa nhỉ?” Ninh Thư thở hồng hộc hỏi Yến Nam Trúc.

Yến Nam Trúc khuôn mặt vô cảm, lau mồ hôi trên mặt, “Ta đi gấp, không mang theo tiền, nói nữa đi bao vây tiêu trừ Ma giáo, mang tiền làm gì.”

Ninh Thư: “Tại sao không bán nghệ kiếm chút tiền đi, hai chúng ta giả thành huynh muội, không có lộ phí tìm người thân, ngươi múa đại đao một trận, chơi xuất sắc một tí, nói không chừng còn có thể kiếm được một ít lộ phí.”

Yến Nam Trúc nghiêm mặt, có vẻ đặc biệt uy nghiêm chính khí: “Võ công chỉ dùng để duy trì yên ổn võ lâm, mà không phải dùng để làm những thứ này, ta là minh chủ võ lâm, không thể hủy hoại thanh danh người võ lâm.”

Ninh Thư: ...

Đứng đắn đến cứng nhắc, quả thực.

“Cũng để ngươi trải qua sinh hoạt của người thường, lĩnh hội sinh hoạt của người thường khó khăn cỡ nào, Ma giáo các ngươi giết người không chớp mắt, những người thường này vô tội cỡ nào.” Yến Nam Trúc nhìn Ninh Thư, “Bản tính ngươi không xấu, sao lại trở thành Thánh Nữ Ma giáo, nổi giáo cho giặc.”

Ninh Thư: ...

Cút, không muốn nói chuyện với ngươi.

Chờ tới lúc Ninh Thư đến chân núi Tướng Quốc Tự, gậy chống đã gãy, giày đã rách nát lộ ra ba ngón chân, hiện tại trên mặt Ninh Thư phủ một lớp mồ hôi, cả người chật vật không chịu nổi.

Trong lòng Ninh Thư chua xót không thể tả, đây là kết quả của không có sức chiến đấu, nếu nàng có võ công, trực tiếp làm một trận với Yến Nam Trúc, tiêu sái rồi đi, đâu phải cực khổ đi theo Yến Nam Trúc tới Tướng Quốc Tự như vậy.

“Cung Vô Mị có nói các ngươi hội họp ở nơi nào không?” Yến Nam Trúc hỏi, Yến Nam Trúc bây giờ cũng chật vật nhếch nhác, trên kính trang màu lam đều là bùn lầy, giày trên chân càng nhìn không ra là màu gì, tóc cũng dơ dính vào nhau, từng sợi từng sợi, dù sao nhìn chung chính là đặc biệt lười thôi.

Ninh Thư nhàn nhạt nói: “Cung Vô Mị cũng không có nói với ta hội họp ở nơi nào, chẳng lẽ chúng ta cứ chờ ở Tướng Quốc Tự?”

Yến Nam Trúc gật đầu, ngay sau đó hỏi Ninh Thư: “Nếu Cung Vô Mị tới, có phải ngươi còn muốn đi cùng Cung Vô Mị không, sau đó theo Cung Vô

Mị làm chuyện thương thiên hại lý.”

Ninh Thư lập tức nhắc tay thề, “Ta thề, ta nhất định sẽ không theo Cung Vô Mị làm chuyện thương thiên hại lý, cũng sẽ không trở lại Ma giáo, bằng không ta chết không được từ tế, minh chủ, như thế đã được chưa?”

Dọc đường đi, Ninh Thư đã thề vô số lần.

Ninh Thư và Yến Nam Trúc trụ lại Tướng Quốc Tự, cuối cùng Ninh Thư cũng sáng khoái mà tắm rửa sạch sẽ một trận, sau đó lấy châm chọc bông nước trên chân, đột nhiên cửa ‘bánh’ một tiếng mở ra, tay Ninh Thư cảm châm run lên tiếp đó đâm vào thịt rồi.

Muốn chết à! Ninh Thư tức giận ngẩng đầu, liền trông thấy Cung Vô Mị đứng ở ngoài cửa, hơi thở toàn thân hung ác, ánh mắt âm đức, môi phát tím, mắt đỏ muốn nứt nhìn Ninh Thư.

“Tiện nhân, cư nhiên dám hạ độc bản tôn.” Giọng nói của Cung Vô Mị lạnh như băng.

“Minh chủ, cứu mạng a.” Ninh Thư thét chói tai, thế nào nàng cũng không nghĩ tới Cung Vô Mị cư nhiên tới Tướng Quốc Tự thật, lúc trước khi Cung Vô Mị bóp cổ nàng, nàng liền hạ độc Cung Vô Mị, bây giờ Cung Vô Mị độc phát rồi, đến Tướng Quốc Tự chờ nàng, này có tính là chui đầu vô lưới không.

“Đưa thuốc giải cho bản tôn, bằng không bản tôn muốn nguoi chết.” Cung Vô Mị cất bước đi đến, vươn tay muốn bóp cổ Ninh Thư.

Yến Nam Trúc vừa tắm rửa còn ướt sũng chạy tới trông thấy Cung Vô Mị, liền lập tức quán đánh Cung Vô Mị, Ninh Thư khom lưng định chạy, hai người các nguoi đánh đi, đánh chết một đứa bớt một đứa.

“Tiện nhân, đứng lại.” Cung Vô Mị nhìn thấy Ninh Thư muốn bỏ chạy, một bên tránh né Yến Nam Trúc công kích.

Ninh Thư cũng không quay đầu lại bỏ chạy luôn.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 192: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (71)

Edit: Akito

Cung Vô Mị trông thấy Ninh Thư chạy, đối với Yến Nam Trúc đang quán lấy mình đặc biệt phiền chán, gào một tiếng: “Cút ngay.” Nói xong liền đuổi theo Ninh Thư.

“Cung Vô Mị, hôm nay có Yến Nam Trúc ta ở đây, thì nguoi đừng mơ thoát khỏi tay ta.” Yến Nam Trúc cản Cung Vô Mị lại, hai người lại đánh nhau.

Chỉ là Ninh Thư chạy ra lại chạy về, Cung Vô Mị nhìn thấy Ninh Thư, lạnh băng gọi Ninh Thư: “Đưa bản tôn thuốc giải.”

Ninh Thư không để ý hấn, mà nhìn một đồng nguoi trong sân, người dẫn đầu cắn răng nhìn Ninh Thư, thanh âm trầm thấp mang theo thống hận, hô: “Mộc Yên La.”

“Vương gia nguoi khỏe không, thật là có duyên nhĩ, nguoi cũng tới dâng hương?” Ninh Thư cười tủm tỉm chào hỏi Lạc Quân Diễm, trong lòng thật sự có loại cảm giác muốn chết, như thế nào lại gặp phải tên này đây.

“Mộc Yên La, bốn vương muốn khiến nguoi sống không bằng chết.” Lạc Quân Diễm nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Ninh Thư: ...

Bây giờ trong sân có Lạc Quân Diễm, có Yến Nam Trúc, có Cung Vô Mị, ba nam trúc quân, chắc không phải muốn gom đủ bảy anh em hồ lô luôn đi.

Ninh Thư nhìn nhìn tường viên, nghĩ với năng lực của mình có thể bay qua hay không.

Yến Nam Trúc và Cung Vô Mị đang đánh nhau cũng ngừng lại, Cung Vô Mị đi tới chỗ Ninh Thư, bị Yến Nam Trúc cản lại, Cung Vô Mị lạnh như băng châm chọc Yến Nam Trúc, “Có phải nguoi yêu nữ nhân này rồi không, đừng quên nàng chính là Thánh Nữ Ma giáo của ta, nguoi một mình chủ vô lâm cư nhiên yêu nguoi trong Ma giáo.”

Sắc mặt Yến Nam Trúc bất biến, “Mục tiêu của ta là nguoi, chỉ cần giết nguoi, ta tự nhiên sẽ làm nàng không hại nguoi được.”

“Đưa thuốc giải cho bản tôn.” Cung Vô Mị lạnh giọng nói với Ninh Thư, trong đôi mắt đỏ đậm mang theo lệ khí và sát ý dày đặc, tóc tai loạn xạ, cả người tựa như Tu La bò ra ngoài, toàn thân bao trùm mùi máu tươi và nước tiểu khiến nguoi ta khó có thể chịu đựng.

Ninh Thư lui về phía sau một bước, bây giờ nên làm gì đây a.

Ninh Thư còn đang suy nghĩ bỏ trốn như thế nào, bên ngoài sân lại vang lên tiếng bước chân, tiếng bước chân này rất chính tề cũng rất nặng nề.

Ngay sau đó Tư Đồ Kinh Vũ một thân áo giáp quân trang đi đến, một đội binh sĩ theo đằng sau, Tư Đồ Kinh Vũ vừa tiến vào, Lạc Quân Diễm liền như con mèo bị dẫm trúng đuôi vậy, cả người thiếu chút nữa nhảy dựng lên, chỉ vào Tư Đồ Kinh Vũ giận dữ hét: “Ngươi tới đây làm gì?”

Tư Đồ Kinh Vũ đến bên cạnh Lạc Quân Diễm, vươn tay sờ sờ đầu Lạc Quân Diễm, thanh âm trầm thấp gọi cảm, mang theo tình cảm cực nóng, “Nghe nói ngươi tới Tướng Quốc Tự, mặt tướng đặc biệt tới bảo hộ người.”

“Ta không cần ngươi bảo hộ, Tư Đồ Kinh Vũ, ngươi cắt cho bốn vương.” Lạc Quân Diễm rít gào, sắc mặt đỏ đậm

“Ừm, người không cần mặt tướng bảo hộ, là mặt tướng muốn bảo hộ người.” Tư Đồ Kinh Vũ phi thường khoan dung nói, cái kiêu tình yêu điên cuồng ngập tràn sùng nịch này.

Ánh mắt Tư Đồ Kinh Vũ nhìn Lạc Quân Diễm mang theo tình cảm mãnh liệt cùng chiếm đoạt, hai người đứng chung một chỗ, không khí giữa cả hai đặc biệt kỳ quái.

Sắc mặt Yên Nam Trúc và Cung Vô Mị đều có chút quái dị, ngay sau đó Cung Vô Mị nở nụ cười, tà mị nói: “Thì ra là hai tên nam nhân thích đi đường bộ, không đi đường thủy a.”

Tư Đồ Kinh Vũ dùng ánh mắt âm lệ nhìn Cung Vô Mị, lúc ánh mắt tiếp xúc mặt Cung Vô Mị, ánh mắt dừng lại một lát, tươi cười: “Ngươi cũng không tồi, bốn tướng muốn đề ngươi.”

Tức khắc sắc mặt Cung Vô Mị xanh mét khó coi như nuốt một đồng phân vậy, Tư Đồ Kinh Vũ tùy ý thu hồi ánh mắt, thời điểm đảo qua Ninh Thư, ánh mắt dừng lại, cắn răng gọi Ninh Thư: “Mộc, Yên, La.”

Ninh Thư muốn khóc, làm gì vậy a, Ninh Thư chào hỏi Tư Đồ Kinh Vũ, “Tướng quân, đã lâu không gặp, người khỏe không?”

“Nhờ ngươi ban tặng, bốn tướng rất khỏe, vì báo đáp ngươi, bốn tướng quyết định tra tấn ngươi cả đời, làm ngươi sống lâu trăm tuổi.” Tư Đồ Kinh Vũ hướng Ninh Thư lộ ra nụ cười dữ tợn, hàm chứa ác ý vô biên.

Ninh Thư: ...

“Ta nói mọi thứ đều là hiểu lầm, các ngươi tin không?” Ninh Thư giả vờ lần cuối.

Các nam nhân tựa hồ căn bản không nghe thấy lời Ninh Thư nói, ánh mắt nhìn Ninh Thư mang theo hận ý mãnh liệt.

Bên ngoài sân lại vang tiếng bước chân, Ninh Thư dứt khoát ngồi xuống bậc thang, thậm chí trong lòng đang nghĩ, lần này là tên nam nhân nào tới.

Tiến vào lần này chính là Ôn Như Hòa, một đám cường đạo đi theo phía sau, Ôn Như Hòa làm cường đạo toàn thân tràn ngập lệ khí, nơi nơi vào nhà cướp của, rèn luyện thân thể rất khá, không còn hình tượng thư sinh yếu ớt trước kia.

Ôn Như Hòa vừa bước vào đầu tiên đánh giá nam nhân trong sân một lát, ngay sau đó nhìn về phía Ninh Thư đang ngồi trên bậc thang, “Ngươi căn bản không phải là biểu muội của ta, ngươi cư nhiên dám gạt ta, ta muốn ngươi chết.”

“Biểu ca, tốt xấu gì cũng thân thích một hồi, hà tất tuyệt tình như thế chưa.” Ninh Thư chống cảm nói.

Ôn Như Hòa hung ác lên tiếng: “Ngươi giày vò ta thâm thành như này, ta không hỏi báo ngươi liền uống phí ta là nam nhân, ta muốn đem ngươi tiền đâm hậu sát, huynh đệ dưới trướng ta gần đây đều mê thượng gian thi.”

Ninh Thư: ...

“Thì ra đều là tìm nữ nhân này a.” Đôi mắt hoa đào của Cung Vô Mị chuyển động, “Nữ nhân này bản tôn muốn trước, nữ nhân này hạ độc bản tôn.”

“Nữ nhân, người ngươi đắc tội đúng là không ít a.” Cung Vô Mị nhìn Ninh Thư cười ác độc.

Tư Đồ Kinh Vũ đứng dậy, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Cung Vô Mị, trầm thấp nói: “Ngươi để ta chơi một lần, nữ nhân này liền cho ngươi trước, bằng không mấy tướng sĩ đằng sau ta sẽ không đồng ý.”

Cung Vô Mị muốn trực tiếp thọc chết tên nam nhân này.

“Tư Đồ Kinh Vũ, ngươi đúng là một tên nam nhân ghê tởm.” Lạc Quân Diễm tức khắc kêu lên, một bộ dạng bị ghê tởm đến không chịu nổi.

Tư Đồ Kinh Vũ mỉm cười nhìn Lạc Quân Diễm, “Từ đầu đến cuối, trong lòng ta chỉ có ngươi.” Nhưng ánh mắt lại đảo qua mấy nam nhân trong sân, mấy nam nhân này lớn lên đều cực kỳ không tồi.

“Cút, thiếu ghê tởm bốn vương.” Lạc Quân Diễm nóng nảy nói, tựa hồ là đang ghen.

“Sur tỷ, sur tỷ, tỷ ở bên trong sao?” Thanh âm Hứa Ngọc vang lên ở bên ngoài.

Nghe thấy giọng nói của Hứa Ngọc, tức khắc Ninh Thư kích động nhảy dựng lên, cuối cùng cũng có người phe mình tới.

“Tiểu sư đệ, tỷ ở bên trong, mau tới cứu Đại sư tỷ của đệ a.” Ninh Thư la lớn.

Yến Nam Trúc cảnh giác nhìn Ninh Thư, “Ngươi còn có tiểu sư đệ, giáo chủ Ma giáo trước kia lại thu đệ tử sao?”

Hứa Ngọc lách vào từ bên ngoài, trông thấy Ninh Thư, lập tức gọi Ninh Thư: “Sư tỷ, rốt cuộc tỷ đã làm gì, tại sao nơi nơi đều là truy nã lệnh và giang hồ sát lệnh đối với tỷ.”

“Tỷ thật sự không làm gì cả, đệ phải tin tỷ, mẹ nó tỷ cái gì cũng không có làm.” Quả thực Ninh Thư cũng không biết nên nói gì cho tốt.

“Sư phụ tới không?” Ninh Thư hỏi, ngay sau đó liền nhìn thấy thần y một thân bạch y đi vào, nhìn thấy thần y, Ninh Thư lập tức gọi: “Sư phụ.”

Thần y liếc mắt nhìn Ninh Thư một cái, “Không cần sợ, ngươi là đệ tử của ta, ta đương nhiên sẽ bảo vệ ngươi.”

“Đa tạ sư phụ a.” Ninh Thư cười tủm tỉm nói với thần y.

Ánh mắt mấy nam nhân nhìn thần y hết sức không tốt, thần y sắc mặt đạm mạc, giống như không trông thấy vậy.

“Xem ra là ta đến chậm” Một thanh âm trong sáng gọi cảm vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 193: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (72)

Edit: Akito

Tề Sanh trong tay cầm quạt xếp đi đến, mặt treo nụ cười ôn hòa, khi nhìn thấy Mộc Yên La, trong ánh mắt hiện lên ánh sáng quý quyết triền miên, than thở nói: “Ngươi quả nhiên là Mộc Yên La, còn gạt ta ngươi không phải Mộc Yên La.”

Trên mặt Tề Sanh mang theo nụ cười, “Bây giờ biết cũng không muộn.”

Ninh Thư ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng, gom đủ bảy anh em hồ lô rồi, hiện tại có phải muốn trấn áp yêu tinh là nàng hay không?

Đây là tiết tấu muốn quyết chiến đỉnh Từ Cẩm a.

Bên ngoài lại vang lên tiếng bước chân lộn xộn, một đám giang hồ đều ủa vào trong sân, thời điểm nhìn thấy Yến Nam Trúc, nhao nhao hô: “Minh chủ, người còn sống là tốt rồi, còn tưởng rằng người đã xảy ra chuyện gì?”

Ninh Thư nhìn một sân đầy người, vây tròn cái sân nhỏ chật như nêm cối.

Đột nhiên Ninh Thư có loại cảm giác đối địch với toàn bộ thế giới, nguyên lai các nam chủ yêu Mộc Yên La yêu đến chết đi sống lại, thì bây giờ lại hận nàng hận đến ngứa răng, hận không thể xé xác nàng.

Tư Đồ Kinh Vũ: “Ta muốn tra tấn nàng đến chết.”

Lạc Quân Diễm: “Ta muốn giết nàng.”

Tề Sanh: “Thần phục dưới toi da của ta đi.”

Ôn Như Họa: “Ta muốn gian thi.”

Thần y: “Đây là đồ đệ ta, có thể không chết không?”

Cung Vô Mị: “Đưa thuốc giải cho bản tôn, toàn thân cho ngươi.”

Yến Nam Trúc: “Giao truyền thừa Ma giáo ra đây, tha ngươi một mạng.”

Còn có một đám người võ lâm kêu lên: “Minh chủ, ngàn vạn đừng để bị yêu nữ mê hoặc, yêu nữ tội đáng chết vạn lần.”

Ninh Thư: Ta sợ quá, →_→.

Hiện tại nên làm gì bây giờ?

“Tiểu thư, chúng ta tới cứu người.” Nguyệt Lan vọt vào trong sân, bên cạnh còn có ám vệ ca ca mặt chữ điền bực tức che mặt đi theo.

Nguyệt Lan chần ò trước mặt Ninh Thư, rống những tên kia, “Đừng hòng thương tổn tiểu thư nhà ta.”

Ám vệ nhìn một sân toàn người, nói với Ninh Thư: “Ta đánh không lại những người này.”

Ninh Thư: ...

Ở đây nam chủ đều là người võ công cao cường, ám vệ chấn được một tên đã miễn cưỡng lắm rồi, nhiều như này, hơn phân nửa là thất bại, chả làm được cái mẹ gì.

Ninh Thư hỏi Nguyệt Lan: “Các người tới như thế nào?”

Thế nào Ninh Thư cũng không nghĩ ra, sao nam chủ lại tụ tập cùng một chỗ, sau đó ngấm lại có lẽ bị ép tới đây, cốt truyện lúc này các nam chủ đều đã dùng chung Mộc Yên La rồi, nhưng đối nàng làm nữ chủ, mấy người này tụ tập chung một chỗ, đều muốn giết nàng.

Chênh lệch giữa người với người thực không phải một tí.

“Tiểu thư, bây giờ người là yêu nữ Ma giáo bị hô đánh hô giết, còn có lệnh truy nã của triều đình, biết người ở nơi này, chúng ta liền tới cứu người.”

Ninh Thư: Một tim.

Nhìn đám nam nhân như hổ rình mồi này, Ninh Thư ho khan một tiếng rồi nói: “Mọi người yên lặng, ta muốn nói hai câu.”

Ninh Thư định bước xuống bậc thang, kết quả dẫm hụt, cái ót bộp một tiếng đập xuống bậc thang, tiếp theo nháy mắt liền cảm thấy linh hồn bắn ra khỏi cơ thể.

Ninh Thư trôi nổi giữa không trung, nhìn Mộc Yên La xinh đẹp cơ thể đã không còn hơi thở, cái ót tràn đầy máu tươi.

Ninh Thư: Con mẹ nó nó nó nó...

Chỉ như vậy đã chết? Nàng chỉ như vậy đã chết, tốt xấu gì cũng để nàng kéo một cái đệm lưng, như vậy đã chết thật là không có chút giá trị.

“Tiểu thư, tiểu thư a...” Nguyệt Lan ôm Mộc Yên La lưng lay thân thể nàng ấy.

“Sur ty, sur ty...” Cù cái nhỏ Hứa Ngọc chạy tới bắt mạch cho thi thể, về mặt không thể tin nổi, “Sur ty, ty như thế nào chỉ như vậy đã chết?”

Trong hư không xuất hiện một cái lỗ xoáy, trực tiếp cuốn linh hồn Ninh Thư vào, nháy mắt Ninh Thư cảm giác linh hồn của mình như muốn bị xé rách vậy.

Chờ đến lúc Ninh Thư khôi phục ý thức, cô nhìn thấy chung quanh sương mù mênh mang, rất giống không gian hệ thống, Ninh Thư cho rằng mình đã về tới không gian hệ thống, hữu khí vô lực hô: “2333 hệ thống quân, cậu ở đâu?”

2333 không trả lời nàng, xung quanh một mảnh tĩnh mịch, không có chút âm thanh nào, trong lòng Ninh Thư có loại cảm giác không tốt, sao hệ thống lại không còn nữa, nàng đang ở nơi nào đây?

“Này, này, hệ thống...” Ninh Thư la lớn, xung quanh vẫn một mảnh trống vắng, giọng nói nàng ở nơi sương mù mênh mang này vọng lại không ngừng.

Đ

Đây là có chuyện gì a, trong lòng Ninh Thư có hơi hoảng.

Đây không phải không gian hệ thống, nếu không phải không gian hệ thống, vậy nàng đi tới chỗ nào rồi, trong lòng Ninh Thư có hơi hoảng loạn, tuy rằng là linh hồn thể, nhưng Ninh Thư vẫn cảm giác được thời điểm nguy hiểm tới gần, cảm giác tóc gáy toàn thân dựng đứng.

Ninh Thư nhìn linh hồn ám đạm của mình, lại không có cách nào liên hệ với hệ thống, trong lòng rất nôn nóng.

Ninh Thư ép mình trấn định lại, là phúc thì không phải họa, là họa thì tránh không khỏi, Ninh Thư ngồi dưới đất, muốn hấp thu vật chất bổ sung linh hồn của mình như ở không gian hệ thống, cũng không biết nơi này có tác dụng như vậy hay không.

Khiến Ninh Thư kinh hi chính là, vật chất của không gian này cư nhiên càng tốt hơn so với vật chất của không gian hệ thống, lúc nó chảy vào linh hồn, tức khắc cảm giác vô cùng mát lạnh, Ninh Thư càng thêm ra sức hấp thu những vật chất này, nếu có bí tịch tu luyện linh hồn, nói không chừng còn nhanh hơn

so với hiện tại.

Ninh Thư nhắm hai mắt lại, những chuyện khác đều mặc kệ, không biết qua bao lâu, trong đầu Ninh Thư bỗng nhiên vang lên thanh âm của 2333, “Ninh Thư, cô nghe thấy tôi nói không?”

“Nghe thấy.” Ninh Thư vội vàng trả lời, thanh âm 2333 lúc xa lúc gần, dường như là tín hiệu không được tốt.

“Vây được, bây giờ tôi truyền tổng đưa cô trở về.” Giọng nói 2333 mang theo âm thanh dòng điện roẹt roẹt roẹt, giống như đang bị thứ gì quấy nhiễu.

Thời điểm Ninh Thư còn chưa phản ứng lại, cả người như bị tước đoạt ý thức, cái gì cũng không biết.

Thật yếu a, đây là suy nghĩ cuối cùng của Ninh Thư.

Thời điểm Ninh Thư tỉnh lại lần nữa, là ở không gian hệ thống, vẫn là không gian hệ thống cho người ta cảm giác an toàn.

“2333 hệ thống quân, chuyện vừa rồi là như thế nào, đó là nơi nào?” Ninh Thư hỏi 2333.

Giọng nói 2333 rất mệt mỏi, nói: “Hiện tại cô không thể biết được những chuyện đó, đơn giản mà nói, chính là cô phá hủy cốt truyện, pháp tắc thiên địa cảm thấy cô chính là virus, quyết định bắt cô trọng sinh, để cốt truyện trở lại thời điểm lúc đầu, một lần nữa bắt đầu cốt truyện.”

Tóc gáy Ninh Thư đều dựng thẳng lên, nói: “Nếu không phải cậu đưa tôi về, tôi liền sẽ giống Mộc Yên La không ngừng trọng sinh ư?” Thẳng đến khi linh hồn hao hết, trên thế giới không còn Ninh Thư, nàng phải thay thế Mộc Yên La tiến hành cốt truyện?

Đậu xanh rau má, có loại cảm giác bị Mộc Yên La hù, Mộc Yên La kỳ thật chính là muốn tìm người thay thế nàng ta?

“Đúng vậy, cô sẽ bị pháp tắc thiên địa cưỡng chế tiến hành cốt truyện.” 2333 thật đau nói, “Bây giờ tôi đã tiêu hao hết năng lượng để cứu cô, thiếu chút nữa tôi liền phải về trạm thu hồi rồi, má ơi, đúng là làm tôi sợ muốn chết.”

Con mẹ nó, tôi mới bị hù chết, đúng là Ninh Thư nghĩ mà sợ không thôi.

“Nếu nhiệm vụ này nguy hiểm như vậy, sao cậu còn để tôi tiến hành nhiệm vụ?” Ninh Thư hỏi 2333.

“Tôi cũng không phải rất hiểu biết độ nguy hiểm của nhiệm vụ này, dù sao người ta chỉ mới ở vị trí thực tập, về sau người ta sẽ học tập nhiều hơn mà, làm một hệ thống quân đủ tư cách.” 2333 thề.

Ninh Thư: ...

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phản Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 194: Thịt vắn: Nữ chủ khổ quá chịu không nổi (Hoàn)

Edit: Akito

Hệ thống cảm giác được Ninh Thư cực kỳ khó chịu, chỉ có thể nói: “Cô như này cũng coi như là trong họa có phúc không phải sao, cô ở đó hấp thu một ít chi khí hỗn độn, đó là một vị diện chứa vật chất quý giá nhất, chi khí hỗn độn có thể hình thành vị diện, hình thành nên thế giới, hiện giờ linh hồn cô rất cứng cõi.”

“Chỉ có tôi nè, năng lượng của tôi đã không còn, tôi không được thứ gì, tôi quá oan uổng a.” Thanh âm 2333 mang theo tiếng nước nỏ, hít khí như đang khóc vậy, không ngừng hít nước mũi.

Ninh Thư há miệng thở dốc, cuối cùng an ủi nói: “Không sao đâu, năng lượng cậu cần về sau tôi tìm giúp cậu.”

“Ninh Thư, cô thật tốt.” 2333 lập tức cao hứng nói.

Ninh Thư: ...

“Nhìn xem lần này có bao nhiêu tích phân?” Ninh Thư vô lực nói.

“Được thôi.”

Trước mặt Ninh Thư xuất hiện tư liệu của mình.

Số hiệu: 2333

Tên họ: Ninh Thư

Tuổi: 27

Điểm kinh nghiệm EXP: 50000

Giá trị Linh hồn: 200

Điểm Sinh mệnh: 50

Giá trị trí tuệ: 80+5

Giá trị Mị lực: 1+2

Giá trị May mắn: 31+3

Tinh thần lực: 120

Giá trị vũ lực: 10

Tư chất: 26

Công đức: 2

Kỹ năng: Kỹ năng bắn súng vòng năm, Kỹ năng solo cận bã, Tuyệt Thế Võ Công nhập môn cận bã.

Danh hiệu Vinh dự: Chiến thần nương nương.

Hoàn thành 100% nhiệm vụ, đạt được 20 điểm thuộc tính.

Ninh Thư nhìn tích phân lần này cư nhiên có 5 vạn, quả nhiên là cầu phú quý trong nguy hiểm, hơn nữa trước kia giá trị linh hồn chỉ có 60, bây giờ biến thành 200, làm cho Ninh Thư rất hưng phấn.

Linh hồn chính là căn bản a.

2333 nói với Ninh Thư: “Đây mới chỉ là tích phân của nhiệm vụ, Mộc Yên La còn cho cô linh hồn nữa.”

Tức khắc Ninh Thư có loại cảm giác phát tài rồi.

Trong không gian thân ảnh Mộc Yên La dần dần hiện ra, nhìn thấy khuôn mặt Mộc Yên La, đột nhiên Ninh Thư cảm thấy rất quen thuộc a, dù sao đội khuôn mặt này đã lâu.

Mộc Yên La nhìn thấy Ninh Thư, trên mặt lộ ra nụ cười, ông ẹo vòng eo đi đến trước mặt Ninh Thư, bắt lấy tay Ninh Thư, hô: “Tỷ tỷ, đa tạ tỷ.”

Ninh Thư ha hả một tiếng không nói gì, ánh mắt đang dò xét trên mặt Mộc Yên La, trong lòng nghĩ có phải Mộc Yên La muốn lừa một nhiệm vụ giả đến thế giới kia thể thân năng hay không?

Nhưng về mặt Mộc Yên La rõ ràng rất cao hứng, ánh mắt thanh tịnh, tựa hồ là niềm vui phát ra từ đáy lòng, trong ánh mắt đều là cảm kích dành cho Ninh Thư.

“Trước đó sau khi tỷ tỷ nhận nhiệm vụ, trong lòng Yên La cũng đã hối hận, cảm thấy mình hại tỷ tỷ, thật không ngờ tỷ tỷ có thể thay Yên La thay đổi vận mệnh, Yên La có thể một lần nữa đầu thai, cuộc đời không bị lặp lại, tỷ tỷ đa tạ tỷ.”

Ninh Thư nhàn nhạt nói: “Không có việc gì, đây là ta nên làm, ta đã nhận thì phải hoàn thành nhiệm vụ.”

Mộc Yên La đột nhiên ôm lấy Ninh Thư, sau đó oa oa khóc lớn, Ninh Thư không biết nên nói gì, cảm thấy Mộc Yên La sống cũng không dễ dàng, đối mặt nhiều nam nhân tâm thần như thế, gặp được những nam nhân đó đều sẽ thương tâm thương thân.

Ninh Thư vỗ vỗ lưng Mộc Yên La, nói: “Không sao nữa rồi, đừng khóc.”

Mộc Yên La buông Ninh Thư ra, lau nước mắt, nói với Ninh Thư: “Đa tạ.”

“Dựa theo khế ước, linh hồn lực của muội đều cho tỷ.” Ngược lại Mộc Yên La một chút cũng không tiếc linh hồn lực của mình, trên mặt mang theo thần sắc được giải thoát.

Mộc Yên La vừa dứt lời, linh hồn liền bắt đầu trở nên âm trầm, cuối cùng cơ hồ đều trở nên trong suốt, linh hồn đơn bạc khó thấy, Mộc Yên La cười nói

với Ninh Thư: “Hắn là muối sẽ đi đầu thai, tỷ tỷ, Yên La chúc phúc tỷ.”

Theo lý thuyết linh hồn lực của Mộc Yên La cũng không yếu, hoàn toàn có thể trở thành nhiệm vụ giả, Ninh Thư hỏi Mộc Yên La: “Vì sao không trở thành nhiệm vụ giả, miễn đi nỗi khổ luân hồi.”

Mộc Yên La lắc đầu, “Muối không muốn sống cuộc sống như vậy, hơn nữa người khác cũng nói tính cách muối không thể trở thành nhiệm vụ giả, Yên La muốn một lần nữa bắt đầu.”

Ninh Thư cảm thấy mình suy nghĩ nhiều, lấy tâm tư của Mộc Yên La nơi nào có thể nghĩ đến tìm người thế mình ở thế giới luân hồi kia chứ, Mộc Yên La là một người lương thiện chân chính.

Sau khi Mộc Yên La đi, 2333 nói với Ninh Thư: “Linh hồn lực của Mộc Yên La không yếu, linh hồn của cô cường đại hơn phía trước nhiều rồi.”

Đột nhiên Ninh Thư hỏi 2333: “Mỗi người muốn nghịch tập đều phải dâng ra linh hồn của mình để nghịch tập sao?”

“Cũng không nhất định phải là linh hồn, cũng có thể là bảo vật gì đó.” 2333 nói.

Ninh Thư thờ dãi một hơi nói: “Vốn dĩ chính là pháo hôi, còn phải dâng ra linh hồn của mình mới có thể nghịch tập, pháo hôi thật sự là quá khổ.”

“Cho nên mới có sự tồn tại của cô, vận mệnh mỗi người không giống nhau, muốn lấy được thứ này thì phải trả giá thứ khác, đây là trao đổi đồng giá, ít nhất bọn họ còn có cơ hội nghịch tập cho cuộc đời mình không phải sao, trời cao là công bằng, đối mỗi người đều lưu lại một con đường sống.”

Công bằng cái rắm

Ninh Thư lại hỏi: “Mộc Yên La biến mất, thế giới kia sẽ như thế nào?”

2333 nói: “Pháp tắc thế giới kia sẽ tự động chữa trị, kiểu cốt truyện một lần lại một lần lặp lại này là hiện tượng pháp tắc hỗn loạn, không có cốt truyện mới sinh ra, vạn vật đều biến hóa, nhưng thế giới này lại trì trệ không tiến, đã không có Mộc Yên La, thế giới sẽ hợp thành pháp tắc mới, sẽ có cốt truyện mới xuất hiện.”

Ninh Thư nga lên một tiếng.

“Ninh Thư, 20 điểm thuộc tính được thưởng trong nhiệm vụ lần này, cô thêm vào đâu?” 2333 làm hết phận sự dò hỏi Ninh Thư.

Ninh Thư nghĩ nghĩ, “Tôi cảm thấy vận khí của mình rất xui, thêm nhiều hơn trên giá trị may mắn, sau đó vũ lực rất quan trọng, chỉ số thông minh không thể thiếu, vậy thêm lên ba hạng mục này đi.”

“Vì sao không thêm chút trên giá trị mị lực vậy?” 2333 hỏi, “Mị lực rất có lực sát thương.”

“Còn không bằng trực tiếp thêm nhiều hơn vào giá trị vũ lực, tôi lại không phải đi làm nữ chính, muốn nhiều mị lực như thế làm gì, lấy lực đâm đá là tiện nhất.” Cô không thích chơi thế giới tình cảm, quá phiền toái.”

2333: “Cô còn là con gái sao?”

Sau đó giao diện thuộc tính của Ninh Thư phát sinh biến hóa.

Số hiệu: 2333

Đăng cấp: cấp 2 (tay mơ)

Tên họ: Ninh Thư

Tuổi: 27

Điểm kinh nghiệm EXP: 50000

Giá trị Linh hồn: 200+100

Điểm Sinh mệnh: 50

Giá trị trí tuệ: 85+5

Giá trị Mị lực: 3

Giá trị May mắn: 34+10

Tinh thần lực: 120

Giá trị vũ lực: 10+5

Tư chất: 26

Công đức: 2

Kỹ năng: Kỹ năng bắn súng vòng năm, Kỹ năng solo cận bã, Tuyệt Thế Võ Công nhập môn cận bã.

Danh hiệu Vinh dự: Chiến thần nương nương.

Ninh Thư hung hăng thêm 10 điểm vào giá trị may mắn, sau đó ở giá trị trí tuệ và vũ lực mỗi cái thêm 5 điểm.

“Trước không cần tiến hành nhiệm vụ, tôi nghỉ ngơi một lát, nhiệm vụ này thật sự quá bức mình.” Ninh Thư chưa từng mệt mỏi như này, một kẻ bệnh thần kinh đã khiến người ta chịu không nổi rồi, huống chi còn là nhiều kẻ bệnh thần kinh như vậy.

Lại còn thiếu chút nữa không trở về được nữa.

“Có bí tịch tu luyện linh hồn không, tôi mua một quyển.” Ninh Thư nói với 2333, nếu có bí tịch tu luyện linh hồn thì tốt rồi, dựa vào phương pháp tu luyện cấp thấp này, linh hồn không có cách nào lớn mạnh được.

“Cấp bậc cô quá thấp, không thể mở ra thương thành.” 2333 cự tuyệt Ninh Thư, bỗng nhiên nói: “Đúng rồi, lần trước cô còn nợ tôi tiền xuân được, tôi còn chưa có khấu trừ tích phân của cô.”

Ninh Thư: → _ →

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 195: Ngoại truyện: Giai nhân đã qua đời

Edit: Akito

Trong dãy núi mệnh mông xanh biếc, bên cạnh một hồ nước, dựng thẳng một khối bia mộ, cỏ dại bên trên phần mộ đã mọc đầy xanh um tươi tốt.

Một nữ tử ăn mặc như phu nhân, đi cùng còn có nam tử áo đen xách theo hộp com, đến bên cạnh bia mộ, buông hộp com xuống, mang sang để cúng, nữ tử vừa nhỏ cỏ trên mộ, vừa khóc hô: “Tiểu thư, tiểu thư đáng thương của nô tỳ, người không nên chết như thế này, nô tỳ vẫn cảm thấy tiểu thư chưa có chết, người không nên chết như thế này.”

Làm thế nào Nguyệt Lan cũng không tin một người đầy sức sống chỉ như vậy đã chết, chỉ ngã một cái liền chết, Nguyệt Lan không quên được những người có mặt ở đó, đều vẽ mặt kinh ngạc, kiểu kinh ngạc này giống như vốn là gia hỏa để lại tai họa ngàn năm, đột nhiên liền chết như vậy.

Loại cảm giác này quá không chân thật.

Ám vệ ca ca mặt chữ điền khuyên giải an ủi Nguyệt Lan, “Nàng đừng khóc nữa, tiểu thư nhìn thấy nàng như này cũng sẽ thương tâm.”

Nguyệt Lan lau nước mắt, khó chịu nói với ám vệ: “Ta cứ khóc thì thế nào, ta khóc cho tiểu thư nhà ta có làm sao, chẳng lẽ người còn không cho phép ta khóc thay tiểu thư nhà ta, ta biết người phụng mệnh lão gia bảo hộ tiểu thư, đối tiểu thư không có bao sâu tình cảm, nhưng ta là người lớn lên cùng tiểu thư, chẳng lẽ ta không thể khóc sao?”

Mặt ám vệ ca ca càng vuông, yên lặng lui về phía sau hai bước không nói lời nào chỉ nhìn Nguyệt Lan gào khóc, cuối cùng nhìn không được còn nói thêm: “Đừng khóc, bây giờ nàng đang mang thai đấy.”

Nguyệt Lan khóc đến phát nấc, sụt sịt nước mũi, nói với nắm mồ: “Tiểu thư, như ý người, nô tỳ và ám vệ cư nhiên ở bên nhau, mặt hán vuông như vậy, nếu hài tử sinh ra cũng là một khuôn mặt chữ điền thì làm sao bây giờ, nếu là nam hài tử thì còn tốt, nếu là nữ hài tử, nô tỳ nên làm gì bây giờ a, tiểu thư, nô tỳ quá đáng thương.”

Ám vệ: ...

“Có người lại đây, nàng trước đừng khóc.” Ám vệ nói với Nguyệt Lan, che trước mặt nàng, rút kiếm cảnh giác nhìn người tới.

Người đến là củ cải nhỏ Hứa Ngọc, trong tay cầm theo đồ cúng, phía sau còn có thần y một thân bạch y.

“Nguyệt Lan tỷ tỷ.” Củ cải nhỏ Hứa Ngọc gọi Nguyệt Lan, Nguyệt Lan cười với Hứa Ngọc, “Đa tạ đệ còn nhớ rõ ngày giỗ tiểu thư.”

“Tỷ ấy là sư tỷ của đệ, là người đệ thân nhất, đệ đương nhiên nhớ rõ.” Hứa Ngọc bày đồ cúng ra.

Nguyệt Lan nhìn thoáng qua thần y, sắc mặt của hắn lạnh nhạt, cả người đều lộ sự lạnh lẽo, khiến người ta khó có thể thân cận, vốn Nguyệt Lan muốn hàn huyên hai câu, sau cùng vẫn từ bỏ nói chuyện với hắn.

Thần y khom lưng cắm hai nén hương, híp mắt nhìn bìa mộ.

“Nữ nhân này đã chết cũng còn người nhớ thương nhỉ.” Cung Vô Mị đứng trên ngọn cây, ở trên cao nhìn xuống bên này, ánh mắt vẫn luôn nhìn thần y, “Đồ đệ ngươi hại bản tôn thành như vậy, ngươi phải giải độc cho bản tôn.”

“Xi, tiểu thư nhà ta làm gì ngươi, ngươi một nam tử hán nói bị tiểu thư nhà ta hại, tiểu thư nhà ta chân yếu tay mềm, sao có thể làm hại ngươi, ngươi có thể chú ý mặt mũi chút không?” Nguyệt Lan hướng Cung Vô Mị xì một tiếng khinh miệt.

Đôi mắt hoa đào của Cung Vô Mị quét qua Nguyệt Lan, tức khắc thần kinh ám vệ căng chặt, che Nguyệt Lan phía sau lưng mình, nói với Nguyệt Lan: “Nàng chọc tức hắn, nàng thật sự muốn đi bồi tiểu thư nhà nàng?”

Cung Vô Mị nhìn thần y, “Nếu như ngươi không chịu giải độc cho bản tôn, bản tôn liền đào mộ nữ nhân này lên, phơi khô quất xác.”

Thần y nghe thấy lời này, sắc mặt nhàn nhạt, một chút biểu tình cũng không có, gật đầu, “Vậy giải độc đi.” Thần y nói xong liền xoay người rời đi.

Cung Vô Mị cười nhạo một tiếng, đi theo thần y.

Hứa Ngọc móc ra một ít thuốc viên đưa Nguyệt Lan, nói: “Nguyệt Lan tỷ tỷ, những thứ này đều là thuốc dưỡng thai, mỗi ngày tỷ uống một viên rất tốt cho cơ thể.”

“Đa tạ.” Nguyệt Lan nhận lấy thuốc viên, sau đó ngơ ngác nhìn bìa mộ, mặt trên viết tên Mộc Yên La.

“Chúng ta đi thôi.” Nguyệt Lan nhàn nhạt nói, xoay người rời đi, ám vệ đi theo bên cạnh Nguyệt Lan, gió nhẹ làm giọng nói hai người bay xa.

“Ta sẽ không báo thù cho tiểu thư, ta chỉ nghĩ dựa theo ý của tiểu thư, an ổn sinh hoạt.”

“Nguyệt Lan, nàng yên tâm, ta sẽ bảo hộ nàng và hài tử thật tốt.”

“Vì sao mặt ngươi lớn lên vuông như vậy?”

“Trời sinh vậy.”

“Tiểu thư nói mặt của ngươi là đặc biệt.”

...

Thiên hạ cơ hồ bỗng chốc liên loạn cả lên, Cung Vô Mị và Yên Nam Trúc tranh đấu nhau, Cung Vô Mị một lần nữa thành lập Ma giáo, Yên Nam Trúc xem diệt trừ Ma giáo là nhiệm vụ cả đời của mình, giang hồ chém giết tùy lúc đều có thể thấy được, trận chiến chính tà có vẻ rất kịch liệt.

Đội ngũ của Ôn Như Hòa càng thêm lớn mạnh, đi đến đâu cũng sẽ nhắc lên gió tanh mưa máu, trong miệng Ôn Như Hòa chính là giết tham quan, ác bá và gian thương.

Gây ra rối loạn nghiêm trọng, thậm chí ảnh hưởng tới cả sự yên ổn của quốc gia, triều đình phái Tư Đồ Kinh Vũ đi tiêu diệt, Tư Đồ Kinh Vũ và Ôn Như Hòa đối đầu nhau.

Chiến loạn lan tới rất nhiều nơi, thậm chí có nơi nhân cơ hội khởi nghĩa, bạo dân trực tiếp xông vào phủ quan, xông vào nhà phú hào.

Tề Sanh chết ở trong tay bạo dân, hắn là kẻ duy nhất không có sức chiến đấu trong bảy, cũng là kẻ chết trước, lúc Tề Sanh chết, thiên địa dường như đã ảm đạm một chút.

Nhiếp chính vương Lạc Quân Diễm thừa dịp quốc gia náo động trực tiếp tạo phản, nhưng thất bại, hoàng đế trực tiếp chém chết Lạc Quân Diễm, hoàng đế kiêng kỵ tên Nhiếp chính vương này đã lâu, giờ lại chui đầu vô lưới, đúng lúc.

Tư Đồ Kinh Vũ vẫn còn ở chiến trường biết được tin này, trực tiếp phun ra một búng máu, ngay người bị Ôn Như Hòa thọc chết, đội ngũ của Ôn Như Hòa càng lớn mạnh hơn, thậm chí có thể đối kháng một hai với quân đội triều đình.

Thế nhưng Ôn Như Hòa lại bị thủ hạ của mình giết, tựa như lúc trước hắn giết thủ lĩnh cường đạo vậy, Ôn Như Hòa bị thủ hạ đã tâm bưng bưng giết chết.

Toàn bộ thiên địa như được đại tẩy rửa, đem người chứa đại vận khí trước đó đều lau sạch.

Toàn bộ thiên địa đều rơi vào trạng thái hỗn loạn, bạo loạn, lòng người nóng nảy.

Thần y đứng trước nhà trúc, Hứa Ngọc nói với thần y: “Sur phụ, con muốn ra ngoài hành y.”

“Đi đi.” Thần y dậm mực nói, ngửa đầu nhìn không trung xám xịt, nhàn nhạt nói: “Cẩn thận một chút, bên ngoài lòng người khó đoán, con một đứa bé phải cẩn thận.”

“Sur phụ, người thật sự để con đi một mình, bây giờ con chỉ là tiểu hài tử mà thôi, con là muốn sur phụ đi cùng với con, con cũng dễ chiều cố sur phụ hơn.” Hứa Ngọc nói.

Thần y lạnh lùng nói: “Không cần, lúc này sur phụ con không thích hợp đi ra ngoài, y giả không tự y, thân thể ta kéo không được bao lâu nữa.”

“Sur phụ.” Hứa Ngọc nhìn thần y, “Con không ra ngoài nữa, con muốn ở lại với sur phụ.”

Thần y dậm mực nhìn thoáng qua Hứa Ngọc, sắc mặt hần tái nhợt đến đáng sợ, không có chút máu, trắng bệch trong suốt, thậm chí có thể nhìn thấy mạch máu nơi thái dương chậm rãi lưu động.

“Sur phụ.” Hứa Ngọc khóc nức nở kêu, “Sur phụ, người sẽ không sao đâu.”

“Sống chết có số, thiên cơ biến hóa thất thường.” Thần y dậm mực nói, quay người đi vào trong nhà, khóe mắt trông thấy một nữ tử đang tuổi thảo được, hướng hần gọi: “Sur phụ.”

Hết Quyển 5.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 196: Vườn trường kinh hoàng (1)

Edit: Akito

Ninh Thư cảm thấy rất mệt, kiểu mệt mỏi này là từ linh hồn lực phát ra, trực tiếp nằm xuống ngủ, trước không quan tâm cứ ngủ một giấc đã.

Không biết ngủ bao lâu, khi tỉnh lại Ninh Thư cảm thấy tinh thần sáng khoái hẳn, duỗi lưng, hỏi: “2333 hệ thống quân, cậu đâu rồi?”

“Ở đây.” 2333 hỏi, “Bây giờ muốn làm nhiệm vụ sao?”

Ninh Thư gật đầu, “Nhiệm vụ lần này đừng quá phức tạp, nhẹ nhàng đơn giản một chút.”

“Được thôi, tôi nhất định sẽ chọn cho cô một nhiệm vụ đơn giản.” 2333 nói nhẹ nhàng.

“Đúng rồi, lần trước nhiệm vụ của Mộc Yên La không phải là một nhiệm vụ đặc biệt sao? Tôi được đánh giá thế nào?” Ninh Thư hỏi.

2333 hỏi: “Bây giờ muốn tiến vào thế giới nhiệm vụ sao?”

“Tôi hỏi cậu đánh giá nhiệm vụ của tôi, không phải nói để trở thành người chơi chính thức đều có một nhiệm vụ đặc biệt, giám định phong cách làm việc của người chơi sao? Tôi được đánh giá thế nào?” Ninh Thư rất bất mãn khi 2333 lảng sang chuyện khác.

2333 tạm dừng một lát, nói: “Cô thật sự muốn xem sao?”

“Không thể xem sao?” Ninh Thư hỏi lại.

“Có thể xem, nhưng đánh giá của cô thật sự rất kém, oa...” Hệ thống quân lệ chảy đầy mặt, “Tại sao tôi lại theo cô một người như vậy, không có tiền đồ a.”

Ninh thư: →_→

Thật sự kém như thế sao? Tốt xấu gì cũng hoàn thành nhiệm vụ mà.

“Cho xem đánh giá.” Ninh Thư hỏi 2333.

“Cô nghe nè, người chơi số hiệu 2333, hệ thống đầu não 2333, kết quả giám định nhiệm vụ đặc biệt: Phong cách làm việc cực kỳ đáng khinh, không có trình tự.”

“Chỉ như vậy, chỉ có mấy chữ như thế?” Ninh Thư hỏi.

Thanh âm 2333 có hơi tan vỡ, “Tôi cho rằng sẽ là suy nghĩ tình tế các kiểu gì đó, tại sao lại có đánh giá như này, không có tiền đồ mà.”

Ninh Thư: ...

Quản phong cách làm việc gì đó làm gì, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là được rồi, chỉ cần không vi phạm nguyên tắc của mình, bất luận cách thức gì đều được hết.

Ninh Thư cũng không phải rất đề ý cái đánh giá này, hỏi 2333: “Chọn nhiệm vụ xong chưa, tôi nên đi làm nhiệm vụ rồi.”

“Được rồi, lần này tôi chọn một nhiệm vụ cực kỳ đơn giản, cô nghỉ ngơi cho tốt một chút.” 2333 ngoan ngoãn nói.

Ninh Thư ‘ừ’ một tiếng, ngay sau đó liền cảm thấy choáng váng, nhưng nhắm mắt lại khôi phục lại, nguyên nhân phỏng chừng là vì linh hồn trở nên mạnh mẽ hơn.

Ninh Thư mở to mắt, chung quanh rất tối, đốt hai cây nến, Ninh Thư nhìn thấy ngồi đối diện mình là một cô gái, ngồi bên cạnh là hai cô gái nữa, hình thành tứ giác, mặt ba cô gái dưới ánh nến tối tăm lộ ra trắng đen không rõ, trên mặt đều mang theo khăn trang và sợ hãi.

Không khí khủng bố này, trong lòng Ninh Thư tức thì có cảm giác không tốt.

Cửa sổ mở ra, tấm màn bị gió thổi phấp phật vang lên, Ninh Thư cảm giác trong tay mình cầm đồ vật giống như bút, hơn nữa tay bị một ngoại lực túm lấy về vòng, Ninh Thư cúi đầu liền thấy, trên bàn bày một tờ giấy trắng, trên tờ giấy trắng viết hai chữ đơn giản, là có hay không, đầu bút chì ở trên tờ giấy vẽ vòng tròn.

Con mẹ nó, mấy đứa ranh con này, cư nhiên chơi trò này.

Ninh Thư muốn thu tay về, nhưng tay dường như không nghe theo sai khiến của mình, tốc độ vẽ vòng càng lúc càng nhanh, giọng nói của cô gái ngồi đối diện Ninh Thư run rẩy, kích động xen lẫn sợ hãi, “Bút tiên đến rồi, thật sự có bút tiên.”

Ninh Thư:?!!

Cửa sổ bị gió thổi qua lại đập, phát ra âm thanh chấn động mãnh liệt, ngay sau đó Ninh Thư liền cảm giác được một cỗ hơi thở âm lãnh đến gần, làm cho tóc gáy Ninh Thư đều dựng lên, ngay cả hít thở cũng khó khăn, giống như bị người ấn vào trong nước vậy, cái loại cảm giác ẩm ướt dính dính này khiến Ninh Thư rất khó chịu.

Thậm chí Ninh Thư cũng không dám nhìn quanh bốn phía, sợ thấy thứ dọa vỡ tim gì đó, Ninh Thư có thể cảm giác được, trong phòng này xuất hiện một thứ khác, không biết có phải bút tiên gì đó hay không.

Ninh Thư ‘ừng ực’ một tiếng nuốt một ngụm nước bọt, máu toàn thân dường như đều đọng lại, đây là nhiệm vụ 2333 nói đơn giản, còn bảo cô nghỉ ngơi cho tốt, con mẹ nó, kích thích như vậy, adrenalin* chuyển động bão táp, kêu nhiệm vụ đơn giản.

*Adrenalin: Khi đối mặt với nguy hiểm, đa số động vật có một cơ chế phòng vệ tự nhiên. Trong tình huống bị đe dọa hay căng thẳng, cơ thể tiết ra hormone adrenaline hay epinephrine. Còn có cách gọi khác mà anh em hay dùng là "máu điên". Nó sẽ kích hoạt tất cả các cơ chế và bản năng sinh tồn của động vật. Nó đưa cơ thể vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu (Nguồn: Hội những người mê võ thuật).

Ninh Thư cảm giác được dường như thứ này đang đứng ở bên cạnh mình, thậm chí có thể cảm giác được có thứ gì đó nhỏ tí tách trên người, làm Ninh Thư sợ tới mức thiếu chút nữa trợn trắng mắt, sau đó loại cảm giác này giảm bớt một ít, đoán chừng thứ này đã tạm thời rời khỏi bên cạnh cô.

Ninh Thư quá muốn khóc.

Cô gái đối diện Ninh Thư dẫn đầu hỏi: “Bút tiên bút tiên xin người nói cho con biết, con và Thanh Viễn có tương lai hay không, tương lai chúng con có ở bên nhau không?”

Ngồi bút vẽ vòng ngừng lại một lát, cuối cùng dừng trên chữ có, trên mặt cô gái hỏi chuyện tức khắc lộ ra nụ cười, mặt còn đỏ ửng, dưới ánh nến tối tăm chiếu rọi, có vẻ đặc biệt quý dị.

Có một người làm mẫu trước, cô gái bên trái Ninh Thư lập tức hỏi: “Bút tiên bút tiên xin người nói cho con biết, sau này con có trở thành đại minh tinh không?”

Ngồi bút chuyển động, cuối cùng ngừng ở trên chữ có, cô gái tức khắc vui vẻ ra mặt.

Sau khi hai cô gái hỏi xong, Ninh Thư cảm thấy hàn ý trong phòng lại tăng thêm, cả người cũng nổi da gà, nhưng thấy mấy cô gái kia đều không có cảm giác gì, Ninh Thư hoài nghi là vì linh hồn lực của mình được tăng cường, cảm giác trở nên nhạy bén hơn.

Lúc này Ninh Thư tình nguyện mình không có cảm giác nhạy bén như thế.

“Bút tiên bút tiên, xin người nói cho con biết, người con thích có thích con không?” Cô gái bên phải hỏi, nhìn bút mang theo mong chờ.

Ngồi bút chuyển động, cuối cùng ngừng ở trên chữ không, trên mặt cô gái tức khắc lộ ra thần sắc suy sút, ánh mắt nhìn cô gái hỏi đầu tiên mang theo ghen ghét cực hạn.

Ba cô gái đã hỏi xong, chỉ còn lại Ninh Thụ chưa hỏi gì, ba cô gái đều nhìn Ninh Thụ, Ninh Thụ cảm giác một cổ hơi thở âm lãnh nhích lại gần mình, thật giống như đang đứng bên cạnh, nhìn mình, cái loại cảm giác ẩm ướt dính dính kia lại tới nữa.

Căn bản Ninh Thụ không biết nên hỏi gì, hiện tại cô cái gì cũng không biết, trong đầu cũng không có cốt truyện.

Ninh Thụ cũng biết mình phải hỏi, bằng không bút tiên gì đó này sẽ không đi, Ninh Thụ hắng giọng, nói: “Bút tiên bút tiên xin người nói cho con biết, về sau con có kiếm được nhiều tiền không?”

Ninh Thụ chỉ là tùy tiện nói.

Cuối cùng ngồi bút ngừng ở trên chữ có, trong lòng Ninh Thụ không có bất luận tâm tình cao hứng gì.

“Bút tiên bút tiên, hôm nay đến đây thôi, thỉnh người đi thông thả.” Cô gái đối diện Ninh Thụ trình trọng nói.

Ngồi bút đang chuyển động tức thì không động nữa, Ninh Thụ động tay, muốn dùng bút, nhưng cây bút như bị thứ gì đó cố định lại, làm thế nào cũng không nhúc nhích được.

Trông thấy loại tình huống này, mặt ba cô gái kia đều luống cuống, cô gái đối diện Ninh Thụ trên trán cũng nhỏ mồ hôi lạnh, vội vàng nói: “Bút tiên bút tiên thỉnh người đi thông thả, thỉnh người đi thông thả...”

Nhưng ngồi bút vẫn không động như cũ.

Gió thổi càng thêm lớn, cửa sổ ‘bang bang bang’ rung động, ngọn nến cũng bị thổi tắt, trong phòng một mảnh đen kịt, như bị bao phủ trong nước mực đen đậm đặc

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 197: Vườn trường kinh hoàng (2)

Edit: Akito

Trong phòng im ắng, chỉ có thể nghe thấy tiếng hít thở đều đều của nhau, tựa như bốn người đều đang bị bóp cổ, thét chói tai cũng không kêu được.

Mồ hôi lạnh sau lưng Ninh Thụ làm ướt quần áo, cảm giác từng luồng hơi thở lạnh lẽo tản ra trên lỗ chân lông.

Ninh Thụ lên tiếng nói: “Bút tiên bút tiên, thỉnh người đi, thỉnh người đi, thỉnh người đi...”

Cô gái đối diện Ninh Thụ cũng phản ứng lại, “Bút tiên thỉnh người đi, buổi tối ngày mai lại tiếp tục, hôm nay thỉnh người đi.”

Trong lòng Ninh Thụ có loại cảm giác không tốt.

Không biết qua bao lâu, Ninh Thụ cảm giác tay mình chợt nhẹ, tay buông lỏng bút, toàn thân đổ rất nhiều mồ hôi.

“Cạch” một tiếng, đèn được mở lên, Ninh Thụ cảm thấy rất chói mắt, dùng tay che lại đôi mắt, hơn nửa ngày mới thích ứng được ánh sáng mãnh liệt, nhưng lại làm lòng người rất an tâm.

Tối tăm luôn quỷ quyệt, âm trầm.

Bật đèn chính là cô gái ngồi đối diện Ninh Thụ, cô ấy lớn lên rất xinh đẹp, đôi mắt đặc biệt linh động, giờ phút này ánh mắt mang theo kinh sợ chưa tan, nhưng so với ba người nằm bò trên bàn, trạng thái của cô ấy là tốt nhất.

Trong lúc nhất thời ai cũng không nói chuyện, hiển nhiên là vừa mới sợ hãi, yên tĩnh đến mức thậm chí có thể nghe thấy tiếng tim đập kịch liệt của nhau.

Mọi người tĩnh lặng ngồi chỗ cũ, qua một hồi lâu, cô gái bật đèn nói: “Mọi người tắm rửa ngủ đi.”

Mấy cô gái đi tắm, sau đó bò lên trên giường mình, Ninh Thụ nằm ở trên giường, vuốt trái tim, dễ sợ, dọa ra bệnh tim rồi.

“Lâm Thiên Thiên, đừng tắt đèn, tôi sợ.” Cô gái ngủ phía dưới Ninh Thụ run rẩy nói.

“Tôi cũng sợ.” Cô gái còn lại cũng lên tiếng.

Cô gái kêu Lâm Thiện Thiện kia an ủi hai người, “Không sao đâu, bút tiên đi rồi.”

Ninh Thư co người trong chăn, trên người cảm thấy thật âm lạnh, như thể lục phủ ngũ tạng đều bị hàn khí xâm nhập.

Vì sao lại tìm đường chết như vậy a.

Một hồi lâu Ninh Thư cảm thấy cơ thể ấm hơn một chút, mới bắt đầu tiếp thu cốt truyện.

Nguyên chủ tên Trang Vũ Đồng, năm nay là sinh viên năm nhất, là một cô gái nông thôn, dựa vào thành tích ưu việt thi đậu đại học Z, hơn nữa còn được miễn nửa tiền học phí.

Nhưng ba người bạn cùng phòng với Trang Vũ Đồng đều là người thành phố, trò chuyện mỗi ngày toàn là đồ trang điểm và con trai, một bộ quần áo hàng hiệu bao nhiêu tiền, một cái túi xách bản giới hạn bao nhiêu tiền, Trang Vũ Đồng không chen vào được, hơn nữa ba người khác cũng theo bản năng bài xích Trang Vũ Đồng đáng vẻ quê mùa.

Trang Vũ Đồng tới đại học Z cũng không có bạn bè, cô đơn lẻ bóng, chỉ là trong lòng Trang Vũ Đồng vẫn rất muốn dung nhập tiểu tập thể này, nhưng lại không có cách nào.

Một ngày, thích đồ vật hiếm lạ cổ quái, còn gia nhập xã đoàn thần quái Lâm Thiện Thiện đề nghị chơi bút tiên trong phòng, hỏi bút tiên vấn đề, hoạt động lần này lại kêu Trang Vũ Đồng.

Trang Vũ Đồng đến từ nông thôn, đối với chuyện quỷ quái rất kính sợ, trước không nói dân quê mê tín, nông thôn phát sinh chuyện quỷ quái kỳ dị nhiều hơn so với thành phố, Trang Vũ Đồng khuyên ba người kia đừng chơi, dễ xảy ra chuyện.

Ba người liền nói Trang Vũ Đồng nhất gan, không chơi thì thôi, về sau không xem như một thành viên trong phòng ngủ, Trang Vũ Đồng không có cách nào, chỉ có thể căng da đầu chơi, rốt cuộc bị bài xích cảm giác cực kỳ không tốt, nhìn thấy cô đến, liền lập tức ngừng nói chuyện với nhau, giấu đồ đạc thật kỹ, như thể cô là kẻ ăn trộm vậy, Trang Vũ Đồng muốn hòa nhập vào tiểu tập thể này, cho dù không thể hòa hợp, nhưng không bị bài xích cũng tốt rồi.

Sau đó liền phát sinh sự kiện bút tiên vừa này, nhưng theo sau đó chuyện quái dị đã xảy ra, trong phòng ngủ xảy ra rất nhiều chuyện quái dị, buổi tối trước khi ngủ cửa sổ luôn có quỷ ảnh, còn có một vài âm thanh kỳ quái vang lên, vòi nước chảy ra máu loãng.

Đã thế chỉ có bốn người bọn họ nghe thấy mấy âm thanh này, hơn nữa mỗi người đều rất xui xẻo, xảy ra đủ chuyện, thẳng đến có một ngày, muốn làm đại minh tinh Chương Vũ Yên nhảy xuống từ cửa sổ phòng ngủ, triệt để kíp nổ không khí sợ hãi trong phòng.

Một cô gái khác là Tô Mạn Ngọc chỉ trích Lâm Thiện Thiện, nói Chương Vũ Yên chết nguyên nhân là bởi vì chơi bút tiên, đưa lệ quỷ tới, làm Chương Vũ Yên xảy ra chuyện.

Đã xảy ra chuyện như vậy, Lâm Thiện Thiện áp lực tâm lý rất lớn, liền oán giận với bạn trai Quý Thanh Viễn của mình, trong nhà Quý Thanh Viễn có tiền, nghe thấy bạn gái xảy ra chuyện như vậy, liền nói với Lâm Thiện Thiện đi tìm đạo sĩ đạo hạnh cao thâm tới bắt quỷ.

Còn chưa tìm được đạo sĩ tới, Tô Mạn Ngọc đã xảy ra chuyện, bị chậu hoa rơi từ trên cao xuống đập trúng, nghe nói nằm bất tỉnh nhân sự ở bệnh viện, vẫn chưa tỉnh lại.

Nguyên chủ Trang Vũ Đồng rất sợ hãi, cô ấy cảm thấy rõ đây thứ quỷ quái gì đó đang tác quái, rất có khả năng chính là bút tiên kia, Trang Vũ Đồng muốn về quê một chuyến, tìm bà đồng trong thôn, nhưng ở thời điểm quyết định trở về, cô ấy rơi xuống hồ nhân tạo của trường đại học, chết rồi.

Về sau Lâm Thiện Thiện và Quý Thanh Viễn tìm đạo sĩ tới, tóm được lệ quỷ tác quái này.

Lâm Thiện Thiện nhìn thấy ba người bạn của mình gặp chuyện không may, trong lòng cảm thán vận mệnh vô thường, sinh mạng mỏng manh, quyết định càng thêm quý trọng tình cảm giữa mình và bạn trai Quý Thanh Viễn.

Ninh Thư: ...

Đậu xanh rau má, sống sót cuối cùng tuyệt đối là nữ chủ quân không sai, nữ chủ quân tìm đường chết, gặp nạn đều là pháo hôi, nói thật, chuyện này với Lâm Thiện Thiện có quan hệ rất lớn, chính mình tìm kiếm kích thích, lòng hiếu kỳ mãnh liệt, làm chuyện mạo hiểm như vậy, kết quả người vô tội đều chết, nữ chủ quân cảm thán hai tiếng là xong, sinh hoạt như cũ.

Trong lòng nguyên chủ rất không cam lòng, cô ấy vốn là con gái, có thể học đại học đã rất không dễ dàng, ba mẹ cô ấy thật vất vả tạo điều kiện để cô ấy trở thành một sinh viên, bị người trong thôn nói lời khó nghe, nói con gái là con nhà người ta, hàng lỗ vốn còn cho học đại học các kiểu.

Vốn dĩ hoàn cảnh trong nhà cũng không tốt, có thể đi học đã là đập nồi bán sắt rồi, cô ấy lại chết, chuyện này đối với hai người già là đã kích lớn cỡ nào, không biết trong thôn còn có thể truyền ra lời khó nghe hơn nào nữa không, chuyện này làm nửa đời sau của hai người già sống như thế nào.

Tâm nguyện của nguyên chủ: cô ấy muốn sống, không thể bị thôi học, sống sót học xong đại học, nhất định phải sống, phải sống...

Tâm nguyện của nguyên chủ có thể nói rất đơn giản, chính là ở lúc đi học còn sống, không bị lệ quỷ hại chết, vấn đề là người tham gia hoạt động bút tiên sẽ có chuyện, ngoại trừ nữ chủ, tuy rằng nữ chủ cũng sẽ bị thương, nhưng đều là một vài vết thương nhỏ, sẽ không trí mạng.

Ninh Thư ‘ai’ một tiếng, thở dài một hơi, đã nói là bạn đồng hành tốt đấy, nói là nhiệm vụ đơn giản sao, kết quả lọt vào thế giới ma quỷ, con mẹ nó a.

Trong lòng Ninh Thư gọi hệ thống quân, “2333 cậu chui ra đây ngay, cam đoan đánh chết cậu.”

“Ninh Thư đáng yêu ơi, làm sao vậy?” Thanh âm 2333 tung tăng như chim sẻ.

Giọng nói Ninh Thư cũng bay bổng theo, “Vì sao chọn cho tôi nhiệm vụ như này, không phải tôi đã nói muốn chọn một nhiệm vụ nhẹ nhàng một tí rồi sao?”

“Chẳng lẽ nhiệm vụ này không nhẹ nhàng sao?” 2333 nghi hoặc hỏi, “Cái gì cô cũng không cần làm, chỉ cần còn sống là được, không cần cô đi ngược tra nam, lại không cần đi đoạt nam chủ, còn không cần cô đi chém chém giết giết.”

Ninh Thư: Tao Fuck Your Mom.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phản Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 198: Vườn trường kinh hoàng (3)

Edit: Akito

Ninh Thư nghe 2333 nói chuyện nhẹ nhàng không thờ ơ, nói hết sức dễ dàng, như thể đúng là nhiệm vụ dễ dàng gì đó, đây là hệ thống rách nát gì.

Ninh Thư nói: “Tôi sợ.”

“Cô sợ gì?” 2333 rất ngạc nhiên.

Ninh Thư hít sâu một hơi, “Bà đây sợ quỷ.”

“Tại sao phải sợ, chẳng qua là linh hồn thể mà thôi, dưới cơ duyên xảo hợp có chút năng lực, lại nói không phải cô cũng là linh hồn thể sao?” 2333 cực kỳ bình tĩnh nói.

Ninh Thư: Địch, có loại cảm giác cặn lõi.

“Người dọa người còn dọa chết người đấy, huống chi là quỷ, là quỷ a con mẹ nó.” Ninh Thư gào thét trong lòng, “Cậu sẽ không hiểu được bản tính sợ quỷ của con người.”

2333 trầm mặc một lát, nói: “Đúng là không hiểu được, Ninh Thư cô yên tâm, không sao đâu.”

Ninh Thư: ...

Đậu móa cái thứ này có lẽ ở bên cạnh bạn, bạn lại không nhìn thấy, tùy lúc đều gặp nguy hiểm kéo bạn vào chỗ chết, loại cảm giác này thôi đừng nói nữa.

“Hệ thống quân 2333, thật ra cậu là hàng loại hai còn nát đi.” Ninh Thư nhàn nhạt nói, “Chỉ cậu như vậy, còn có thể trở thành đầu nào, cậu là nãi heo đi.”

“Nói vậy, tôi chính là thứ được khổng chế giả đại nhân tự mình thiết kế, sao có thể là hàng loại hai còn nát, tôi là tiên tiến nhất, từ từ, tôi vừa mới nói gì nhỉ?” 2333 lập tức ngậm miệng lại.

Ninh Thư tức khắc bắt được ba chữ kia, khổng chế giả, khổng chế giả gì, Ninh Thư hỏi: “Khổng chế giả là gì?”

“Cô nghe lầm, tôi không có nói gì hết.” 2333 vội vàng nói.

Ninh Thư lập tức phản bác, “Vừa rồi tôi rõ ràng đã nghe thấy, cậu nói cậu là được khổng chế giả tự tay thiết kế.”

2333: “Tôi không có.”

Ninh Thư: “Cậu có.”

Ninh Thư và 2333 cãi cọ một trận, 2333 không chịu nhả ra, thấy cái dạng này của 2333, Ninh Thư cũng đành thôi.

Nhưng một lát sau, Ninh Thư cứ nhiên quên mất vấn đề vừa mới thảo luận với 2333, hoàn toàn không có ấn tượng gì, cô chỉ nhớ rõ mình đang thảo luận với 2333, nhưng bây giờ đoạn ký ức đó đã không còn.

Là ai cắt bỏ ký ức của cô, cái này, cái này, ...

Ninh Thư vội vàng gọi 2333, hỏi: “Vừa nãy chúng ta đàm luận chuyện gì, có phải cậu cắt bỏ ký ức của tôi không hả?”

2333 lập tức nói: “Cô quá xem trọng tôi rồi, loại chuyện một giây xóa đi ký ức này tôi không làm được, nếu không nhớ rõ thì thôi, có một số việc cô không nên biết, quên rồi thì quên luôn đi.”

Ninh Thư: Con mẹ nó!

Nhưng cảm giác này rất kinh hãi có được không, cảm giác gì cũng không có đã bị người ta cắt bỏ ký ức.

Ninh Thư cảm thấy mình xui xẻo nhất chính là gặp được cái hệ thống 2333 này, quả thực chính là đau thương mà cuộc đời không thể thừa nhận.

Cả đêm lẫn qua lộn lại trên giường không ngủ được, sáng sớm hôm sau lúc thức dậy, tinh thần Ninh Thư không phấn chấn, trông mắt còn động to máu.

Ba người khác trong phòng ngủ cũng đã thức dậy, sắc mặt rất khó coi, tinh thần cũng chẳng tốt hơn.

Ninh Thư đánh giá ba người này, Chương Vũ Yên là một cô gái có dáng vóc cao gầy, thân hình rất là hoàn mỹ, thần sắc cao ngạo, khuôn mặt cũng xinh đẹp, như một bông hoa hồng gọi cảm, ước mơ lớn nhất của Chương Vũ Yên chính là trở thành đại minh tinh, cũng là người chết đầu tiên trong cốt truyện.

Theo sau chính là Tô Mạn Ngọc, Tô Mạn Ngọc là cô gái ưu nhã, mang theo vẻ rụt rè và kiêu ngạo của con nhà có tiền, nhưng khi nhìn người khác, đáy mắt đều mang theo khinh thường, Tô Mạn Ngọc là người khinh thường Trang Vũ Đồng nhất, cũng là người có gia cảnh tốt nhất trong phòng ngủ.

Nữ chủ Lâm Thiên Thiên là cô gái có vóc dáng nhỏ xinh, lớn lên rất xinh đẹp, thân hình nhỏ xinh tràn đầy sức sống tuổi thanh xuân, trong sáng lại tươi đẹp.

Lâm Thiên Thiên trời sinh hoạt bát, đối với bất kỳ ai cũng rất vui vẻ, là người duy nhất trong phòng ngủ không quá bài xích Trang Vũ Đồng, hai người ngẫu nhiên có thể trò chuyện đôi câu, nhưng cũng không có tình cảm bao sâu.

Quần áo của nguyên chủ đều rất giản dị, thậm chí có thể nói là quê mùa, Ninh Thư cũng không thèm để ý, mặc xong quần áo liền dầm thang đi xuống giường, đang lúc định mang giày, liền nghe thấy một tiếng thét chói tai cao vút từ phòng vệ sinh.

Ninh Thư giày cũng chưa mang, mở cửa phòng vệ sinh ra, Chương Vũ Yên đang ngồi trên bồn cầu, vẻ mặt hoảng sợ, một khuôn mặt xinh đẹp méo mó, nhìn tấm gương đầy vết máu trên tường, mặt trên còn có vài dấu tay hỗn loạn, sau đó mấy vết máu này chậm rãi gom lại, cuối cùng vết máu tụ thành gương mặt một người phụ nữ, máu loãng vẽ thành đôi mắt đảo qua từng người có mặt ở đây, mang theo hàn ý oán độc vô biên, làm người sờn tóc gáy.

Phía sau lưng Ninh Thư thoáng cái liền chảy mồ hôi lạnh.

“A...” Chương Vũ Yên ngồi trên bồn cầu hét lên một tiếng, quần cũng chưa kéo lên, nhảy dựng lên khỏi bồn cầu, tiếng thét chói tai khiến mọi người giật nảy mình, trong nháy mắt trái tim co rút lại.

Sắc mặt Chương Vũ Yên trắng bệch, vô cùng hoảng sợ, chỉ vào bồn cầu, “Có gì đó, có gì đó túm lấy móng tôi.”

Ninh Thư:???

Quý sẽ không có tiết tháo như thế? Chui vào bồn cầu túm móng người?

Phòng vệ sinh thực an tĩnh, chỉ nghe thấy âm thanh hàm răng “cạch cạch cạch cạch” phát run từ bốn người, Ninh Thư hít một hơi đi qua, thật cẩn thận nhìn thoáng qua bồn cầu, rất sạch sẽ, cũng không có thứ gì.

Ninh Thư quay lại lắc đầu với Chương Vũ Yên, sắc mặt Chương Vũ Yên rất trắng, như hoa hồng vừa bị bão táp tàn phá, cả người ừ ừ, ánh mắt sắc bén ngày thường cũng âm đạm.

“Tôi rõ ràng cảm giác được.” Chương Vũ Yên kéo quần lên, cơ thể phát run, “Tôi rõ ràng cảm giác được, lại còn rất đau.”

Ninh Thư nghĩ nghĩ, đi qua lột quần Chương Vũ Yên xuống, trên cái móng to trắng nõn không có gì.

“Trên tường, vết máu trên tường đã không còn.” Lâm Thiên Thiên chỉ vào gương, tấm gương sạch sẽ như lúc ban đầu, không một chút vết máu.

Như thế vừa rồi chỉ là bọn họ sinh ra ảo giác.

Bốn người cùng đi ra khỏi phòng vệ sinh, sắc mặt tái nhợt sợ hãi, Lâm Thiên Thiên dẫn đầu nói: “Vừa nãy chẳng qua là ảo giác, không có chuyện gì đâu.”

Chương Vũ Yên nhìn Lâm Thiển Thiển, kích động nói: “Ảo giác, chẳng lẽ bốn người chúng ta đồng thời sinh ra ảo giác, cậu, còn có cậu, vừa rồi các cậu có thấy không?” Chương Vũ Yên chỉ vào Ninh Thư và Tô Mạn Ngọc sắc bén hỏi.

Tô Mạn Ngọc và Ninh Thư đều gật đầu.

Không khí trong phòng ngủ bỗng chốc trở nên tĩnh mịch, Ninh Thư ho khan một tiếng đánh vỡ yên lặng nói: “Tôi cảm thấy chúng ta nên đưa ra vài biện pháp, vô luận là ảo giác cũng được, hay là chân thật cũng được, chúng ta đều phải chuẩn bị sẵn sàng.”

Ba người nghe thấy lời Ninh Thư nói, đều không nói gì, có lẽ là không thèm để ý Ninh Thư, rốt cuộc Ninh Thư ở trong phòng ngủ cảm giác tồn tại là thấp nhất, cho dù nói chuyện cũng không có ai nghe.

Sắc mặt Lâm Thiển Thiển có hơi xấu, sau đó nói: “Rốt cuộc chuyện này là như thế nào, còn cần điều tra, nói không chừng là có người đùa giỡn.”

Nói trắng ra là, Lâm Thiển Thiển không muốn gánh vác trách nhiệm bởi vì mình đề nghị nên dẫn tới đồ vật không sạch sẽ.

Trong lòng Lâm Thiển Thiển cũng lo sợ bất an.

Lâm Thiển Thiển nói xong, người trong phòng ngủ đều trầm mặc, cuối cùng Tô Mạn Ngọc nói: “Có lẽ bởi vì chuyện xảy ra đêm qua, nên chúng ta quá khẩn trương.”

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 199: Vườn trường kinh hoàng (4)

Edit: Akito

Sau mấy ngày xảy ra chuyện ở phòng vệ sinh, cũng không phát sinh chuyện dị thường gì, thật giống như chuyện phát sinh trong phòng vệ sinh ngày đó chỉ là ảo giác vậy, người trong phòng ngủ đều lộ ra vẻ mặt nhẹ nhàng thích ý.

Lâm Thiển Thiển sức sống bắn ra bốn phía như cũ, hẹn hò với bạn trai đến tối mới trở về phòng, Chương Vũ Yên kiêm chức người mẫu, cả ngày vội vàng chạy show, Tô Mạn Ngọc trong nhà có tiền, không có việc gì liền đi mua sắm.

Cơ bản mỗi ban ngày trong phòng ngủ chỉ có mình Ninh Thư, lúc có tiết thì Ninh Thư đi học, nhưng hoàn toàn nghe không hiểu, cô không phải nguyên chủ, nguyên chủ là một học bá thông minh vô cùng, nhưng cô lại không được.

Mỗi lần đi học đều tận lực giảm xuống cảm giác tồn tại của mình, sợ bị giáo sư kêu cô trả lời câu hỏi.

Ninh Thư cảm thấy mình cần phải học tập thật tốt, trước kia ngốc trong bệnh viện, không có đi học, ở thời điểm sinh mạng bị bệnh tật uy hiếp, sinh tồn cũng đã bị khiêu chiến, đương nhiên cái gì cũng không quan tâm, chỉ muốn sống sót.

Ninh Thư phát hiện nguyên chủ thật sự rất nghèo, thẻ com cơ bản không có tiền, trên người cũng không có tiền, Ninh Thư hoàn toàn không biết nguyên chủ sống sót như thế nào.

Trong va li còn có một ít dưa muối các loại.

Ninh Thư cũng không có ý cười nhạo, người sống gian nan, nhưng vẫn nỗ lực sống, vốn dĩ nguyên chủ có thể tốt nghiệp đại học có tương lai tốt đẹp, có thể làm ba mẹ mình hãnh diện, nhưng bởi vì một chuyện mang tính chất vui đùa mà kết thúc tính mạng.

Mỗi câu chuyện xưa về quỷ đều là người tìm đường chết đủ kiểu viết nên.

Trong lòng Ninh Thư gọi 2333, hỏi: “Hệ thống quân, có thuốc học tập gì đó không, để tôi không cần vất vả như này vẫn có thể học xong chương trình cao trung đại học?”

Cô là tôi làm nhiệm vụ, nhưng cứ luôn hỏi gì cũng không biết như thế, sẽ lộ tẩy đấy.

“Có, cần đổi tích phân.” 2333 vui sướng nói.

“Đổi.”

“Được thôi, 5000 tích phân một viên cao trung, 10000 tích phân một viên đại học.” 2333 hỏi, “Cô muốn đổi không?”

“Sao mắc thế?” Tức khắc trong lòng Ninh Thư đều đang nhỏ máu, “Đúng là ăn cướp.”

“Không đắt mới không bình thường, người ta đều thành thành thật thật nghiêm túc học hành, cô chỉ cần uống hai viên thuốc, tiết kiệm bao nhiêu thời gian, cô còn kêu đắt, sao cô không lên trời luôn đi.”

Ninh Thư cắn răng nói: “Tôi đổi.”

Ninh Thư vừa dứt lời, trong tay liền xuất hiện hai viên thuốc màu trắng, đúng là giống viên thuốc như đúc, đặt ở chóp mũi người người, không có mùi gì, Ninh Thư hơi do dự trộn thuốc với nước nuốt xuống, chép chép miệng, không có cảm giác gì.

Quả thực là cảm giác gì cũng không có.

Hàng giả?!

Ninh Thư còn đang hoài nghi là thuốc giả, kết quả đầu liền bắt đầu choáng váng, sau đó trời đất quay cuồng, tác dụng phụ của thuốc này cũng quá lớn đi.

Ninh Thư chịu đựng đầu choáng váng, bò lên trên giường của mình, ngã xuống nệm bất tỉnh nhân sự.

“Này, Trang Vũ Đồng, tỉnh tỉnh, tỉnh tỉnh, giữa ban ngày còn ngủ, dậy đi.”

Ninh Thư là bị người đẩy tỉnh, lúc mở to mắt liền trông thấy một bộ mặt dữ tợn, tóc tai bù xù, tán loạn, mặt xanh lè, trên mặt bị dao găm rạch rất nhiều vết thương, chảy máu đầm đìa, đồng tử phóng to, có vài chỗ trống lại chứa oán độc khắc cốt vô biên.

Ninh Thư vội vàng ngồi dậy, ôm chần, nắm tay cơ hồ nhét vào trong miệng mình mới không để mình thét chói tai lên, Ninh Thư dùng chần che đầu lại, mặc dù có hơi bịt tai mà đi trộm chuông, nhưng Ninh Thư thật lòng không muốn nhìn thấy hình ảnh khủng bố như thế.

Cảm giác hàn ý phủ kín xung quanh, từng luồng âm khí xâm nhập vào lỗ chân lông, Ninh Thư rùng mình một cái, mẹ ơi, con sợ quá.

“Trang Vũ Đồng, cô phát điên gì vậy.” Chương Vũ Yên kéo chần của Ninh Thư ra, “Có phải cô bị bệnh không, có bệnh thì đi khám bác sĩ.”

Lúc Ninh Thư nhìn lại Chương Vũ Yên, sững sốt một lát, nhìn trái ngó phải, cũng không nhìn thấy nữ quý ban này, đều nói con người lúc thức dậy dễ dàng thấy thứ không nên thấy nhất.

Vừa rồi nữ quý đứng ngay vị trí hiện tại của Chương Vũ Yên, có phải nữ quý này đi theo bên cạnh Chương Vũ Yên không?

Ninh Thư lau một phen mồ hôi lạnh trên đầu, trái tim ‘thình thịch thình thịch’ nhảy loạn, còn đến mấy lần nữa, chắc trái tim chịu không nổi nữa mất.

Chương Vũ Yên khinh thường nhìn thoáng qua Ninh Thư, nói: “Lâm Thiển Thiển nói buổi tối có một buổi tụ hội, cô đi không?”

“Tụ hội gì?” Ninh Thư hỏi, trong phòng ngủ này cô chính là người trong suốt, có hoạt động gì đó ba người chưa bao giờ kêu cô.

Chương Vũ Yên có hơi không kiên nhẫn, cô ấy khi bức bối, giữa ánh mắt tản ra một tia khói đen, nơi ẩn đường biến thành màu đen, Chương Vũ Yên khinh thường nói với Ninh Thư: “Chính là tụ tập bình thường của sinh viên, cô muốn đi không, yên tâm sẽ không bắt cô bỏ tiền, có người sẽ thanh toán.”

Ninh Thư gật đầu nói: “Tớ đi.”

Buổi tối đều đi tụ tập, cô ở lại trong phòng ngủ một mình, Ninh Thư đúng là có hơi sợ, nữ quý ban này cô nhìn thấy có phải là bút tiên hay không?

Ninh Thư nghĩ nghĩ hỏi: “Chương Vũ Yên, gần đây cậu có cảm thấy có gì không thích hợp không, tỷ như thân thể không thoải mái gì đó.”

“Không có, cái gì cũng không có.” Chương Vũ Yên khoanh tay nhìn Ninh Thư, có vẻ rất là kiêu căng.

Hiện giờ Ninh Thư không nhìn thấy không biết nữ quý kia còn ở bên cạnh Chương Vũ Yên không.

Chương Vũ Yên nói chuyện tụ họp với Ninh Thư xong, liền cầm túi da xoay người rời đi, tay chân Ninh Thư hơi mềm nhũn, ngồi trên giường một lát mới xuống giường cầm chậu định đến phòng vệ sinh rửa mặt.

Ninh Thư mở vòi nước, một cỗ mùi gay hừ thối lập tức bay lên, Ninh Thư cúi đầu nhìn, vòi nước chảy ra đều là máu màu đỏ sẫm, mùi máu loãng này thối đến mức làm người ta buồn nôn, Ninh Thư hắt chậu đựng đi, máu loãng hắt trên tường, càng thêm hôi thối không ngửi nổi.

Da đầu Ninh Thư nổ tung, khoe mắt trông thấy trong gương chậm rãi hiện ra một phụ nữ, giống người Ninh Thư thấy trước đó, Ninh Thư lập tức xoay người nhìn xung quanh, trong phòng vệ sinh không có ai, nhưng nữ quý vẫn ở trong gương, vết đao trên mặt cô ta từ từ hừ thối, cuối cùng khuôn mặt hoàn toàn thay đổi, miệng cô ta mở rộng gào thét, tựa hồ vọt ra từ trong gương, nhào vào Ninh Thư.

Ninh Thư dùng tay chặn lại, rồi xoay người bỏ chạy, tức khắc cảm giác một cỗ hơi thở cực âm lãnh xâm nhập cơ thể mình, đông lạnh đến cơ thể cũng chết lặng.

Trong lòng Ninh Thư nảy sinh ác động, đậu móa bà đây cùng người không oán không thù, người đã chết còn muốn tàn sát người vô tội, cuối cùng bị đạo

sĩ đánh đến hồn phi phách tán cũng là đáng đời.

Qua một lúc cơ thể mới dần bình thường trở lại, Ninh Thụ mở cửa sổ, để ánh sáng bên ngoài chiếu vào, mặc dù có ánh mặt trời chiếu vào, Ninh Thụ vẫn cảm thấy trên người không chút ấm áp, âm khí cứ nhập thể như vậy, cho dù cuối cùng không bị đẩy vào hồ nhân tạo, cũng sống không được bao lâu.

Ninh Thụ nghĩ nghĩ, để xem cơ thể này có luyện Tuyệt Thế Võ Công được không, nếu có thể luyện ra khí kinh, thì có thể điều dưỡng cơ thể bị âm khí xâm lấn.

Khiến Ninh Thụ tương đối kinh hi chính là, tuy rằng tư chất của thân thể này không phải rất tốt, nhưng lại tốt hơn Mộc Yên La thể giới trước nhiều lắm.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hối* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 200: Vườn trường kinh hoàng (5)

Edit: Akito

Bởi vì buổi tối có tụ hội, Ninh Thụ tìm ra một bộ quần áo tương đối tốt của nguyên chủ, mặc vào, thoát nhìn cũng không què mùa lắm, xã hội này chính là trước kính quần áo sau kính người.

Ninh Thụ đã tìm được chỗ Chương Vũ Yên nói, là một KTV (Karaoke) xa hoa, nếu là nguyên chủ dù thế nào cũng sẽ không đến nơi như này, cô ấy không trả nổi.

Được nhân viên phục vụ đưa tới phòng, trong phòng ánh sáng âm đạm, trên trần nhà đèn ma huyền lập lòe đủ loại màu sắc, chiếu vào trên mặt người, có vẻ kỳ quái.

Khi Ninh Thụ đi vào không khiến ai để ý, phòng có nam sinh có nữ sinh, trên bàn bày một ít rượu và hoa quả, Lâm Thiên Thiên đang hát cùng một nam sinh, đối diện nhau, mang theo tình ý nồng đậm.

Ninh Thụ đi tới vị trí tiểu đoàn ký túc xá của mình, ngồi xuống cạnh Tô Mạn Ngọc, Tô Mạn Ngọc đang thần thờ nhìn Lâm Thiên Thiên và Quý Thanh Viễn hát cùng nhau, ánh mắt vẫn luôn đặt trên người Quý Thanh Viễn.

Tô Mạn Ngọc quay đầu thấy Ninh Thụ ngồi bên cạnh mình, lập tức xích qua bên kia, hiển nhiên là không muốn ngồi cùng với Ninh Thụ.

Khóe miệng Ninh Thụ giật giật, em gái à, không đến mức đó đi, cô cũng không phải bệnh dịch gì đó.

Chương Vũ Yên ngồi bên trái Tô Mạn Ngọc, có mấy nam sinh đang cực lực nói chuyện với Chương Vũ Yên, biểu tình ân cần lấy lòng.

Nhưng Chương Vũ Yên căn bản không để ý tới mấy nam sinh này, thần sắc cực kỳ cao ngạo.

Không khí trong phòng không phải rất tốt, Ninh Thụ ở chỗ này một chút cảm giác tồn tại cũng không có, thật sự là có cô hay không có cô cũng chẳng sao.

Ninh Thụ thấy hoa quả trên bàn, chọn hoa quả chưa gọt vỏ ăn, hoa quả đã gọt vỏ, tỷ như dưa hấu các loại đều rất bẩn, thậm chí còn có chuyện khiến người nghe sợ hãi chính là, phía trên khả năng còn có thuốc phiện, Ninh Thụ liền lấy đậu phộng hạt dưa cắn ăn.

Lâm Thiên Thiên cùng Quý Thanh Viễn hát xong một bài, Tô Mạn Ngọc ngồi bên cạnh Ninh Thụ lập tức đứng dậy, muốn hát với Quý Thanh Viễn.

Lâm Thiên Thiên cũng hào phóng đưa bạn trai mình ra, để Quý Thanh Viễn và Tô Mạn Ngọc hát chung, xem như Ninh Thụ đã nhìn rõ, Tô Mạn Ngọc thích bạn trai của Lâm Thiên Thiên, nhưng hình như Lâm Thiên Thiên không biết.

Lâm Thiên Thiên ngồi bên cạnh Ninh Thụ, đầu tiên khui một chai bia uống một ngụm, mới chú ý tới Ninh Thụ bên cạnh, cười nói với Ninh Thụ: “Trang Vũ Đồng, cậu cũng đến rồi, đợi lát nữa hát một bài đi.”

Ninh Thụ ừm một tiếng.

Tuy rằng Lâm Thiên Thiên đang nói chuyện với Ninh Thụ, nhưng ánh mắt lại đặt trên người Quý Thanh Viễn và Tô Mạn Ngọc, đặc biệt là khi hai người tới gần một chút, sắc mặt Lâm Thiên Thiên liền không tốt.

Chờ đến khi Quý Thanh Viễn và Tô Mạn Ngọc hát xong, Lâm Thiên Thiên lập tức đi lên khoác tay Quý Thanh Viễn, kéo Quý Thanh Viễn ngồi xuống, đưa bia đến bên miệng Quý Thanh Viễn, nói: “Uống chút đi, vừa nãy hát lâu như thế.”

Tô Mạn Ngọc nắm chặt microphone, một mình đứng đó nhìn Lâm Thiên Thiên thân mật với Quý Thanh Viễn.

Ninh Thư ở bên cạnh quan sát, hay cho một hồi hình ảnh tranh giành tình cảm.

Ninh Thư thấy vậy cảm thấy quá nhọc lòng a, hiện giờ không biết có một thứ gì đang trốn ở trong tôi, muốn một lưới bắt hết người trong phòng ký túc, những người này còn ở đây rồi rầm rầm chuyện phong hoa tuyết nguyệt.

Ninh Thư căn bản không có biện pháp đối phó với linh hồn, có lẽ thương thành của hệ thống có thứ có thể đối phó với lệ quỷ, chỉ là hiện tại cô không có tư cách mở ra thương thành của hệ thống.

Cho nên vẫn là phải dựa vào chính mình.

Đối với hoạt động này Ninh Thư một chút cũng không hứng thú, nếu không phải do một mình một người ở ký túc xá, một mình đối mặt với bút tiên kia, Ninh Thư tuyệt đối sẽ không tới.

Trong lòng Ninh Thư đang suy nghĩ, cảm giác có bàn tay sờ lên đùi mình, Ninh Thư quay đầu liền nhìn thấy một tên nam sinh, mặt ngoài giả đứng đắn, nhìn cũng không có nhìn Ninh Thư, mà một bàn tay lại vuốt trên đùi Ninh Thư.

Ninh Thư trực tiếp vặn ngược một ngón tay của hắn, sau đó dùng sức vặn ngược trở lại, nam sinh kia kêu đau một tiếng, mọi người đều nhìn về phía hắn, hắn xấu hổ cười một tiếng, nhưng ánh mắt bất thiện nhìn vào Ninh Thư.

Chờ đến khi cửa ký túc xá sắp đóng cửa, trận tụ tập này mới chịu kết thúc.

Bốn người trong ký túc xá kể cả Ninh Thư cùng đi về, Lâm Thiển Thiển đi trước một bước bỗng cơ thể lão đảo, giống như là bị người đẩy ngã vậy, hét lên một tiếng trực tiếp lăn xuống cầu thang, sau cùng cái trán đập vào tường, thoáng cái máu đọng thành một cục.

Dưới ánh đèn điện giật giật, Lâm Thiển Thiển lăn xuống dưới cầu thang, chuyện xảy ra quá nhanh, Ninh Thư cũng không kịp phản ứng, về mặt Tô Mạn Ngọc và Chương Vũ Yên cũng mờ mịt.

Quý Thanh Viễn đi ở đằng trước đang nói chuyện với người khác chạy trở về, nôn nóng hỏi Lâm Thiển Thiển: “Thiển Thiển, em sao rồi.”

“Đầu đau, chân đau.” Lâm Thiển Thiển muốn động dậy chân của mình, tức khắc đau đến chảy nước mắt.

“Tô Mạn Ngọc, vì sao cô lại đẩy tôi?” Lâm Thiển Thiển nhìn đau chết vấn Tô Mạn Ngọc.

Tô Mạn Ngọc về mặt mờ mịt, ngay sau đó cứng rắn nói: “Tôi căn bản không có đẩy cô, là tự cô lăn xuống mà thôi.”

Quý Thanh Viễn sắc bén nhìn Tô Mạn Ngọc, một gương mặt đẹp trai vô cùng phủ đầy hàn ý, “Là cô đẩy Thiển Thiển?”

“Em không có, em thật sự không có?” Đôi mắt lời chất vấn của Quý Thanh Viễn, Tô Mạn Ngọc có vẻ càng ủy khuất, “Em căn bản không có đẩy cô ta, vì sao em phải đẩy cô ta, em căn bản không có động thủ.”

Quý Thanh Viễn gắt gao cau mày, bế Lâm Thiển Thiển lên, máu tươi trên trán Lâm Thiển Thiển theo khuôn mặt chảy xuống.

“Tôi rõ ràng cảm giác cô ở sau lưng đẩy tôi, là cô đẩy tôi xuống dưới.” Lâm Thiển Thiển chịu đựng đau đớn trên người, “Tôi thật sự cảm giác có người đẩy tôi từ sau lưng.”

“Mạn Ngọc, vì sao cô muốn đẩy tôi.” Dường như Lâm Thiển Thiển nhất định phải đem chuyện này làm rõ, ngay cả vết thương trên trán mình cũng mặc kệ.

Tô Mạn Ngọc bực bội nói: “Tôi nói rồi tôi không làm nghĩa là tôi không làm, chẳng lẽ tôi là loại người dám làm không dám nhận sao, nếu thật sự là tôi đẩy thì tôi chết không được từ tế.”

“Mấy cậu nhìn thấy tôi làm sao?” Tô Mạn Ngọc hỏi Ninh Thư và Chương Vũ Yên, Chương Vũ Yên lắc đầu nói: “Lúc đó chuyện xảy ra quá đột ngột, tôi cũng chỉ thấy Lâm Thiển Thiển lăn xuống.”

Ninh Thư cũng lắc đầu, cảm thấy thứ này đang đứng bên cạnh các cô, có lẽ đứng bên cạnh cô, có lẽ đứng bên cạnh Tô Mạn Ngọc, hoặc là đứng bên cạnh Chương Vũ Yên.

Các cô không nhìn thấy cô ta, bây giờ có lẽ cô ta đang cười ác độc hả hê, Ninh Thư tin rằng Tô Mạn Ngọc không làm, cũng tin rằng Lâm Thiển Thiển không nói dối.

Chỉ là không nghĩ tới, xảy ra chuyện đầu tiên cư nhiên là Lâm Thiển Thiển.

“Vẫn là đi bệnh viện trước đi.” Ninh Thư nói xen vào, Quý Thanh Viễn ôm Lâm Thiển Thiển rời khỏi KTV, lúc rời đi ánh mắt đảo qua trên mặt Tô Mạn Ngọc, lãnh đạm nói: “Chuyện này tôi sẽ điều tra rõ ràng.”

Nháy mắt sắc mặt Tô Mạn Ngọc trở nên rất khó coi, hốc mắt đỏ lên, tức giận xoay người bỏ đi, hiển nhiên là sẽ không quay về phòng ngủ.

Chuong Vũ Yên quét mắt liếc Ninh Thư một cái, gầy gầy mái tóc như sóng lớn của mình, nhàn nhạt nói với Ninh Thư: “Nếu bọn họ đều không trở về phòng ngủ, tôi cũng không về đâu.”

Chuong Vũ Yên nói xong cũng bỏ đi.

Ninh Thư: Fuck Your Mom.

Làm cả buổi, tới hôm nay cô vẫn phải ở trong phòng ngủ một mình

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 201: Vườn trường kinh hoàng (6)

Edit: Akito

Chuong Vũ Yên vừa đi, Ninh Thư liền cảm giác chung quanh phát lạnh, trên mặt cảm giác từng đợt lạnh lẽo, Ninh Thư đều hoài nghi có phải thứ này đang dùng tay vuốt ve cô, hay là vurun đầu lưỡi liếm cô hay không, nhưng mà cái gì cô cũng không nhìn thấy, chỉ ở trong đầu tưởng tượng một chút loại hình ảnh này,

Ninh Thư đã có loại cảm giác bị hù chết.

Ninh Thư ôm chặt cơ thể, trong lòng lăm lăm khẩu quyết của Tuyệt Thế Võ Công, một mặt nỗ lực vận khí chống lại âm khí nhập thể, vì sao cô lại cảm thấy lạnh như vậy chứ.

Như nhau đều tiếp xúc với loại âm vật này, ba người kia đều không có phản ứng lớn như Ninh Thư vậy.

Ninh Thư vội vội vàng vàng đi về phòng ngủ, nói thật Ninh Thư không muốn trở lại ký túc xá, nhưng nghĩ đến thứ này bọn họ đi đến nơi nào đều sẽ đi theo, còn không bằng trở về ký túc xá đâu.

“Cộc cộc...” Sau khi Ninh Thư nghe thấy đằng sau có tiếng bước chân, Ninh Thư không quay đầu lại mà bước chân nhanh hơn, tốc độ Ninh Thư càng nhanh, tiếng bước chân phía sau cũng trở nên vội vàng.

“Bộp...” Đột nhiên một bàn tay từ sau lưng đặt lên vai Ninh Thư, trái tim Ninh Thư co rút một cái, bắt lấy bàn tay này, không chút suy nghĩ liền cho hấn một cái ném qua vai, nam sinh bị ngã trên mặt đất đau đớn rên một tiếng, nằm vật dưới đất kêu ai ôi!!!

Mượn đèn đường mờ mờ Ninh Thư mới nhìn rõ tên này là ai, không phải là nam sinh sờ đùi cô ở trong KTV sao? Gan rất lớn đấy, cứ nhiên dám đuổi theo.

Nam sinh đỡ eo đứng lên, nhe răng nhếch miệng, Ninh Thư thấy nam sinh này lớn lên rất bình thường, làm Ninh Thư đã quen nhìn mỹ nam không thích ứng kịp, quen động bất động lại nhìn thấy một tá mỹ nam rồi, Ninh Thư cảm thấy tên này lớn lên rất xấu.

“Sao em đối xử với anh như thế?” Nam sinh chất vấn Ninh Thư, Ninh Thư lạnh giọng nói: “Anh tập kích tôi từ sau lưng, tôi đây là phòng vệ chính đáng.”

Ninh Thư cũng không muốn nói thêm gì với tên này, xoay người bỏ đi, nam sinh kia đuổi theo, nói với Ninh Thư: “Chuyện ở KTV là anh không đúng, anh nghe nói gia đình em rất khó khăn nhì, em làm bạn gái

của anh đi, phí sinh hoạt của em anh bao hết.”

Ninh Thư dừng bước quay lại nhìn nam sinh này, nam sinh cao hứng hỏi: “Em đồng ý sao? Anh tên Tống

Minh, đã trễ như thế em còn muốn quay về phòng ngủ sao?”

“Chúng ta ra bên ngoài ngủ đi.” Tống Minh nói xong liền tới kéo tay Ninh Thư, Ninh Thư lui về phía sau một bước, lạnh lùng nhìn nam sinh tên Tống Minh này.

Bà đây với nam chủ còn không lăn giường, lại lăn với này? Tên nam sinh kêu Tống Minh này chẳng qua là muốn lừa cô lên giường.

Ninh Thư cười lạnh một tiếng, đuổi chân tặng đùng quần Tống Minh một cước, Tống Minh tức khắc bưng kín đũng quần, đau đớn muốn chết, Ninh Thư túm chặt cổ áo hắn, “Thiếu đánh chủ ý lên tôi, về sau lại mang loại tâm tư bẩn thỉu này tới gần bà đây, bà đây liền trực tiếp phế bỏ, súc sinh.”

Ninh Thư buông lỏng cổ áo hắn ra, xoay người bỏ đi, Tống Minh một tay vịn tường, một tay che lại đũng quần kẹp chân, nhe răng nhếch miệng nhìn theo bóng dáng Ninh Thư.

Ninh Thư về phòng ngủ, mở đèn, định vào toilet rửa mặt, nhưng nghĩ đến chuyện xảy ra lúc sáng, lại sợ vòi nước chảy máu.

Cũng chỉ có phòng ngủ bọn họ là vòi nước chảy máu, chuyện không khoa học như thế sao có thể xảy ra.

Cũng may hôm nay không có chảy máu, Ninh Thư rửa mặt qua, đóng cửa sổ lại, kéo màn xong, không tắt đèn, Ninh Thư bò lên trên đệm, ngồi thẩn trên giường.

Ninh Thư hiểu rõ bút tiên sẽ tới, thứ này ở đây khơi mào sự sợ hãi trong đám người, làm tình cảm tự sụp đổ.

Lợi dụng từ trường làm ra một ít chuyện khiến người ta sợ hãi, con người sợ quỷ vì chúng vô hình, còn có lực lượng thần bí.

Ninh Thư vận hành Tuyệt Thế Võ Công, bắt đầu tu luyện, cũng coi như để giải quyết sợ hãi trong lòng.

“Bành” một tiếng, cửa sổ được Ninh Thư đóng kỹ bị gió thổi tung, đèn ký túc xá nháy mắt bị dập tắt, một chút ánh sáng cũng không có, ngay cả ngoài cửa sổ cũng đen đặc như nước mực, cái gì cũng không nhìn thấy.

Gió đập vào cửa sổ, ‘bành bành bành’ rung động, màn che bị gió thổi cuộn thành một nhúm.

Ninh Thư ngồi ở trên giường bất động như núi, không mở mắt thì cái gì cũng không nhìn thấy, Ninh Thư ở trong lòng nhắc mãi, bà đây cái gì cũng không nhìn thấy, cái gì cũng không nhìn thấy, một chút cũng không sợ, không sợ.

Thậm chí Ninh Thư còn nghĩ được một mùi hư thối, cả người như thể rớt vào trong nước đá, ngay cả đầu óc cũng bắt đầu hỗn loạn, Ninh Thư vẫn cắn răng nhắm mắt lại, không mở mắt.

Một bên nỗ lực vận chuyển khí kinh trong thân thể, chống đỡ loại âm lãnh này.

“Khà khà...” Bên tai vang lên tiếng gầm gừ trầm thấp, còn có tiếng phụ nữ thấp giọng khóc thút thít, như gần như xa, Ninh Thư thậm chí cảm giác có thứ gì đó rơi tí tách lên người, ảm áp, như máu vừa mới từ cơ thể chảy ra.

Ninh Thư vẫn không mở mắt, cảm giác độ ẩm trong phòng lại giảm xuống, như khi ở ngày mùa đông dưới 0 độ, cơ thể trần truồng đứng trong đồng tuyết, cơ bắp toàn thân đều bắt đầu run rẩy.

“Vì sao cô không mở mắt nhìn tôi, vì sao, vì sao...” Thanh âm hữu duyên lại oán độc, hàm chứa lạnh lẽo vô biên.

Ninh Thư vận chuyển khí kinh trong thân thể, nỗ lực để mình không bị bút tiên ảnh hưởng.

Không biết qua bao lâu, Ninh Thư cũng không biết mình đã nhìn bao lâu, lần nữa mở mắt thì trời đã sáng, cửa sổ đang mở rộng, màn che bị gió thổi qua nhẹ nhàng lay động.

Lại là một buổi sáng tốt đẹp, trong phòng ngủ một chút lạ thường cũng không có, nếu không phải cơ thể chết lặng, Ninh Thư đều hoài nghi đêm qua chính là ảo giác, Ninh Thư đã ngồi cả đêm trên giường.

Ninh Thư ngáp một cái, cảm thấy tinh thần đặc biệt mệt mỏi, xuống giường mở ngăn tủ của mình, phát hiện trong tủ đặt một cái áo được xếp ngay ngắn, là một cái áo ngoài vải nỉ màu đỏ chót.

Ninh Thư nhíu mày, cái áo này căn bản không phải của cô, nguyên chủ căn bản không có áo đẹp như này, màu sắc chiếc áo này rất đẹp, cái kiểu đập thẳng vào mắt này, mặc vào sẽ cho người ta một loại cảm giác lãnh diễm.

Đây là áo ai lại đặt ở tủ cô, Ninh Thư đoán đây là áo của Chương Vũ Yên, cái áo này hoàn toàn phù hợp với phong cách ăn mặc của Chương Vũ Yên, kiểu ngạo lãnh diễm.

Ninh Thư nghĩ nghĩ, cầm cái áo lên, thời điểm chạm vào áo, Ninh Thư đã cảm thấy không bình thường, bởi vì áo ẩm ướt dính nhớp, nâng tay đặt ở chóp mũi ngửi thử, một mùi hư thối.

Ninh Thư lập tức nhận ra, đây là bút tiên đặt trong tủ cô, nháy mắt Ninh Thư cảm giác một thứ âm lãnh tới gần mình, từng luồng âm khí chui vào lỗ chân lông, trong lòng toát ra một ý niệm.

Áo đẹp thế phải mặc thử một chút chứ.

Ninh Thư lấy áo ra khỏi tủ, ném áo vào chỗ nước đục ngầu, áo rất nặng, để áo hút nước chứ không vắt.

Ninh Thư cười lạnh một tiếng, trực tiếp lấy kéo cắt cái áo đến nát bét.

Thoáng cái độ ẩm trong phòng ngủ lại hạ xuống rất nhiều, ngoài cửa sổ gió thổi rất lớn, gào thét thê lương, cuốn lên hết mảnh vải của áo trên mặt đất, căn phòng cũng tản ra một mùi hư thối buồn nôn.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phản Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 202: Vườn trường kinh hoàng (7)

Edit: Akito

Sau khi Ninh Thụ cất áo, bút tiên liền có vẻ nóng nảy hơn, gió lớn nặng nề thổi đập vào cửa sổ, thoáng cái cửa sổ thủy tinh ‘choang choang’, vỡ toang thành từng mảnh.

Bên tai Ninh Thụ vang lên âm thanh dòng điện ‘roẹt roẹt’ chói tai, cơ hồ muốn đâm xuyên màng nhĩ của cô, Ninh Thụ bịt lỗ tai ngồi xổm xuống, nhắm mắt lại.

Bút tiên đây là thẹn quá hóa giận, Ninh Thụ cảm thấy coi như là quỷ cũng không có gì phải sợ hãi, nói cho cùng giống 2333 nói, chẳng qua là linh hồn thể, ác độc một tí mà thôi.

Chỉ cần chiến thắng sợ hãi trong lòng mình thì không có gì phải sợ.

“Thùng thùng thùng...” Tiếng đập cửa vang lên, Ninh Thụ mở mắt, ký túc xá một mảnh yên tĩnh, trừ mảnh vỡ thủy tinh đầy đất, đã không còn mảnh vụn của áo, nhưng loại hơi thở âm lạnh này lại như hình với bóng, hơn nữa nơi cổ lạnh căm căm, Ninh Thụ đều hoài nghi lệ quỷ này đang bóp cổ cô.

Ninh Thụ vận khí kinh trong cơ thể, ra mở cửa, đứng ngoài cửa là thầy quản túc, giờ phút này ánh mắt nhìn Ninh Thụ rất bất thiện, hỏi: “Vừa rồi làm gì vậy, sao cửa sổ ký túc xá lại vỡ?”

“Thực xin lỗi, vừa rồi lúc em đóng cửa sổ dùng quá sức, sau đó thủy tinh liền vỡ, em sẽ nhanh chóng thay cái mới.” Ninh Thụ cũng không nói dối, xin lỗi nói thẳng.

Thầy quản túc thấy thái độ Ninh Thụ tốt, nói một câu nhanh sửa, sau đó lại nói thêm với Ninh Thụ: “Phía dưới có người tìm em.”

Ninh Thụ có hơi kinh ngạc, ai sẽ tìm cô?

Ninh Thụ xuống ký túc xá liền thấy Tống Minh đứng dưới tàng cây, Ninh Thụ thấy tên này sắc mặt không tốt chút nào.

Ninh Thụ xoay người quay lại ký túc xá, Tống Minh trông thấy Ninh Thụ muốn bỏ đi, vội vàng chạy tới kéo Ninh Thụ lại, chất vấn Ninh Thụ: “Thấy anh thế nào liền bỏ chạy?”

“Bà đây không có chạy, chỉ là bà đây không muốn thấy mày, đừng đến trước mặt bà đây lấc lư, bằng không thì bà đây thật sự sẽ phế bỏ mày đấy.” Ánh mắt Ninh Thụ lạnh như băng, cô không muốn dây dưa với tên này.

Đối với kẻ lần đầu tiên gặp mặt liền vuron tay sờ đùi nữ sinh, sẽ là người tốt lành gì, dựa theo tính tình hung bạo trước kia của Ninh Thụ, thật muốn quát tên này một roi.

Có lẽ hẳn sẽ không với tay sờ đùi nữ sinh khác, chẳng qua là thấy cô ăn mặc quê mùa, từ nông thôn tới không có chỗ dựa để bắt nạt mà thôi, cho rằng cô không dám phản kháng, một kẻ như tưng tưng này sẽ là người tốt lành gì.

Đêm qua thấy Tống Minh đã cảm thấy hắn lớn lên xấu, bây giờ ánh sáng ban ngày sáng rực, nhìn kỹ, càng xấu hơn, gương mặt đậu ả, cái cằm còn mọc đậu mùa.

Ninh Thụ: → _ →

Tống Minh nhìn Ninh Thụ, nữ sinh này ăn mặc có hơi xấu, nhưng có kiểu xinh đẹp thuần phác, phong chừng vẫn là xử nữ, xuống tay trước đã.

“Lời anh nói tối qua, em làm bạn gái của anh, em cân nhắc đến đâu rồi hả?” Ánh mắt Tống Minh xẹt qua trước ngực Ninh Thụ.

Tốt xấu gì Ninh Thụ cũng là người trải qua mấy cái thế giới, trong lòng thẳng đàn ông trước mặt này có tâm tư gian xảo gì, Ninh Thụ biết rõ.

Tôi cân nhắc, tôi cân nhắc con mẹ anh, Ninh Thụ túm cổ áo Tống Minh qua, lạnh như băng nói: “Thiếu lấc lư trước mặt bà đây, mày muốn thượng bà, xem cái bộ dạng xấu xí này của mày, thật sự là xấu đến độ khiến người ta ăn không ngon, ghê tởm đến hết muốn ăn.”

Sắc mặt Tống Minh khó coi, túm cổ áo giật ra khỏi tay Ninh Thụ, khó chịu nói: “Cô đắc ý gì chứ, chẳng qua là một đứa quê mùa đến từ nông thôn, thật cho rằng mình là hàng bán chạy sao, tôi chẳng qua thấy cô sống cực khổ, muốn giúp cô, thật đúng là coi mình thành trung tâm vũ trụ.”

Đúng là nơi nào cũng có cận bã nam nhi.

Bút tiên không đi tìm mấy tên đàn ông ghê tởm này, hù chết bọn chúng, ngược lại chỉ biết làm hại nữ sinh vô tội.

Chắc chắn chắc, quả nhiên vẫn là phụ nữ am hiểu làm khó phụ nữ.

Bốn nữ sinh trong phòng ngủ, tuy có hơi kiêu ngạo, nhưng chưa từng làm hại bút tiên, nhưng bút tiên lại muốn bọn họ chết.

Xem xét từ đủ loại dấu hiệu, phỏng chừng bút tiên này khi còn sống đã bị người hại chết, sau đó tràn ngập oán khí, muốn giết người.

Ninh Thụ nhìn Tống Minh cười lạnh một tiếng, nâng chân lên, đối với phía dưới của Tống Minh chính là một cái nhấc cao chân, tròng mắt Tống Minh đều muốn lòi ra ngoài, nước mắt cũng chảy ra, đau đớn kêu rên một tiếng, khom người che lấy hạ bộ.

Đây là trước ký túc xá nữ sinh, lui tới đều là nữ sinh, các nữ sinh đi qua chỉ chỉ trỏ trỏ Tống Minh, da mặt Tống Minh đỏ bừng, đầu mùa trên cảm thoáng phát đều lớn hơn rất nhiều, trông thấy lại làm người ta đặc biệt ghê tởm.

“Cô, Trang Vũ Đồng, cô...” Tống Minh chỉ vào Ninh Thụ.

Ninh Thụ lạnh lùng nói: “Bà đây đã nói rồi, sau này còn chuyển động trước mặt bà, bà thấy mày một lần liền đánh mày một lần.”

Ninh Thụ nói xong xoay người bỏ đi.

Trở lại phòng ngủ, Ninh Thụ bắt đầu thu dọn đồ đạc định về nhà một chuyến, hiện giờ cứ nán lại ở đây cũng không có cách gì.

Hơn nữa từ trong trí nhớ Trang Vũ Đồng biết được, mũ phù thủy trong thôn kia thật sự có vài phần bản lĩnh, chuyện hiếm lạ kỳ quái gì trong thôn bà ấy đều có thể giải quyết, cốt truyện Trang Vũ Đồng vốn dĩ nghĩ muốn đi về tìm mũ phù thủy này, nhưng còn chưa kịp trở về, đã chết rồi.

Ninh Thụ cảm thấy nên trở về một chuyến.

Ninh Thụ cực kỳ chưa từ bỏ ý định mà triệu hoán 2333, “Thật sự không có thứ gì đối phó với lệ quỷ này hay sao?”

“Ninh Thụ, không phải tôi đều nói rồi hả?” Thanh âm 2333 có hơi bất đắc dĩ, “Hiện tại cô vẫn chưa có tư cách mở ra thương thành, nếu mở ra thương thành, bên trong sẽ có rất nhiều thứ, tuyệt đối có thể thu thập cái linh hồn thể này, nhưng vấn đề là cấp hiện tại của cô còn rất thấp.”

“Vậy tại sao tôi có thể đổi xuân dược và học dược chứ.” Ninh Thụ lại hỏi, Ninh Thụ đúng là nghe không quen hệ thống luôn miệng nói cô quá vô dụng.

“Loại đồ vật cấp thấp này chính là ném xuống đất cũng không có người chơi nhặt, tôi dùng quyền hạn của mình đổi cho cô.” 2333 nói.

Trong lòng Ninh Thụ tức khắc gào thét, “Nếu là đồ chơi cấp thấp, vì sao lại muốn nhiều tích phân như thế? Vì cái lòng, vì cái lòng?!”

“Tuy rằng là đồ chơi cấp thấp, nhưng dầu gì cũng là từ trong thương thành của hệ thống, đó cũng là rất trâu bò rồi, được rồi, bị chặn nói chuyện rồi, năng lượng của tôi không đủ, bãi bai.” 2333 nói xong cũng không thêm đề ý tới Ninh Thụ nữa.

Trong lòng Ninh Thụ có loại cảm giác bị hố không vút đi được, tổng cảm thấy bị cái hệ thống này hố, ý 2333 là, bây giờ mình đơn giản chỉ là một người chơi cấp thấp, nói không chừng liền biến mất ở cái vị diện này.

Thu dọn đồ đạc xong, Ninh Thụ liền định đi tìm giáo viên hướng dẫn xin nghỉ phép, Ninh Thụ sợ chuyện rớt xuống hồ nhân tạo như cốt truyện xảy ra, liền cố tình lách khỏi hồ nhân tạo.

Xin giáo viên hướng dẫn nghỉ phép xong, Ninh Thụ rời khỏi cao ốc hành chính, dọc đường đi, đột nhiên nghe thấy một hồi tiếng còi xe hơi bén nhọn, Ninh Thụ quay đầu liền chứng kiến một chiếc xe taxi xông thẳng về phía cô, hơn nữa tốc độ càng lúc càng nhanh.

Một cỗ âm khí xuyên vào cơ thể Ninh Thụ, đông lạnh đến cơ thể Ninh Thụ đều chết lặng, tựa như có thứ gì đó đang bám chặt lấy cô, không cho cô cử động.

Ninh Thụ vận khí, bay nhanh tránh được xe taxi, xe taxi tông vào trên cỏ, đâm vào một thân cây, trực tiếp làm cái cây đổ xuống, đầu xe taxi cũng nát bét.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phản Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 203: Vườn trường kinh hoàng (8)

Ninh Thư nhìn chiếc xe vô cùng thâm trầm, trái tim nhảy lên kịch liệt, lắc lắc cánh tay đang run của mình, cúi đầu trông thấy trên cánh tay có dấu tay xanh đen, quả nhiên vừa rồi có thứ gì đó bắt lấy cô, này hẳn là quỷ bắt đi.

Ninh Thư đi qua nhìn thấy chủ xe taxi đã hôn mê, lập tức gọi điện thoại cho cấp cứu và cảnh sát.

Lông tơ sau lưng đều dựng thẳng lên, thoáng cái sau lưng đã thấm ra rất nhiều mồ hôi lạnh, cái bút tiền này muốn giết chết cô.

Càng như vậy, trong lòng Ninh Thư cũng càng thêm tàn nhẫn, vạn sự đều có nhân mới có quả, bút tiền giết hại người khác như thế, chính là không được, nguyên chủ Trang Vũ Đồng cũng chưa từng làm hại tới bút tiền, càng không có cừu hận gì với cái bút tiền này, lại một hai muốn giết chết người ta.

Để xem cuối cùng là ai xử lý ai.

Một bên Ninh Thư vận khí xua tan hàn ý trong cơ thể, một bên đi về ký túc xá, vừa mở cửa ký túc xá, Ninh Thư liền nhìn thấy Chương Vũ Yên không biết về khi nào đang bò lên cửa sổ, nhìn đặc biệt nguy hiểm, hình như muốn nhảy xuống dưới.

Thần sắc Chương Vũ Yên tuyệt vọng cùng chết lặng, dường như đã gặp phải chuyện đáng sợ gì đó, đôi mắt đăm đăm, cả người như thể đã mất đi linh hồn, động tác thông thả đứng trên thành cửa sổ.

Hàn khí trong ký túc xá rất nặng, loáng thoáng nghe thấy thứ gì đó đang gào thét, cái loại oán độc và lạnh băng này làm cho người ta không thờ nổi.

Ninh Thư chạy nhanh tới túm chặt tay Chương Vũ Yên, muốn kéo cô ấy xuống, nhưng làm cách nào cũng không kéo Chương Vũ Yên từ trên thành cửa sổ xuống được, như thể có người dùng sức muốn đẩy Chương Vũ Yên xuống cửa sổ.

“Chương Vũ Yên, tỉnh lại, này...” Ninh Thư hít một hơi thật sâu, vận khí kinh trong cơ thể, dùng sức kéo lại, kéo được Chương Vũ Yên xuống dưới, thoáng cái Chương Vũ Yên đè ở trên người Ninh Thư, ép Ninh Thư tới ho khan.

Chương Vũ Yên đã hôn mê rồi, Ninh Thư đưa Chương Vũ Yên lên giường, nhìn thấy trên cổ tay khác của Chương Vũ Yên cũng có dấu quỷ bắt.

Cơ thể Chương Vũ Yên rất lạnh, cơ thể cũng đang run rẩy, sắc mặt tái nhợt, Ninh Thư đắp mền cho cô ấy, sau đó lại lấy mền của mình phủ trên người Chương Vũ Yên, kéo tay cô ấy xoa xoa.

Bây giờ Ninh Thư coi như là người luyện võ, người luyện võ khí huyết tràn đầy, hy vọng có thể có chút tác dụng với Chương Vũ Yên.

Sắc mặt Chương Vũ Yên rất trắng, hoàn toàn đã không còn bộ dạng gọi cảm kiều ngạo như hoa hồng gai ngày thường.

Ninh Thư thở dài một hơi, nhắc tới mấy em gái này cũng là xui xẻo, lòng hiếu kỳ hại chết mèo, có những lúc đúng là không thể đùa với lửa, Lâm Thiên Thiên chính mình tò mò thì thôi, còn kéo mấy người này vào, sống sót cuối cùng chỉ còn có Lâm Thiên Thiên.

Ninh Thư vẫn ngồi bên giường, đợi đến lúc nửa đêm khi thật sự không chịu nổi nữa rồi, mới dựa vào thành giường ngủ mơ mơ màng màng, Chương Vũ Yên ngủ trên giường đột nhiên bật dậy, vẻ mặt chết lặng xóc mền lên, Ninh Thư bị Chương Vũ Yên đánh thức, trông thấy cái dạng này của Chương Vũ Yên, liền biết cô ấy lại bị khống chế.

Ninh Thư túm chặt Chương Vũ Yên, nhưng sức lực Chương Vũ Yên trở nên rất lớn, kéo theo Ninh Thư chậm chạp đi tới cửa sổ.

Ninh Thư: Ta Fuck Your Mom.

Xem hôm nay ai thắng ai.

Ninh Thư dùng sức, gân xanh trên trán đều nổi lên, túm Chương Vũ Yên lại, Chương Vũ Yên quay đầu, khuôn mặt vô cùng dữ tợn, hừ thối đến mức đã không thấy rõ lắm có hình dạng ra sao, một cái trông mất rớt ra ngoài, được một sợi mạch máu dắt lấy mới không có rơi trên mặt đất, cả người đều tanh hôi cực kỳ, thậm chí Ninh Thư còn cảm giác cánh tay Chương Vũ Yên mình đang cầm đã trở nên ẩm ướt, mục nát.

Ninh Thư cúi đầu nhìn, chứng kiến tay Chương Vũ Yên một mảng hư thối, thậm chí có thể thấy giò bọ trắng trắng đang chui ra từ trong làn da hư thối.

Ninh Thư bị dọa thiếu chút nữa đã buông tay rồi, nhắm mắt lại, trong lòng mặc niệm, cực cung không sợ, cực cung một chút cũng không sợ, đây là thuật che mặt, đây là tay Chương Vũ Yên, không thể buông ra, không thể buông ra.

Không phải Ninh Thư có bao nhiêu lòng tốt muốn cứu Chương Vũ Yên, mà là Ninh Thư đang chống lại cốt truyện, cốt truyện bốn người chỉ dư lại một mình Lâm Thiên Thiên, những người còn lại đều chết hết, cứu những người này là đang cứu chính mình.

Ninh Thư vận khí, dồn khí vào đan điền, cơ bắp cánh tay đều đang run rẩy, túm chặt tay Chương Vũ Yên.

Cũng không biết qua bao lâu, Ninh Thư cảm thấy trên tay nhẹ đi, phịch phịch một tiếng Chương Vũ Yên ngã trên mặt đất, đã không phải là hình tượng dữ tợn hư thối nữa.

Ninh Thư xách Chương Vũ Yên lên giường, lắc lắc cánh tay dùng sức quá mạnh mà phát run.

Thật vất vả chờ đến trời sáng, toàn thân Ninh Thư đều rất mỏi mệt, mà Chương Vũ Yên trên giường lại bắt đầu phát sốt, Ninh Thư sờ trán Chương Vũ Yên, rất nóng.

Ninh Thư tìm đi động trong túi xách Chương Vũ Yên, gọi điện thoại cho người nhà Chương Vũ Yên để bọn họ tới đón Chương Vũ Yên đi.

Cô phải về quê, không có khả năng cứ luôn canh chừng Chương Vũ Yên.

Chờ đạo sĩ gì đó tới, người trong ký túc xá không sai biệt lắm đều chết hết rồi, vẫn là phải dựa vào chính mình.

Người nhà Chương Vũ Yên tới rất nhanh, nói tiếng cảm ơn với Ninh Thư rồi đem Chương Vũ Yên đi.

Ninh Thư xách hành lý của mình, khóa cửa ký túc xá, đi đến bến xe.

Ninh Thư ngồi xe buýt, dọc đường đi vì sợ xảy ra chuyện, Ninh Thư đều không ngừng tu luyện Tuyệt Thế Võ Công, không ngừng vận khí, tản mát ra lực lượng khí huyết cường thịnh, dương khí cường thịnh có thể làm ma quỷ trốn tránh.

Trên đường đi xảy ra không ít chuyện ngoài ý muốn, không phải thùng lốp xe chính là đi lầm đường, tài xế lớn tuổi cư nhiên lạc đường khiến Ninh Thư biết rõ bút tiên đang theo chân mình.

Ninh Thư đổi vị trí với người khác, ngồi đằng sau tài xế, Ninh Thư quay đầu lại, thậm chí có thể nhìn thấy một gương mặt dữ tợn phản chiếu lên kính xe.

Ninh Thư mặt không cảm xúc dời mắt, đơn giản chính là dùng kiểu này dọa người, thấy hoài cũng quen.

Trải qua ba ngày xóc nảy, rốt cuộc cũng tới, chặng đường hai ngày cứ thế kéo dài thêm một ngày, đã thế còn đầy rẫy tình huống trên đường.

Mọi người trên xe đều nói đừng quý trùng tà.

Từ trạm xe đến thôn của nguyên chủ còn một quãng đường, Ninh Thư kéo hành lý, cảm giác bên người mình đều tỏa ra hàn khí, rõ ràng là mùa hè, Ninh Thư lại cảm thấy như đang ở mùa đông.

Đến thôn, Ninh Thư không về thẳng nhà, mang theo một cái tai họa như vậy, nếu hại người nhà Trang Vũ Đồng sẽ không tốt.

Đây là một con quỷ không hề có nguyên tắc dùng việc giết người để giảm bớt oán hận trong lòng nó, Ninh Thư đi tới nhà bà đồng, chỗ của bà đồng ở phía Tây cách xa thôn nhất, gần núi, cũng là nơi hoang vu nhất, cơ bản xung quanh không có ai sống.

Nơi bà đồng ở rất đơn sơ, thậm chí có loại cảm giác âm trầm, rèm cửa đều là màu đen, vốn dĩ trong rừng cây ánh sáng đã không tốt, vừa thấy cảnh này, liền cảm thấy càng thêm u ám.

Nhưng Ninh Thư lại cảm giác cả người nhẹ hẫng, hơn nữa hàn ý trên người cũng đã không còn, tựa hồ bút tiên đã rời khỏi người mình.

Nó đang sợ hãi cái gì?

Ninh Thư đi vào trong sân, hướng cửa nhà gọi: “Bà bà, con là Vũ Đồng, con có việc muốn nhờ.”

Qua một hồi lâu trong phòng mới vang lên một giọng nói già nua, khàn khàn chói tai, “Vào đi.”

Ninh Thư vén rèm vải màu đen lên, đi vào, trong phòng rất tối, bốn phía dường như đều không có cửa sổ, ánh sáng không phải rất tốt, trên bàn đốt hai ngọn nến, như thể đang thờ cúng thứ gì đó, Ninh Thư tùy ý đánh giá thoáng qua căn phòng, quay đầu quan sát, lại nhìn thấy trên vách tường gần mình treo một cái đầu lâu, hốc mắt trống rỗng, trong miệng lê tề mấy cái răng.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 204: Vườn trường kinh hoàng (9)

Edit: Akito

Ninh Thư bị cái đầu lâu này dọa tới mức lui về sau mấy bước, kết quả chân lại dẫm trúng gì đó, cúi đầu nhìn, cư nhiên là một cái xương đùi, thiếu chút nữa Ninh Thư đều phải nhảy dựng lên rồi.

Con mẹ nó, vì sao phải làm cho đáng sợ như vậy, vì sao không thể cất kỹ mấy thứ xương cốt này chứ.

“Con chọc vào thứ gì vậy, lợi hại như thế.” Một thanh âm khàn khàn vang lên từ sau lưng Ninh Thư, Ninh Thư lập tức xoay người, xung quanh đen sì

một mảng, trước đó không có phát hiện có người ngồi phía sau mình.

‘Cạch’ một tiếng đèn sáng, Ninh Thụ dụi dụi mắt, thấy đứng trước mặt mình là một bà lão già nua vô cùng, thân hình còng xuống, trên mặt hiện đầy nếp nhăn, khe rãnh đầy đặc, ánh mắt của bà rất âm lệ, nhìn Ninh Thụ từ trên xuống dưới.

Ninh Thụ nói với bà đồng: “Bà bà, con gặp phiền toái, con muốn nhờ bà giúp đỡ.”

Bà đồng ngồi xuống, nói với Ninh Thụ: “Ngồi đi.”

Ninh Thụ vội vàng ngồi đối diện bà đồng, phía trước có bàn trà nhỏ, mặt trên bày đủ loại đồ đặc kỳ quái.

Bà đồng nhóm đèn trên bàn, sau đó từ từ tản ra một mùi thơm ngát, Ninh Thụ ho khan một tiếng nói: “Bà bà, đây là thứ gì, rất thơm.”

“Chế từ hồn thảo đấy, người nhiều sẽ làm linh hồn con tiêu tán, biến thành người đàn độn.” Bà đồng nhàn nhạt nói, thanh âm khàn khàn.

Ninh Thụ: ...

Ninh Thụ lập tức ngừng lại hô hấp, bà đồng nhìn thoáng qua Ninh Thụ nói: “Không phải con đi học sao, thế nào lại chọc vào thứ này, mấy thứ này cực kỳ lợi hại, toàn thân đều là âm khí, có phải con từng bị quỷ thượng thân không?”

Ninh Thụ lắc đầu, lập tức nói: “Con chưa từng bị quỷ thượng thân, có cách nào thoát khỏi thứ này không?” Ninh Thụ đem chuyện xảy ra ở ký túc xá đều nói một lần với bà đồng.

Đôi mắt âm lệ của bà đồng nhìn vào Ninh Thụ, khàn giọng nói: “Mọi sự đều có nhân quả, nữ quỷ tìm đến các con đương nhiên là có nguyên nhân, có người trong ký túc xá của con có ân oán với nữ quỷ này.”

“Điều này không có khả năng, chúng con đều là sinh viên năm nhất mà, căn bản trước kia không biết nữ quỷ đó, từ nhỏ con đã lớn lên ở cái thôn này, học đại học mới đi ra ngoài mà, càng không nói tới ân oán gì đó.” Ninh Thụ phản bác.

Bà đồng liếc mắt nhìn Ninh Thụ, “Không có quan hệ với mấy đứa, thì có lẽ là có quan hệ với bậc cha chú của mấy đứa.”

Ninh Thụ: → _ →

Đây là muốn đề cập đến ân oán hai đời sao.

Nhưng Trang Vũ Đồng lại là người khổ sở nhất, vô tội nhất, cốt truyện cuối cùng vẫn là Quý Thanh Viễn và Lâm Thiên Thiên tìm được đạo sĩ, đánh nữ quỷ này đến hồn phi phách tán, nhưng Trang Vũ Đồng khi đó đã chết.

“Bà bà, con nên làm gì bây giờ đây, có cách nào có thể trừ bỏ nữ quỷ này không?” Ninh Thụ hỏi bà đồng.

“Con cảm thấy nữ quỷ này cũng không phải hạng lương thiện gì, coi như trong ký túc xá có người có ân oán với nữ quỷ, nhưng nó lại muốn giết hết tất cả người trong phòng, con thiếu chút nữa đã bị xe đụng chết rồi.”

Bà đồng nhàn nhạt nói: “Thứ này đã không thể luân hồi, chết không siêu sinh, tràn ngập oán khí, chọc phải nó chính là không chết không ngừng, thứ này căn bản không có lương tâm gì, chính là ác quỷ, ngoại trừ may mắn, chưa diệt được nó thì đời không yên ổn, mạng lớn một chút thì không chết, nhưng cả đời nghèo rớt mùng tơi, mạng kém một chút, thì chết oan uổng.”

Hiển nhiên Lâm Thiên Thiên là người mạng đại khí vận, phúc lớn mạng lớn, nhưng ba người kia chính là đoản mệnh.

Ninh Thụ méo miệng nhìn bà đồng như sắp khóc lên, “Bà bà, con nên làm gì bây giờ.”

Bà đồng đối với ánh mắt đáng thương hề hề của Ninh Thụ xem như không thấy, đưa Ninh Thụ một chén nước, mùi lạ đen sì, khàn khàn nói: “Uống hết.”

“Đây là gì ạ?” Ninh Thụ nhận chén hỏi.

Bà đồng nhìn Ninh Thụ, “Nếu con cứ như thế này, cũng sống không được bao lâu nữa, đây là thứ loại trừ âm khí.”

Ninh Thụ nghe vậy liền không chút do dự uống hết, mùi vị đặc biệt kỳ quái, ngọt bùi cay đắng mặn đều có, mùi vị đó thật sự là quái lạ nói không nên lời.

“Bà có thể cứu con, nhưng là có một yêu cầu?” Bà đồng khàn giọng nói.

Ninh Thụ lập tức nói: “Mời bà nói.”

“Bà cần một loại thảo dược, con hái về cho bà.” Bà đồng nhàn nhạt nói.

Ninh Thụ sáng khoái trả lời: “Được.”

“Là thảo dược gì?” Ninh Thụ hỏi.

Bà đồng nhìn Ninh Thư, lạnh nhạt nói: “Hái loại thảo dược này rất nguy hiểm, nói không chừng sẽ chết, nhưng nếu con hái được, bà cho con thứ này, có thể bảo vệ con.”

Bà đồng lấy ra một viên hạt châu màu đen, hạt châu này tỏa ra ánh sáng màu đen, như trên châu đen vậy.

Ninh Thư còn chưa nói gì, 2333 đã sôi trào trong óc Ninh Thư, “Mau, mau, bắt lấy thứ này, nhanh lên, nhanh lên, ở loại vị diện cấp thấp này cư nhiên phát hiện thứ này, bắt lấy nhanh lên.”

Ninh Thư cảm giác lỗ tai vang lên ong ong.

“Câm miệng.”

Tuy rằng Ninh Thư không biết hạt châu này là thứ gì, nhưng có thể làm 2333 kích động như thế, khẳng định là thứ tốt, Ninh Thư sắc mặt vô thường nói: “Bà bà, con bằng lòng đi hái thảo dược.”

“Con phải nghĩ kỹ, hái thảo dược này rất nguy hiểm đấy, nói không chừng sẽ mất mạng.” Ánh mắt bà đồng rất lạnh nhìn vào Ninh Thư.

Ninh Thư gật gù đầu, “Ác quỷ đó đã đi theo con, sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra chuyện mà thôi, còn không bằng con đi hái thảo dược cho bà.”

“Rất tốt, vật này cho con trước.” Bà đồng đưa hạt châu cho Ninh Thư, Ninh Thư nhận lấy hạt châu, cảm thấy hạt châu này rất nặng, xem qua chỉ to bằng ngón cái của đàn ông, nhưng lại rất này.

“Đây chính là thảo dược bà muốn con hái.” Bà đồng đưa cho Ninh Thư một tờ giấy, “Dựa theo cách hái trên đó, ngàn vạn không được tổn hao thảo dược.”

Ninh Thư nhận tờ giấy nhìn thử, đồng tử run rẩy, sắc mặt như thường nói: “Bà bà, con nhất định sẽ hái được thảo dược về.”

Bà đồng nói vị trí của thảo dược cho Ninh Thư.

Ninh Thư cắt kỹ trên châu đen, từ nhà bà đồng đi ra, xách theo hành lý đi về nhà.

Lúc ba mẹ nguyên chủ nhìn thấy Ninh Thư thì rất kinh ngạc, không ngừng hỏi có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không, Ninh Thư nói không có việc gì, chỉ là trở về thăm hai ông bà, lại lấy một ít tiền cho hai người.

Ba Trang Vũ Đồng là một người nông dân sắc mặt ngăm đen, trông thấy Ninh Thư lấy ra một xấp tiền, sắc mặt cũng thay đổi, hỏi Ninh Thư số tiền này từ đâu ra.

Ninh Thư nói đây là tiền đi làm kiếm được, để dành cho hai ông bà, hai người mới thờ phào một hơi, trả lại tiền cho Ninh Thư, Ninh Thư nói để cho em trai đi học.

Số tiền này là Ninh Thư dùng tích phân đổi một ít, nói thật ba mẹ Trang Vũ Đồng thật sự rất khổ, có số tiền này, bọn họ cũng thoải mái một tí.

Về phòng, Ninh Thư thả hành lý xuống, nhìn trên châu đen trong tay, hỏi 2333: “Đây là cái gì?”

“Cũng không nên xem thường thứ này, đây chính là Linh Hồn Châu, chuyên môn hấp thu linh hồn, bên trong đều là linh hồn lực thuần khiết, muốn hình thành một viên Linh Hồn Châu điều kiện rất hà khắc, có đôi khi bên trong một vị diện cũng không nhất định có thể hình thành một viên Linh Hồn Châu.”

“Toàn bộ đều là linh hồn lực sao?” Đôi mắt Ninh Thư nhìn viên hạt châu này tỏa sáng, nặng như vậy thì có bao nhiêu linh hồn lực đây.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 205: Vườn trường kinh hoàng (10)

Edit: Akito

Ninh Thư nhìn Linh Hồn Châu trong tay, trong lòng rất kích động, bên trong đều linh hồn lực đấy, nếu hấp thu được linh hồn lực bên trong, linh hồn của cô sẽ trở nên lớn mạnh hơn, nếu gặp phải một vài nhiệm vụ khó giải quyết, cần nán lại ở thế giới đó lâu một chút cũng không sao, đối với linh hồn cũng không thương tổn bao lớn.

“Chắc không phải cô muốn hấp thu linh hồn lực của Linh Hồn Châu đi?” 2333 châm chọc nói: “Cô đây là hành vi tìm chết, loại Linh Hồn Châu này chỉ biết hấp thu linh hồn, linh hồn gì cũng đều có thể hấp thu, được xưng là người thu thập linh hồn, cô lại muốn hấp thu thứ này, không ai có thể hấp thu nó,

nếu như bây giờ cô ở trạng thái linh hồn thể mà nói, thì cô đã bị nó hấp thu rồi, chết không kịp ngáp rồi.”

“Thứ này là vũ khí sắc bén để đối phó linh hồn, là linh hồn đều sợ nó.” 2333 liên tục khuyên bảo, “Cô cũng không nên sinh ra ý nghĩ gì, chờ đến sau khi cô trở lại không gian, tôi thay cô bảo quản thứ này, ở không gian cô là linh hồn thể, sẽ bị hạt châu hấp thu.”

Ninh Thư: ...

Còn tưởng rằng là bảo bối gì đó, nguyên lai là một đồ vật chỉ có vào chứ không có ra, rốt cuộc Ninh Thư cũng hiểu vì sao nữ quỷ lại bỏ chạy, hóa ra là sợ thứ này nhỉ.

Ninh Thư cất hạt châu đi, sau đó lấy thảo dược bà đồng đưa ra, thảo dược này lớn lên rất kỳ lạ, cây chỉ có hai lá, lại kết ra một trái giống như thai nhi.

Ninh Thư từng thấy thứ này trên sách của thần y, gọi là quả trường sinh, nghe nói có hiệu quả kéo dài tuổi thọ, khi đó lúc Ninh Thư nhìn còn tưởng rằng là giả, nhưng hiện tại bà đồng cứ nhiên muốn cô đi hái nó.

Phỏng chừng là bà đồng muốn kéo dài tuổi thọ, không nghĩ tới thế giới này có đồ vật trân quý như vậy, khó trách bà đồng có thể đem Linh Hồn Châu cho cô.

“Ở vị diện cao cấp một chút thì quả này không trân quý như vậy, nhưng Linh Hồn Châu lại cực kỳ trân quý, một vị diện cũng khó có khả năng có một viên hạt châu, khoản mua bán này có lời.” 2333 nói.

Nếu đã như thế, Ninh Thư liền quyết định đi tìm cái quả này, hơn nữa thứ này sinh trưởng ở vách núi vách đá, thứ trân quý như này sẽ có động vật hung mãnh trông coi đấy.

Cô một cô gái yếu ớt nói không chừng thật sự sẽ chết, may mắn hiện giờ Ninh Thư đang luyện Tuyệt Thế Vô Công, sức lực và độ nhạy bén đều gia tăng, đi rèn luyện một chút có lẽ có thu hoạch.

Ninh Thư không thể nào ăn quyết một viên hạt châu như vậy của bà đồng, trước không nói bà đồng này biết một vài vật cổ quái kỳ lạ quý hiếm, cô cảm đồ đi thì Trang Vũ Đồng làm sao bây giờ, không bị lệ quỷ giết, ngược lại cũng bị bà đồng chinh chết.

Sáng sớm hôm sau, Ninh Thư được hai ông bà kêu dậy ăn cơm sáng, sau đó mang theo một bó dây thừng đi về phía núi sâu đằng sau thôn, ba Trang thấy Ninh Thư cầm một bó dây thừng, lại còn xách đao bổ củi, hỏi cô đi đâu, Ninh Thư nói vào núi tìm chút nấm dại đem về trường tặng thầy cô.

Ba Trang nghe vậy, chỉ bảo Ninh Thư cẩn thận một chút.

Ninh Thư dựa theo con đường trên giấy đi vào núi sâu, càng đi lá rụng trên mặt đất càng sâu, phía trên có rất nhiều phân động vật.

Cây cối cũng rất thô to, rất hùng vĩ.

Núi rừng xanh um tươi tốt, ánh mặt trời chiếu xuống, xuyên qua lá cây tạo thành những đốm sáng nho nhỏ.

Ninh Thư tới nơi cần tìm, vật này sinh trưởng ở trên vách núi, Ninh Thư phải dùng dây thừng, mới có thể hái quả trường sinh.

Ninh Thư nhìn thoáng vực sâu phía dưới, tức khắc đầu choáng váng não phình to, má ối, cô sợ độ cao.

Ninh Thư lau mồ hôi lạnh trên đầu, buộc chặt dây thừng vào thân cây, rồi lấy một sợi dây thừng khác buộc vào người mình, kéo dây thừng chậm rãi đi xuống.

Vì viên hạt châu kia Ninh Thư cũng rất liều mạng, quả trường sinh ngay bên cạnh, nhìn gần càng thêm kinh hãi, quả này hoàn toàn là bộ dạng một thai nhi, cuộn tròn một chỗ, thậm chí trên mặt cũng đã có ngũ quan.

Mẹ nó, cái này chắc không phải muốn lớn thành một đứa bé đi?

Ninh Thư nhớ trong sách thần y có nói, nó chính là một loại thực vật, chẳng qua thực vật lớn lên như vậy đúng là làm cho người ta ngạc nhiên mà.

“2333 hệ thống quân, thứ này rốt cuộc là gì vậy?” Ninh Thư vươn tay muốn hái quả trường sinh xuống.

“Đơn giản chỉ là một loại linh thảo mà thôi, không có gì đáng ngạc nhiên, chờ cô đến vị diện tu chân, linh thảo gì đều có thể nhìn thấy.” 2333 nhàn nhạt nói, ngữ khí mất hết hứng thú, hiển nhiên là không muốn giải thích gì thêm với Ninh Thư.

Ninh Thư chính là một cái đồ nhà quê.

“Khè khè...” Đột nhiên có thứ gì đó phóng vào tay Ninh Thư, Ninh Thư nhanh chóng thu tay, kéo dây thừng đập một cái, rồi xa quả trường sinh, lúc này mới thấy rõ, cách quả trường sinh có một con rắn to bằng ngón út, chỉ là con rắn nhỏ dài ba tấc, con rắn này rất nhỏ, màu sắc không sai biệt lắm giống nhám thạch, trước đó Ninh Thư vẫn chưa chú ý tới.

Con rắn uốn lượn thân thể, cảnh giác nhìn Ninh Thư.

May mà thu tay lại nhanh, bằng không bị nó cắn trúng thì thảm rồi.

Một người một rắn cứ đối diện nhau như thế, Ninh Thụ sớm nên nghĩ đến quả trường sinh sẽ có thứ gì đó trông coi, nếu không lớn lên ở trên vách núi, sẽ bị chim mổ.

Hiển nhiên là con rắn này vẫn luôn canh quả trường sinh.

Hiện tại chỉ có xử lý con rắn này mới có thể lấy được quả trường sinh, Ninh Thụ nhanh chóng rút ra đao bổ cùi bên hông bổ thẳng về phía con rắn nhỏ, đã tới bước này rồi, chỉ có thể liều mạng.

Con rắn nhỏ ngẩng đầu rắn tấp tới tay Ninh Thụ, tay Ninh Thụ di chuyển bổ về phía đầu rắn, con rắn nhỏ lạnh như băng dựng thẳng đồng tử trong đó lộ vẻ hung hãn, cứ nhiên bay lên nhào vào mặt Ninh Thụ.

Ninh Thụ vận khí, một tay kéo dây thừng, chân đạp vách núi, tránh con rắn nhỏ đang xông lại, một tay cầm đao bổ cùi bổ vào thân rắn, trực tiếp chém con rắn thành hai nửa, thì thể nó rớt xuống vách núi.

Tay chân Ninh Thụ cũng có chút nhũn ra, toàn thân đều là mồ hôi lạnh, thở một hơi hái quả trường sinh xuống, đặt vào hộp bà đồng cho cô.

Lúc về nhà, ba Trang thấy Ninh Thụ chật vật, cũng không nhìn thấy nắm, hỏi: “Nắm đâu?”

“Con hái được một ít, nhưng đều là nấm độc, chỉ bằng không hái, để người ăn trúng lại xảy ra chuyện.” Ninh Thụ tùy tiện tìm một lý do.

Ba Trang cầm sọt tre, bảo để vào núi tìm, tìm không có độc.

Ninh Thụ nhìn theo bóng lưng ba Trang, đây là một người cha vì con suy nghĩ mọi thứ a, Trang Vũ Đồng có ba mẹ như vậy rất hạnh phúc, bằng không cũng sẽ không nghịch tập thay đổi vận mệnh của mình, nói đến cùng vẫn là vì cha mẹ.

Ninh Thụ tùy tiện tắm rửa một cái, liền cầm hộp đi đến nhà bà đồng, Ninh Thụ đứng ngoài sân gọi to: “Bà bà, con tới rồi.”

“Vào đi.” Giọng bà đồng khàn khàn.

Lúc này Ninh Thụ mới vào phòng, đưa cái hộp cho bà đồng, “Con hái được rồi.”

“Nhanh như thế?” Giọng bà đồng khàn khàn, vươn cánh tay như cùi khô, mở hộp ra, nhìn thấy quả trường sinh bên trong, tay cũng đang run rẩy, “Đúng là...”

Phóng chừng là cố kỵ Ninh Thụ ở trước mặt, bà đồng cũng không thốt lên tên quả, nhanh chóng cất cái hộp.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 206: Vườn trường kinh hoàng (11)

Edit: Akito

Nhận được thứ mình mơ ước tha thiết, thái độ của bà đồng đối với Ninh Thụ cũng hòa ái một tí, khàn khàn nói với Ninh Thụ: “Vây hạt châu kia cho con, thấy con nhanh như vậy đã hái được đồ về, thứ này cho con.”

Ninh Thụ nhận lấy cái chai, hỏi: “Đây là gì ạ?”

“Là một ít bột thuốc trừ âm khí, mấy người trong ký túc xá con đều bị âm khí nhập thể.” Giọng bà đồng khàn khàn.

Ninh Thụ cất cái chai, cảm thấy mấy em gái ở ký túc xá tuyệt đối sẽ không uống thứ này, nói không chừng còn có thể cười nhạo cô thần kinh, Ninh Thụ lại hỏi bà đồng: “Bà bà, về sau thứ đó còn sinh trường nữa không?”

Bà đồng cười, chỉ là nụ cười này đặc biệt âm trầm, nếp nhăn ngang dọc, giọng khàn khàn nói: “Loại đồ vật trái với trời đất này, có thể có một quả đã không tệ, có lẽ đời này bà không thấy được quả thứ hai đâu.”

“Như vậy sao.” Trong lòng Ninh Thụ thở phào một hơi, chỉ sợ khi cô đã rời khỏi thế giới này, bà đồng còn bảo Trang Vũ Đồng đi hái nó, cô có võ công trong người, thật vất vả mới hái được nó, nhưng Trang Vũ Đồng là một cô gái yếu ớt, bảo cô ấy đi hái chính là đi chịu chết.

Ninh Thụ là tới nghịch tập thay Trang Vũ Đồng mà, không thể để lại cục diện rồi rấm cho cô ấy.

Từ trong nhà bà đồng đi ra, thoáng chốc Ninh Thụ liền nhẹ nhàng thoải mái, sau này có Linh Hồn Châu, sẽ không cần lo bị ác quỷ hại chết, ác quỷ cũng không dám nhập vào cô nữa, nếu như tới gần liền bị Linh Hồn Châu hấp thụ.

Hiện tại Ninh Thụ ước gì ác quỷ tới gần cô, tốt nhất bị Linh Hồn Châu hút đi hồn phách.

Ninh Thụ không ở lại nhà nữa, tạm biệt hai ông bà rồi trở lại trường học, bây giờ nữ quỷ không ở bên cạnh cô thì đang ở cạnh mấy cô gái còn lại.

Ninh Thụ đã đi rất xa rồi, lại thấy ba Trang đuổi theo Ninh Thụ, nhét một cái túi vào trong tay Ninh Thụ, nói là quên cầm theo nắm gạo.

Ninh Thụ cũng không có lấy, nói ba Trang giữ lại ăn, ở trường đúng là cô không biết nên đưa đồ cho ai, không có bạn thân, có tiếp xúc duy nhất chính là ba người bạn cùng phòng, nhưng ba người bạn cùng phòng đều là người đôi mắt mọc trên đỉnh đầu, phòng chừng căn bản sẽ không muốn thứ chất lượng không tốt, dính bùn này.

Còn không bằng giữ lại để người trong nhà ăn, Ninh Thụ lên xe buýt, nhìn thấy ba Trang vẫn còn đứng ở ven đường, cho đến khi xe buýt chuyển hướng không nhìn thấy nữa.

Ninh Thụ thu hồi ánh mắt, cảm thấy Trang Vũ Đồng thật hạnh phúc, ở nơi thâm sơn cùng cốc này, cho cô ấy một cô con gái đi học đại học, tình hình trong nhà không tốt, nhưng vẫn cho cô ấy đi học, tuy rằng điều kiện không tốt, nhưng không khí gia đình rất tốt.

Cho nên Trang Vũ Đồng mới phải nỗ lực học tập, để có thể thay đổi cuộc đời của mình, có thể làm cha mẹ mình sống tốt đẹp hạnh phúc lúc tuổi già, chỉ là không nghĩ tới, thời gian vào đại học không tới một năm, cô ấy lại chết, tâm huyết của cha mẹ, tâm huyết của bản thân tất cả đều uổng phí.

Người đã chết thì cái gì cũng không còn, sinh mạng rất đáng quý.

Trên đường trở về, đã không còn xảy ra chuyện kỳ quái gì nữa, đường đi thực thông thuận, đã lâu không có loại cảm giác nhẹ nhõm này.

Ninh Thụ kéo hành lý đến phía dưới ký túc xá, nhìn thấy trên mặt đất có một vũng máu, còn có dấu trắng cổ định hiện trường, chỗ này có người chết.

Trái tim Ninh Thụ đập mạnh, nhìn lên phía trên liền thấy là phòng 503, đúng là phòng ngủ của bọn họ.

Từ trên lầu nhảy xuống sao?

Chương Vũ Yên!

Ninh Thụ kéo hành lý bay nhanh lên lầu, mở cửa phòng ngủ, liền thấy hai cô gái đang đánh nhau, giật tóc giật tóc, cào mặt cào mặt, Ninh Thụ lập tức buông hành lý tách hai người bọn họ ra.

“Làm gì vậy?” Ninh Thụ nhìn Tô Mạn Ngọc và Lâm Thiển Thiển, trên đầu Lâm Thiển Thiển còn quần băng gạc, trên đùi vẫn còn bó thạch cao, đã như vậy còn có thể đánh nhau.

Tô Mạn Ngọc gạt đầu tóc rối bời của mình, ánh mắt ghét hận nhìn Lâm Thiển Thiển, Lâm Thiển Thiển bám lấy cái nạng, thần sắc khó chịu lại tức giận.

Hai người đều không nói chuyện, không khí thoáng cái có vẻ xấu hổ vô cùng.

Ninh Thụ phát hiện sắc mặt Tô Mạn Ngọc rất tiêu tụy, gầy đi nhiều, dưới đôi mắt còn có quầng thâm, cho dù trang điểm cũng không dấu được vẻ hốc hác trên mặt.

Mà thần sắc Lâm Thiển Thiển lại tràn đầy tức giận xen lẫn vô tội.

“Đã xảy ra chuyện gì, vạch trắng dưới ký túc xá là thế nào?” Ninh Thụ không nhìn thấy bóng dáng Chương Vũ Yên.

Tô Mạn Ngọc trừng mắt oán hận liếc nhìn Lâm Thiển Thiển một cái, nói với Ninh Thụ: “Chương Vũ Yên nhảy lầu tự sát.”

Quả nhiên, trong lòng Ninh Thụ vẫn có sự đáng tiếc nói không nên lời, trên mặt ra vẻ khiếp sợ, hỏi: “Vì sao?”

“Đều nói Chương Vũ Yên là tự sát, nhưng căn bản không phải như thế, tôi tận mắt thấy cô ấy nhảy xuống, cô ấy là bị thứ gì đó khống chế, nhất định là búp bê đêm hôm đó.”

“Tôi vĩnh viễn đều không quên được cái nhìn cuối cùng của cô ấy, cười dữ tợn nói với tôi, một người cũng không trốn thoát, sau đó thả người nhảy xuống dưới, cô ấy căn bản không phải tự sát.”

Trong lòng Ninh Thụ thở dài một hơi, khẳng định không phải là tự sát.

Lâm Thiển Thiển lại tức giận quát Tô Mạn Ngọc: “Căn bản không phải như thế, Tô Mạn Ngọc, tại sao cô cứ vu oan cho tôi, ý của cô là tôi hại chết Chương Vũ Yên sao? Cảnh sát đã nói, là tự sát, là Chương Vũ Yên dùng quy tắc ngầm đấy.”

Ninh Thụ nghe cuộc nói chuyện giữa hai người, cuối cùng đã hiểu chuyện gì xảy ra, cái chết của Chương Vũ Yên cảnh sát giám định là tự sát, nguyên nhân chết là bởi vì Chương Vũ Yên muốn làm rõ ràng hợp đồng với công ty quản lý, dùng quy tắc ngầm, lại bị chụp hình quay lại, cho nên trong lúc nhất

thời Chương Vũ Yên không chịu nổi kích thích mà tự sát.

Trải qua chuyện lần này, hiện giờ trường học tăng mạnh quản lý ký túc xá, mỗi tối đều sẽ tới ký túc xá điểm danh nhân số, không cho phép sinh viên cả đêm không về, Tô Mạn Ngọc vẫn luôn ở nhà và Lâm Thiển Thiển bị thương đều bị trường học gọi về, cùng ký túc xá với người vừa chết, đương nhiên là bị cảnh sát dò hỏi, ghi hồ sơ.

Mà lúc đó Ninh Thư đang ở dưới quê.

Tô Mạn Ngọc kiên định Chương Vũ Yên không phải tự sát, mà Lâm Thiển Thiển kiên định Chương Vũ Yên là tự sát, hơn nữa cảnh sát đã tìm thấy đoạn băng Chương Vũ Yên dùng quy tắc ngầm.

Ninh Thư nhìn cửa sổ, đầu đó có một thứ họ không nhìn thấy đang nhìn chăm chăm bọn họ, cười độc ác.

Tô Mạn Ngọc nói với Ninh Thư: “Ký túc xá này thật sự có quý, gần đây bên cạnh tôi xảy ra rất nhiều chuyện quái lạ, từ sau khi chơi bút tiên liền xảy ra những chuyện này.”

Sắc mặt Tô Mạn Ngọc hơi trắng bệch, gom quần áo trên người mình lại, bây giờ đúng là ngày mùa hè nóng bức, nhưng Tô Mạn Ngọc lại mặc tới hai bộ quần áo.

Lâm Thiển Thiển cắn môi không nói gì, ngồi trên giường, thần sắc cực kỳ không tốt.

Ninh Thư lấy bột thuốc bà đồng cho trong túi xách ra, bỏ vào ly cho thêm ít nước đưa Tô Mạn Ngọc, nói: “Uống chút thuốc đi, đề phòng cảm cúm, trời nóng như thế, cậu cứ nhiên còn mặc hai bộ y phục.”

Tô Mạn Ngọc đây là biểu hiện của âm khí nhập thể, sợ lạnh, qua không bao lâu, lục phủ ngũ tạng đều bị âm khí ăn mòn, cuối cùng suy kiệt mà chết.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 207: Vườn trường kinh hoàng (12)

Edit: Akito

Tô Mạn Ngọc nhìn cái ly trong tay Ninh Thư, cánh mũi giật giật, dùng tay bịt mũi, ghét bỏ nói: “Cái gì mà thúi như thế.”

“Phương thuốc cổ truyền ở nông thôn rất có tác dụng đấy.” Ninh Thư nói, nếu như Tô Mạn Ngọc không uống thì Ninh Thư cũng không có cách nào.

Tô Mạn Ngọc nhận lấy ly nước, có lẽ là cơ thể thật sự không thoải mái, Tô Mạn Ngọc bóp mũi tu một hơi, khuôn mặt cũng méo mó, “Thật khó uống.”

Tô Mạn Ngọc chép miệng chặc lưỡi, cảm giác mùi vị càng thêm kỳ quái, Tô Mạn Ngọc xách túi, có lẽ là vì ly thuốc trước đó, thái độ Tô Mạn Ngọc đối với Ninh Thư tốt hơn một chút, nói với Ninh Thư: “Tôi đi đây, buổi tối không ở ký túc xá.”

“Tôi không muốn nhìn thấy người nào đó.” Tô Mạn Ngọc lạnh lùng nói.

Sắc mặt Lâm Thiển Thiển vô cùng khó coi, đôi mắt linh động tràn ngập phẫn nộ, cảm cái nặng, chống dậy tức giận nói với Tô Mạn Ngọc: “Tôi cũng không muốn ở lại ký túc xá, ở chung với một kẻ luôn vu khống tôi là tội phạm giết người.”

Ninh thư: →_→

Đây là tiết tấu muốn xé mặt của nữ chủ và nữ phụ!

Ninh Thư lên tiếng: “Không phải bây giờ trường học không cho ra ngoài ở sao? Cho dù thật sự có quý, chúng ta tách ra như thế, chẳng phải dễ nó dễ dàng tấn công sao, chúng ta vẫn nên ở cùng nhau đi.”

Lâm Thiển Thiển và Tô Mạn Ngọc đều không nói chuyện, nhưng đều không có ý muốn đi.

Ninh Thư hỏi Lâm Thiển Thiển: “Cậu muốn uống chút thuốc không?”

Lâm Thiển Thiển lắc đầu, “Không cần, bây giờ tôi uống thuốc hạ sốt.”

“Trang Vũ Đồng, rót cho tôi một ly nữa.” Tô Mạn Ngọc nói với Ninh Thư, “Uống xong xác thật cơ thể thoải mái hơn nhiều, tôi sẽ cho cậu tiền.”

Ninh Thư bĩu môi, rót cho Tô Mạn Ngọc một ly, nói: “Cậu uống đi, tiền thì khỏi cần.”

Tô Mạn Ngọc cầm lấy ly nước, đầu tiên hít sâu một hơi, mới một hơi đổ hết thuốc vào.

Không khí ký túc xá cực kỳ không tốt, Ninh Thụ cũng mặc kệ hai em gái giận dỗi, sửa sang lại quần áo và giường đệm.

Nhìn thoáng qua cái giường trống của Chương Vũ Yên, phía trước còn là người đầy sức sống, mới đó đã không còn.

Ninh Thụ đang nghiên cứu Linh Hồn Châu của mình, thứ này phải dùng thế nào đây, dùng như thế nào mới có thể hút đi linh hồn ác quỷ.

“Trang Vũ Đồng, cậu có muốn rửa mặt đi ngủ không?” Tô Mạn Ngọc hỏi Ninh Thụ, Ninh Thụ rất kinh ngạc, phòng vệ sinh ở ngay bên cạnh, kêu cô làm gì.

Tô Mạn Ngọc hơi hơi nâng cằm, lại nói với Ninh Thụ: “Cậu đi với tôi đi, chúng ta cùng đi rửa mặt.”

Ninh Thụ: ...

Khi nào quan hệ giữa cô và Tô Mạn Ngọc tốt như thế, thành bạn thân cùng nhau tay cầm tay vào WC rửa mặt rồi sao?

Tô Mạn Ngọc nhìn thoáng qua Lâm Thiển Thiển, nói với Ninh Thụ: “Ký túc xá này có quỷ, cho dù tôi về nhà, đều sẽ xảy ra một vài chuyện kỳ quái, với nước sẽ chảy máu loãng.”

Sở dĩ Tô Mạn Ngọc trở lại trường học, là vì trong nhà đã rối loạn một đồng, huyền não người nhà đều không yên ổn nữa, còn không bằng quay về trường học.

Tô Mạn Ngọc rất sợ lúc rửa mặt lại chảy ra máu loãng, mới gọi Ninh Thụ.

Ninh Thụ cắt Linh Hồn Châu đi, cầm chậu rửa mặt vào phòng vệ sinh, Tô Mạn Ngọc đi vào theo Ninh Thụ, thấy Ninh Thụ mở vòi nước không phải máu loãng, mới thở phào một hơi, mở vòi nước khác ra, hỏi Ninh Thụ: “Trang Vũ Đồng, cậu có tin lời tôi nói không, nơi này thật sự có quỷ.”

Ninh Thụ gật gù đầu nói: “Tớ tin, tớ cũng gặp rất nhiều chuyện.”

“Một lần là trùng hợp, hai lần thì không phải là trùng hợp, bây giờ Chương Vũ Yên đã chết, người tiếp theo sẽ là ai?” Tô Mạn Ngọc cắn chặt môi, nước trong bồn trước mặt đều tràn ra ngoài, Ninh Thụ tắt vòi nước, nói với Tô Mạn Ngọc: “Nhất định sẽ có biện pháp.”

“Tôi nghi ngờ là tôi đó chơi bút tiên đưa đến tai họa, nhưng Lâm Thiển Thiển nói bút tiên có thể đoán trước tương lai, hơn nữa có thể trả lời câu hỏi của mình, mỗi người đều không kiểm chế được khát khao đối với tương lai của mình.”

Ninh Thụ rửa mặt một phen, thấy Tô Mạn Ngọc vẫn là bộ dạng mắt hờn mắt vía, an ủi cô ấy: “Không sao đâu.”

Sau cùng Tô Mạn Ngọc thở dài một hơi.

Hai người rửa mặt xong, ra khỏi phòng vệ sinh, thấy Lâm Thiển Thiển đã nằm trên giường, chân bó thạch cao, không rửa mặt đã nằm trên giường rồi.

Lâm Thiển Thiển thấy hai người đi ra từ phòng vệ sinh dáng vẻ thân mật, trong lòng đúng là có chút không thoải mái, cảm giác hiện tại mình bị người ta bài xích, lúc trước đều là Trang Vũ Đồng bị bài xích, bây giờ biến thành cô bị bài xích, loại cảm giác này rất không tốt.

Lâm Thiển Thiển dứt khoát nhắm mắt lại.

Tô Mạn Ngọc rúc vào trong chăn, bọc chăn cuộn tròn thành một cục, Ninh Thụ đến bên cửa sổ, nhìn bên ngoài tối đen như mực, cười lạnh lùng với hừ không, bà đây không sợ mây, mây có bản lĩnh bây giờ lại đến bắt bà đây thử xem.

Ninh Thụ đóng kỹ cửa sổ, kéo màn, sau đó bò lên giường, ngồi tựa trên đệm.

“Ai lên giường cuối cùng, sao lại không tắt đèn.” Lâm Thiển Thiển mở mắt nói, “Mở đèn không ngủ được, sáng qua tôi không ngủ được.”

Lên giường cuối cùng chính là Ninh Thụ, Lâm Thiển Thiển nói lời này chính là hướng về Ninh Thụ, Ninh Thụ còn chưa nói gì, ngủ ở giường dưới Ninh Thụ Tô Mạn Ngọc lập tức nói: “Cứ mở đèn, ký túc xá có quỷ, tôi sợ.”

“Tô Mạn Ngọc, cô nhất thiết cứ luôn mồm có quỷ, tiền điện ký túc xá không phải tiền sao.” Ngữ khí Lâm Thiển Thiển không tốt đáp trả Tô Mạn Ngọc.

“Tiền điện ký túc xá tháng này tôi trả, mở đèn, ai dám tắt tôi xé hàng đưa đó.” Tô Mạn Ngọc lạnh giọng nói, ánh mắt nhìn Lâm Thiển Thiển vô cùng sắc bén.

Ninh Thụ: ...

Khí phách như thế! Làm nữ chủ cũng nói không ra lời.

Chung quy vẫn là không tắt đèn.

Xung quanh im ắng, Ninh Thư nằm trên giường ngủ rất ngon, một chút cũng không sợ nữ quỷ quấy rầy, chỉ cần nữ quỷ tới gần sẽ bị Linh Hồn Châu hút lấy linh hồn, cuối cùng biến thành linh hồn lực tĩnh khiết, trở thành một bộ phận của Linh Hồn Châu.

Nửa đêm, cửa sổ ‘bành’ một tiếng bị gió thổi tung, một làn gió lạnh rét thấu xương thổi vào, độ ẩm trong phòng nháy mắt liền hạ xuống, đèn trong phòng cũng tắt, có quỷ ảnh du dương ngoài cửa sổ, có tiếng khóc u oán lúc xa lúc gần, còn có giọng nói nhỏ nhẹ, nói ra lời nguyên rủa độc ác, “Các người đều phải chết, nạp mạng đi...”

Ninh Thư ngồi dậy, nhìn quỷ ảnh bên ngoài, dựng thẳng ngón giữa, ở bên ngoài tính cái gì, có bản lĩnh thì vào đây coi.

Ninh Thư biết nó sợ Linh Hồn Châu của cô, không dám vào đây, vào đây xem, xem bà đây có thu thập mây không.

Thần sắc Lâm Thiển Thiển khiếp sợ, dụi dụi hai mắt của mình, hoài nghi mình nhìn thấy đều là ảo giác, ngón tay Lâm Thiển Thiển túm chặt chăn, sợ tới mức không biết làm gì.

Tô Mạn Ngọc sợ tới mức cả người run rẩy, dầm thang bò lên giường Ninh Thư, bọc lấy chân Ninh Thư, hàm răng Tô Mạn Ngọc va ‘cạch cạch’, kéo Ninh Thư nằm xuống, ôm chặt Ninh Thư, tứ chi đều quấn lấy Ninh Thư.

Ninh Thư: ...

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 208: Vườn trường kinh hoàng (13)

Edit: Akito

Quỷ ảnh bên ngoài lượn tới lượn lui, âm trầm khủng bố như thể ở nghĩa địa, cả đêm Ninh Thư đều ngủ không ngon, Tô Mạn Ngọc như con bạch tuộc quấn chặt lấy cô, vận thể nào cũng không ra.

Thật vất vả chờ tới bình minh, Tô Mạn Ngọc mới buông Ninh Thư ra, sắc mặt hơi đỏ lên, nói: “Trên người cậu rất ẩm, về sau tôi sẽ ngủ cùng cậu.”

Ninh thư: →_→

“Giường rất nhỏ, không cần chen chúc với nhau.” Ninh Thư cự tuyệt.

Tô Mạn Ngọc ngẩng cằm nói: “Trang Vũ Đồng, tôi ngủ với cậu là để mất cậu.”

Ninh Thư: ...

Không cần cậu để mất.

Ninh Thư xuống giường, trông thấy Lâm Thiển Thiển sắc mặt tái nhợt, đôi mắt đăm đăm, vội vàng hỏi: “Lâm Thiển Thiển, cậu không sao chứ.”

Lúc này Lâm Thiển Thiển mới hồi phục tinh thần, nuốt một ngụm nước bọt, hỏi Ninh Thư: “Đêm qua mấy người có nhìn thấy gì, nghe thấy gì không?”

Tô Mạn Ngọc ngồi ở trên giường Ninh Thư, vén vén đầu tóc của mình, chăm chọc Lâm Thiển Thiển: “Đương nhiên nghe được, cũng thấy được, tôi nói rồi ký túc xá này có quỷ.”

Sắc mặt Lâm Thiển Thiển càng thêm trắng, oa một tiếng khóc lên, Tô Mạn Ngọc càng thêm chăm chọc nói: “Lúc này khóc có ích lợi gì, Chương Vũ Yên đã chết.”

Lâm Thiển Thiển ngẩng đầu nhìn Tô Mạn Ngọc, một đôi mắt linh động đã trở nên âm trầm sợ hãi, “Cô dựa vào gì nói lệ quỷ này là tôi đưa tới, vốn dĩ Chương Vũ Yên tự sát chính là vì chuyện dùng quy tắc ngầm.”

“Tôi biết cô cũng thích Quý Thanh Viễn, cho nên cô mới nhắm vào tôi như thế.” Lâm Thiển Thiển nhìn Tô Mạn Ngọc tức giận nói: “Cô chính là một đứa tiểu tam, cô vì đối phó tôi, cư nhiên gán tội danh giết người này lên đầu tôi, cảnh sát sẽ không tin lời cô nói.”

Tô Mạn Ngọc tức khắc cầm lấy gối Ninh Thư ném về phía Lâm Thiển Thiển, gối đập trúng đầu Lâm Thiển Thiển, cái gối cũng không nặng bao nhiêu, đập vào người cũng không đau, nhưng Lâm Thiển Thiển bị động tác này của Tô Mạn Ngọc vũ nhục, cắn răng nói: “Tô Mạn Ngọc, cô đừng quá đáng quá.”

“Tôi cứ quá đáng như vậy đó, vốn là tôi quen Quý Thanh Viễn trước, tôi thừa nhận tôi thích Quý Thanh Viễn, nhưng vì có tôi cô mới quen được Quý

Thanh Viễn, lại bị cô nhanh chân đến trước, cô cho rằng cái dạng nghèo túng như cô có thể quen Quý Thanh Viễn.”

Ninh Thư: ...

Sao mới sáng sớm đã xé mặt vậy, Tô Mạn Ngọc nói chuyện thật sự độc ác.

“Cô vênh váo hung hăng như thế, Thanh Viễn sẽ không thích cô đâu, cô quen Thanh Viễn đã lâu như thế, Thanh Viễn đều không thích cô, trước kia Thanh Viễn không thích cô, sau này Thanh Viễn cũng sẽ không thích cô.”

Lâm Thiển Thiển cảm lấy cái nặng ở đầu giường, chống nặng bỏ đi.

Rõ ràng đang nói chuyện về quý, làm sao lại kéo đến chuyện tình cảm trai gái chứ, Tô Mạn Ngọc ngồi trên giường thần sắc khó coi, thấy Ninh Thư nhìn mình chăm chăm, nhin không được nói: “Không phải cậu cũng cho rằng tôi là tiểu tam đi.”

“Không, tớ nghĩ, chúng ta nên làm thế nào để đối phó với con quý này.” Hiện giờ lệ quý cơ bản không đến gần người cô, nhưng Ninh Thư lại không nhìn thấy lệ quý này ở đâu.

Nói đến quý, khuôn mặt Tô Mạn Ngọc tức khắc u sầu, từ trên giường leo xuống.

Ninh Thư định ra cửa, Tô Mạn Ngọc lập tức hỏi Ninh Thư: “Cậu đi đâu vậy?”

“Tớ đi ăn cơm.” Ninh Thư định đến căn tin ăn sáng, vô luận như thế nào bụng phải ăn no trước đã.

“Tôi đi cùng với cậu.” Tô Mạn Ngọc lập tức mang giày, đi theo bên cạnh Ninh Thư, theo sát Ninh Thư như thể hai chị em sinh đôi vậy.

Ninh Thư không cảm thấy Tô Mạn Ngọc có thể ăn đồ căn tin, quả nhiên Tô Mạn Ngọc thấy Ninh Thư húp cháo ăn màn thầu, nói thẳng Ninh Thư chính là ăn cơm heo.

Ninh Thư không để ý tới cô ấy.

Mà bên này Lâm Thiển Thiển rời ký túc xá liền đi tìm Quý Thanh Viễn, nói cho Quý Thanh Viễn biết chuyện đêm qua, nhưng Quý Thanh Viễn không phải rất tin, nhưng nhìn thấy bạn gái mình tiêu tụy như thế, bị dọa đến tinh thần hoảng hốt, không thiếu được một trận an ủi.

Quý Thanh Viễn nói hẳn sẽ nghĩ cách.

Lâm Thiển Thiển nhìn khuôn mặt cực kỳ đẹp trai của Quý Thanh Viễn, trong lòng chua lè lại nhũn ra, chua lè là vì bạn cùng phòng ngủ Tô Mạn Ngọc thích hẳn, nhũn ra là vì cô may mắn có được người bạn trai tốt như thế.

Nghĩ đến dáng vẻ vừa tức vừa đố kị của Tô Mạn Ngọc, trong lòng Lâm Thiển Thiển rất vui sướng, ai bảo Tô Mạn Ngọc kiêu ngạo ương ngạnh như thế.

Lâm Thiển Thiển dựa vào lồng ngực Quý Thanh Viễn, lẩm bẩm nói: “Thanh Viễn, có anh bên cạnh thật tốt.”

Ninh Thư và Tô Mạn Ngọc ăn cơm sáng ở căn tin, tới dưới ký túc xá, Ninh Thư cảm giác Linh Hồn Châu trên người mình hơi chấn động, phía trước vẫn luôn không có động tĩnh, lúc này cư nhiên có động tĩnh, Ninh Thư ngẩng đầu liền thấy, có một chậu hoa rơi xuống trên đầu bọn họ.

Như phim truyền hình, Ninh Thư kéo Tô Mạn Ngọc tránh qua một bên, chậu hoa ‘bang’ một tiếng rơi trên mặt đất.

Về mặt Tô Mạn Ngọc đại ra, ngo ngác nhìn chậu hoa, đất trồng vung đầy đất, hoa cũng bị dập nát nát, là có người ném xuống, nhìn thấy cảnh này làm lòng người lạnh lẽo.

Ninh Thư ngẩng đầu, trông thấy giữa không trung còn lơ lửng một chậu hoa, sau đó chậu hoa như thể mất đi giá đỡ, nện xuống cô và Tô Mạn Ngọc.

“Đi.” Ninh Thư kéo Tô Mạn Ngọc vọt vào ký túc xá, chân trước vừa đi, chân sau ‘bành’ một tiếng chậu hoa rớt xuống chỗ hai người vừa đứng.

Tô Mạn Ngọc đắm đắm, tay chân nhũn ra ngồi dưới đất, hai tay ôm đầu, cơ thể run bần bật.

Ninh Thư nhìn chậu hoa vỡ nát, cốt truyện Tô Mạn Ngọc bị chậu hoa trên trời rơi xuống đập trúng, biến thành người thực vật, sống mà như đã chết, cảm giác gì cũng không có còn không bằng chết đi đâu.

“Tô Mạn Ngọc, cậu không sao chứ.” Ninh Thư vỗ vỗ bả vai Tô Mạn Ngọc, Tô Mạn Ngọc buông tay ôm đầu, nhìn Ninh Thư, giọng run run hỏi: “Cậu không sợ sao?”

“Tớ đương nhiên sợ, nhưng nó chính là muốn làm chúng ta sợ.” Ninh Thư kiên quyết: “Chắc chắn sẽ có biện pháp đối phó nó thôi.”

Tô Mạn Ngọc vịn tường đứng dậy, lau nước mắt trên mặt, cắn răng, cơ bắp trên mặt đều đang run rẩy, “Bà đây sẽ diệt con rùa đen này.”

Tuy Tô Mạn Ngọc nói rất mạnh miệng, nhưng cơ thể lại không khống chế được mà run rẩy, vịn tường lên lầu trở lại phòng ngủ, nhưng thật sự là cơ thể mềm đến dễ sợ, Tô Mạn Ngọc nói với Ninh Thư: “Cậu có thể đỡ tớ một lát không? Chân tớ mềm đi không được.”

“Tự đi đi, chân tớ cũng mềm.” Ninh Thư mới không đỡ cô ấy đâu, cô lại không phải là người hầu của cô ấy.

Tô Mạn Ngọc nhìn bộ dạng chân không hề mềm của Ninh Thư lên lâu, rất sợ, kéo lấy đôi chân như nhũn ra đuối theo Ninh Thư.

Trở lại ký túc xá, Ninh Thư mở cửa liền thấy Lâm Thiển Thiển, nhìn thấy Lâm Thiển Thiển không kỳ quái gì, nhưng không nghĩ tới Quý Thanh Viễn một nam sinh cư nhiên ở ký túc xá nữ sinh.

Tô Mạn Ngọc thấy Quý Thanh Viễn, châm chọc một tiếng: “Đúng là lưu luyến không rời nhỉ, ký túc xá là chỗ ở tập thể, muốn ở chỗ này chàng chàng thiếp thiếp, cũng phải suy nghĩ cho người khác một chút đi.”

Quý Thanh Viễn cau mày nhìn Tô Mạn Ngọc, bất mãn nói: “Vốn dĩ Thiển Thiển đã bị thương, tâm trạng không tốt, vì sao cô còn phải đối xử với cô ấy như thế?”

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 209: Vườn trường kinh hoàng (14)

Edit: Akito

Tô Mạn Ngọc nghe thấy Quý Thanh Viễn nơi nơi bảo vệ Lâm Thiển Thiển, sắc mặt càng thêm khó coi, hơn nữa trước đó xem tí nữa đã bị chậu hoa đập trúng, nếu như không phải có Trang Vũ Đồng ở bên cạnh, chỉ sợ cô đã phải bái bai với thế giới này rồi.

Bây giờ lại nhìn thấy Lâm Thiển Thiển co đầu rút cổ ở một bên giả làm bạch liên hoa, để Quý Thanh Viễn ra mặt thay cô ta, lúc này Tô Mạn Ngọc tức giận đến ngực đều muốn nổ tung, lạnh lùng nói với Quý Thanh Viễn: “Quý Thanh Viễn, nơi này không có chuyện của anh, rút xa một chút.”

“Tô Mạn Ngọc, cô nói chuyện kiểu gì thế.” Về mặt Quý Thanh Viễn bất mãn, “Cô ăn trứng thuốc nổ sao, vừa vào đây đã ăn nói như thế.”

Ninh Thư mở miệng nói: “Chỗ này là ký túc xá nữ sinh, sao anh lại ở đây?”

Quý Thanh Viễn không để ý tới Ninh Thư, trực tiếp ngó lơ Ninh Thư, nhìn Tô Mạn Ngọc nói: “Lâm Thiển Thiển là bạn gái của tôi, tôi hy vọng cô có thể tôn trọng cô ấy một chút.”

“Tại sao tôi phải tôn trọng cô ta, cô ta là ai, Quý Thanh Viễn anh còn không phải thấy bà đây thích anh, anh liền chà đạp bà đây, bạn gái của anh muốn tôi tôn trọng, tôi tôn trọng cả nhà anh.” Tô Mạn Ngọc mở miệng liền buru hân vô cùng, tựa hồ muốn phát tiết sợ hãi gặp phải vừa rồi.

Khuôn mặt Quý Thanh Viễn đen thui, hiển nhiên bị Tô Mạn Ngọc chọc tức không nhẹ, “Cô có bệnh sao.”

Tô Mạn Ngọc tròn trĩnh mắt, nhìn thoáng qua Lâm Thiển Thiển, xì một tiếng khinh miệt, “Lâm Thiển Thiển, lần đầu tiên phát hiện cô ghê tởm như thế.”

Mặt Quý Thanh Viễn nghiêm túc, thay Lâm Thiển Thiển giải thích, “Tôi ở đây là vì Thiển Thiển lo lắng cho các cô, cô ấy nói ký túc xá này có quỷ, tôi đã xin trường tới nay ở lại đây, xem thử có phải có thứ gì đang tác quái không.”

Tô Mạn Ngọc liền ‘ha ha’ hai tiếng, nhìn thoáng qua Lâm Thiển Thiển không nói gì.

Ninh Thư không để ý tới yêu hận gút mắc giữa ba người này, lấy thuốc pha nước sôi uống, Tô Mạn Ngọc thấy Ninh Thư uống thuốc, vội vàng nói: “Chờ cho tởm một ngụm.”

Tức khắc ký túc xá liền tràn ngập một cỗ mùi lạ, cái mùi này thật rất kỳ quái, Quý Thanh Viễn cau mày chịu đựng, nhìn thấy Tô Mạn Ngọc cư nhiên lại uống thứ kỳ quái này, nhìn không được nói: “Tô Mạn Ngọc, cô uống cái gì vậy, mùi khó ngửi như thế.”

“Anh quản tôi làm gì.” Tô Mạn Ngọc bóp mũi uống cạn, sau đó từ tủ mình lấy ra một bộ trang điểm cho Ninh Thư, nói: “Tặng cho cậu, cảm ơn cậu hôm nay đã cứu tớ, về sau cậu chính là bạn của Tô Mạn Ngọc này.”

Ninh Thư nghĩ nghĩ vẫn là nhận lấy, nếu Tô Mạn Ngọc đã thả ra thiện ý, Ninh Thư tự nhiên muốn tiếp nhận, nói nữa nguyên chủ cũng muốn hòa nhập vào tập thể này, Ninh Thư từ trong túi lấy ra một cái bùa xếp hình tam giác đưa cho Tô Mạn Ngọc, “Cái này tặng cho cậu, đây là thứ bà đồng trong thôn tặng cho tớ, cậu mang theo bên người đi.”

Tô Mạn Ngọc gần như là cướp lấy bùa hộ mệnh, sau đó cất vào trong túi, nói với Ninh Thư: “Người như cậu rất không tệ.”

Ninh Thư: ...

Lâm Thiển Thiển ngồi trên giường thấy hai người trao đổi lễ vật, gạt mình ra bên ngoài, cảm giác cực kỳ xấu hổ.

Một ngày này Quý Thanh Viễn đều canh giữ bên cạnh Lâm Thiển Thiển, Ninh Thụ đi học, Tô Mạn Ngọc liền theo sát cô, một bước không rời, làm Ninh Thụ rất cạn lời, nói với Tô Mạn Ngọc: “Cậu có thể đừng luôn đi theo tớ hay không.”

“Không ở cùng cậu tớ sợ.” Từ lúc được Trang Vũ Đồng cứu, trong lòng Tô Mạn Ngọc liền có chút ý lại Trang Vũ Đồng gầy gầy ốm ốm yếu này, nhìn thấy đáng vẻ bình tĩnh của cô ấy, Tô Mạn Ngọc cảm thấy lòng mình cũng bình tĩnh theo.

Bây giờ đi tới đâu, Tô Mạn Ngọc đều cảm thấy có khả năng con quý kia sẽ hại chết cô, cho nên một giây cũng không dám rời xa Trang Vũ Đồng.

Hơn nữa đi theo Trang Vũ Đồng cơ thể rất nhẹ nhàng, từ sau khi bị quý quần thân, cả người đều nặng nề, người cô giống như bị quý đè lên vậy, một lần sau khi tắm rửa, Tô Mạn Ngọc liền cân trọng lượng, nhưng cân nặng của cô nặng hơn bình thường nhiều, rõ ràng cô không béo lên, nhưng lại nặng hơn rất nhiều, Tô Mạn Ngọc cảm thấy là quý ngồi trên vai mình, cái loại cảm giác nặng nề này như thể muốn đè cô nằm sấp xuống.

Ninh Thụ cũng không nói gì thêm, nếu Tô Mạn Ngọc muốn đi theo thì đi theo đi, cũng không tổn hại gì đến mình, Ninh Thụ nói với Tô Mạn Ngọc: “Lúc đi đường chú ý chung quanh nhiều chút, đặc biệt là thời điểm gặp phải tòa nhà, nhất định phải chú ý trên không có đồ đặc rơi xuống hay không.”

“Cần cậu nói, tớ đương nhiên biết.” Tô Mạn Ngọc mạnh miệng nói, ngay sau đó lại nói với Ninh Thụ: “Nếu bà đồng trong thôn cậu lợi hại như thế, vì sao không mang bà ấy tới đây thu thập con quý này.”

“Bà bà không xuất hiện, bà ấy lớn tuổi rồi, hơn nữa bà ấy không muốn chọc vào thứ này, chọc vào nó chính là không chết không ngừng.” Thật ra Ninh Thụ cũng hy vọng bà đồng kia tới thu thập nữ quý này đi.

Tô Mạn Ngọc cắn môi, “Tớ không chịu nổi, tớ nói ba ba tớ tìm người tới thu thập nữ quý này.”

Trong lòng Ninh Thụ nghĩ chính là, khi nào nam nữ chủ mới có thể tìm đạo sĩ đạo hạnh cao thâm trong cốt truyện kia tới.

Ninh Thụ cùng Tô Mạn Ngọc trở lại ký túc xá, hai người Quý Thanh Viễn và Lâm Thiển Thiển đang ngồi trên giường khe khẽ nói chuyện, không khí rất là ngọt ngào.

Tô Mạn Ngọc hừ lạnh một tiếng, phá vỡ không khí ngọt ngào, Tô Mạn Ngọc âm dương quái khí nhìn hai người họ, làm Lâm Thiển Thiển cảm thấy rất không tự nhiên.

Ninh Thụ và Tô Mạn Ngọc rửa mặt qua rồi lên giường, Tô Mạn Ngọc không nói hai lời bò lên trên giường Ninh Thụ, sau đó lạnh lùng nhìn Quý Thanh Viễn trải đệm ngủ gần Lâm Thiển Thiển.

“Không sao đâu, có anh ở đây, anh sẽ bảo vệ em.” Quý Thanh Viễn trấn an Lâm Thiển Thiển.

Lâm Thiển Thiển ngoan ngoãn vâng một tiếng.

Tô Mạn Ngọc chứng kiến ánh mắt Lâm Thiển Thiển và Quý Thanh Viễn nhìn nhau ngọt ngào ngọt ngào như thế, chua lè khinh miệt một câu cầu nam nữ.

Ninh Thụ thấy bộ dạng này của Tô Mạn Ngọc, lúc trước cảm thấy Tô Mạn Ngọc người này kiêu ngạo vô cùng, nhưng bây giờ xem ra, càng thêm kiêu ngạo ương ngạnh, nhãn hiệu trên người chính là nữ phụ ác độc, cho dù cuối cùng bị quý hại chết, đoán chừng cũng không có người đồng tình.

Tô Mạn Ngọc bấu lấy Ninh Thụ, quấn chặt cơ thể cô, Ninh Thụ vận bụng tay cô ấy ra, nhàn nhạt nói: “Ngủ thì ngủ, cậu ôm tớ như thế, tớ không thoải mái.”

Tô Mạn Ngọc buông lỏng tay, nhưng vẫn dựa sát vào Ninh Thụ.

Ban đêm im ắng, sân trường một mảnh yên tĩnh, Quý Thanh Viễn nằm dưới đất không ngủ được, nói nữa ngủ ở ký túc xá nữ sinh, loại cảm giác này thật là kỳ quái.

Không chút động tĩnh, Quý Thanh Viễn không khỏi cười một tiếng, chẳng qua là cô gái nhỏ tự mình nghĩ lung tung, tự hù dọa mình.

Quý Thanh Viễn ngồi dậy, nhu tình như nước nhìn Lâm Thiển Thiển trên giường, duỗi tay nắm lấy tay Lâm Thiển Thiển, nhưng xúc tu lại có cảm giác kỳ lạ, cảm giác giống như sờ vào một quả xoài hư thối, ướt dầm dề.

Sao tay Thiển Thiển lại có loại cảm giác này chứ, trong phòng tối đen, Quý Thanh Viễn không có cách nào thấy rõ chuyện là như thế nào, đẩy đẩy cơ thể Lâm Thiển Thiển, kêu: “Thiển Thiển, dậy đi.”

Nhưng Lâm Thiển Thiển như là ngủ say, Quý Thanh Viễn đẩy thế nào cũng không tỉnh dậy, trong lòng Quý Thanh Viễn tức khắc run lên, vội vàng bò dậy bật đèn, ản công tắc, nhưng đèn trong phòng mãi không sáng, ngược lại tay sờ trúng một chất lỏng dính dính ẩm ảp.

Bạn đang đọc truyện *Bút Ký Phán Công Của Nữ Phụ Pháo Hôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

